Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

HESIODI ASCRÆI QUÆ EXTANT.

Cum Notis, ex probatiſſimis quibuſdam Autoribus, breviſſimis, ſelectiſſimiſque.

Acceſſit VIRI Clariſſimi,
LAMBERTI BARLÆI, *Græcæ Linguæ in Academia Lugduno-Batavâ Profeſſoris eximii, in ejuſdem* THEOGONIAM *Commentarius.*

Opera & ſtudio
CORNELII SCHREVELII.

BIBLIOTH
DE LA
VILLE DE
LYON

AMSTELODAMI,
Typis Ludovici & Danielis Elzeviriorum.
CIↃIↃCLVIII.
Sumptibus Societatis.

ILLUSTRIBUS NOBILISSIMISQUE

DOMINIS,

D. AMELIO à BOUCHORST,
WIMMENUMI DOMINO, EQUESTRIS DIGNITATIS HOLLANDIÆ, PRÆFECTO AGGERUM RHENOLANDIÆ, ET PRÆTORI, &c.

D. GERHARDO SCHAEP,
EQUITI, CORTENHOEVII TOPARCHÆ, EXLEGATO, ET CONSULI AMSTELODAMENSI, &c.

D. CORNELIO à BEVEREN,
EQUITI, STREVELSHOECKII, WEST-YSELMONDÆ, ET DEVELSTEINII DOMINO, EXLEGATO, &c.

CURATORIBUS

ACADEMIÆ LUGDUNO-BATAVÆ.

UT ET

MAGNIFICIS AMPLISSIMISQUE

DOMINIS,

D. CORNELIO à BUYTEVEST.

D. GULIELMO PAEDTS, J.C.
AGGERUM RHENOLANDIÆ CHOMARCHO.

D. PAULO à SWANENBURG, J.C.

D. JOHANNI MEERMAN, J.C.

INCLYTÆ URBIS LEYDENSIS

COSS.

D.D. CURATORUM COLLEGIS.

NEC NON,

AMPLISSIMO CONSULTISSIMOQUE

VIRO,

D. JOHANNI à WEVELICHOVEN,
J.C. ET HUJUS URBIS SYNDICO, AC DD. CURATT. A SECRETIS.

VIRI ILLUSTRES ET NOBILISSIMI,

IAM cumulata sunt in Parentem nostrum defunctũ vestra beneficia, uti

uti magnitudinem illorum neque animus capere posſit, neq; exprimere voluntas. Quæ eò majora, quo ſapientia, prudentia, judicio magis polletis, atque beneficia veſtra pro meritis ponere conſueviſtis. Accedit & magnitudo veſtra, quæ nullum redhoſtimentum patitur, niſi ſolam gratitudinem. Nimirum animus excelſus, ſupra omnem fortunam poſitus, ad Deum immortalem proxi-

me accedit, qui largitur tantum beneficia, non recipit. Hæc eſt illa virtus, quam Heroïcam appellavit Ariſtoteles, quam in Vobis ipſa Lugdunenſis Pallas obnoxie ſuſpicit, & veneratur. Commentarium itaque hunc Parentis noſtri, Viri optimi & eruditiſſimi, in Poëtam antiquiſſimum Heſiodum, Vobis devoto animo offerimus, DOMINI, in Academia hâc celeberrima, ſanctiſſimoque Muſarum

ſarum domicilio, natum, educatum, ideoque veſtrum, quia noſtrum amplius non eſt, quod Vobis debetur. Confidimus, itaque, niſi nos animi conjectura fallit, eo vultu hoc poſthumum opus, exactæ & ſingularis diffuſæq; eruditionis judicio Præſtantiſſimorũ virorum, accepturos, quo Parentem, dum in vivis eſſet, amplexi eſtis. Cujus virtus & eruditio eo major, quo extra faſtum mi-

minus oſtentabat, & interiore pectoris receſſu premebat. Nimirum nunquam altius mens humana aſſurgit, quam cum cæterorum ſecura ſua ſe virtute involvit. Valete, VIRI ILLUSTRES, & NOBILISSIMI, atque favore Veſtro nos porro proſequimini.

Veſtris Dignitatibus ad omne obſequium Devotæ

PUPILLÆ DEFUNCTI.

BENI-

BENIGNO LECTORI.

BEnigne Lector, cum in excudendis autoribus Typographi plus satis sudent, multique etiam inter illos sint, qui majorem gloriæ, quam pecuniæ famam aucupantes, immortale sibi nomen comparare studeant: non pauci tamen, in electione Autorum satis etiam incurioſi, quosvis sine discrimine arripiunt, lacerant; & quocunque modo eosdem in lucem proferant, parum solliciti, modo suis commodis studeant, lucro tantum intenti. Hinc illæ lacrymæ! hinc est, quod Studioſi sæpenumero non sine ratione conquerantur, quod multi, egregii alias autores, tam Græci, quam Latini, tam vitiose, multisque mendis scatentes in lucem prodeant; & nihil æquè eorum studiis officere, quodque magis eorum animos turbare possit, quam vitiosa lectio, quæ omnia reddit confusa & turbata. Huic ergò incommodo obviam ut eatur, nulla commodior via est, quam ut in edendis Autoribus diligentia, studiumque majus, quam antehac, adhibeatur, nec ullis sumptibus parcatur, modo illi Au-

tores, quos imprimendos ſuſcipimus, correctiſſimi, nitidiſſimique prodeant, ut ea ratione, ſi fieri poſſit, ad lectionem bonorum autorum Studioſos alliciamus & invitemus: quod an hac editione noſtra noviſſimâ præſtitum ſit, malim id alios judicare, quam propria laude ſordere. Saltem hoc polliceri auſim, nitidiorem, correctioremque autorem vix vel nunquam editum fuiſſe. Inſuper Notas quaſdam auctiores paulò addidimus ex ſelectiſſimis quibuſque autoribus, ſelectiſſimas, breviſſimas. Præterea etiam Indicem Paſoris, in gratiam Studioſæ Iuventutis & in uſum Scholarum, adjunximus; verum jam noviſſimè etiam ita auctum, emendatum & mutatum, ut prorſus novus videatur. Matthiæ itaque Paſori S.S. Theologiæ & Phil. Moral. Profeſſori, plurimum hæc noſtra noviſſima editio debet: tum quicquid fere auctarii loco Indici acceſſit: pro ſingulari enim ſua humanitate, duo exemplaria Heſiodi, Groninga ad me miſit; unum parentis piæ memoriæ, in quo plurima ſpicilegia non contemnenda in Indice annotata inveni: alterum, in quo propria manu quædam annotaverat; quæ ſimul congeſſi, & quæ commoda nobis videbantur, huic poſtremæ editioni inſerui. Hæc ſunt, benigne Lector, quæ te ſcire volui. Viere, fruere, & hiſce noſtris conatibus fave.

HESIODI
VITA.

Ex Lilii Gyraldi, De Poëtarum Hiſtoria, Dialogo II.

DE Homero jam ſatis. A quo non longe abfuit ſenex, ruſticana agreſtique facie. Iamdudum, inquit Piſo, Heſiodum nobis affers. Ipſum, inquam, profecto Heſiodum, quem & aliquo tempore cum Homero floruiſſe accurati quidam prodidere ſcriptores, alicubi licet Cicero noſter Homerum longe faciat antiquiorem. Vetus certe diſceptatio inter Grammaticos, Gellio & Seneca & Pauſania teſtibus, uter ætate præceſſerit: qua de re & dialogos duos Ponticus Heraclides ſcripſit, & Cyrillus libro primo contra Iulianam Cæſarem, centeſimo, inquit, L X & quinto anno poſt captam Troiam, Homerum & Heſiodum fuiſſe dicunt. & reliqua. Tum paulo poſt ſubdit idem Cyrillus: Tradunt autem quidam, quod Homerus non fuit coætaneus Heſiodi, ſed in illis fuerit temporibus, regnantibus apud Hebræos Azaria & Ozia, apud Medos Arbace, apud Latinos autem Proca Sylvio, ante ſcilicet conſtitutionem Olympiadum. Quæ cum dixiſſem, Nos, inquit Piſo, ſummopere avemus de te audire, quæ tu aſſidua lectione ſuper hac re annotaveris. Quibus ego, Libenter ſic agam, inquam, remque ideo altius aliquanto repetam. Porphyrius enim & plerique alii, Heſiodum Homero juniorem annis centum faciunt, atque ante primam Olympiadem. Quam opinionem ſequi videtur Solinus, qui ita ſcribit: Inter Homerum & Heſiodum Poëtam, qui in auſpiciis Olympiadis primæ obiit, centum X X X anni interfuerunt. Alii eadem Homeri ætate floruiſſe ſcriptum reliquere. quam opinionem & Philoſtratus habuiſſe videtur. Et Velleius non damnandus hiſtoricus, (tametſi quidam inſulſe nullum fuiſſe Velleium ſuſpicantur) & M. Varro in primo de imaginibus, ut eſt apud Gellium, Non eſt, inquit, dubium,

quin aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Heſiodus: idque ex epigrammate comprobat, quod in tripode inſcriptum fuerat, qui in Helicone Muſis poſitus erat. Epigramma quod apud Dionem legi, & inter Græca epigrammata, tale eſt:

Heſiodus poſuit Muſis Heliconibus iſtum,
Cùm cantu vicit divinum in Chalcide Homerum.

Græcum vero ſi mavultis, hoc eſt:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Verum ubi in hunc ſermonem incidimus, hanc vobis, utcunque meis verbis potero, hiſtoriam ex Plutarcho recitabo, qui eam tum in quinto Sympoſiacῶν attigit, tum in eo, quod Septem ſapientum convivium inſcribitur, copioſe explicavit. Homerus, inquit, & Heſiodus in Oelyci Theſſali exequiis & Amphidamantis Chalcidenſis, carminibus certarunt; qua in re dubia atque anceps judicum fuit ſententia. Converſi, inquit, ſunt ad hujuſmodi interrogationes, & propoſuerunt inanes, ut aiunt, quaſdam nugas. (ſi modo recte interpretamur, ὡς φασὶ λέσχας, non ὡς φησὶ Λέσχης, ut paſſim legitur: non tamen decerno, conſcius & Leſches nomen eſſe proprium Poëtæ Lesbii.) Homerus quidem ſic:

Muſa mihi referas, quæ non unquam ante fuêre,
Neve futura retro.

Tum vero ex tempore reſpondit Heſiodus:

Verum cornipedes quando Iovis ante ſepulcrum
Feſtinantes propter palmam plauſtra terebant?

Ob hoc ferunt Heſiodum maximæ omnibus fuiſſe admirationi, atque tripodis præmium aſſecutum. Sed Græca, inquit Piſo, ipſa carmina audire cupio: dure enim admodum & incondite ea vertiſſe videris. Audite ergo ea Græce, inquam. non enim eo inficias quod ais. Homerus quidem ita:

Μοῦσά μοι ἔννεπε ταῦτα τὰ μήτ' ἐγένοντο πάροιθεν,
Μήτ' ἔσαν μετόπισθεν.

Sic vero Heſiodus:

Ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήπεδες ἵπποι
Ἅρματα συμβείβωσιν ἐπειγόμενοι ἆθλα νίκης.

Porro

Porro ne & hoc vos lateat, judicem inter Homerum & Heſiodum Panidem Chalcidis regem fuiſſe, res uſque in proverbium deducta oſtendit, Πανίδα ψῆφον, Panidæ ſuffragium: quod in eos ferri ſolet, qui inerudite minuſque ſapienter judicant. Pulchre, inquit Piſo, & ſane ſimul monſtraſti, eadem Homerum & Heſiodum ætate fuiſſe: ſed nihil vetat quo minus eadem diligentia reliquam ejus Poëtæ vitam, ab Atticis uſque literis (quod aiunt) nobis repetas. Faciam id libenter, inquam, quando parum hoc à noſtris hactenus hominibus eſt, quod ſciam, factum. Heſiodi igitur nomen, ut ab hoc incipiam, à caſte & pudice loquendo deductum videtur, παρὰ τὸ ἧσον ᾄδω. Patria vero illi Cuma: quæ urbs inter Æolicas numeratur, ante Leſbum ſita. Num tu, inquit Piſo, Heſiodum Aſcræum fuiſſe negas? eo enim nomine à Græcis & Latinis vocatur. Recte tu quidem, inquam, ſed ſi me vos audire volueritis, qua id ratione factum intelligetis. Heſiodi quidem patria Cuma fuit Æolica, ut ab Herodoto, Strabone & Stephano traditum eſt. Valerius quoque Probus, non alium, quam Heſiodum intelligere Virgilium autumat, illo carmine:

Vltima Cumæi venit jam carminis ætas.

Quod ſcilicet Heſiodus Cumæus primus ætates ex metallis commentus eſt; ut liquido videtur in eo, quod Ἔργα inſcribitur, poëmate. Natus ergo Heſiodus Cumæ, patre Dio Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithagenæo Critonis filio natus erat, matre vero Pycimede: qui utique parentes ære alieno oppreſſi, cum unde diſſolverent nomina, non haberent, in Aſcram Bœotiæ vicum demigrarunt, ubi eſt puer Heſiodus educatus, atque inde Aſcræus cognominatus. Plutarchus ex Ephori Cumæi ſententia refert, Attelen, Mæona, & Dion, Cumæos, fratres fuiſſe, quorum Dius, quem nauticam exercuiſſe comperi, ob eam quam attulimus cauſam, in Aſcram migravit, ubi (ait) Pycimeden uxorem duxit, ex qua natum ferunt Heſiodum: qui dum paterna armenta puer cuſtodiret, à Muſis amatus fuiſſe perhibetur: quæ illi guſtandam laurum dedere: eam enim lauri naturam eſſe ſcribit ipſius Poëtæ interpres Proclus, & Iſaacius Zezes, ut qui eam mandunt, vates fiant: unde &

Lycophron Poëta ea causa δαφνηφάγην vatem nominat. Idem & in Cassandra Sophocles. Et noster Tibullus agens de Sibylla:

Vera cano, sic usque sacras innoxia laurus
Vescar, & aternum sit mihi virginitas.

Aphthonius quoque rhetor, laurum vaticinii symbolum esse prodidit: quare & laurum ipsam veteres μαντικὸν φυτὸν appellavêre, hoc est, Vaticinam plantam. Et Claudianus ait:

——— *Venturi præscia laurus.*

Eadem ratione Apollini sacra dicitur, qui vaticinii Deus à gentibus est creditus. Quin & hujus arboris foliorum crepitu, dum cremantur, antiqui futura (utinam non & hoc nostro tempore!) prædicebant: quod & Philosophus Porphyrius credidit. Si enim magno strepitu in igne crepuissent, felicitatem significabant: si siluissent, unde & tacita laurus est dicta, infelicitatem. Et perindè de illa idem Tibullus:

Laurus ubi bona signa dedit, gaudete coloni.

Et Propertius:

Et tacet extincto laurus adusta foco.

Lauri insuper folia si noctu pulvino subjecta fuerint, somniorum veritatem conciliare produntur. Dictam autem Daphnen, prodit Eustathius, à δα particula intensiva, & φωνέω verbo, quod *voco* & *cano* significat, quod laurus in igne posita crepet & sonet: unde fortasse & ipsi nos Latini Laurum deduximus, à λα, ut δα, particula intensiva, & *uro*, ut si non voce, at significatu conveniat. Si plura vero de lauro discere cupitis, præter ea quæ à nostris traduntur, legite Parthenii librum Ἐρωτικῶν, & Constantini librum XI de re rustica, quo loco plura leguntur parum Latinis nota. Sed jam à lauro ad Hesiodum revertar, qui lauro gustata, hausta que Hippocrenes unda, repente Poëta prodiit. Id cum alii, tum ipse de se in Theogonia cecinit. Quam rem ita Maximus Tyrius interpretatur, ut Hesiodum putet voluisse, quæ sui ingenii & artis esset fœtura, in Deas referre, ut se Musis gratum testaretur: ut si quis æra jam calleat, Vulcano tamen sua assignet opera. Sed hac de re plura apud ipsum Maximum legetis. Delectatum quidem peregrinationi-

bus

bus Heſiodum legimus, ſicuti & Homerum: quam rem tamen in ſomnium quidam retulere. Alii, quod qui peregre proficiſcuntur, facilius prudentiam cæteraſque virtutes comparare exiſtimantur, quod mores ſcilicet hominum multorum videant. Vxorem quoque duxiſſe proditum eſt Ctemenen Phyſigei filiam, & ex ea Steſichorum Poëtam natum. Alii non uxorem fuiſſe, & ob hanc ipſum Heſiodum occiſum. Nam cum de ſe ſcitatum oraculum Delphos iviſſet, eique reſponſum foret, ut Nemeæi Iovis templum vitaret, quod ibi eſſet vitæ finem habiturus, cumque ea cauſa Nemeam Peloponneſi fugeret, forte in Oeneonem Locridis pervenit, ubi Nemeæi Iovis templum fuerat, ut ſcribit Thucydides, quo in loco incautus ab Amphiphane & Ganetore Phyſigei liberis interemptus eſt, quod ab eo vitiatam ſororem Ctemenen crederent. Cadaver ab iis in pelagum projectum eſt: id quod cum occulte feciſſent, ab Heſiodi cane facinus eſt proditum, ut ſcribit Plutarchus. Alicubi tamen non Phyſigei filii, ſed Ganyctoris Naucletii dicti ſunt, ut in illo eſt, cui titulus, Quænam animalia prudentiora, terreſtriane, an aquatilia. Pauſanias quoque in Bœoticis, Heſiodi interitum ita recitat: Filii, inquit, Ganyctoris, Ctimenus & Antiphus, in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Heſiodi necem, ubi in Neptunum impii exiſtimati ſunt, de illiſque eſt facta quæſtio. & cætera quæ ille proſequitur. Mortis Heſiodi cauſam Plutarchus ſic in Dioclis convivio explicat. Cum Mileſio, inquit, comite & Troïlo puero Heſiodus apud quendam hoſpitatus eſt: noctu Mileſius hoſpitis filiam vitiavit: rei conſcium Heſiodum rati puellæ fratres, illum inter paſcua cum puero occiderunt, & cadaver in mare projecerunt: pueri vero corpus in littore reliquerunt, à quo & loco nomen inditum. Ferunt, inquit, Deorum voluntate à delphinis cadaver ad littus delatum, ubi tum forte Neptunalia celebrabantur. Id ſcelus ubi incolæ intellexerunt, interfectorum domos diruerunt; vivos ipſos, qui facinus admiſerant, aquis ſuffocarunt. Alii poſt diem tertium à delphine in littus cadaver devectum tradunt. Re cognita, occiſores navigatione ſibi conſulere volentes, vi coortæ tempeſtatis ad unum omnes de-

prehenſi, naufragio periiſſe dicuntur. Poſt hæc Heſiodi corpus in Nemea Locridis ſepultum perhibetur, qua de re extat Alcæi Poëtæ carmen. Dein vero oraculo monente, ejus oſſa exportata ab Orchomeniis, & in medio foro, hoc addito elogio, tumulata:

Ἄσπρη μὲν πάλαις πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, ὃν πλεῖστον ἐπ' ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
Ἀνδρῶν κεκριμένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

Tum Picus puer: Cur non & hos Latine, ut alios verſus, nobis exprimis? Vt, inquam, noſter Piſo hos ipſe convertat, & ego interea ad memoriam cætera revocem. Et Piſo: Faciam equidem, inquit, utcunque potero: & non diu cunctatus, ſic cœpit:

Fertilis Aſcra quidem patria eſt: verum morientis
Pugnaces Minyæ condita membra tenent
Heſiodi, cujus ſupra omnes plurima laus eſt,
Spectatoſque viros judicio ſophia.

Quos cum Piſo recitaſſet, mirum eſt quanto ſit rubore ſuffuſus. quod animadvertens ego, cauſamque intelligens, ſtatim ſubdidi. Legimus & Græcum alterum Pindari, quod ita noſter Cælius Latine vertit:

Salve cui pubes, tumuluſque bis obtigit unus,
Tu ſapis Heſiode, quantum homini ſapere eſt.

Sed & Aldus ita prius:

Heſiode ante alios ſophia præſtantior omnes,
Salve, bis quondam qui puer atque ſenex.

Græcum Pindari, ſi vultis, ſic habet:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, ἠδὶς πάρος ἀνθολόγησας
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μίτρον ἔχων σοφίης.

Verum jam tempus eſt, inquam, ut quæ ab Heſiodo ſcripta ſint, commemoremus, ſi tamen prius illud unum, quod in Græcis commentariis reperi, attulero, ſuper ea in Ἔργοις verba, μήτ' ἐμὸς υἱός. Filius, aiunt, Heſiodi Mnaſeas eſt. Philochorus vero Steſichorum dixit ex Clymene: ego tamen legendum puto, Ctemene, ut jam oſtendi. Alii tamen ex Archiepe: quo

ſit

fit ut eos mirer, qui ſcribunt, Heſiodum præter Steſichorum & filiam habuiſſe Mnaſeam nomine, quam Archiepen vocant alii. Porro ſexdecim Heſiodi legitima feruntur volumina: in primiſque Theogonia, à Philoſopho Zenone inter alios interpretata. Deinde Ἔργα καὶ Ἡμέραι, id eſt, Opera & Dies. In quo opere de re ruſtica præcepta tradit ad Perſen fratrem, quem & ipſum Poëtam aliqui ſcribunt. Sunt & qui putent, Ἠοίας μεγάλας, ſic vocata carmina, Heſiodi eſſe, ut Eunapius Græcus hiſtoricus, & in Bœoticis Pauſanias. quo loco & alia Heſiodi opera commemorat, de quibus jam ante plane meminimus. Poſthæc Aſtronomica ſcripſit, tum Hypothecas, quas tamen Fabius Quintilianus ex Ariſtophanis Grammatici ſententia, Heſiodi eſſe negavit. At vero Ariſtoteles & Grammatici nonnulli, ut Heſiodi legitimum opus in medium afferunt. Scripſit item Heroüm & Heroïdum Genealogias: ad hæc & de mulieribus: quo in opere Heroïdas multas induxit virorum fortium nuptias, ut ait Servius, optaſſe. Dion vero Chryſoſtomus ex Alexandri Macedonis ſententia, Heſiodum ea cauſa de mulieribus ſcripſiſſe dixit, quod Homero concederet, qui de heroïbus ante ſcripſiſſet. Et quidem Lucianus ait, Heſiodum mulierum virtutes concinuiſſe. Tradit Pauſanias, Heſiodum vaticinandi artem ab Acarnanibus edoctum, de ea carmina ſcripſiſſe. Scribit Nicocles, quod & in Pindarum Grammatici notant, Heſiodum primum ῥαψῳδῆσαι, hoc eſt, per rhapſodias carmina cecinisse. At vero Heſiodus ipſe, ſe cum Homero, in Delo, in Apollinem hujuſmodi verſus primum concinuiſſe prodidit, dum ſic cecinit, ut pridie diximus:

In Delo tum primum ego Maonideſque Poëta
Luſimus, inque novis carmen cantavimus hymnis
Auricomum Phœbum, quem Latona edidit alma.

Sed videte, rogo, quam ille dulcius ſuaviuſque ſua lingua:

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον, ἐγὼ καὶ Ὅμηρος, ἀοιδοὶ
Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδάν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Scripſit item Heſiodus Pelei & Thetidis Epithalamium, ſicuti priore ſermone retulimus. Scripſit & de Dactylis Idæis. Item

Epice-

Epicedium in Batrachum amicum, & quod adhuc legitur poëma inſcriptum Herculis Scutum: quod tamen Ariſtophanes Grammaticus non Heſiodi eſſe ſuſpicatus eſt, ſed cujuſpiam alterius, qui Homericum ſit imitatus. Megacles autem Athenienſis, & Apollonius Rhodius, Steſichoruſque, ipſius Heſiodi legitimum carmen eſſe cenſuêre. Scripſit idem de Medicina. qua de re Plutarchus in Sympoſio Dioclis. Heſiodus, inquit, in Medicina plurimum valuit. quod manifeſte apparet, cum de victus ratione, de vini temperamento, de aquarum vi, de balneis, de fœminis, de temporum connexione, deque infantium ſtatu differit. Et hæc quidem Cleodemus medicus apud Plutarchum. Sunt & qui Heſiodum De herbis ſcripſiſſe tradant. quod ex Plinio colligitur. Nec deſunt qui Heſiodum ſcribant autorem eorum apologorum qui Æſopi dicuntur. Quæ ego cum dixiſſem, Vide, inquit Piſo, quam paucis carminibus M. Manilius in ſecundo Aſtronomicῶν iſta fere omnia Heſiodi opera complectatur. Nam cum Homerum laudaſſet, mox ita de Heſiodo ſubjunxit:

——— *Sed proximus illi*
Heſiodus memorat divos, divûmque parentes,
Et chaos enixum terras, orbemque ſub illo
Infantem, & primum titubantia ſidera corpus,
Titanas juviſſe ſenis cunabula magni,
Et ſub fratre viri nomen ſine fratre parentis,
Atque iterum patris naſcentem corpora Bacchum,
Omniaque immenſo volitantia corpora mundo.
Quin etiam ruris leges cultuſque rogavit,
Militiamque ſoli, quod colles Bacchus amaret,
Quod fœcunda Ceres campos, quod Pallas utrunque,
Atque arbuſta vagis eſſent quod adultera pomis,
Sylvarumque Deos ſacrataque numina nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in uſus.

Cum recitaſſet hos verſus Piſo. Si velim, inquam ego, quæcunque omnia de Heſiodo legi, vobis in præſentia recenſere, in longum nimis noſter ſermo procederet: quædam tamen haud indigna relatu nequaquam præteribo. Scribit inprimis Dialo-

Dialogum Lucianus, qui Heſiodus inſcribitur, in quo Heſiodum ipſum de ſe multa narrantem inducit, eumque ipſe, ut ſolet, irridet. Sunt & inter Græca epigrammata, in Heſiodum multa. Extat & apud Græcos proverbium, de iis qui ſuperſeneſcunt, Heſiodia ſenectus: de quo & Pindari diſtichon legitur, quod ante ab Aldo & Cælio noſtro interpretatum attulimus. Pythagoram ſcribit Philoſophus Hieronymus, cum ad inferos deſcendiſſet, Heſiodi animam vidiſſe ad columnam æream ſuſpenſam aſtrictamque adeo, ut ſtridere videretur, & cum ea Homeri quoque animam ſerpentibus undique incinctam, ea videlicet ſolummodo cauſa, quod de Diis falſa ſuis carminibus confinxiſſent. Qua re factum puto, ut Ponticus Heraclides contra Homeri calumniatores librum illum ediderit, qui eſt inſcriptus, Allegoriæ in iis quæ de Diis ab Homero dicuntur, & reſponſiones in ejus calumniatores. Videri enim, inquit, poſſet Homerus, Salmoneus, vel Tantalus, immoderatam atque intemperatam linguam habens, ſi quæ de Diis cecinit ſub alia ſignificatione, non intelligerentur. Et quidem de Homero Heraclides, quod & de aliis Poëtis bonis, ut heſterna die diximus; intelligi poteſt. Sed tametſi excellentis ac prope divini ingenii fuerit Heſiodus, non tamen ideo obtrectatoribus illum caruiſſe accepimus: ſiquidem iniquas adverſum eum controverſias exercuiſſe Cercopem legimus: in tantum excellentiſſimus quiſque aliquo detractore eſt vexatus. Homerus quidem, ut Zoilum mittam, à Siagro Poëta laceſſitus, Pindarus ab Amphimane Coo, Simonides à Timocreonte. Nec Virgilio Horatioque noſtris, defuêre Parones, Mævii, Bavii atque Suffeni, aliique, de quibus in noſtris his ſermonibus ſparſim, ut feret locus, plura dicemus. Sed & hoc Homero: naſtigon genus noſtro hoc tempore non minus, quam pridem, viget. Plures quidem nunc Critici & Zoili, quam verſificatores & Poëtæ. At de Heſiodo jam ſatis.

Ἐκ τῆς Σουίδα.

Ἡσίοδος Κυμαῖος, νέος ἢ νομισθεὶς υἱὸς τοῦ πατρὸς Δίου, καὶ μητρὸς Πυκιμήδης, ἐν Ἀσκρῃ τῆς Βοιωτίας. Γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ Δίου τοῦ Ἀμπελίδου τοῦ Μελανώπου. ὃν φασί τινες τοῦ Ὁμήρου πρωπάτορος εἶναι πάππον, ὡς ἀνεψιάδλω εἶναι Ἡσιόδῳ τὸν Ὅμηρον. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος καταγωγή. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπὶς, Γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε'. Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν τινα ἑρώμενον αὐτοῦ. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. καὶ ἄλλα πολλά. Ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀνδίφῳ καὶ Κλυμένῳ· οἱ νύκτωρ δόξαντες ἁρπάσειν φθορέα ἀδελφῆς ἑαυτῶν, ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἀγνοήσαντες. ᾠήθη δὲ Ὁμήρου κατά τινας πρεσβύτερος. καὶ ἄλλως, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι τελευταῖοι νεώτερον ἑκατὸν ἔτεσιν ἑαυτῶν φέρουσι.

Ἐκ τῆς Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως.

Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.

Ex Suida.

HEsiodus Cumæus. Cæterum à patre Dio & Pycimede ejus matre, in Ascra, translatus eo, vixit. Genus ac familiam illius ab Ampelide Dio, Melanopi filio deducunt. Quem nonnulli Homeri abavum fuisse volunt. Vt Hesiodi consobrini filius fuerit Homerus. Vtrumque autem ab Atlante volunt oriundum esse. Ejus autem hæc sunt poëmata: Opera & Dies, Scutum, Mulierum Catalogus, libris quinque. Epicedium Batrachi, quem in deliciis habuit. De Dactylis Idæis. Alia item multa. Obiit autem, cum ad Antiphum & Ctimenum hospes divertisset. Qui cum noctu sororis suæ stupratorem tollere se existimarent, Hesiodum ignari sustulêre. Fuit autem Homero, ut quibusdam videtur, antiquior. Alii eadem tempestate vixisse autumant. Porphyrius, & alii, centum omnino post annis floruisse tradunt.

Ex Halicarnassensi Dionysio.

HEsiodo autem magna voluptatis fuit cura, tum æquabilem dictionem accuratamque amat compositionem.

Velleius Paterculus Hist. lib. I.

HVjus temporis æqualis Hesiodus fuit, circa CXX annos distinctus ab Homeri ætate, vir perelegantis ingenii, & mollissima dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus. ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate proximus. qui vitavit, ne in id, quod Homerus, incideret: patriamque & parentes testatus est. Sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumeliosissime.

Fabius lib. X.

RAro assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. tamen utiles circa præcepta sententiæ, lenitasque verborum & expositionis, probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi.

DANIELIS HEINSII
in Hesiodum
EPIGRAMMATA.

Δήμητερ τελέσειε, σὲ μὲν πολυγηθέα κηρὸν
Ἀλδαίνειν σοφίης εἵνεκ', ἄτε ξαχύων.
Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ αἰγιόχου Πυκιμήδης,
Ἄσπερης συναίτης, εἶδεν ἀμησαμένῳ.
Ζεῦ γὰρ ὑπὸ τρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χειρὶ δ' ἐλίτλῳ
Τῇ μὲν ἀεργάζων, τῇ δ' ἤμισυ δρέπανον,
Ἄρβυν τ' ὀκταβόλωμον, ἀειπόα λιμὸν ἀμυύειν,
Παυσίης κηρυφὼ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
Τῶν δὲ σοὶ ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
Μελπόμενον γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης·
Σωφροσύνῃσι δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς τὸ λέον ἥμισυ παντὸς;
Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρα διδασκομένου.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, παρόλβιε· σοὶ γὰρ ἕπεσκε
Πολλὼ καὶ πιοτὼ γαῖα φυτοσπόρος.

In eundem.

Δαφνοφάγον, γλυκύμυθον, ἀνὴρ φίλον ἱερανίδῃσι,
Γῆς δρόστης θεῖον δεικνύσιν Ἡσίοδον,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμον. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
Ἦ γλαφυρῆς τοίης ἄπαλος γειθνίης.

In eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων· ὅσσον τ' ἀγαθὸς, μέγ' ὄνειαρ,
Αἱ σελίδες θείης φαίνετο παῖδ' Ἡσιόδου.
Ταῦτ' ἄρα φερεσάμβροτον, γλυκερῆς φίλον ἤλιθα Μούσης;
Γειθνίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

In eundem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
Βίλλης Εἰρώνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷον ἔθηκε νέμων σὺν βένθεσιν ὕλης
Πολιοῦχον ἠδ' ἀγάλλων τ' Ἑλικωνιάδον.
Ἔγνω σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεοῦντα;
Πηλίδι σῇ φίλλῳ τερπόμενον κραδίῃ·

Ἦ τάχα

Ἦ πάλαι πεμπάζονθ' ἁβρὰς, καὶ μηκάδας αἶγας ἢ
Ἦ πάλαι καὶ λεπτὰς πηγάμῳσιν δόναξας,
Ἔν τε πόης λαλαγεῦντα, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν ἔθνεα μελῳδόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γεραιάς,
Αὐτοφυὲς θεῖον τῆμα διαμπερσεύσης.
Χαῖρε, πάτερ, τοίδεσσι, καὶ ἥλαθ' ἅμμι γεραιοῦ,
Λιπτόλεμ' ἐμὲ σεῦτερον, νεικῆ δ' ἄρ' ἀοιδοπόλει.

In eundem.

Τὸν ψαμάθοιν ποτ' ἀοιδὸν ἀναζήλωντα Ἄρηα,
Ἡ φύσις δρεπαῖον δείξατο Μαιονίδῃ·
Δεινὸς Ἄρης μὲν ἔχαιρε, καὶ οἱ πτολέμους τε, μάχας τε
Κέκλετο, καὶ δῖον μελπόμῳ Αἰακίδῃ.
Τῷ δ' ἄρα γινομένοιο πάλαι κλυτὰ πότνια Δηὼ,
Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
Ὦκα μάλ' Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Γουνόμενον, Μουσῶν αἴσχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὡς ὁ μὲν ἥδε μύθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ σκῆπτρον ὀρμαίνων καὶ μύθοις ἡμιφέων·
Αὐτὰρ ὁ γῆς δρόσοιο, καὶ δρηπόται τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς ἀρχόμενα σήματα, τείς τ' ἔριδας.
Ὡς ἐλίδων μεγάλων διατῶν ἀνὰ γαῖαν ἐόντων,
Ὅς γ' ἐπιμωμητὼ ἤνεσεν, ὃς δ' ἀγάσθη.

In eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε τοὶ ἀρχαῖον δίρυν ἔχεις
Μήδεα καὶ πολήθη καὶ μύθοις ἐξανύσας·
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενέων. ἦτοι ἐκοῦσης
Πολλὰ πάτερ θυμῷ δίδυσα καὶ πραπίδας,
Τείρεα πάντα μαθὼν, τάπερ ἀρχαῖος ἐστεφάνωται,
Καὶ Κρονίδαι βυλαῖς, καὶ φαέθοντι ἠελίῳ,
Τῶν τε Σελληναίης λιπαρὸν φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
Ἀγλαὸν δρεπαίης σῆμα φυτοσπορίης.
Ἀρκάδες, ἰληκοῖλε· μύθοις ἀπροσέλλοις ἔοικε
Πάντα Σελληναίης γνὺς πόρον Ἡσίοδος.

ARGV-

ARGUMENTUM
IN
HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

Η'ΣΙΟ'ΔΟΥ.] *Super Homeri atque Heſiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non conſentitur uter natu prior. dubium tamen non eſt, quin aliquo tempore eodem vixerint.*

Α'ΣΚΡΑΙ'ΟΥ.] *Sacerdos fuit templi Muſarum in Helicone monte Bœotiæ, in Aſcra pago ad radicem ejus montis. Inde Virgilius, quia hunc Poëtam è tot Georgicorum ſcriptoribus imitatus eſt, dixit, lib. 2. Georg. verſ. 176.*

Aſcræumque cano Romana per oppida carmen.

Ε'ργα κὴ Η'μέραι.] *Non dubium eſt, quin idem Virg. initio Georgicorum, hanc inſcriptionem expreſſerit, hoc verſu,*

Quid faciat lætas ſegetes: quo ſydere terram, &c.

Breviter autem ſummam rei complectitur hic titulus: nam per Opera *ſignificat, agriculturam eſſe artem, quæ non inerti otio, aut alieno ſumptu, ſed ipſa actione peragatur. Per* Dies *autem innuit, ſuo tempore ſingula facienda eſſe. In priori igitur* Operum *libro, ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia atque alia præcepta de moribus tradit, ad juſtitiam & pietatem colendam; injuſtitiam vero & ignaviam vitandam. In ſecundo autem artem agriculturæ tradit. Duo ergo agit; primum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde, ut peritum.*

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, εὐεπίῃσι, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δ' ἠρέμα λαμπετάει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἴσῃ τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τεύσῃ· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ

---

1. Μοῦσαι.] Dores & Æoles dicunt Μῶσαι, quibus familiare est vertere ου in ω. Hinc appellatas volunt eas à verbo μῶ, quod est quæro, investigo; nam investigando disciplinas assequimur. Adfert aliam rationem Plutarchus, forsitan probabiliorem. Is enim in commentario περὶ φιλαδελφίας, dicit μέσας nominatas, ut ὁμῶς ἅσας, idque διὰ δύνοιαν αἰεὶ καὶ φιλαδελφίαν, quæ scilicet vivunt in perpetua quadam benevolentia & mutua charitate. Vel denique inde habent nomen, quod Musæ, hoc est, artes & disciplinæ, tali inter se cognatione & nodo conjunctæ conglutinatæque sint, ut altera ex altera pendeat, & altera sine altera manca sit. Πιερίηθεν, construitur cum δεῦτε adverbio hortantis. Musæ huc adeste ad me ex Pieria. Θεν vero particula finalis, de loco. Μῶσαι.] Duplicem invocationem ponit: priorem hæc ad Musas: posterior (vers. 8.) ad Iovem dirigitur, ut in Perse fratre docendo sit auxiliator.

2. Δεῦτε δὴ.] Δεῦ' legendum monet Eustathius: quem sequitur H. Steph. Δὴ mihi magis probatur, & ita omnes legisse interpretes veteres manifestum: Proclum dico, Tzetzen, Moschopulum. & ita MS. Palatinæ Bibliothecæ. Sic Orpheus Hymnorum suorum initio, Μάρθωνα δὴ Μουσᾶς. Ὑμνείουσαι.] Id est, celebrantes. est activæ significationis, quamquam aliqui neutraliter exponant, quæ estis celebres aut inclytæ.

3. Ὅν τε διὰ.] Enumerat pias quasdam sententias de Deo. Porro in ὃν potest intelligi, inquit Tzetzes, τρόπον, more Attico, ut sit δι' ὃν τρόπον, quomodo, cur: quod non-

HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

MVſa Pierides carminibus celebres,
Agite ſane, dicite, veſtrum patrem laudantes,
Et per quem mortales homines pariter obſcurique ſunt clarique,
Nobiles, ignobileſque, Iovis magni voluntate.
Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimit:
Facile praclarum minuit, & obſcurum adauget:
Facileque corrigit incurvum, & ſuperbum contrahit
Iupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & juſtitiam in judiciis ſequere
Tu: Ego vero Perſa vera loquar.

Non

---

nonnulli interrogative; alii vero abſque interrogatione intelligunt. Alii non minus commode exponunt, δι' ὃν, vel κατ' ὃν Δία, ſecundum quem Iovem gubernantur homines. Φατὸς & ῥητὸς differunt, ut apud Latinos loquor & dico. eſt enim φατὸς, de quo magna fama eſt. ῥητὸς autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem aſſumptus.

4. Διὸς μεγάλοιο.] Reſponſio Muſarum. Sic apud Homerum Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Subintelligitur hîc γίγνεται, aut ſimile verbum. Διὸς.] Muſarum reſponſio. vel ut alii volunt, poëta ipſe reſpondet ceu à Muſis edoctus.

5. Ῥεῖα ξύν.] Contractio eſt in voce ῥεῖα, ut Iliad. ρ. Virgil. quoque dixit *alvaria* pro alvearia. Vide Guil. Cauterum lib. 7. cap. 17. Æſopus (teſte Laërtio) quum rogaretur quid ageret Deus, reſpondit: τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δ' ταπεινὰ ὑψοῖ. Ῥεῖα μὲν γὰρ.] Ratio eſt interrogationis, quare alii ſint clari, alii obſcuri. Dicuntur hæc à Muſis.

6. Ἀρίζηλον.] Eum vocat, qui dignus eſt æmulatione atque imitatione.

9. Κλῦθι.] Invocatio ad Iovem. Θέμιστας vocat præcepta de moribus. θέμις ἐπὶ θεῶν, δίκη vero ἐπὶ ἀνθρώπων.

10. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ.] Propoſitio eſt. Ego Perſæ conſulam optima. Iam κε potentialis particula ad μυθησαίμην referenda eſt, quaſi dicat; Tum vera dixero fratri meo, ubi tu leges gubernaveris Iupiter, & aſſueris mihi præſcribenti præcepta de moribus.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, πρεσβοτέρην μὲν ἐγείναθ' ὑπάτη ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω.
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἰκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἤ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔριδος κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεα δπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,

Ὧι

11. Οὐκ ἄρα.] Duplicem narrat contentionem augendæ rei familiaris: alteram vituperandam, quum per injuriam & scelus cumulantur opes: alteram dignam laude. ἦεν, ἐὼν, pro ἔστιν, Attice.

15. Οὔτις τήνγε φιλεῖ.] Ostendit non fieri per se, ut hæc contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen sit noxia: sed per accidens, quia scilicet non possint discernere à verè expetendis, ea, quæ falso boni speciem præ se ferunt; idque naturæ quodam fato.

17. Πρεσβοτέρην.] Lege Πρότερον. Νὺξ ἐρεβεννή.] Per noctem, incomprehensibilem quandam æternitatem rerum intelligit.

19. Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι.] Interpretibus autem, qui verba illa ad Iovem referunt, non ad τὴν ἦεν, nescio quid in mentem venerit.

20. Ἀπάλαμον.] Inertem, qui manus nulli operi admovet. παλάμη enim & manum, & ipsum opus significat.

24. Ἀγαθὴ δ' ἔρις.] Probat artificum inter se æmulationes. Hos duos versus Plato in Lyside, & Arist. 5. Polit. & 2. Rhet. & Galen. ad priorem noxiam contentionem referunt. Plutarchus autem bonæ illi & salutari cum Poëta nostro attribuit.

25. Κοτέει, φθονέει.] Verba hæc pertinent hîc ad laudem: probat enim

Non ſane unum eſt contentionum genus, ſed in terra
Sunt duo: alterum quidem probaverit ſapiens,
Altera vituperio eſt digna. in diverſa autem animum diſtrahunt:
Nam hæc bellum exitioſum, & diſcordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, ſed neceſſario
Immortalium conſiliis litem colunt moleſtam,
Alteram vero, priorem genuit nox obſcura,
Poſuit vero ipſam Saturnius ſublimis, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, hominibus longe meliorem.
Hæc quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens opere vacans,
Divitem, qui feſtinat arare atque plantare,
Domumque recte gubernare, æmulatur vicinum vicinus,
Ad divitias feſtinantem: bona ergo hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber,
Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.
O Perſa, tu vero hæc tuo repone in animo:
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, forique auſcultatorem exiſtentem.
Parum enim ei temporis eſt, quod litibus & foro impendat,

Cui

---

enim, illam æmulationem artificum, qua alter altero citius diteſcere conatur. Mira hujus loci ſuavitas dum artifices aliquot nominatim exprimit.

27. Ὦ Πέρση.] Alloquitur fratrem, & jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forenſibus, quia infeliciter circa eas verſetur, cui ſingulis temporibus ſui proventus non adfuerint.

28. Κακὸς ἔρις.] Epitheton aptiſſimum inhoneſtæ contentionis, quia malis gaudeat, vel quod mali ea gaudeant. ambigua enim hujus vocis ſignificatio.

30. Ὥρη.] Aitiologia eſt præcedentis adhortationis. Ille forum & litigium vitare debet, qui ſibi non eſt conſcius magnarum divitiarum. Non abſurdum ergo erit legere ὥρη cum aſpiratione, ut ſignificet tempus. & ſenſus tum erit: Ille lites diu ſuſtentare non poterit, cui non eſt bene inſtructa & opulenta domus. Ὥρη.] Abſque aſpiratione, pro φρονὶς. Sed Stephano non videtur ſatis convenire cum præcedentibus; niſi ὥρη ὀλίγη πέλεται accipiamus, pro ὀλίγου ὥρου. δεῖ πέλεσθαι. non enim negat Heſiodus id fieri (quum potius de hoc ipſo fratrem reprehendat) ſed debere fieri negat.

Ὦ Πέρση μὴ βίον ἔνδον ἐπισταίνοις καλάκεινον
Ἐργάζου, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νείκος 35
Ἰθείῃσι δίκῃσι, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι,
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός, 40
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥς τέ σε καὶ ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσειας, 45
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ

---

32. Δημήτερος ἀκτήν.] Idem quod βίος, id est, victus, cibus. Δημήτηρ autem dicitur Ceres, quasi γημήτηρ, hoc est, terræ mater, mutata γ in δ.

33. Τοῦ κε κορεσσάμενος.] Concessio ironica: Quando ditatus es, & abundas jam re familiari, nec animus à malo revocari potest, age per me licebit, litiges quamdiu voles.

34. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον.] Antiqui, cum strictè aliquem cogerent, unam conditionem proponebant, cui adstringebant eum: cum minus cogerent, sed plus permitterent, secundam statuebant, usitatâ formulâ, τοῦτο δεύτερον ἔσται: id est, si primum non placet, licebit & secundum. Δεύτερόν ἐστι, nihil aliud est, quam ἐξεστιν, & potentiam denotat, seu licentiam potius.

36. Ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.] Ita enim senserunt viri sapientes, esse animis nostris innatam rationem æqui & boni.

38. Βασιλῆας.] Βασιλῆας vocat præfectos singularum urbium, quemadmodum & Homerus.

40. Νήπιοι.] Mediocritatem commendat, ac redarguit judices & gubernatores, qui indulgent suis cupiditatibus & à vitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονεξίαν injustam: & ostendit primum ipsos ignorare vim & utilitatem justitiæ longè potiorem, quam injustitiæ & πλεονεξίας: deinde etiam non considerare, quanta sit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergò per ἥμισυ, medium inter lucrum & damnum, quod est justum, & honestius

Cui non eſt victus domi in annum repoſitus,
Tempeſtivus, quem terra fert, Cereris munus.
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius licebit
Sic facere: ſed in poſterum diſcernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Iove ſunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium diviſimus: alia autem multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicaſſe,
Stulti: neque ſciunt, quanto plus dimidium ſit toto,
Neque quam magnum in malva & aſphodelo bonum.
Occultarunt enim Dii victum hominibus.
Facile enim alioqui vel uno die tantum operatus eſſes,
Vt in annum quoque ſatis haberes, etiam ocioſus.
Statimque temonem quidem in fumo poneres,
Opera vero boum ceſſarent mulorumque laborioſorum.

Sed

ſtius atque utilius παντὸς, id eſt, toto: quo & ſua pars retinetur, & alterius ad ſe pertrahitur. Plato 5. Polit. & 3. Legum, intelligit de mediocritate in ſtatibus civilibus amplectenda.

42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι.] Pro ἔκρυψαν, Atticè, occiluerunt. Cauſam hujus ignorantiæ oſtendit eſſe voluntatem Dei, qui voluerit abſcondi ab intelligentia communi hominum, hanc faciliorem vitæ rationem.

43. Ῥηϊδίως.] Illius primæ & melioris vitæ rationem commendat, ita ut oſtendat in ea ſervata, poſſe facile quemque non admodum induſtrium, vel unius diei labore efficere, quod ſufficiat in integrum annum. Innuit ergò Poëta facilitatem victus quærendi apud priſcos: illi non arabant, uno die tantum colligebant, quantum per totum annum erat neceſſarium. Erant autem frugaliſſimi, malva & aſphodelo contenti: verum poſteri homines ad voluptatem proni, nec quibuſlibet contenti, laborioſiſſimam ſibi ipſis vitam compararunt, dum undique ventri grata quærunt.

44. Ὡς τέ σε κ' εἰς.] Venuſtiſſimo idiomate. οἱ εἰς ἑαυτὸν ἔχοντες dicuntur οἱ πλούσιοι, quibus opponebantur οἱ εἰς ἡμέραν ἔχοντες.

45. Πηδάλιον.] Quidam non pro navis gubernaculo, ſed pro ſtiva, ſtivamque pro aratro accipiunt. Solent autem ruſtici inſtrumenta lignea ſuper fumoſa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
Οὕτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δ' ἄρα πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πρὸ μηδόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμοὺς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κῆρ ὃν μὲν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ὦρσε δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἡφαίστου δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δ' ἐς ὦπα εἰδόμεν αἰδοίην
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνῃ,
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ, χρυσῆν Ἀφροδίτῃ,

Καὶ

47. Ἀλλὰ Ζεὺς.] Longam fabulam recenſet de Pandora, qua docet, Iovem iratum abdidiſſe ignem, id eſt, veritatem, quæ penitus abſtruſa eſt in natura. Sed cum Prometheus oſtendiſſet hominibus recta & honeſta, miſit Iupiter Pandoram, id eſt, voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augetque quotidie ſumptus, & quamvis multis modis adblandiatur, malorum tamen omnium, morborumque cauſa eſt. Prometheus autem, id eſt, ſapiens aliquis monitor vel ratio, vetat recipere voluptatem: & Epimetheus, id eſt, ſenſus, non auſcultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, ſed ſero recepiſſe pœnitet. Nonnulli paulo aliter exponunt. Προμηθεὺς, quaſi προμηδόμενος, proſpiciens, ſolers, induſtrius, eóque nomine ſecundum quoſdam intelligitur vis humani ingenii.

48. Ἀγκυλομήτης.] Lege Ποικιλομήτης. Sed alteram præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

50. Κρύψε.] Iupiter abſcondit ignem, cujus beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id eſt, mentis vim ſolertem, ut ſimplicius viverent homines.

52. Ἐν κοίλῳ.] Ignem ferulis optimè ſervari, auctor eſt Plin. l. 13. c. 22.

55. Χαίρεις.] Eſt quædam νεμεσητικὴ approbatio. Pulchrè hîc notatur ingenioſorum ſtudium, & inconſi-

Sed Iupiter abſcondit, iratus animo ſuo,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus paravit triſtia mala.
Abſcondit vero ignem: quem rurſus bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum uſum, Iove à conſulto,
In cava ferula, fallens Iovem fulminibus gaudentem.
Huncque indignatus affatus eſt nubicoga Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime verſute,
Gaudes ignem furatus, quodque animum meum deceperis?
Quod tibique ipſi magnum erit malum, & poſteris.
Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait: riſitque pater hominumque Deûmque.
Vulcanum vero inſignem juſſit quam celerrime
Terram aqua miſcere, hominiſque imponere vocem,
Et robur, immortalibus vero Deabus facie aſſimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam,
Opera docere, ingenioſe telam texere:
Et venuſtatem circumfundere capiti, auream Venerem,

Et

conſiderata in ſucceſſu ſuorum conatuum lætitia.

58. Ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.] Ea ferè eſt humanarum rerum conditio, ut illæ ipſæ cupiditates, quæ omnis generis mala ſecum trahunt, nos delectent.

60. Η ῥα ἐφαίνετο.] Recenſet jam quomodo Pandora condita ſit. M. Garbitius ſenſum hujus fabulæ ſic explicat. Hominem prius habuiſſe ſinceriorem & puriorem naturam, ſimpliciuſque vixiſſe. Poſtquam verò laſcivia mentis ipſius contra voluntatem Dei ſibi vendicarit ingenii & cognitionis vim exercitatiorem, inde quaſi transformatum in aliam naturam, & κρέσσην corpoream, & illam quidem excellentem virtutibus cœleſtibus, ſed quibus corporea fæce contaminatis, mens humana & ipſa ex conſortio contaminata, variè abutatur ad laſciviam & luxuriam variarum artium & inventionum: & hoc ſub ſpe & ſpecie boni & vitæ melioris; ſed quam omnem induſtriam ſuam poſteriore conſideratione, & eventu ſtultorum magiſtro, experiatur contrariam eſſe ſuis effectis, ſolaque ſpe reliqua ſuſtentetur in perpetua anxietate animi. Cæterum ſi de voluptate hæc potius libeat intelligere, dicemus Poëtam hic ſignificare, non unum eſſe genus voluptatis.

62. Ἀθανάτῃσι θεῇσι εἰς ὦπα ἐίσκειν.] M. S. Palat. Παρθενικῆς, id eſt παρθένε, ut habent gloſſæ.

Καὶ πόθον ἀργαλέον, ἧ γυιοκόρους μελεδῶνας·
Ἐν ᾗ θέμις κύνεόν τε νόον ἧ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείλω ἤνωγε, Διάκτορον Ἀργειφόντλω.
Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δ' ἧ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθλώη.
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ ἧ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δ' τλύγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δ' οἱ χροὶ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθλώη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους ἧ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ. ἐνόμηνε δ' τλύδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντλω,
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ' Ἐπιμηθεὺς

Ἔφρά-

66. Καὶ πόθον.] Indefeſſam cupiditatem ſuperandi alios: vel (ſecundum quoſdam) deſiderium vehemens, ut vehementer ametur. Γυιοκόροι, vox apta meditationibus & curis, quæ ad ſatietatem uſque arrodunt & abſumunt membra: ſicut fere videre eſt ingenioſos, pallidos & extenuatos eſſe. Aliam etiam interpretationem addit Proclus, quam nonnullos aſſequutos non eſſe animadverto: γυιοκόρους μελεδῶνας, inquit, ὡς τὰ γυῖα κοσμήσας. τὸ γὰρ κοσμεῖν ἧ καλλύνειν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον. de curatura, quæ bonam virginum naturam corrumpit ἐν τῷ καλλωπίζειν, Proclum agere exiſtimo. Stephanus mallet leg. γυοβόρους. Illa enim etymologia nimium longè petita eſſe videtur, τὰς τὰ μέλη ἐσθιούσας ἔχει κόρυς.

67. Ἐν ᾗ θέμις.] Impudentiam intelligit, quæ utrique interpretationi quam attulimus, commodè applicari poteſt. Solent enim homines voluptatibus dediti, nullam prorſus honeſtatis rationem habere: itemque negotiatores & πλεονέκται variis artibus & dolis lucrum captare.

68. Ἑρμείλω ἤνωγε.] Mercurium finxerunt nuntium Deorum, quod ejus motus ſit maximè admirabilis, & quod ejus varia ratio ſit in genituris.

72. Ζῶσε.] Hoc poteſt de bellicis dotibus intelligi.

73. Πό-

Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas:
Imponere vero impudentem mentem, & fallaces mores
Mercurium juſſit, nuncium Argicidam.
Sic dixit. illi autem obtemperarunt Iovi Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus Ambiclaudus
Virgini verecundæ ſimilem, Iovis conſiliis.
Cinxit vero & ornavit Dea glaucocula Minerva.
Circum vero Chariteſque Deæ, & veneranda Suada,
Monilia aurea impoſuerunt corpori. ipſam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnem vero illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.
At in pectore illi nuncius Argicida
Mendacia blandoſque ſermones, & doloſos mores
Fecit, Iovis conſiliis graviſtrepi. ſed vocem illi
Impoſuit Deorum præco. appellavit autem mulierem hanc
Pandoram: quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus induſtriis.
At poſtquam dolum pernicioſum & inevitabilem abſolvit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam,
Munus ferentem, Deorum celerem nuncium. neque Epimetheus

Cogi-

---

73. Πότνια Πειθώ.] Eloquentiæ Dea ab antiquis habita, quam Græci peculiari templo & ceremoniis colebant.

81. Παιδώρλω.] Quidam (ut ante monuimus) voluptatem exponunt. Alii variam quandam ingenii & mentis induſtriam propoſitam, quam admirantur homines tanquam magnum ſuum bonum, cum ſit ipſorum malum. Quod mirum eſt, cum mens humana tam divinis dotibus ſit exornata: ſed hoc fit per accidens, vitio naturæ.

82. Ἀλφηστῆσιν.] Intelligit ſolertes, qui diſcedunt à ſimplicitatis rectitudine; & qui curioſi ſunt. Ἀλφησταὶ indagatores exponunt. ſed id accipiendum eſt in malam partem pro curioſis, quia ſic ſunt hominum ingenia, ut præſentia faſtidiant, cupiant & adfectent alia. ſicut & piſces, ἀλφησταὶ vocant, quia ſtatim adnatare ſolent, ſi quid abjeceris in piſcinam. Porrò graviſſime iſta curioſitas reprehenditur ab Horat. lib. 1. Epiſt. 14. verſ. pen.

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus.

85. Οὐδ' Ἐπιμηθεύς.] Mittitur donum ad Epimethea, & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum, quæ eſt iſte Epimetheus, id eſt, vis animi humani inconſi-

Ἐφράσαθ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθ' παρὰ Ζηνὸς ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἔξοπίσω, μήπως τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ὀχθαλέων, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα,
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' ἁλὸς ἀτη.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόμαται φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔπῃ πως ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον εὖ κατορύσσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Ὡς

---

considerata & præceps, non obsequitur plerumque parti superiori meliorique mentis & rationis, quæ est προμηθὶς animi hominis. Ideoque specie hujus boni deceptus, postea noxium comperiens, sero recepisse pœnitet. Rectè ergò Horatius,

— *Nocet empta dolore voluptas.*

91. Νόσφιν ἄτερ τε.] Hæ duæ particulæ quamvis idem denotent, intendunt tamen hic significationem. Vel hinc magna incuria librariorum deprehendi potest, qui Νόσφιν ἄτερ κακῶν reliquerint: quum paulò post, ν. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων, ponant.

93. Αἶψα.] Κακότης hic pro malo externo accipitur.

94. Ἀλλὰ γυνὴ.] Proverb. Γυναικῶν ὄλεθρος. Mulier, id est, appetitiva & fœminea affectio, & publica indulgentia δημαγωγικὴ & ψυχαγωγικὴ atque συρρεπώδης, unde laxatur disciplina severior. Hinc deinde sublata disciplina tanquam operculo Pandoræ, id est, corporis & animi humani, statim quasi ex antro Æoli venti & impetus affectuum,

Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant,

&c

Cogitavit quod illi præcepiſſet Prometheus, ne quando munus
Suſciperet à Iove Olympio, ſed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus eveniret.
Verum ille recepto eo, cum jam malum haberet, ſenſit.
Prius namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorſim à malis & abſque iis, & ſine difficili labore,
Morbiſque moleſtis, qui hominibus ſenectam afferunt.
Statim enim in afflictione mortales conſeneſcunt.
Sed mulier manibus, vaſis magnum operculum cum dimoviſſet,
Diſperſit: hominibus autem machinata eſt curas graves.
Sola vero illic ſpes infracta in domo
Intus manſit, dolii ſub labris, neque foras
Evolavit. prius enim injecit operculum dolii,
Ægiochi conſilio Iovis nubicogæ.
Alia vero innumera mala inter homines errant.
Plena enim terra eſt malis, plenumque mare.
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Viro oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacite: nam vocem exemit prudens Iupiter.
Sic nuſquam licet Iovis mentem evitare.
Caterum ſi voles, alium tibi ſermonem paucis abſolvam
Belle ac ſcienter: tu vero præcordiis impönito tuis.

Vt

& nuſquam non pervadunt, & nihil non moliuntur. Quod tamen ſpes remanſit, ſignificat neminem tam deſperatis rebus eſſe, quin aliquando ſperet. Ovid.

Vivere ſpe vidi, qui moriturus erat.

98. Πρόθεν γὰρ.] Ratio ſolius ſpei in pyxide relictæ. Magnum certe Dei donum ſpes, quo ſolo affectu homines inter tot ærumnas ſuſtentantur & aluntur, & ſine cujus condimento omnia non ſolum fatua, ſed etiam inſuaviſſima ſunt.

104. Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν.] Veriſſimè contrà Heſiodum dicit Plutarchus in præceptis ſanitatis; non omnes morbos ſolere tacite & furtim invadere ipſos homines; ſed plurimi καθάπερ θεραπόντας καὶ θεοδέκτους, καὶ κήρυκας ἔχοντα ἀπειλὰς καὶ δυσκινησίας.

106. Εἰ δ' ἐθέλεις.] Quinque ætates jam fingit: quo commento ſignificat naturam & mores ſubinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc deſcriptionem ætatum omnes fere Latini Poëtæ imitati ſunt. ἐκκορυφόω, ſignificat expoſitionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

108. Ὡς

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοθεν ἁπάντων.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὖτὰρ ἐπεὶ κεῖνο γένος γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἀναλίγκιον οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀπάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·

Ἀλλ'

---

108. Ὡς ὁμόθεν γεγάασι.] Sequitur ætatum descriptio, qua monstrat omnia fatis in pejus ruere.

109. Χρύσεον.] Aureum, ut inquit Plato, propter præstantiam naturæ, morum & vitæ.

112. Ὡς τε.] Cognoverat fortasse Poëta aliquid de vita primorum parentum in paradiso: & ideo respiciens eo, hæc dicit: Θεοὶ δ' ἔζωον. Lege Θεοὶ ζώεσκον. Vt paulo ante v. 90.

115. Ἐν θαλίῃσι.] Ἑορταῖς, sacris epulis. Græci enim sæpenumero totam τὴν ἀθανασίαν voce θαλίας designant, quod Latini *Divûm epulas* dicunt. Vocant enim θαλίας, sacras epulas, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, id est, florere. Est autem non vulgare tranquillitatis & pacis encomium, quod dicit delectatos fuisse sine omnibus malis, & suaviter omnibus convixisse.

117. Καρπὸν δ' ἔφερε.] Sic Virgil. 1. Georg. vers. 127.

—ipsa-

Vt ſimul nati ſunt Dii, mortaleſque homines,
Aureum primo genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœleſtium domorum incola.
Et ii quidem ſub Saturno erant, cum in cœlo regnaret:
Et ut Dii vivebant, ſecuro animo praditi,
Plane abſque laboribus & arumna: neque moleſta
Senecta aderat: ſemper vero pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in convivüis, extra mala omnia.
Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona vero omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſua multumque & copioſum: ipſique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem demones facti ſunt, Iovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant & juſta & prava opera,
Caligine involuti, paſſim oberrantes per terram,
Opum datores. atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incola,
Aureo neque corporis proceritate ſimile, neque intellectu.
Sed centum annis puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens, valde rudis, domi ſua:

Cum

——— *ipſaque tellus*
Omnia liberius nullo poſcente ferebat.

Ζείδωρος, elegans epitheton terræ, quod vitæ neceſſaria det. Sic etiam Venus dicitur ζείδωρος. Plinius vult ſic terram dictam, quod zeam proferat.

121. Δαίμονες.] Hæc omnia non multum diſcrepant ab iis, quæ ſacra ſcriptura tradit de bonis Angelis. Δαίμονες, quaſi δαήμονες, quod Dii omnia ſciant. vide Macrobium Saturnal. 1. cap. 23.

125. Πλουτοδόται.] Dicti ſunt Dii, qui τὴν ὄπωρπαρπίαν promoverent, & quocunque modo terræ præeſſent.

126. Δεύτερον.] Alterum ſeculum deſcribit per ſuas circumſtantias, quod Argenteum vocat: & eo deterius priore fuiſſe oſtendit, quo argentum eſt vilius auro.

129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲ παῖς.] Ἀλλὰ eleganter hoc loco pro ἀλλ' ὅμως ponitur.

131. Ἥδε

Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκηται
Παιδείδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίας. οὔδειν γὰρ ἀπείθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἧι θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδυν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὖτὲρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς ὁ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησε, οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιῶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κραδίην ἀλεγεινὴν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
Τοῖς δ' ἐν χαλκείοις μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς ὀμφρωστὸν δόμον ἀκριερὸν Ἄϊδαο,
Νώνυμοι· θανατὸς δὲ καὶ ὀκριόεις περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δὲ λίπον φάος ἠελίοιο.

Αὖτὰ

131. Ἥβης μέτρον.] Vocat mediam ætatem, quæ Græcis ἀκμὴ dicitur.

135. Οὐδ' ἔρδειν.] Ἔρδειν, non rarò apud Græcos capitur pro sacrificare, ut facere apud Latinos. Virgil. *Cum faciam vitula pro frugibus.*

137. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε.] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos esse: docetque ob id factum, ut non converterentur quidem in divinos spiritus, ut illi priores, sed tamen essent beati, & sub terra degerent.

140. Ὑποχθόνιοι.] Lege Ἐπιχθόνιοι.

142. Ζεὺς ὁ.] Tertium genus hominum æri comparat, immane ferox, & omnino Martium. forta se Gigantes intelligit.

144. Ἐκ μελιῶν.] Fingit natos e arboribus, ut significet duritiem feritatem animorum, utpote qui to impetu ad armorum & bellic rum instrumentorum usum fer bantur.

145. Οὐδέ τι σῖτον.] Non fr mentu

Cum vero adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet;
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuo abſtinere, neque Deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Vt fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Iupiter Saturnius abſcondit iratus: quia honores
Non dabant beatis Diis, qui olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur.
Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum: quibus Martis
Opera cura erant luctuoſa, ac injuria: neque ullum cibum
Edebant, ſed ex adamante habebant durum animum,
Ferores: magna vero vis & manus invicta
Ex humeris naſcebantur in validis membris.
His erant anea arma, aneaque domus;
Ære vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis interfecti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors vero, tametſi ſtupendi eſſent,
Invaſit atra, ſplendidumque liquerunt lumen ſolis.

Sed

---

mentum ederunt, ſed primi pecudes laniarunt, & carne veſci cœperunt, quod antea magnum nefas eſt creditum. Sic enim de bove aratore, ait Varro: *Ab hoc antiqui ita manus abſtineri voluerunt, ut capite ſancierint, ſi quis occidiſſet.* Et apud Homerum, cum ſocii Vlyſſis, boves Solis mactaſſe dicuntur, intelligi debent boves aratores, quos violare, impietas erat.

146. Ἀλλ' ἀδάμαντι &c. ἴκελον.] Pulchra deſcriptio virium corporis eſt, & volebat ſignificare mirabilem duritiem in illorum animis fuiſſe, quod à civilibus diſcordiis, quæ florentiſſimas reſpublicas evertere ſolent, impias manus non cohibuerint.

149. Τοῖς δ' ὑπὸ γῆν &c.] Vidi Vett. codd. in quibus & ipſis ita ſcriptum eſſet: ſed quamvis paulò ante in ἕπεα producatur α, ut producendum erit in τόδε χεα poſt σωιζηϲιν, credibile eſt tamen, Heſiodum τόδε χ ſcripſiſſe.

152. Εὐφρόνης.] Gataker. mallet hos

Αὐτὰρ ἐπεὶ κὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον κὴ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς κὴ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὴ κὴ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Εἰς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' δίχ' ἀνθρώπων βίοτον κὴ ἤθεα ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατέναστε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου κὴ ὀιζύος, οὐδέ τι νύκτωρ

Φθειρό-

---

hoc verti, *situ obsitum* potius, quam *latum*.

155. Αὐτὰρ ἐπεὶ.] Iam ante dictum est, hoc consilio ætatum differentias recensferi, ut describeret Poëta, quomodo vitia hominum aucta sint.

158. Ἀνδρῶν.] Quartam ætatem Heroïcam appellat, quando Hercules, Iason &. alii Argonautæ vixerunt, qui Heroës vocati sunt, quod virtute communi hominum naturæ præstarent: & semidei, vel quod altero tantum parente deo nati essent, vel quia in natura humana, virtute divina præditi essent.

161. Τοὺς μὲν ἐφ'.] Heroïca ætas continet Argonautas, & res gestas ad Theben, & Trojanam historiam. Posteriora tantum tempora recensset. Ἑπταπύλῳ.] Ad differentiam Thebarum Ægyptiarum, quæ dicebantur ἑκατόμπυλοι, & illarum quæ dictæ sunt ὑποπλάκιοι, à monte sub quo sitæ sunt in Cilicia.

162. Μήλων.] Id est, propter regnum ac potentiam: nam prisci reges pecoribus divitias suas metiebantur. Eteocles & Polynices filii Oedipi, monomachia de regno decertan-

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursum aliud quartum in terra multorum altrice
Iupiter Saturnius fecit, justius & melius,
Virorum heroüm divinum genus, qui vocantur
Semidei, priori generatione, per immensam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmæam terram,
Perdidit pugnantes propter oves Oedipi;
Alios vero in navibus per ingentem maris vastitatem
Ad Trojam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ:
Voi mors quoque circumdedit ipsos.
Iis autem seorsim ab hominibus victum & sedem tribuens
Iupiter Saturnius pater constituit eos ad terræ fines.
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroës: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O utinam ego quinto non interessem
Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea natus.
Nunc enim genus est ferreum: neque unquam aut die
Quiescent à labore & miseria, aut nocte

Cor-

---

certantes, ambo mutuis vulneribus ecciderunt.

169. Ἐν μακάρεσσιν.] De Fortunatis insulis vide Plinium lib. 6. c. 23. & Homerum Odysseæ δ'. Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Hesiodus hoc libro injustitiæ pœnam constituit ἡ Ὠκεανὸν, tanquam necessariam, à quo etiam justos separat: quibus hoc præmium proponit, futurum, ut ne Oceano quidem opus habeant. Sicut enim ante ὠκεανίαν & τὸ ὠκεανιλιὸν, Oceanus ignotus erat, aut semotus: ita Heroum ἡ τοῦ μακάρεσσιν animæ ultra Oceanum constituuntur, quod extra ὠκεανίαν sint; qua qui carent, ῥᾴστα ζώειν dicuntur.

171. Τοῖς τῇ ἔπεσ.] Elegantius Palatinus: Τοῖς ἔπεσσι, id est, πολλάκις, inquit interpres. Et sic τοῖς, infrà vers. 591.

172. Μηκέτ'.] Descriptio postremæ & ferreæ ætatis, quæ moribus est pessimis, impiis & depravatissimis, vitæque cursu calamitosissimo. vox ὤφελον usurpatur adverbialiter significatione optandi, & tamen formatur ut verbum, tribus personis.

Φθειρόμενοι· χαλεπὰς γὰρ θεοὶ ἀμφιβάσιν μεθέμενας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ καὶ ἀγαθοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσῃ καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδὲ τι παῖδες, 180
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάροιθεν·
Αἶψα γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδὲ μὰ οἵγε 185
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον γὰρ κακὸν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς 190
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει, συνοπάων.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, 195
Λευκῇσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. τοὶ δ' λείψεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς

181. Οὐδὲ ξεῖνος.] Eleganter hunc locũ expressit Ovid. lib. 1. Met.

— *Non hospes ab hospite tutus,*
Non socer à genero, fratrum quoque gratia rara est.

184. Βάζοντ'.] Ita MS. Palat. Βάζοντε ἀντὶ τῦ Βάζουσιν, dualis pro plurali, inquit Tzetzes. ut apud Homer.

Ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετον; αἰδὼς.
πω θεοί ἐστε.

Alii, βάζοντες ἐπέεσσι, & ita legisse videtur Moschopulus: qui alias in grammaticis istis observationibus nimius est. alii ἔπεσσι:

185. Θεῶν ὄπιν.] Ὄπις Poëtæ usurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione divina: ex hoc pro meru, reverentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nulla reverentia erga Deum nec parentes præditi sint.

186. Γηράντεσσι.] Athenis capitale fuit, θρεπτήρια non persolvere parentibus.

187. Χειροδίκαι.] Violenti, quibus jus est in manibus, qui neque jus neque leges norunt.

189. Τὸν

Corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis.
Iupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum,
Postquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis similis, neque liberi patri,
Neque hospes hospiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, ut antehac:
Statim vero senescentes dehonorabunt parentes.
Incusabunt autem illos molestis alloquentes verbis
Impii, neque Deorum oculum veriti. neque hi sane
Senibus parentibus educationis pramia reddent,
Violenti. alter vero alterius civitatem diripiet:
Neque ulla pii gratia erit, neque justi,
Neque boni. magis vero maleficum & injurium
Virum colent. Iustitia vero in manibus & pudor
Non erit. Ladetque malus meliorem virum,
Verbis injustis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur, invisо vultu.
Tum demum ad cœlum à terra spatiosa,
Candidis vestibus tecta corpus pulchrum,
Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,
Pudor & Nemesis. relinquentur autem dolores graves

Mor-

---

189. Τ᾽ϱεν.] Pro ὑϱεϊϛὼ, ut Latinis *scelus* pro sceleſto.

192. Ἐπὶ δ᾽ ὅρκον ὀμεῖτας.] Vbi notandum est, non jungi præpositionem cum verbo, sed cum nomine: & licet ὅρκον scribatur, tanquam sit nomen per se, nullam tamen significationem, nisi cum ἐπὶ jungatur, habere. Est enim ἐπὶ δ᾽ ὅρκον ὀμεῖτας, pro ὀμεῖτας δ᾽ ἐπίορκον, ut infra vers. 280.

193. Ζῆλο-.] Iam redit ad primam propositionem de litibus. Posteaquam vero præclare affectum invidiæ, epithetis suis descripsit, fingit Pudorem & Nemesim Deas, reliquisse terras, id est, nec pudore bonos absterreri amplius à turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemesis enim hîc significat justitiam quæ ulciscitur malefacta flagitiosorum. Locus hic vere philosophicus etiam à Platone in Protagora tractatus fuit.

197. Ἴ᾽τον.] MS. Pal. Ἴ᾽τλω.

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὴ δ' ὧδ' ἔσσεται αἰεί.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὣς ἄρ' ἔφη Πέρσης ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὑψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς.
Ἣ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο. τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατίως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῆδ' εἶς, ἢ σ' ἂν ἐγὼ πῇ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.
Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἢὲ μεθήσω.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρεσσόνεας ἀνλιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, παντοίπλερος ὄρνις,
Ὦ Πέρση· σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ. οὐδὲ μὲ ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμμεν δυνήσεται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐξαύρσας ἄτῃσιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἔχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.

Τῆς

199. Κακὴ δ' ὧδ' ἔσσεται αἰεί.] Id est, in tantum malitia invalescet, ut planè nullum vel remedium vel auxilium hisce tantis malis exspectandum. (id enim αἰεὶ significat.) Et perspexerunt sapientes omnia in rebus humanis mala corrigi non posse, nec jus civile corrigit omnia. Multa enim toleranda & dissimulanda veniunt, non quod laudem mereantur; sed & quod sine maximo incommodo è medio tolli nequeant.

200. Νῦν δ' αἶνον.] Narrat apologum, quo notat potentiorum mores adversus inferiores. αἶνος fabulam ejusmodi significat quæ figurate & tecte contineat admonitionem seriam & gravem, & ex usu vitæ petitam. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ'.] Propositio est. Tradam nunc præcepta Regibus & Magistratibus: & dicit Magistratum nil minus decere, quam vi grassari more bestiarum.

201. Ἀηδόνα.] Per Luscinam intelligit doctos homines & sapientes. vocat hanc aviculam, ποικιλόδειρον, gutture vario, propter soni & vocis varietatem.

205. Δαιμονίη, τῆδ' εἶς.] Tyrannica vox, plane proverbialis, de alterius vita pro libidine statuentis. Quasi dicat, quantumvis justa sint ea quæ postules, tamen penes me est jus de te statuendi quid velim.

208. Ἄ-

Mortalibus hominibus. mali vero non erit remedium.

Sed nunc fabulam à brutis desumptam regibus narrabo quamvis ratione praditis.

Sic accipiter affatus est luscinium canoram,
Ate in nubibus ferens, unguibus correptam.
Illa vero misere, curvis confixa unguibus,
Lugebat. eam autem violento ille sermone allocutus est:
Infelix, quid strepis? habet te multo fortior.
Hac vadis, qua te duco, licet sis cantatrix.
Vivum vero libet, vel epulabor te, vel dimittam.
Imprudens autem, quicunque velit cum potentioribus contendere:
Quippe victoria privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis,
O Persa: tu vero audi justitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim perniciosa est misero homini. nam nec bonus
Facile ferre eam potest, gravaturque ab ipsa,
Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi
Melior ad justa: Justitia enim super injuriam valet,
Ad finem progressa: stultus vero cum malo suo discit.
Continuo enim sequitur perjurium injusta judicia.

Justi-

---

208. Κόρκον.] Epiphonema seu ὑπαίθιον hujus fabulæ, quod monet non esse reluctandum potentioribus.

211. Ὦ Πέρση.] Primum præceptum, quo fratrem ad justitiam colendam, & injustitiam vitandam adhortatur. ὕβρις opponit justitiæ, quia pro injustitia universali hæc vox usurpatur: quamvis tamen sæpius accipiatur pro insolentia, quæ comitatur divitias.

215. Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.] Ratio præcepti est, quare sit satius sequi justitiam, quia ad bonum finem perduci non potest, si quis injuria afficiat alium. Nam ut veritas laborare non potest, extingui non potest, ita nec justitia. Atque hoc significare voluit, cum inquit, ἐς τέλος ἐλθοῦσα. ἴσχειν verò est prævalere, obtinere.

216. Παθὼν.] Proverbialis locutio, quæ significat miserrimam esse prudentiam, quæ ex malis nostris perdiscitur.

217. Αὐτίκα.] Commoratur in collatione justitiæ & injustitiæ, ut hominibus metum incutiat, ne contra justitiam faciant. Per ὅρκον intelligit omnem fidei violationem: per δίκας σκολιὰς, lites iniquas, quæ falso intenduntur per calumnias & fraudes.

Τῆς ἢ Δίκης ῥόθος ἑλκηθμῷ ἧ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς ἢ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἣ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρι εἰσαμβύσα, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἱ ἢ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδοσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι πέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ἐπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίῃς ἢ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· ὄρεσι ἢ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση ἢ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν ἢ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νεῖσονται· καρπὸν ἢ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ, καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνῃ, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' ἐξανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δ' οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου. ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τοῦγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ πάγ τείχεα,

Ἢ νέας

---

218. Ῥόθος.] Tractus violentus, quo justitia ducitur coacta, pro fraudibus accusantium, & judicum

220. Ἣ δ' ἕπεται.] Subintelligendum fortassis κακὰ ἤθεα, id est, cœtus, conventus, statuta, & alia prava quæ sunt in consuetudine civili.

223. Οἱ ἢ δίκας.] Eruditissime insignia justitiæ præmia & commoda enumerat. Eadem fere recenset Homerus in clypeo Achillis.

229. Θαλίης.] Vterque codex Palatinus.

236. Οἷς δ' ὕβρις.] Antithesi quadam confert injustorum pœnas ad præmia justorum. Sunt autem omnia illa nata ex legibus naturæ; quia recta ratio dictat, sceleratis & flagitiosis hominibus nullum ma-

lum

Iustitia vero strepitus excitatur tracta quocunque homines duxerint
Donivori, praviſque judiciis judicarint cauſas.
Hac vero ſequitur deflens urbemque & mores populorum,
Caligine involuta, malum hominibus inferens,
Quique ipſam expellunt, neque recte diſtribuunt.
At qui jura tam hoſpitibus quam popularibus dant
Recta, neque à juſto quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populique florent in ipſa:
Pax vero per terram alma, neque unquam ipſis
Moleſtum bellum parat late cernens Iupiter,
Nec umquam juſtos inter homines fames verſatur,
Neque noxa: in conviviis autem partis opibus fruuntur.
Fert quippe iis terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes, media vero apes:
Lanigera autem oves velleribus onuſta ſunt:
Pariunt verò mulieres ſimiles parentibus liberos:
Florentque bonis perpetuo: neque navibus
Navigant: fructum vero profert fœcundus ager.
Quibus vero in juria mala cura eſt, pravaque opera,
Iis pœnam Saturnius parat late cernens Iupiter.
Sæpeque univerſa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem calitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem: intereunt vero populi;
Neque mulieres pariunt; decreſcuntque familia,
Iovis Olympii conſilio. interdum vero rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,

Aut

---

lum fore impunitum, & mala non eſſe committenda.

238. Πολλάκι.] Hæc ſententia totidem fere verbis eſt in Eccleſiaſte: *Sæpe univerſa civitas mali viri pœnam luit.* Ἐπαυρεῖν, dicitur luere peccata. Ἐπαυρεῖ] Apud Æſchinem in oratione adverſus Creſiphontem legitur ἀπούρας. Euſtathius item in lib. α. Iliad. legit, docens, Homerum ἐπαυρεῖν ponere pro eodem, ubi dicit, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Tzetzes quoque, & vet. cod. Palatinus, ut & Euſtathius, ἀπούρας ſcribunt.

241. Αἰμὲν ὁμῶς ἢ λοιμὸν.] Poëtæ conſtanter obſervarunt, ſemper peſtilitatem ſequi caritatem annonæ.

244. Ἢ τῶνγε.] Hæc & ſimilia procul dubio ab Hebræis & doctrina Moſis & Prophetarum de-

 ſumpta

Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλῆες, ὑμεῖς γ' ἁλαφρίζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τῇδε δίκῃ· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τείρουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα εἱματόεντες, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἔστι δέ τις παρθένος ἱερὴ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι,
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοέοντες
Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δ' ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων·
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει
Οἵη δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν γὰρ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν, ἔνδοξα δίκαιον

Ἐ μμε-

sumpta sunt, apud quos crebræ sunt hujusmodi comminationes.

249. Τείρουσι.] Emphasis hujus vocis significat ejusmodi odio inter se mutuo exasperari homines, ut potentior impotentiorem plane conterat, & ad nihilum redigat.

254. Ἔστι δέ τις παρθένος.] Facit nunc prosopopœiam, cum fingit justitiam sedere juxta Iovem, atque illum adhortari, ut justis det præmia, de sceleratis verò sumat pœnas.

259. Βασιλήων.] Synizesis τῶ ή καὶ τῶ ω. in Palat. supra ή adscriptum erat ε.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι.] Apostrophe ad judices, ut rectè judicent; neque frustra est quod hæc sæpius iterando inculcat. Nam eam esse humanæ mentis malitiam, ut difficillimè ad ea quæ recta sunt, feratur, omnes passim viri sapientes viderunt. Et subjecit gnomas aliquot, quas dubium non est, ex legibus naturæ

Aut naves in ponto Saturnius punit ipſorum.
O reges, vos autem conſiderate etiam ipſi
Iuſtitiam hanc. prope enim inter homines verſantes
Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuo atterunt, nullam Deorum reverentiam curantes.
Ter enim decies mille ſunt in terra multorum altrice,
Dii Iovis, cuſtodes mortalium hominum:
Qui judicia obſervant, & prava opera,
Caligine involuti, paſſim oberrantes per terram.
Virgo autem eſt Iuſtitia, Iove prognata,
Claraque & veneranda Diis qui cœlum habitant.
Et certe, cum quis ipſam læſerit, injuſte conviciando,
Statim apud Iovem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Alio deflectunt judicia, injuſte ſententiam pronuntiantes.
Hæc caventes, ô reges, corrigite ea quæ dicitis,
Donivori, injuſtorumque judiciorum prorſus obliviſcamini.
Sibi ipſi mala fabricatur vir, alii mala fabricans:
Malumque conſilium ei qui concepit, peſſimum.
Omnia videns Iovis oculus, omniaque intelligens,
Et hæc (ſiquidem vult) inſpicit: neque ipſum latet
Qualenam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipſe nunc inter homines juſtus
Sim, nec meus filius: quando malum eſt, juſtum

Eſſe:

---

turæ, tanquam ex fonte promanaſſe. Ταῦτα.] Principes dehortatur ab injuſtitia, tribus peculiaribus argumentis, quorum primum eſt

263. Οἱ αὐτῷ.] Quæ ſententia mire convenit cum iſta,

Incidit in foveam quam fecit.

Alterum, v. 22. à prudentia & animadverſione divina. Tertium, v. 24. ab abſurdo, & indignitate rei.

268. Νῦν ᾧ ἐγὼ μήτ', &c.] Ἀπόπτον argumentum, id eſt, ab abſurdo, quaſi dicat, nihil referret quales eſſemus, ſi non eſſent conſtitutæ pœnæ & præmia. Atqui ſunt pœnæ & præmia. Itaque multum refert. In vulg. edit. Νῦν δ' ἐγὼ] Quo errore deceptus Ceporinus, putat in ἐγὼ literam ε, miniſterio δ adjutam produci. Idem verò ex multis aliis mendis, quæ in vulg. Heſiodi editionibus habentur, regulas colligit falſas.

272. Ω

Ἐμμεμαῶ, εἰ μείζω γε δίκῃ ἀδικώτερος ἔῃσι.
Ἀλλὰ τάχ' ὧπα ἕολπα τελεῖν Διὶ περικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα μετὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων.
Ἰχθύσι μὲν κὴν θηρσὶ κὴν οἰωνοῖς πτερόεσσιν,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γιγνώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς·
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκῃ βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετέπειτα ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα κὴ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν παναέριος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,

Φράσσα-

---

272. Ὦ Πέρση.] Denuo fratrem ad juſtitiam colendam adhortatur, argumento ſumpto à natura hominis.

273. Καί νυ δίκης, &c.] Dicit, hominibus quaſdam ſententias eſſe inſitas, ſeu divinitus inſcriptas in animis, quæ doceant nos recta: in beſtiis non ſunt ejuſmodi ſententiæ, quæ indicent, quid ſit faciendum.

282. Ἀμαυροτέρη γενεή.] Poſteritas quæ propemodum obliteratur. Neque enim tantum ſumitur ſupplicium de ipſo; ſed de ipſius etiam liberis: nam illi poſtea deterius habebunt.

284. Σοὶ δ'.] In ſequentibus Poëta laboris & induſtriæ fructus, incommoda vero & opprobria ignaviæ, variis argumentis declarat. Hortatur ergo ad laborem, & ita eum proponit, ut ſit conjunctus cum virtute & juſtitia. Eſtque egregia hæc ſententia: *Mala, & improbitas, ubique pro foribus ſunt.*

285. Κακότητα.] Hic pro malo interno accipitur.

287. Τῆς δ'.] Argumentum à natura

Esse, siquidem plus juris injustior habebit.
Sed hæc nondum arbitror facturum Iovem fulmine gaudentem.
O Persa, caterum tu hæc in animo tuo repone,
Et justitia quidem animum adjice, violentia vero oblivisceré prorsus.
Namque hanc hominibus legem posuit Saturnius.
Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuo ut devorent, quandoquidem justitia carent.
Hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
Est. Si quis enim velit justa in publico dicere
Quæ novit, ei opes largitur late videns Iupiter:
Qui vero testimoniis volens perjurium jurando
Mentietur, adversus justitiam delinquens, immedicabiliter læditur,
Atque ejus obscurior posteritas postea relinquitur:
Viri autem justi generatio apud posteros præstantior.
Caterum tibi ego bene cupiens dicam, stultissime Persa.
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile est: brevis quippe via est, & in proximo habitat.
Ante virtutem vero sudorem Dii posuerunt
Immortales. longa vero atque ardua via est ad ipsam,
Primumque aspera: ubi vero ad summum ventum fuerit,
Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit,

Cogi-

---

natura virtutis. Ita enim laborem proponit, ut conjungat cum virtute & justitia. Hunc locum imitatus est, qui literam Pythagoræ descripsit.

288. Μακρὸς ὁ καὶ ὄρθιος οἶμος.] Oportet enim, ut quod justum est, simplex, planum & perspicuum sit. Nam & veritatis oratio simplex est, & rectum sibi per omnia constat.

289. Εἰς ἄκρον ἵκηται.] Duplex lectio est. Sunt enim qui ἵκηαι: sunt qui ἵκηται legant. Quodsi legas ἵκηαι, tunc imperſonaliter erit exponendum.

291. Οὗτος.] Tria hominum genera describit. Livius in Fabio & Minucio hunc locum pene ad verbum expressit: Sæpe ego audivi, milites, eum primum esse virum, qui ipse consulat quod in rem sit: secundum, eum, qui bene monenti obediat: Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenii esse.

296. Ἀλλὰ

Φράσσαιμθ τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνων.
Εὖ θλὸς δ' ὃς καὶ αὐτὸς ἐπύθηται εὖ δὲ καὶ ἐκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὁδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζου, Πέρση, διὸν γένος, ὄφρά σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐυστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλῃσι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δ' ἀθανάτοισι τε νεμεσσῶσι, καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κατ' ἤθεσι ἴκελος ὁρμήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔδμεναι· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καὶ τ' ἐργαζόμενον πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖσι· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεύνδ· ἀρετῇ δὲ καὶ κύδει ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα. τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίον ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·

Αἰδὼς

296. Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης, &c.] Hæc demum est de labore propositio. Labora, ut possis effugere famem. Et argumentatur à locis honestatis, quod & Diis & hominibus sint cari homines solertes. Oderunt autem Dii ignavos. Addidit quoque similitudinem, qua vitam inertium fucis comparat.

298. Φιλέῃ ὃ ἐυστέφανος.] Alii: φίλε σ' ἐυστέφανος.

302. Κοθήρης.] Κόθυρος, à κόθω, abscondo, & κέρκος, cauda, quod aculeum non exerant fuci, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alii aculeos habent, alii non, ut Plato docet.

304. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν.] Philosophi sæpe μέτριον dicunt, id quod in unaquaque re bona maximum est. Sic & apud Platonem μετρίως λέγειν, ubique est optime & verissime dicere: μέτριον σοφίης, multum sapientiæ. Id enim quod

Cogitans quæcunque dein & ad finem uſque ſint meliora.
Sed & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec ſibi ſapit, neque alium audiens
Id in animum admittit, ille contra homo inutilis eſt.
Verum tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa, divinum genus, ut te fames
Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres
Veneranda, victuque tuam impleat caſam.
Fames namque ſemper ignavo comes eſt viro.
Atque eundem & Dii oderunt, & homines, quicunque otioſus
Vivit, fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt ocioſi
Vorantes: tibi vero opera mediocria obire gratum ſit,
Vt tibi tempeſtivo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri evadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans, multo etiam carior jam immortalibus
Eris ac hominibus. valde enim oderunt ocioſos.
Operari autem non eſt dedecus, ſed ignavia dedecus eſt.
Quodſi laboraveris; mox te æmulabitur & otioſus
Diteſcentem: divitias vero virtus & gloria comitatur.
Deo autem ſimilis fueris. Laborare inquam melius,
Si quidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus convertens, de victu ſis ſollicitus ſicut te jubeo.
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet:

Pudor

---

quod optimum eſt, extra mediocritatem eſſe non poteſt, quia alias ad vitium deflecteret.

309. Ἔριν.] Eſt occupatio contra fratris & multorum ſtultam opinionem.

312. Δαίμονι.] Occurrit objectioni de paupertate.

313. Ἀιόλοφρονα θυμόν.] Heſychius μαλακόφρονα exponit, ὑπὸφας ἔχων τὰς φρένας.

315. Αἰδὼς.] Occupatio item eſt, non eſſe turpe laborare, præſertim egenti. Citatur hic verſus proverbialiter, mendicos debere eſſe impudentes: verum hæc neutiquam Heſiodi ſententia eſt. Eſt enim duplex verecundia. Prodeſt in loco pudor: obeſt, ſi eo ignaviam noſtram prætexamus. Pudorem ergo inertium improbat, quos vocat Virgil. *Degeneres animos*. Hunc verſum, ſicut & proximè ſequentem, ex Homero inſertum eſſe, Plutarchi teſtimonio confirmat Proclus. Priorem Odyſſ. ρ. poſteriorem Il. ω.

317. Ἀγολ-

Αἰδὼς ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Αἰδὼς τοι κακὸς ἀνολβίη, θάρσος δ' ἐσθλός.
Χρήματα δ' οὐχ' ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήϊστεται, οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, οὗτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείη καθοπάζῃ)
Ῥεῖά τέ μιν μαυρῶσι θεοὶ, μινύθουσι δ' οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἕξῃ·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑῷ ἐνὶ δίμνια βαίνοι
Κρυπτάδιος δούνῃς ἀλόχῳ, σφῶϊν καὶ ἐλεγχέα ῥέζων·
Ὅς τέ τοι ἀφραδίῃς ἀλιτεφρονέοντα ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δ' ὀπίσσω
Ἔργων οὑνεκ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπίθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἐεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν,
Καδδυνάμενον δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θυσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, ἠὲ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·

Ὄφρ'

317. Ἀνολβίη.] Vet. Palat. Θάρσος δ' ἐσθλὸς ὄλβου. in altero tamen dandi casu.

318. Χρήματα δ' οὐχ' ἁρπακτά.] Est in omnium ore hæc sententia: *Male parta, male dilabuntur:* honestè parta durant apud hæredes.

319. Εἰ γάρ τις.] Duo genera injuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alii per fraudem & perjuria ditescere cupiunt.

323. Ῥεῖά τέ μιν μαυρῶσι.] Validissimum argumentum est, quo absterrentur homines à malefactis, videlicet metu pœnarum.

324. Παῦρον.] *Male partum, male dissperit.* Et, *De male quæsito non gaudet tertius hæres.*

325. Ἶσον.] Supplicem antiquitus nefas erat non solum lædere, sed & ope privare. Ius etiam hospitii sacrosanctum habebatur: unde Iupiter ξένιος. Sequitur catalogus præceptorum de variis officiis.

328. Ὅς

Pudor qui viros valde & ladit & juvat.
Pudor quidem paupertati adſit, audacia vero divitiis.
Opes vero non rapiendæ: divinitus enim datæ, multo meliores.
Si quis namque & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut lingua ſpoliarit, (qualia multa
Fiunt, quam primum lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem vero impudentia expulerit)
Facile & illum obſcurant Dii, minuuntur vero familiæ
Viro illi: exiguum vero ad tempus divitiæ adſunt.
Par eſt delictum, ſi quis ſupplicem & hoſpitem malo afficiat:
Quique fratris ſui cubilia aſcenderit,
Secreti cauſa lecti uxoris, ſceleratæ patrans:
Quique mala cujuſpiam fraude deceperit orphanos liberos:
Quique parentem ſenem miſero in ſenectæ limine
Probris affecerit, gravibus inceſſens verbis:
Huic certe Iupiter iraſcitur. ad extremum vero
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verum tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum.
Pro virili autem ſacra facito immortalibus Diis
Caſte & pure, ſplendidaque femora aduritо.
Interdum certe libaminibus atque hoſtiis placa;
Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus venerit:
Vt benevolum erga te cor atque animum habeant;

Vt

---

328. Ὅς τε τὸν ἀφραδίῃσι.] Et ſacra ſcriptura horrendum ſupplicium iis minatur, qui pueros lædunt. Eſt enim alioqui ea ætas obnoxia malo. Bis autem peccant, qui lædunt orphanos. Ἀλιτραίνεται.] In v. Pal. in alio ἀλιταίνων.

329. Κακὸς ἐπὶ γήραϊ οὐδῶ.] Antitheſi quadam, præcepta decalogi refert. Nam cum in decalogo doceamur, parentes eſſe honorandos, eamque ob cauſſam addita ſit promiſſio: nihil præcipitur hic aliud, quam non eſſe contumelia &c. probris afficiendos. Eſt autem elegans metaphora, ἐπὶ γήραϊ οὐδῷ, id eſt, in limine ſenectæ, pro extrema ſenecta.

334. Καθαρτῷ ἁμὶν.] Præceptum de cultu divino. Primus eſt, hoſtiarum femora pinguedine obducta cremare Secundus, libare, cum vinum effunditur. Tertius, ſuffitum facere.

Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄμῳ.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δεῖπνα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν ᾧ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σίτου ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι κῆ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἀζῶσοι ἕκιον, ζώσωνται δὲ πυοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Εὐμοιρέ τοι πμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον, αἴκε δυνῇαι·
Ὡς ἂν χρηίζῃς, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
Καὶ δόμῳ ὄσκεν δοῦναι, καὶ μὴ δόμῳ ὄσκεν μὴ δοῦναι.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δῶς ἀγαθῇ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὀγε καὶ μέγα δώῃ,
Χαίρῳ τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὖτὸς ἕληται, ἀναιδείῃφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τόσ' ἐπάχνωσεν φίλον κῆρ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τῶδ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς

339. Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον.] Hoc eſt, ut aliorum juves rem familiarem, poſſeſſionem, &c.

340. Τὸν φιλέοντ', &c.] Adjicit quædam præcepta liberalitatis, ſed tamen alieniora à primis illis juſtitiæ gradibus. Sic & Cicero in Officiis facit.

341. Τὸν ᾧ μάλιστα καλεῖν, &c.] Admonet, vicinum ſtudiosè colendum eſſe. Cum enim tota noſtra vita ad ſocietatem comparata ſit, nemo ignorat quam ingens bonum ſit, bonum habere vicinum. Nec poëta hanc ſententiam temerè multis rationibus amplificat, ubi vicinorum & cognatorum ſedulitatem in negotiis obeundis, & officiis præſtandis ita confert, ut quam longiſſimè cognatos, ſi opus ſit alieno auxilio, vicini antecellant.

342. Εἰ γάρ.] Hoc intelligendum de difficultatibus inſuetis & improviſis. Ἐγχώριον ἄλλο.] Elegantiſſimum eſt illud ἄλλο: quo hoc loco ea ratione uſus eſt, qua frequenter ſcriptores Attici τῷ ἄλλως.

343. Ἄζω-

Vt aliorum emas ſortem, non tuam alius.
Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque.
Eum vero potiſſimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim res aliqua fortuita eveniat,
Vicini diſcincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna eſt malus vicinus, quantum bonus commodum.
Nactus eſt rem bonam, quicunque nactus eſt vicinum bonum.
Neque bos interierit, niſi vicinus malus ſit.
Recta quidem menſura à vicino mutuum accipe, rectaque redde,
Eadem menſura, & amplius, ſi quidem poſſis:
Vt indigens, etiam in poſterum promptum invenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
Amantem te ama, & juvantem te juva.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque eſt qui dat, non danti vero nemo dat.
Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.
Quicunque etenim vir ſponte ſua dat, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui vero ipſe rapuerit, impudentia fretus,
Quamvis id ſit exiguum, tamen conſtringit earum animum.
Siquidem enim parvum parvo addideris,
Et frequenter iſtud feceris, mox magnum & hoc evaſerit.

Qui

---

343. Ἄζωστοι.] Id eſt, ſine mora. Affines autem cunctantius adſunt, & non tam prompte.

345. Τιμῆς.] Id eſt, famam, honorem.

347. Εὖ μέν.] De gratitudine præcipit in referendo beneficio. Μετρεῖσθαι, dimenſum accipere, vel mutuo.

354. Δοὺς ἀγαθὸν, &c.] Liberalitatis præceptum eſt. Quamquam autem nullæ leges cogant hominem ad liberalitatem præſtandam, ipſa tamen humanitas obtinet & cogit nos, ut benefaciamus bonis viris, & communem ſocietatem juvemus.

359. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν.] Ad multa utilis erit hæc ſententia. Verum non ineptè ad ſtudia literarum referri queat. Commendat autem nobis diligentiam & aſſiduitatem. Eſt enim jucundum præſenti copia frui, & ſemper aliquid habere præ manu. Ἐπὶ σμικρῷ.] Malim cum vet. & recentiore Palatin. quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur.

Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρῃ, οὐδ' αὐλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κεζαχείμενον ἀνέρα κήδῃ.
Οἴκῳ βέλτερον εἶναι ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μέν, παρεόντος· λέαζ· πῆμα δὲ θυμῷ,
Χρήίζειν ἀπεόντος, ἄ σε φερέζεαζ ἔπεσσι. 365
Ἀρχομένῳ δὲ πίθε καὶ λήγοντος κορέσαζ,
Μεσσόθι φειδέαζ· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἆρκιος ἔστω.
Καί τε καὶ ζυγέτῃ μειδήσαζ ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα καὶ ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας. 370
Μηδὲ γυνὴ σε νόον παυέτω πολυπόλον ἐξαπατάτω,
Αἰμύλα κωτίλλουσα, τελῶ δὲ θύρῃσι καλιῇ.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέπoιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μαινομένῃς δὲ πάις σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβόμεν· ὡς γὰρ πολὺ κέρδιον αὐξέσθαι ὑπὸ μεγάροισι. 375
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐκκαλαλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πολέεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πολέων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·
Σοὶ δ' εἰ πολύτλας θυμὸς ἐέλδεται ὑπ φρεσὶν ἧσιν,
Ὧδ' ἔρδειν. ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. 380

B ι'.

---

361. Αἴθοπα λιμόν.] Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

366. Ἀρχομένῳ.] Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aëri: in imo fæculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia.

367. Δειλὴ.] Proverbium in eos qui omissis demum occasionibus incipiunt sapere. Δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Alii legunt δειλή. Sed sicut Poëtis δειλινὸν μὲν πλουτασμὸν Ἰωνικῶς est δειλινόν: sic δειλὸν μὲν συλλοπῆς, idem est, quod *serum*.

368. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ.] Mercenarios benigne tractandos dicit; mercedemque sufficientem solvendam iis, quos conduxisti; ita illi vicissim operam dabunt, ut respondeant in laborando.

369. Καί τε.] Non temere ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre jocans, testem adhibeas. Vel, secundum quosdam, ut etiam cum fratre caute agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per jocum, sine offensione fratris,

Qui vero partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neque vero quod domi repositum est, virum ladit.
Domi melius esse: quoniam noxium quod foris est.
Bonum quidem, de presenti capere: noxa vero, animo
Egere absente: id quod te cogitare jubeo.
Incipiente vero dolio & desinente, saturato te,
Medio parce: sera vero in fundo parcimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto,
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto.
Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.
Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
Blande garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is furibus.
Vnicus vero filius servarit paternam domum
Pascendo: ita enim opulentia creseet in adibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile vero & pluribus prabuerit Iupiter ingentes opes,
Major autem plurium cura, major quoque accessio.
Tibi vero si opes animus appetit intra sese,
Sic facito. operamque opera subinde addito,

LIBER

---

fratris, & aliqua diffidentiæ tuæ indicatione.

371. Πυγοστόλος.] De meretrice intelligit, quæ immodicæ elegantiæ cultus sit dedita.

374. Μυσοχυὴς ὃ παῖς σώζοι.] Eo admonemur, juxta vetus proverbium: *Oculo domini saginari equum.*

375. Φερεσίδυ.] Pueri φερέοικοι dicuntur, dum in tenera illa ætate sunt, qua crescunt, nutriunturque, ut & βέσιοι. Tum Heinsius vult, ut sequens versus huic anteponatur.

376. Γηροβοσκὸς ὃ θνητοῖς.] Duplex sensus horum versuum. Prior ratio est, quo major liberorum grex relinquitur, hoc felicius procedere rem familiarem. Altera est, quod res domestica non unius tantum opera potest augeri. Si quidem *unus vir, nullus vir*, ut habet proverbium.

379. Σοὶ δέ.] Conclusio generalis, vel προτροπὴ ad doctrinam sequentis libri. Assiduitate ditescas, inquit, sis sedulus in opere tuo: *Gutta enim cavat lapidem, non vi, sed sæpe cadendo.*

BIBΛION β'.

Nescio quo judicio vulgatæ editiones hunc librum secundum Hesiodi constituant; quum si hîc sit initium secundi, illud Ἠμισυ δ' ἐν Διόθεν πεφυλαγμένον, tertii initium esse oporteat: quod tamen illæ dicere ausæ non sunt, licet & hanc partem à præcedentibus distinguentes. Stephanus certè considerans titulum hujus opusculi esse Ἐργα καὶ ἡμέραι, & ita in duas tantum partes esse divisum; illis editionibus assentire non potuit, quæ librum secundum hinc incipere volunt; (nam alioquin tres esse libros necess-

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένάων,
Ἄρχεσθ' ἀμήτου· δρέπεσθαι δ', ὑνομένάων.
Αἱ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ φαινομένάων ἐνιαυτῷ
Φαίνονται, τὰς πρῶτα χαράσσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόλλ' ὑλήεντος δὲ πίονα χῶρον
Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, εἴ κ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κατὰ μοῖραν Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρῃ' ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, κοὐδὲν ἀνύσσῃς.

Ὡς

In II. Librum.

381. Πληϊάδων.] Hic secundus liber continet præcepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occasum Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tam pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades, septem stellæ in tergo Tauri. Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occasum tribus modis advertit agricola. Quod Soli orienti cooritur cooccidítque, κοσμικῶς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, χρονικῶς. Quod autem Solis adventu abituve occultatur aut emergit, ἡλιακῶς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortum conspiciuntur, quod fit mense Iunio, messem inchoari vult. Quando autem mane sub terram descendunt (quod fit mense Novembri) arationis tempus adesse dicit.

383. Αἱ δή.] Occultantur 40 dies &

LIBER II.

neceſſe foret) ſed ſatis eſſe putavit, ſi litteris majuſculis oſtenderet, poëtam ad alterum prioris libri membrum tranſire. Quum enim hortatus antea ſit fratrem ad ſuſcipiendos labores, præſertim ruſticos, (multa interim ſalubria ad inſtituendam vitam conſilia admiſcens) nunc de iis & in tempore, & certa arte ſuſcipiendis præcepta tradit: adeo ut quæ præcedunt ad hunc uſque locum, veluti præfationis cujuſdam vicem obtinere videri poſſint. *Steph.*

Pleiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem; arationem vero, occidentibus.
Has quidem noctesque & dies quadraginta
Latent: rurſum vero circumvolvente ſe anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum eſt regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuoſas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nudusque arato,
Nudus quoque metito, ſi quidem tempeſtiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi ſingula
Tempeſtiva creſcant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.

Sicut

& noctes propter vicinitatem Solis, Taurum & Geminos peragrantis: quod eſt à Maio uſque ad Iunium. Poſt menſes ergo duos manè cernuntur, ubi longius jam Sol diſceſſerit à Tauro. Deinde menſe Octobri poſt matutinum occaſum, noctu rurſus cernuntur. Neque eſt ſic accipiendum, quod poſt occaſum matutinum, poſt autumnum lateant, nam ita noctu cernerentur. Nunc Poëta nec noctu, nec interdiu conſpici dicit. Id fit in æſtate, dum Sol propius Taurum verſatur.

384. Πλειπλομένοιο.] Epith. anni, à πέλομαι, id eſt, exiſto: vel πολέω, verto: vel à πλέμαι. Gellius 3. c. 16.

386. Οὗτός τοι πεδίων.] Elliptica oratio eſt. vult enim dicere, illis, qui prope mare habitant, quique valles concavas, &c. hæc lex ſervanda eſt.

387. Ἄγκεα.] Paluſtrem terram ſignificat.

389. Γυμνὸν.] Vult ut hos labores perficiat mature & ante ſævitiem hyemis,

Ὡς κῆ νωῖ ἐπ' ἐμὶ ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι σὸν ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζου, νήπιε Πέρση,
Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διέτεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζητοίης βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.
Δὶς μὲν γὰρ κῆ τεὸς πάρα τοὔξεται· ἢν δ' ἔπι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύσεις.
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φρόντιζε χρειῶν τε λύσιν, λιμόν τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κτητὸν ἀλλοτρίου, ὅς κε βόσιν ἔμπεδος ᾖ,
Χρήματα δ' εἶν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δ' ἀρῇαι.
Ἠδ' ὥρη ὥδε μείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μὴδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔνηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτοργιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιὴν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μὲν ὀπὸς ὀξέος ἠλίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὄμβρήσαντος

Ζηνὸς

hyemis, atque ſollicite & feſtinanter, ad egeſtatem & ejus moleſtias vitandas. Hic verſus in Homeri & Heſiodi certamine, ab H. Steph. edito, ita legitur: Γυμνὸν τ' ἀμήσειν ὅταν ὥρια πάντα πέλωνται. in M S. P. ἀμήσειν, id eſt, συναθροίζειν ἢ διαιρεῖσθαι. Εἰ χ' ὥρια πάντ'.] Ὥριον non eſt ſemper τὸ κατ' ὥραν; ſed & τὸ ἐπιτήδειος in fructibus.

396. Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι.] Cauſſa quare ſit laborandum. Quia homo factus & ordinatus eſt ad labores. Neque fruſtra eſt, quod hoc tam ſedulò inculcat & urget Poëta. Nam præterquam quod Dei voluntas eſt laborare, etiam hoc ſignificare Poëta voluit, non poſſe fieri, ut quis honeſtè vivat, niſi ſimul laboret. Διατεκμαίρομαι, eſt ordino, conſtituo.

401. Νομός.] Alii fortaſſe melius νόμῳ legunt, id eſt, oratio vel ſeries verborum ad perſuadendum appoſita: nonnulli etiam de modulis & cantu mendicorum intelligunt.

403. Οἶκον μὲν πρώτιστα.] Primus verſus hujus libri continebat propoſitionem, complectens ſummam agriculturæ, meſſis videlicet & arationis: Nunc narrationem contexit, quæ generalia quædam præcepta continet, de conſtituenda re familiari.

404. Κτη-

Sicut & nunc ad me veniſti: ego vero tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuo tradam. Labora! ſtolide Perſa,
Opera qua hominibus Dii deſtinarunt:
Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens
Quaras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis enim & ter forſitan conſequeris: ſi vero amplius moleſtus fueris,
Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique ſolutionem, famiſque evitationem.
Domum quidem primum, uxoremque bovemque aratorem,
Famulam non nuptam, qua & boves ſequatur,
Vtenſilia vero domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuſet, tu vero careas,
Tempus autem pratereat, minuaturque tibi opus.
Ne vero differas inque craſtinum, inque perendinum.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procraſtinator. Cura vero tibi opes auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur.
Quum itaque jam deſinit robur acuti Solis
A calore humido, per autumnum pluente

Iove

404. Κτητὸν.] Famulam intelligit jure acquiſitam: Ariſtoteles tamen, initio Oeconomici ſui, ad uxorem refert. Κτητὸν ἑ.] Notarunt jam olim viri docti, Philoſophum in Oeconomicis etiam τὸν κλητὸν pro conjuge ſumere. In jure certe Attico etiam conjux inter τὰ κλήματα numerabatur, & maritus ὁ κύριος appellabatur.

405. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ.] Commendat ordinem & curam in re domeſtica hoc præceptum. Columella enim nihil magis prodeſſe dicit, quam ſi ſervetur ordo.

407. Η' δ' ὥρη φυλάσσεσθαι.] Oportet agricolam diligenter obſervare occaſionem, quia non levis jactura eſt in mutuo accipiendo: dum enim mutuum petis, perdis temporis occaſionem.

408. Μήδ' ἀναβάλλεσθαι.] Sunt hæc communia præcepta de non cunctando. Rectè Ovidius in hanc ſententiam dixit l. 1. de Rem. Am.:

Qui non eſt hodie, cras minus aptus erit.

Ἔννατον.] Ab ἔνη, id eſt, poſtremus dies menſis.

412. Ἡμος δὲ λιλαίηται.] Secundum præceptum, de aratro faciendo, & quando cædenda ſit materia ad rem ruſticam. Orditur autem à chronographia. Ἰδιάλιμον καῦμα, τὸ ἰδιοκαυστὸν exponunt, id eſt, æſtus, qui ſudorem ciet.

 414. Μετὰ.]

Ζλωὸς ἐελδοιέω, μετὰ δὲ τρέπεται βροτὸς ἀρωὴς
Πολλὸν ἐλαφρότερος. (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηληθμοῖο ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πολιὸν δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
Ἦμος ἀδηκεστάτη πέλεται τμηθεῖσι σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πεδάοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὦριον ἔργον.
Οὔλμον μὲν τετράπαλον τάμνειν, ὕπερον δὲ τετράχουν,
Ἄξονα δ' ἑπταπάλαιον· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπάλαιον ἀποκλίνῃ σφύρα κε πύμνιον,
Τετρασπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ.
Πολλὰ ἐπὶ καμπύλα κῶλα· φέρειν δὲ γύαλα, ὅτ' ἂν σύρῃς,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πελίνναν. ὃς γὰρ βραδίων ἀρότῳσιν ὀχυρώτατός ἐστιν·
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης ὁμαδὸς ἐν ἐλύμοισι πήξας
Γόμφοισιν πελάσσας ἀραρυίας ἰσοδονῇ.
Δοιὰ δὲ θήλεα ἄροσα, πανημερίῳ κέ οἱ οἶκον,
Αὐτίγονόν κε πιφύσκοι· ἐπὶ πολὺ λαΐον οὕτω.
Εἴ κ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἑτερόν γ' ἐπὶ βραδὺ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πελέης ἀκιώτατοι ἰσοδονῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, φηγὸν γύαλα. βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι (τὼ γὰρ σθένος ὧδε καὶ ἀλκή)
Ἡβῆς μέτρον ἔχοντε. τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντε ἐν αὔλακι καμμένω ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταέτης αἰζηὸς ἕποιτο,

Ἄζῃν

414. Μετὰ δὲ τρέπεται, &c.] Id est, remisso æstu respirat corpus. Nam propter æstum & calorem corpora torpent.

415. Σείριος.] Stella est in ore canis majoris, ad latus Austri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exiccet & debilitet vires humanas.

417. Πλῆον.] Vbi sol accesserit Scorpium, Canicula mane aliquantisper ante solem, ortu Heliaco, conspicitur: orto autem sole statim labitur sub terram.

418. Ἦμος ἀδηκεστάτη.] Describit commodum tempus secandi ligna. Durant enim hæc longo tempore, nec sunt obnoxia corrosioni. Hoc significat ἀδηκεστάτη, id est, incorruptissima, à δήκω, id est, mordeo, quæ non mordentur à vermibus.

421. Οὖλμον τετράπαλον.] Per οὖλμον τετράπαλον quidam intelligunt morta-

Iove prapotente, mutatur humanum corpus
Multo levius. (nam tunc Solis ſtella
Pauliſper ſupra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur.)
Quando incorrupta eſt caſa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramiſque ceſſat:
Tunc ſane ligna ſecare tempeſtivum eſſe opus memento.
Mortarium quidem tripedale feca, piſtillum vero tricubitale,
Axemque ſeptempedalem: valde enim certe conveniens ſic.
Si vero octopedalem & malleum inde ſecueris,
Trium palmorum curvaturam rota ſecato decem palmorum currui,
Multa praterea curva ligna: ferto autem dentale, cum inveneris,
Domum, ſive in monte quarens, ſive in agro,
Ligneum. hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt:
Nempe quum Attica Cereris famulus temoni inſigens
Clavis adjunctum ſtiva adaptaverit.
Bina vero diſponito aratra, laborans domi,
Dentatum & compactum: quoniam multo optimum ſic.
Si quidem alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmiſſima ſtiva ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale. boves vero duos novennes
Maſculos comparato (horum enim robur non imbecillum eſt)
Adoleſcentia menſuram habentes. hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in ſulco aratrum
Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius juvenis ſequatur,

Panem

---

mortarium trium pedum, quo veteres uſi ſunt pro mola.

424. Δικαδύρου.] A δῶρον, id eſt, palmus, quod munerum datio δῶρον appelletur: id autem geritur per palmam manus.

428. Ἀθηναίης.] Sic vocat Cererem, quod ipſa Athenienſes, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit.

430. Διὰ ὃ δεῖ ἀρόσια.] Indicat, patremfamilias oportere bene inſtructum eſſe, ne quis caſus per inopiam ſupellectilis remoretur ruſticum laborem.

431. Αὐτήνιον.] Aratrum quod habet dentale ſolidum & adnatum, non affixum: vel quod non ſit plane elaboratum, ſed uſque ad dentale.

439. Τοῖς δ' ἅμα παιδαγωγοπαίδης.] Habes hoc loco præceptum de miniſtro, qua hunc ætate & moribus

Ἄρξον δειπνήσας τελεσίτροφον, ὀκταβλωμον·
Ὄρχ' ἔργα μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μετ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. τῷδ' ὕπ νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρμασι διάσασι, καὶ ἐπισσωρεύει ἀλέασι.
Κυρότερος γὰρ ἀνὴρ μετ' ὀμήλικας ἐπτοίητας.
Φράζεσθαι δ' ὅτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥ τ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρήεντος, ἀρηρότα δ' ἄνδρα βοάσαι,
Ἀκὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας·
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν·
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι παρά δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν,
Νήπιος· οὐδὲ τόγ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούρασ' ἁμάξης.
Τῶν σοὶ ἔπειτα μελέτω ἐνὶ φρεσὶ οἰκία θεῖσα.
Εὖ τ' ἂν ἧ πεφύτος· ἄρσην θηλείῃσι φανείη,
Ἀκὴ τότ' ἐφορμηθῶσι, ὁμῶς δμῳῆς τε καὶ αὐτὸς,
Αὖλιν καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωΐ μάλα στυγερῶν ἵνα τοι πληθωσιν ἄρουραι.
Ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμόρῃ ἔσσ' ἀπατήσῃ.
Νειὸν δὲ σπείρειν ἐπὶ κυφίζουσαν ἄρουραν.

Νειὸς

ribus præditum esse oporteat. Si hoc in ministro requirit Hesiodus, ut juvenem bobus præficere noluerit, quanto minus Ecclesiasticis & rebus publicis præficeret?

440. Ὀκταβλωμον.] Octo morsuum, à βλωμὸς morsus, ita tamen ut unum frustum habeat binos morsus. Servum intelligit robustum, qui integrum panem in 4 partes divisum absumat in cœna: vel cui opus sit pane, cujus quadrantes octonis bolis seu partibus constent.

441. Ὄρχ'.] Ætatis quam in servo requirit, rationes addit admodum graves, sentitque multum situm esse in maturitate ætatis.

444. Ἐπισσωρεύει.] Quasi superseminatio, quæ usurpari solet, cum prior sementis non est rite peracta.

446. Φράζεσθαι.] Tempus arandi indicat per clangorem gruum avolantium, idque (ut Poëtæ fingunt) in Ægyptum, ubi belligerantur cum Pygmæis.

449. Ὀμβρήεντος.] MS. Palat. & alii, ὀμβρηρὸς. Κραδίην δ' ἐφόβησε ἀνδρὸς.] Id est, terret eum cui non sunt boves, propterea quod jam instat tempus postremæ arationi.

451. Ῥηΐ-

Panem cœnatus quadrifidum, octo morſuum;
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non amplius reſpectans ad coætaneos; ſed in opere
Animum habens. Hoc vero neque junior alius melior
Ad ſpargendum ſemina, & iteratam ſationem evitandum.
Iunior enim vir ad coætaneos evolat animo.
Conſidera vero, cum vocem gruis audieris
Alte ex nubibus quotannis clangentis;
Quæ & arationis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluvia: cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc ſane paſce curvos boves, domi manentes.
Facile enim dictu eſt, par boum da & plauſtrum:
Facile autem recuſare, & dicere, boves occupati ſunt.
Conſtituit autem homo, qui opinione ſua dives eſt, fabricare curtum,
Stultus: & hoc neſcit, centum eſſe ligna plauſtri.
Horum ante curam habere oportet, domi reponendo.
Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, ſimul & ſervi & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus;
Summo mane feſtinans, ut impleantur tibi arva.
Vere vertito, æſtate vero iterata non te fallat.
Novalem vero ſerito adhuc levem terram.

Nova-

---

451. Πάθον.] Occupatione, negligentiam & inſcitiam ruſticorum taxat, qui non conſiderant quibus opus habeant, ſed in alienam opem ſunt intenti. Reſpondet ergo eadem opera poſſe aliquem petere & negare.

456. Εὖτ' ἄν.] Docet diligentiam, quæ eſt adhibenda in aratione. Addit verſu 458. ſigna & circumſtantias, qualis terra ſit aranda, ſicca ſcilicet & humida, id eſt, non lutoſa, & tamen madefacta.

460. Εἶαρι.] Modus & ratio arandi traditur. Pingue ſolum ſolet quater arari: Qui vero tenuius ſolum habent, ter arant. Prima aratio eſt proſciſſio: ſecunda fit menſe Iunio, quæ eſt iteratio: tertia, cum ante ſementem aratur, quæ eſt tertiatio.

461. Νέον.] Concedendum eſt ſuum intervallum terræ, quo interquieſcat, ut deinde copioſiorem fructum ferat. Eſt autem Novale, ager qui alternis annis ſeritur. Κεκλιζόμενον, id eſt, recens aratam, adhuc elevatam.

462. Ἀλε-

Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων δυκηλήτειρα.
Εὔχαζ᾽ ἢ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ᾽ ἁγνῇ,
Ἐκ᾽λελέα βείθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτλώ.
Ἀρχόμενος παπρῶτ᾽ ἀρότοιο, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν, ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. ὁ δ᾽ ὄπιθεν ἔπι
Δμωὸς, ἔχων μακέλλαν, πόνον ὀρνίθεσσι πιθεῖν,
Σπέρμα θ᾽ ἁλικρυπτῶν. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὣδέ κεν ἀδροσύνῃ στάχυες νδύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπιθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ᾽ ἀζηχέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρυθρὸν ἔνδον ἐόντα.
Εὐοχέων δ᾽ ἴξεαι πολιὸν ἔαρ. οὐδέ σε λώβας
Αὐχάσειαι· σέο δ᾽ ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠλίθιος τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἤμενος ἀμήσεις, ὀλίγην δὲ χερὸς ἔεργων,
Ἀνδία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων.
Οἴσεις δ᾽ ἐν φορμῷ· πωροὶ δέ σε θηήσονται.

Ἄλλοι

462. Ἀλεξιάρη.] Pellens execrationem. Solent enim agricolæ maledicere quando fructus ex ſententia non proveniunt. Εὐηλήτειρα, liberos exhilarans, utpote quibus ſuppeditet copioſum victum.

464. Ἱερὸν.] Id eſt, aram. Alludit enim ad Eleuſina Cereris ſacra, quæ Athenis fiebant, & vocabantur myſteria. Videntur mihi fuiſſe conſpirationes & fœdera, quibus ſe adſtrinxerant cives ad civilia officia. Erant autem majora & minora ſacra, & hæc ſub autumnum fiebant.

465. Ἀρχόμενος.] Quomodo ſit arandum. Ἐχέτλη, ſtiva, quia αὐτῆς ἔχεται ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator.

467. Ἔνδρυον.] Καρδία δένδρου, καὶ τὸ μέσον, inquit Heſych. Vett. Codd. Palatin. ἔνδρυον, id eſt, δρύϊνον, vel αὐτὸν τὸν ἰσοζυία, lignum eſſe dicunt quod eſt proximum temoni.

469. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη.] Epiphonema eſt. Crede mihi, multum commodi affert induſtria. Homo ignavus vix unquam diteſcet. Solet autem ſic Poëta ſubinde ſpargere ſententias de diligentia, quod ſine ea nemo quicquam laude dignum efficere poteſt.

472. Εἰ τέλος αὐτὸς.] Egregia hæc ſententia eſt, quam nemo negare poteſt ex patrum religione promanaſſe, veluti per manus traditam

Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.
Supplica vero Iovi terrestri, Cererique casta,
Proventum ut impleant, Cereris sacrum munus.
Vt primum incipias arare, cum extremum stiva
Manu capiens, stimulo boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro. juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus faceſſat,
Semina abſcondens. Induſtria enim optima
Mortalibus hominibus est; ignavia vero peſſima.
Sic quidem ubertate ſpica nutabunt ad terram,
Si finem ipſe poſtea Iupiter bonum præbuerit.
E vaſis autem ejicies araneas: teque arbitror
Gaviſurum, victu potitum intus repoſito.
Latus autem pervenies ad canum ver. neque ad alios
Reſpicies: tui vero alius vir indigus erit.
Si vero ad ſolis converſionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obverſim manipulans cum labore, nec valde gaudens.
Feres autem in ſporta: pauci vero te ſuſpicient.

Alias

---

ditam esse. Convenit enim cum primo Decalogi præcepto, quo jubemur Deum honorare ac illi fidere: & ne in prosperis insolescamus vel in adversis dejiciamur. Ad hunc modum Hesiodus Agriculturam & quicquid est laborum, nobis commendat. Vult ut pro se quisque acriter in laborem animum intendat: verum finem laborum, & ut nos vocamus benedictionem, non nisi à Deo exspectet.

473. Ἐκ δέ.] Quia scilicet omnia sepositoria & vasa repleta sint.

474. Ἐρεθίμφον.] Cum inquisitione & delectu capientem.

475. Πολιὸν ἔαρ.] Epitheton veris, quod adhuc ab hyeme & pruinis canescit. Et δίωχέων cum ω in antepenultima scribendum. concidit autem rursus longa brevem, ut sæpe jam suprà.

477. Εἰ δέ.] Improbat hic arationem dilatam ad solstitium hybernum.

478. Ἥμῳον.] Ob culmorum brevitatem scilicet & paucitatem. Singula verba significanter hîc ponuntur ad declarandum tristem eventum tardæ arationis.

480. Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ.] Extenuatio est: Donum portabis, non vehes: opus tibi erit calatho, non onusto plaustro: habebis enim multum culmorum & parum granorum. Φορμὸς enim dicitur, quidquid consutum est. φέρμιον, stragulum factum ex juncis.

481. Ἄλ-

Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγιόχοιο·
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι καὶ ἀθανάτοισι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἦμος κηκαυξ κηκαύζῃ δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τοπρῶτον, τέρπῃ τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μήδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν ὀφέλλῃ, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης σπορόνδε ἰσοφαρίζῃ.
Ἐν θυμῷ δ' οὔ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὦρι ὄμβρος·
Πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέχεο,
Ὥρη χειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει
Ἰσχάνῃ· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι.
Μή σε κακὸς χειμὼν ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ· λεπτῇ δ' ἀχλὺς πόδα χειρὶ πιέζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὸν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηίζων βιότοιο, κακὰ σπερόσελίξαθ' θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα νομίζειν,
Ἥτις ἀεργὸν ἔχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δ' δμῳῇσι, θέρους ἔτι μέσσου ἐόντος,

Οὐκ

---

481. Ἄλλοτε.] Ἀνθυποφορὰ, & mitigatio præcepti de tardâ aratione, quod tempestates variæ sint pro voluntate Iovis.

483. Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς.] Si verò sero araveris, hoc poterit esse remedio, & verna aratio tum felix esse poterit, si pluerit ad tertium usque diem, ita ut pluvia neque superet ungulam bovis, neque destituat: in summa, ut impleat vestigia. Et quia humor est principium vitæ, hinc fit, quod humor tam facile non lædit quam siccitas.

489. Ἐν θυμῷ δ' οὔ πάντα.] Admonet rursus diligentiæ: solet enim Poëta subinde morales sententias aspergere, præcipue de sedulitate, cujus usus & vis in omnes vitæ partes se extendit. Nam, ut res diligentia crescunt, ita socordia decrescunt.

491. Πὰρ δ' ἴθι.] Id est, παρέσχε, παρέρχε, ut gloss. & *Prateri* interpretandum potius, quam *accede*: licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hibernum, more vulgi, ociosis & inanibus confabulationibus transigat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat. Per χάλκειον θῶκον intelligit officinas ferrarias, in quas antiqui-

tus

Alias vero alia Iovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſero araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit.
Quando cuculus canit quercus in frondibus
Primum, delectatque mortales in immenſa terra,
Tunc Iupiter pluat triduo, neque deſinat,
Non utique ſupra bovis ungulam, neque infra:
Ita & ſerotina aratio tempeſtivæ æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Neque ver exoriens canum, neque tempeſtiva pluvia.
Præteri autem aneam ſedem, & calidam tabernam,
Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
Detinet: tunc ſane impiger vir valde domum auget.
Ne te mala hyemis difficultas opprimat
Cum paupertate, macilenta vero craſſum pedem manu premas,
Multa vero ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victus, mala animum ſuum increpat.
Spes vero non bona indigentem virum fovet,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Dic autem ſervis, æſtate adhuc media exiſtente,

Non

---

tus in Græcia pauperiores & ociosi ſolebant convenire ad collocutiones frivolas, ſicut apud Romanos in tonſtrinis. Pro ἐπ' ἀλίᾳ, ut conſtet verſus, quidam legunt, ἐπ' ἀλίᾳ, neutro genere, *in loco calido*, ab ἀλιός, doctiſſ. G. Canterus ἐπαλίᾳ uno verbo. quem vide lib. 5. c. 23. Λέσχαι quondam dicebantur conventicula Philoſophorum: deinde quia inter ipſos plerumque de rebus leviſſimis agitabatur, factum eſt, ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur: atque inde etiam ipſæ nugæ λέσχαι dictæ ſunt. Ἐπ' ἀλίᾳ.] Euſtathii lectionem ἐπ' ἀλίᾳ, *propter teporem*, ſeu *teporis captandi gratia*, confirmat ſimile hemiſtichium infra.

495. Λεπτὴ δ'.] Ariſtot. 1. ſect. Problem. ſcribit, fame diutina laborantibus pedes intumeſcere. Superiores autem partes eadem ratione extenuantur & macreſcunt. Huc alludit Poëta cum jubet cavere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat.

496. Πολλὰ.] Veriſſimum eſt Columellæ dictum, *Homines nihil agendo, male agere diſcunt.*

500. Δείκνυσι δ' ἀμάων.] Spargit rem in perſonas, atque ita a temporis circumſtantia auget. In media æſtate certa opera præſcri-

Οὐκ αἰεὶ ἥρῳ ἐοικότα, πουλυάδε καλιάς.
Μηνὶ δ' ἰανουαρίῳ, καὶ ἤματι, βύσσεται αἶγα;
Τῶν ἀλδαίνωσι· καὶ πηγάδας, αὖτ', ἐπὶ γαῖαν
Πνοιῇσι βορέαο, δυσηλεγέες τελέθουσιν·
Ὅστε δὲ θρῄκης ἱπποτρόφος οὖρεϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὄρσῃσι· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ, χθονὶ πυκνὸς εἰρὴ
Ἐμπίπλων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', ἐρεὼς δὲ νὺ μέζε' ἔθεντο,
Τῶν καὶ λαχνήεν δέρμα καταιθυσσόμενον, ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν δαίεται, διασταρνᾶται δὲ ἑόντων.
Καί τε δι' ἠνεσὶ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄησι παντυτέριχα· πώεα δ' ἔπη·
Οὔνεκ' ἐπισταναὶ τείχες αὐτῶν, ὑὸ δαήσιν
Ἰῆς ἀνέμου βορέω· τροχαλὸν δὲ γέροντα πιθήσει·
Καὶ δὲ παρθενικῆς ἁπαλόχροος, ὑὸ δαήσιν,
Ἥτε δόμων ἔνδοθι φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνῃ,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
Εὖ τε λουσαμένην περὶ καλὸν, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένην, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
Ἡμιθέῳ χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστῳ ὃν πόδα τένδῃ,
Εἰν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λαυκανιώντων.
Οὐ γὰρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ἀμφιβαλοῦσαν·
Ἀλλ' ἐπὶ πυκνοῖσιν ἀνδρῶν δήμου τε πόλιν τε
Στρω-

be. Sequitur ratio, quia non semper æstus erit. Hæc sententia speciem proverbii habet, qua monemur, occasionem temporis non esse negligendam.

502. Μηνὶ.] Hyemis tempus, & mensem Boreali frigore gravissimum copiosè & eleganter describit. Λωαιῶν, mensis Ianuarius est. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia sub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βύσσεται vocat frigora, quæ adurunt & excoriant, etiam ipsos boves.

505. Ὅστε.] Naturam vini, effectus Boreæ, prolixè declarat.

516. Τροχαλὸν.] Inclinatum, contractum vel properantem in incessu, quamlibet alioqui tardum. Τροχαλὸν.] Distributione quadam hyemis incommoda recensèt, & aptissimè dicit incurvum senem, Boreæ

Non ſemper æſtas erit, facite nidos.
Menſem vero Ianuarium, malos dies, bobus nocentes omnes,
Hunc vitate: & glacies, quæ quidem, ſuper terram
Flante borea, moleſta exiſtunt:
Qui per Thraciam equorum altricem late muri
Inſpirans illud movet: remugit autem terra & ſylva:
Multas vero quercus alticomas, abieteſque denſas,
Montis in vallibus dejicit, ad terram multos paſcentem
Incumbens, & omnis reboat tunc ingens ſylva.
Fera autem horrent, caudaſque ſub pudenda ponunt,
Ea etiam quarum vellere cutis denſa eſt, quas nihilominus
Frigidus exiſtens perflat, hirſuta licet pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipſum cohibet.
Etiamque per capram flat hirſutam: ovium autem greges non item:
Eo quod annui ipſarum villi ſunt, non perflat
Vis venti borea: incurvum vero ſenem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ in ædibus caram apud matrem manet,
Nondum opera ſciens aurea Veneris:
Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Vncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exoſſis polypus *ſuum pedem arrodit,*
Inque frigida domo, & in habitaculis triſtibus.
Non enim illi Sol oſtendit pabulum ut invadat:
Sed ſuper nigrorum hominum populumque & urbem

Ver-

Boreæ injuriis obnoxium, quod hæc ætas omnium maximè gaudeat ſole & fugiat frigus; unde notum eſt illud: *aprici meminiſſe ſenes.*

518. Ἦτοι δόμων.] Curam virginum in honeſtioribus familiis exponit, quæ domi aſſervabantur, nec in publicum prodibant.

522. Οὔτ' ἀνέφτῳ.] Polypi hæc natura eſt, teſte Plin. lib. 9. c. 19. ut fame laborans ſibi pedes arrodat; quo maxima hyemis ſævitia notatur: & quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro ſuo. Vocat hanc ſpeciem polyporum ἀνόστεον, quod cartilaginem pro ſpina habeat.

525. Ἀλλ' ὅτε.] Sol tum, cum eſt in Sagittario, diutius verſatur apud Æthiopas, qui ſunt meridionales, quam apud Græcos.

Στρωφᾶται, βρέφδιον ἢ παυερωλώεσσι φαείνῃ.
Καὶ τότε δὴ κερμοὶ κὴ νήκεροι ὑλητῆται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησήεντα
Φεύγουσιν· κὴ πᾶσιν ὑὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἱ σκέπα μαιόμενοι, πυκινὰς κνυθμωνας ἔχουσι,
Καὶ γλαφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὔ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς ὕδατα ῥέπτει·
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖναν τε μαλακὴν, κὴ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
Τὴν τρίεσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ἀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κῆ σῶμα.
Ἀμφὶ δ' ποσὶ πίδιλα βοὸς ἴφι κεκμηῶτος
Ἄρμα δήσασθαι, πίλοις ἔνδοθε πυκάσσας.
Πρωθηβέων δ' ἐρίφων, ὁπόταν κρύος ὦρτο ἔλθῃ,
Δέρματα συρράπτειν νώτῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετὸν ἀμφιβάλῃ ἀλεείνῃ. κεφαλῇφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν', ὦτα μὴ καδδύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος·
Ἠῶος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἠέρος ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
Ὅς τε δρυσκάμπου ποταμῶν ἀπὸ ἀενάοντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης δρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μὲν θ' ὕῃ ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄῃσι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος.

Τὸν

528. Μυλιόωντες.] Μύλη dentem molarem significat, à quo fit verbum μυλιάω, quod significat, dentes concutio, strideo propter frigus.

531. Γλάφυ.] Pro γλαφυρόν. Τρίποδι βροτῷ, homini seni, tertio jam pedi, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. *Bœotica ænigmata.*

534. Καὶ τότε ἕσσασθαι.] Versatur per omnes circumstantias corporis, & monet, propter frigus arcendum, crasso panno & multis pilis intertextis utendum esse.

535. Χλαῖναν τε.] Χιτὼν interior vestis erat, supra quam utebantur pallio.

536. Κρόκα.] Pro κρόκιδα.

539. Ἴφι κεκμηῶτος.] Quem fuit difficile prosternere: vel qui fuit robustus cum prosterneretur.

543. Τρίεσσ.]

Vertitur, tardius autem universis Gracis lucet.
Et tunc sane cornuta bestia & incornuta silvicuba
Misere dentibus stridentes per quercetum vallosum
Fugiunt; & passim omnibus id cura est,
Qua tecta inquirentes, densas latebras habent,
Et cavernas petrosas: tunc utique tripodi homini similes,
Cujus & humeri fracti sunt, & caput pavimentum spectat:
Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentem corporis, ut te jubeo,
Chlanamque mollem, & talarem tunicam.
Stamine vero in pauco multam tramam intexe.
Hanc circuminduito; ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum vero pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans.
Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tempestivum venerit,
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluuia arceas teporem, supra caput vero
Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humescant:
Frigida enim aurora est Borea cadente:
Matutinus vero super terram à cœlo stellifera
Aër frugifer extensus est beatorum super opera:
Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,
Alte supra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc

---

543. Τ' ἀτῆ.] Ad pluviam propulsandam: ut ἀλεὴ sit ab ἀλέω. Gloss. M. S. Palat. Τ ὀμβρῦ ἀφειθῆς ἀλεωμαὶ, ad propulsandam pluviam. Quare expungenda erit illa interpretatio, quæ habet ἀλέλω, *teperem.*

545. Ψυχὴ γάρ τ' ἠὼς.] Enumerat jam causas pluviæ. Quemadmodum enim vapor ex olla in operculo repercussus in aquam resolvitur: sic vapor ex terra in nubibus repercussus in aquam resolvitur, & deinde decidit. Postea quid ventus sit dicit, nimirum nubium agitatio.

547. Ἀὴρ πυεσφόρος.] Vapor ex terra in nubibus repercussus, & in aquam resolutus, decidit: humectat autem aër sata & arva.

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσσας, οἶκόν δὲ νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' ἐρχνύθεν σκολόεις νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, καθά σ' εἵματα δύσῃ.
Ἀλλ' ἰανουάλιος μὲν χαλεπώτατος ἔστω
Χειμέρι, χαλεπὸς ποιμνάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῷ μὲν φθάμενος βοῦν, ἐπὶ δ' ἀνέρι κῆν πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακρὰ γὰρ ἐπίρροθα δίφρόνα εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος, τελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Γ' σᾶσι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Ἔνθ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετ' τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκλελάθῃ Ζεὺς ἤματα, δὴ τότ' ἀέτης
Ἀρχὸς, πρόλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροχνέφαιος.
Τόνδε μὲν ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἰνᾶς ἀφειδαμένως· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ὑπὸ χθονὸς αὖ' φυλὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκαφὸς ὥκεπ οἰνέων·
Ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δ' σκιερὺς δώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κῆτον,

Ὧρη

555. Μὴ γάρ.] Repetit admonitionem de vitando hoc menſe Ianuario: cujus difficultates hactenus deſcripſit.

557. Τῷ μὲν.] Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro vero aliquid addendum: in noctem ſcilicet. Nam Græci homines tantum cœnabant, & largius quidem.

558. Εὐρέοικα.] Sic vocant Poëtæ noctem, ὡς τὸ δ' φέρειν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ, vel, ἀπὸ τὸ διαπαύειν τὸ σῶμα ἀπὸ τ' ἀναπαύσεως.

559. Ταῦτα φυλασσόμενος.] Abſolvit hactenus deſcriptionem hyemis; nunc autem veris deſcriptionem hoc caput continet. Eſtque primum ſignum, quando Iupiter ſexaginta dies, id eſt, duos menſes, Ianuarium videlicet & Februarium, confecerit, poſt brumam, vel converſionem Solis: tum ſtella Arcturus, nuncia veris, primum apparere incipit.

564. Ἀρκτῦρος.] Stella eſt ſub zona Bootæ: oritur veſpere initio veris.

566. Πανδιονὶς.] Hirundinem intelligit: reſpicit autem ad fabulam

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi,
Ne quando te calitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpusque madidum faciat, vestesque humectet.
Sed evitato, mensis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficilisque hominibus.
Tunc medium bobus, homini vero amplius adsit
Alimonia: longæ enim noctes succurrunt illis.
Hæc observans, perfectum in annum
Æquato noctesque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum autem sexaginta post versiones Solis
Hybernos perfecerit Iupiter dies, tunc sane stella
Arcturus, relinquens immensum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exorietur vespertinus.
Post hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto.
Hunc prævertens, vites incidito: sic enim melius.
At cum domiporta testudo à terra plantas ascenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites:
Sed falcesque acuito, servosque excitato.
Fugito vero umbrosas sedes, & matutinum somnum,

Tem-

lam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus.

567. Εἰς φάος.] Poëta videtur inea opinione esse, ut putet, hirundines hieme latere quasi mortuas in suis nidis. Alii putant, eas avolare in regiones tepidiores.

569. Ἀλλ' ὁπότ'.] Messis tempus describit. Per φερέοικον intelligit testudinem, quod domum suam circumferat. Alii aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æstu solebat ascendere plantas & virgulta.

572. Φεύγειν.] Prohibet tempore messis somnum ad multam lucem protrahere. Καὶ ἐπ' ἠῶ καίνυσθαι.] Vbi ut quinta versus regio spondeum habet pro dactylo, ita in superiori hemistichio anapæstum habet pro dactylo seu spondeo: quomodo & prima regio apud Homerum, Βορέης καὶ Ζέφυρος: item, Πλειόνες κε μνησῆρες: & apud Virgilium,

Fluviorum rex Eridanus.

Quamquam & synizesis in istis potest statui; ut in Homerico illo,

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ σιδῆται.

Qua de re monuit etiam Hephæstio.

Ὥρη ἐν ἀμήτῳ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα καίρῃ.
Τημῶτος ἀσιδόεσσα, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρος ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρχιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τελείτην ἀποκείρεται αἶσαν.
Ἠώς τοι σεσοφέρῃ μὲ ὁδὸν, σεσοφέρῃ δὲ καὶ ἔργον·
Ἠὼς ἥτε φαεσίμους πολίας ἐπέβησε κελεύθους
Ἀνθρώποις, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καμάτοιο δέ τε ὥρη,
Τῆμος πιότατοί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βύβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τοκάσης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων. ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον ὀρθαίου ἀνέμου τρέψαντα προσώπῳ,
Κρηναίης τ' ἀπύτου καὶ ἀπορρύτου, ἠτ' ἀφύσσῃ.
Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμῶσι δ' ἐπιτρώπειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν

Διπέ-

---

580. Ἦμος δὲ σκόλυμος.] Hesiodus æstatem constituit ὅτε σκολύμου καὶ τέττιγος: ita loquuntur eleganter οἱ χαρίεντες. id est, *tempore cardui & cicadæ*, vel dum carduus & cicada est. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ'.] Æstatis à solstitio descriptio. Primum ponit prognosticum maximi æstus, deinde quid faciendum sit. Græci post ver statim incipiunt messem. Deinde sequitur solstitium æstivale, tunc nos habemus messem.

587. Βύβλινος.] Byblinum vinum dicitur à Byblia regione Thraciæ, ubi nobilissima vina sunt.

590. Πρωτογόνων.] Illa enim cibo est valde laudata, quod facilis sit concoctu. Estque in æstate istis cibis utendum, qui facile concoqui possunt. Itaque & hujus mentionem hîc facit Poëta. Αἴθοπα.] Vinum rubrum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est, & facilius penetrat.

592. Ἀντίον ὀρθαίου ἀνέμου.] Inter cæteras voluptates non postrema est, si quis in æstate sub umbra

Tempore meſſis, quando Sol corpus exiccat.
Tunc feſtina, & domum fruges congrega,
Diluculo ſurgens, ut tibi ſufficiens ſit.
Aurora enim operis tertiam ſortitur partem.
Aurora magis promovet quidem viam, magiſque promovet laborem:
Aurora qua apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus vero juga bobus imponit.
Quum vero carduuſque floret, & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum effundit cantum
Frequenter ſub alis, æſtatis laborioſo tempore,
Tunc pingueſque capræ, & vinum optimum,
Salaciſſima vero mulieres, & viri imbecilliſſimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,
Siccum vero corpus ob æſtum. Sed tunc jam
Sit petroſaque umbra, & Byblinum vinum,
Libumque lacteum, lacque caprarum non amplius lactantium,
Et bovis arborivora caro nondum enixa,
Tenerorumque hœdorum. præterea nigrum bibito vinum,
In umbra ſedens, animo ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverſo vultu,
Fontemque perennem ac defluentem, quique illimis ſit.
Tertiam aqua partem infunde, quartam vero miſce vino.
Famulis autem impera, Cereris ſacrum munus

Tri-

---

bra gratam auram captet, ita ut faciem verſus leviter ſuſurrantem ventum vertat. Erit major hæc voluptas, ſi adfuerint rivuli perpetuo ſcaturientes, quibus ſemper multum delectati ſunt Poëtæ. Ἀήμας] Pro eo diſerte Palat. ζεφύρους legit, & gloſſ. εἰς ἀνέμους.

594. Τρὶς δ' ὕδατος.] Græci nunquam merum bibere ſolebant. Athenæus hanc diluendi vini conſuetudinem fuiſſe dicit, ut ad duos vini cyathos, quinque aquæ adderent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquæ.

595. Δμῶας δ' ἐπόρνυμεν.] Servavit hunc ordinem Poëta, ut à vere deſcriberet, quicquid ſingulis anni temporibus fieri conveniret: nunc ſubjicit præceptum de tritura, quæ fit in menſe Auguſto, cum manè ortu Heliaco pauliſper ante Solem emergens Orion cernitur. Addit etiam locum, in quem ſit reponenda area, nimirum qui ſit ventis expoſitus, & quia fruges debent torreri à Sole, ergo neceſſe eſt locum eſſe expoſitum Soli.

Δινέμῳ, ὅτ' ἂν πρῶτα φανῇ ὀβρίμου Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν ὑψηλῷ, ἢ ὑπτιοχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' ὃν πομίσασθαι ἐν αἴσιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
Πάντα βίον καὶ οἶκον ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἶκε,
Θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, ἢ ἄπαιδα κύνα θέσθαι
Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπὸ πόρπαξ ἔβλητο.
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα πομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ λάθρῃ χρήματ' ἔλητται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρά τοι εἴη,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπησείμενον. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος εἰς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπείρεπε οἴκαδε βότρυς.
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δίκα τ' ἤματα καὶ δίκα νύκτας.
Πέντε θ' ὑποσχίσαι, ἕκτῳ δ' εἰς αἶγα πιέσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἔπειτα
Πληιάδες Ὑάδες τε τότε σθένος Ὠρίωνος
Δυσώσιν, τὸν ἔπειτα δρόμῳ μεμνημένος εἶναι

Ὠρίωνος

596. Εὖτ' ἂν.] Id incidit in menſem Auguſtum.

598. Μέτρῳ.] Monet, menſurandas eſſe fruges, ut ſciat agricola quantum ex agro redeat.

600. Θῆτα ἄοικον.] Conducendum ſuadet mercenarium aliquem, qui poſſit rebus domeſticis vacare, qui non habeat multa, quæ ſibi ipſi domi agat. Fieri enim non poteſt, ut multa ſimul bene agere poſſimus. Eadem ratio habenda ancillæ, ut non habeat liberos. Subjecit deinde præceptum de Cane, quem vocamus cuſtodem rei familiaris. Θῆτα.] Venet. & Steph. exempl. edit. Θῆτ'. reponendum ex MSS. Pal. Θῆτά τ'. & ita legiſſe Moſchopulum liquet.

602. Καρχαρόδοντα.] A ſono factum videtur. Sunt autem canes aſperrimis dentibus, & omnium firmiſſime tenent ſemel in fauces recepta.

603. Ἠμερόκοιτος.] Furem intelligit.

604. Συρφετὸν.] Intelligit non tantum paleas, ſed & folia vitium, quercuum, tum vero herbas, aliaque id genus, quæ pecoribus in hieme poſſint eſſe non incommodum pabulum.

606. Δμῶας ἀναψύξαι.] Feriandum eſſe à labore non tantum homini, verum etiam pecori. Sunt enim recuperandæ vires, alioqui nemo tam ferreus eſſe poterit, qui ſuffice-

Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoso, & bene planata in area.
Mensura vero diligenter recondito in vasis. sed postquam
Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: molesta est autem qua liberos habet ancilla.
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo:
Ne quando tibi interdiu dormiens fur facultates auferat
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit,
Bobus ac mulis annuum pabulum. sed postea
Servi refocillent cara genua, & boves solvantur.
Quum vero Orion & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tunc omnes decerpe domum uvas.
Exponito vero Soli decem dies, totidemque noctes.
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito
Dona latitiæ datoris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor esto

Tem-

---

sufficeret continuis laboribus, juxta illud Nasonis:

Quod caret alterna requie, durabile non est.
Hæc reparat vires, fessaque membra levat.

Ἰσχία.] Usitatum est Poëtis usurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore. Vel quia fessis genua labant, & fatigatio maxime in his sentitur, ideo dixit famulis cara genua esse reficienda.

607. Εὖτ' ἂν.] Tempus vindemiæ describit.

610. Δείξας.] Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi uvas passas complexus sit. Alii generale præceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo.

611. Συσκιάσας.] Intelligit autem, ex aprico in locum non expositum Soli auferendas esse.

612. Αὐτὰρ ἐπὶ τῷ Ν.]Redit ad arationem & ad hyemem. Sunt vero ea repetenda, quæ suprà de aratione diximus. Nam pro qualitate & natura soli proscinditur ager. Feracius solum, ut minimum ter arari solet. Nam mense Octobri manè cum Tauro occidunt Pleiades & Hyades, item Orion: sed principio noctis, rursum apparent. Pleiades sunt in postrema parte Tauri, Hyades vero in fronte: quas Latini *Suculas* vocant.

615. Πλειά-

Ὠρχίω· πλειὼν ἢ κὴ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἰνὴ
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες, σθένος Ὠρίωνος, φεύγουσιν,
πίπτωσιν εἰς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν αἰέντων,
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ σύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Σῶλα δ' ἐπάρμενα πάντα πεφ' ἑσκάθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως σολίσας νηὸς πλεκτὸν πορίοιο.
Πηδάλιον δ' ὀξεῖς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι,
Ὥς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωίζεσκεν νηυσί, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθ', πολλὸν λίμν πόντον ἀνύσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὸν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσι δίδωσι.
Ναίεσκε δ' ἄσπ' Ἑλικῶνος ὀιζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἄσκρῃ,

615. Πλειὼν ἢ κὴ χθονὸς,] Ephemeris in operibus Heſiodi, non in diebus eſt: & ibi incipit: Μῆνα δὲ λιωαιῶνα. Ita ut tota agriculturæ doctrina in Ephemeride deſinat. Hanc poſtquam cum anno terminavit, cujus doctrina ab hyeme incipit, in autumno deſinit; totam ſimul Ephemeridem, & agriculturæ doctrinam, tali clauſula concludit: πλειὼν ἢ κὴ χθονὸς ἄρμενος εἴη. quod interpretes Latini ineptiſſime vertunt, *Annus vero per terram accommodus ſit*. Multum torſit omnes illud κὴ χθονὸς, quæ verba abſolvunt agriculturæ præcepta, ſimulque ad navigationem viam præparant.

616. Εἰ δέ σε.] De navigatione præcepta quædam ſubjicit. Fuit enim illis familiare, devehere fruges & merces. Prohibet, ſub Autumnum eſſe navigandum, cum Pleiades occidunt, propter tempeſtatem maris. inſaniunt enim venti, &, quemadmodum Virgilius ait, lib. 1. Æncid. v. 87. *Qua data porta, ruunt*,

624. Χείμαρον.] Clavum ſignificat

Tempestiva, ita annus in opere rustico absolutus sit.
Quod si te navigationis periculosæ desiderium ceperit,
Quando utique Pleiades, robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum strident flamina:
Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto:
Terram autem exercere memento, ita ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhausta, ut ne putrefaciat Iovis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tua repone,
Recte contrahens navis alas pontigradæ.
Clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum veniat.
Tuncque navem celerem ad mare trahito, intus vero onus
Aptum imponito, domum ut lucrum reportes,
Quemadmodum meusque pater, & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cuma Æolide relicta, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Helisonem misero in vico,

Ascra,

---

ficat, quo foramen in navis carina obstruitur, quo amoto naves in siccum tractæ aquam in sentina collectam emittunt.

625. Ἐπιστάθεο.] MS. ἐπικάτθεο.

626. Νηὸς πλεκὲ.] Remos intelligit.

631. Ὧσπερ.] Exemplum patris sui proponit, quem dicit ex patria profugisse non propter invidiam ex opibus conflatam, sed propter paupertatem.

633. Καὶ τῆδ' ἦλθ'.] Significat hic, se in Ionia natum. Magnum mare vocat Ægæum mare. Æolicam Cumam ideo vocat, quia Æoles eam condiderunt. Sita est in littorali Asia.

636. Ἀλλὰ κακὸν πενίην.] Hic locus ad providentiam pertinere videtur, cum dicit, Iovem hominibus dare paupertatem; quia sæpe accidit ut etiam boni & optimi viri sint pauperes.

637. Νάσσατο.] Describit nunc patriam suam Poëta.

639. Τεὸν

Ἄσκρῃ, χείμῳ κακῇ, θέρει δ' ὀργαλέῃ, ὅδέ ποτ' ἐσθλῇ.
Τῶν δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων, σὺ δὲ ναυτιλίης ἦ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐν φορτία θέλγε.
Μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κατὰ κρατὸς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούλῃαι ἦ χρέα τε φεύγειν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώ ποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ἦ ποτ' Ἀχαιοὶ,
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν στρατὸν ἄγερεθον
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθαδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα διοίχομαι Ἀμφιδάμαντι
Χαλκίδα τ' εἰσερέησα. τὰ δ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά μέ φημι
Ὑμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἡμάτια πεντήκοντα μετ' τρόπιν ἠελίοιο,
Ἐς πύλον ἐλθόντι θέρεος καμάτωδες ὥρης,

Ὡραῖον

639. Τῶν δ', ὦ Πέρση.] Cum in omni re temporis ratio habenda sit, Tu vide, ô Perse, ut suo quæque tempore facias; alia enim aliis temporibus conveniunt.

641. Νῆ' ὀλίγην.] Mediocritatem tutiorem esse dicit.

646. Δείξω δή τοι μέτρα.] Si volueris, inquit, debitum effugere & injucundam famem, ostendam tibi modum quando commodum sit navigare, & quando non; licet navigationis peritus non sim.

647. Οὔτέ τι.] Removet à se reprehensionem ob imperitiam. Hic videmus, σοφίζειν primo usurpatum fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ aliis.

649. Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος.] Commemorat hic, quomodo victor extiterit carminibus in Chalcide, & Musis suis in Helicone victoriale præmium dedicarit, ut dignum erat homine Poëta. Aulis civitas

Aſtra, hyeme malo, aſtate autem moleſto, nunquam bono.
Tu vero, ô Perſa, operum memor eſto
Tempeſtivorum omnium, navigationis vero maxime.
Navem parvam laudato, magna vero onera imponito.
Majus quidem onus, majus vero lucrum ad lucrum
Erit, ſi quidem venti malos abſtineant flatus.
Quando autem ad mercaturam verſo imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Oſtendam tibi opportunitates ſonori maris,
Etſi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi tranſmiſi latum mare,
Niſi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Graci,
Expectata tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Gracia è ſacra ad Trojam pulchris fœminis praditam.
Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis
Chalcidemque trajeci. pradeliberata vero multa
Certamina inſtituerunt juvenes magnanimi: ubi me glorior
Carmine victorem tuliſſe tripodem auritum.
Quem ego quidem Muſis Heliconiadibus dicavi,
Vbi me primum ſonori compotem fecerunt cantus.
Tantum naves expertus ſum multos clavos habentes.
Sed tamen dicam Iovis conſilium Ægiochi.
Muſa enim me docuerunt divinum carmen canere.
Dies quinquaginta poſt verſiones Solis,
Ad finem progreſſa æſtate laborioſi temporis,

Tem-

---

vitas littoralis eſt in Bœotia, non procul ab Helicone: Chalcis eſt urbs celebris in Eubœa.

652. Ἀμφιδάμαντος.] Amphidamas rex Eubœæ in bello adverſus Erythræos occiſus fuit: in cujus obitum filii ejus certamina edixerunt. Apparet ſane, Heſiodum Homero poſteriorem fere centum annis fuiſſe: proinde cum eo in hoc certamine non certavit.

660. Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν.] Significat, divinitus eſſe doctos Poëtas, quod hi qui egregium quiddam in Poëtica efficere voluerint, opus habeant furore Poëtico divinitus inſpirato. quem furorem rectè φυσικὴς ἀρετὰς dixerunt.

661. Ἥμαλα.] Tempus navigationis commodiſſimum tradit, æſtivum ſcilicet. Suſpectum nobis eſſe non debet hoc τρητὰς, quod ultimam

Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος. αὐτίκα νῆα
Καυάξαις, εὖτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
Εἰ μὴ δὴ τοῦτόν γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ' εὐκελέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότου τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅς τ' ἄελλαι θάλασσαν, ὀμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν·
Ἦμος δὴ τοπάτην ὅσον τ' ἐπιβαῖσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κραδίῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' ὥρτο πλόος, ἣ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· ἐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτός. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.
Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
Ἀλλὰ πολὺ λείπειν, τὸ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντῳ μετὰ κύμασι πῆμα κυδοιᾶ.

Δεινὸν

---

mam habeat brevem. ſic enim paulò poſt νότου τε δεινὰς, ἀήτας, & hujuſmodi alia alibi. Sic apud Theocritum τὰς πίχυας ἐλείρῃ, & alia multa.

667. Ἐν τοῖς.] Proverbialis eſt hic verſiculus, & valde pius, quo admonemur, quidquid nobis adverſum aut proſperum accidit, Deo aſcribendum eſſe.

668. Εὐκελέες αὖραι.] Sic vocat faciles & leves flatus, ut ſunt Eteſiæ, & ſimiles placidi.

672. Μηδὲ μένειν οἶνον.] Monet, tempeſtivè domum eſſe redeundum: Nam oculus domini paſcit equum, ut dici ſolet. Præſtat itaque ante Autumnum conficere navigationem, ob autumnales imbres

Tempestiva est mortalibus navigatio. nec certe navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Nisi dedita opera Neptunus terra quassator,
Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
Penes hos enim potestas est simul bonorumque malorumque.
Tunc vero facilesque aura, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem, ventis fretus,
Trahito in pontum: onus vero bene omne colloca.
Propera autem quam celerrime iterum domum redire:
Neque vero expectato vinumque novum, & autumnalem imbrem,
Et hyemem accedentem, Notique molestos flatus,
Qui concitat mare, secutus cœlestem imbrem
Multum, autumnalem: difficilem vero pontum facit.
Sed alia verna est navigatio hominibus,
Nempe cum primum quantam incedens cornix
Vestigium fecit, tantum folia. homini appareant
Summa in ficu: tum sane pervium est mare.
Verna autem hæc est navigatio. non ipsam ego tamen
Probo: neque enim meo animo grata est,
Quia occasio ipsius invadenda. ægre quidem effugeris malum. sed tamen & hæc
Homines faciunt stultitia mentis.
Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
Miserum vero est mori in fluctibus. Verum te jubeo
Considerare hæc omnia in animo quæcunque tibi consulo.
Ne vero intra naves omnem substantiam cavas pone:
Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere:

Mise-

---

bres & tempestates impendentes.

676. Ἄλλο.] Vernam navigationem describit; quam ipse quidem non probat, ut periculosam, sed quæ tamen est usitata hominibus ob cupiditatem pecuniæ.

686. Οὔτ' ἀγορβίω.] In uno ὥς τ' ἀγορβίω. in altero, ὥς τε κτλ. βίω.

687. Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν.] Id est, ne semel adducas in discrimen quicquid est rerum tuarum, nec omnia navibus committas; sed retine quædam, & viliora impone: ne si navem fregeris, de toto victu periclideris. Generaliter verò mediocritatis laudem continet.

Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἵππον ἀείρας,
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δ' φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δ' γυναῖκα τὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
Μήτε τριηκοντούτιν ἐτέων μάλα πολλὸν ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὧρος ἔτος.
Ἡ δ' γυνὴ τίτρῃ ἡβώῃ, πέμπτῳ δ' γαμέοιτο.
Παρθενικὴν δ' γαμεῖν, ὡς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δ' μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρμα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήζεται ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τὴ δ' αὖτε κακῆς ὃ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα κὴ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὐῇ ἄτερ δαλοῦ, κὴ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι·
Μηδὲ καζιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν ὡσαύτως κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ,
Ἢ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἢὲ κὴ ἔρξας,
Δὶς τόσσα πίννυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἢ γῆτ' ἐς φιλότητα, δίκῃ δ' ἐθέλῃσι θεσπεσχεῖν,
Δέξασθαι. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον

Ποιεῖ-

692. Μέτρα.] Epiphonemate generali concludit modum esse servandum. Μέτρα φυλάσσεσθαι.] Non intellexerunt hæc interpretes. Hesiodus μέτρα θαλάσσης vocavit τὸ ὡραῖον πλοῦν.

693. Ὡραῖος.] Tradit tempus conjugio maturum in mare & femella.

694. Τριηκοντούτιν.] Al. τριηκοντοῦτα.

696. Τίτρῃ.] Pollux quatuordecim exponit. Plato & Aristot. constituunt puellæ decimum octavum annum nubendi.

699. Μὴ γείτοσι χάρμα.] Propter tuum infortunium & malum. Hoc est, ne jocus fias, quod talem duxeris uxorem.

700. Οὐ μὲν γάρ τι.] Commendat bonam mulierem hic versus, quam etiam sacræ litteræ non vulgariter prædicant.

702. Δειπνολόχης.] Quæ comessationibus clam indulget, & quæ passim adit convivia. Ἥτ' ἄνδρα κὴ ἴφθιμον.] Efficit, ut etiam validus vir ante tempus senescat.

703. Ἄτερ δαλοῦ.] Sine face, id est, clam, etiamsi foris nihil appareat. Et crudam senectutem, τὴν

Miserum etiam, si quidem in currum pregrande onus imponens,
Axem fregeris, onera vero intereant.
Tempus observa: occasio vero in omnibus optima.
Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque superans multum: nuptia vero tibi tempestiva ha.
Mulier autem quatuor annos pubescat, quinto nubat.
Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.
Eam vero potissimum ducito quæ te prope habitat:
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim muliere quicquam vir sortitur melius
Bona: rursus vero mala non durius aliud,
Comessatrice: quæ virum, licet robustum,
Torret sine face, & cruda senecta tradit.
Bene vero reverentiam erga Deos immortales observato.
Neque fratri æqualem facito amicum:
Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infestum, aut faciens,
Bis tantum punire memineris: Sin vero rursus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præstare,
Suscipe. miser namque vir amicum alius alium.

Facit:

ὄψε ἡμέρην vocat & præcocem.

704. Εὖδ'.] De religione præcipit. Ὄπις, in Deo significat inspectionem & gubernationem rerum, justamque indignationem contra impios: In homine autem respectum ad Dei metum & reverentiam.

705. Μηδέ.] Præceptum plenum humanitatis, nullam amicitiam præponendam esse sanguinis conjunctioni.

707. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης.] Hoc est, ne præ te feras benevolentiam simulatam, nec aliud sentias & aliud dicas. Et ne simules, ne præ te feras linguæ quandam gratiam.

708. Ἢν τι ἐπὶ ἐπῶν.] Si quis aut verbis offendet alium, aut manibus vim inferet, memor sit quod retalietur injuria multipliciter.

709. Δὶς τόσα.] Jubet offensionem amici duplici vindicta pensare, idque eo ut agnoscat delictum: & tum si in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alii sic intelligunt, acsi in genere diceret, nullum peccatum impunitum relinqui.

Ποιεῖται. σὺ δ' μή τι νόον κακὸν ἐν φρεσὶ θῇσθα.
Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' ἀλφήεντα πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις καὶ μέτρον ἰδυίης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνους δαῖτας δυσπέμφελον εἶναι,
Ἐκ κοινῆς· πλείστη δὲ χάρις, ὀλίγη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοῖγε κλύουσι, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀρὰς.
Μηδ' ἀντ' ἠελίοιο πεφαμένου ὀρθὸς ὁμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος, ἔς τ' ἀνιόντα.
Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ παραβαίνειν ἐρήσῃς,
Μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἕζόμενος δ' ἱερὸν πρὸς ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,

Ἢ ὄγε

712. Σὺ δὲ.] Tu vites omnia, quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus, quam conveniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus præ se ferat simultatem, sed ex animo ejicias omnem pristinarum injuriarum memoriam.

713. Μηδὲ πολύξεινον.] Vtraque extrema liberalitatis fugienda monet. Est autem hic intelligenda prisca illa hospitalitas, quæ erat sacrosancta.

714. Μηδὲ κακῶν ἕταρον.] Admonet, malorum consuetudinem esse fugiendam: corrumpunt enim bonos mores colloquia prava. Proveniunt autem duo mala ex malorum commercio. Primum quia nos induimus mores istius, qui cum vivimus. Secundo etiam famam propriam prostituimus. Μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.] Id est, ne facias convitium bonis, quia virtus est honore afficienda. Sed impossibile est in benefactis invidiam effugere, quemadmodum nec corpus umbram potest declinare.

715. Μηδέ ποτ' ἀλφήεντα.] Docet hoc loco, nemini exprobrandam esse paupertatem; ratio est, quod sit donum Dei, esse divitem vel pauperem.

717. Γλώσσης τοι θησαυρός.] Generalis hæc sententia est. Linguæ thesaurus inter homines optimus. Nam sermo vincit omnes opes & quicquid est admirabile in rebus humanis.

719. Κα-

Facit: te vero ne quid animo corrugnat vultus.
Ne vero multorum hospes, neve nullius hospes dicaris,
Neve malorum socius, neque bonorum convitiator.
Neque unquam miseram pauperiem animi consumptricem homini
Sustineas exprobrare, divorum munus immortalium.
Lingua certe thesaurus inter homines optimus
Parca, plurima vero gratia, si modum servet.
Quod si malum dixeris, forsan & ipse majus audies.
Neque in convivio publico gravem te prabeas,
Quod communibus sumptibus instruitur: plurima enim gratia, sumptusque minimus.
Neque unquam mane Iovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neque contra Solem versus erectus meito,
Sed ab occasu illius, memor ejus rei, usque ad ortum.
Neque in via, neque extra viam progrediendo meias,
Neque denudatus: Deorum quippe nocles sunt.
Sedens vero divinus vir & prudens,

Aut

719. Κακὸν εἴπῃς.] V. C. Palat. κακόν γ' εἴπῃς: & mox αἰνέσῃς. Sunt qui legant, εἰ δέ κακόν τ' εἴπῃς. ubi elidendum esset, vel ε, vel ι. Hic certè π aptius esset, quam τε, quod alioquin esset ὁμοιοπτωτον. Durior tamen elisio existimatur ἥ ι, quam τῆ ε.

720. Δυσπέμφελος.] Morosus, id est, non sis difficilis accessionis & collationis.

722. Μηδ' ποτ' ἐξ ἠοῦς Διΐ.] Hactenus leges tradidit, quæ ad mores pertinent, jam tradet ceremonias, id est, ritus sacrorum. Sunt autem illi ritus symbola quædam, id est, allegoriæ. ut in Moyse: *Bovi trituranti ne obligaveris os*, significatur, quo animo in illos esse debeamus, quorum opera utimur. Sic quum dicit, Mane Iovi libes nigrum vinum manibus lotis; significat, sacra reverenter esse tractanda, & ut non solum corpus foris, verumetiam animum à contagione vitiorum abluant.

725. Μηδ' ἀντ'.] Non esse mingendum contra Solem. Vel allegorice, contra magnos & honestos viros nihil proterve & irreverenter agendum.

726. Ἀντόντα.] Al. Ἀντόντ@.

729. Ἐζόμενος.] Turcis etiamnum hodie religiosum est, ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt, si quis in publico cacaret aut mingeret.

Ἢ ὅγε πρὸς τοῖχον πλάσας ὀϊστρέῳ αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γυνῇ πιπαλαγμένῳ ἔνδοθεν οἴκου
Εἰσίῃ ἐμπλαδὸν ὥδε φανέμμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμου πάρα δαῖνος ἡσαμένοισι
Σπερμαίνειν γλουτοῖσι, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὐχῇ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηρατῷ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητα δ' χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωρῇ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόῃ πρήεϊ κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λαχέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ὣς γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνδρώοντα ποιεῖ.

Μηδὲ

---

731. Μηδ' αἰδοῖα.] A congreſſu uxoris ne ſacra accedas.

733. Μηδ' ἀπὸ.] Ab hilariore convivio, non à triſtioribus ſacris accedendum ad uxorem docet.

735. Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν.] Poëtæ ſenſerunt, vim quandam numinis eſſe infuſam in omnes res; itaque & omnibus fluminibus ſuos deos finxerunt, qui illa agitarent & moverent, ob quam cauſam & ſacra illis fecerunt.

740. Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο.] Vngues non eſſe præcidendos in convivio, præſertim ſolenni. Πέντοζον vocat manum, quod quinque digitis tanquam ramis conſtet.

742. Μηδέ ποτ' οἰνοχόῃ.] Duplex poteſt eſſe ſenſus: vel, ut prohibeat parvum poculum ſupra craterem magnum collocari, ut ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit parvum poculum pro cratere apponere, atque ita prohibeat parcimoniam in comporationibus. Tzetzes allegorice ſic interpretatur. Vbi agitur de republica, ne proprium commodum publico præpoſueris, neque partem toti: ex hoc enim infortunium ſequitur. pretioſior enim crater quam trulla aut calix.

744. Μηδὲ δόμον.] Spartam quam

Aut ad parietem accedens bene ſepti atrii.
Neque pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, ſed caveto.
Neque ab ominoſo ſepulcro reverſus
Seminato progeniem, ſed Deorum à convivio.
Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus tranſito, priuſquam oraveris aſpiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœna aqua limpida.
Qui fluvium tranſierit, malicia vero manus illotus,
Ei ſuccenſent Dii, & damna dant in poſterum.
Ne vero à manu Deorum in celebri convivio
Siccum à viridi reſeca nigro ferro.
Neque unquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium: pernicioſum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Ne forte inſidens crocitet ſtridula cornix.
Neque à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hiſce noxa ineſt.
Neque ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit:

Neque

---

quam nactus es, orna. In quocunque genere verſeris, in illud incumbe, & in eo perſevera.

745. Κορώνη.] Fama ſiniſtra & maligna poteſt intelligi. Λαχήρυζα, pro κελάρυζα: garrula, ſtridula.

745. Μηδ' ἀπὸ.] Ex ollis nondum ſacrificatis & illibatis non capiendum eſſe cibum. Quidam per χυτροδας ἀνεπιθύτους intelligunt ollas ſupra focum ſtantes, ex quibus cibi nondum rite patinis infuſi, menſis impoſiti atque conſecrati ſunt.

748. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι.] Prohibet liberorum collocationem ſuper ſepulcra & morticina, (quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur, vel non ſint movenda,) quod priſcis infauſtum videbatur. Vel allegorice prohibet ignaviam, ocium & delicias in prole XII annorum. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν.] Pueri autem δυωδεκαταῖοι & δυωδεκάμηνοι, omnia communia cum matribus habebant, δίαιταν, τροφὴν, οἶκον, id eſt, ipſum Gynæceum. Heſiodus ergò, ne ejuſmodi puerulos, matrum λεχοῖς aſſueſcere ſinant, ex diſciplina veteri, quia θηλυώδεσι τὰ σώματα ex aquæ tepore exiſtimabant, diligenter monet. Ib. Οὐ γὰρ ἄμεινον.] Vetus clauſula, qua potiſſimum utebantur in interdictis ſuis principes, erat, Οὐ γὰρ ἄμεινον.

Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον κὴ τοῦτο πέτυκλαι.
Μηδὲ γυναικείῳ λυτρῷ χρόα φαιδρώσας
Ἀνέρα. λάθυαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔς' ἐπὶ κὴ τὰ
Ποινή. μηδ' ἱροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
Μωμάασθαι ἄϊδηλα· θεὸς νύ τι κὴ τὰ νεμεσσᾷ.
Μηδέ ποτ' ἐν ποταμῶν ἁλαδε προρέοντα,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων ὑρεῖν· μάλα οἱ ἐξαλέασας.
Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ ἔ τοι λωΐον ἐστιν
Ὧδ' ἕρδειν. δεινὼ γὰρ βροτῶν ὑπαλύσιο φήμω.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κεύθῃ μὲν ἀείρας
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δ' ἔμμεναι, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' ἥ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ὧν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσι. θεὸς νύ τις ἐστὶ κὴ αὐτή.

ΗΣΙΟΔΟΥ

---

755. Μηδέ ποτ'.] Hi recte in fontes immingere dicuntur, qui sacram doctrinam commaculant.

756. Μηδ' ἐπὶ κρηνάων.] Hic versus in Ald. & aliis editionibus deest; quem tamen agnoscunt Scholiastæ, vel alio loco poni volunt, nempe versu 735, ut in editione Stephani, & hic, & ibi positus est.

758. Δεινὼ.] Boni nominis præcipuam curam habendam esse vult, quia

ΤΕΛΟΣ.

Neque duodecim menſium: æquale & hoc eſt.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. neque in ſacrificia accenſa incidens,
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indigne fert.
Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque ſuper fontes meito: quin valde evitato.
Neque incacato. id enim nihilo eſt melius
Sic facere. gravem vero mortalium evitato famam,
Fama enim mala eſt, levis quidem levatu
Facillime, moleſta vero portatu, difficiliſque depoſitu.
Fama vero nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi divulgant. quippe Dea quædam eſt & ipſa.

HESIO-

---

quia (verſu ſequenti) nulla fama prorſus evaneſcat tanquam inanis, & non omnino de nihilo ſit, quod vulgo fertur. famæ enim vim quandam divinam etiam ineſſe. Ex hoc loco deſumpſit Virgilius deſcriptionem famæ, 4. Æneid. verſ. 173. *Fama malum, &c.*

762. Φημίζωσι.] Ita C. V, alii' φημίξωσι. Ꝺ. v. τοι.

FINIS.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ἡμέραι.

ARGVMENTVM IN DIES.

Tradit discrimina dierum, qui fausti vel inauspicati sint, item alia aliis diebus licere. Quædam vero discrimina ad causas naturales referri possunt, quædam sunt ex superstitionibus. Sunt autem eatenus discrimina servanda, quatenus causæ naturales cogunt. Superstitio vero præter causas naturales est, & ex impietate profecta. Esset vero insania, non habere naturæ

Ἦμαζ δ' ἐκ διόθεν πφυλασσόμ@, δ' ἧ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. τελησσίδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἀρμαλιὴν δατέασθαι·
Εὖτ' ἂν ἀληθείῃ λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς ταμίῃσι μεληδόσιν@. 5
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείναθ' Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω μὲν ἤματα μηνὸς (770)
Ἔξοχ'

---

2. Πεφραδέμεν δμώεσσι. τελησσίδα μηνὸς.] Oritur à tricesima mensis die, quam dicit optimam esse. Eo die exactiones debitorum & usurarum, ut patet ex Aristophane, similiter & forensia judicia Athenis fieri solebant. Conveniebat enim populus in feriis ut judicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum scenici ludi fiebant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non physicas, referendi sunt.

4. Εὖτ' ἄν.] Quidam Scholiastes hunc versum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μὴ ἀληθείας κρίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἡμέρας· ἤτοι ὅταν τὴν ἀληθῆ ὑπόσταλαγμον ἴωσιν, ἢ μετ' ἀκριβείας μανθάνωσιν.

6. Πρῶτον ἔνη.] Athenienses mensem, qui apud eos est 30 tantum dierum, in tres decades dividunt, quarum primam nominant ἰσταμένης μηνὸς, secundam μεσοῦντος; tertiam φθίνοντος. Deinde primæ decadis diem primam νουμηνίαν, secundam δευτέραν ἱσταμένης, tertiam τρίτην ἱσταμένης, & ita deinceps usque ad δεκάτην ἱσταμ. Secundæ decadis diem primam, πρώτην ὑπὲρ δεκάδα, secundam, δευτέραν ὑπὲρ δεκάδα, usque ad εἰκοστὴν sive εἰκάδα, id

HESIODI ASCRÆI DIES.

ARGVMENTVM IN DIES.

naturæ rationem, cum illa nobis usui sit, & nostra causa à Deo condita. Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte, ex aspectibus quibus Luna intuetur Solem: nam quadrati aspectus cient pugnam naturæ cum morbo: sed superstitiosa observatione aucta sunt. Nam inde apparet non esse certam rationem discriminis dierum apud Hesiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Dies vero ex Iove observans, bene secundum decorum
Præcipe servis. tricesimam mensis optimam
Ad opera inspiciendum, demensumque dividendum:
Nempe cum circa juris negotia & judicia populi ver-
Hæ enim dies sunt Iove à prudente. (sentur.
Primum, novilunium, quartaque, & septima, sacra dies:
Hæc enim Apollinem ense aureo armatum genuit Latona.
Octavaque & nona, amba dies mensis

Egregie

δα, id est, xx diem. Tertia primam, τρίτην δὲ εἰκάδι: vel Solonis inventu, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, ἐπάτην φθίνοντος, secundam ὀγδόην φθίνοντος, tertiam ἑβδόμην φθίνοντος, usque ad τριακάδα, id est, 30 diem, quam etiam ἕνην καὶ νέαν vocabant, id est, veterem & novam: quo nomine etiam instantis mensis prima dicebatur: itemque prima dies Lunæ jam apparentis, & tertia à coitu digressiæ. Cæterum Hesiodus hîc, nec singulatim omnes dies, aut ex ordine, nec iisdem etiam appellationibus commemorat, sed repetit quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut μεταδόπων καὶ ἀκτηρίων prætermissis: quod suo quoque loco notabimus. Ἕνη igitur primus dies est, pro ἕνη καὶ νέα, nempe metri causa. Hunc dicit esse sacrum: sunt enim omnia initia sacra: τετράς pro τετάρτη, quartus dies, qui itidem sacer est, quia eo die prodit à coitu Luna, primumque tunc conspicitur.

8. Ὀγδόατη.] Præteritis secundo & tertio, quinto item & sexto diebus, ut *mediis*, venit ad octavum & nonum, quos recte *utiles* dicit crescentibus: nam humores alit crescentia Lunæ.

10. ἐνά-

Ἕξοχ' ἀειξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἐνδεκάτη τε, δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλά·
Ἡ μὲν ὀϊστεύειν, ἡ δ' ἄρρενα κάρπιμον ἄμην.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τ' ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖν νήματ' ἀερσιπότηλος ἀράχνης
Ἥμαλος ἐκ πλείης, ὅτε τ' ἴδηλος σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἰσὸν στήσασθαι γυνὴ, καὶ βάλλοιτό τε ἔργον.
Μίλιος δ' ἰσαμένῳ τεσσαιδεκάτῳ ἀλέασθαι
Σπέρμαλος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἄρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν· (780)
Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρη δ' ἀσύμφορός ἐστιν,
Οὔτε γυναῖκας πρῶτ', οὔτ' ἂρ γάμος ἀνθεσολήσει.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρη τε γυναῖκας
Ἄρμενος, ἀλλ' ἐλέφους ταμνειν ἠὲ πώεα μήλων·
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμενήϊον, ἦπιον ἦμαρ.
Ἑβδομὴ δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ τε κέρδεα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μίλιος δ' ὀγδοάτῃ κάπρον ἠὲ βοῦν ἐλάσυνον
Ταμνέμεν, ἠρῆας ἠὲ δυωδεκάτῃ παλαιεργίς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πολέων ἥμαλι, ἴσορρα φάωτα (790)
Γίνεται· μέγα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.

Ἐνάτη

---

10. Ἐνδεκάτη.] Decimo præterito, undecimum & duodecimum varie laudat: quia Luna Solem trigono aſpectu intuetur, quem beneficum vocant.

11. Ἡ μὲν ὄϊς.] Per ſynæreſin pro ὄϊας.

13. Τῇ.] Id eſt, ταύτῃ. Ἀερσιπότηλος, pro ἀερσιπότης, in aëre pendens.

14. Ἥμαλος.] Quidam legunt ἐκπλείης, unico vocabulo, & dicunt, ita vocari XXIII diem, quaſi cumulatum & adauctum.

16. Μίλιος.] Ait, XVIII diem fationi obeſſe, nimirum propter immodicum humorem. vetant enim ſementem facere in ſolo humidiore juſto. Contra plantas ſerere præcipiunt pluviis etiam tempeſtatibus. Vocat autem hunc diem τεσσαιδεκάτῳ μιλίου ἰσαμένῳ, qui dicitur alias τρίτη ὀπὶ δίκᾳ.

18. Ἕκτη.] Præter vulgatum morem vocat decimum ſextum diem, ἕκτῳ μέσῳ, quum alias dicatur ἕκτη ὀπὶ δίκᾳ. Eſt autem hæc dies, contra quam ſuperior, incommoda plantis, decreſcente nimirum Luna; utilis vero maribus gignen-

Egregie creſcentis ad curandum opera mortalium.
Vndecima vero, duodecimaque, amba quidem bona:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa latis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multo melior.
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus
Die expleta, quum & prudens formica acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Menſis autem inchoati decimatertia caveto
Sementem incipere: plantis vero inſerendis optima eſt.
Sexta vero media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona: puella vero non utilis eſt,
Neque gignenda primum, nec nuptiis tradenda.
Nec prima quidem ſexta puella gignenda
Apta eſt, ſed hœdis caſtrandis & gregibus ovium.
Stabuloque circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona vero viripara, amatque convitia loqui,
Mendaciaque, & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis vero octava caprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecima laborioſos.
Viceſima vero in magna, plena die, prudentem virum
Generato: valde enim bona eſt indolis.

Bona

---

gignendis: nam ex humido ſemine femellæ, ex ſicciore puelli naſcuntur. Et decreſcente Luna ſemen minus humidum eſt, quam creſcente.

20. Οὔτε γαμέειν, ἔτ' ἄρ γάμος ἀρτιόλησαι.] Id eſt, non eſt utile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio cœpit jam humor deficere. Addit deinde quædam paſtoralia officia, quæ omnia ad quadratum aſpectum pertinere videntur. *Ibid.* Γενέσθ. MSS. Γείνασθαι μάλα.

26. Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ.] Hoc tempore aprum & bovem caſtrare convenit.

27. Ταμνέμεν.] Hoc loco διαχέζειν, non, occidere, ut vulg. interpr.

28. Εἰκάδι.] Sic vocat vigeſimum diem, quod ſumma dies ſit μηνὸς μετὰ νέον, diebus τὸ φθίνον continuo inſequentibus. Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ.] In vigeſima die dicit prudentem virum naſci, & qui bona indole præditus ſit. Ἴδμονα eum vocat, qui multa ſcit & vidit.

29. Γίνεσθαι.] Hic pro πεπνυμένον, nonnulla exemplaria habent πεπνυμένῳ.

30. Κύρῃ

Ἑβδομὴ δ' ἀνδροῖσιν ἀρίστη, κούρη δέ τε τέτρας
Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κτίλον ἠεροφοίτην καὶ ἀρῆας παλαιγενὲς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χέρσῳ πιθέσθαι. φύλακα δὲ θυμῷ,
Τέτρατον δ' ἀλδαίνοντες φθίνοντός τ' ἰσαμέως τε,
Ἄλγεα θυμοβορεῖν. μάλα τοι τέλος ἥμισυ μοίρης.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας, οἵ ἐπ' ἔρσῃ τοῦτο ἄρίστοι.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον πεπνυμένας· τὴν Ἔριν τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα ἐϋτροχάλοις ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμων τε πεμεῖν θαλαμήια δῶρα,
Νηΐά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι θοὰς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώιον ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς πεπαμένων ἀνθρώποισιν.
Ἑβδομὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτοσπόρῳ, ἠδὲ γυναικί,
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ ἔπλετο πάσκαθον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι, τετρασταδὰ μηνὸς ἀείσω

Ἄρξα-

30. Κούρη δέ τε τέτρας] Vocat diem decimumquartum, τετράδα μέσου, qui puellæ gignendæ bonus est, quia Luna tum abundat humore, ejusque lumen est gelidum magis, & calor temperatior. quapropter etiam animantia, cum tunc propter humoris abundantiam mitiora sint, facilius curantur.

34. Τετράδ'.] Quartum diem à fine mensis & decimumquartum, vel (ut alii volunt) quartum & vigesimumquartum improbat: tum enim & oppositio & interlunium lædunt corpora. Qui laborant cholericis morbis, ad postremam quartam magis languent; phlegmatici contra.

38. Πέμπτας.] Quintos dies monet fugiendos, nempe v, xv, & xxv. cujus rei nullam adfert rationem naturalem, sed eam quæ est de religione, nempe quod tunc furiæ obambulent, & pœnas expetant à sceleratis hominibus.

41. Μέσσῃ δ'.] Monet Poëta fruges ventilandas à plenilunio, quia sub id tempus excitantur venti, & aura siccior est. Prodest autem importari frumentum siccius:

nam

Bona autem viripara decima, puella vero & quarta
Media. hac vero & oves, & curvipedes retortis cornibus boves,
Et canem asperis dentibus, muloſque laborioſos
Cicurato, manum imponens. cautus vero esto animo,
Vt quartam vites desinentis & inchoati mensis,
Doloribus conficiendo animo. valde hac accommoda est dies.
Quarta autem mensis uxorem domum ducito,
Observatis avibus, quæ ad hanc rem sunt optima.
Quintas vero evitato: quia difficiles sunt & graves.
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Perjurium vindicantes: quod malum contentio genuit perjuris.
Media vero septima, Cereris sacrum munus
Diligenter inspiciens bene æquata in area
Ventilato: roborumque sector incidito cubicularia ligna,
Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua sunt.
Quarta vero incipito naves compingere hiantes.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
Prima vero nona prorsus innoxia hominibus.
Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,
Tam viro quam mulieri: nec unquam prorsus mala dies.
Sed pauci rursus sciunt, tertium nonum mensis optimum

Im-

---

nam malidum importatum, statim corrumpitur.

43. Βάλλειν ὑλοτόμον.] Iubet secari ligna ad thalamos & naves, quod materia, quæ cæditur decrescente Luna, firmior sit; quæ vero crescente Luna, illico putrescat.

44. Νῆια.] In quibusdam exempl. interjicitur hic versus, Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηδεῖσα σιδήρῳ. Sed quoniam is supra habetur versu 419, abundare omnino videtur.

46. Εἰναὶς.] Nona dies media, id est, XIX meridiana, melior est. Ἐπιδείελα, adverb. è plurali numero, ut ψεφῶτα. Quidam legunt ὀπὶ δείελα. Derivatur à δείελον, crepusculum.

47. Πρωτίστη.] Prima nona dies, scilicet à principio mensis, innocua est propter ter geminum aspectum, cum Sol abest à signis.

49. Ἀνέρι ἔ ποτε πάγκακον.] Proverb. Nullus dies omnino malus.

50. Παῦροι.] Loquitur de XIX die mensis, biduo nempe ante ἕνλωι καὶ νέαι.

51. Ἄρ-

Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν οὐρήια θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
Νῆα πολυκληῖδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἵγε πίθοι. τῇδὲ πρίστων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰνάδα μᾶλλον ἀρίστην,
Ἢ ἧς γενομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἴδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μεταδέξιοι, ἀκήδεοι, ἤ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἶνει, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίως, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Οἰωνοὺς κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

ΗΣΙΟΔΟΥ

---

51. Ἄρξασθαί πίθου.] Græciſmus, pro aperire dolium.

54. Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ', &c.] Id eſt, pauci certe ſervant hoc dierum diſcrimen, pauci norunt quiſnam dies præſtet.

55. Τετράδι.] Diem XIV intelligit.

56. Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε.] Ἔμμετρος hic eſt: nam ad dies referri debet. ut ſit ſenſus: Pauci poſt vigeſimam menſis optimam probant ſequentes dies. Nam & tempeſtatum & corporum maxime mutationes fiunt principio poſtremæ quartæ.

58. Αἴδε μὲν.] Epilogus eſt præceptorum. Eſt igitur conſiderandum quid religio præcipiat, deinde quid oriatur ex cauſis naturalibus. Quod enim ſecus ſe habet, ſuperſtitio eſt.

59. Αἱ

ΤΕΛΟΣ.

Implendis doliis, & ad jugum collo imponendum
Bobus & mulis & equis celeribus.
Navem bene clavatam celerem in nigrum pontum
Trahito. Sed pauci vera intelligunt.
Quarta vero aperi dolium. pra omnibus ſacra dies eſt
Media: pauci vero rurſum poſt viceſimam menſis optimam,
Aurora vigente. pomeridiana vero eſt deterior.
Et ha quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cætera autem incerta, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt.
Interdum noverca eſt dies, interdum mater.
De his beatuſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

HESIO-

---

59. Αἱ δ'.] Μιτάδοτον promiſcuum ſonat. Ἀκήδεοι autem videtur Politianus vertiſſe emortuos dies. Et Hom. ſomnia vocat ἀκήδεα, quaſi dicas inania.

60. Ἄλλῳ.] Hic videmus Heſiodum non ubique ſecutum certam rationem, ſed in pleriſque ſuperſtitionem & conſuetudinem hominum.

61. Ἄλλοτε.] Proverb. Dies noverca & parens.

62. Τάων.] Bene, inquit, habebit qui ſervaverit diſcrimina rerum. Adjecit tamen correctionem, quod alii alias probent ac laudent. Verum iſte inculpabilis, i. e. ille non peccabit, qui non violabit ea, quæ religioſe & utiliter conſtituta ſunt. Nam Dii favent iis, qui natura recte utuntur.

FINIS.

Η'ΣΙΟ'ΔΟΥ ΤΟΥ͂ Α'ΣΚΡΑΙ'ΟΥ

Α'σπὶς Η'ρακλέους.

ARGVMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

Inſcribitur hoc Poëma proprio nomine Herculis ſcutum, quod ejus præcipua ſit hic deſcriptio. Rei autem argumentum ſic habet. Taphii facta expeditione in Electryonis boves, interemerunt fratres Alcmenæ, qui armenta à vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coïre vellet, non prius promiſit quam de fratricidis pœnas ſumſiſſet. Quamobrem ipſe eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea coëunt & Iupiter & Amphitryo: hic reverſus à præ-

Η" οἵη σφε λιπεῖν δόμους ἠδὲ πατρίδα γαῖαν
Η"λυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Α'μφιτρύωνα
Α'λκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Η'λεκτρύωνος.
Η" ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεί τε μεγάθεί τε. νόον γε μὲν ἔπλετ' ἔριζε
Τάων ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς ἠΰ ἀπὸ κεφαλῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων

Τοῖον

1. Η" οἵη.] Dubitari à multis ſolet, quid ſibi velit hoc ἀσπίδος initium, quod & abruptum videtur, & obſcurum, ideoque varie abſurdeque à multis eſt expoſitum. Nos igitur, ex G. Cantero, declarationem ejus evidentem adferemus (cujus ille I. Auratum ſibi auctorem eſſe profitetur) qua omnis omnino difficultas tolli videtur. Eſt autem res paulo altius repetenda. Heſiodus inter cætera quæ Pauſanias in Bœoticis enumerat, ſcripſit etiam μεγάλας ἠοίας, ut vocat idem Pauſanias, & præterea Athenæus, & Apollonii, Pindari, Sophoclis interpres: in quibus præclariſſimas quaſque mulieres & heroïnas perpetuo carmine celebravit, ut vel ſingulas pro exemplo nobis proponeret, vel unam aliquam præclariſſimam cum reliquis compararet. Hinc enim dictæ ſunt ἠοίαι, quod ſingulæ ſimilitudines ab his vocibus, ἢ οἵη, inciperent: ſicut & in Homeri Bœotia factum cernimus, & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit,

HESIODI ASCRÆI SCVTVM HERCVLIS.

ARGVMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

à prælio, ille vero hominibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Iove vero Herculem: qui cum auriga Iolao proficiſcitur adverſus Cygnum, Martis filium: qui decimas ducentes ad Pytho, deprædabatur. Profectus igitur ſcuto per Vulcanum facto Trachinem abit ad Ceycem. Congreſſus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio ſuo pugnantem in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themiſtonoën.

Vt qualis relicta domo ac patria tellure
Venit Thebas, ſecuta maritum Amphitryonem
Alcmena, filia populorum diſſipatoris Electryonis.
Qua mulierum genus ſuperabat fœminearum
Formaque & proceritate. mente utique nulla cum ea certabat
Illarum quas mortales mortalibus peperere concumbentes.
Cujus & à vertice, & à palpebris nigricantibus

Tale

---

git, ut Ἠοίλῳ poſteriores Poëtæ, & inter alios Hermeſianax Colophonius, Heſiodi fuiſſe amicam putarint, quam hoc modo celebraverit, ut & Homerus Penelopen, & alii alias. Earum igitur Ἠοιῶν fragmentum eſt, quod hodie exſtat, Scutum Herculis, quo unà comparatio earum, quibus totum opus conſtabat quamplurimis, continetur: itaque & ab Ἠ οἵη, ſicut etiam reliquæ, incipit. Et quamvis hoc opuſculum magni ſit operis fragmentum, proprio tamen inſignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur, quod ejus præcipua ſit in hac comparatione deſcriptio, ſicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipſis vocabulis initii. Orditur autem Poëta à commendatione Alcmenæ, quæ Amphitryonem patris interfectorem Thebas ſecuta eſt.

7. Κυανέων.] Religio fuit in verſu, qui tam male haberet, mutare quicquam viris doctis, quod ignorarent rationes Poëticas. Legendum κυανέων.

Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἦ ἦ κὴ ὡς καθὰ θυμὸν ἐὸν πίσυνον ἀνίτλω,
Ὡς ὅπως τις ἔπισι γυναικῶν ἠλιτοεράων,
Ἥ μιν οἱ πατρὸς ἐθλὸν ἀπεκτάμεν Ἠφι δαμάσας,
Χωσάμενος τοῖ βυσί. λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν ἀἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. οὐ γὰρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῶσαι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον πᾶσαι καταγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ ὑπὸ καλαφλέξας πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρψαν ἅπαντες.
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῦθον, ἐπεὶ τάχα δὴ τάχ' ἔμελλε
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα, ἱέμενοι πολέμου τε φυλόπιδός τε,
Βοιωτοὶ τηλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πτερόεντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι,
Ἕαντο. ἦρχε δ' τοῖσιν ἐὺς παῖς Ἀλκμαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλῳ μὲν πὴμ' ὔφαινε μετὰ φρεσὶν, ἄλλοθι θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρὴς ἀλκὴν ἔρεπε φυλόσυν.
Ὧρτο δ' ἀπ' ἠλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
Ἐννύχιος· πάλαι δ' ἵκε Τυφάονιον, τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρόπολιν πεφυσεβήσατο μητιόεις Ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκὶ πανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης

Εὐνῇ

13. Ἐς Θήβας ἰκέτευσε.] Ἱκετεύειν, hoc loco, ξενίζειν, μεταποιεῖσθαι, ὅπερ βοηθεία. ἰκέτευσε ἐς Θήβας Καδμείους, nihil aliud est, quam εἰς Θήβας ὅπως βοηθεία τοῦ Καδμείοις ἐπῴχετο: Thebanos auxilii causa petebat: Vel, Thebas, imploraturus auxilium Cadmeorum proficiscebatur. Quae ἱκετεία veteribus & ducibus erat usitatissima.

15. Νόσφιν.] Declarat occasionem suscepti belli ab Amphitryone.

22. Ὃν οἱ διόθεν θέμις ἦεν.] Vox θέμις hic τὸ ἀναγκαῖον designat, sicut ex

Tale quiddam ſpirabat, quale & ab aurea Venere.
Atque hac talis exiſtens, tam animo ſuum colebat conjugem,
Perinde ut nulla unquam coluit mulierum fœminearum,
Quanquam ipſi patrem præſtantem occidiſſet, vi domitum,
Ira commotus propter boves. relicta autem ille patria tellure
Thebas venit, ſupplicans ſcutatis Cadmeis.
Vbi idem habitabat cum veneranda conjuge,
Seorſim abſque concubitu deſiderabili. Non enim licebat ipſi
Antè lectum conſcendere formoſa Electryonidis,
Quam eadem ultus eſſet fratrum magnanimorum
Sua conjugis, flagrantique combuſſiſſet igne vicos
Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
Ita enim conſtitutum ipſi erat, diique teſtes facti fuerant.
Quorum ille verebatur iram, feſtinabatque quam celerrime
Exequi magnum opus, quod ipſi divinitus incumbebat.
Hunc autem una, cupidi bellique prælii que,
Bœotii equitando inſignes, ſupra clypeos animum gerentes,
Locrique cominus pugnantes, & Phocenſes magnanimi,
Sequebantur. ducebat autem eos præſtans puer Alcæi,
Gaudens tot populis. At pater hominumque deorumque
Aliud conſilium texebat in animo, ut Diis pariter
Et hominibus rerum indagatoribus Martis depulſatorem plantaret.
Profectus autem ab Olympo eſt dolum alta mente volvens,
Deſiderans concubitum elegantis mulieris
Per noctem: celeriterque venit in Typhaonium, unde rurſum
Ad Phicium ſummum acceſſit prudens Iupiter.
Vbi reſidens mente verſabat divina opera.
Nam eadem quidem nocte cum procera Electryonide

In

---

ut ex imitatione Græcorum apud Latinos ſæpe, & præcipue Horatium: *Quicquid corrigere eſt nefas,* ἐφ' ὅτῳ διορθώσασθαι ἀδύνατον, & per conſequens, ὅταν μὴ καθορθώσασθαι ἀνάγκη ἦ, vel ἀναγκαῖόν ἐστι. Cæterum vox διόθεν ad juramentum ſpectat quod præceſſerat. Quicunque ergo juramento ſe obſtringit, illum urget Διὸς θέμις, aut θέμις διόθεν: quare jusjurandum, *Iovisjurandum* dixerunt veteres.

29. Φυτάλιαν.] Legitur etiam φυτάλιον.

Εὐνῇ κὴ φιλότητι μίγη, πέλεσεν δ' ἄρ ἔέλδωρ·
Αὐτὴ δ' Ἀμφιτρύωνι λαοσσόῳ, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκλελέσασα μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας κὴ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὧρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖον γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασίως ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νόσου ὑπ' ἀργαλέης, ἢ κὴ κρατερῆς ὑπὸ δεσμοῦ·
Ὥς ῥα τότ' Ἀμφιτρύωνι χαλεπὸν πόνον ἐκλελυπούσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε εὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἦ ἦ τοι δμηθεῖσα, κὴ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἦτον.)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸ δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίλῳ Ἡρακληείλῳ·
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκελμένῳ ἠνιόχῳ· τὼ μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν ἦ, Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὃς κὴ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρηϊάδην, μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν, κὴ πατέρ' ὄν, Ἄρηα, ἄστυ πολέμιον,
Τεύχεσι λαμπομένους, στέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑστηότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκλυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσηλες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πωλεκτῆσιν ὑφ' ἅρμασι κὴ ποσὶν ἵππων.
Ἅρμαθα δ' ὑποίζησε κὴ ἄξονες ἀμφαραβίζον,
Ἵππων ἐρμάων. κεχάρητο ἦ Κύκνος ἀμύμων,
Ἑλπόμενος Διὸς υἱὸν, ἀρήϊον, ἠνιόχην τε,
Χαλκῷ δηώσειν, κὴ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ οὐχωλέων σὺν ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτὸς

---

36. Εὐνῇ.] Sunt exempl. quæ habent Εὐνῇ ἐν φιλότητι.

90. Οἳ

In lecto concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:
Eadem autem & Amphitryo populorum dissipator, illustris heros,
Perfecto magno opere, rediit domum suam.
Neque ille ad famulos & pastores agrestes
Perrexit ire, antea quam sua conjugis conscendisset lectum.
Tale siquidem corde desiderium ceperat pastorem populorum.
Sicut quando quispiam magno affectu effugit afflictionem
Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:
Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
Magnoque affectu, lubentique animo, domum suam reversus est.
Totaque nocte concubuit cum veneranda uxore,
Oblectando se muneribus aureæ Veneris.
Illa autem à Deo pariter domita, & ab homine longe optimo,
Thebis septem portas habentibus geminos peperit pueros,
Haud quaquam similes, quanquam fratres essent.
Alterum siquidem inferiorem, alterum autem longe præstantiorem virum,
Savum ac validum, vim Herculanam:
Hunc quidem compressa à nubium offuscatore Saturnio,
Iphicleum autem hastarum à concussore Amphitryone,
Diversa generatione: alterum quidem, cum viro mortali concumbens:
Alterum autem, cum Saturnio Deorum imperatore omnium:
Qui & Cygnum occidit, Martis filium, magnanimum.
Invenit enim in luco longe jaculantis Apollinis
Ipsum, & patrem ipsius, Martem, bello insatiabilem,
Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis,
Stantes in curru: terram autem pulsabant veloces equi,
Ferientes ungulis; pulvisque circa ipsos dividebatur,
Excitatus compactis à curribus & pedibus equorum.
Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum resonabant,
Equis festinantibus. gaudebat autem Cygnus inculpatus,
Sperans se Iovis filium, Mavortium, aurigamque
Ferro interemturum esse, & inclyta arma despoliaturum.
Sed ipsius vota non exaudivit Phœbus Apollo.

Αὐτὰς γάρ οἱ ἔπωρσε βίλν Ἡρακληείλν.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασείς
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεῦ τόν τε καὶ αὐτόν.
Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνῳ
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν καλεναντίον ὀρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σθεναροῖσι μέλεσσιν.
Ὣς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον.
Ἥρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλταθ' πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μήδηαι, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἦλθεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' ἀρυμελάων·
Ἵκετο δ' εἰς Κρέοντα, καὶ Ἡνιόχλην ταναύπτολον.
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἥτι δίκη ἔφθ' ἱκέτῃσι, πίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζωὸς δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Ἥτι ἀλόχῳ· τίκτε δ' ἄμμιες ἑπτωλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', ἤτε φυλὴ ἐναλίγκιοι, ἤτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ· τὸν μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὃς πρόλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤϊχετο πιμπλήσων ἀλιτημόνιον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος. ἦ πού πολλὰ μεταφρασσόμενος κατὰ θυμὸν
Ἦν ἄτιμα ἀρέων· νῦν δ' ὑπαλιγκίοτός ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὰς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ὢ φίλος, ἀλλὰ σὺ πᾶσον ἔχ' ἰφία φοινικόεντα
Ἵππων ἀκυπόδων· μέγα γὰρ φρεσὶ θάρσος ἀέξει,
Ἰθὺς ἔχειν ὁδὸν ἅρμα, καὶ ἀκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κλόνον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς πρόσμαινεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκηβελέταο ἄνακτος.
Ἦ μὲν

---

90. Ὃς πρόλιπὼν.] Multa exemplaria & quædam MSS. pro δόμον hic habent δῶρα, non sine magno fœdoque errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ὃς πρόλιπὼν δῶμα σφέτερον σφετέρους.

92. Σχέ-

Ipſe enim contra illum concitavit vim Herculeam.
Totus vero lucus & ara Apollinis Pagaſæi
Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipſo;
Et quaſi quidem ignis ex oculis effulgebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet, mortalis exiſtens, obviam ſub conſpectum prodire,
Præter Herculem & glorioſum Iolaum?
Illorum enim & vis magna, & manus invicta
Ex humeris nata erant una cum robuſtis membris.
Is igitur tunc auriga allocutus eſt fortem Iolaum.
O heros Iolaë, mortalium longe cariſſime omnium,
Nempe vere in immortales beatos, qui Olympum tenent,
Peccavit Amphitryo, quoniam bene munitas ad Thebas
Abiit, relicta Tirynthe urbe bene fundata, (tes:
Poſtquam occiderat Electryonem, propter boves latas habentes fron-
Venitque ad Creontem, & Heniochen longis ornatam veſtibus.
Qui ipſum ultro receperunt, & neceſſaria omnia præbuerunt,
Quatenus fas eſt ſupplicibus, coluerunteque ex animo magis.
Vivebat autem exultabundus cum formoſa Electryonide
Conjuge ſua: moxque nos revoluto anno
Nati ſumus, neque ſtatura ſimiles corporis, neque ingenio,
Pater tuus & ego: cujus quidem mentem ſuſtulit Iupiter.
Qui relicta domoque ſua, & ſuis parentibus,
Abiit veneraturus immaturo partu editum Euryſtheum,
Infelix. certe multum ingemiſcebat poſtea,
Noxam ſuam lugens: ſed illa irrevocabilis eſt.
Mihi vero Deus difficiles imperavit labores.
O amice, ſed tu celeriter contine habenas rutilantes
Equorum alipedum: magnamque mentibus fiduciam accumulans,
Recta dirige celerem currum, & alipedum robur equorum,
Nihil veritus ſtrepitum Martis hominum occiſoris,
Qui nunc cum clangore circumquaque furit per ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longe jaculantis regis.

Enim-

92. Σχέτλιος.] Hic etiam pro μάλα è Palatin. cod. repoſuimus πολλά, ut conſtet verſus.

94. Αὐτὰρ.] Pro ἐπετέλλετο legitur etiam ἐπέτειλεν. MS. Palatin. priori aſſentitur.

Ἦ μὲν κ' κρατερὸς ὣς ἐὼν ἄασται πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμαιμάκετος Ἰόλαος·
Ἦ θεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὸν κεφαλὴν, κ' τοῦρε Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα·
Οἷον δὴ κ' τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλά γε, δύστηνοι τύχε δηΐῳ, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσωμεν, Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνάμεσθ'. ἐπεὶ ἦτορ ἀτίρβητον Διὸς υἱὸν,
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω
Φάξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι κεδνοὶ εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο. μειδήσεν ἰὼ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἔρδμα εἶπεν.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἤρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφὲς, ὁππότε τηλοῦ
Ὑσμίνη τεταχεῖα. σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὡς κ' νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντῃ ἀναστρωφᾶν, κ' δρηγέμεν ὥς κε δυνῄαι.
Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινὰς,
Ἠφάιστος κλυτὰ δῶρα, θεὰ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα θεὰ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθωναίη κύρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε
Τοπρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν δρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον

Δεινὸς

---

103. Ἦ θεῖ'.] Ita C. Palat. Alii ὦ θεῖ'.

105. Ὃς Θήβης.] Fuit & Thebe in Ægypto, à Buſiride rege condita, ambitu centum quadraginta ſtadiorum, centum portis inſignis. Præterea etiam Thebe in Bœotia fuit à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornavit, Bacchi & Herculis patria.

114. Φίλτερα.] Palatin. φέρτερα.

116. Θυμῷ.] Nonnulli codices habent μυθῷ.

118. Ἰόλαε.]

Enimvero, etiam validus licet existat, tamen exsaturabitur bello.
Hunc contra allocutus est inculpatus Iolaus:
O patrue, quam multum vero pater hominum atque Deorum
Honorat caput tuum, & taurinus Neptunus,
Qui Thebarum mœnia tenet, & tuetur civitatem:
Quemadmodum & hunc mortalem validumque magnumque
Tuas in manus adducunt, ut gloriam magnam auferas.
Sed age, induere arma Mavortia, ut quam celerrime
Currus inter se committentes, Martis & nostrum,
Decertemus. Quoniam neque intrepidum Iovis filium,
Neque Iphiclidem perterrebit: sed ipsum puto
Mox fugiturum duos pueros inculpati Alcidæ,
Qui prope adsunt, cupientes bello
Certamen instituere: quæ res ipsis multo gratior quam epulæ.
Sic ait. arrisit autem fortis Hercules,
Animo oblectatus: admodum enim illi grata dixerat.
Atque ipsum, respondens, verbis volucribus allocutus est:
O heros Iolaë, Iovis alumne, non procul etiam hinc
Pugna aspera. Tu vero quemadmodum antea fuisti bellicosus,
Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus setis obsitum
Quoquoversum converte, & auxiliare pro eo ac poteris.
Sic locutus, ocreas ex Orichalco splendido,
Vulcani inclyta dona, tibiis induxit.
Mox & thoracem pectori induit
Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipsi dederat
Pallas Minervæ filia Iovis, tunc cum cœperat
Primum luctuosa aggredi certamina.
Posuit autem circa humeros nocumenti depulsorium ferrum

Savus

---

118. Ἰόλαε.] Nomen peritissimi aurigæ, quasi dicas, ἰὸς τὸ λαῷ, jaculum seu telum populi.

122. Ὀρειχάλκοιο,] Orichalcum, æs montanum. Schol. Hesiodi scribit esse æs candidum, quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretiosiorem.

123. Ἡφαίστου.] Vulcani, quæ vox quibusdam videtur orta ex *Tubalcain*, de quo Genes. 4. 22. sic dicta ab ἅπτω accendo, & αἴσσω destruo.

130. Κάδ-

Δεινὸς ἀνήρ· κοίλῳ ἢ ὦδὲ σὺν σάκεϊ φαρέτρῃσιν
Καββάλετ' ἐξόπιθεν. πολλοὶ δ' ἔνθαδε καὶ οἷδε
Γίγηλοὶ, θανάτοιο λαθικτύπου δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θανατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μοῦρον·
Μέσσοι δ' ἕστασι, θελημάχεες· αὐτὰρ ὄπιθεν
Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἧσται. ἐπὶ δ' ὄδελμον ἔχων ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Καπὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κεφαλῇ ἀὐτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντι, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἧτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
ΧΕΡΣΙ γε μὲν σάκος εἶλε παναίολον· ὑδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε, θωῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ πτόρνῃ, λευκῷ τ' ἠλέφαντι,
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνῳ δὲ μέσῳ πύκτες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ φόβος τε, καὶ ἔρις φίλεια,
Ἔμπαλιν ἄσσοισιν συνὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τῷ κε ὀδόντων μὲν σῶμα λευκῶν θεόντων,
Δεινῶν, ἀσπήτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσασα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχέλλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ οὐ φρένας εἵλετο φωτῶν,
Οἵ πρὸς ἀλλήλους πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν κὲ ψυχαὶ μὲν χθόνα δυσσέμεν εἰσανέβαινον
Αὐτῶν· ὀξέα δὲ σφι μετὲκ ῥινοῖο σιαπεῖσης
Στερεὸς ἀζαλέοιο κελαινὴ σύβεται αἰών.
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ' ὁμὰ δῆς τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδηώς.
Ἐν

---

130. Καββάλετ'.] Est alia lectio, quæ pro δ' ἔνθαδε, ut est in Palat. habet δὲ τοι ἔασεν.

139. Χερσί.] Sequitur jam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio. In MS. Palatin. & fere eodem modo Ald. & Flor. editionibus præfixus est titulus huic versui, Ἀρχὴ τῆς ὑποτυπώσεως. quasi vero præcedentia non pertineant ad idem opus.

143. Κυάνῳ.] Alias χαλκῷ.

153. Κελαινὴ.] Quidam malunt, μελαίνη: eadem tamen signif.

154. Ἐν δ'.] Est hic ὑποτύπωσις acerrimæ pugnæ. προΐωξις, q.d. prosecutio, vel properſecutio. Interpr. ἐκ τούτου φησὶν ὦν καὶ προΐωξις καὶ ἐπιδο-

Savus vir: cavam autem circa pectora pharetram
Rejecit in tergum. in hac multa erant sagitta
Horrenda, mortis vocem reprimentis datrices.
Ha ab anteriori quidem parte mortem habebant prafixam, & lacrymis madebant:
Media autem polita erant, longa: sed à terga
Nigra aquila contecta alis
Erant. ille autem validam hastam prafixam ære corripuit:
Capiti vero ingenti galeam fabrefactam imposuit,
Variegatam, ferream, temporibus adaptatam,
Qua tutum reddebat caput Herculis divini. (quam
At manibus clypeum accepit varium totum, quem nemo quis-
Neque perrupisset jaciendo, neque comminuisset, mirum visu.
Nam totus quidem circumquaque gypso, candidoque ebore,
Et electro lucidus erat, auroque fulgido
Splendens: caruleis plicis fulgorem intersecantibus.
In medio autem draconis erat terror, haudquaquam effabilis,
Retro oculis igne lucentibus tuens.
Cujus & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,
Savis, inaccessis. super terribilem autem frontem
Seva contentio devolitabat, accendens pugnas hominum,
Tetra, qua & mentem eximebat & pracordia viris
Quicunque bellum adversus Iovis filium gererent.
Quorum & anima quidem sub terram eunt ad Orcum intro
Ipsorum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefacta,
Sirio sub torrido in nigra putrescunt terra.
In eo autem & propulsatio & viceversa persecutio facta erant.
In eo tumultus, horror, & homicidium huc illuc ferebantur.

In

ὑποδιώξις, ὡς τινες θεοὶ ἐζωγραφημένοι· ἢ γὰρ οἱ πολέμιοι ποτὲ μὲν διώκουσι, ἢ καλεῖται τοῦτο ὑποχώρησις, ποτὲ δ' διώκοντας, ἢ καλεῖται τοῦτο παλίωξις. Igitur παλίωξις est, quum ii qui fugerant, eos qui fugarant atque vicerant, versa Martis alea insectantur. Huic loco similis est ille apud Virg. cum Troiana pubes pugnæ ciet simulacrâ sub armis:

Inde alios ineunt cursus aliosque recursus
Adversis spatiis. ——
Et nunc terga fuga nudant, nunc spicula vertunt
Infensi, &c.

165. Θωῦτα

Ἐν δ' ἔρις, ἠδ' ὀϊζὺς ἐθοὴ κυδοιμὸς ἐθείρειν·
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεοπενθέα, ἄλλον ἄνεκθον,
Ἄλλον τεθνειῶτα, κὴ μόθον εἵλκε ποδοῖϊν.
Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβριθυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν ἔπι φαλείων
Δώδεκα· τοὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵπινες ἀνδροβίλου πόλεμον Διὸς υἱῖ φέροιεν.
Τῶν κὴ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, ὅττε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τοὶ δ' δαίετο θωῦτα ἔργα.
Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δερκέσσι
Κυάνεα κὴ νῶτα, μελαίνηστο δ' ἰγδύεια.
Ἐν δ' συῶν ἀγέλαι χλοάνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κηλεόντων τ' ἰεμένων τε,
Τῶν κὴ ἐμιλήδην σίχες ἤϊσαν· ἠδέ νυ τώγε
Οὐδέτεροι τρείτλων· φείσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοί, ἀπερεμέμνοι ψυχάς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· οἱ δ', αὐχένας ἐξερεπόντες,
Κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔπι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κορέσαι μάχεσθαι,
Ἀμφότεροι, χλοάνας τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἰὼ ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὀτρεά τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Περίλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια σφοῖ χροΐ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο,
Ἀμφὶ μέγαν Πελιῆον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστήν,
Ἄρκτον θ', Οὔρειόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,

Καὶ

165. Θωῦτα ἔργα.] Sunt cum Palatin. qui legant θωμαῖα. Τὰ δ' δαίετο θωῦτα ἔργα.] Videtur legisse Diaconus, θωματά, quod glossa sua satis declarat.

167. Κυάνεα.] Idem Palatin. & quædam alia exempl. habent Κυάνεοι.

176. Τοὶ

In eo contentio quoque, & motus furebat: in eo pernicioſa Parca,
Vivum alium tenens recens vulneratum, alium autem illeſum,
Alium mortuum, per pugnam trahebat pedibus.
Veſtem autem habebat circum humeros cruentam ſanguine virorum,
Savum videns, clamoribuſque ingraveſcens.
In eo autem & ſerpentum capita ſavorum erant, haud quaquam
effabilium,
Duodecim; qua perterrefaciebant ſuper terram genera hominum,
Quicunque bellum contra Iovis filium moverent.
Quorum & dentium quidem crepitus edebatur, quoties pugnabat
Amphitryoniades. Hæc autem diſtincta erant miranda opera.
Porrò veluti puncta quadam apparebant videnda ſævis draconibus
Cærulea per terga, denigrataque erant illis maxillæ.
In eo autem & ſuum greges agreſtium erant, atque leonum
Mutuo ſeſe aſpicientium, iraſcentiumque & feſtinantium,
Quorum etiam turmatim ordines incedebant; neque vero hi,
Neque illi alteros timebant; horrebant attamen colla amborum.
Iuxta enim ipſos jacebat magnus leo, circum autem apri
Duo, ſpoliati animas, deorſumque ipſis niger
Cruor diſtillabat in terram. ipſi autem, cervicibus dejectis,
Iacebant mortui ſub terribilibus leonibus.
At illi magis etiam excitabantur, incenſi ad pugnandum,
Virique, agreſteſque ſues, truceſque leones.
In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
Cæneum circa regem, Dryantemque, Pirithoumque;
Hopleumque, Exadiumque, Phulerumque, Prolochumque;
Mopſumque Ampycidem, Titareſium, nothum Martis;
Theſeumque Ægidem, ſimilem immortalibus:
Argentei, aurea circum corpus arma habentes.
Centauri autem ex altera parte contra hos congregabantur;
Magnus Petræus, atque Asbolus augur,
Arctuſque, Huriuſque, nigerque pilis Mimas, Et

176. Τοὶ δ'.] Alii malunt κότεόν τε, & iraſcebantur, ſeu incendebantur. & ita Palat.

178. Ἐν δ' ὤῳ.] Alluſit ad pugnam Lapitharum cum Centauris in nuptiis Pirithoi.

186. Ἄρκτον.] Alia exempl. habent Θόωτόν τε.

202. Γ' μι-

Καὶ δύο Πειρείδας, Πειρεμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε σφωϊκέλω, ὥστε ζωοί ὣς ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοχεδὸν ὠθιζάνθω.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος ἥλιος Ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πτολίεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὥστε ζωὸς ἐναιρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς. ἅμα δ' ἦν Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὥστε τε μάχλῳ ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσί, χρυσείῳ τε πτυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνὴν.
Ἐν δὲ λῷ ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δὲ μέσῃσι
Ἱμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος αἰγλὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δὲ ἀγορὴ, ἅδε δ' ἄλδος ἀπειρέσιος ἐτεφάνωθο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομένῃσιν εἰκυῖαι.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἁμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθῳ κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμφίεσσιν αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς.
Τῶν τῷ χάλκειοι πέσον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῇς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δὲ λῷ ἠϋκόμων Δαναΐς τέκε ἵππότα Περσεὺς,

Οὔτ'

202. Ἱμερόεν.] Deeſt fortaſſe articulus, ὁ, ante Λητοῦς, vel ſimile quippiam, ad expleṇdum verſum. non aliter tamen Palat.

203. Θεῶν δ' ἔδος αἰγλὸς ὄ-λυμπος.] Scribendum omnino exiſtimo: θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Græcis ἄγνυσθαι, Latinis frangere, eſt, ἠχώ τινα ἀπολεῖν, ſonitum edere. Vnde *fractis auribus*

Et duo Peucidæ, Perimedes, Dryaluſque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Atque impetum pariter faciebant, perinde ac ſi vivi eſſent:
Lanceiſque atque abietibus cominus certabant.
Inter hæc autem Martis terribilis alipedes ſtabant equi
Aurei, & ibidem ipſe quoque ſpoliator pernicioſus Mars,
Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
Sanguine cruentus, perinde atque vivos ſpolians,
Currui inſiſtens. juxta autem Pavorque Metuſque
Stabant, geſtientes bellum ſubire virorum.
Ibidem autem & Iovis filia prædatrix Tritogenia;
Ei ſimilis, quaſi quæ pugnam vellet armare,
Haſtam habens in manibus, aureamque galeam,
Ægidemque circum humeros: gradiebatur autem in prælium ſævum.
At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cujus medio
Deſiderabile quiddam perſonabat Latonæ & Iovis filius
Aurea cithara. Deorum autem ſedes frangebatur purus Olympus.
Ibi & forum, circum autem opulentia infinita, quaſi in coronâ
erat poſita
Immortalium in certamine: Deæ autem incipiebant cantum
Muſæ Pierides, canorum quiddam canentibus ſimiles.
In eo autem & portus appulſu facilis immenſi maris,
Rotundus factus erat liquefacto è ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi vero per medium ipſius
Delphines hac atque illac ferebantur piſcibus inhiantes;
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum efflantes
Argentei delphines, depaſtebant mutos piſces.
Sub hisærei trepidabant piſces, ſed in ripis
Sedebat vir piſcator obſervans; habebat autem manibus
Piſcium rete, projecturo ſimilis.
In eo autem & pulchricomæ Danaës filius eques Perſeus,

Neque

---

fluctus Horatio dicuntur. Et ne quis dubitet, infra dicitur, ὡς δ' ὅτ' ἄγυτο ἠχώ. ubi Diaconus interpretatur, ἐκλάτο ἡ ἠχώ, ſicut hoc loco, ἄγυτ' ὀλυμπ@, nihil aliud eſt.

216. Ἐν δ' ἰῷ.] Perſeum clypeo antevolantem fingit.

Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεϊ ποσὶν, οὔθ' ἑνὶ χώρῳ αὐτοῦ·
Θαῦμα μέγα φράσσαιθ'· ἐπεὶ ὠδυμὴ ἐς ἥλικθ.
Τῶς γάρ μιν παλάμῃς τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον· ἀμφὶ ᾗ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. 220
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον σὺν τελαμῶνι. ὁ δ' ὥς τε νόημ' ἐποτᾶτο.
Πᾶν ᾗ μεθάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις ἦεν, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι ᾗ κατηωρτοῦντο φαεινοὶ 225
Χρύσειοι· δεινὴ ᾗ ὀπὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς ᾗ ἀσπίδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. τοῖ ᾗ μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄσπετοί τε καὶ ἀφατοὶ ἐρρώοντο, 230
Ἴ'ἔμμεν μαχάτειν. ἐπὶ ᾗ χλωρῷ ἀδάμαντι
Βαιτεύοιν ἰάχησκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ ᾗ ζώνῃσι δεδέσθην
Δοιὼ ἀπηωρτοῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε. μυρί δ' ἐχάρασσον ὀδόντας, 235
Ἄγελα δερκομένω· ἐπὶ ᾗ δεινοῖσι κάρηνοις
Γοργείοις ἐδόνειτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτῶν
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμυνόντες· τοὶ ᾗ ἀρᾶσθαι μεμαῶτες. 240
Πολλοὶ μὲν κέατο, πολέονες δ' ἔπι δῆριν ἔχοντες,
Μάρναντ'. αἱ ᾗ χαλκῆες ἐϋθμήτων ἐπὶ τεύχων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κοτέ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
Ζωῆσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γήραός τε μέμαρπον, 245
Ἀθρόοι ἔκθοθεν πυλέων ἔσαν, ἀν ᾗ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, καὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δεισιδίτης· τοὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔχον, αἱ ᾗ μετ' αὐτὰς

Κῆρες

---

222. Χάλκειον.] Quædam exempl. habent, νόημα πολᾶτο. Palat. νόημ' ἐπλᾶτο.

227. Κεῖτ'.] Orci galeam invisibilem facit.

242. Μάρ-

Neque quidem contingens clypeum pedibus neque longe separatus
ab illo:
Miraculum magnum dictu: quoniam nusquam nitebatur.
Ita enim ipsum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
Ex humeris autem circa eum vagina inclusus nigra ensis pendebat
Æreus de loro: ipse autem velut cogitatio volabat.
Totum autem tergum ejus tenebat caput sævi monstri
Gorgonis. circum ipsum autem pera ferebatur, mirum visu,
Argentea, fimbriæque dependebant lucida
Aurea. sæva autem circum tempora regis
Posita erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
Ipse autem properanti & formidanti similis
Perseus Danaides extendebatur. post ipsum vero
Gorgones inaccessæ & ineffabiles ruebant.
Cupientes ipsum apprehendere: in viridi autem adamantis
Exuviis ipsis resonabat clypeus magno strepitu
Acutum & tinnulum quippiam: in zonis autem dracones
Duo suspensi erant, attollentes capita.
Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentes,
Crudele tuentes. supra sæva autem capita
Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsas
Viri pugnabant, bellica arma habentes.
Hi quidem à sua civitate, suisque parentibus;
Pestem depellentes: illi autem depopulari studentes.
Ac multi quidem jacebant, plures autem etiam pugnam tenentes,
Dimicabant. mulieres autem in bene constructis turribus
Æreum acutum clamabant, lacerabanturque genas,
Vivis similes, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, & senectutem assecuti erant;
Conferti extra portas ibant, sursumque Diis
Manus tendebant beatis, pro suis liberis
Metuentes. illi autem contra pugnam conserebant, post ipsos autem

Parcæ

242. Ναίρειν.] Quidam legunt | 245. Ἄνοπτος.] Alii malunt, γηεὶς τ' ἀμέμφητον.

Κῆρες κυάνεαι, λευκὰς ἀραβοῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοίτ', ἄωλητοί τε
Δῆριν ἔχον ἀλλήλοισι πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
Αἷμα μέλαν πίειν· ὃν δ' πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεώτατον, ἀμφὶ μὲ αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλας. ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατεῖεν
Τάρταρον ἐς κρυόεντ'. εὖ δ' δρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέης, τὸ μὲ ῥίπτασκον ὀπίσω,
Αὖ δ' ὁρμηδὸν ἴσαν μᾶλλον ἐθυμὸν αὖτις ἰᾶσαι.
Κλωθὼ δ' Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήνων,
Ἄτροπος, ὅτι πέλεν μεγάλη θεὸς, ἄλλα δ' ἔμπης
Τῶν γε μὲν ἀλλάων φερεσπόρος τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δεδμεῖαν ἔθεντο.
Δειναὶ δ' ἐς ἀλλήλας δρώοντο ὁμμασι θυμήνασαι,
Ἔν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασύειας ἐσάσαντο.
Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰσηκε ἐπισμυγερή τε δὰ αἰνὴ,
Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ καθαπεπλῆγυῖα,
Γναμπτοῖς· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν·
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δ' πειρεῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. ἡ δ' ἄωλητον στυγερῶς
Εἰσηκε· πολλὴ δ' κόνις καλυψώθην ὤμως,
Δάκρυσι μυδαλέη· ὥσθε δ' ὄπυιε πόλις ἀνδρῶν.
Χρύσειαν δέ μιν εἶχον ὑπερθυμίοις ἀφορῆας
Ἐπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰ ἐυσσώτρου ἐπ' ἀπλοίης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ὑπὶ δμώων. τοὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον· τοῖσιν δ' χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπ' αὐλῶν λιγυρῶν συρίγγων τ' ἴεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, τοὶ δὲ σφισιν ἄγνυθ' ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
Ἔνθεν

252. Αἷμα.] Legitur etiam μάρπτειν. sed cum μεμάποιεν melius fluit versus. Et supra etiam est ἰάμβοι μαπίειν. & vers. 304. ἰάμβοι μαπίειν.

259. Ἄτροπος

Parca nigra candidis crepantes dentibus,
Torva terribileſque, cruentaque, inacceſſaque
Certamen habebant de iis, qui cadebant. omnes enim cupiebant
Cruorem nigrum bibere. & quem primum forte ceperant
Iacentem vel cadentem recens ſaucium, ei quidem
Injiciebant ungues magnos. animaque ad Orcum abibat,
Tartarum in frigidum. illa autem præcordia poſtquam exatiaſſent
Sanguine hominis, ipſum quidem abjiciebant poſt tergum,
Retro autem in tumultum & ſtragem feſtinabant iterum ire.
Clotho & Lacheſis ipſis aſtabant, atque paulo minor
Atropos: neque enim erat magna Dea: ſed tamen
Aliis quidem præſtantiorque erat, & ævo grandiſſima.
Ornnes autem circa unum virum pugnam acerbam inſtituerant;
Savoque modo ſeipſas mutuo aſpiciebant, oculis ſuccenſentes.
Inter ſe autem ungues manuſque audaces exæquabant.
Iuxta autem & Caligo ſtabat, peruſta ſimilis, & gravis,
Pallida, aridaque, fame exhauſta, & compreſſa,
Craſſis genibus: longique ungues à manibus prominebant.
Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
Cruor deſtillabat in terram. ipſa autem terribiliter dentes ſtrin-
gens
Stabat, multuſque pulvis conſtraverat ei humeros,
Lacrymis humida. juxta autem turrita civitas hominum.
Aurea autem ipſam tenebant ſuperliminaribus adaptatæ
Septem portæ. homineſque in voluptatibus & choreis
Oblectationem capiebant. Alii ſiquidem fabrefacto in curru
Ducebant viro uxorem, multuſque hymenæus excitabatur.
Et procul ab ardentibus facibus fulgor reſplendebat
In manibus famulorum. Mulieres autem venuſtate florentes
Præibant, quas chori ludentes ſequebantur.
Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum
Ex tenero ore, circumque ipſos repercutiebatur ſonus.
Illæ autem ad modulationem ducebant chorum amabilem.

Inde

259. Ἄτροπος.] Vel, ἀλλ' ἄρα ἦν, ut Palat.

276. Χερσὶν.] Vel ἀγλαΐαις, ut idem liber.

Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆ,
Τοίγε μὲ αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοίγε μὲ αὖ γελόωντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος
Πρόσθ' ἕκιον· παῖσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ σφετέροισι πόλη[ν]δε
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθωίσιον. οἱ δ' ἀρότῆρες
Ἤρειπον χθόνα δῖαν, ἐπισταλάδην δὲ χιτῶνας
Ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔλων βαθὺ λήϊον· οἷσι μὲ ἤμων
Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πίτηλα,
Βεβρόμενα σαχύων, ὥσει Δημήτερ[ο]ς ἀκτλώ.
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωλώ·
Οἱ δ' ἐτερύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάμας ἐφόρουν ὑπὸ τροχητήρων
Λευκὰς καὶ μελάνας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
Βεβρομένων φύλλοισι καὶ δρυμέης ἐλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάμας ἐφόρουν. τῷδε δέ σφισιν ὄρχ[ο]ς
Χρύσε[ο]ς ἰῷ, (κλυτὰ ἔργα τεΐφρονος Ἡφαίστοιο)
Σειόμε[ν]ος φύλλοισι καὶ δρυμέοισι κάμαξι.
Τῷ γε μὲ οὖν παίζοντας ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Βεβρόμε[ν]ος σαφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
Οἶγε μὲν ἑτερώπιον, τοὶ δ' ἤρυον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἐλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὼς ἤρων
Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε τώ,
Γέμβοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμβοι ὑπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῃς ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μάχθον. ἐϋτελεέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυζὰ χαλαίνοντες. τοὶ δ' ἐπικραδίοντο πίτνῃ
Ἅρμαθα κολλήεντ', ἐπὶ δ' ὅλμιναι μέγ' ἀΰτευν.
Οἱ μὲ ἄρ' ἀϊδρὶν εἶχον πόνον· ἀλλά ποτε σφιν
Νίκη ἐπιρρώσθη, ἀλλ' ἄπελθον εἶχον ἀέθλου.

Τοῖσι

289. Αἰχμῆς.] Nonnulli codices habent κορωνιόεντα, q. d. fastigiatos culmos. Interpr. ῥαβδώδη, καὶ δ' ὀκταρπίαν ὄψιν.

291. Οἱ δ' ἄρ' ἐν.] Pro ἔπιπλον Palat. & alii legunt ἔπινον.

293. Οἱ

Inde rurſum ex alia parte juvenes comeſſabantur ad fiſtulam:
Alii quidem contra ludentes ſaltatione & cantu,
Alii autem contra ridentes. ante tibicinem autem ſinguli
Procedebant, totamque civitatem latitia choreaque
Voluptateſque tenebant. Alii autem rurſus extra civitatem
Tergis equorum conſcenſis currebant. aratores autem
Proſcindebant terram bonam, ornateque tunicas (bant
Succinctas habebant: ſed erat profunda ſeges, ubi alii quidem mete-
Mucronibus acutis roſtrata folia,
Gravida ſpicis, veluti Cereris cibum.
Alii autem in manipulos ligabant & implebant aream:
Rurſum alii vindemiabant vineas, falces in manibus habentes.
Alii autem in calathis ferebant à vindemiatoribus acceptos
Albos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
Gravidis foliis, & argenteis capreolis.
Alii rurſus in calathis portabant, juxtaque ipſos vitis
Aurea erat (inclyta opera prudentis Vulcani)
Agitata foliis, & argenteis perticis.
Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem unuſquiſque
Oneratus uvis, quæ ipſæ nigræ erant. (bant
Alii quidem calcabant in lacu, alii hauriebant, alii autem dimica-
Pugnis, & luctando: alii vero alipedes lepores venabantur
Viri venatores, & ſerratis dentibus canes duo ante ipſos,
Cupientes aſſequi, illi autem cupientes effugere.
Iuxta ipſos autem & equites habebant laborem, proque præmiis
Certamen habebant & pugnam. bene junctis autem in curribus
Auriga ſtantes, immittebant veloces equos,
Habenas laxantes. illi autem ſubſultantes volabant
Currus ferruminati, rotarumque modioli valde ex eo reſonabant.
Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque enim dum ipſis
Victoria completa erat, ſed indefinitum habebant certamen.

Ipſis

---

293. Οἱ δ' αὖτ'.] In hoc & quarto deinceps verſu pro ἐς παλάρας eſt in nonnullis codicibus, ἐν παλάρῃς.

304. Γέμφοι.] Legitur in Palatin. ἀπαλύξαι.

Τοῖσι δ' ἢ κὴ ἔπειθε μέγας τελίπορος ἀντὸς ἀγών,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα θεᾶς γλαυκώπιδος Ἡφαίστου.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς ποταμὸς ἐοικώς.
Πᾶν δ' ἔσωθεν ἔην σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δ' ἅμα πάντες
Κύκνοι ἀερσιπότοιο μεγάλ' ἤπυον· εἴ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. παὶς δ' ἰχθύες ἐγκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν κὴ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, ὃς ἄλοχα βιλᾶς
Ἡφαίστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲ Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείη θόρε δίφρος,
Εἶκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κῶφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμμεμαὼς ἰθυνίης ἡμιπύλου ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκώπις Ἀθήνη,
Καί σφεας θαρσυνέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆος υἱὲ τηλεκλειτοῖο,
Νῦν δὴ Ζεὺς κρατὸς ὔμμι δίδοῖ, μαχάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν κὴ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σε τί ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμείρῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὖτις λιπέειν κὴ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δ' βριθλοιγὸν Ἄρεα ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθά κε μιμνάθοντα σάκος ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' ὑπαὶ ὀξεῖ χαλκῷ·
Ἄψ δ' ἀναχάσασθαι, ἐπεὶ οὔ νυ τοι αἶσιμόν ἐστιν
Οὐδ' ἵππους ἐλάειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰπὼν ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκῃ ἀθανάτης χερσὶν κὴ κύδει ἔχαζα
Εὐσυμβλῆος· τότε δὴ ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον θ' ἵππουσιν ἐκέκλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὀμφλῆς
Γ' ἴμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίσιες ποδοῖσιν.
Ἐν χερὶ σφιν μὲν ἦκε θεὰ γλαυκώπις Ἀθήνη,
Αἰχμὴ ἀνασταδόν· πεδόσε δ' ἔχαζε γαῖα.

Τοὶ

---

326. Καί σφεας.] Alias φωνήσασ'.
330. Ἄλλο.] Legitur etiam, Ἄλλο δέ τοι ἔπος ἐξερέω.
333. Αὐτὸς.] Quædam exemplaria,

Ipſis autem etiam propoſitus erat magnus certamen intra agonem,
Aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inundanti ſimilis.
Totum autem continebat clypeum variegatum. per ipſum autem
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
Natabant in ſumma aqua. juxta autem piſces movebantur,
Mirum viſu, etiam Iovi gravitonanti, cujus conſiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumque validumque,
Artificioſe expoliens manibus, quem quidem Iovis fortis filius
Iactabat facile: equeſtrem autem aſſiliit in currum,
Similis fulguri patris Iovis, ægida tenentis,
Leviter ingrediens: huic autem auriga fortis Iolaus,
Bigis inſiſtens regebat curvum currum.
Prope autem ipſis advenit Dea caſiis oculis Minerva,
Atque ipſos confirmans verbis volucribus alloquebatur:
Salvete Lyngei progenies longe inclyti,
Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is, qui beatis imperat,
Cygnumque interficere, & inclyta arma ejus deſpoliare.
Sed tibi aliud verbum dicam, multo præſtantiſſime populorum:
Poſtquam jam Cygnum dulci ævo ſpoliaveris,
Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipſius:
Ipſe autem hominum peſtem Martem accedentem obſervans,
Ubi nudatum clypeo variegato
Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro:
Retroque te recipe, quoniam tibi fas non eſt
Neque equos capere, neque inclyta arma illius.
Sic locuta, in currum aſcendit diva Dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
Certatim. Tunc igitur Iove natus Iolaus
Horrendum equos increpuit. illi autem à comminatione
Leviter ferebant celerem currum, pulverem cientes per campum.
Nam ipſis animum addiderat Dea caſiis oculis Minerva,
Ægide concuſſa. ingemiſcebat autem circumquaque tellus.

Illi

---

plaria, inter quæ Palat. habent ὅπι τῶτα, pro ὅπισθα.

344. Αἰγίδ'.] Περιστενάχιτο, idem cod.

Τοὶ δ' ἄμυδις ποθορμήσαντ' ἴσαν ἀμφὶ μάχην,
Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξέα χρεμίσαν, πολὺ δὲ σφιν ἄγυιαι ἠχώ.
Τὸν πρότερον προσέειπε βίη Ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχεθον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν, οἵ τε πόνῳ καὶ ὀϊζύϊ ἴδμεν ἐμοί;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἡδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δωτάμενός τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος πρόβέβηκε, σὺ δ' οὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τῷ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόῃ κυανῶπιν.
Ὢ πέπον, ἢ μὴ γάρ τοι Ἄρης θυνάτοιο τελωτὴ
Ἀρκέσῃ, εἰ δὴ νῶϊ σαωσόμεθα πολεμίζειν.
Ἤδη μὲν τέ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμείρας, ὅθ' ὑπὲρ Πύλας ἡμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοθον μενεαίνων.
Τῆλε μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἤρείσατο γαίῃ,
Οὐταμένου σάκεος· τὸ γὰρ τέτατο, ἤλασε μηρὸν,
Παντὶ μάλ' ἀσπίδων, ἀλλὰ γὰρ μέγα σάκος ἔρυτο·
Πελώρης δ' ὑπ' ὀνείατα χαλκὴ πῖσεν ἔγχεος ὁρμή.
Ἔνθά κε δὴ λαοῖσιν ὑπ' ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ'· ἀΐδρει δ' ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμάνυτο
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐκέλευε ἐρυσσάμενος ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' ὀπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε Διὸς μεγάλου, καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἔωλπον ἅλασαν καλλίτριχας ἵππους·
Τῶν δ' ὑποσδομένων καναχὴ ποσὶ δῦρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτρας ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις ἰὼν πίσωσι,
Πολλὰ

---

356. Τῷ γὰρ ὀπυίεις παῖδα.] In Solonis legibus opponebantur. βίνειν (male legitur βείνειν) & ὀπυίειν. Hesych. βίνειν, τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπυίειν.

364. Παντὶ.] Notandum est hic σάκος

Illi autem pariter procedebant, ſimiles igni ſive procellæ,
Cygnus equûm domitor, & Mars inſatiabilis bello.
Horum equi deinde obviam ſibi mutuo facti,
Acutum hinnivere, circaque ipſos reverberabatur ſonus.
Atque hunc prior alloquebatur vis Herculea:
Cygne ignave, cur contra nos tenetis veloces equos,
Viros, qui laboris & arumnæ experti ſumus?
In diverſum tene currum bene politum, atque è via
Cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
Ad Ceycem regem. nam ille poteſtate pariter & majeſtate
Trachini antiſtat. Tu vero ſatis hoc ſcis etiam ipſe:
Ejus enim connubio tenes filiam Themiſtonoëm nigroculam.
O ignave, non enim tibi neque Mars mortis exitium
Prohibuerit, ſi nos inter nos congrediamur bellando.
Iam ipſum quidem aio ante quoque aliquoties periculum feciſſe
Haſtæ noſtræ, quando pro Pylo arenoſo
Adverſus ſtetit mihi pugnam inſatiabiliter optans.
Ter ſiquidem mea haſta percuſſus ſuſtinuit ſe terra,
Vulneratus clypeo: quarto autem tranſadegi femur ejus,
Totis animis feſtinans, magnumque illius clypeum perforavi.
Pronus autem in pulveribus humi proſtratus cecidit haſtæ impetu.
Ubi etiam ignominia affectus inter immortales fuit,
Manibus ſub noſtris relictis ſpoliis cruentis.
Sic dixit: at Cygnus bellicoſus haudquaquam curabat,
Huic obtemperans, retinere trahentes currum equos.
Ac tunc à bene compactis bigis deſilierunt celeriter in terram,
Et Iovis filius magni, & Enyalii regis.
Auriga autem propius egerunt pulchricomos equos.
Illis autem irruentibus ſonitu pedum concitata eſt lata terra.
Ut autem ab alto vertice montis magni
Rupes deſiliunt, aliæ ſuper alias cadentes:

Mul-

σθένος poni priore longa, ut & infra verſ. 461. quum tamen alibi ſoleat Heſiodus alios Poëtas in corripienda illa ſyllaba ſequi.

372. Ἠνίοχοι.] Scribe cum Palat. ἔμπλην.

374. Ὡς δ' ὅτ'.] Comparatio hæc eſt Homero frequens.

1384. Καὶ δ'

Πολλαὶ ἢ δρῦς ὑψικόμοι, πολλαὶ δέ τε φηγοὶ,
Αἴγειροί τε πανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἶως πεδίον δ' ἀφίκωνται·
Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσαι ἢ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς,
Ἄρνη τ', ἠδ' Ἐλίκη, Ἀνθειά τε ποιήεσσα,
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σπεύδεσκον. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Καὶ δ' ἄρ' ἀπ' ἀργυρέοιο ψιάδας βάλεν αἰμασιάσας,
Σῆμα πιθεὶς πολέμοιο ἐὸν μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἵῳ δ' ἐν βήσσῃς ὄρεϊ χαλεπὸς ἀνέμοιο
Καπνὸς ὑλοδρόμοιο φορεῖται θυμὸν ἀνέσσας
Ἀνδράσι θηρεύῃσι, θοὴν δέ τε λᾶαν ὀδόντα
Δοχμώσεις, ἀφρὸς ἢ ἐπὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄστε δέ οἱ σπερὶ λαμπετόωντι ἔοικεν,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φέρεται τέλχας ἀμφί τε δειρήν·
Τῶ ἴκελοι Διὸς υἱὸς ἀφ' ἵππειον θόρε δίφρον,
Ἦμος ἢ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τίτλιξ
Ὄζῳ ἐφιζόμενος ἦρος ἀνθρώποισιν ἀείδει
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις κὴ βρῶσις ἦλυς ἔέρση,
Καί τε παννημέλιός τε κὴ ἠῷος χέεται αὐδὴ
Ἴνδ' ἐν αἰνοπάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει·
Τῆμος δὴ κέλεσθοι θοεσγλῶχες τελέθουσι,
Τάς τε θέρεϊ σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνθρώποισι χάρμα κὴ ἄχθος·
Τὼ ὧρίω μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει·
Ὡς ἢ λέοντε δύω ἀμφὶ κραμβίης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι,
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄφαυρός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσπολέμω ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο

Πίο-

---

384. Καὶ δ' ἄρ'.] Hoc Homero & Virgilio ſemper ſignum cladis eſt.

399. Τάς τε θέρεϊ.] Σπείρουσιν Palatin.

401. Τὼ ὧρίω.] Lege ὀρυμαγδὸς.

415. Οἱ δ'.]

Multaque quercus, multa item picea
Alnique totis radicibus refringuntur ab ipsis
Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant:
Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clangore.
Tota autem Myrmidonum civitas celebrisque Iaolcus,
Arneque, & Helice, & Anthea herbosa,
Pra voce utriusque valde resonabant. Illi autem cum clamore
Mirando congressi sunt. magnum autem intonuit prudens Iupiter,
Et à cœlo guttas dimisit sanguinolentas,
Signum id ponens bello, suo multum confidenti filio.
Qualis autem in vallibus montis acerbus aspectu
Aper, dentes habens exertos fertur impetu ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuitque candidum dentem
Per obliquum actus, spuma autem circa os mandenti
Destillat, oculique ipsi igni splendenti similes sunt,
Rectis autem in vertice horret setis, circaque collum:
Talis similis Iovis filius ab equestri desiliit curru.
Quando autem viridi nigricans alis sonora cicada
Ramo insidens, æstatem hominibus canere
Incipit, cujus & potus & cibus mollis ros est,
Atque per totum diem, & mane sub auroram fundit vocem
Æstu in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccat.
Quando item & milia circum aristæ nascuntur,
Quæ æstate seminant, cum uvæ acerbæ colorem mutant,
Qualia Bacchus dedit hominibus in lætitiam & laborem;
Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitabatur.
Vt autem leones duo, pro occisa cerva
Sibi mutuo irati, in se ipsos impetum faciunt,
Savusque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur dentium;
Atque ut vultures incurvis unguibus repandirostri
Rupe in excelsa, magno clangore dimicant,
Capta montivaga gratia, aut fera cerva

Pinguis,

Πίονα, λῶ τ' ἐδάμασσε βαλὼν αὐζηέϊ ἀνῇ
Ἰφ' ἀπὸ νδυρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσατο ἄλλη
Χώρῃ ἀΐδελις ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
Ἐσυμφώνως δέ οἱ ἀμφὶ μάχλῃ δεμνιῆσιν ἔθεντο·
Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτεινόμενον μεμαὼς, σάκεϊ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δ' ὑπὲρ θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δ' βίη Ἡρακληείη
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχει μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γλουτοῦ
Ἤλασ' ἐπικρατέως· λὰξ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη. μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ὅτε πίτυς
Ἢ λίβανος, τανηγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὡς ἔριπ'. ἀμφὶ δέ οἱ βρόχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε Διὸς παλαμήδεος υἱός,
Αὐτὸς δ' βρόθλοισιν Ἄρεος ἐπιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σύμαλα κύρσας,
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν καρηβαρέεσσιν ἐνύχεσσι
Σχίσας ὄτρι τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
Ἐμμενέως δ' ἄορ ὃ γε κελαινὸν πίμπλατο ἠτορ.
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, τελαμῶνά τε καὶ ὦμους
Οὐρῇ μαιόων, ποσὶ γλάφε· δὴ τότε αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν χεδόν ἐλθεῖν, δὴ μάχασθαι.
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἄντιος ἔστη Ἄρηος· ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσυμφώνως. ὁ δέ οἱ χεδὸν ἦλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης πεπάνος ὀρθοῦσα,
Μακρὴ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἥ δέ τε ἠχὴ

Ἔρχε-

---

415. Οὐδ'.] Scholiastes Græcus Tzetzes scribit, Seleucum quendam legere χαλκὸς, ut de hasta intelligatur. nam scutum, inquit, non erat æneum.

423. Ἀμφὶ δέ οἱ βρόχε, &c.] Τεύχεα ποικίλα sunt, sicut Terentio vestis varia, ἢ πολυτελὴς. Nec discedit

Pinguis, quam interfecit jaculando juvenis vir,
Sagitta è nervo emissa: ipse autem vagatur alio loco
Loci ignarus existens. at illi celeriter animadverterunt,
Certatimque pro ea pugnam acerbam instituerunt:
Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.
Ibi sane Cygnus quidem potentis Iovis filium
Occidere meditans, clypeo aream hastam adegit,
Neque tamen perrupit æs: defendebant enim dona Dei.
Contra autem Amphitryoniades, vis Herculea,
Inter galeam & clypeum, hasta longa,
Cervicem nudatum, celeriter, infra mentum,
Percussit valde, amboſque detondit tendones
Homicida lancea. magnum enim robur inciderat viri.
Cecidit autem veluti cum quercus aliqua, aut cum rupes
Excelsa, icta Iovis fumanti fulmine:
Sic cecidit. circum ipsum autem resonabant arma variegata ære.
Atque hunc quidem ibi reliquit Iovis arumnosus filius.
Ipse autem occisorem hominum Martem accedentem observans,
Savum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
Qui admodum accurate pelle validis unguibus
Dissecta, quam celerrime dulcem animum abstulit:
Alacriter autem hujus nigrum expletur cor,
Ac cæsis intuens oculis savum quiddam, costasque & humeros
Cauda flagellans, pedibus fodit; neque quisquam ipsum
Sustinet ex adversa aspiciens prope ire, neque pugnare.
Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
Contra Martem stetit, in pracordiis audaciam augens
Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.
Vtrique autem cum clamore alter alterum invaserunt.
Vt autem, quando à magno rupes cacumine pracipitans,
Et in longum delata saltu volvitur, fragorque

Venit

---

dit multum Diaconus, qui interpretatur κεκαλλωπισμένα ἐν χαλκῷ.

425. Αὐτὸς.] Aut retinendum ὀπόντα, ut supra, aut φερσόντα, ut in Palatino, pro φερσίντα.

431. Οὐρῇ.] Legitur etiam μεγιχέων.

Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δ' οἱ ἀνιεδόλησεν
Ὑψηλὸς, τῷ δὴ σωνεικέτην, ἔνθα μιν ἴχε·
Τόσση ὁ μὲν ἰαχῇ βεσσάμενος ὄλιος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπεδέκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὰ δὲ εἵματ' ἔχυσεν,
Δεινὰ δ' ὑποδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπίσχε μηρὸν κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἡρακλέα κλεϊνακτα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πεῖθ' Ἄρεως μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Καπτάμενος μεμαώς· κὴ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σακέσπαλον, ἐς παιδὸς κοίλην διὰ τεθνειῶτος·
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. λὰξ δ' ἤλασε γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὀρμὴν ἔτραπε, ὀρεξαμένη λὰξ δίφρου·
Δεινὸν δ' Ἄρηα ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ,
Ἔσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπόησε
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθῆναι σάκεος ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δ' μέγα σάκος ἄορ ἔρεξε,
Δέρμα τε νωμήσας, ἐπὶ δ' χθονὶ κάββαλε μίαν.
Τὸν δ' Φόβος καὶ Δεῖμος ἐύτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ' ἔνθεν, καὶ ἀπὸ χθονὸς ὑρυοδείης
Ἐς δίφρον ζῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστίσσω, ἵκοντο δ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
Νίσσανθ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τριχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔξιχεθ' Ὄλυμπόν δε μέγαν καὶ δώματα πατρός.

Κύκνος

450. Ὣς ἔφατ'· ἀλλ' ὐ.] Palatin. Ρ. ΟΗ.

458. Ἔσυτ'.] MS. Ἡρακλῆϊ editi quidam Ἡρακλεῖ.

Venit ſubito ingens, collis autem ipſi obvius ſit
Altus, ad quem curſu defertur, ubi ipſam retinet:
Tanto ille fremitu, curruum gravator, pernicioſus Mars
Vociferans irruit; ille autem prompte venientem excepit.
Porro Minerva filia Iovis agida tenentis
Obviam venit Marti, tenebroſam habens agidem,
Seva autem torve intuens, verbis volucribus allocuta eſt:
Mars, inhibe animos ingentes & manus invictas.
Neque enim tibi fas eſt inclyta arma auferre,
Hercule occiſo, Iovis magnanimo filio.
Sed age, deſiſte à pugna, neque adverſus ſteteris mihi.
Sic ait: ſed non perſuaſit Martis magnanimi animo:
Sed magno fremitu flammæ ſimilia arma vibrans,
Celeriter invaſit vim Herculeam,
Occidere feſtinans: & conjecit æratam haſtam
Acriter, ob ſuum filium iraſcens mortuum,
In clypeum magnum. At procul caſia Minerva
Haſtæ impetum avertit, manu deflectens à curru.
Acerbus autem dolor Martem cepit: extractoque gladio acuto,
Irruit contra Herculem magnanimum. at illum accedentem
Amphitryoniades, ſævo inſatiabilis bello,
Femore nudatum clypeo ſub variegato
Vulneravit valide: magnumque trajecit clypeum,
Haſta vibrans: in terra autem proſtravit media Martem
At illi Pavor & Metus agilem currum & equos
Adegerunt celeriter propius, & à terra habente latas vias
In currum poſuerunt variegatum: atque inde celeriter
Equos flagellis impulerunt, venerunteque in altum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & gloriöſus Iolaus,
Cygno deſpoliato armis ab humeris pulchris detractis,
Revertebantur. moxque exinde ad civitatem Trachiniam venerunt
Equis velocibus. At caſiis oculis Minerva
Pervenit in Olympum magnum, & domos patris.

Κύκνον δ' αὖ κήϋξ ἁρπάξαι, ἢ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐξιὼς ναῖον πόλιος κλειτῆς βασιλῆος,
Ἄπλῳ, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτώ τ' Ἰαωλκὸν,
Ἄρνῃ τ' ἠδ' Ἐλίκῃ. πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς, 475
Τιμωῦντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τῷ ἦ τάφον ἢ σῆμ' ἀϊδὶς ποίησεν Ἄναξ,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πολήθων. τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Ληθαίδης ὤπασε, ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Οὔπις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεόντων. 480

ΤΕΛΟΣ.

Cygnum autem contra Ceyx ſepelivit, & populus infinitus,
Qui prope civitatem habitant inclyti regis,
Anten, Myrmidonumque civitatem, celebremque Iaolcum,
Arnenque & Helicen. multus autem congregabatur populus,
Honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
Sed illius ſepulcrum & monumentum obſcurum reddidit Anaurus,
Imbre hyemali exundans. ita enim ipſum Apollo
Latonæ filius juſſit, propterea quod inclytas hecatombas
Quicunque portaret Delphos, eum vi ſpoliabat inſidiatus.

FINIS.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θεογονία.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐριθενέος Κρονίωνος,
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὰς ἐνεποιήσαντο,
Καλὰς, ἱμερόεντας· ἐπιρρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγιόχοιον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' Αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·

Καὶ

---

5. Καί τε.] In nonnullis exemplaribus est Τερμησσοῖο. & verſ. ſequenti quidam dividunt Ἱππου κρήνης.

32. Θεί-

HESIODI ASCRÆI DEORVM GENERATIO.

A Muſis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Heliconis habitant montem, magnumque divinumque:
Et circa fontem nigrum pedibus teneris
Saltant, aramque præpotentis Saturnii,
Atque abluta tenero corpore in Permeſſo,
Aut in Hippocrene, aut in Olmio ſacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles; fortiterque tripudiarunt pedibus.
Inde concitatæ, velatæ aëre multo,
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Iovemque ægida tenentem, & venerandam Iunonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem:
Filiamque Ægiochi Iovis, caruleos oculos habentem Minervam:
Auguremque Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terræ motorem,
Et Themin venerandam, & nigris oculis Venerem,
Hebenque aurea corona decoram, formoſamque Dionen,
Auroramque, Solemque magnum, ſplendidamque Lunam,
Latonamque, Iapetumque, ac Saturnum verſipellem,
Terramque, Oceanumque vaſtum, & Noctem atram:
Aliorumque immortalium ſacrum genus ſemper exiſtentium.
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub divino.
Hoc autem me primum Deæ ſermone compellarunt,
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis Ægiochi:
Paſtores in agris pernoctantes, mala probra, ventres ſolum,
Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Iovis magni veridicæ,

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασαι θητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
Τὴν, Μοῦσαι δ' ἐρχόμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἰροῦσαι, τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεύουσαι· τῶν δ' ἀκάμαντος �ρέε αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ. ἠχεῖ δ' ἠὲρ νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὀπνοπόεσσαι
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν,
Οἵτ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Διὸς, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεάς, λήγουσί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κρατεῖ τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος, κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνοῦσιν, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὰς γὰρ Πιερίη Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμισγέσθη μητίετα Ζεὺς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ τελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ἦσιν ἀοιδὴ

Μέμ-

---

32. Θείην.] Magis placeret altera lectio, ἵνα κλείοιμι, si cum ea stare posset versus, quod infra quoque Poëta utatur verbo κλείειν. Quid si vero legamus ὡς κλείοιμι.

48. Ἀρχόμεναί.] Altera lectio, λήγουσαι, videretur forsassis melius convenire, si mensura versus ferre posset.

Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpere mirandum. inſpirarunt autem mihi vocem
Divinam, ita ut ſcirem tam futura quam praterita.
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,
Se vero primo & poſtremo ſemper decantare.
Sed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
O tu, à Muſis ordiamur, qua Iovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes, & præſentia, & futura, & praterita,
Vocem inter ſe aptantes. illarum vero indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis. rident autem domus patris
Iovis valde tonantis, Dearum voce à ſuavi
Diſperſa. reſonat vero vertex nivoſi Olympi,
Domus immortalium. hæ vero immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum in primis celebrant cantilena,
Ab exordio, quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quique ex his prognati ſunt Dii, datores bonorum.
Secundo rurſum Iovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
Incipienteſque canunt Deæ, & finientes carmen,
Quam ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porro & hominum genus, fortiumque gigantum
Celebrantes, oblectant Iovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis ægida habentis:
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemoſyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & ſolatium curarum.
Novem enim ei noctes mixtus eſt prudens Iupiter,
Seorſim ab immortalibus, ſacrum lectum conſcendens.
Sed cum jam annus exactus, circumvoluta vero eſſent tempora
Menſium decreſcentium, dieſque multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen

Cura

---

poſſet. Senſus certe eſt manifeſtus. idem nempe qui eſt, verſ. 34. Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν. qui commode effici non poteſt, ſi legamus λήγεσι, niſi ita exponamus: καὶ λήγειν ἀοιδῆς; ſubintellige, αὐτὸν ὑμνοῦσαι.

60. Η' δ' ἔπειτ'.] Secundum quoſ-

Μέμβλεται, οὐ σέθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἐνθά σφιν λιπαροί τε χοραὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὸν δὲ μέλος θέμα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι.
Αἱ τότ' ἴσαν ποτὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει,
Νεισομένων πατρὸς εἰς ὅν. ὁ δ' ἄνακτι ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν δὲ καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κάρη εἰ νικήσας πατέρα Κρόνον. αὖ δ' ἔκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαῦῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ πασέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Ἣ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι, δίκας ἐνιφαδὰ θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοισιν ἀγορῇφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι
Ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραφθάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς, ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.

Οἷα

---

quosdam esset scribendum κοῦρας, quod ρας corripiatur: sed non assentiuntur veteres codices.

61. Μέμβλεται.] Ald. edit. habet

Cura eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululum à ſummo vertice nivoſi cœli,
Vbi ipſis ſplendidique chori, & ædes pulchræ.
Iuxta vero eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilem autem per os vocem emittentes,
Canunt omniumque leges, & mores venerandos
Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emittentes.
Iſtæ tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra,
Immortali cantilena: undique vero reſonabat terra atra
Canentibus hymnos: jucundus vero à pedibus ſtrepitus excitabatur,
Euntium ad patrem ſuum. ille autem in cœlo regnat,
Ipſe habens tonitru, atque ardens fulmen,
Vi ſuperato patre Saturno. bene autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & induxit honores.
Hæc ſane Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes:
Novem filiæ magno è Iove prognatæ:
Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
Terpſichoreque, Eratoque, Polymniaque, Vraniaque,
Calliopeque: hæc autem præſtantiſſima eſt omnium.
Hæc enim & reges venerandos comitatur.
Quemcunque honoratura ſunt Iovis filiæ magni,
In lucem editumque aſpexerint à Iove nutritorum regum,
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus verba ex ore fluunt blanda: cæterum populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt, diſcernentem jus
Rectis judiciis. hic autem tuto cauteque loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcite diremit.
Propterea enim reges prudentes, quod populis
Damno affectis in foro res iterum integras reſtituunt
Facile, mollibus alloquentes verbis.
Incedentem vero per urbem, veluti Deum, placant
Reverentia blanda: eminet vero inter ipſos congregatos.

Tale

---

bet μίλιτας: Germ. μίλλιτας: Venet. μιμέλιτας. Sed notum eſt ex Homero, μιμέλιτας contrahi in μέμβλιτας.

Οἵα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φιλοῦσιν· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοπενθέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλέεα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Αἶψ' ὅγε δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τε δνοφερῆς, οὓς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἰδματι θύων,
Ἀστέρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
Ὡς τ' ἄφενος δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπατ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἦτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βυλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε, μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο·
Οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Γείνατο

Tale Muſarum ingens munus hominibus:
A Muſis etenim, & eminus feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram & citharœdi:
Ex Iove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Muſæ
Amant: ſuavis ei ab ore fluit vox.
Quod ſi enim quis luctum habens recenti dolore ſaucio animo
Triſtetur, animo dolens, caterum Poëta
Muſarum famulus res claras priſcorum hominum
Laudibus celebraverit, beatoſque Deos qui Olympum incolunt;
Statim hic ſollicitudinum oblivi ſcitur, nec quicquam dolorum
Meminit: cito enim deflexerunt eum alio dona Dearum.
Salvete natæ Iovis, date vero amabilem cantilenam.
Celebrate quoque immortalium divinum genus, ſemper exiſtentium,
Qui Tellure prognati ſunt, & Cœlo ſtellato,
Nocteque caliginoſa, quoſque ſalſus nutrivit Pontus.
Dicite inſuper, ut primum Dii & terra fuerint,
Et flumina, & Pontus immenſus, æſtu furens,
Aſtraque fulgentia & cœlum latum ſuperne:
Et qui ex his nati ſunt Dii, datores bonorum.
Vique opes diviſerint, & quomodo honores diſtinxerint,
Atque quomodo primum multis implicitum ſpharis tenuerint cœlum.
Hæc mihi dicite Muſæ, cœleſtes domos inhabitantes
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato pectore prædita, omnium ſedes tuta ſemper
Immortalium, qui tenent juga nivoſi Olympi,
Tartaraque tenebricoſa in receſſu terræ ſpacioſæ:
Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
Solvens curas, & omnium Deorum, omniumque hominum
Domat in pectoribus animum, & prudens conſilium.
Ex Chao vero Erebuſque, nigraque Nox editi ſunt.
Ex nocte porro Ætherque & Dies prognati ſunt:
Quos peperit ubi concepiſſet, Erebo amore mixta.
Tellus vero primum quidem genuit parem ſibi
Cœlum ſtellis ornatum, ut ipſam totam obtegat,
Vique eſſet beatis Diis ſedes tuta ſemper.

Genuit

Γείναθ' ὕρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἀναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὄρεα βησσήεντα.
Ἠ ἧ καὶ ἀπεύηθεν Πέλαγος τέκεν οἴδματι θῦον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θεΐάν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
Γείναθ' δ' αὖ Κύκλωπας ὑπερφίαλον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ἀτολμήτην.
Οἵ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν·
Οἱ δή τοι τἆλλ' μὲν ἄλκα θεοῖς ἀναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ·
Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κοττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκεν ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ἰσχὺς δ' ἄπλαστος, κραταιὸν δ' ἐπὶ εἴδεϊ.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆι
Ἐξ ἀρχῆς. καὶ τοὺς μὲν ὅπως πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀπεκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι κακῷ δ' ἐπέλέρετο ἔργῳ
Οὐρανὸς, ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσατο τέχνην.
Αἶψα δ' ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,

Τεῦξε

140. Βρόντην.] Hæc lectio Latinorum Poëtarum testimoniis confirmatur. Altera autem Ἀστερόπην habet pro Στερόπην.

145. Κυ-

Genuit praterea montes altos, Dearum gratas ſpeluncas
Nympharum, quæ habitant per montes ſaltuoſos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æſtu furens,
Pontum, abſque amore ſuavi. caterum deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices habentem,
Cœumque, Creumque, Hyperionemque, Iapetumque,
Theamque, Rheamque, Theminque, Mnemoſynenque,
Phœbenque aurea corona inſignem, Tethymque amabilem.
Hos vero poſt natu minimus natus eſt Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem odio proſequebatur paren-
Porro genuit & Cyclopes ſuperbum cor habentes, (*tem.*
Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo præditum:
Qui Iovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
Qui ſane per alia Diis ſimiles erant,
Vnus vero oculus media poſitus erat fronte.
Cyclopes vero illis nomen è re erat, eo quod ipſorum
Circularis oculus unicus inerat fronti:
Roburque & vires, & molimina erant in operibus.
Alii rurſus è Tellure & Cœlo prognati ſunt,
Tres filii magni, & prævalidi, non nominandi,
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque, ſuperba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris impetuoſe movebantur
Inacceſſa: capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris prognata erant ſuper robuſtos artus.
Robur autem immenſum, validum, ingenti in ſtatura.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati ſunt,
Potentiſſimi filiorum, ſuo vero infenſi erant parenti
Ab initio. & horum quidem ut quiſque primum naſcebatur,
Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,
Terra in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. ipſa vero intus ingemiſcebat Terra vaſta,
Arctata: doloſam vero malamque excogitavit artem.
Statim vero cum procreaſſet genus cani ferri, *Fabri-*

145. Κυκλοτερὴς.] Al. ἰὼν, al. ἴειν. patet autem legendum eſſe ἴεις, pro ἴει: per diæreſin.

158. Κόθμωνι.] Nomina appellativa in ὼν & εἰος ſignificant locum.

188. Μή-

Τοῦξε μέγα ὀρέπτωνον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
Εἶπε δ' ἀμφασίησιν, φίλον τέκος, ἦτορ·
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀποφθίσθην, αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατέρ' ἄμμε κακὸν τιμωρήσετε λώβης
Γ' μετέρης. σωτὴρ δὲ καὶ αἰεικέα μήσεσθε ἔργα.
Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξασθ'. ἀμφήκης δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Ἄψ αὖτις μύθοισι σφῆσιν νόδυ μειλίξας κεδνῶ·
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ παλεός γε δυσωνύμως οὐκ ἀλεγίζω
Ἠμετέρης· σωτὴρ δὲ καὶ αἰεικέα μήσασθ' ἔργα.
Ὡς φάτο· χήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέχεθ', καθύπερθε δ' ἐπανύσθη
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὤρεξε χερεὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλας δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Εὐσυμβλήτως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐπὼσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἵματος ἔσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Μήδεά θ', ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἄλγεα πατρὸς ἔρυξαν
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ Πόντῳ,
Ὡς φέρετ' ἀμπελάγων πολλὸν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.

Ἐκ

---

188. Μήδεά θ'.] Non video quomodo ἀδάμαντον ad ſenſum applicari poſſit. Lege itaque cum exemplari Venetiis excuſo ἀδήμαντα, & in

Fabricavit magnam falcem, edixit vero caris liberis.
Dixit autem animum addens, caro mœrens corde:
Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parere, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri. prior enim sæva machinatus est opera. (*lorum*
Sic dixit: illos vero omnes invasit metus, neque quispiam il-
Locutus est. confirmato animo tandem magnus Saturnus versutus
E contra verbis compellavit matrem castam:
Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam
Facinus. patrem enim inauspicatum nihil curo
Nostrum. prior enim sæva meditatus est opera.
Sic dixit: gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsum celans in insidiis: indidit vero manui
Falcem asperis dentibus: dolo autem instruxit omni.
Venit autem Noctem adducens magnum Cœlum: undique vero
Cupiens amorem imminebat, & sane extentum est (*Telluri*
Passim. ex insidiis autem filius petiit manu
Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,
Longam, asperos dentes habentem, carique genitalia patris
Festinanter demessuit, rursumque abjecit ut ferrentur
Pone. illa quidem non incassum elapsa sunt manu:
Quotquot enim gutta proruperunt cruenta,
Omnes suscepit Terra. circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes,
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:
Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
Testiculisque ut prius resectis, ferrum
Projecit circa Epirum undis agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore: circumcirca vero alba
Spuma ab immortali corpore oriebatur: in ea puella
Innutrita est: primum vero ad Cytheras divinas
Vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprum.

Pro-

& in interpretatione Latina pro ferrum, ferro, reponendum. Nam σίδηρον, & quæ sequuntur, de ipsis genitalibus omnino intelligenda sunt. Ibidem quoque, Η'πειρῳ πολ.

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν αἴξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενείην τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἄνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἠδὲ Κυθέρειαν, ὅτι σφέας ἔκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογενείην δ', ὅτι γένθο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τὴν δ' Ἔρως ὡμάρτησε, καὶ ἵμερος ἕσπετο καλὸς,
Γινομένῃ τε πάρωθε, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἣ δὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τὰς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὕς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δ', τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῦο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε συγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον· ἔπικλε δὲ φῦλον Ὀνείρων·
Οὔπνι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν κλαυθμόεσσαν·
Ἐσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτὸν Ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλά μέλουσι, φέρουσί τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵ τε βροτοῖσι
Γινομένοισι δίδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβάσιας ἐφέπουσιν,
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώσουσι κακὸν ὅπιν ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νυκτὶ ὀλοῇ· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
Γῆρας τ' ὀλόμυον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔριδος συγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,

Λήθην

209. Φάσκε.] Τιταίνοντας quidam exponunt *nocentes*. sed judicet lector num potior sit interpretatio, *extendentes*, scilicet manum.

227. Λή-

Prodiit vero veneranda formosa Dea: circum vero herba
Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditem autem ipsam,
Spuma prognatam Deam, & decoram pulchris sertis Cythe-
ream,
Nominant tam Dii quam homines: eo quod in spuma
Nutrita fuit: Cytheream autem quod appulit Cytheris:
Cyprigenam vero, quod nata sit undosa in Cypro;
Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emersit.
Hanc vero Amor comitatus est, & Cupido sequebatur pulcher,
Natam primum, & Deorum ad cœtum euntem.
Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
Sortem inter homines & immortales Deos,
Virgineas confabulationes, & risus, & deceptiones,
Oblectationemque suavem, & amicitiam, blanditiasque.
Illos vero pater Titanas cognomento vocabat;
Filios objurgans magnus Cœlus, quos genuit ipse.
Dictitabat porro, festinantes ex prætervia magnum patrasse
Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.
Nox præterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem: peperit etiam Somnum. peperit vero agmen Somnio-
rum:
Quæ nulli mixta Deæ peperit Nox obscura.
Rursum postea Momum, & Ærumnam dolore plenam;
Hesperidesque, quibus mala ultra inclytum Oceanum
Aurea pulchra cura sunt, ferentesque arbores fructus;
Et fatales Deas, & Parcas genuit immites,
Clothoque; Lachesinque, & Atropon: quæ mortalibus
Nascentibus dant habendum bonumque malumque,
Quæque hominumque Deorumque delicta persequentes;
Nunquam desinunt Deæ à vehementi ira,
Priusquam illi rependerint malam ultionem; quisquis peccarit.
Peperit præterea & Nemesin, cladem mortalibus hominibus,
Nox perniciosa: post hanc Fraudem enixa est, & Amicitiam,
Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterum Contentio odiosa peperit quidem Laborem mole-
stum,

Λήθω τε, Λοιμόν τε, & Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, ψεύδεάς τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πολέεσσιν ἐπιχθονίοις ἀνθρώποις
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Νηρέα τ' ἀψευδέα & ἀληθέα γείναθ' Πόντος,
Πρεσβύταθον παίδων· αὐτὰρ κικλήσκουσι γέροντα,
Οὔνεκα νημερτής τε κὴ ἤπιος· οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια κὴ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, κὴ ἀγλαὸν Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, κὴ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήεντα τέκνα θεάων
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, κὴ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράντη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, κὴ Εὐλιμένη, & Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐραστώ τε, & Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Νησαίη τε, & Ἀκταίη, & Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, & Πανόπη, & ἀγακλυτὴ Γαλάτεια,
Ἱππονόη τ' ἐρόεσσα, & Ἱππωνόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠρεμέι πόντῳ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα περήσῃ, & εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ', Ἠιόνη τε, εὐστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, & Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, & Εὐαγόρη, & Λαομέδεια·

Πυλο-

---

227. Λήθω.] Alii legunt λιμὸν, & fortasse non male. Sicut etiam vers. sequenti magis convenire videtur φόνους quam φόνους, quia supra in Aspide vers. 155, conjunxit etiam Poëta hæc duo φόνος & ἀνδροκτασίη.

238. Κητὼ καλλιπάρῃον.] Alii legunt

Oblivionemque, Pestemque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnasque, Cadesque, Praliaque, Stragesque virorum,
Iurgiaque, mendacesque Sermones, Disceptationesque,
Legum contemtum, Noxamque, familiares inter sese:
Iuramentumque quod plurimum terrestres homines
Ludit, quando quispiam volens pejeraverit:
Nereumque alienum à mendacio, & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: sed vocant senem,
Eo quod verus atque placidus: nec juris & aqui
Oblivisscitur, sed justa & mansueta consilia novit.
Deinde rursum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn,
Terra commistus, & Ceto pulchris genis praditam,
Eurybiamque, ferreum in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognata sunt perquam amabiles filia Dearum
Ponto in infructuoso, & ex Doride pulchricoma,
Filia Oceani rotundi fluvii,
Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque;
Eudoraque, Thetisque, Galeneque, Glauceque,
Cymothoë, Spioque velox, Thaliaque jucunda,
Et Melita gratiosa, & Eulimene & Agave,
Pasitheaque, Eratoque, & Eunice roseis lacertis prædita,
Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
Nesaque, & Actea, & Protomedia,
Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
Hippothoëque lepida, & Hippone roseis lacertis prædita,
Cymodoceque, qua fluctus in obscuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, una cum Cymatolege,
Facile mitigat, & cum pulchros tales habente Amphitrite:
Cymoque, Eioneque, pulchreque coronata Halimede,
Glauconomeque hilaris, & Pontoporia,
Liagoreque, & Euagore, & Laomedia:

Poly-

---

gunt Κητώ· ἐν πόντῳ γὰρ τὰ κήτη λέγειν εἰώθεισαν ἰχθύδια ὄντα καὶ μεγάλα.

240. Μεγάλα.] Alii legunt μεγάεστα τέκνα, id est, μεγάλα, ὑπέρογκα, ἢ ὑπερφυῆ τέκνα, ἀπὸ τοῦ καλλος.

243. Περατώ τ'.] Quædam exemplaria habent Εὐκεράτη.

Πλωμώμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυλὼ τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος·
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη·
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε·
Νημερτής θ', ἡ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο γενέσθην
Ἠλέκτρην τ' Ἠλέκτρην. ἡ δ' ὠκείαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείης πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἵανται.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γήρατος πολιὰς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, καμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
Πεφρηδώ τ' εὐπέπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ' αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τε, Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε, λυγρὰ παθοῦσα·
Ἣ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἄγηρω
Αἱ δύο· τῇ ᾗ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος·
Τὼ μὲν ἐπώνυμον λῶ, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ ἀπὸ πηγὰς
Γείνετ', ὀδ' ἄορ χρύσειον ἔχων μητρὸς φίλησι.
Χ' ὁ μὲν ἀπορθόμενος, ἀπολιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.

Τὸν

269. Μελαχρόνιαι.] In cælum volabant: cælum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Sed ſunt qui legant μιλαχθόνιαι, ut ſit relicta terra.

270. Καλλιπ.] Al. καλλιπάρηος.

288. Μιχθεὶς.] Verſus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9 verſ. ſuperius, poſt illum Ἐν μαλακῷ, cum tamen eo pertinere nullo modo poſſit. Nam tres

Polynomeque, & Autonoë, & Lyſianaſſa,
Euarneque tam indolis grata, quam inculpata forma.
Et Pſamathe decora corpore, divinaque Menippe:
Neſoque, Eupompeque, Themiſtoque, Pronoëque,
Nemerteſque, qua patris habet animum immortalis.
Ha quidem ex Nereo inculpato procreata ſunt
Filia quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram. hac autem celerem peperit Irim,
Pulchricomaſque Harpyias, Aëlloque, Ocypetenque,
Qua ventorum flamina, & aves aſſequuntur
Pernicibus alis. in cœlo enim degentes volitant.
Phorco poſt hac Ceto Graas peperit pulchris genis praditas,
A partu canas, quas ob id Graas vocant.
Immortaleſque Dii, humique incedentes homines.
Pephredoque pulchro peplo, Enyoque croceo peplo,
Gorgoneſque, qua habitant celebrem Oceanum,
In extrema parte ad noctem: ubi Heſperides arguta,
Sthenoque, Euryaleque, Meduſaque, gravia perpeſſa.
Ipſa erat mortalis, aſt alia immortales, & ſenio non obnoxia
Dua: cum una concubuit caruleæ caſarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis.
Ejus autem Perſeus caput cum amputaſſet,
Exiliit Chryſaor magnus, & Pegaſus equus.
Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
Natus eſſet: caterum hic enſem aureum tenebat manibus caris:
Et ille quidem cum avolaſſet, relicta terra matre pecorum,
Pervenit ad immortales: Iovis vero in domo habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Iovi prudenti.
Chryſaor porro genuit tricipitem Geryonem,
Mixtus Calliroa filia nobilis Oceani.

Illum

tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, Euryale, & Meduſa, neque in his recenſetur Calliroë. Quocirca nos G. Canterum ſequuti, verſum illum huc tranſtulimus. Nam hoc cum hiſtoria plane convenit, quæ tota repetitur Κήρη δ' Ωκεανοῖο. ſupra in Aſpide, verſ. 142. 297. Σπῆι.]

Τὸν μὲ ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, παρ' ἐρρίνῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠρόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἠ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲ ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆι ἐνὶ γλαφυρῷ, θείη κρατερόφρονι Ἔχιδναι.
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, πολίη ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἔνθ' ἄρα οἱ δόσαντο θεαὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἠ δ' ἔρυτ' ἐν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήρως, ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κυνέην γείναθ' Γηρυονῆϊ.
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔπι φατεινὸν,
Κέρβερον ὠμηστὴν, αἰόλιον κυνέην χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντοκάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε.
Τὸ τρίτον, Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λυγρ' εἰδυῖαν
Λερναίην, τὴν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄσπετον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δ' ἄρα Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκειά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν, χαροποῖο λέοντος,

Ἡ δὲ,

297. Σπῆϊ.] Alii rectius legunt ἀστεϊ. ἀστοῦ, ἀστῷ, τῷ, antrum.

321. Χαροποῖο.] Χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens. Peculiariter

Illum quidem armis exuit vis Herculana,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia:
Die illo cum boves egit latas frontes habentes
Tirynthum in ſacram, emenſus iter Oceani,
Orthoque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obſcuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipſa inſuper peperit aliud monſtrum, perplexum, nihil ſimile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus Diis,
Specu in concavo, divinam animo infracto Echidnam:
Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis,
Dimidio item ingentem ſerpentem, horrendumque magnumque,
Varium, crudivorum, divina ſub cavernis terra.
Illic vero ei ſpecus eſt in imo, cava ſub petra,
Procul ab immortalibuſque Diis mortalibuſque hominibus:
Ibi ſane ei deſtinarunt Dii inclytas domos incolere.
Atque coërcebatur in Arimis ſub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha & ſenii expers, diebus omnibus.
Huic Typhaonem aiunt mixtum eſſe amore,
Vehementem & violentum ventum, nigris oculis decora puella.
Illa vero gravida facta, peperit fortes filios.
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni.
Iterum ſecundo edidit partu immenſum, minime effabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem area voce,
Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.
Tertio, Hydram rurſus genuit abominabilem
Lernam, quam enutrivit Dea albis ulnis Iuno,
Inſatiabiliter indignans virtuti Herculanæ.
Ac illam quidem Iovis filius occidit ſævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoſo Iolao,
Hercules, ex conſiliis Minervæ prædatricis.
Tum ipſa Chimæram peperit, ſpirantem terribilem ignem,
Trucemque, magnamque, pernicemque, validamque.
Illius erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,

Al-

liariter autem χρῶμα quoddam dicitur χαροπὸν, & χαροποὶ, qui eo ſunt præditi. Is color putatur eſſe cæſius vel cæruleus, vel etiam fulvus: ut hic pro fulvo leone ſumitur.

Η' ὴ χιμαίρης· ἡ δ' ὄφις κραιεροῖο δρακοντος.
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Η' δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὀρθῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τὸν ῥ' Ἠρη θρέψασα, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κοίλοισι Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἐνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων τρηχεῖο Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος·
Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἠρακληείης.
Κητοῖ δ' ὀπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος ἦλυθε γένος.
Τηθὺς δ' Ὠκεανοῦ ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελῷΐον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥόδιόν θ', Ἀλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρηνικόν τε, καὶ Αἶσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἐυῤῥείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὐηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δ' θυγατέρων ἱερὸν γένος, οἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξυὺ ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· τοῦτο δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδὴς,
Ἵππω τε, Κλυμένη τε, Ῥόδεια τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πλεξαύρη τε, Γαλαξαύρη τε, ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εἰδυῖα Πολυδώρη,

Κερ-

345. Εὔηνων.] In nonnullis exemplaribus est Ἄλδησκον, pro Ἄρδησκον.

356. Ἀπά-

Alterum capella: tertium vero ſerpentis robuſti draconis.
Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
Horrende efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes,
Illa ſane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Ortho ſubacta: Nemeæumque leonem,
Quem Iuno cum enutriviſſet, Iovis veneranda uxor,
In locis fertilibus collocavit Nemea, cladem hominibus.
Ibi ſane hic commorans, decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernoſa Nemea, atque Apeſanti.
Sed ipſum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto vero minimum natu, cum Phorco amore mixta,
Peperit gravem ſerpentem, qui obſcura in latibulis terræ
Finibus in amplis prorſus aurea mala cuſtodit.
Hoc quidem ex Ceto & Phorco genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticoſa,
Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem,
Strymonem, Maandrumque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſinque, Rheſumque, Acheloïum argenti vorticem,
Neſſumque, Rhodiumque, Haliacmonemque, Heptaporumque,
Granicumque, & Æſapum, divinumque Simoënta,
Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caïcum,
Sangariumque magnum, Ladonemque, Partheniumque,
Euenumque, & Ardeſcum, divinumque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, qua per terram
Viros à teneris educant, una cum Apolline rege,
Et fluminibus: hanc vero à Iove ſortem habent,
Pithoque, Admeteque, Iantheque, Electraque,
Doriſque, Prymnoque, & Vrania forma Deam referens,
Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroëque,
Zeuxoque, Clythieque, Idyiaque, Paſithoëque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabiliſque Dione,
Meloboſiſque, Thoëque, & venuſta Polydora,

Κερκηίς τε φυλὼ ἐρατὴ, Πλωτώ τε βοώπις,
Πεδηίς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀηδὼ τε, Ξάνθη τε,
Πεδαίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθὼ τ', Εὐρώπη τε,
Μήτις τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος·
Κελαινή τ', Ἀτία τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, Ὠκυρόη τε·
Καὶ Στὺξ, ἣ δὴ σφέων ὑποφερτάτη ἐστὶν ἀπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύϊ ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι. πολλοί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανίναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανῷ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἁργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν·
Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν οἳ ἂν σφείων ἐπιναίετάωσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠὼ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνῃ,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείνατ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κρίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν, φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσῃν θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε κυδιανείρους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεὰ θεοῖς ἐυνηθεῖσα.
Τοὺς δ' μετ' ἄστρα τέκεν Ἑωσφόρον ἠελίοιο,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στὺξ

---

355. Ἀκάκητη.] Ab ἀκαίζω acuo. accentus retrahitur, discriminis causa, ἀκαστὸς, ἡ, ὸν. sic ἐρατὸς amabilis: at quum est nomen viri, retrahitur accentus, Ἔρατος, Rom. 16. 23. vel ab ἄκητος, η, ον, non ornatus, κάζω, orno. Ioh. Tzetzes: ἀκάκητη, ἡ θεραπεία sanatio. ἀκέομαι, medeor. ἀκεσὴς, οῦς, ὁ, Medicus. Verum primum Etymon convenientius videtur.

370. Οἱ δ' ἕκαστοι.] Legitur etiam ὅσοι σφειναιετάωσι.

375. Κρίῳ.] Omnino legendum est

Cerceïsque indole amabilis, Plutoque bovinis oculis,
Perseïsque, Ianiraque, Acasteque, Xantheque,
Petraaque lepida, Menesthoque, Europaque,
Metisque, Eurynomeque, Telesthoque croceo peplo:
Crisïeque, Asiaque & amabilis Calypso:
Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroëque:
Et Styx, qua ipsarum excellentissima est omnium.
Atque hæ Oceano & Tethyde prognatæ sunt,
Grandiores natu filiæ. multæ quidem sunt & aliæ.
Ter mille enim sunt celeres filiæ Oceani,
Quæ sane dispersæ terram, & profunditates lacus,
Passim pariter incolunt, Dearum splendida proles.
Tot rursus alii fluvii cum strepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed singulatim noverunt, quicunque circumhabitant.
Thia præterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
Auroramque, quæ omnibus terrestribus lumen præbet,
Immortalibusque Diis qui cœlum latum tenent,
Genuit, congressa cum Hyperione in amore.
Crio autem Eurybia peperit, per amorem mixta,
Astræumque magnum, Pallantemque, præstantissima Dearum,
Persenque, qui etiam omnes præcellebat peritia.
Astræo vero Aurora ventos peperit magnanimos,
Argesten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum, in amore cum Deo Dea congressa.
Post hos vero Aurora stellam genuit Luciferum mane genita,
Astraque fulgentia quibus cœlum cinctum est.

Styx

---

est & corrigendum, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη: ut sit sensus, Eurybiam peperisse Creo, &c. Nam vir Creus recensetur supra in Catalogo filiorum Cœli & Terræ, vers. 134. Eurybiæ autem mulieris fit mentio, v. 239. ubi Εὐρυβίη ex Ponto & terra prognata dicitur. Porro in hoc versu pro τίκτεν, legitur etiam τίκτεν ἐν φιλότητι.

377. Πέρσῃ δ'.] Legitur etiam ὃς πάσαιτο.

379. Ἀργέστην.] Alias λαιψηρὸν κέλαδόν τε.

393. Μή

Στὺξ ἡ τέκ' Ὠκεανῷ δυσαπτῃ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτον, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείνατο τέκνα.
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ·
Ἀλλ' αἰεὶ παρὰ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος, Ὠκεανίνη,
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεὰς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετ' ἐῖο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀποῤῥαίσειν γερέων, πιμὼν ἣν ἕκαστον
Ἐξέμεν ἣν τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γερέων ἐπιβησέμεν ἥν περ ἔοικε.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος Ὄλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσι παίδεσσιν, φίλης διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, θεὸς δὲ ἣ δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναίτας εἶναι.
Ὡς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέσχε,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς γὰρ μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίῳ πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυοφορήσασα δ' ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγαπήτην ἔντοσθ' Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην δι' ὠνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἠ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανῷ ἔμμορε τιμῆς,

Ἀθα-

393. Μή τιν'.] Ἀποῤῥαίσειν reposuimus pro ἀποῤῥαίσειν, Hesychium secuti. Videtur autem hic capi vox illa pro vi spoliare, vel simpliciter pro adimere. Sunt tamen qui malunt pro *carere* accipere.

417. Ἔμ-

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum & Nicen, pulchros talos habentem in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios,
Quibus non est seorsim à Iove domus, nec ulla sedes,
Neque via, qua non illis Deus præit:
Sed semper apud Iovem graviter tonantem sedem habent.
Sic enim consuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum.
Dixit autem, quod quisquis una secum Deorum contra Titanes pugnet,
Nulli se ademturum præmia, sed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales Deos.
Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit sub Saturno & immunis,
Ad honores ac præmia provecturum, ut fas est.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum suis filiis cari per consilia patris.
Ipsam vero Iupiter honoravit, eximia quoque dona dedit.
Ipsam enim constituit Deorum magnum ut sit juramentum,
Filii autem diebus omnibus sui cohabitatores ut sint.
Similiter etiam omnibus prorsus, sicuti pollicitus erat,
Perfecit: ipse autem præpotens est, atque regem agit.
Phœbe porro Cœi peroptabilem venit ad lectum.
Gravida vero facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo peplo peperit blandam semper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis,
Suavem ab initio, in primis hilarem intra Olympum:
Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perses
Duxit in amplam domum, cara ut vocetur uxor.
Illa autem gravidata Hecaten peperit, quam super omnes
Iupiter Saturnius honoravit: dedit vero ei splendida dona,
Potestatem ut habeat terræque & infrugiferi maris.
Imo etiam stelligero sub cœlo sortita est honorem,

Im-

Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τελειῦν ἐσὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νεῶ ὅτε τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κῆρ νόμῳ ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλὴ τέ οἱ ἔπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται ὄλβῳ·
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δυνάμις γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων.
Οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσσ' ἔλαχε Τιτῆσι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ' ὅτι μητροκασιγνήτους, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ ἐρσενὶ, ἠδὲ θαλάσσῃ·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίετα αὐτήν.
Ὧι δ' ἐθέλῃ μεγάλως ὠφελλομένη γίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν;
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ἧι κ' ἐθέλῃσιν.
Ἠ δ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισιμβρότα θωρήσσονται
Ἄνδρες, ἔνθα θεὰ παρίσταται οἷσι κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην ἀρθαλμοῖσιν ὀπάσσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν·
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς ὠφελλομένη γίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Νικήσας ᾗ βίῃ καὶ κράτεϊ, καλὸν ἆεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ, καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ἄπασι πέλει,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληῒδ' αὔξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ εἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.
Ποίμνας τ' εἰροπόκων τ' οἰῶν, θυμῷ γε θέλουσα,

Ἐξ

417. Ἔρδων.] Vel Ῥέζων.
430. Ἔν τ' ἀγορῇ.] Hic pro ἔνθ' reposuimus ἔντ', & pro ἔν κ', ἐν κ'.
436. Ἔνθα.] Aut legendum est τοῖς pro τοῖσι, aut pro θωρήσσονται aliud verbum reponendum videtur:

Immortalibuſque Diis honorata eſt maxime.
Etenim nunc quando alicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege expiat,
Invocat Hecaten: ingens vero eum ſequitur honor
Facillime, cujus benevola Dea ſuſcipit preces:
Et illi divitias largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terra Cœloque prognati ſunt,
Et honorem ſorte acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neque quicquam ipſi Saturnius per vim ademit, neque privavit
Eorum quacunque ſortita eſt Titanas inter priores Deos.
Sed habet ſicut prius ab initio facta eſt diſtributio.
Nec quia unigenita, minorem Dea ſortita eſt honorem,
Et poteſtatem tam in terra ac cœlo, quam in mari:
Sed inſuper multo magis, quoniam Iupiter honorat ipſam.
Cui vero vult, magnifice præſto eſt, atque juvat,
Inque concione inter homines eminet, qua ſcilicet voluerit.
Atque quando ad bellum perdens-viros armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam prompte ut præbeat, & laudem porrigat.
Inque judicio reges apud venerandos ſedet.
Bona inſuper quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præſto eſt, atque juvat.
Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facile fert, latuſque parentibus gloriam dat.
Bona item equitibus adeſſe, quibus voluerit:
Et his qui glaucum mare *tempeſtuoſum ſecant,*
Votaque faciunt Hecatæ, & valde ſonanti Neptuno.
Facile etiam prædam inclyta Dea dedit copioſam,
Facile vero abſtulit apparentem, volens ſaltem animo.
Bona præterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentaque boum, gregeſque, & greges latos caprarum,
Gregeſque lanigerarum ovium, animo ſaltem volens,

Ex

tur: certe τοῖσι παρίσταται ſenſui aptiſſimum eſſet.

438. Ρείᾳ.] Quidam malunt, φίρῃ χαίροντα, τοκάδεσσι ϝ κῶϝ.

445. Βυκολίας.] Fortaſſe pro βυκόλια metri cauſa poſitum.

480. Κρό-

Ἐξ ἁλίων βελέμ᾽, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι κὴ μακροβουλὴς ὐκ ῥηϊτὸς ἐῶσι,
Πᾶσι μετ᾽ ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κυροτρόφον· οἱ μετ᾽ ὀπαίνῳ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κυροτρόφος· αὖδέ τε πομπός·
Ῥ᾽εἰη δ᾽ αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα;
Γαίῃ, Δήμητερ, κὴ Ἥρῃ χρυσοπέδιλον,
Ἱφθιμόν τ᾽ Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· κὴ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζηνά τε μητίοντα, θεῶν πατέρ᾽ ἠδὲ κὴ ἀνδρῶν,
Τῷ κὴ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲ κατέπινε Κρόνος μέγας, ὄπποι ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ᾽ ἵκοιτο·
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν ἐγκοιρανέων
Ἄλλος ὑπ᾽ ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληίδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε κὴ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἰῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ ὥῃ ἑῷ, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὄγε τὸν ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε· Ῥέην δ᾽ ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Δί᾽ ἔμελλε θεῶν πατέρ᾽ ἠδὲ κὴ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ᾽ ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τὴν αὐτῆς, Γαῖάν τε κὴ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφρέσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, ποινὴν δὲ ἐρεννύς πατρὸς ἐοῖο
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δ᾽ ἀγαθὴν φίλῃ μῆλα περὶ κλυτὸν ἠδ᾽ ἐπίθοντο,
Καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσσα πέπρωτο γλυφάδι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ κὴ ὑΐϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ᾽ ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ᾽ ἄρ᾽ ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τελεῖν,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πλατύνη
Κρήτῃ [ἐν] εὐρείῃ τροφίμῳ ἀπαλλίμῳ τε.

480

Ἔνθα

480. Κρήτῃ.] Iudicet lector; num recte additum sit ἐν.

493. Hu-

Ex paucis fœcunda facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeo sane licet unigenita ex matre existens,
Omnibus inter Deos honorata est muneribus.
Fecit autem ipsam Saturnius alumnam juvenum, qui post ipsam
Oculis aspexerunt lumen multa contuentis Aurora.
Sic ab initio nutriens filios: atque hi sunt honores.
Rhea autem compressa à Saturno, peperit illustres liberos,
Vestam, Cererem, & Iunonem aureis calceamentis gaudentem;
Fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit;
Immite cor habens, & valde sonantem Neptunum,
Iovemque sapientem, Deorum patrem atque hominum;
Cujus & à tonitru concutitur lata terra.
Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Ex utero sacro matris ad genua venerat:
Hac agitans, ne ullus clarorum filiorum Cœli
Alius inter Immortales haberet regium decus.
Audierat enim ex Terra, & Cœlo stellis micante,
Quod sibi fatale esset proprio à filio domari,
Quantumvis robusto existenti, Iovis magni per consilia.
Ideoque hic non cæcam speculationem habuit, sed insidias
struens
Filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus gravis.
Sed quando jam Iovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terraque, & Cœlo stellato,
Consilium ut suggererent, quo pacto lateret pariens
Filium charum, possetque ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus versutus:
Illi vero filiæ dilectæ auscultarunt & morem gesserunt,
Et ei commemorarunt, quæcunque fatis constitutum esset
fieri
Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.
Miserunt autem in Lyctum, Cretæ ad pinguem populum,
Cum minimum natu filiorum esset paritura,
Iovem magnum. hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum ab infantia.

Ἔνθα μὲ ἵκτο φέρουσα θοὴ ὑπὸ νύκτα μέλαιναν,
Πρώτιν ἐς Λύκτον· κεύψεν δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ ἤ ἀπαρχανίσασα μέγαν λίθον ἐξαλίξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν ἀρχῇ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑοὺ ἐγκάτθετο νηδύϊ,
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὡς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάσειν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μετὰ φαέθιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ,
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς,
Ὃν γόνον αὖ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, τὸν μὲν κατὰ πίονα.
Τὸν μὲ Ζεὺς σήλιξε κῆρ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δ' πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσυνήσιν.
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν ἀγερωχιάων,
Δῶκαν δ' βροντὴν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Καὶ στεροπήν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κέρμα δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἣ δέ οἱ Ἄτλαντα κραταιόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτινόου τ' Ἐπιμηθέα,
Ὅς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·

Πρῶτος

---

493. Ηὔξετο.] Nonnulli codices habent ὁππλομένων δ' ἐνιαυτῶν.

503. Οἵ οἱ.] Pro ἀπεμνήσαντο legitur & ἐπεμνήσαντο.

537. Δαι-

Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum manibus prehensum
Antro in excelso, divina sub latebris terræ,
Argeo in monte denso sylvoso.
Huic autem fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit
Cœli filio, prapotenti Deorum priori regi.
Quem tum arreptum manibus, suam condidit in alvum,
Miser; nec cogitavit animo quod sibi in posterum
Pro lapide suus filius invictus & securus
Supereſſet, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus esset imperaturus.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius regis: revoluto autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus;
Victus artibus ac vi filii sui.
Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum.
Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram spaciosam
Pytho in divina, jugis sub Parnassi,
Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus hominibus.
Solvit vero patruos noxiis à vinculis
Cœligenas, quos vinxerat pater ex amentia.
Qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; qua antea immanis terra occultaverat:
Quibus confisus, mortalibus atque immortalibus imperat.
Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceanidem
Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
Peperit præterea gloria præsignem Menœtium, atque Prometheum
Varium, versipellem: stultumque Epimetheum,
Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus rerum.

Πρῶτον γάρ ῥα Διὸς πλατυσὼ ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβρισσὼ δ' Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀπασθαλίης τε καὶ ὠμοθυμίης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' ἀργαλέον δόρυ ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσιν.
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον ἄμφω κίον' ἐλάσσας.
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε πτερύπλερον· αὐτὰρ ὅγ' ἦπαρ
Ἤσθιεν ἀθανάτου· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἀπάντη
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι πτερυσίπλερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενος τίμα ἀγλαὸν υἱὸν ἑοῖο·
Καίπερ χωόμενος, παύθη χόλος, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προέθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας δερμάτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑπροκήλως διεδάσσαο μοίρας.

Ὣς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·

Τὸν

537. Δασσάμενος.] Finis hujus versus sic legitur in Ald. & Flor. edition. Ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων. ubi Ζηνὸς nullo modo ferri potest.

Primus enim Iovis fictam ſuſcepit mulierem
Virginem. injurium vero Menœtium late videns Iupiter
In Erebum detruſit, foriens ardenti fulmine,
Propter improbitatem & fortitudinem inſolentem,
Atlas vero cœlum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terra, è regione Heſperidum argutarum
Stans, capiteque & indefeſſis manibus.
Hanc enim ipſi ſortem deſtinavit prudens Iupiter.
Ligavit vero inevitabilibus compedibus Promethea verſutum,
Vinculis duris mediam per columnam adigens.
Et ei aquilam immiſit expanſis alis: caterum hac hepar
Comedebat aternum: quin ipſum creſcebat tantum ubique
Noctu, quantum toto die ediſſet extentas alas habens avis.
Hunc quidem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius
Hercules occidit, malum vero morbum profligavit
Ab Iapetionida, & liberavit ab agritudine:
Non invito Iove Olympio in alto imperante,
Quo Herculis Thebis geniti gloria eſſet
Major etiam quam antea, ſuper terram multos paſcentem.
Ob id itaque veneratus honorabat praclarum filium.
Et, licet ſuccenſens, remiſit iram, quam prius habuerat,
Eo quod contendiſſet conſilio cum prapotenti Iove.
Etenim quando diſceptabant inter ſe Dii mortaleſque homines
Mecona, ibi tum magnum bovem volente animo
Diviſum propoſuit, Iovis mentem fallens.
Nam hac quidem parte carneſque & inteſtina cum pingui adipe
In pelle depoſuit, tegens ventre bovino:
In altera rurſum oſſa alba bovis, doloſa arte,
Rite diſponens recondidit tegens candida arvina.
Iamque tum ipſum allocutus eſt pater hominumque Deorumque:
Iapetionida omnium illuſtriſſime regum,
O amice, quam inique partitus es portiones!
Sic dixit latenter eum carpens Iupiter perpetua conſilia ſciens.

Hunc

---

de ἐξαπατίσκων autem (quod tanquam ab ἐξαπατάω deductum videtur) lectori judicium relinquimus.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς αἰσυλομήτης,
Ἦ ἐπιμειδήσας· (δολίης δ' ἐ λήθετο τέχνης)
Ζεὺς κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλεο ὁπποτέρῳ σε σὺν φρεσὶ θυμὸς ἀνώγῃ.
Φὴ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ' ὅγ' ἀγνοίησε δέλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ δὴ πελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρετο λευκὴν ἄλειφαρ.
Χώσατο δ' ἧ φρένας· ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς, δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δ' ἧ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μήδεα εἰδὼς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπελήθεο τέχνης.
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μενεαίνοντος
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῃ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζηλῶ τ' ὑψιβρεμέτεω, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δ' ἧ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρῆθεν δ' ἁλύπλοκον
Δαιδαλέῳ χείρεσσι κατέχευε, θαῦμα ἰδέσθαι·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε κάρηϊ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνῳ χρυσείῳ κεφαλῇφιν ἔθηκε,

Τῷ

576. Ἀμφὶ.] Pro νεοθηλέος quidam reponunt νεοθηλέας, ut jungatur cum ποίης.

593. Οὐλο-

Hunc vicissim alloquutus est Prometheus vafer,
Tacite arridens: (dolosa autem non immemor erat artis)
Iupiter glorioſissime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram tibi in pectoribus animus ſuadet.
Dixit ſane dolosa cogitans. Iupiter autem aterna conſilia ſciens
Cognovit certe nec ignoravit dolum: mala autem concipiebat animo
Adverſus homines mortales, qua & perficienda erant.
Manibus vero hic utriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente: ira vero ejus occupabat animum,
Vt vidit oſſa alba bovis, dolosa arte.
Ex illo tempore Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc autem valde contriſtatus allocutus est nubicogus Iupiter:
Iapetionida, ſuper omnes ſapiens,
O amice, nondum ſane dolosa oblitus es artis.
Sic dixit ira percitus Iupiter aterna conſilia ſciens.
Ex illo tempore deinceps doli memor ſemper,
Non dabat miſeris ignis robur indefeſſi
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decepit bonus filius Iapeti,
Furatus indomiti ignis eminus apparentem ſplendorem
In concava ferula. momordit vero imo animo
Iovem in alto tonantem, ad iram vero ipſius animum commovit,
Vt vidit inter homines ignis longe apparentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne ſtruxit malum hominibus.
E terra enim conformavit perquam celebris Vulcanus
Virginis pudica ſimulacrum, Saturnii conſilio.
Cinxit vero & adornavit Dea caſiis oculis Minerva
Candida veſte: à capite vero calyptram
Ingenioſe factam manibus detinebat, mirum viſu:
Circum vero ei ſerta recens florentis è floribus herba
Optata impoſuit capiti Pallas Minerva:
Circumque ei coronam auream caput poſuit,

Τλὼ αὐτὸς ποίησε βοὴν ἀγαθὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.
Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κυάνεαι· ὄσσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
Τῶν ὄγε πάντ' ἐνέθηκε· χάριες δ' ἀμφιλάμπετο πολλαὶ,
Θαυμασίη, ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόξε καλὸν κακὸν αἰνὸν ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένῃ γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τοῦ γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοώιόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης ἀ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
Αἱ μέν τε θοῇσιν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ' ἔνδοθι μυχοῖσι ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρῃσι εἰς γαστέρ' ἀμῶνται·
Ὡς δ' αὖτως ἄνδρεσσι κακὴν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. ἕτερον δ' πόρεν κακὸν αὖτ' ἀγαθοῖο.
Ὅς τις γάμον φεύγων κατὰ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
Χήτεϊ γηροκόμοιο, ὁδ' ἀ βιότου ἐπιδεύῃς
Ζώειν, ἀποφθιμένου δ' ἄλοχ' ἄλλῃσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμος μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔχει ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν φρεσὶ πάσας,
Τῷ δ' ἐπ' ἀεὶ κακὸν ἐσθλῷ ἀνακυδοιάζῃ

Ἔνθ'

593. Οὐλομένης.] Mendose prorsus legitur hic versus in nonnullis exempl. cum injuria tam metri quam sensus ipsius, hoc modo: Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι, ἀλλ' ἀκόρεσθαι. Perperam etiam σύμφοροι exponitur in vulgat. interpr. *Commoda*, cum significet, *comitantia*, ut in

Quam ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Iovi patri.
In hac artificioſa multa calata erant, mira viſu,
Bellua quas Continens plurimas alit, atque Mare,
Ex illis multas in ea poſuit. gratia vero reſplendebat magna,
Mirabilis, animantibus enim ſimiles erant vivis.
Caterum poſtquam effecit pulcrum malum pro bono,
Eduxit ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu geſtientem caſia Palladis forti patre prognata.
Admiratio autem cepit immortaleſque Deos mortaleſque homines,
Vbi viderunt dolum arduum, inexplicabilem hominibus,
Ex illa enim genus eſt mulierum fœminearum.
Illius enim pernicioſum eſt genus & ſexus mulierum,
Nocumentum ingens mortales inter homines habitant,
Pernicioſa paupertatis non comites, ſed luxus.
Ac veluti cum in alveariis tectis apes
Fucos paſcunt, malorum participes operum,
Illa quidem per totum diem ad ſolem occidentem
Diurna feſtinant, & faciunt favos albos,
At illi intus permanentes coopertis in alveariis,
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus mulieres;
Iupiter altitonans dedit, participes operum
Moleſtorum. aliud vero prabuit malum pro bono.
Qui nuptias refugiens, & laborioſa opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, gravem vero attigerit ſenectam,
Carens ſenectutis ſua fomento, ſi non ſine opibus
Vivat, mortui poſſeſſionem inter ſe dividunt
Remoti cognati. cui vero nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam vero habuit conjugem, ſapientem,
Huic perpetuo malum cum bono certat

Eſſe.

---

ut in illo ejuſdem Poëtæ loco in Ἔργ. verſ. 300. Λιμὸς γὰρ τοι πάμπ. &c. Eſt ergo ſenſus: quæ non ſectantur paupertatem, ſed luxus ſunt aſſeclæ.

Ἔμμεναι. ὃς δέ κε τίτμῃ ἀπερίπροϊο γυίθλης,
Ζωὸς σὺν σθένεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίλω
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔστιν.
Ὡς σοὶ ἔτι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρυὼ χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολύϊδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βελέεσι δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ,
Κόπλῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κραταιρῷ σὺν δεσμῷ,
Ἠνορέλῳ ὑπέροπλον ἀγώνῳ· ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγαθος· κατέναστε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ὑπὸ πείρασι Γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ ὑπὸ φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι μαχὴ κραταιὴ ἐτίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οὐρηΐου Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ἠλυσίου θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχῃ θυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ πῃ ἦεν ἔρωὴ ἔτι κρατερῆς ὑσμίνης,
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ὑπὸ στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγαυὸς.
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ὑπὸ στήθεσσι κελεύει.

Ἤδη

Esse. Qui vero adeptus fuerit nocentis generis fœminam:
Vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
Animo & corde, & immedicabile malum est.
Adeo non licet Iovis fallere mentem neque præterire.
Neque enim Iapetionides nullo malo dignus Prometheus
Illius evitavit gravem iram, sed necessario
Quamvis multiscium existentem, magnum vinculum coërcet.
Briareo vero ubi primum pater iratus est animo,
Cottoque atque Gyge, ligavit forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam,
Ubi illi dolores habentes sub terra agentes,
Sedent in extremitate, magna in finibus Terræ,
Vsque valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipsos Saturnius atque immortales Dii alii
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum.
Ipsa enim eis cuncta prolixe recensuit,
Cum illis victoriamque & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes.
Titanesque Dii, & quotquot è Saturno nati sunt,
Contra sese mutuo per validas pugnas:
Hi quidem ab alta Othry, Titanes glorioſi,
Illi vero ab Olympo, Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.
Illi sane tum inter se pugnam animum excrueiantem habentes,
Continue pugnabant, decem totos annos.
Neque ullus erat contentionis gravis exitus, neque finis
Neutris: æqualiter autem extendebatur bellum.
Sed quando jam illis apposuit congruentia omnia,
Nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.
Ubi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem,
Iam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque:
Audite me, Terræque & Cœli inclyti liberi,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus jubet.

Iam

Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος εἵνεκ' ἐμαρνάσθην ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγάασιν.
Ὑμεῖς δ' ἐκ μεγάλου τε βίου καὶ χείρας ἀάπτους
Φαίνεθ' Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆς, ἐπὶ πολλὰ παθόντες,
Ἐς φάος ἐκ δεσμῶν ὑπαὶ ζοφεροῖο βερέθρου
Ἠμετέρῃς βουλῇσι, καὶ ἠεροέσσης ἀφάσσου.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κοῖος ἀμύμων·
Δαιμόνι', ἦ τοι ἀιδρείῃ πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ἴδμεν ὅτι σοὶ μὲν φρεσὶ πίδεν, σοὶ δ' ἔπι νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς ἐφύσο χερείοσ.
Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψορρόν δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ὑπὸ δεσμῶν
Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥύσεσθαι κρατερῶς ὑμῖν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἐναντίον ὑσμίνας.
Ὣς φατ'. ἐπήινησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλελίζετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἦμαρ ἐκεῖνο,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φάος δε,
Δεινοί τε κράτεροί τε, βίην ὑπερφίαλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σφυρὸῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτῆνεσσι κατέσταθεν ἐν δυὶ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους σφυρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Τι-

650. Φαίνετε.] Pro ἐναντίοι poteſt etiam legi ἐναντίον.

652. Ἐς φάος.] Pro ὑπὸ legitur etiam ὑπὲ: & fortaſſe rectius, ut ejus aſpiratio fulciat præcedentem ſyllabam.

658. Σῆς δ'.] Eſt & alia lectio, Σῆσι δ' ὑπερφρονέουσι.

659. Ἄψορ-

Iam enim admodum diu adverſi nobis mutuo,
Pro victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titaneſque Dii, & quotquot è Saturno ſati ſumus.
Vos vero magnamque vim & manus invictas
Oſtendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus perpeſſis
Ad lucem redieritis moleſto à vinculo,
Noſtra per conſilia, à caligine obſcura.
Sic dixit. illum vero rurſum excepit Cottus irreprehenſibilis:
Venerande, non ignota loqueris: ſed & nos
Scimus, quod excellunt quidem tibi præcordia; excellens vero eſt & intellectus,
Depulſor immortalibus damni fuiſti horrendi.
Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, qua nollemus, paſſi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti conſilio,
Vindicabimus veſtrum imperium in gravi conflictu;
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. collaudarunt vero Dii datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam vero atduam excitarunt
Omnes, fœmineaque & mares, die illo,
Titaneſque Dii, & quotquot Saturno prognati ſunt,
Quoſque Iupiter ex Erebo ſub terra miſit ad lucem,
Acres robuſtique, vires immenſas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris promanabant
Omnibus ſimul. capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robuſtis artubus.
Qui tum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.

Tita-

---

659. Ἄ˘φορόν δ'.] Conjunximus δὲ cum præcedenti voce ἄ˘φορ-ον, ut videlicet ſit adverbium motus, non autem conjunctio δὲ, quæ jam eſt in præcedenti verſu.

675. Πέτρας.] Pro ϛιβαρὰς, Steph. editio ϛιβαρὰς, quæ minus placet. vide verſ. 715.

703. Πίλ-

Τιτηνῆες δ' ἐπέρωθεν ὑπαὶ τύναυλο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περὶ αχε πόντος ἀπείρων.
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέσσυτο δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐπενάστο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων. ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀπετέτυ ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατερῶν.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσσυον βέλεα στονόεντα·
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων. οἱ δὲ ξυίσσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐν δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίλν. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστεροπὰς ἔσσευε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἶλαρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πτοιόων
Χειρὸς ἀπὸ ἰθαρῆς, ἱερὰν φλόγα θ' εἱλυφόωντες
Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη. λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀὐτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος· ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θαυμάσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ὦσιν ὄσσαν ἀκοῦσαι.
Αὕτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλναθ'· τοῖον γάρ κε μέγας δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τὸ δ' ὑψόθεν ἐξερεπούσης.
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἐς δηριόντων.
Σεισὰ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,

Κῆλα

703. Πίλναθ'.] Legitur hic etiam, μέγας ὑπὸ δοῦπ. aspiratione præpositionis fulciente ultimam syllabam præcedentis dictionis, ut jam antea vidimus vers. 652. Εἰ φάος.

706. Σεισὰ

Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges
Alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant
Virique. horrende vero insonuit pontus immensus.
Terra vero valde stridebat: ingemiscebat vero latum cœlum
Quassatum, è fundo vero concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum. concussio vero venit gravis
Ad Tartarum tenebricosum, & pedum altus fragor,
Immodici tumultus, ictuumque fortium.
Ita sane in sese mutuo jaciebant tela gemebunda.
Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum stellatum
Adhortantium. at illi congrediebantur magno cum clamore.
Neque sane amplius Iupiter cohibebat suum robur, sed ipsius
Statim robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim. simul etiam à cœlo atque ab Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robusta, sacram flammam circumvolventia
Crebra. circum vero terra alma reboabat
Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna sylva.
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontusque immensus. circumdedit autem calidus vapor
Titanes terrestres: flamma vero ad aërem divinum pervenit
Magna. oculos vero visu privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminisque fulgurisque.
Incendium autem immensum occupavit Chaos: videbatur autem
Oculis aspicere, ac auribus vocem audire. (coram
Itidem ut cum olim & terra & cœlum latum superne
Appropinquabat. talis enim maximus strepitus excitabatur,
Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis pugna confligentibus.
Simul quoque venti motumq; pulveremque cum strepitu excitabant,
Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen,

Tela

---

706. Σεὺ δ'.] Quidam malunt ἰοφεύγιζον, quam dictionem Hesych. exponit ἐδόνει, id est, jactabant, ciebant, movebant. Sed viderint quo pacto ita constet versus.

748. Ἀτὰρ

Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. φέρον δ' ἰαχὴ τ' ὀπή τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτρυν δ' ἄσπετος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κάρη δ' ἀνεφαίνετ' ἔργων.
Ἐπλίνθη δ' μάχη. τοὶ δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἳ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δεινὴν ἔγειραν,
Κόττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄτος πολέμοιο.
Οἵ ῥα τεσσηκοσίας πέτρας ἐδάρων ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπαλτικύπρους. κὴ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· κὴ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, κὴ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερφιάλους περ ἐόντας·
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐς' ἀπὸ γαίης.
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε κὴ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν πεσέων, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε κὴ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης πεσέων, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν. αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι κὴ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν ἀμῳδέϊ, πλατάρης ἔχαλα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἔστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδέων
Χαλκείας· τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης, Κόττός τε, κὴ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς ἀνοφερῆς, κὴ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, κὴ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ κὴ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ' ἀμῳδέα, τὰ τε συμέμικται θεοὶ περ.
Χάσμα μέγ'. οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδὲ ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα κὴ ἔνθα φέροι ἀργαλέα θυέλλη
Ἀργαλέη· δεινόν τε κὴ ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τοῦτο

Tela Iovis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque,
In medium utrorumque: ſtrepitus autem ingens excitabatur
Stupenda pugna: robur autem exerebatur operum.
Inclinata vero eſt pugna. prius vero ſibi mutuo imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio,
Illi vero inter primos pugnam acrem excitarunt,
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque inſatiabilis belli.
Hi ſane trecentas petras robuſtis è manibus
Mittebant frequentes: obumbrarunt autem jaculis
Titanas: atque hos quidem ſub terram longe patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligarunt,
Vincentes manibus, magnanimos licet exiſtentes,
Tantum infra ſub terram, quantum cœlum diſtat à terra.
Par enim ſpacium à terra in Tartarum caliginoſum.
Novem enim noctes ac dies ferrea incus,
Cœlitus delapſa, decimo die ad terram perveniret:
Novem rurſus noctes & dies ferrea incus,
Ex terra deſcendens, decimo die ad Tartarum perveniret.
Quem circa ferreum ſeptum ductum eſt. circum vero ipſum nox
Triplici ordine fuſa eſt circa collum. ſed ſuperne
Terræ radices creverunt & infructuoſi maris.
Illic Dii Titanes ſub caligine opaca
Abſconditi ſunt, conſiliis Iovis nubicogi,
Loco in ſqualido, vaſtæ ultimæ terræ.
His non exitus patet: portas vero impoſuit Neptunus
Ferreus: murus etiam circumdatus utrimque.
Illic Gyges, Cottuſque, & Briareus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Iovis ægida habentis.
Ibidem terra tenebricoſa, & Tartari opaci,
Pontique infructuoſi, & cœli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam ipſi Dii:
Hiatus ingens. nec vero toto integro anno
Solum attingeret, ubi primum portas intra venerit.
Sed ſane huc & illuc ferret impetuoſa procella
Moleſta: horrendumque etiam immortalibus Diis

Τῦτο τέρας· ἠ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δειναὶ
Ἕστηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν αὖθ' Ἰαπετῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν ἀρρὼ
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε ἠ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε ἠ Ἡμέρη ἀμφὶς ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χαλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δ' ὑπερᾶζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἡ δ' αὖ δόμος ἐντὸς ἐοῦσι,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην οἶδε, ἧς ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασιγνήτην Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα ἡ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος ἠ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσαναβαίνων, οὐδ' ἐρχόμενον καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γλῶ τε ἠ ἀρέα νάσσατο θαλάσσης
Ἠσυχος ἀνδρέσσεται ἠ μειλιχος ἀνθρώποισι.
Τὸν ἡ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεος δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς ἠ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεὰ χθονίη προπάροιθεν δόμοι ἠχήεις
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδαο ἠ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἕστασιν. δεινὸς ἠ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειὴς. τέχνῃσι ἠ κακοῖς ἔχει. ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε ἠ οὔασιν ἀμφοτέροισιν·
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅντινα λάβῃσι πυλέων ἔκτοθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδαο ἠ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἔνθάδε ναιετάει συνερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Πρεσβυτάτη. νόσφιν ἠ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει

Μακρῇ-

748. Ἀστεμφέως.] Legitur & ἄσσον ἰοῦσαι.

764. Τὸν

Hoc monſtrum: & noctis obſcura domus horrenda
Stans, nubibus obtecta nigris.
Has ante Iapeti filius ſuſtinebat cœlum latum;
Stans, capiteque & indefeſſis manibus
Firmiter, ubi Noxque & Dies circum euntes
Seſe mutuo compellabant, alternis ſubeuntes magnum limen
Ferreum. hac quidem intrat, illa vero foras
Egreditur, neque unquam utraſque domus intus cohibet:
Sed ſemper altera ſaltem domos extra exiſtens,
Terram ſuper movetur: altera rurſum in domo exiſtens,
Expectat ejuſdem horam itineris, donec veniat.
Hac quidem terreſtribus multa cernens lumen habens,
Illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta atra.
Ibi autem Noctis obſcura filii domus habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitus deſcendens.
Horum alter quidem terramque & lata dorſa maris
Quietus percurrit & placidus hominibus.
Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero ei pectus
Crudele in præcordiis: habet autem quem primum arripuerit
Hominum: hoſtis vero etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore parte ædes reſonantes,
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ
Stant. Horrendus autem canis pro foribus cuſtodit,
Sævus. artem autem malam habet: introeuntes quidem
Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
Exire vero non iterum permittit denuo, ſed obſervans
Devorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus,
Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
Maxima natu. ſeorſum vero à Diis inclytas ædes incolit

764. Τῶ ϑ.] Σιδηρέῳ ſcribendum, ſed per συνίζησιν legendum σιδηρῷ.

781. Ἀχέ-

Μαχρῇσι πίτνῃσι καλήρεφέ'. ἀμφὶ ἓ πάντη
Κίοσιν δρυμῶνες ὑπὸ ὑψηνὸν ἐς ἠέλιλαν.
Παῦρα ἓ θαύμαντος ἰωκάπης πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγχιλίη πωλεῖται ἐπ' ἀτρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις κὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε, θεῶν μέγαν ὅρκον, ἐνεῖκαι,
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ ὑποχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς. πολλὸν ἓ ὑπὸ χθονὸς ἀργυοδείης
Ἐξ ἱερῆς πλαμυδὸς ῥέει ἀγλαὸν ὕδατι μέλαινα
Ὠκεανοῖο κέρας. δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γαῖάν τε κὴ ἀτρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέης εἰλιγμῷ εἰς ἅλα πίπτει,
Ἡ ἓ μί' ἐκ πέτρης ποριεῖ, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅστις τὸν ἐπίορκον ἀπαλέψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νηῦτμος πέλεται μύρον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης κὴ νέκταρος ἔρχεται αἶσαν
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνοος κὴ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὴν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλης δέχεται χαλεπώτερος ἆθλος.
Ἐννάετες ἓ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βυλλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρίας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον, τὸ δ' ἵησι κατ' ἀφύλακα διὰ χώρου.
Ἔνθα ἓ γῆς ἀνοφερῆς, κὴ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο κὴ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ κὴ πείρατ' ἔασιν,

Ἀργα-

781. Ἀγχιλίη.] Alii malunt Ἀγχιλίης: quod videretur tum in fœminino genere poni, (quod durum esset) aut subintelligendum ἔτηκα. Quid si vero ἀγχιλίης legeremus pro ἀγχιλίαις? sed & hoc durum.

793. Ὅς-

Ingentibus saxis superne tectas: circum vero quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmata sunt.
Raro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
Nuncia versatur super lata dorsa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et sane quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium,
Iupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum, ut ferat
E longinquo in aureo guttiurnio celeberrimam aquam
Frigidam, qua è petra destillat alta
Excelsa. multum vero subtus terram spaciosam
E sacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu. decima vero pars attributa est.
Novem quidem circa terramque & lata dorso maris
Vorticibus argenteis intortus in mare cadit,
Una vero ex petra profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libens juraverit
Immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
Iacet spiritus expers integrum per annum:
Neque ambrosia & nectaris accedit propius
Cibum, sed jacet non respirans, & mutus,
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
Alia ex alia excipit molestissima arumna.
Nevennio autem à Diis relegatur sempiternis,
Neque unquam ad consilium ineundum cum iis versatur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem versatur iterum
Cum cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
Tale itaque juramentum constituerunt Dii Stygis perennem aquam,
Antiquam istam, qua tranat aridum locum.
Ibi autem terra caliginosa, & Tartari obscuri,
Pontique infructuosi, & cœli stellati,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,

Molesti,

793. Ὅσσον.] Ἀπολείψας, ab ἀπολείπω. Quidam tamen ab ὀπολείπω deducunt, & *relinquentes* exponunt.

Ἀργαλέ', ἀλιρρόθια, τά τε σιγήσαι θεοί ἐσθ'.
Ἔνθάδε μορμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀσπερὲς, ῥίζησι διηνεκέεσσιν ἀρήρως,
Αὐτοφυής. πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκθοθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐλισσομένοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
Δώμασι ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμείθλοις,
Κόπου τ' ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γε μὲν ἠΰν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκλυτος Ἐννοσίγαιος.
Δῶκε δὲ Κυμοθόλειαν ἐπιφέρειν, θυγατέρα ἣν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Οἱ δὲ τόκε πρὸς Γαῖαν πελώρη,
Ταρτάρου ὑπὸ φιλότητι, μιγεῖσ' χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔρματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάμαντοι κραταιοῦ θεοῦ· ὑπὸ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιχμότες· ὑπὸ δὲ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.
Πασέων δ' ὑπὸ κεφαλέων πυρὶ καίετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ' ὑπὸ πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι,
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγοντ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω, μεγάλου κάχεν ὄσσαν, ἀγαυροῦ·
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος·
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαῦμ' ἀκέσασθαι·
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζεσκε, ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καὶ νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
Καί κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄνασσεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον. ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον ἰαχήσε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
Πόντός τ' Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.

Ποσὶ

811. Ἔνθάδε.] Legitur & λαΐνεος.
825. Ἦν.] Nonnulli legunt κραταιοῦ δρακόντος.
828. Πασέων.] Legitur & πασῶν.
830. Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι.] Si ἴημι scribitur, cur non ἰεῖσαι hic scriptum est? (quod consentaneum est.) cur non ὄρ' ex ὄπ' factum est? Mihi quoque

Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii ipsi.
Illic splendidaque porta, & æreum limen
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua sponte natum. ante illud vero extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caligine obductum.
Cæterum valde tonantis Iovis inclyti auxiliarii
Domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum existentem,
Generum suum fecit graviter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, ut ducat in uxorem filiam suam.
Ast ubi Titanes è Cœlo expulit Iupiter,
Minimum natu peperit filium Typhoëum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem.
Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefessi robusti Dei: ex humeris vero ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentes: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat:
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere liceret: interdum rursum
Tauri valde mugientis, robore insuperabilem vocem, ferocis:
Interdum rursus leonis impudentem animum habentis:
Interdum rursum catulis similia, mira auditu:
Interdum vero stridebat, resonabantque montes alti.
Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
Atque ipse mortalibus & immortalibus imperasset,
Nisi statim intellexisset pater hominumque Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter. circum vero terra
Horrende edidit fragorem, & cœlum latum superne,
Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terræ.

Pedi-

que id mirum videri fateor; sed ex consensu omnium quos vidi codicum hanc lectionem reliqui: præsertim quum jam antea in quodam Homeri hymno εἰς Ἄρτεμιν, idem iisdem in vocibus observassem. Ibi enim legitur, αἱ δ' ἀμβροσίῳ ὅπ' ἰείσας, non ὄφ' ἰείσας. Steph.

Ποσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπιστενάχιζε δ' ἀϊα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε, στεροπῆς τε, πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δ' ὑγρὰ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα.
Θῦε δ' ἀϊὲν ἀμφ' ἀκτὰς, περὶ τ' ἀμφί τε, κύματα μακρὰ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσσαν Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑποκάτερθε, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν ἐχόλωσεν ἑὸν μένος, εἴλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Πλῆξεν ἀπ' ἠλύμποιο ἐπάλμενος. ἀμφὶ δ' ἄρα πάσας
Ἔπρησε θειότητος κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας,
Ἤριπε γυμφθείς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δ' ἀπὸ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσῃσιν αἰδῆς παιπαλοέσσης
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θειοτοίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς,
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' ὄμπνιον χάνοιο
Θαλφθεὶς, ἢὲ σίδηρος, ὅτῳ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς Τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἰέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέῃ τε, καὶ ἀργέστῃ Ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γένεσαν, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μάψ αὔραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,

A ij

850. Τρίαν'.] Melius fortasse sic quam ut alia exempl. habent, Τρίαντ' δ' αἴδης, cum qua lectione versus constare non potest.

870. Νόσφι.] Malim Ζεφύρου τε cum plerisque aliis. Nam superius vers. 379. separavit quoque Zephyrum ab Argeste. Aut igitur hic legen-

Pedibus vero ſub immortalibus magnus contremuit Olympus
Inſurgente rege: ingemiſcebat autem tellus.
Ardor autem ab utriſque occupabat nigrum pontum,
Tonitruque, & fulguris, igne ab iſto immani,
Igneorumque turbinum; & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare.
Æſtuabant etiam circum litora, & circumcirca, fluctus longi
Impetu Deorum: concuſſio autem ſedatu difficilis oriebatur.
Exparit autem Pluto inferis mortuis imperans,
Titaneſque ſub tartarum detruſi, à Saturno ſeorſum exiſtentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Iupiter vero poſtquam excitavit ſuum robur, ſumpſitque arma,
Tonitruque fulgurque, & coruſcans fulmen,
Percuſſit ab Olympo inſiliens. circum vero omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Caterum ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus, ingemiſcebat autem terra vaſta.
Flamma autem fulmine icto proſiliebat à rege,
Montis in ſaltibus opacis aſperis
Peruſſi. multa autem ac vaſta ardebat terra
Ardore ingenti, & liqueſcebat ſtanni inſtar,
Quod arte juvenum & à fabrefacto catino
Calefactum, vel ut ferrum, quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in ſaltibus victum ab igne quod omnia comburit,
Liqueſcit in terra diuina ſub Vulcani manibus.
Sic ſane liqueſcebat terra fulgore ignis ardentis.
Abjecit autem ipſum animo mœſtus in Tartarum latum.
Ex Typhoëo autem eſt ventorum vis humide flantium,
Excepto Noto, Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui ſane ex Diis ſunt nativitate, hominibus magna utilitas.
Aſt alii ſine uſu venti inſpirant mare,

Qui

---

legendum Ζεφύρε τε, aut ſuperius conjungenda hæc duo Ἀργέϛῃ & Ζέφυρον.

872. Αἱ δ' ἄλλαι.] Multa exemplar. habent μαψαῦραι, quod vocabulum Heſych. exponit, αἱ μάταιαι ἄμμοι, ἢ κοῦφαι πνοαί.

884. Γαίης.]

Αἱ δή τοι πίπτουσι ἐς ἠιροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακὴ δύσις αἰόλη·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, ἀφροκιδναῖσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι. κακὸν δ' ἀνίσταται ἀλκὴ,
Ἀνδράσιν αἳ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖ κὴ κατὰ γαῖαν ἀπειρέσιαι ἀνθρώπων
Ἔργ' ἐφανὰ φθείρουσι καμοιμήσιον ἀνθρώπων,
Πίμπλασσαι κηρός τε κὴ ἀργαλέης ἠλοσυρῆς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πάντα μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δ' ἔπαθλα κελεύθου βίηφι,
Δὴ ῥα τότ' ὦτρυνον βασιλεύεμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον Διρύοπα Ζῆν',
Ἀθανάτων. ὁ δ' ἔπειτα δὴ διεδάσατο τιμάς.
Ζεὺς δ' ἐθεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλεχον ἠγάγετο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθ', τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
Αἰμυλίοισι λόγοισιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδύν,
Γαίης φραδμοσύνῃσι, κὴ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼ γάρ οἱ ἐφραζέσθην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γάρ τ' εἵμαρτο σοφίφρονα τέκνα γεγοίατ.
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος κὴ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα κὴ ἀνδρῶν
Ἤμελλεν τέξεσθ', ὑπερφίαλον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόφρων ἑὴν ἐσκάτθετο νηδύν,
Ὡς δή οἱ φράσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, κὴ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ' ἔργ' ἀνθρώποισι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἅς πλεῖστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, κὴ Ἄτροπον· αἵ τε διδοῦσι

Θνη-

884. Γαίης.] Versus hic est hypermeter in nonnullis exempl. quæ habent, αἰεὶ Ζῆνα.

903. Αἵτ'.] Quidam scribunt ἀνθρώποισι,

Qui utique incidentes in obſcurum pontum,
Clades magna hominibus gravi rapiuntur turbine,
Nuncque hi, nunc illi flant, diſſipantque naves,
Nautaſque perdunt. mali autem non eſt remedium
Viris qui illis occurrerint in ponto.
Iidem rurſum per terram immenſam floribus ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes pulvereque & moleſto palearum ſtrepitu.
Sed poſtquam ſane laborem Dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum jubebant regnare atque imperare,
Ex Terra conſilio, Olympium late cernentem Iovem,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite diſtribuit munia.
Iupiter autem Deorum rex primam uxorem ſuam fecit Metin,
Plurimum ex Diis edoctam, & mortalibus hominibus.
Sed cum jam eſſet Deam caſiis oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto
Blandis ſermonibus in ſuam condidit alvum,
Telluris conſiliis, & Cœli ſtellati.
Sic enim ei conſuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Iovis loco, Deorum ſempiternorum.
Ex hac enim in fatis erat prudentes liberos naſci.
Primam quidem, virginem caſiis oculis apud Tritonem genitam,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium:
Caterum deinde ſane filium Deorum regem & virorum
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed illam ſane Iupiter ante in ſuum condidit ventrem,
Vt nempe ei indicaret Dea bonumque malumque.
Poſtea duxit ſplendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem:
Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus:
Parcaſque, quibus maximum honorem dedit prudens Iupiter,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon: quæ dant

Mor-

ὑγιεῖς, ſpiritu leni: nonnulli etiam exponunt, *decorant*, ſpecioſa faciunt: quod nimirum Horæ dicantur pulchritudinis Deæ.

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἵβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· κάλλιστα δὲ γυῖα δέρκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δημήτερος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἄϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς αὐτῆς μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐρασσάσθη καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα, τῇσιν ἄδην θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον σφεῖ πάντων περιωσίον,
Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λειοθοάτην δ' Ἥρη θαλερῇ ποιήσατ' ἀνῆλιν.
Ἥφαιστον δ' Ἥρη, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔπλε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἀγερώχιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν ἣ κέλαδοί τε ἄδην, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν, ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, (καὶ ζαμάρητε, καὶ ἤλασεν ᾧ θυμηνίτη)
Ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένον ἀρτιώνων.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων δίρυβίης γένετο μέγας· ὅστε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Βριμοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
Δεινούς, οἵ τ' ἀνδρῶν συκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ,
Ἀερσιλόπην θ', ἣν Καδμος ὑπέρθυμος τέκετ' ἄνδρων.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαῖη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν.

Κή-

938. Ζηνί.] Alii Φαίδιμον Ἑρμῆν.

954. Ὅλ-

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, peroptabilem formam habens,
Aglaiam & Euphroſynen, Thaliamque amabilem:
Quarum è palpebris amor deſtillat contuentium
Solvens membra: jucundum vero ſub ſuperciliis aſpiciunt.
Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,
Qua peperit Proſerpinam pulchris ulnis, quam Pluto
Rapuit ſua à matre, dedit autem conſiliarius Iupiter.
Mnemoſynen vero deinceps amavit pulchricomam,
Ex qua Muſæ aureæ mitra revinctæ natæ ſunt
Novem, quibus placent convivia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Deſiderabilem prolem præ omnibus cœlicolis,
Peperit ſane, Ægiochi Iovis amori mixta.
Poſtremam vero Iunonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,
Mixta amore Deorum regi & hominum.
Ipſe vero ex capite, caſiis oculis præditam Tritogeniam,
Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam,
Venerandam: cui clamoreſque placuerunt, bellaque pugnaque.
Iuno autem Vulcanum inclytum, amori indulgens,
Peperit, (& vires intendit, & contendit cum ſuo marito)
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlicolis.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus eſt magnus: qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit aureas ædes, magnus Deus. ſed Marti
Clypeos diſſecanti Venus Timorem & Metum peperit,
Graves, quique virorum denſas turbant phalanges
In bello horrido, una cum Marte urbes devaſtante,
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Iovi vero Atlantis filia Maia peperit glorioſum Mercurium;

Præ-

Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νεῖ δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔπειτα βίλν Ἡρακληείλν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὶ νεφεληγερέτα.
Ἀγλαΐλν δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτλν Χαρίτων, θαλερλν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης ἠΔιώνυσος ξανθλν Ἀριάδνλν,
Κούρλν Μίνωος, θαλερλν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Τλν δή οἱ ἀθάνατον καὶ ἄγηρων θῆκε Κρονίων.
Ἥβλν δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἰφικλῆος, τελέσας πονέεσσι κρατεροῖσι,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίλν θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι·
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας,
Ναίει ἀπήμονι καὶ ἀγήρῳ ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηὶς Κίρκλν τε, καὶ Αἰήτλν βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρλν Ὠκεανοῖο τελήεντος πολυμήτιο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, Ἰδυῖαν καλλιπάρηον.
Ἣ δή οἱ Μήδειαν ἐϋσφυρον ἐν φιλότητι
Γείνατ' ἐπιμοιρηθεῖσα διὰ χρυσέλν Ἀφροδίτλν.
Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ', ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἠπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ὅσαι δὴ θνητῇσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατοι, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,

Νειῷ

954. Ὄλβιος.] Legitur quoque ἀθανάτοισι τελέσασα.

961. Ἣ δή οἱ.] ε in particula ἡ sustentatur aspiratione sequentis dictionis.

1003. Αὖ-

Praconem Deorum, ſacrum lectum conſcendens.
Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,
Rem cum eo habens, Baechum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii ſunt.
Alcmene vero peperit vim Herculanam,
Mixta in amore Iovis nubicogi.
Aglaiam vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicans,
Minimam natu è Gratiis, floridam duxit uxorem.
Sed aureo crine conſpicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque ſenii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuoſis certaminibus,
Filiam Iovis magni, & Iunonis aureis calceamentis utentis,
Pudicam duxit uxorem in Olympo nivoſo:
Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
Habitat illeſus & expers ſenii omnibus diebus.
Soli autem indefeſſo peperit inclyta Oceanis
Perſeis Circenque, & Æëtem regem.
Æëtes autem filius lucem hominibus dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti ſtirvit
Duxit, Deorum ex conſiliis, Idyiam pulchris genis praditam.
Hac autem ei Medeam pulchros talos habentem in amore
Peperit, ſubacta per auream Venerem.
Vos quidem nunc valete, cœleſtes domos tenentes,
Inſulaque, & continentes terra, & ſalſus intus Pontus.
Nunc autem Dearum cœtum cantate, blandiloqua
Muſa Olympiades, filia Iovis Ægiochi,
Quacunque, mortales apud viros cubantes,
Immortales, pepererunt Diis ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præſtantiſſima Dearum,
Iaſio heroï mixta jucundo amore,

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Εὐθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γλῶτε καὶ ἄρεα νῶτα θαλάσσης,
Πάσσω· τῷ ἦ τυχόντι, καὶ ἔξ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλὼ τέ οἱ ἄπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἀρμονίη, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης, 971
Ἰνὼ καὶ Σεμέλῃν, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρηον,
Αὐτονόῃν θ', ἣν γῆμε Ἀρίσταιος βαθυχαίτης,
Γείναθ', καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κέρη δ' Ὠκεανοῖο Χρυσάορι καρπαλιμόθυμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης, 980
Καλλιρόη, τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων,
Γηρυονῆα, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων, ἀμφιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα. 985
Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν,
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον, πέρην αἰῶνος ἔχοντ' ἐλαχυδρόμου ἥβης,
Παῖδ' ἁπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς 990
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κέρκυρα δ' Αἰήτεο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτεω, τελέσας γονόεντας ἀέθλους,
Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερφιάλῳ· 995
Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, οὐκ ἐλεήμων.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερῷ ποιήσατ' ἄκοίτιν.
Καί ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν, 1000
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν ἄρσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κούρης ἁλίοιο γέροντος,

Ἥτις

1003. Αὐτάρ.] Reperitur etiam Νηρηΐδες.

1013. Ἥ-

Novali in ter proſciſſo, Creta in pingui populo,
Bonum: qui vadit ſuper terram, & lata dorſa maris;
Omnem: qui vero obviam fuerit, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem fecit, multamque ei præbuit felicitatem.
Cadmo præterea Harmonia, filia aurea Veneris,
Ino & Semelen, & Agaven pulchras genas habentem,
Autonoënque, quam duxit Ariſtæus denſa cæſarie præditus,
Peperit, & Polydorum, manibus pulchre cinctis in Thebis.
Filia vero Oceani Chryſaori magnanimo,
Mixta amore abundantis auro Veneris,
Galliroë peperit filium mortalium præſtantiſſimum omnium
Geryonem, quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumflua in Erythea.
Tithono vero Aurora peperit Memnona ærea galea munitum,
Æthiopum regem, & Emathionem regem.
Verum Cephalo peperit inclytum filium,
Fortem Phaëthontem, Diis ſimilem virum,
Quem ſane juvenem tenerum florem habentem glorioſæ pubertatis,
Puerum juvenilia ſapientem, amans riſus Venus,
Incitavit, abripiens, & ipſum in templis
Ædituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam vero Aëtæ à Iove nutriti regis
Æſonides, voluntate Deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Aëta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex ſuperbus,
Injurius Pelias, & impius fortium facinorum patratos.
Quibus peractis, ad Iolcum rediit, multa perpeſſus,
Veloci in nave vehens nigris oculis præditam puellam,
Æſonides, & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſane hac domita ab Iaſone paſtore populorum,
Medeum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides: magni vero Iovis voluntas perficiebatur.
Ceterum Nerei filia marini ſenis,

Ἤτοι μὲν Φῶκον ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακῷ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ τ' δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν αὖ τέκτε ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπίδακος, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
Γείνατ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱερῶν,
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατα γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δ' γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

1013. Ἄγριον.] In nonnullis codicibus hæc duo verba, ἀμύμονα, & κρατερόν, scribuntur ut propria nomina.

Τέλος τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας.

Phocum quidem Psamathe peperit, præstantissima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem subacta Dea Thetis argenteos pedes habens,
Peperit Achillem prorumpentem per viros, leonis animo præditum.
Æneam porro peperit pulchre coronata Cytherea,
Anchisæ heroï mixta jucundo amore,
Ida in verticibus, habentis multos anfractus, sylvosa.
Circe vero, Solis filia, filii Hyperionis,
Peperit, Vlyssis arumnosi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatumque, fortemque.
Qui sane, valde procul in recessu insularum sacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nausithoum vero Vlyssi Calypso excellentissima Dearum
Peperit, Nausinoumque, mixta grato amore.
Hæ quidem, mortales apud viros cubantes
Immortales pepererunt Diis pares filios.
Nunc vero fœminarum agmen cantate, suaviloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Iovis Ægiochi.

Finis Theogoniæ Hesiodi.

De quorundam verſuum dimenſione, nec non de aliis.

NOn contracta legenda ſunt ceu contracta, metro id poſtulante. Verbi gratia. ε. 5. Ρ'έα μὲν γὰρ βοιὰ, ῥέα δ' ἑκατόμβη καλέοιτο. Hîc prius ῥέα proferendum ῥά. ε. 30. Ὧρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε. Hîc metrum poſtulat, ut pro νεικέων dicas νεικῶν, & pro Ionico ἀγορέων, ἀγορῶν. Iones nimirum non contrahunt. Et pro νείκεα in dimenſione (quam alii ſcanſionem vocant) legendum νείκη. In dimenſione, inquam, ſecus non. ε. 109. χρύσεον μὲν πρώτιστα μέτωπον. Legendum hîc χρυσοῦν. & ſic in aliis. ε. 129. ἕπεα, ubi τὸ ἄλφα per ſe breve in cæſura producitur. Cæſura vocalem reddit ancipitem. Sic Ovid. *Si nihil attuleris, ibis Homere foras.* ubi ultima in *attuleris* propter cæſuram eſt anceps. *Sic* ε. 5. εἴδεί τε μεγέθεί τε. ubi prius τε producitur, & eſt quaſi cæſura. τε enim prius, cum εἴδεϊ cohæret, tanquam pars illius vocis conjunctæ. ε. 458. pro Ἡρακλῆϊ lege, ſcil. in dimenſione, Ἡρακλεῖ. ϑ. 93. pro Μουσάων, lege Μουσῶν. pro ἀψοδίη, lege ἀψοδῇ, nimirum in dimenſione. Secus *Ioniſmus* paſſim retinendus, & ſingula legenda, ſicut ſunt ſcripta. ϑ. 196. pro Κυπρογλόεια, lege Κυπρογλοῇ. Sed inquies, cur ita legimus? Reſp. Poëtarum morem eſſe, ut vocem perſpicuè proponant, dimenſionem lectori relinquentes. Sic Γ'λιαδ. α. 1. Πηληϊάδεω, Ἀχιλῆος. Hic non legendum Πηληϊάδεω, ſed Πηληϊάδε, vel Πηληϊάδω, per ſyncopen τοῦ ι ψιλοῦ. Scilicet tanta eſt Poëtarum licentia, ut pro πηλείδης ου ὁ (ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως) dicant per Ionicam ἀφαίρεσιν, Πηλείδης, ου, ὁ, & per novam τοῦ α epentheſin, Πηληϊάδης, ου, ὁ. pro Πηληϊάδε verò Ionicè Πηληϊάδεω. Tantopere luxuriantur αἱ ἀφαιρέσεις, adeo ut idcirco Græcanica ſeu Graja Poëſis omnium facillima, & Poëta judice, Muſas videatur habere faventiores. Tum obſervandum Heſiodum uſum eſſe Dialecto Ionica, & quæ illi dialecto propria ſunt, accuratè è Grammaticis petendum. ex. gr. α mutant in η. dativum pl. formant à nominativo plurali. ἔργοιε, pro ἔργοις. rejiciunt fere ubique augmenta verborum. & alia ſimilia. quæ uſu facilius quam præceptis addiſcuntur.

INDEX VOCABVLORVM, QVÆ IN HESIODO OCCURRUNT.

In Indice brevitatis ergo, literis quibuſdam uſi ſumus. ut, Th. deſignat Thema. p. præteritum. a. aoriſtum. f. futurum. m. medii. f. g. fœminini generis. ε. ἔργα τὴν ἡμέρας deſignat. α. ἀσπίδα, ſeu ſcutum. Θ. Θεογονίαν.

Α, *Quæ*, nom. pl. n. g. ab ὁ, *quod*: articulus poſtpoſitivus. ε. 365.

Ἄαπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος, ον, ὁ, ἡ, *non tangendus*; ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω, & per pleonaſmum Ϝα, ἀάπτω. *lædo, noceo*. f. ψω. ε. 147. α. 75. Θ. 649.

Ἀάθη 3. ſing. a. 1. paſſ. ab ἄτω *lædo*. F. ἄσω. quod fit ex ἀάω. hinc a. 1. ἀάσθην, pro ἠάσθην. tollitur augmentum, & α poetice reduplicatur. Th. ἀπάω, ῶ, f. ήσω, *lædo, noceo*. ε. 281.

Ἄασι, *flant*. 3. pl. ab ἄημι, *flo*, ut ἴημι, ἰᾶσι. Th. ἄω, *flo, ſpiro*. Θ. 875.

Ἄατου *ſaturatur*. 3. perſon. ab ἄημι. in paſſ. ἄαμαι *expleor, ſatior*, ad formam Ϝ ἴαμαι. Th. ἄω, f. ήσω. flo, ſpiro. α. 101.

Ἀαλος, ον, ὁ καὶ ἡ. *inſatiabilis*, innoxius. Th. ἀπάω, ῶ. f. ήσω. lædo. Θ. 714.

Ἀβούτεω gen. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens*. ex α priv. & βοῦς βοὸς ὁ ἡ, vacca, bos, taurus. ε. 449.

Ἀγαγὼν, part. a. 2. Attice pro ἀγὼν, ab ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα, a. 2. ἤγον, Att. ἤγαγον. ε. 164.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν. bonus,a,um. dat.pl. ἀγαθοῖσι. paragoge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ὀρείων, λωίων. Superl. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. ε. 24. 234.

Ἀγαίεται, 3. perſ. ind. ab ἀγαίομαι. iraſcor, invideo. ε. 331. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω. demiror.

Ἀγακλυτὸς, adject. ex ἄγαν nimis & κλυτὸς celebris. à κλύω, pro quo etiam κλῦμι audio. ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion. Θ. 1015.

Ἀγανώτατον, ſuperl. ab ἀγανὸς, ὴ, ὸν. placidus, ex α epitatico & γάνος, εος, τὸ, lætitia, gaudium. Θ. 408.

Ἀγαλλόμενος, præſ. part. paſſiv. ab ἀγάλλω. f. λῶ, p. κα. orno. ἀγάλλομαι exulto: ad formam Θ ἀγαλλιάομαι, exulto, ab Hebræo גיל. ἀγαλλόμενα, præſ. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγανὴ, nomen fœminæ, ſplendida, à maſculino ἀγανὸς admirabilis, ſplendidus. Th. ἀγάω miror. Θ. 246.

Ἀγαυὴ, nomen mulieris. vide paulò ante ἀγαυή. Θ. 976.

Ἀγαυὸς, ὴ. ὸ. nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγαυῶν, gen. pl. Θ. 461. 632.

Ἀγαυῆ, ferocis, gen. ſing. Th. γαῦρος, ος, ὸ, ſuperbus, elatus: ἀγαυρὸς valde ſuperbus. α non eſt privativum, ſed intenſivum. Θ. 832.

Ἄγγε pro ἄγγεα, vaſa, nom. pl. n. g. ἀγγέεσσιν, dat. pl. Th. ἄγγος, εος, τὸ, vas quodlibet. ε. 611.

Ἄγγελος, ος, ὸ. nuntius. ε. 45. ἀγγελίη, proprie res quæ nuntiatur. Θ. 781. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶ, p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἄγγεσιν, vide paulo ante ἄγγε. ε. 473. 598.

Ἄγε, Adverb. hortantis, ab ἄγω, præſ. imperat. act. verbi ἄγω, ago. α. 449.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγείρω, congrego. Poëtæ metri cauſa tollunt augmentum. f. ερῶ. p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. α. 1. ἤγειρα. ε. 650.

Ἀγέλαι, pl. num. greges. ἡ ἀγέλη, grex. ab ἄγω. Grex agitur. ſic Latine agmen ab agendo. proprie pecudes aguntur, homines vero ducuntur. α. 168. Θ. 445.

Ἀγάλειη, pro ἀγάλεια, ας, ἡ. Ion. prædatrix. ab ἄγω & λεια ας, ἡ. præda. α. 197. Θ. 318.

Ἀγέρας, ος, ὸ, ἡ. immunis, præmio carens. ex α privat. & γέρας, ατος, τὸ, præmium, munus. Θ. 395.

Ἄγεσαι, præſ. inf. pro imper. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἤγαγον. ε. 693. 798.

Ἀγήνορος, ὸ, ἡ. dux exercitus. Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ὸ, ὸ, exercitus. Θ. 925.

Ἀγλαΐαφι, acc. ſing. fortem. ab ἀγλαΐη ος, ὸ, ſtrenuus. compoſitum ex ἄγαν valde & ἀνὴρ vir. ε. 7. Θ. 641.

Ἀγήρως, ος, ὸ ἡ ἡ, ſenii expers, μὴ γηράσκων. compoſitum ex α priv & γῆρας, αος, τὸ. ſenectus

neſſus. Θ. 305. 955.

Ἀγήρω, acc. ſing. 4. ſimplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ ἠ, *ſenii expers.* Et ἄγηρον, nomin. plur. 4. ſimpl. Ex α privat. & γῆρας, αος, τὸ, ſenectus. Θ. 277. 949.

Ἄγκεα, pl. num. *valles*, ab ἄγκος, ου, τὸ. *vallis.* ε. 387.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, verſipellis, qui profert obliqua, non recta conſilia. compoſitum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, εως, ἡ, conſilium. ὁ ἀγκύλα, τυτέσι, σκολιὰ βυλεύόμενος. ε. 48. Θ. 19. 473. 495. &c.

Ἀγκυλοχείλας, nom. pl. *repandi roſtri.* ex ἀγκύλος *inflexus, curvus*, & χεῖλος, εος, τὸ. *labrum*, à nominativo ſingulari ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ. pro quo etiam legitur ἀγκυλόχειλος, *curva habens labra.* α. 405.

Ἀγλαΐας, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab ἀγλαΐα. ſplendor, ornatus. ab ἀγλαὸς, ὸν, ὁ, ſplendidus. α. 285.

Ἀγλαὰ, *ſplendida.* Th. αἴγλη, ης, ἡ. *fulgor*, ſplendor. ε. 335. Θ. 412.

Ἁγνῇ, dat. ſing. ab ἁγνὸς, ὸν, ὁ, caſtus. ε. 463.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυσθ, 3. ſing. imp. paſſivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Th. eſt ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango.* α. 279. 348.

Ἁγνῶς, caſte, adverb. ab ἁγνὸς *caſtus.* ε. 335. α. 203.

Ἄγοι, *portaret*, præſ. act. opt. ab ἄγω, porto. ἄγοιτα, acc. ſing. præſ. part. act. vide ſupra ἀγαγών. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. εὐκα. *publice & in foro dico*, & per ſyn. ſpeciei, *aperte dico.* ε. 278. 400.

Ἀγορὴ, ῆς, ἡ. forum, ab ἀγείρω *congrego.* in præt. med. ἤγορα, quia in foro homines congregantur. ε. 686.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionice pro ἀγορῶν. ε. 30. à nomine ἀγορὴ, ἡ, *forum.* Th. ἀγείρω *congrego*, ut ſupra, & ἀγορὴ, Ionice pro ἀγορὴ. ἀγορῆφι, *in foro*, φι eſt paragoge poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον. α. 204. Θ. 89.

Ἄγραυλοι, ruri ſeu in agro pernoctantes: Epitheton paſtorum. compoſitum ex ἀγρὸς ὗ, ὁ, *ager*, & αὐλὴ ῆς ἡ, *atrium*, hoc eſt, locus ſubdialis, apertus & vacuus ante ipſa ædes, τὸ ὕπαιθρον. item *ſtabulum, ſeptum.* hinc αὐλίζομαι, *ſtabulor*: item *pernocto*, unde eſt ἀγραυλέω, *ruri pernocto.* Θ. 26.

Ἄγρει, Ion. pro ἄγρεων, ab ἄγρη, ας, ἡ, *captura, venatio.* Θ. 442.

Ἄγρια, neutrum plural. ponitur pro adverbio. Th. ἀγρὸς, ὗ, ὁ. ager. α. 236.

Ἄγριον, acc. eſt nomen proprium viri. Ἄγριος, ου, ὁ. Θ. 1013.

Ἀγροιώτας, acc. pl. ab ἀγροιώτης, ου, ὁ. agreſtis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρὸς, ὗ, ὁ. rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμος, ου, ὁ. *qui in agris tumultuatur.* ab ἀγρὸς, ὗ, ὁ, ager, & κυδοιμὸς, ὗ, ὁ. tumultus. Θ. 925.

Ἀγρομένοισιν, dat. pl. part. præſ. Ion. ſyncope, pro ἀγειρομένοις

ab ἀγείρω congrego. f. ερῶ. p. ἤγερκα & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. Θ. 92.

Ἀγροτέρης, feræ, gen. caſ. f. g. ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος. Subſtantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρὸς, ὅ, ὁ. ager. α. 407.

Ἄγχ', pro ἄγχι *prope*. conſtruitur cum Genitivo: eſt Adv. ε. 637.

Ἀγχέμαχοι vel ἀγχίμαχοι, plural. num. cominus pugnantes. ex ἄγχι, prope, & μάχομαι, pugno. f. μαχήσομαι. p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hic accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμολος, ος, ὁ ἡ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι *prope*, & μολέω, ſeu μόλω, venio. α 325.

Ἀγχίσῃ, dativus ſingul. ab Ἀγχίσης, εω, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσος. q. d. ἄγχι τ' ἰσόπλους. Θ. 1009.

Ἀγώμενος, præſ. part. paſſ. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω. idem. Θ. 619.

Ἄγων, *vehens*. part. præſens, ab ἄγω *duco*, *veho*. vide ἀγαγὼν. Θ. 998.

Ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα. a. 1. ἤξα. a. 2. ἤγαγον. ε. 206.

Ἀγῶνι, dat. ſing. ab. ἀγὼν, ῶνος, ὁ. *certamen*. Θ. 435. α. 285.

Ἄγωσιν. 3. pl. ſubj. ab ἄγω *duco*, *veho*, *traho*. f. ξω. ε. 218.

Ἀδάητα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάητος, incognitus. Th. δαίω, ſcio, diſco. Θ. 655.

Ἀδάμαντος, pro ἀδαμάντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμας, αντος, ὁ. nomen clariſſimæ gemmæ. per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας αντος ὁ. ex α quod hic idem valet quod δυο, & δαμάω *domo*. ε. 146. α. 137. Θ. 188. 239.

Ἀδηκτοτάτη, ε. 418. eſt ſuperlativus, à poſitivo ἄδηκτος, ος, ὁ, ἡ. proprie *morſui non obnoxius*: hic vero *cariem minime ſentiens*. à δάκνω *mordeo*. f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα. unde etiam eſt nomen δήξ vermis, qui lignum corrumpit. ἴψ (ab ἴπτω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἴξ (ab ἵκω advenio) vermis, qui palmitibus obeſt. σὴς (à σήπω putrefacio) vermis qui veſtes depravat. τρὼξ (à τρώγω) qui vitiat legumina. ψὼ qui ficus arrodit, &c.

Ἄδηλος, ος, ὁ ἡ ἡ. non manifeſtus, obſcurus. Th. δῆλος, ος, ὁ. manifeſtus. ε. 6.

Ἄδικος, ος, ὁ ἡ ἡ. injuſtus. ἀδικώτερος, comp. Th. δίκη, ἡ. juſtitia. ε. 258. 270.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, domo. Θ. 349.

Ἄδον, pro ἤδον. 3. pl. a. 2. act. ab ἀδέω, *placeo*, f. ήσω, p. ἧκα. at Ἄδω, *ſaturo*, *expleo*. Θ. 917.

Ἀδροσυνὴ, ἡ. *ubertas*, *copia*. ab ἀδρὸς, ὸς, ὁ. *dives*, *craſſus*, *magnus*. ε. 471.

Ἀδώτῃ, dat. ſing. ἀδώτης, ου, ὁ. *qui nihil dat*. Ratio compoſitionis

nis plane insolens, ex α priv. & δότης, ου, ὁ, *qui dat*. Th. δίδωμι do. ε. 353.

Ἄεθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, ab ἄεθλος seu ἆθλος, ου, ὁ. *certamen*. ε. 652. α. 94.

Ἀεθλόωσιν, *colluctentur*. 3. plur. præs. subj. act. ab ἀεθλόω. f. όσω. p. ηκα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico*. vide ἄεθλον. Ϟ. 435.

Ἀεί, adverb. *semper*. Ϟ. 388.

Ἀειγενέων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης, ου, ὁ. *sempiternus*. ex ἀεί & γενέτης, qui genitus est. Th. γένομαι, nascor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. Ϟ. 548.

Ἀείδειν. præs. inf. ἄειδεν, 3. pl. imperf. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω *cano*. Metri causa abjicitur augmentum: in prosa ᾄδω. f. ᾄσω. p. ᾆκα. ε. 660. Ϟ. 1.

Ἄειραι, a. 1 act. infinit. ab ἀείρω tollo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act. ἀειρόμεθα, plur. part. præs. f. g. ε. 759. 538.

Ἀεικέα, acc. sing. ab ἀεικής, έος, ὁ, ἡ, durus, asper. Th. εἴκω, cedo. f. ξω. Ϟ. 166.

Ἀείκηλι, *non invito*, adverb. ab ἀέκων invitus. Th. ἑκών, όντος, ὁ. spontaneus. Ϟ. 529.

Ἀείσατε, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω. p. κα. canto. Ϟ. 965.

Ἀελλῇ, dat. sing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella*, ex ἄω *spiro* & εἰλέω *convolvo*. Ϟ. 874.

Ἀελλὼ, nomen mul. q. d. *procellosa*. Ϟ. 267.

Ἀενναόντων, gen. pl. in nom. ἀεννάων, οντος, perpetuo fluens. alii legunt ἀενάων, οντος. ex ἀεὶ *semper* & νάω, *fluo*. Them. ναίω, habito. ε. 548.

Ἀενάων, genit. g. f. ab ἀένα ος, *perennis*. Poët. pro ἀείνα ος. ex ἀεὶ *semper* & νάω *fluo*. ἀεννάων, gen. pl. ε. 593.

Ἀέντων, gen. pl. part. præs. activi, ab Ἄημι, *flo*, ad formam πιθείς, έντος. Sed quia est ab ἄω, potius juxta ἵστημι esset flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ε. 623.

Ἀέξῃ, 3. præs. ab ἀέξω augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὔξω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ε. 6. ἀέξομαι, η, εται, pass. ἀέξεσθ. imperf. ἀεξομένοιο. gen Ion. part. præs. ε. 6. 771. Ϟ. 195. 444.

Ἀεργὸς, οῦ, ὁ. iners. ἀεργῷ, dativ. hinc ἀεργίη, inertia, Ionice, pro ἀεργία, ας, ἡ. *pigritia*. ab ἀεργὸς, pro qua in prosa ἀργὸς. Th. ἔργον, opus. *Prosa* dicitur quasi *profusa*. oratio vero ligata, quæ certis numeris astricta est, quale est poëma. ε. 301. 309. 310.

Ἀεροπότοι, nom. pl. *alte volantes*. Epitheton cygnorum, compositum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volo. declinatur duobus modis. ἀεροπότης, ου, ὁ, prim. simplic. & in quinta simplicium, ἀεροπότης, ητος, ὁ. *in aëre suspensus*. α. 316. ε. 775.

Ἀεσίφρονα, acc. sing. *stolidum*. ε.

313. a nominativo ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ex ἄω, flo, & φρὴν, νὸς, ἡ, mens, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde stultus. hinc ἀεσιφροσύνησιν, dat. pl. Ionic. pro ἀεσιφροσύναις, ab ἀεσιφροσύνη, stultitia. ϑ. 502.

Ἀζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέος, ab ἀζαλέος, ος, ὁ, aridus, torridus. Thema est ἄζω torrefacio, arefacio.

Ἄζε. 3. pers. præs. verbi ἄζω, sicco. ε. 585. α. 397.

Ἄζηται, præs. sub. tristetur, ab ἄζομαι, proprie exaresco: per metaph. cura & mœrore conficior. α. 585. ϑ. 99.

Ἄζω, cum aspero spiritu, veneror. σέβομαι. unde, ἀζόμενος. ϑ. 532

Ἄζωστοι, pl. num. discincti, scil. ut eo sint expeditiores: ex α privat. & ζωστὸς cinctus, quod est à ζωννύω vel ζώννυμι, cingo. in fut. ζώσω, in præt. ἔζωκα. in passivo præt. ἔζωμαι vel ἔζωσμαι. in 3. sing. ἔζωται, hinc est ζωστὸς, cinctus, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, baltheus. ε. 343.

Ἀηδόνα, acc. sing. ab ἀηδὼν, όνος, ἡ. luscinia. ab ἀείδω cano, pro quo in prosa ᾄδω. ε. 201.

Ἄηθ' pro ἄητο, spirabat. imperfect. abjecto ο μικρὸ per apostrophum, & τ mutato in ϑ, propter seq. aspiratam. Them. est ἄω flo, f. ἤσω. unde formatur ἄημι & pass. ἄημαι. α. 8.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ. aër. ab ἄω. in f. g. significat caliginem. ε. 547.

Ἄησι, 3. singul. ab ἄημι flo. hinc Ἄασι, flant. 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω. flo. ε. 514. ϑ. 875.

Ἀήτας, acc. pl. à sing. ἀήτη, ης, ἡ. flatus. in nom. pl. ἄητα, flamina. Th. ἄω. flo. ε. 619. 643. 673.

Ἀθάνατοι, pl. num. f. g. ϑ. 968. Græci non dicunt ἄθανος, sed ἀθάνατος, ὁ, ἡ, ἡ. ex α negativo & ϑάνατος. Sic in Novo Testamento αἰώνιος, ος, ὁ, ἡ. & αἰώνιος in f. g. αἰωνία. Regula. *Adjectiva composita nec non quandoque derivata, sunt generis communis.* Ἀθανάτης, pro ἀθανάτοις, Ionice. ε. 62. & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀθανάτοις. ε. 307.

Ἀθέσφατος, ος, ineffabilis. compositum ex α privativ. & ϑέσφατος pro ϑεόσφατος, à Deo pronunciatus: prout dicimus ϑεόσδοτος, divinitus datus. ἄϑεσφατος etiam idem quod nefandus: sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum, sed intensivum, ut ε. 660. ἐδίδαξαν ἀϑέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt divinum carmen canere. ε. 660. ex φατὸς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. ϑ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθηνὴ, quasi ἄθηλη, ex α privat. & ϑηλὴ papilla, mammæ apex, quod Minerva prognata ex cerebro Iovis (uti fabu-

bulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθλῶαι οὖν αἱ. Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθλῶαι alio nomine Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, *litus*, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῖτις Ἀττικὴ (pro Ἀκτικὴ) civis Attica. α. 126. ε. 428.

Ἄθλ', pl. num. pro ἆθλα, à singul. ἆθλον, ου, τὸ. *præmium certaminis*. sed ἄθλος, ου, ὁ, est ipsum certamen. Vide supra ἄεθλος, ου, ὁ. ε. 754. ϑ. 800.

Ἀϑόλωτος, ον, *illimis, limpidus*. ex α priv. & ϑολὸς, ὸν, ὁ, *limus, fæx, sordes*: unde est ϑολόω turbo: ϑολωτὸς turbatus. ε. 593.

Ἀθρόος, ου, ὁ, *confertus*, in unum collectus. α. 246.

Αἱ, art. præpos. ab ἡ, hæc, ὁ, τὸ. ε. 36. 767.

Αἱ, artic. postp. ab ἥ, ὅς, ὅ. quæ, qui, quod. ϑ. 268.

Αἰακῆ genit. ab Αἰακὸς, ὸν, ὁ. Æacus. ab Αἴαξ Αἴακος, ὁ, vel Αἴας Αἰαντος, ὁ, quæ idem significant. nomen Herois, *Ajax*. ϑ. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖη, ἡ. ε. 124. 253.

Αἶγα, acc. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper, capra*. ε. 514. α. 407.

Αἰγειδῆω, acc. à nominativo, Αἰγειδὴς, ου, ὁ, ab Αἰγεὺς, έος, ὁ, nomen viri. Αἰγειδὴς ergo est patronymicum, sicut à Πηλεὺς dicitur Πηλείδης. α. 182.

Αἴγειροι, pl. nom. à sing. Αἴγειρος, ου, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*. ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως. α. 377.

Αἰγιὸ', acc. sing. pro αἰγίδα. per apostrophum α abjicitur. ab αἰγὶς, ἰδος, ἡ. *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Th. αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper* vel *capra*. α. 344. 444.

Αἰγιόχοιο, gen. Ionic. pro αἰγιόχου, à nominativo αἰγίοχος, ου, ὁ, epitheton Iovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὀχὴ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 481. 659. α. 322. ϑ. 13. 1021.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ. *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γὺψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἱ δ', sunt duæ voces. αἱ est art. præpositivus, δ' per apostr. pro ϳ *vero*. ε. 821.

Ἀΐδαο, Genitivus Æolicus pro ἄϊδος, à nominativo ἀΐδης, ου, ὁ. orcus, inferni. q. d. ἀϊδὴς, ές, ὁ, *obscurus*. ex α non, & εἴδω video. ε. 152. ϑ. 455.

Ἀΐδε, à nominativo ὅσδε, ἥδε, ὅδε. α. 280. 300.

Ἀϊδὲς, obscurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδὴς, ές. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Ἀΐδεω, Genit. Ionicus pro ἄϊδος ab ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. in prosa dicitur, ἅδης, ου, orcus, tartarus. ϑ. 311. 768. 850.

Ἀϊδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀϊδηλος *tenebricosus*. Th. ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. ε. 754.

Ἀΐδηος,

Αἰδιον, ab αἰδιος, *perpetuus*. Th. ἀεὶ *ſemper*. α. 310.

Αἰδνῆς, dat. pl. Ionic. pro αἰδναῖς, ab αἰδνὸς, ὴ, ὸν. *tenebricoſus*. ab εἴδω, video. ϑ. 860.

Αἰδοῖ, dat. ſing. *reverentiæ*, ab αἰδὼς, ὁος, ἡ. *pudor*. ϑ. 92. hinc

Αἰδοῖα, τὰ. pudenda. α. 354. ε. 731.

Αἰδοίη, ης, ἡ. veneranda. ε. 71. αἰδοίοισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδὼς, ὁος, ἡ, pudor. ε. 255. ϑ. 80.

Αἴδος, gen. ſing. ab αἴς αἴδος, ὁ. *orcus*. idem quod αἴδης, ου, ὁ. vide ſupra. αἴδος δε, *ad orcum*. Subintelligitur δόμον. α. 151. 254.

Αἰδρείῃσι. ε. 683. dat. pl. Ion. pro αἰδρείαις, ab αἰδρεία, ἡ. inſcitia. ab ἴδηις, ηος, ὁ ϰῆ ἡ. ſciens. Th. ἴσημι, ſcio. hinc

Ἄιδρις, *ignarus*. vide Th. ἴσημι. *ſcio*. α. 410.

Αἰδὼ, *pudorem*. acc. ſing. αἰδέα, αἰδὼ, ab αἰδὼς, pudor. ε. 322

Αἰδωνῆος, έος, ὁ. idem quod αἰδης, ου, ὁ. *Pluto*. ϑ. 913.

Αἰδὼς, *pudor*. ex α priv. & εἴδω video. quorum nos pudet, ea non aſpicimus. ε. 190. 198. 315.

Αἰειγενετάων. ϑ. 893. *ſempiternarum*. gen. pl. Æol. pro αἰειγενετῶν. ab αἰειγενέτης, ου, ὁ. ſempiternus. ab ἀεὶ, ſemper, & γείνομαι, naſcor. ϑ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ *ſemper*, poëtice. & αἰὲν. ε. 114. & 296. ϑ. 21. &c.

Αἰὲ ναόντων, ex αἰὲ ſemper, poët. pro αἰὲ, & νάω, fluo. ε. 548.

Αἰετὸν, *aquilam*, pro ἀετὸν metri cauſa. ἀετὸς, ου, ὁ. ϑ. 523.

Αἰζηϊὸν, *juvenilis*, ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ. *juvenis*, q. d. ἀεὶ ζέων, *ſemper fervens*. α. 408. ε. 493.

Αἰζηῶν, *juvenum*. gen. pl. ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ. pro quo & ἀζηὸς, juvenis. ϑ. 863.

Αἰήτεω, Æolice pro Αἰήτου, ab Αἰήτης, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 992.

Αἴη, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra*. α. 153.

Αἰήτης, Αἰήτου, Αἰήτελω. Vide Αἰήτεω. ϑ. 958. 994.

Αἵθ', *quæ*, pro αἵτε *quæque*, ab ὅς, ἥ, ὅ. articuli poſtp. ϑ. 2.

Αἰθαλόεις, εντος. ardens. αἰθαλόεντα, acc. ſing. ab αἴθω, uro, incendo. ϑ. 72. 504.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέρα, ὁ. æther. ε. 18. ϑ. 124.

Αἰθιόπων, gen. pl. ab Αἰθιοψ, οπος, ὁ. Æthiops. q. d. αἴθων τὴν ὄψιν. ab ὤψ, vultus, Th. ὄπωπα, video, & αἴθω, uro. imperf. ἤθεον. ardebant. ϑ. 985.

Αἰθομένοιο, ardentis, præſ. part. gen. Ion. ab αἴθω, *ardeo*. αἰθομένοισι, αἰθομένων, num. plur. part. præſ. ε. 753. α. 60. 275.

Αἰθοπα, acc. ſing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, ϰῆ ἡ, niger. ab αἴθω, uro, & ὤψ, vultus. th. ὄπωπα, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. ε. 36.

Αἰθωνι, dat. ab αἴθων, ωνος, ὁ, *niger*. Th. αἴθω, uro. ε. 741.

Αἰκ', pro αἴκε. Dorice pro εἰ μὴ. αἰκε δύνηαι ſi quidem poſſis. ε. 207. 348.

Αἷμα, αἰμ', pro αἷμα, τος, τὸ. *ſanguis*. α. 174. 159. 252. 256.

Αἰ-

Αἱμαχθεισαι, *cruentæ*. pl. num. ab αἱμαχθεις, εισα, εν. Th. eſt αἷμα, ατ⊙, τὸ, ſanguis. ϑ. 183. α. 384.

Αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἱμύλ⊙, ὁ, ἡ, *blandus*. αἱμύλι⊙ idem. ε. 78. Thema, αἱμύλλω. ε. 372. ϑ. 890.

Αἰναὶ. pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. differt ab αἰν⊙ laus, accentu. ε. 800.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo. f. ήσω vel έσω. p. ᾔνηκα. aor. 1. ᾔνησα. aor. 1. imperat. αἴνησον. Th. αἶν⊙, ε, ὁ, laus. ε. 822.

Αἰνείας, ω, ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημι, pro αἴνημι, *probo*. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. έσω, vel ήσω. p. ηκα. Th. αἶν⊙ *laus*. ε. 681.

Αἶνον, acc. fabulam. ab αἶν⊙, ε, ὁ. ε. 200. α. 227.

Αἰνὴ, gravis. à maſculino, αἰνὸς, ἡ, ὸν. *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ. dat. ſing. ſuperl. α. 397. ϑ. 852.

Αἴνυτο, 3. ſing. imperf. medii, à Th. αἴνυμαι. *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. ſingul. ab Αἰολὶς, ίδ⊙. nomen regionis, ab αἰόλ⊙, ε, ὁ. *varius*. hinc, αἰόλλω. *vario*. ε. 634.

Αἰόλλονται, mutant colorem. 3. pl. ind. præſ. paſſ. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ. p. κα. αἰόλ⊙, ε, ὁ, varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ε, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλ⊙, ε, ὁ. *caprarius*. ϖερὶ ϑοὺς αἶγας πολῶν. Them. πολέω *verſo*, proprie qui verſatur circa capras. Nam αι prima ſyllaba eſt ex αἴξ αἰγὸς, ἡ. *capra*. ϑ. 446.

Αἰπὺ, acc. ſing. ab αἰπὺς, ύ⊙. ὁ. *altus*. f. ὴ αἰπεῖα, τὸ αἰπύ. ε. 83. ϑ. 589. 682.

Αἰρῇ, *ceperit*. 3. ſing. præſ. act. ſubj. ab αἱρέω *capio*. f. ήσω. p. κα. α. 2. εἷλον. ε. 616.

Αἷς, *quibus*. dat. plur. ab ἥ, quæ. ϑ. 215.

Αἶσα, ης, *parca*, *ſors*: item *fatum*, *officium*. quaſi ἀεὶ ἴση, *ſemper æqualis*. ϑ. 422. ε. 576.

Αἴσηπος, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμ⊙, ε, ὁ. *fatalis*. ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρ⊙, ε, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æſonis. cognomen viri. ϑ. 993. 999.

Αἴσσονται. 3. plur. imperf. med. à verbo αἴσσω, *impetu feror*, *agitor*. f. ξω. p. χα. ϑ. 150. 671.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχ⊙, ε⊙, τὸ. *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω *contineo*. Qui ſe non continent, ſunt turpes. ε. 209.

Αἶτ'. ε. 92. αἶτε. ϑ. 218. 220.

Αἰτῇς, 2. perſon. ſub. ab αἰτέω. peto. f. ήσω. p. ᾔτηκα. ε. 406.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ. *cuſpis*. die ſpitze. αἰχμῇς, dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς. α. 289. 193.

Αἰχμητάων, gen. pl. Æolice pro αἰχμητῶν, ab αἰχμητὴς, ᾶ, ὁ. *bellator*. Th. αἰχμὴ, ἡ. cuſpis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. 370. ε. 45.

Αἰψηροκέλαδον. epitheton Boreæ. αἰψηροκέλαδ⊙, ε, ὁ, ἡ. *celeriter viam conficiens*. ex αἰψηρὸς *velox*. Th. αἶψα, citο.

το. & κέλευθος, ου, ὁ. *via.* Θ. 379.

Αἴων, præs. part. verbum poeticum, ab αἴω *audio.* ε. 9.

Αἰῶνος, gen. sing. ab αἰὼν, ῶνος, ὁ, *ævum.* item in f. g. ἡ αἰὼν *vita.* α. 331.

Ἀκάμαντι, dat. sing. ab ἀκάμας αντος, ὁ, *indefessus.* compositum ex α privativo, & κάμνω *defatigor*, f. καμῶ, p. κέκμηκα. α. 2. ἔκαμον. Θ. 956.

Ἀκάμαντος, Θ. 824. ου, ὁ, ἡ. *indefessus.* ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτου, gen. Ion. ἀκαμάτῃσι, dat. pl. Ionic. f. g. Th. κάμνω. Θ. 566. 747.

Ἀκάνθη, *nomen mulieris*, ab ἀκάζω *acuo.* Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuspis. Θ. 356.

Ἀκαχήμενος, *ex animo dolens.* præsens med. part. ab ἀκάχημι pro ἀκαχέω, *tristicia afficio.* Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* Θ. 99.

Ἀκαχμένον, *acutam.* part. præt. pass ab ἀκαχέω *acuo.* ἀκαχμένος pro ἠκαχμένος. augmento abjecto & syncope facta ἀκαχμένος. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ. cuspis, vel ἄχος, εος, dolor. α. 135.

Ἀκαχών, *animo mœstus.* ab ἀκάχω dolore afficio, ex Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* Θ. 868.

Ἀκηδὴς, ές, ὁ, ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, εος, τὸ. *cura.* Θ. 489. ἀκηδέα, acc. sing. ε. 112. Θ. 61.

Ἀκήλοι, pl. sine sorte. ex α priv. & κήλη, κηλὸς, ἡ. *sors, fatum.* ε. 821.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Them. κινέω, ῶ, f. ήσω, moveo. ε. 748.

Ἀκμηνότατοι, firmissimæ. pl. num. & superl. grad. ab ἄκμων, *incorruptus*, ex α privat. & κμὴ, κμὸς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur illudque rodit. Vide supra ἀδηκτοτάτη. ε. 433.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus. Th. κάμνω, q. d. ἀκάμων, quod nullis ictibus defatigetur. Θ. 722.

Ἀκοίτιδι, accus. ab ἀκοίτης, ου, ὁ. *maritus.* α. 9. ἄκοιτιν, ab ἄκοιτις, ιος, ἡ. *marita.* ex α quod est non privativ. sed conjunctiv. ab ἅμα, *simul, una*, & κοίτη, ης, ἡ, lectus, à κεῖμαι jaceo, cubo. ε. 798. Θ. 410. 921.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος *insatiabilis.* cum genit. ex privativa part. α, & κορητὸς. à κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, *satio.* α. 346. 433. 459.

Ἄκουε, audi, præs. imperat. ἀκούσῃς, 2. sing. aor. 1. act. opt. audiveris. ε. 211. 719.

Ἀκούοντες, plur. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio. f. σω. p. κα. p. m. ήκοα & Att. ἀκήκοα. Θ. 665.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρος, summa, neut. ἄκρον. ἀκρότατον, in superl. ε. 231. 679. α. 33. Θ. 7. 62.

Ἄκρος, ου, ὁ, ἡ. *anceps, dubium.* Th. κείρω, secerno, judico.

dico. α. 311.

Ἀκροκνέφαιος, *vespertinus*. comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & κνέφας, αἷος, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. ε. 565.

Ἀκτάϊη, nomen proprium mulieris. Θ. 249.

Ἀκτὴ, *litus*. ἀκταῖς, dat. pl. *litoribus*. ab ἄγω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἄκτλω, *munus*, *donum*. ε. 32. 464. quod Junius & Constantinus derivant ab ἀκτὴς, ὁ, cibus.

Ἀκτῖσσι, dat. plur. Poëticus, ab ἀκτὶς, ῖνος, ἡ, radius solis. ab ἄγνυμι *frango*. radiorum solarium est refractio. Θ. 760.

Ἅλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἅλς, sal. solo genere differunt. Θ. 791.

Ἅλαδε pro ἅλάδε *ad mare*. δε postpositum accusativo, valet ad. ε. 629. 755.

Ἀλάληται, *errant*. 3. sing. verbi passivi, à verbo ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in pass. ἀλάλημαι, σαι, ται, ε. 100.

Ἀλαλητῷ, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ. clamor militum, dicentium ἀλαλὴ. Gallice *alarme*. Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλὰ. α. 382. differt ab ἀλάλησθε inenarrabilis.

Ἀλαλκεῖν, *profligabat*, *arcebat*, imperf. Ion. ab ἀλάλκω. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ. robur, vires. Θ. 527.

Ἀλαοσκοπιὴν, *speculationem*, proprie *cæcam speculationem*. comp. ex ἀλαὸς, *cæcus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *specula*. Θ. 466.

Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum*. ab ἀλαπάζω, *diripio*, *vasto*. Th. λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. ε. 435.

Ἄλαστος, ε, ὁ, ἡ ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus*. Doricè, pro ἄλητος, à λήθω, f. σω. lateo. Θ. 467.

Ἄλγε', pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo*, *frigeo*. ε. 132. 198. 209.

Ἀλγινόεντα, acc. sing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Th. ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. Θ. 214. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλέη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Sole. ἐπ' ἀλέᾳ λέχλω. ε. 491.

Ἀλέασθαι, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλδέσασθαι, pro quo ἀλδάσθαι & ἀλέασθαι, per geminam syncopen. (sic Rom. 3. v. 15. σκχέαι pro σκχεῦσαι.) ab ἀλέω *molo*, f. έσω, p. εκα. item *vito*, *caveo*. ε. 732. 444. 778. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλδέω, itemque ἀλεείνω, effugio. ε. 826. est versus ultimus.

Ἀλεξίζω, f. σω, p. κα. *curo*. ab ἀλέγω. hinc ἀλέξητες. ε. 249. Θ. 171.

Ἀλεείνω, evito. Vide in ἀλέασθαι.

Ἀλέλω. Vide paulo ante ἀλέα.

Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix*. ex ἀλέξω vel ἀλεξέω *arceo*, *depello*, & ἀρὴ, ᾶς, ἡ. *dira imprecatio*. est vox media, quæ modo in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, mo-

modo in malam, ut hic. ε. 462.

Ἄλειφαρ, αἷ͡ρ, τὸ, *pinguedo*. ἀλείφω. f. ψω. a. 2. ἤλιφον. Θ. 553.

Ἀλεύασθαι. Vide paulo ante ἀλέασθαι. ε. 503. 796.

Ἀλεύόμῳοι. Vide in ἀλέασθαι. ε. 533.

Ἀλεωρῇ, Ionicè pro ἀλεωρᾷ, ᾶς, ἡ. *evitatio*. Them. ἀλέω, vito. ε. 402.

Ἀληθέα, acc. ſing. ab ἀληθής, *verus*. hinc ἀληθείλω, Ion. pro ἀληθεύω. Θ. 28. ε. 766. 816.

Ἀλιάκμονα, acc. ſing. ab Ἀλιάκμων, ον͡ρ, ὁ. nomen fluvii, ex ἅλς ἁλὸς, ἡ, mare, & ἀκμὴ ῆς, ἡ, cuſpis, vigor, incrementum. Θ. 343.

Ἀλίας ͡ρ, υ, ὁ, ἡ͡ ἡ, non deſinens. Th. λιάζω, f. σω. agito. Θ. 611.

Ἁλιεύς, έ͡ρ, ὁ, *piſcator*. proprie qui in mari piſcatur. per ſynecd. ſpec. *piſcator quivis*. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. α. 214.

Ἁλιμήδη, nom. mul. q.d. *quæ curat mare*. ex ἅλς ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδ͡ρ, ε͡ρ, τὸ, cura. Θ. 255.

Ἁλίοιο, Poëtice, pro ἁλίου, ex ἅλι͡ρ, *marinus*. Thema ἅλς. Θ. 1003.

Ἁλιτημόνων, part. præt. paſſ. Ion. ab ἁλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἁλιτροσύνεται, 3. præſ. paſſ. *male agit*. ab ἁλίτροσύνη, pecco, quod eſt ab ἁλιτρὸς, peccator. Th. eſt ἁλιτέω, pecco. f. ήσω. vel ἁλείτω, cujus aor. 2. ἤλιτον. ε. 239. & 328.

Ἀλκαίοιο, Ion. pro Ἀλκαίου, ab Ἄλκαι͡ρ, υ, ὁ. nomen viri. Th. eſt ἀλκὴ *robur*. α. 26.

Ἀλκείδαο, pro Ἀλκείδου, Æolice, à nominativo Ἀλκείδης, υ, ὁ. nomen viri, ab ἀλκὴ, *robur*. α. 112.

Ἄλκιμο͡ρ, υ, ὁ ἡ͡ ἡ, *robuſtus, fortis*. Them. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur. α. 320. Θ. 526.

Ἀλκιμέδη, nomen fœminæ, q. d. *robur Lunæ*. Luna ſingulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui eſt quaſi *mundi uterus*. α. 3. 467. Θ. 526. 950.

Ἀλκτῆρα, acc. ſing. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, *defenſor, propugnator*. Th. ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλάλκω profligo. α. 29. 128. Θ. 657.

Ἀλλ', pro ἀλλὰ. ε. 11. 15. 35. Θ. 98. &c.

Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia. ε. 821. Θ. 363. 872.

Ἀλλάων, *aliarum*, pro ἄλλων, Æolice. α. 260. ἄλλλω. α. 28. ἄλλῃ. ε. 260.

Ἀλλήλων, gen. pl. ε. 134. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro σὺν ἀλλήλοις inter ſe. α. 347. 379. ἀλλήλας, acc. pl. α. 375. 262. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accuſ. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 134. 249. 276.

Ἄλλο. ε. 142. 156. ἄλλοι. Θ. 147. ἄλλον. ε. 406. 711.

Ἀλλοίλω, acc. ab ἄλλο͡ρ. ε. 822.

Ἀλλοῖο͡ρ, υ, ὁ. *diverſus*. ab ἄλλο͡ρ, alius. ε. 481.

Ἄλλο͡ρ, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud. ε. 339. 443.

Ἄλλοτε, *interdum, alias*. adverb. ε. 243. 723.

Ἀλ-

Ἀλλότριος, ᾱ, ὁ. Th. est ἄλλος, alienus, non proprius. ε. 34. ϑ. 599.

Ἅλμυρὸς, ᾱ, ὁ. *salsus*. epitheton Oceani. Th. ἅλς ἁλὸς, ἡ. mare. ϑ. 107. 964.

Ἄλοχος, ᾱ, ἡ. *uxor*. ἀλόχῳ, dat. α. 87. ex α conjunctivo, quod est ex ἅμα, & λέχος, εος, τὸ, *lectus*, quod sit in eodem lecto cum marito. ϑ. 886. ε. 327.

Ἄλσος, εος, τὸ *lucus*. ex ἅλλομαι *salio*, quod arbores veluti è terra prosiliant. α. 70. 99.

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indissolubile, q. d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica. ἄλυκτος, metri caussa, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, dissolvo. ϑ. 521.

Ἀλύξειν, *vitabit, fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω *vito*. f. ξω. Th. est ἀλέω *molo* : item *vito*. ε. 361.

Ἄλφειον, ab Ἄλφειος, ᾱ, ὁ. nomen fluvii. ϑ. 338.

Ἀλφηστῆσιν, dativ. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφήστης, ᾱ, ὁ, *inventor*. ab ἀλφάω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci literæ nomen. ε. 82. α. 29. ϑ. 512.

Ἀλωὴ, ῆς, ἡ. Th. ἄλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 597. α. 291.

Ἀμ', pro ἅμα, *una, cum*. Dat. ἀμ βροντῇ cum tonitru. ϑ. 80. 268. 691. ε. 217. α. 23. ἄμυδις Ælice pro ἅμυδις. idem quod ἅμα, simul. ϑ. 689.

Ἀμαιμακέτοιο, *indomiti*. ἀμαιμάκετος, ᾱ, ὁ, ex α intensivo. quod est ex ἄγαν, valde, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror. *qui animo est in prælia admodum prono*. ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207. ϑ. 319.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas, ἅμα ἄξονι, cum axe. ε. 424.

Ἅμαξαν, pro ἅμαξαν, Ælic. ε. 451. 690.

Ἁμάρτῃ, *peccaverit*. 3. sing. a. 2. act. sub. ab ἁμαρτάνω *pecco*. f. ἁμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω, assequor. ϑ. 222.

Ἁμαρτίνοος, cujus mens est prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, ου, *mens*. qui meate peccat. ϑ. 511.

Ἀμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε, *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω, *fulgeo, splendeo*. ex α ἐπιτατικὸ, & μαίρω *splendeo*. ϑ. 827.

Ἀμᾶσθαι, præs. infinitivi medii, *metere*. Th. est ἀμάω ῶ f. ήσω meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quam colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. ε. 776. 390. 773.

Ἀμαυροτέρη, Ionicè pro ἀμαυροτέρα, obscurior. ab ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, obscurus. ex α priv. & μαίρω *splendeo*. ε. 282.

Ἀμαυρωθεῖεν, intereant, a. 1. opt. pass. verb. ἀμαυρόω, ῶ, obfusco, obscuro. Th. ἀμαυ-

ρὸς, ᾰ, ὁ. obſcurus. ε. 691.

Ἀμβαλ@, pro ἀναβατὸς, ſcanſilis, *pervius*. ſic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Th. eſt βαίνω, eo. f. βήσομαι. a. 2. ἔβλω. ε. 679.

Ἀμβολιεργὸς, ὄ, ὁ. *dilator operum*. ex ἀναβάλλομαι, *differo, procraſtino*. μηδὲν ἀναβαλλόμ@. & ἔργον, ε, τὸ, *opus*. ε. 411.

Ἀμβροσίῃ, dat. ſing. Ion. pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβρόσι@ immortalis, ex α priv. & βρο@ς, ὄ, ὁ, *mortalis*. καὶ ἐπίθετον δὲ μὴ πρόπολὸν δ' τῶν εἰς σίγμα. ϑ. 69. 796.

Ἄμβρο@, ε, immortalis, pro ἄβρο@. Th. βρο@ς, mortalis. ϑ. 43.

Ἀμέγαρ@ς, *arduus*. invidia carens. Th. μεγαίρω, invideo. ϑ. 666.

Ἀμειβόμ@, præſ. part. *reſpondens*, ἀμειβόμεναι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. *commuto*. In dialogis verba commutamus. conſtrui ſolet cum Accuſ. α. 117. ϑ. 654. 749.

Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικ@ς, ε, ὁ καὶ ἡ, aſper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. ϑ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθὸς, bonus. ε. 312. 700. Cæteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μέν@ *robur*: ſic δρείων eſt ex ἄρης. ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. ſing. m. g. α. 51. ε. 19. 292. 318. 283. Vide ἀγαθὸς.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. ſub. negligant. ab ἀμελέω. negligo. hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλει curæ eſt. ε. 398.

Ἀμέρσῃς, 2. ſing. a. 1. act. ſubj. à verbo ἀμείρω, *privo*. f. σω. ἄμερσε pro ἤμερσε, imperf. Ionic. Th. μείρω, σω. privo. α. 331. ϑ. 698.

Ἀμηχανίη, Ionicè, pro ἀμηχανία *difficultas*, ab ἀμήχαν@ *minime cautus, perplexus*. ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabilem. ε. 494. 83. ϑ. 295. 310.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paulo ante ἀμᾶσθαι. ε. 478.

Ἀμητὸς, ὄ, ὁ, *meſſis tempus*: ſed ἄμη@, ε, ὁ, *meſſis*. ab ἀμάω *meto*. ε. 382. 573.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolice, *nos*. ab ἐγὼ, ego. α. 87.

Ἀμμέσων, pro ἀνὰ μέσον, *in medio*. α. 209.

Ἀμοιβὴ, *talionem*, proprie, *mutationem*, ab ἀμείβω *muto*. f. ψω. præt. med. ἤμοιβα. ε. 332.

Ἀμολγαίη, *lactea*. ab ἀμέλγω. f. ξω. *mulgeo*. ich melcke. ἀμολγὸς, ὄ, ὁ. tempus, quo mulgentur vaccæ. ε. 588.

Ἄμοχθον, adverb. *inſatiabiliter, inceſſanter*, ex α priv. & μόχθος, ὄ, ὁ. linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.

Ἄμπαυμα, *ſolatium*. pro ἀνάπαυμα, ἀτ@. n. g. ab ἀναπαύομαι. quieſco. Th. παύω. finio, ceſſo. a. 2. ἔπαυον. ϑ. 55.

Ἀμπέλαγος, *per pelagum*, per ſyncop. pro ἀνὰ πέλαγ@. πέλαγος *mare*. ſed πέλαγος, ε@, τὸ, *maris profunditas*. ϑ. 190.

Ἀμπυκίδων. acc. à nominativo ἀμπυκίδης, ε, ὁ, *Ampyci filius*.

lius. Ἀμπυκος, ε, ὁ. nomen viri, ab ἄμπυξ, υκος, ὁ. idem quod τὸ κάλλωπτρον, *caliendrum*, *reticulum muliebre*. ab ἀμπίσχω *circumdo*. α. 181.

Ἀμυδις, Æolic. Adverb. idem, quod ἅμα, *simul*, *cum*. α. 345.

Ἀμύμονα, acc. ſing. ab ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ. irreprehenſibilis. idem quod ἀμώμητος, ab Ἀμύμων ονος, ὁ. nom. viri. ϑ. 654. & valet idem quod ἄμωμος, qui nihil commiſit τῆ μυγμῆς h. e. deriſione dignum. à μύζω, f. ξω. *derideo*. Sic dicitur per ſyncopen ϑ χάμμα, pro ἀμυγμων. ϑ. 264. α. 65. 112.

Ἀμύνοντες, præſ. part. ab ἀμύνω, *juvo*. item *arceo*, *propello*. f. νῶ, a. 1. ἤμυνα. p. γκα. α. 240.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod περὶ, circa. ε. 203. α. 128. 200.

Ἀμφαγαπῶντες, præſ. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω ex ἀμφὶ & ἀγαπάω, *valde diligo* ε. 58.

Ἀμφαϱαβίζον, imperf. Ion. *circumſtrepebant*. ab ἀμφαϱαβίζω, circumſtrepo. compoſitum eſt ex ἀμφὶ & ἀϱαβίζω, quod eſt à Th. ἄϱαβος, ε, ὁ. *ſtrepitus*. α. 64. alii legunt ἀμφαβαίζον, ex ἀβαίζω. quod etiam ab ἄϱαβος. ibid.

Ἀμφικάλυψε. a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω circumtego, ex ἀμφὶ *circa*, & καλύπτω, *tego*, f. ψω, p. κα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 165.

Ἄμφιπε, imperf. act. Ion. verbi ἀμφέπω, perſequor, foveo. Th. ἕπω, operor, ſequor. ϑ. 696.

Ἀμφὶ præpoſitio *circa*, per τμῆσιν ſeparatum *circum*. ε. 73. 539. α. 172.

Ἀμφὶς Adverb. ε. 699. *circum*, *ſeorſim*. ϑ. 851.

Ἀμφιβάλῃ, aor. 2. med. ſubj. ab ἀμφιβάλλω. circumjicio, circundo. f. λῶ. p. βέβλημαι. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ε. 543. ἀμφιβαλεῖν. ε. 785.

Ἀμφι--βάλλ'. α. 253. per τμῆσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 254.

Ἀμφίβληστρον, ε, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur in aquam. ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus. Vulcani epithetum. ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ε, τὸ, *membrum*. qui claudicat ex utroque pede. ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλός. ε. 70. α. 219. ϑ. 571. 945.

Ἀμφιδάμαντος, genit. ab Ἀμφιδάμας, nomen viri. q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ε. 652.

Ἀμφιδεδήει, eſt 3. ſingul. pluſq. perfecti medii, à δαίω divido, convivor, ſcio, comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc eſt præt. med. δέδηα. Sicut à θάλλω τέθηλα, à καίω κέκηα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 553.

Ἀμφιλογίας, acc. plur. diſceptationes, quæ fiunt verbis. ab

ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur. ex ἀμφὶ & λέγω, dico. Ϟ. 229.

Ἀμφιπολδύω. f. δύσω. obambulo, comitor. Th. πολέω, verso; pro quo Poëtice πολδύω, versor. ε. 801.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφίῤῥυτος, circumfluus; ex ἀμφὶ, & ῥύω pro ῥέω, fluo. f. δύσω, p. ἔῤῥδυκα. Ϟ. 983.

Ἀμφιρὼ, nomen mulieris. 4. contractorum. ex ἀμφὶ & ῥέω, fluo, &c. Ϟ. 360.

Ἀμφισθήτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω strido, fut. τρίσω. à circumstrependo. Ϟ. 243. 254. 930.

Ἀμφιτρύων, υωνος, υωνα. Nomen viri, ex ἀμφὶ circum, & τρύω, attero, macero, vexo. τρύμα proprie foramen. item veterator. α. 2. 37. 54. 80. hinc

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis. per epenthesin Ϟ α metri causa pro Ἀμφιτρυωνίδης, ου, ὁ. α. 165. 416. Ϟ. 317.

Ἀμφιχέας, a. r. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. f χεύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχευσα. & per syncopen Ϟ σ, ἔχευα & per novam Ϟ υ syncopen, ἔχεα. p. κέχυκα. perf. pass. κέχυμαι. a. 1. pass. ἐχύθην. ε. 65.

Ἀμφότερος, α, ον. ambo. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ionic. α. 177. 382. Ϟ. 771. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, utrimque, adverb. Th. ἄμφω, ambo. Ϟ. 733.

Ἄμφω. ε. 772. α. 171.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, ου, ὁ, probrum, dedecus. item derisor. ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, ῶμαι, cavillor. proverb. paronomasiasticum, Γρᾶος μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. Ϟ. 599.

Ἂν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ε. 179.

Ἀνὰ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens. ε. 226. 526. Ϟ. 91.

Ἀναβάλλεσθαι, præs. inf. differre, procrastinare. Them. βάλω, f. λῶ. jacio. ἀναβαλλόμενος. ε. 408. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, necessitas. ὑπ' ἀνάγκης necessario. ε. 15. Ϟ. 517. 615.

Ἄναγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. pro ἀνῆγον. ab ἄγω duco. f. ξω. p. ῆχα. a. 2. ἤγαγον. α. 280.

Ἀνέλπτοις, pl. insperatæ. ab ἄελπτος, insperatus. Th. ἐλπίς, ίδος, ἡ. Ϟ. 660.

Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδώς, όος, ἡ, pudor. Ϟ. 312. 833. ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ. ἀναιδείη, dat. sing. Ionice, ut & ἀναιδείηφι. φι enim per paragogen additur. ab ἀναίδεια, impudentia. hoc ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, όος, ἡ, pudor. αἰδὼς vero ex α priv. & εἴδω video, ab intuendi fuga. ε. 357. & 322.

Ἀναίτιος, inculpatus. ex α priv. & αἰ-

& αἰλία, ἡ. causa. ε. 825.

Ἄναχτα, acc. sing. ab ἄναξ, rex, ἄναχτος. ε. 69. ϑ. 347. α. 197. 226. ϑ. 493.

Ἀνάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, regno. f. ἀνάξω. p. χα. a. 1. ἤναξα. & Ionic. ἄναξα, ἀνάξειν. ϑ. 837. Distinguitur ab ἀνάγω f. ἀνάξω ex sola contextus serie. ϑ. 491.

Ἀνάπνυος, non respirans. ex α priv. & πνέω, spiro, f. πνύσω. ϑ. 797.

Ἀνάσσῃ, præs. ind. Vide ἀνάξειν. ϑ. 506.

Ἀνασσείουσα, quatiens, est f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασσείω, quatio. Th. est σείω, moveo. f. σείσω, p. σέσεικα. α. 344.

Ἄνασσον, Ionic. & Poëtice pro ἤνασσον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, regno. vide ἀνάξειν. ϑ. 1015. α. 328.

Ἀναστρωφᾶν, converte. præs. infin. act. pro imperat. Hellenismus. ab ἀναστρωφάω. verto. Th. est στρέφω, verto. f. ψω. p. ἔστροφα. a. 2. ἔστραφον. hinc στροφή, ῆς, ἡ. versio, flexus. & hinc στρωφάω verso, circumago, Poëtice στρωφάω, idem. α. 121.

Ἄναυδος, ος, ὁ, ἡ. mutus, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, vox. ϑ. 797.

Ἄναωρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὖρα, aura, ventus. item torrens, & tum est ex α valde & νάω fluo. α. 477.

Ἀναχάσασθαι, a. 1. med. infinit. Poëtice, pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω, f. άσω. recedo. α. 336.

Ἀναφυσιόωντες, præs. part. videtur oriri à φυσιόω, inflo, hinc φύσα, ης, ἡ, follis, blas-balg. Th. φυσάω sufflo. Sed esse à φυσίαω, anhelo, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσιῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω, ῶ: Poëticè ἀναφυσιόω: sicut pro ὁράω ὁρῶ dicunt ὁρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω vero præcedente syllaba longa. ἀναφυσιόοντες vero ab ἀναφυσιόω, contracte ἀναφυσιῶντες, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab ἀναψύχω refocillo, recreo. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 606.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, divisim, Adv. à δίχα dupliciter. Them. δίς, bis. ε. 13.

Ἄνδρα, acc. sing. ε. 269. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἀνδρῆσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνήρ, ὁ, vir, g. ἀνδρός. pl. ἄνδρες. ε. 269. 19. 482. 300.

Ἀνδρογόνος, viripara, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Componitur ex ἀνήρ, ὁ, vir, & γείνομαι, nascor, quod in præt. med. habet γέγονα. inde γόνος, generatio. ε. 781.

Ἀνδροκτασίας, accus. pl. strages. seu cædes virorum. ab ἀνδροκτασία,

κλασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκλασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κλείνω occido. f. κλενῶ. act. ἔκλανα. præt. med. ἔκλονα. ϑ. 228.

Ἀνδρομέᾳ, genit. ab ἀνδρόμεος, virilis. per ſyn ſpeciei, humanus, idem quod βρότεος, ἀνθρώπινος. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνοιο, genit. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φένω, occido, quod in præt. med. πέφονα. α. 98. 420.

Ἀνέηκε, perfect. Act. pro ἀνῆκε, Attice. ab ἀνίημι, remitto, relaxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνλῶ. Th. ἵημι. mitto. ϑ. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀναϊτίθημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ε. 656.

Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω aufero, tollo. in a. 2. act. ἀνεῖλον, in part. a. 2. act. ἀνελὼν, όντος, ὁ. ἀνείλετο, ſuſtulit. a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, ῆμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio, f. ήσω, p. ἤρηκα. a. 2. εἷλον. ε. 746. ϑ. 553.

Ἄνεμος, ου, ὁ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. plur. Ion. ε. 549. 619. 643. 669.

Ἀνεπίξεος, ου, ὁ, ἡ, impolitus, imperfectus. ab ἐπιξέω, in ſuperficie rado, ſeu ſcalpo; inde ἀνεπίξεος, ſcalpendo aut dolando non perfectus. Th. ξέω, rado, polio. f. ξέσω. ε. 744.

Ἀνεπιῤῥέκτοιιν, genit. pl. nondum confectis, vel libatis, h. e. in menſa appoſitis. ab ἐπιῤῥέζω, ſacrifico. Th. ῥέζω, facio. f. ῥέξω, & ἔρξω. p. ἔῤῥεχα, præt. paſſ. ἔῤῥεγμαι, &c. a. 1. part. ῥεχθεὶς. p. m. ἔροχα & ἐοργα. ε. 746.

Ἀνέῃ, acc. pro ἀνέρα. Vide in ἄνδρα. ε. 749. 752.

Ἀνερειψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνερείπομαι, ex ἀνὰ & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. ϑ. 990.

Ἀνεφαίνετο, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifeſtus reddor. Th. φαίνω, f. ανῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον, p. m. πέφηνα. ϑ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. ſubduxerunt. pro ἀνῆγον, verbi ἀνάγω, ſubduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. paſſ. ἀνήχθην. Th. ἄγω. duco. ϑ. 626.

Ἀνήκεσ, ος, ὁ, ἡ, ἀνήκεν, ab ἀκέω ſano; vel ἀκέομαι, ῆμαι, f. έσομαι, & ήσομαι. ϑ. 612.

Ἀνήνορα, accuſ. ſing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ vir. ε. 749.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c. ε. 263.

Ἀνθεῖ, 3. perſon. præſent. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 580.

Ἄνθεια, ἡ. nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. ſing. f. g. ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, floridus. ab ἄνθεμον, ου, τὸ, flos. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ϑ. 887.

Ἄνθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 75. ϑ. 279.

Ἀνθεῦσι, 3. perſon. pl. ind. Dorice

rice pro ἀνθῶσι, & hoc pro ἀνθήσει, florent. ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω. floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 225. ϑ. 988.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam ſcribunt Ἄντη.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ, ϰῆ ἡ, homo. apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quaſi ὡς ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, attente conſiderans, quæ vidit. vel ita dictus. ἀπὸ τοῦ ἄνω ὀπτεύειν, à ſurſum aſpiciendo. ε. 49. 470.

Ἀνίσχε, Poëtice, pro ἀνίη, 3. perſ. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίειν, ης, η. & Poëtice, ἀνίεσκον ες, ε, ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro ἦν eram Poëtæ dicunt, ἔσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto, f. ήσω. p. εἶκα. aor. 2. ἦν. aor. 2. imperat. ἔς. ϑ. 157.

Ἄνιλλω triſtitiam, acc. ab ἀνία, Ionice ἀνίη, ἡ, mœror. ϑ. 611.

Ἀνίϰητος, ου, ὁ, ϰῆ ἡ, invictus. à νίϰαω vinco, f. ήσω. p. νενίϰηϰα. a. 1. ἐνίϰησα. ϑ. 489.

Ἀνιοῦσα, aor. 2. part. proprie ſurſum euntem, h. e. orientem, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι, eo, ſeu ἵημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tanquam ab ἔω, ſicut à λείπω eſt ἔλιπον, &c. ε. 726.

Ἀνιπτοισιν, dativus pl. Ionic. ab ἄνιπτος, ου, ὁ ϰῆ ἡ, ex α priv. & νίπτω, ψω, lavo. ε. 723.

Ἀνιστάμενος, præſ. part. ab ἀνίστημι, exurgo. Th. ἵστημι, ſto, f. στήσω. p. ἕστηϰα, a. 2. ἔστην. ε. 575.

Ἀνολβίη, dat. Ion. pro ἀνολβίᾳ a miſeria. ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ου, ὁ. felicitas. q. d. ὄλος βίος. ε. 317.

Ἀνόστου, inoſſis, ex α privat. & ὀστέον, οῦ, τὸ, os, oſſis. ε. 522.

Ἀνσρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔστροφον. ϑ. 763.

Ἀντ', pro ἀντὶ, è regione. & proinde accentus in primâ non debet eſſe. ε. 725.

Ἄντα, contra. Adv. Poët. item coram. hinc ἀντάω, obviam venio, f. ήσω. ἀντίος, idem quod ἄντα. α. 432. ϑ. 630.

Ἀντεβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω, occurro, item nanciſcor. cum Genit. f. ήσω. præt. ἀντιβέβόληϰα. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpoſitio. pro, loco. ε. 57. ϑ. 893.

Ἀντία. Adverb. è regione, idem quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α, ον, ex adverſo ſtans. Th. ἀντὶ, pro. ε. 479.

Ἀντίβιλον, obviam, Adv. ab ἀντίβιος, adverſus. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ. vis. α. 150. 163.

Ἀντιβολῆσαι, a. 1. act. infinit. vide ἀντεβόλησεν. ε. 782.

Ἀντίη, Ion. pro ἀντία, ex ἀντίος, adverſus. Th. ἀντὶ. α. 444. ἀντίος. α. 361.

Ἀντιφερίζειν. præſ. inf. proprie obvium ſe offerre, item contendere, f. ίσω. p. ϰα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγϰα. ϑ. 609.

Ἄντρῳ, dat. sing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. ϑ. 483.

Ἄντυγες, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ. proprie, *ambitus rotæ in curru*: item *orbita*. α. 64.

Ἀνύσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύσσω, perficio. a. 1. ἤνυσα. Notetur τμῆσις ἀλγ'--ἀνύσας pro ἀνύσσας metri causa, *emensus*. ε. 633. ϑ. 954. ἀνύσσης. ε. 393.

Ἄνωγα, 1. sing. præt. med. ab ἀνώγω *jubeo*. f. ἀνώξω, a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα seu ἄνωγα. ε. 365. 401. 685.

Ἄξαις, 2. sing. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι, seu ἄγω, *frango*. f. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν, pro ἄξαιεν, 3. pl. a. 1. act. opt. Æol. ἄξειε, ας, ε. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι. ε. 432. & 438.

Ἄξεινος, ον. Poëticè pro ἄξενος, *sine hospite*. Th. ξένος, ου, ὁ, *hospes, peregrinus*. ε. 713.

Ἄξονα, acc. sing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*. circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. ε. 422. 691.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. ϑ. 60. α. 282. à præt. med. ἠοιδα. Th. ἀείδω *cano*. ἀοιδῆσι, dat. pl. Ion. ε. 1.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ. *cantor*. Vide supra ἀοιδὴ. ε. 26. ἀοιδοὶ. ϑ. 95.

Ἄοικος, ον, ὁ ἡ. domo carens. ex α priv. & οἶκος, ου, ὁ, *domus*. ε. 600.

Ἄοκνος, ον, ὁ ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ου, ὁ pigritia. ex ὀκ & κνέω *moveo*. quia pigri sunt veluti trunci, & vix se movent. ε. 483.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab ἀείρω *tollo, suspendo*. α. 221. 457.

Ἀσσος, ου, ὁ. illæsus. ab ἄζω, *vulnero*. f. ήσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ. ab. ε. 28. 313. 546. α. 30.

Ἀπαὶ, præpos. pro ἀπὸ, sicut ϖαρὰ pro ϖαρὰ, &c. poëticè. Alia exemplaria habent ἀπὸ. α. 409.

Ἀπαλαὶ, mollia. h. e. juvenilia. ab ἀπαλὸς, ὴ, ὸν, *tener, mollis*, quasi ἁφαλὸς, ab ἁφὴ tactus, quia mollia facile tanguntur. hinc ἀπαλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀπαλοις. ϑ. 3. & 989. α. 279.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλάμων, ονος, ex α priv. & παλάμη, ἡ, unde Latinorum *palma*, manus. ε. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*. fut. 1. med. ab ἀλάομαι vel ἀλάλημαι, ἄλημι, *vagor, erro*. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἀπαλόχροος, genit. ab ἀπαλόχροος, ος, ον, ὁ ἡ ἡ. quæ tenellum seu molle corpus habet. ex ἀπαλὸς, ὴ, ὸν, tener, mollis, & χρὼς, ὠτὸς, ὁ, *cutis*. Th. χρόα *color*. ε. 517.

Ἀπήνευθε, adverb. idem quod ἄνευ, *sine*, absque. ϑ. 386.

Ἀπηνήναθαι, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι *recuso*. a. 1. ἀπηνησάμην. ex ἀπὸ & ἀναίνομαι recuso. quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. ε. 452.

Ἄπτε-

Ἅπαντα acc. sing. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis. & in genit. ἅπαντος, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἁπάντων, Ion. pro ἁπάντων. dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, simul, & πᾶς, omnis. ε. 687. Ϟ. 79. 361.

Ἅπαξ, *ubique*. adverb. Them. πᾶς, ὁ, omnis. Ϟ. 524.

Ἁπάντων, gen. pl. Ion. pro ἁπάντων. Vide in ἅπαντα. Ϟ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur. Th. ἀποπλάω, *decipio*. hinc, ἀπατεών, ῶνος, ὁ, *impostor*. Ϟ. 224.

Ἀπατήσω, f. 1. verbi ἀποπλάω, fallo, f. ήσω. p. ἠπάτηκα. ε. 46.

Ἀπεδειροτόμησεν, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ & δειροτομέω *cervicem abscindo*, ex δειρή, ῆς, seu δειρή, ῆς, ἡ, *cervix, collum*, & τέμνω seco, in præt. med. τέτμημαι, *resecui*. Ϟ. 281.

Ἀπείρεσος, ου, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *finis*. α. 204. Ϟ. 878.

Ἄπειρονα, acc. sing. ab ἄπειρων, ονος, ὁ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *terminus*. ε. 159. α, 472. Ϟ. 187.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Them. κτείνω, occido; f. κτενῶ, p. ἔκτονα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο, imperf. pass. Th. λάμπω, splendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείετ', 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, libo, fundo, f. ψω. p. λέλειφα. α. 174. 268.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, seu ἀπομνάομαι. Them. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μεμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. Ϟ. 503.

Ἀπόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, absum. part. ἀπών, οῦσα, όν. ε. 365.

Ἀπέσυλος, ab Ἀπέσας, αντος, ὁ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. Ϟ. 331.

Ἀπέσυθεν, 3. pl. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσύθησαν, proruperunt. sic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν Æol. Poëtice σ duplicatur & ε abjicitur. Them. σείω, vel σύω, *moveo*, agito. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσυκα. Ϟ. 183.

Ἀπέσυτο, 3. singul. pluisq. perf. pass. pro ἀπετέσυτο, à σύω, in præt. pass. σέσυμαι, poëtice ἔσυμαι, item ἔσυμαι. Ϟ. 859.

Ἀπέχωσιν, omittant, abstineant. 3. pl. præs. sub. ab ἀπέχω, abstineo. inf. ἀπέχειν. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ε. 134. 643.

Ἀπήμαντος, ὁ ἡ. *illæsus*. Th. πῆμα, τος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*. hinc & ἀπήμων, ονος, ὁ ἡ, illæsus. Ϟ. 955. ε. 668.

Ἀπὸ--ἤμησε demessuit, a. 1 Ind. ab ἀμάω. f. ήσω. Vide in ἤμησε. Ϟ. 180.

Ἀπήνης, gen. ab ἀπήνη, ἡ, rheda, vehiculum mulare. α. 273.

Ἀπήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab ἀπαυράω eripio. Th.

ωῆρα, aura. ἀπαωρέω ergo est quasi τὴν ἀνάπνοιαν ἀφαιρῶμαι, *auferò respirationem*, h. e. *occido*. α. 428.

Ἀπηωρεῦντ', pro ἀπηωρεῦντο, *suspensi erant*, 3. pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπηωρῶντο, ab ἀπαωρέω, ῶ, *ex sublimi dependeo*. Th. est ἀείρω, ῶ. *sursum tollo*. f. ήσω. α. 234.

Ἀπιστία, ἡ, *diffidentia*. à πίστις, *fides*. Th. πείθω, σω, *persuadeo*. ε. 370.

Ἄπωλας☉, pro ἀπέλας☉, *cui appropinquare tutum non est*. à πέλας, adverb. *prope*. *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatus*, *informis*. ex α priv. & πλαστὸς *fictus*, à πλάσσω, *fingo*. & Att. πλάττω. ε. 147. ϑ. 151.

Ἄπωλε☉, Doricè pro ἄπλητ☉, & hoc pro ἄπλης☉ *magnitudine immensus*, *inaccessus*. per syncopen τ & σ. Th. πλήϑω, πλέ☉, *plenus*. vel quidem ἄπωλε☉, idem esse dicunt cum ἄπλας☉, *cui appropinquare tutum non est*. Th. πέλας (adverb.) *prope*. ϑ. 153. & 709. α. 147. 230.

Ἀπό, à, *ab*, *præpositio*, genit. regens. ἀπὸ δαιτὸς, à *convivio*, h. e. *post* convivium. ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio*. ε. 195. 740.

Ἀπογυμνωθεὶς, part. a. 1. pass. ab ἀπογυμνόω, *nudo*. f. σω. Th. γυμνὸς, ὴ, ὸ. *nudus*. ε. 728.

Ἀποδοῦναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, *reddo*. Th. δίδωμι, *do*, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων. ε. 347.

Ἀπόδρεπε, præs. imperat. *decerpe*. ab ἀποδρέπω, *decerpo*. f. ψω. hinc ὀρέπανον, υ, τὸ. *falx*. ε. 609.

Ἀπὸ--δῦσαι, *exuere*, *spoliare*, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω *exuo*. Thema, δύω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ--ἕληται, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ἀφαιρῶμαι. Vide in ἕληται. ε. 603.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, *depono*. Th. τίθημι. ε. 760.

Ἀποθρώσκωσιν, *desiliant*. 3. plur. præs. subj. Th. θρώσκω, *salio*. α. 375.

Ἀπόθυμον, *invisum*, *alienum ab animo*. ex ἀπὸ & θυμὸς, ὸ, *animus*. ε. 708.

Ἀπὸ--κέρσε, *incidit*, 3. sing. a. 1. activ. ab ἀποκείρω *detondeo*, item *decutio*, *spolio*. Th. κείρω. f. κερῶ, & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύψασκε, vel ἀποκρύπτασκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω. *occulto*, *absconde*, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, *abscondo*. ϑ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ϑ. 793.

Ἀπολήγει, 3. sing. præs. act. opt. ab ἀπολήγω, *desino*. Th. λήγω, *cessare facio*. ε. 486.

Ἀπόλ-

Ἀπόλυται, 3. perſon. ſingul. ab ἀπόλυμαι, *pereo*, a. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Th. ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὤλα & Att. ὄλωλα, a 2. m. ὠλόμην. ſ. 761.

Ἄπολλων, ωνος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non ſemper ridet Apollo.* Plato in Cratylo derivat ὡς ἀπὸ τοῦ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & ſterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68. ſ. 769. Ϟ. 14. 347.

Ἀπόλοιτ', 3. ſing. a. 2. med. optat. Vide paulo ante ἀπόλυται. ſ. 46. 346.

Ἀπὸ--λῦσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω ſolvo. vide λῦσαι. α. 447.

Ἀπομείρεται, ſortitur, 3. præſent. Th. μείρω, partior, ſeu potius μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα. præt. paſſ. μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. ſ. 576. Ϟ. 801.

Ἀπονοστήσαντα, acc. part a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicunde revertor.* Th. νοστέω, *redeo.* ήσω. ſ. 733.

Ἀποπέμπειν, remittere. præſ. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. ſ. 87.

Ἀποπνείουσα, part. præſ. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poët. πνείω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. Ϟ. 324.

Ἀπόπροθι, adverb. procul. Th. πρὸ ante. ſ. 388.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo. ex ἀπὸ & ἵπταμαι *volo, as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, part. πτάμενος. Ϟ. 285.

Ἀποπτύσαι reſpuunt, 3. pl. ind. præſ. Th. πτύω, ſpuo. f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1. ἔπτυσα. ſ. 724.

Ἀπορινόμεναι, concitatæ, præſ. paſſ. part. f. g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι. pro ὄρω, excito, f. ῥῶ, vel ρσω. Ϟ. 9.

Ἀπορραίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀπορραίω, *deſtruo.* item *careo.* Th. ῥαίω, profligo. deſtruo. f. σω. p. ἔρραικα. Ϟ. 393.

Ἀπορρίψουσι, projecturo. dativ. ſing. f. 1. part. Them. ῥίπτω, projicio, f. ψω, p. φα, p. m. ἔρριπα. α. 215.

Ἀπορρύτου, gen. ſing. ab ἀπόρρυτος, *deorſum fluens*, ἀπορρύω. Th. ῥύω idem cum ῥέω. fut. ῥεύσω, *fluo.* ſ. 593.

Ἀπὸ--τάμοιο, 2. ſing. a. 2. med. opt. ab ἀποτέμνω. Vide in τάμοιο. ſ. 423.

Ἀποτίνυται, 3. perſon. ſingul. à τίνυμι & τίνυμαι, idem quod Th. τίω, *punio*, *honoro.* f. σω. ſ. 245.

Ἀπολύσῃ, luat. a. 1. ſub. 3. perſ. Th. τίω, punio. ſ. 258.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω, abſcindo, f. ξω, a. 2. paſſ. ἐτμάγην. pro ἀποτέμνω. Th. τέμνω, ſeco. ſ. 188.

Ἀπουρίμεθα, *privati*, per ſyncopen pro ἀπουρισσάμεθα, part. a. 1. med. à verbo ἀπουρίζω, proprie *abduco in montem*, Ion. pro ἀφορίζω, extermino. ab ὄρος, ου, terminus, vel ab ὄρος,

ὄρος, ους, τὸ, & Ion. ἶρος, ους, τὸ, *mons*. α. 173.

Ἀποφθιμένης, genit. ſingul. part. præſ. ἀποφθίμενος, mortuus, per ſyncop. pro ἀποφθιόμενος, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, ἴσω, perdo. Th. φθέω, corrumpo. Ϟ. 606.

Ἀποφθινύθουσι, 3. pl. præſ. ind. à φθινύθω, perdo. Th. φθέω. ε. 241.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, 3. ſing. a. 1. act. opt Æol. pro ἀποφθίσαι, à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω, φθείρω. Th. φθέω. ε. 664.

Ἀπύρῳ, dat. ſing. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 523.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὄλα, Att. ὄλωλα. ε. 244.

Ἄρ, per metatheſin pro ῥά. particula expletiva, *certè*, utique. Ϟ. 838.

Ἄρ' pro ἄρα. Differunt ἄρα, *utique*, ἄρα *an*, & ἀρή, ᾶς, ἡ, *precatio*: item *imprecatio*. ſæpe redundat, & eſt μέλιον συμπληρωματικὸν. Vide ε. 49. α. 36. 46.

Ἀρή, *execratio*, noxa, damnum. Ion. ἀρή, ῆς. Ϟ. 657.

Ἀραβεῦσαι, pl. num. part. præſ. f. g. *concutientes* non ſine ſtridore, Doricè pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, *ſtrepitum ſeu fragorem edo*. f. ήσω. p. ηκα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, *ſtrepitus*, propriè armorum cadentium in terrram. ἄραπος ſonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος ſonus fluctuum in mari. ἦχος, ſonus reciprocus. φόβος ſonus vocis humanæ. βρόμος ſonus ignis crepitantis. τόνος ſonus fidium. κτύπος ſonus ex percuſſione ortus, &c. α. 249. 404.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ὰ, ὸν, *rarus*, *a*, *um*. ɔc. πυκνὸς *denſus*. ε. 807.

Ἄραξα, a. 1. Ion. pro ἤραξα, & ἀράξειν pro ἠράξειν. a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, abſcindo. α. 364.

Ἀραρυῖαι, pl. n. f. g. part. præt. m. ab ἄρω *apto*. fut. Æolicum eſt ἄρσω (pro ἀρῶ.) unde ἄρσας, ἀρσάμενος. in præt. med. ἦρα & facta reduplicatione ἄρηρα, poëtice ἄραρα, *adaptatus ſui*. α. 271. 137. Ϟ. 608

Ἀρὰς, acc. pl. ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ. precatio, diræ. ε. 724.

Ἀράχνης, ου, ὁ *araneus*, & ἀράχνιον, *tela araneorum*. ε. 473. 775.

Ἀργαῖος, η, ον, *Argæus*, ab Ἄργος, ους, τὸ. nomen urbis in Peloponneſo. Ϟ. 484.

Ἀργαλέ', pro ἀργαλέα, ab ἀργαλέος, ου, difficilis. pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, ους, τὸ, *dolor*, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. Ϟ. 739. 880. ε. 482.

Ἀργείλου. Vide paulo ante Ἀργαῖος.

γαῖος. θ. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epitheton *Mercurii*. ex Ἄργος, nomen canis, & φόντης per syncopen pro φονητὴς, *occisor*, à φονεύω *occido*, ὅτε Ἄργον τὸν κύνα ἀνεῖλε, τουτέστι τὰς λυσσώδεις ἐπιθυμήσεις ἐκτομήσας. Est interpretatio Tzetzis, quia Argum *canem* sustulit. h. e. cogitationes furiosas. Th. φένω occido. ε. 77

Ἀργέστεω, Genit. Ionicus pro ἀργέτεω, ab ἀργέτης, ου, ὁ, *piger*. ab ἀεργὸς, ὄς, ὁ ἡ ἡ, otiosus. idem quod ἀεργὸς, ex eoque factum per crasin. Th. ἔργον. opus. θ. 870. 379.

Ἀργέῃ, pro ἀργῆτι. dat. sing. ab ἀργῆς, ῆτος, ῆτι, ῆτα, per μεταβολὴν & συγκοπὴν, ὁ, *candidus*. Thema ἀργὸς, *albus*. θ. 541.

Ἄργω, à nominativo Ἄργης, ου, ὁ. nomen proprium Cyclopis. θ. 140.

Ἀργύρεος, έη, εον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς. est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ion. pro, ἀργυρέοις. α. 295. 225. θ. 779. ε. 127.

Ἀργυροδίνην, accus. à δίνη, ης, ἡ. *vortex*, *gurges*, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. θ. 340.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα, Doricè *pes*, vel malleolus pedis. θ. 1006.

Ἀργυρῷ, dat. sing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. ε. 143.

Ἀργυφέῃ, pro ἀργυφέῃ, dat. sing. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura constans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφάω, ὦ, texo. θ. 574.

Ἀρήϊσκος, ου, ὁ, nomen fluvii. θ. 345.

Ἄρειον, compar. n. g. ab ἀρείων, masculino, *melior in prælio*. ab Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. Them. ἀγαθὸς, bonus, ἀρείων, ἄμεινος. ε. 157. 191. 205. α. 120.

Ἄρεος, gen. sing. ab Ἄρης, *Mars*. varie flectitur. in Gen. Ἄρεος & Ἄρηος, item Ἄρης, Ἄρευ, Ion. Ἄρεω. Ἄρες, vocativi casus, ubi η mutatur in ε in 1. contractorum. α. 98. ε. 144.

Ἀρέσανθο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρέσκω, placeo. f. ἀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα. *placo*, item *placeo*, p. ἤρεκα. ἀρέσκομαι in a. 1. med. ἠρεσάμην, & poëtice ἀρεσάμην, ω. *placavi*. α. 255.

Ἀρέσθαι, a. 2. med. inf. ab αἴρω, tollo, capio. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 2. ἦρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. ἀρθήσομαι. θ. 628.

Ἀρετὴ, ἡ, virtus. quasi ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus. ε. 311.

Ἄρη, pro Ἄρηα, acc. ab Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. α. 457. θ. 922.

Ἄρηαι, ε. 630. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionice pro ἄρῃ. ἄρωμαι, ἄρῃ, ἄρηται. pro

ἄρῃ.

ἄρη secunda perf. ἄρηαι. Th. αἴρω. ε. 630. α. 107.

Ἀρηγέμεν, Ionice pro ἀρήγειν, præſ. inf. ab ἀρήγω, *auxilior*. α. 121.

Ἄρηϊ, dat. ſing. ab Ἄρης. Ἀρηΐφιλος bellicoſus. ab Ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. Ϟ. 317.

Ἀρήϊα, acc. pl. adject. *Mavortia*. ab Ἄρης, ηος, ὁ, *Mars*. α. 108.

Ἄρμω, pro Ἄρηα. Sic in N. T. legimus Σωσθένμω pro Σωσθένη. Vide Lexicon N. T. α. 59. 333. 425.

Ἀρηρὼς, p. med. ab ἄρω. Vide ſupra ἀραρυῖα. Ϟ. 812.

Ἄρης, *Mars*, genitiv. Ἄρηος, &c. ὡς ἀπὸ τὸ ἄραι, à tollendo. Teutonice tricg von triegen. Vide in Ἄρεος. α. 192.

Ἀρῆς, gen. Ion. pro ἀρέης, ab ἀρή, ῆς, ἡ, *diræ*, damnum : item *preces*. α. 29. 128. Ϟ. 657.

Ἀρηϊάδω, ab ἀρηϊάδης, ου, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.

Ἀρθείς, a. 1. paſſ. part. ab αἴρω, *tollo*, f. ρῶ. p. κα. a. 1. ἦρα. ε. 549.

Ἀρεϊάδνω, acc. ab Ἀριάδνη, ης, ἡ, nomen mulieris. Ϟ. 947.

Ἀριδείκετα, acc. pl. ex ἀρὶ, quod in compoſitione valet *valde*, & δεικετὰ pro δεικετὰ, ex δείκνυμι *oſtendo*. ἀριδείκετον, *præclarum*. ἀριδείκετ vocativ. pro ἀριδείκετε. Ϟ. 385. 543.

Ἀρίζηλος, quem valde æmulamur, ex ἀρὶ, valde, & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀριδηλος accipere, verſo δ, in ζ, clarus, præclarus. ε. 6.

Ἄρμασιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄρμοι. Ϟ. 304.

Ἀρσαῖος, nomen viri. Ϟ. 977.

Ἄρειος, ſuperl. proprie *bellicociſſimus*, per ſyn. ſp. vero *optimus* in re quavis. ab ἀγαθὸς bonus. in comp. ἀρείων melior. Th. Ἄρης, Mars. ε. 583. 692.

Ἀρκίσει, *arcebit*. f. 1. ab ἀρκέω, f. έσω. propulſo. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἄρκιος, ου, ὁ ἡ ἡ, *promptus, utilis, ſufficiens*. ab ἀρκέω. ε. 368. 349. 499.

Ἄρκτον, Nomen proprium, acc. ab ἄρκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, *urſa*. per meton. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρχίδρος, ν, *urſæ cauda*, ab ἀρχὴ, ῆς, ἡ, *cauda*, & ἄρκτος, ου, ἡ, *urſa*. ε. 608.

Ἅρμα, τος, τὸ *currus*, ab ἅρω, *adapto*. α. 97. 324. 342.

Ἀρμαλιὴ, acc. ſing. Ion. ab ἁρμαλιὰ, ᾶς, & Ion. ἀρμαλιὴς, ἡ, *cibus, demenſum*. Th. ἅρω, adapto. ε. 558. 765.

Ἄρμενα, apta, pro ἀρόμενα, ſic & ἄρμενος, præſ. part. paſſ. pro ἀρόμενος. α. 84. ab ἄρω, apto, fut. ἄρσω & ἀρῶ. Sic ἴκμενος pro ἰκόμενος, ubi eſt ſyncope & ſpiritus mutatio Æolica. ε. 405.

Ἁρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω, *concinnum reddo*. Vide Th. ἅρω. Ϟ. 937. 975.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἀρὴς, ἀρνὸς, ὁ ἡ ἡ, *agnus*. Ϟ. 23.

Ἀρ-

Ἄ῎ρη, nomen urbis. Ἄ῎ρηϊος. α. 475.

Ἀ῾ρῆται, pro ἀρνέηται, 3. singul. præſ. med. ſub. ab ἀρνέομαι ἤω. f. ήσομαι, recuſo, nego. ε. 406.

Ἄ῎ρξωθαι, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ῆρχα. a. 1. ῆρξα. ε. 779.

Ἀ῾ρόῃς, οῖς, 2. ſing. præſ. act. ſubj. ab ἀρόω, ῶ, aro. in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἄ῎ροσα. ε. 477.

Ἀ῾ρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Doricè, pro ἀρόειν, arare, præſ. inf. ab ἀρόω, aro. f. όσω. ε. 22.

Ἀ῾ρόσῃς, a. 1. act. ſubj. ab ἀρόω, aro. f. όσω. a. 1. act. ἄ῎ροσα. ε. 483.

Ἀ῾ροτὴς, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ε. 403.

Ἀ῾ρότοιο, genit. Poet. pro ἀρότου, ab ἄ῎ροτος, ου, ὁ, aratio: ſed ἀρότος, ου, ὁ, tempus arandi. Th. ἀρόω, aro. ε. 382. 448.

Ἄ῎ροτρα, pl. n. g. ab ἄ῎ροτρον, ου, τὸ, aratrum. Th. ἀρόω, aro. ε. 430.

Ἀ῾ροῦν, præſ. inf. pro ἀρόειν extra craſin. ἀρόων, præſ. part. ab ἀρόω. aro. ε. 427.

Ἄ῎ρουρα, ἡ, arvum, h. e. terra arata, culta. Th. ἀρόω, aro. ε. 117. 171. 426.

Ἁ῾ρπάζων, præſ. part. ab ἁρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτὸς, raptus, rapax. ε. 38. & 682. 318.

Ἄ῎ρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω. Hinc per metatheſin, eſt Latinorum *rapax*. ε. 354.

Ἄ῎ρπας, acc. pl. ab ἄρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ε. 571.

Ἁ῾ρπυίας, acc. pl. rapaces quædam Deæ. ab ἅρπυια, ας, ἡ, *raptrix*. hoc ab ἁρπάζω, rapio. ϑ. 267.

Ἀ῾ῤῥηχθῖσι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀῤῥηκτος infractus. Them. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. ε. 96.

Ἄ῎ῤῥητοι, plur. num. *obſcuri*, qui non ſunt in ore hominum. ex α priv. particula, & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔ῎ῤῥηκα. ε. 4.

Ἀ῾ρτεμέμφεος, Æolic. pro ἀρτεμέος, part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ρῶ, a. 1. ἦρα. α. 320.

Ἄ῎ρτενις, maſculos. dualis numeri, ab ἄρτω, vel ἄῤῥω *mas*. ἄ῎ρσενες. ε. 435. ϑ. 667.

Ἄ῎ρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab Ἄ῎ρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q. d. ἀρτεμὴς *perfectus*. vel, ut alii volunt, ὡς δὲ τὸ ἄρτι ἄρτα τέμειν. ϑ. 14. 918.

Ἀ῾ρτιέπειαι, ex ἄρτιος *perfectus*, *integer*, & ἔπος, ſermo. Th. ἔπω, dico. ἀρτιεπὴς, ές, ὁ, ἡ, *verborum concinnator*. Sic & ἡ ἀρτιέπεια, veridica dicitur. ϑ. 29.

Ἄ῎ρτος, ου, ὁ, panis. ε. 440.

Ἀ῾ρυσάμενος, part. a. 1. med. ab ἀρύομαι, *haurio*. Th. ἀρύω, vel ἀρύτω, f. σω, haurio. ε. 548.

Ἄ῎ρχω, impero, f. ξω. p. ἦρχα.

Ἄ῎ρχομαι, incipio, imperf. ἤρχο-

ἠρχόμην. perf. ἤρχμαι. a. 1. ἤρχθην. a. 1. m. ἠρξάμην Ἄρχεσθ', pro ἄρχεσθαι, incipe, Helleniſmus, ubi Infinitivus præſ. ponitur pro imper. Ἀρχώμεθ', præſ. ſub. med. pro ἀρχώμεθα. Th. Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, principium. ε. 382. & 707. ϑ. 1. 36.

Ἂς, acc. pl. ab ὃς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. ſubjunct. α. 6. ϑ. 187.

Ἄσβεστος, ὁ ϗ ἡ, qui extingui nequit. ex α priv. & σβεστὸς, ex σβέννυμι. f. σβέσω, *extingue*. p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα. ϑ. 849. 852.

Ἄσβολος, υ, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.

Ἄσίη, limoſa, Ionice; pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. *limus*. ab ἄζω exſicco. ϑ. 359.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, nomen verbale, *exercitatus*, elaboratus, ab ἀσκέω *exerceo*. ε. 544.

Ἄσκῃ, dat. pro Ἄσκῃα Ion. nomen proprium pagi montani, in quo Heſiodus fuit educatus. ἄσκη, ης, ἡ, quercus ſterilis. ε. 638.

Ἆσσον, Adverb. *propius*, pro ἐγγὺς, prope. in comparativo ἐγγίων, & ἔσσων, quod etiam dicitur ἄσσων. in neutro genere ἔσσον & ἆσσον. ϑ. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. *libenter, cum amplexu*: ab ἀσπάζομαι, f. ἄσομαι, amplector. α. 45.

Ἀσπασὸς, ὴ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.

Ἀστὸς, υ, ὁ ϗ ἡ, quem aſſequi nequeas, immenſus. ut ἄστον ὄλβον, *ingentes opes*. ex α priv. & ἑπομαι, pro ἕπομαι, *ſequor*, *conſequor*, *aſſequor*. ε. 377. ϑ. 694.

Ἀστιδος, gen. ab ἀστὶς, ιδος, ἡ, *ſcutum*, hinc ἀστίζω *ſcuto defendo*. α. 417.

Ἀστεμφὴς, φέος, ὁ, ἡ, pro ἀστεμὴς, *immotus*: utrumque eſt uſitatum. Th. στέμβω, *aſſidue moveo*. item *contumelia afficio*. hinc ἀστεμφέως firmiter. ϑ. 812, 748.

Ἄστρεμα, accuſat. ab ἀστὴρ, έρος, ὁ, ein ſtern. ϑ. 381.

Ἀστερόεσσα, η, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. *Stellatam*. ϑ. 409.

Ἀστερόενθ', pro ἀστερόεντα, ſtellis ornatum, θ pro τ obſequentem ſpiritum aſperum, ab ἀστερόεις, εσσα, εν, *ſtellis plenus, a, um*. ϑ. 127. 470. ε. 546.

Ἀστροπῇ, dat. ſing. ab ἀστροπὴ, fulgur. Poëtis idem quod ἀστραπὴ, ab ἀστράπτω, *fulguro*. f. ψω. in a. 2. ἤστραπον. præt. med. ἤστραπα. Hinc eſt ἀστραπὴ, & Poëtice ἀστροπὴ, & ἀστροπητὴς, *fulgurator*. ab ἀστροπὴ. α. 322. ϑ. 390. 691.

Ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. ε. 415.

Ἄστρα, pl. ab ἄστρον, τὸ, aſtrum, ſidus. Th. ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. ϑ. 110. 382

Ἀστραῖος, υ, ὁ, nomen proprium viri. ϑ. 376. 378.

Ἄστυ, εος, τὸ, *urbs*, quintæ ſimplicium. Hinc Latinorum *aſtutus*. hinc ἀστεῖος, *elegans, bel-*

gans, bellus, scitus. ϑ. 91.

Ἀσύμφορ⊙, *incommodus, noxius,* à σύμφορ⊙, commodus. Th. φέρω, f. οἴσω, fero. ε. 780.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλέως, tutò. Adv. Th. σφάλλω, everto. ϑ. 128. 86.

Ἀσφοδέλῳ, dat. ab ἀσφόδελ⊙, υ, ὁ, *genus plantæ.* ε. 41.

Ἄχρῖον, acc. ab ἄχρῖος, υ, ὁ, qui coërceri non potest. ex α privat. & ἴσχω seu χέω, *contineo, coërceo.* Them. ἔχω, habeo. ϑ. 832.

Ἄτασι, dat. pl. Ion. pro ἄτυσι; ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτάω, *lædo.* ε. 411.

Ἀτάλλων, præs. part. ab ἀτάλλω, *cresco, delicate more pueri alor.* Th. ἀτηλὸς, ὴ, ὁ, *tener*, juvenilis. ε. 130.

Ἀτὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëtice, idem quod in prosa ἀλλὰ, *sed*, vel δέ. α. 470. ϑ. 198.

Ἀτάρβητος intrepidus, à ταρβέω, *perterrefacio.* Them. τάρβ⊙, ε⊙, τὸ, terror. α. 110.

Ἀτασθήρους, noxius, pro ἀτηρὸς, ὴ, ὁ, per pleonasmum syllabæ ταρ. Gen. Ion. ἀτασθηροῖο. Th. ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo. ϑ. 610.

Ἀτάσθαλ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, improbus, ὅτε θάλλῃ ἡ ἄτη, ubi viget *noxa.* hinc ἀτασθαλίαι, *peccatum*, protervia, *stultitia.* εἵνεκ' ἀτασθαλίης propter improbitatem. ϑ. 996. ε. 259. 133. ϑ. 209. 516.

Ἀτενὲϊ, *intento*, ab ἀτενὴς, intentus; ex α intensivo, quod est ex ἄγαν valde, & τείνω, *tendo*, f. τενῶ, p. τέτακα. ϑ. 661.

Ἄτεκν⊙, ὁ ἡ ἡ, *carens sobole.* à τέκνον, ε, proles. Th. πίλω f. τέξω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 600.

Ἄτερ, *sine*, absque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ε. 91. α. 15.

Ἀτερπῆ, acc. sing. ab ἀτερπὴς, ἐ⊙, ὁ ἡ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, *delectio.* ε. 645.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἐγγύα, πάρδα δ' ἄτη, *spondе, præsto noxa est*: sed etiam *peccatum.* Ἰλιαδ. ἰῶπε. v. 115. ἄτησιν. dat. pl. Ion. pro ἄτυσι. Th. ἀτάω, ήσω, lædo. ε. 229. 214. 350. α. 93.

Ἀτιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω, f. ήσω. hoc ab ἄτιμ⊙, inglorius. quod est à τίω, honoro. f. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. pass. τέτιμαι, unde est τιμή. ε. 183. ϑ. 395.

Ἀτιταλλέμεναι, Dorice pro ἀτιτάλλειν, per epenthesin Ϝ τ, ἀτιτάλλειν, præs. inf. delicate nutrire. Vide paulo ante ἀτάλλων. ϑ. 480.

Ἀτλαγενέων, gen. pl. ab Ἀτλαγενὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ. *Atlante natus.* ab Ἄτλας, αντ⊙, ὁ, & γείνομαι, nascor. ϑ. 509. 517. ε. 381.

Ἄτλαντος, δ⊙, ἡ, filia Atlantis. ϑ. 938.

Ἀτμῇ, dat. sing. ab ἄτμη, ἡ, vapor. Th. ἀτμὸς, ὸ, ὁ, flatus, ab ἄω *spiro.* epenthesis literæ τ. ϑ. 862.

Ἄτον πολέμοιο, insatiabilem bello, ab ἆτος, ὁ, ἡ, ex α privat. & ἄδω, satio. α. 58.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præs. subj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω. f. τρέσω. tremo. ε. 537.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ, quæ sic dicitur à *minime parcendo*, κατ' ἀντίφρασιν. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ion. pro ἀτρυγέτου. ἀτρύγετος, *sterilis, non fructuosus*, ex α priv. & τρυγή, *triticum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. Θ. 413. 808. 241. 131.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀτειρής, ἡ ἄτρυτος, indomita, q. d. *nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Th. τρύω, tero. Θ. 925.

Αὖ, iterum. adverb. ε. 293. α. 51.

Αὐαλέος, ε, ὁ, siccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, sicco. ε. 586.

Αὐγάσεαι, respicies. Ionice pro αὐγάσῃ, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illustror. Them. αὐγή, ῆς, ἡ, splendor, lux. ε. 476.

Αὐδή, ῆς, ἡ, *vox*, quasi ab ἄω, *clamo*. Θ. 39. ε. 61. α. 278.

Αὔλω, acc. ab αὖος, η, ον, *siccus*. Th. αὔω, sicco. ε. 458.

Αὖθ', pro αὖθι, rursus, ab αὖ, rursus. αὖθις, idem quod αὖ Θ, *iterum*. Attice scribitur per Θ. Ionic. vero per τ. α. 181.

ε. 50. 35. Θ. 435.

Αὔλακ', acc. sing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *sulcus*, Doricè ὦλαξ. ε. 441.

Αὐλῆς, genit. sing. ab αὐλή, ἡ, *caula, domus, aula*. ε. 730.

Αὐλητῆϊ, dat. sing. ab αὐλητής, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλός, ὁ, *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, genit. ab Αὐλίς. Nomen loci. αὐλέω, *tibia cano*. ε. 649.

Αὐλοῦ, genit. sing. ab αὐλός, οῦ, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, acc. sing. Vide αὔω. ε. 741.

Αὖραι, nom. pl. ab αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ε. 668. Θ. 872.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεταύριον *perendie*. ε. 408.

Αὐσταλέη, *sicca*. idem quod αὐή. vide paulo ante. α. 265.

Αὖτε, adverb. *rursus*. αὖτ' pro αὖτε, *iterum, porro*. αὖτις, *rursus*. Th. est αὖ, rursus. Θ. 47. ε. 295. Θ. 654.

Αὗται, pl. num. f. g. ab ὅστις, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. Θ. 263. 362.

Αὐτάρ, sed. Vide supra ἀτάρ. ε. 63. 82. 89. 120. &c.

Αὖτε, pro αὖ, rursum. adv. ε. 126. 243.

Αὐτέων, Ion. pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτός, ille, τή, τό. α. 237.

Αὐτῆς, Ion. pro αὐτοῦ. α. 237. Θ. 64. 470.

Αὖτ

Αὐτῆς, gen. ſing. ab *αὐτὴ*, *clamor*. Th. *αὔω*, clamo. *α*. 346. 433. 459.

Αὐτίκα, adverb. *ſtatim*. Th. *αὐτὸς*, ipſe. *ε*. 70. 217.

Αὖτις, adverb. rurſum. Th. *αὖ*, *rurſus*. *ε*. 384. *α*. 257.

Αὐτύγιον, *ι*, τὸ, eſt pars aratri, quod vocatur *dentale*. eſt lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* eſt qui terram ſcindit, & liras ducit. *Buris* eſt curvamen aratri, quod vomerem excidit : *ſtiva* vero eſt aratri manica. cæteroquin *dentale* eſt etiam veluti *cratis dentata*, qua ſemina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. *γύα* & *γύη*, *ας*, ἡ, arvum. *ε*. 431.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab *αὐτὸς*, ipſe. *ε*. 96.

Αὐτομάτη, ſc. *ἄρουρα*, *ſpontaneum arvum*. h. e. ager inaratus ferebat fruges, *αὐτόματος* ſponteneus. ex *αὐτὸς*, & *μάτην* fruſtra, temere. item *ſine conſilio*, quod ſponte ſua provenit. *αὐτόματοι*, non accerſiti, ſponte venientes. *ε*. 103. 118.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine *libera*, *ſui juris*. Φ. 258.

Αὐτονόῳ, acc. ab Αὐτονόη, nomen mul. q. d. *quæ ipſa intelligit*. ἀ νόος, ου, *mens*. Φ. 977.

Αὐτὸς, ipſe. *ε*. 268. 331. *α*. 69. Φ. 72.

Αὐτοχεδὸν, *prope*, idem quod χεδόν. Adv. *α*. 190.

Αὐτόφυτος, ίος, ου, ὁ, ἡ, *ſua ſponte enatus*. ex *αὐτὸς*, & *φύω*, gigno. Φ. 813.

Αὐτῷ, dat. ſing. ab *αὐτὸς*, ipſe.

Αὐτῷ pro ἑαυτῷ. *ε*. 56. 291. 294.

Αὔτως, Adv. *fruſtra*, item *ſimiliter*. pro ὁσαύτως. Th. *αὐτὸς*, ipſe. Φ. 402. 600.

Αὐχένα, acc. ſing. ab *αὐχὴν*, ένος, ὁ, *cervix*. *ε*. 813.

Ἀφ', pro ἀπὸ, ab. *α*. 374. 392.

Ἄφαλοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex *α* priv. & *φαλὸς*, dicendus. *φημὶ*, dico. *ε*. 3.

Ἀφαυρότατοι, *imbecilliſſimi*. Th. *ἀφαυρὸς*, ὸν, ὁ, imbecillis. *ε*. 534. *φαῦρος* Dorice pro *φαῦλος vilis*, *nullius pretii*. Atticè *φλαῦρος*. *α* eſt intenſivum ἐπιτατικὸν ex *ἄγαν*.

Ἀφείλετο, abſtulit. 3. ſing. a. 2. med. ab *ἀφαιρέομαι*, aufero. hinc Ἀφελέσσι, f. g. part. a. 2. act. ab *ἀφαιρέω*, aufero. Th. *αἱρέω*, capio, f. *ήσω*, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον. Φ. 443. *ε*. 94.

Ἄφενος, ὁ, vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collectæ*, *πολύετος ex multis annis*. *ε*. 24. 635. Φ. 112.

Ἄφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. *φθίω*, f. *ήσω*, vel *φθίνω corrumpo*. hinc ἄφθιτα *μήδεα* perpetua conſilia. Φ. 545. 389. 397.

Ἄφθονος, ον, invidia carens, copioſus. Th. *φθόνος*, ου, ὁ, invidia. *ε*. 118.

Ἀφίκετο, rediit, 3. ſing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε, 2. pl. a. 2. med. ſic ἀφίκωνται, 3. pl. a. 2.

med. ſubj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Th. ικνέομαι, venio, f. ἵξομαι, præt. ἶγμαι, a. 2. med. ἰκάνω. α. 38. 378. ϑ. 652.

Ἄφνειὸς, dives, poëtice pro ἀφνειὸς. Th. ἄφενος, divitiæ. ε. 453. 306. ϑ. 974.

Ἀφραδίαις, ſtultitiis. ab ἀφραδὴς, *inconſultus*. Hinc regulariter ἀφραδίεια, pro quo lon. ἀφραδίη & ἀφραδίη, *imprudentia, inopia conſilii*. Th. φράζω, dico. ε. 133. 328.

Ἀφρογενείαν, ex *ſpuma prognatam*, ab ἀφρὸς *ſpuma*, & γένος. hoc à γείνομαι, naſcor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur poſtulare ut ſit ἀφρογενῆ. ϑ. 196.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus, ita dicta quod è maris ſpuma ortum habuerit. ε. 65. ϑ. 989.

Ἀφρὸς, οῦ, ὁ, *ſpuma*. α. 389. ϑ. 197.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, *amens*. ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ε. 208.

Ἀφῦσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act. infinit. ab ἀφύω *haurio*, f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. ε. 611.

Ἀχαιοὶ, *Achivi*, quaſi ab ἄχος, εος, τὸ, *mœror, ſolicitudo*. ε. 649.

Ἀχελωΐος, ου, ὁ, *nomen fluvii*. ϑ. 340.

Ἀχεύων, præſ. part. *dolens*. ab ἀχεύω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. ε. 397.

Ἀχέων, præſ. part. ab ἀχέω & ἀχεύω, idem ſignificant. α. 93.

Ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ε. 690.

Ἀχιλῆα, pro Ἀχιλλέα poëtice, ab Ἀχιλλεὺς, Achilles. q. d. ἄχος & λαός, ſolicitudo pro populo. ϑ. 1007.

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχνύμενος, part. præſ. ab ἄχνυμαι idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor, mœror. α. 435. ϑ. 623.

Ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχρεῖος, *inutilis*. Th. χρεία, ας, ἡ, *neceſſitas, utilitas*. ε. 401.

Ἀχρήϊος pro ἀχρεῖος poëtice, facta dialyſi τὸ ει in ηϊ. ε. 295.

Ἄψ. *retro*: item *ſtatim*. Adverb. ἄψ ἰέναι, *retroire*. α. 257. ϑ. 169.

Ἄψευδέα, acc. ſing. ab ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri neſcius, verus. Th. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimenſionem metri hic legendum eſt ἀψευδῆ. ϑ. 233.

Ἄψιν, acc. ſing. ab ἀψὶς, ῖδος, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἅπτω, necto. ε. 424.

Ἀψορρόοι, *reciproci, refluentis*, ab ἀψόρροος. Dicitur etiam ἄψορρος, ex ἄψ, adverbio *rurſus*, & ῥόος *fluxus*, à verbo ῥέω *fluo*. in fut. ῥεύσω. in præterito medio ἐρρύην, unde eſt ῥόος, ου, ὁ, & contracte ῥοῦς, *fluxus*. ῥοὴ, ῆς, ἡ. *idem*. item *fluentum*. ϑ. 776.

B.

Βάζοντ', præſ. part. alloquentes, pro βάζοντε, & hoc pro βάζονθαι, à βάζω, *loquor*. f. σω & ξω, p. χα. atque ita ponitur accuſativus dualis pro accuſativo plurali. Sed videri poſſet mendum, quia præcedit τὰς, non τὼ. Tum pro ἐπίσοι eſſe poteſt ἔπτοσι, quod æque uſitatum eſt. confer Odyſſ. δ. 597. Nulla eſt hic hujus anomaliæ neceſſitas. ε. 184. 786.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um. Th. βάθος, ε͡ος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνῃσι, acc. ſing. βαθυδίνης, ες, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ε. 169. Θ. 133. 338.

Βαθυῤῥείταο, Æolicè pro βαθυῤῥείτου, à βαθυῤῥείτης, ες, ὁ, profunde fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, ῥόος. Θ. 265.

Βαθυχαίτης, ες, ὁ, *qui denſam habet cæſariem*. à χαίτη, ης, ἡ, propriè *juba* in equo. per metaph. *coma*, *cæſaries*. & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, denſus. Θ. 977.

Βαίνοι, aſcenderit, præſ. opt. βαίη. 3. præſ. ſub. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβλω. ε. 326. 569.

Βαιωτῶν, euntibus, Ionicè pro βαιωτῶν, gen. pl. part. præſ. f. g. à βαίνων, ουσα, βαῖνον. Th. βαίνω, eo. α. 232.

Βαιὸν, pauliſper, à βαιὸς, ὴ, ὸ, *parvus*. prov. χάριες βαιοῖσιν ἐπηδεῖ, *gratia compendioſa conſequitur*. confer. ε. 141. h. e. brevia ſunt grata. ε. 416.

Βαλάνους, acc. pl. à βάλανος, ου, ὁ, glans. ε. 231.

Βάλεν, demiſit. 3. ſing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλοιο, 3. ſing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præſ. imperat. paſſ. pro βάλλου, Ion. p. m. βέβολαι. βάλλ'. α. 254. α. 384. ε. 432. 107. 295.

Βαρεῖαν, accuſ. ſing. βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, ε͡ος, τὸ, pondus, onus. ε. 16.

Βαρύθῃ, gravatur. à βαρύθω idem quod βαρύνομαι, *gravor*. à βαρὺς, gravis. Them. βάρος, onus. ε. 213.

Βαρύκλυπος, ος, ὁ, graviſtrepus, *graviter fremens*. à κτυπέω, factum ex τυπέω, *reſono*. Th. τύπτω, verbero. ε. 79. Θ. 818.

Βασιλεύεμεν, præſ. inf. Ion. pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, ε͡ος, ὁ, Rex. Θ. 883.

Βασιλεύς, ε͡ος, ὁ, Rex, q. d. βάσις λαῶν, fundamentum populi. βασιλῆος, poëtice pro βασιλέος. Θ. 886. βασιλεῦσ'. dat. pl. ε. 200.

Βασιληΐην, regale, pro βασίλειον, poëtica dialyſi, à βασιλεὺς, Rex. ε. 125.

Βασιληίδα, acc. ſing. à βασιληὶς, ίδος, ἡ. regius, a, um. adjectivè

vè capitur. Ϟ. 462. 892.

Βεβαῶτες, ſtantes. à βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβακα. part. præt. βεβαὼς per ſyncopen & κρᾶσιν, vel craſin, pro βεβηκὼς. Vide in βαίνει. α. 307.

Βεβεληΐα, ingraveſcens, præt. med. part. g. f. à βελέω, ſum gravis, f. βελέσω, præt. med. βέβελημαι. α. 160.

Βέλεα, tela. acc. pl. à Βέλ-ος, ε-ος, τὸ, telum. Ϟ. 684.

Βέλτερον, melius, à βέλτερ-ος. poëtice pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. ſuperl. βέλτιστ-ος, optimus. ε. 363.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conſpicuus, & virtute maxima. Vide ſupra Ἀργειφόντης. Ϟ. 325.

Βένθεα, acc. pl. à βένθ-ος, ε-ος, τὸ, profunditas. Th. βάθ-ος, ε-ος, τὸ, idem. Ϟ. 365.

Βῆσαν, deſcenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βαίνω, eo. Vide βαίνει. ε. 152.

Βήσσης, vallibus, & βήσσῃσιν, dat. pl. Ionic. Them. βῆσσαι, αἱ, valles. hinc βησσήεις, εντ-ος, ὁ, ſaltuoſus. ε. 508. 387. Ϟ. 860. 865.

Βιβὰς, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνει. α. 323.

Βίβλιν-ος οἶν-ος, vinum Biblinum, poſſet videri vinum Theologicum. Tzetzes ait, ἀπὸ βίβλίας ἀμπέλου Θρᾳκίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βίβλία. ε. 587.

Βίη Ion. pro βία, vis fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φι eſt paragoge poëtica & reddit vocem ἀκλιῆ, quamvis in dativo ἰῶτα ſubſcriptum maneat. ε. 147. α. 75. Ϟ. 496. 882.

Βί-ος, βίου, ὁ, vita. ε. 31. 314. 599.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. pro βιότου, à βιό-ος, ου, ὁ, vita. Th. βί-ος, vita. ε. 299. 474. Ϟ. 605.

Βλαβερὸς, ῆ, ὁ, noxius, à βλάπτω, ψω, lædo. ε. 363.

Βλάπτῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. ε. 256. 281. 191. Ϟ. 89.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρ-ον, ου, τὸ, palpebra. α. 7. Ϟ. 910.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ion. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρὸς, ῆ, ὁ, terribilis aſpectu, ὁ τὸ βλέμμα ταρσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147. 175.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in ſylva. 3. ſing. præſ. à βοάω, f. ήσω, clamo. ε. 509.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile, à boum paſtu. α. 24.

Βολάων, ictuum. gen. pl. Æol. pro βολῶν, à βολὴ, ῆς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. Ϟ. 683.

Βορέαο, pro Βορέου. Æolice, à Βορέας, Latine, Boreas, Nordwind, & Βορέω, Ion. pro Βορέου, acc. Βορέα, pro αν. ε. 504. Ϟ. 379. 870.

Βόσκωσι, paſcunt, à βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. Ϟ. 595.

Βότρυς, υ-ος, ὁ, botrus, uvæ, acc. pl.

pl. βόπτυας. ε. 609. α. 294.

Βωκόλος, ου, & Doricè βωκόλος, bubulcus, hinc βωκολίας, armenta boum. Θ. 445. ex βοῦς, bos, & κόλον, τὸ, cibus. Θ. 293.

Βώδεσι, *bobus nocentes*, à ſing. βώδης, ὁ κὴ ἡ. boves excorians, ex βοῦς & δέρω excorio. ε. 502.

Βωλδύσωλι, dat. ſing. a. 1. part. à βωλδύω, *conſilium do*, f. δύσω. Them. βωλὴ, conſilium. ε. 264.

Βώλομαι, 2. ſing. præſ. medii. Ione formant ſecundam ſingularem à tertia βώληται extrito ται. atque ita pro βώλη uſurpant βώλομαι, à βώλομαι, βούλω, volo, f. ήσομαι, p. βεβούλημαι, a. 1. paſſ. ἐβωλήθην. ε. 645.

Βωλῆσιν, βωλῇσι, dat. pl. Ion. à βωλὴ, ῆς, ἡ, conſilium. ε. 16. 79. Θ. 318.

Βῶς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βῶν, *bovem*, dat. pl. βωσὶν, & βόεσσιν. gen. pl. βοῶν, pro una ſyllaba, acc. pl. βῶς & βόας. ε. 346. 404.

Βόων, clamabant. pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ῶ. clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοῶπις, ιδος, ἡ. cui bovini ſunt oculi & magni, ideoque venuſti. ex βοῦς, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. Θ. 355.

Βοωλεῖν, præſ. inf. à βοωλέω, bobus agitatis aro. à βοῦς, βοὸς, bos, & ὠθέω, f. ήσω, & ὤσω, trudo, pello. ε. 389.

Βραδίων, tardius, à βραδὺς, έος, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος. ε. 526.

Βράχε, 3. ſing. a. 2. act. βράχω, *ſonum & ſtrepitum edo*, verbum ἀνομαλόπεποιημένον. α. 423.

Βρωῖ, 3. perſ. ind. verb. βρωόω, f. ώσω, robuſtum reddo, potens ſum. ε. 5. Θ. 447.

Βρωΐρεως, ω, ὁ, Attice pro Βρωΐρης, ου, ὁ, nomen viri, quartæ ſimplicium. ex βρι particula intenſiva *valde*, & Ἄρης *Mars*. q. d. valde martius. Θ. 714. 817.

Βρίθειν, implere. Vide ſupra βεβρίθυια. βριθόμενος, ab eodem verbo derivatur. ε. 464. α. 300.

Βρισαρμάτης, ου, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, τος, τὸ, currus. α. 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru. Βροντὴς, οῦ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. Θ. 72. 458. 140. 845.

Βρότεος, α, *humanus*, hinc & βροτήσιος, idem. Th. βροτὸς, ὸν, ὁ, mortalis. ε. 15. 414.

Βροτόεσσα, acc. ſing. à βροτόεις, ſanie reſperſus, à βρότος, ſanies, tabum, cruor, quod eſt mutato accentu ob mutatam ſignificationem à βροτὸς, quod ſæpius legitur in plurali numero βροτοὶ, *mortales*. α. 367.

Βροτοῖσι, dat. plur. à βροτὸς, ὸν, mortalis. ε. 24. 212. Θ. 218.

Βροθλοιγὸν, hominum peſtem, à λοιγὸς, οῦ, ὁ, pernicies, *peſtis*, & βρότος, ου, ὁ, mortalis. α. 333. 425.

Βρῶσις, εως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *conſumo*, comedo. f. βρώσω. p. βέβρωκα. præt. paſſ. βέβρωμαι. unde eſt βρῶμα ῥώλικὸν, hoffbiſſlein. à βέβρωσαι eſt βρῶσις, εως, ἡ, *eſca*. item *tinea*. βρώσεως. Ϟ. 797. α. 395.

Βυσσοδομεύων, mentibus altis meditans, à βυσσοδομεύω proprie *profunde ſtruo, fundamenta probejacio*, quod inprimis architecti faciunt in locis paluſtribus. Deinde per metaph. *profunde cogitò, machinor*. compoſitum ex βυσσὸς, οῦ, ὁ, *Ionice* pro βυθὸς, οῦ, ὁ, *fundum, pars ima*; & δομεύω, pro δομέω, *ædificò*. Th. δέμω ſtruo. in præt. med. δέδμα, unde eſt δόμος, ου, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμὸς, οῦ, ὁ, ara. ab Hebr. במה altare in excelſis extructum ab idololatris. prov. φίλος μιχεὶ βωμῶν, *amicus uſque ad aras*. α. 70. ε. 135. Ϟ. 4.

Γ.

Γαῖ, pro γαῖα, ſeu γαία ἡ, terra, tellus. gen. γαίης Ion. pro γαίας. Ϟ. 117. ε. 19. 70. 161. Ϟ. 147. 427.

Γαιήοχος, ου, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contracte γαιῆχος, & γαιάοχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, conneo. Ϟ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. ε. 581.

Γαλαξαύρη, nomen propriun mul. Ϟ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. Ϟ. 252.

Γαλήνη, nomen mul. Ϟ. 244.

Γαμβρὸν, acc. ſing. à γαμβρὸς, ὁ, gener. Ϟ. 818.

Γαμεῖν, præſ. inf. verbi γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. ε. 697.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*; at γαμέτης, ου, ὁ, *maritus*. Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. ε. 404.

Γαμῆαι. γαμέοιτο γαμῆαι, *nubat*. præſ. opt. paſſ. à γαμέω. ε. 696.

Γάμος, γάμου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ε. 695. Ϟ. 603.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi ſunt ungues. ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus, Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto, incurvo, & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γὰρ, *enim, nam, namque*. Conjunct. ε. 5. 14. 21. &c.

Γαστὴρ, έρος, ἡ. γαστέρες, ventres fruges conſumere nati. Ϟ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certe. ſyllabica adjectio. ε. 736. 185. 244.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γέγαα. Th. γείνομαι, gignor. ε. 108.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima perſona, ἐγείνάμην. & γείνασθαι, a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνοθ' imperf. med. Thema γείνομαι, naſcor. Ϟ. 185. & 82. ε. 769. α. 88.

ε. 88. 49. &c.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, quasi ex γέα, terra, & ἔτης, ου, ὁ, sodalis, amicus. q. d. γείτονες, sodales ejusdem telluris. acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat pl. ε. 23. 398. 699.

Γελᾷ, 3. pers. præs. à γελάω, rideo, f. άσω. γελόωντες, pl. num. præs. part. Poëtice pro γελῶντες. posito ο ante ω, & retracto accentu. ϑ. 40. α. 283.

Γενὴ, generatio, ἡ, Ionice pro γενεά. Th. γείνομαι, gignor. ε. 282. ϑ. 871. α. 55.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem Themate derivatur. ϑ. 610.

Γένο Ionice pro γόνυ, & hoc pro ἐγόνυ, a. 2. med. fuisti, ab ἐγείνομαι, υ, εφ. Th. γείνομαι, sum, nascor, f. 2. pass. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 1. m. ἐγεινάμην. ϑ. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, υ, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167. 418.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, à. 2. med. ἐγένόμην. Th. γείνομαι, sum. nascor. ϑ. 115.

Γένοιτο, 3. sing. a. 2. med. opt. γένοιτο, pro γένοιτο, a. 2. m. & hoc pro ἐγένοιτο, metri causa abjicitur augmentum. γένοντο, 3. person. pl. a. 2. m. verb. γείνομαι. ϑ. 199.

Γενετὴ, ῆς, ἡ, partus, generatio. Th. γείνομαι, nascor. ϑ. 271.

Γένηται, fieret, a. 2. med. sub. γένεσθαι, a. 2. m. inf. à γείνομαι, sum, fut. 1. pass. γενήσομαι, p. m. γέγονα. ε. 88. 342.

Γένος, ους, τὸ, genus. à γείνομαι, nascor. ε. 11. 109.

Γεραίοισι, dat. pl. Ion. & Poët. à γέρας, γέραος, αος, & ως, τὸ, munus. ϑ. 449.

Γέρανος, υ, ἡ, grus. ε. 446.

Γέρας, αος, ατος, & ως, τὸ, donum, munus. gen. pl. γερέων. ε. 125. ϑ. 393.

Γέροντος, gen. & acc. γέροντα, à γέρων, οντος ὁ, senex. ϑ. 1003.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, ex γέα. circumflectitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. ϑ. 679. ε. 561.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθέω, f. ήσω, gaudeo, lætor. Doricè γαθέω, unde Latinorum *gaudeo* hinc γήθησεν, a. 1. ind. act. Ion. α. 116. ϑ. 173. ε. 474.

Γῆμε, duxit. 3. sing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε. Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμησα. Th. γαμέω, ήσω, uxorem duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμῃς, a. 1. sub. ϑ. 604. 960. ε. 699.

Γηραιὸς, ᾶ, ὁ, senex, à γῆρας, αος, ατος, ως, τὸ, senectus. ε. 376.

Γηράντεσσι, dat. pl. Poëticus, à γήρας, γήραος, senescens. vel γήρας, est a. 1. part. pro γηράσας à γηράω, senesco, unde ἐγήρασα. est & hinc per syncopen ἔγηρα, sicut pro ἐγάμησα, ἔγημα. Th. γῆρας, αος, τὸ, senectus. ε. 186.

Γῆρας, αος, τὸ, senectus. ἐπὶ γῆρας ἰκέσθαι, ad senectutem

pervenire. dat. γήϊ. ε. 703. 92.

Γηϱάσκοντας, ſeneſcentes, acc. pl. præſ. part. à γηϱάσκω, conſeneſco, f. άσω, p. γεγήϱακα. Γηϱάσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Th. γῆρας, αος, τὸ, ſenectus. ε. 183.

Γηροκόμοιο, gen. Ion. à γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in ſenectute. à γῆρας, αος, τὸ, ſenectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. Θ. 605.

Γηρυονῆα, acc. ſing. à Γηρυονεύς, έος, ὁ, nomen viri. Θ. 287. 309.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, à γηρύομαι, *conqueror*. Th. γῆρυς, υος, ἡ, *vox*, guttur. ε. 258.

Γῆς. Θ. 106. 807.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αντος, ὁ, gigas. à γῆ & γάω. Nam terræ filii dicuntur. Θ. 50. 185.

Γίνεσθαι, præſ. inf. active capitur *generare* ſcil. debet. Alii legunt γείνασθαι, a. 1. m. inf. à γείνομαι, gignor. Vide γένετ'. ε. 791.

Γίνετ', imperf. paſſ. Ion. à γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γινομένης, γινόμενον, præſ. part. à γίνομαι, naſcor. ε. 819. 490.

Γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a. 2. imperat. γνῶθι. præt. paſſ. ἔγνωσμαι. ε. 279.

Γλαύκη, nomen proprium mul. Θ. 244.

Γλαυκῶ, accuſ. ſingul. ab Adj. γλαυκός, ἡ, ὸν, *cæſius*, glaucus. Θ. 440.

Γλαυκιόων, Poëtice pro γλαυκιάων, præſ. part. à γλαυκιάω, ῶ, & Poëtice γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor, ſicut pro ὀφόω, ὁρῶ, Poëtice dicitur ὁρόω. Them. γλαυκός, ἡ, ὁ, glaucus, cæſius. α. 430.

Γλαυκώπη, nomen proprium mul. Θ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæſios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκός, cæſius, & ὤψ, ὠπός, ὁ, *vultus*, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Them. ὄπτομαι, video. ε. 72. Θ. 13.

Γλάφῃ, 3. præſ. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, ή, όν, cavus: à γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. Θ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum. Th. γλάφω. ε. 531.

Γλυκερὸς, ή, όν, dulcis. à γλυκύς, έος, ὁ, dulcis. Θ. 97. α. 331.

Γλώσσῃ, & Att. γλώττῃ, lingua, ἡ. dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. Θ. 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. plur. Ionic. à γναμπτὸς, incurvus, hoc à γνάμπτω, *incurvo*. Th. κάμπτω, flecto. ε. 203.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perſ. a. 2. ind. à γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. Θ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ionic. à γόμφος, ου, ὁ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γουνοῦσιν, dat. pl. à γουνὸς, έος, ὁ, pa-

pareus. γονῆ, dat. ſing. à γονὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 233. & 731.

Γόνος, ου, ſoboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. Ϟ. 495.

Γοργὰς, acc. plur. à γοργὰς, ᾶς, ὁ, *velox.* Ϟ. 274. α. 237.

Γοργᾶς, gen. ſing. pro Γοργόνος, à Γοργὼ, όνος, ᾶς, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ ſunt Phorci filiæ, Meduſa, Sthenyo & Euryale, à γοργὸν, όν, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γόνατα, acc. pl. & γόναθ', pro γόνατα, à γόνυ, τὸ, genu. in genit. ου γόνος & γόνατος, & γονὸς. ε. 585. Ϟ. 460.

Γονεῦσιν, dat. pl. à γονὸς, *fertilis*, Ionica epenth. pro γόνος, hoc à γονὴ, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. Ϟ. 54.

Γονοπαχὴς, έος, ὁ ἡ, *genua pinguis.* ex γόνυ genu, & παχὺς, έος, ὁ, *craſſus.* α. 266.

Γραῖαι, nomen mul. à γραῖα, ας, ἡ, *anus, vetula.* idem quod γραῦς, αὸς, ἡ. Ϟ. 270.

Γρηΐνιον. Nom. propr. Ϟ. 342.

Γύαλοις, dat. pl. *jugis.* à γύαλον, ου, τὸ, *cavitas.* Ϟ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. Ϟ. 149. ε. 66.

Γύης, ου, ὁ, *dentale*, à γύη, ης, ὁ, dentale in aratro. at γύα ſeu γύη, Ion. jugerum. ε. 425.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον, ου, τὸ, membrum. Ϟ. 592.

Γυόνορος, ου, ὁ, *membra depaſcens*, ex γυῖον, ου, τὸ, membrum, & κορέω, item κορέννυμι, *ſatio*, item *depaſcor.* Qui depaſcitur, ille ſatiatur. ε. 66.

Γυωθεὶς, mutilatus. a. 1. part. paſſ. à γυιόω, f. ώσω, claudum reddo, membra frango. Them. γῦον, ου, τὸ, membrum. Ϟ. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνὸς, ὸν, ὁ, nudus. ε. 389.

Γυμνωθέντα, acc. ſing. a. 1. part. paſſ. à γυμνόω, *denudo.* Th. γυμνὸς, ὸν, ὁ, nudus. α. 334. 460.

Γυναικείῳ, muliebri, dat. ſing. à γυναικεῖος, α, ον, muliebris: hinc & γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo ſolæ mulieres verſabantur. Th. γυνὴ, ἡ, mulier. ε. 751.

Γυνὴ, ἡ, *mulier, adoleſcentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, accuſ. γυναῖκα, voc. ὦ γύναι, dat. plur. γυναιξὶ. ε. 94. 700. Ϟ. 513.

Δ.

Δαΐ, dat. ſing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ΐδος, ἡ, *pugna.* Th. eſt δαίω, uro. Ϟ. 650.

Δαιδαλέοιο, Gen. poëticus pro δαιδαλέου, à δαιδάλεος, *artificioſus*; derivatur à Δαίδαλος, ου, ὁ, qui fuit ingenioſiſſimus & ſcientiſſimus Cretenſium artifex. Videtur nomen accepiſſe à δαίω, *ſcio.* α. 334. 460. 137.

Δαΐ-

Δαΐδων, gen. pl. à δαΐς, ίδος, ἡ. *fax.* Them. δαίω propriè *uro.* α. 275.

Δαίετο, imperf. Ion. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ ἡ, Deus. quasi δαήμων. α. 94. δαίμονα. Ϟ. 991. hinc δαιμόνιος, *venerandus*, unde δαιμόνι', pro δαιμόνιε in vocat. Ϟ. 655. & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. Ϟ. 655.

Δαῖτα, acc. sing. à δαίς, δαιτός, ἡ, *cibus, epulum.* δαῖτ'. in acc. plur. δαῖτας. à δαίω, epulum præbeo. ε. 340. 720. 740. Ϟ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicosus.* gen. δαΐφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρήν, φρενός, ἡ, mens. α. 119. ε. 652.

Δάκεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἔδακεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. pass. ἐδήχθην. a. 2 pass. ἐδάκην. Ϟ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma:* hinc δακρυόεις, εντος, lacrymosus. α. 132. 270. Ϟ. 227.

Δαλοῦ. genit. à δαλὸς, οῦ, ὁ, *titio.* Th. δαίω, *uro.* ε. 703.

Δαμαζόμενος, præs. part. à δαμάζω, *edomo.* δαμάσσας, poëtice pro δαμάσας. part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. Ϟ. 865. 490. α. 11.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. άσω. ε. 857.

Δαμέντες, part. a. 2. pass. *domiti.* à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. pass. infin. δάμνανται, domat. præs. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ε. 151. Ϟ. 464. 122.

Δαναάς, ἡ Δαναή, ῆς, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina. à Δαναὸς, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. Them. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, consumo. ε. 721.

Δάσσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëtice pro ἐδάσαντο. augmentum abjicitur & σσ pro γμ duplicatur. à δάζομαι, divido. f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην. hinc δασάμενος & δάσασθαι. hinc δασμὸς *distributio.* item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Th. δαίω, divido. Ϟ. 112. 537. 425. ε. 444.

Δασυστέρνων, gen. pl. à δασύστερνος, hirsutum pectus habens, ex δασὺς densus, & στέρνον, ου, τὸ, pectus. ε. 512.

Δατέεσθαι, præs. inf. pass. *dividi*, pro δατεῖσθαι, exemplaria habent δατέασθαι, α pro ε. à δατέομαι, *dividor.* Th. δαίω, divido. ε. 765. Ϟ. 606.

Δάφνης, genit. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 433. Ϟ. 30.

Δαφοινὸς, *valde funestus, ruber*, seu δαφοινὸς, ἡ, ὸν, *cædis avidus.* ex δὰ, quæ particula per se nihil significat, sed in compositione auget, & φένω, occido.

do. α. 159. & 250.

Δ', vel δὲ, autem, vero. Sæpe ſubjungitur particulæ μὲν, vim adverſativam habens. ε. 10. 13. 24. 34. 37. &c.

Δέδαγται, attributa eſt, perf. paſſ. ind. à δάζομαι, divido, partior. f. δάσομαι. præt. paſſ. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. Ϟ. 789.

Δεδήει, *ardebat.* 3. ſing. pluſq. perf. med. pro ἐδεδήει, à δαίω, uro. præt. med. δέδηα. pl. perf. ἐδεδήειν. α. 155.

Δεδμημένοι. præt. part. paſſ. *domiti*, à δέμω *domo.* f. δεμῶ. p. δέδμηκα, præt. paſſ. δέδμημαι. aor. 2. ἐδμήμεν. hinc in infinit. δμηναι, & δμηῆναι. ε. 116. Them. δμηάω, domo.

Δεδοικημόσι, obſervans. à δοκάω *obſervo*, f. ήσω. Th. δοκάζω, f. άσω, obſervo. α. 214.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. à δέρκω, *video.* f. 2. δρακῶ. aor. 2. ἔδρακον. a. 1. paſſ. ἐδέρχθην. p. m. δέδρηκα. α. 145.

Δειδίξεται, perterrebit. 3. ſing. fut. med. poët. à δειδίσσομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δειδιότες, metuentes, part. præt. med. à δείδω timeo, præterito med. δέδια & δείδια, poëtice, unde part. δειδιὼς. α. 248.

Δεικνύῃ, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perſ. ſing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 449. 524. 500.

Δειλὸς, ὴ, ὸ, *timidus.* à δείδω, timeo. ε. 711. 183. 212.

Δεῖμος, υ, ὁ, nomen viri, à δείδω timeo. α. 195. 463. Ϟ. 934.

Δεινὸς, ὴ, ὸν, terribilis, gravis. δεινοῖο poëtice pro δεινοῦ. δεινῆς pro δειναῖς. Ϟ. 829. δεινοῖσι, dat. pl. Ion. hinc δεινότατος, acerrimus. ſuperlat. ε. 367. α. 71. 129. Ϟ. 138. 155.

Δεινωποὶ, nom. pl. *graves aſpectu.* ex δεινὸς *gravis*, & ὤψ ὠπὸς, ὁ, *facies.* Th. ὄπτομαι, video. At ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox.* α. 250.

Δείξω, f. 1. δείξαι. a. 1. inf. à δείκνυμι, oſtendo, f. ξω. p. χα. ε. 646. 610.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνέω, *cœno.* f. ήσω. Th. δεῖπνον, υ, τὸ, cœna. ε. 440.

Δειπνολόχης, comeſſatricis. gen. ſing. g. f. pro δειπνολόχυ. Adjectiva enim compoſita ſunt g. c. δειπνολόχος, υ, ὁ, ἡ, proprie *qui conviviis inſidiatur*, h. e. qui convivia captat, commeſſator, vel qui accurate illa obſervat, aut loco ſuo curat. ex δεῖπνον cœna, convivium, & λόχος, υ, ὁ, inſidiæ. ε. 702.

Δεῖπνου, υ, τὸ, convivium. ε. 207.

Δειρὴν, acc. ſing. à δειρὴ, ῆς, ἡ, *collum*, vel δέρη. α. 391. Ϟ. 727.

Δέκα, unde eſt δέκατος, *decimus.* f. g. δεκάτη. ε. 610. Ϟ. 726. 789. 803.

Δεκαδώρῳ, dat. ſing. à δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt,

est, ex δέκα *decem*, & δῶρον, ου, τὸ, *palmus*, donum. ε. 424.

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφὶν, seu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210. & 212.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιτον, & indeclinabile. Θ. 260.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, ου, τὸ, stratum, lectus. à δέμω, *edomo*. ε. 326.

Δένδρεα, pl. num. à δένδρεον, ου, τὸ, *arbor*, *lignum* poëtice pro δένδρον. sic ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. Θ. 216. ε. 581.

Δέξαλο, a. 1. med. Ion. pro. ἐδέξαλο, à δέχομαι, recipio, f. δέξομαι. p. δεδεγμαι. a. 1. m. ἐδεξάμην. Θ. 185. ε. 87. 711.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Δεξιτερῇ, dat. sing. pro δεξιτερᾷ. Ionicè à δεξιὰ, *dextra manus*: ὥθεον τὸ δέχεσθαι fut. δέξομαι. Θ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω. timeo. p. δέδοικα, δείδια, δέδια. Θ. 167.

Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, *vincio*. f. ήσω. α. 291.

Δερκιόωντται, pro δερκιῶνται, aspiciunt, à δερκιάομαι, ῶμαι, & poëtice δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. Θ. 911.

Δερκομένω, tuentes, præs. part. dualis numeri, à δερκόμενος. δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομενέων, f. g. pl. num. Æolice pro δερκομένων, à δερκομένη, præs. part. idem quod δέρκω, seu δέρκομαι, videor. Θ. 910. 828. α. 236. 169.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, à δέρω, *excorio*. Th. δέρος, αος, τὸ, pellis, corium. ε. 511.

Δεσμεύων, manipulans, præs. part. à δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, vinculum. Th. δέω, ligo. ε. 479.

Δεσμοῖ, gen. sing. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμοῖ. hinc δεσμεύω *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43. Θ. 501.

Δεύσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. à δεύω, *humecto*, *rigo*. f. εύσω. ε. 554.

Δεῦτε, huc, agite. adverb. hortantis, à sing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ε. 2.

Δεύτερος, ου, ὁ, secundus. ε. 126. 141. Θ. 47.

Δέχεται, 3. sing. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. Θ. 800.

Δὴ, *sane*, *jam*. in carmine modo postponitur, modo præponitur. ε. 2. δὴ τότε, jam tum. Θ. 643.

Δηθὰ, diu, adverb. à δηὼ, diu. Θ. 623.

Δηϊοτῆτος, genit. à δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*. à δηΐος *hostilis*: & hoc à δαίω, *uro*. Θ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, Ceres. Δημήτερος, Δήμητος, Δημήτερι, Δήμητρα. Θ. 454. 912. ε. 298.

Δημὸς, οῦ, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ου, ὁ, populus. Θ. 538. 541.

Δῆμος, ου, ὁ, *populus*. ε. 259. Θ. 971.

Δή-

Δήεια, acc. pl. *consilia*. à δῆν@-, ε@-. τὸ, *consilium*, *vaframentum*. Chaldaice *dena*, meditari. alii habent μήδεα. Ϟ. 236.

Δήϊ. Ϟ. 888.

Δήϊα. Jam. Ϟ. 883.

Δῆιν, acc. sing. à δῆις, ι@-, ἡ, *lis*, *contentio*. hinc δηιάω, *pugno*. ε. 14. 33. α. 241. 251.

Δηρὸν, *diu*, adverbialiter usurpatur pro δλω. Ϟ. 629.

Δῆσε, a. 1. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*, δήσασθαι, a. 1. med. inf. à δέω, *ligo*. Ϟ. 618. ε. 540.

Δή τοι, sanè. Ϟ. 1014.

Δηώσειν, fut. 1. activ. infinit. à δηόω *populor*, *occido*. pro quo Poëtæ etiam δηϊόω, à δηϊ@- vel δαϊ@-, *hostilis*. Th. est δαίω, *uro*, *vasto*. α. 67.

Δία, *Iovem*, acc. sing. à Ζεύς, Διὸς, Διΐ, Δία, vocat. Ζεῦ, Iupiter. Δί'. Ϟ. 468. ε. 52.

Διὰ, præpositio, Δὶ βυλὰς, ex consiliis, Δὶ Θρήικης, per Thraciam. ε. 13. 505. Ϟ. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. præstantissima. à Ζεύς, Διὸς, Iupiter. α. 338. Ϟ. 376.

Διαβὰς, part. a. 2. act. *emensus*. à Διαβαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβλω, a. 2. part. βὰς. Ϟ. 292.

Διαβῆ, transierit. a. 2. act. subj. Διαβῶ. Th. βαίνω, eo. ε. 738.

Διάησι, 3. pers. ind. sing. perflat. ex Δὶ, & ἄημι, *flo*. Th. ἄω, ήσω, flo, spiro. ε. 512. 517.

Διάκτορ@-, ε, ὁ, *nuntius*. Dicitur etiam Διάκτωρ ορ@-, ὁ, à Διάγω, traduco, transmitto. ε. 77. 68.

Διακρινώμεθα, 1. pers. pl. præs. sub. à Διακρίνω, discerno. Th. κρίνω, f. νῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα. ε. 35. Ϟ. 85.

Διαμπερὲς, adverb. *perpetuo*, ex Δὶ, ἀνὰ, & πέρας, ατ@-, τὸ, *terminus*. q. d. penitus (Δὶ intendit significationem) ad finem. ε. 234. Ϟ. 402.

Δῖαν, acc. à δι@-, α, ον, divinus, bonus. Th. Ζεύς, Διὸς, Iupiter. α. 287. ε. 477.

Διασκιδνᾶσι, dissipant. 3. pl. præs. act. à Δισκιδνημι, dissipo, ad formam ἵστημι. Th. est, σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι *dispergo*, f. άσω. Ϟ. 875.

Διδάξῃς, a. 1. sub. à διδάσκω, *doceo*, f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθην. ε. 697.

Διδασκῆσαι, a. 1. act. infin. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ε. 64.

Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. α. 328. ε. 279. 636. Ϟ. 219.

Διδυμάοντε, geminos, dualis num. à διδυμάων, ον@-, pro δίδυμ@-, ε, ὁ καὶ ἡ, geminus. α. 49.

Διεδάσσατο, *distribuit*, 3. sing. a. 1. med. à Διαδάζω. σ poëtice duplicatur. sic διεδάσσαο, *divisisti*, 2. sing. a. 1. med. pro διεδάσω, Ionicè ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido.

Ϟ. 544.

ϑ. 544. 885.

Διέκειϑο, constitutum erat, imperf. med. à Δι-άκειμαι, constitutus sum. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλοντο pro διείλοντο, p. 3. pl. a. 2. med. à Δι-αιρέω, ῶ, divido, f. ήσω, p. δι-ήρηκα, a. 2. διεῖλον. Th. αἱρέω, eligo. ϑ. 112.

Διερῇ, *humidam*, acc. à διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ε. 458.

Διέταξε, disposuit a. 1. ind. verbi Δι-αττάσσω, vel τάω, ordino. Th. τάσσω, vel τάω, f. ξω. p. τέταχα, a. 1. ἔταξα. ε. 274. ϑ. 74.

Διετεκμήραντο, destinarunt. 3. pl. a. 1. med. Δι-αττεκμαίρω, certis signis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐτεκμηρα. Th. τέκμωρ, ωρος, τὸ, signum. ε. 395.

Δίζεσθαι, *inquirere*, præs. med. infinit. à δίζημαι, quæro, fut. διζήσομαι. Th. δίζω, quæro. ε. 601. 426.

Δίη, *divina*, à Ζεύς, Iupiter. ϑ. 260. 866.

Διηνεκέεσσιν, longis, dativ. pl. poëticus, à διηνεκὴς: ex Δι-ὰ & ἠνεκὴς, ές, ὁ ἡ ἡ. *perpetuus*. διηνεκέως, *prolixe*. ϑ. 627. 812.

Δίι, dat. sing. à Ζεύς. vide suo loco. ε. 69. 257. 463. &c.

Δίκαος, justus. ε. 268. & δίκαι' per apostrophen. ε. 278.

Δικαιότερον, justius, comp. à δίκαος, justus. Th. δίκη. ε. 157.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ἡ, *jus*, *fas*. δίκῃσι, dat. pl. pro δίκαις. inde δίκαος, α, *justus*. & δίκαι' per apostrophen, pro δίκαια. ε. 123. 217. 278.

Δικάσσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι, à δικάζω, jus dico. Th. δίκη, *jus*, ἡ. ε. 39.

Δινέμεν, *vertere*, præs. inf. Ion. pro Æolico δινέμμαι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ήσω, à δίνη, ης, ἡ, vortex. ε. 596.

Δινήεντας, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticosus, a, um, à δίνη, ης, ἡ, *vortex*, *gurges*. ϑ. 337.

Δίνης, dat. pl. Ionic. pro δίναις, à δίνη, *vortex*. ϑ. 791.

Διόθεν, adverb. è loco, *à Iove*. Th. Ζεύς, Διὸς, Iupiter. ε. 763.

Διὸς, *Iovis*. gen. à Ζεύς, Iupiter. vocat. ὦ Ζεῦ. ε. 4. 36. &c.

Δῖον, δῖος, δῖα, *divus*, a, *um*. Th. Ζεύς. ϑ. 991.

Διογενὲς, *à Iove generatus*, *generosus*, ex Διὸς & γενὲς pro γενὲς. Th. γίνομαι nascor, f. γενοσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, à Iove nutriti, à διοτρεφὴς, ές, ὁ, ἡ ἡ, ex Διὸς, & τρέφω, αλο, f. ψω, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 992. 82. α. 118.

Δὶς, bis, adverb. ε. 709. 299.

Δίφρου, gen. sing. à δίφρος, (q. δίφορος) ου, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant. per syn. memb. *currus*. α. 321. 324. 109. &c.

Διφῶσα, inquirens, pr. part. f. g. à διφάω, *quæro*, f. άσω. ε. 377.

Δίχ', pro, δίχα *seorsim*. Th. est δὶς, bis. ε. 166.

Διώνυσος, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur Διὸς ἐνὶ μηρῷ ut

ut habet fabula gentilis. Propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400. ε. 612. Ϟ. 941.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. Διὸς ἄνασσα, Iovis regina. Ϟ. 17. 353.

Δμηθεῖσα, & per apoſtroph. δμηθεῖσ', a. 1. part. f. g. *domita*, à δέμω, (pro δαμάω, domo.) fut. δμηῶ. præt. act. δέδμηκα. præt. paſſ. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. paſſ. ἐδμήθην, ης, η. Vide ſupra δαμέντες. α. 48. Ϟ. 1000.

Δμῶας, acc. pl. à δμώς, ῶος, ὁ, *ſervus domitus*, in dat. pl. δμῶσι & δμώεσσι. & δμωσὶ, ῇ, ὁ, idem quod δμώς. Th. eſt δαμάω *domo*. ε. 428. 457. 595. 764. α. 39. 276.

Δνοφερὸς, ἡ, ὸν, tenebroſus. δνοφερῇσι, dat. pl. (Ion.) à δνόφος, ου, ὁ, tenebræ, caligo. Ϟ. 107. 736. 807. 826.

Δοιαὶ, & δοιὼ, & δοιοὶ, pluralis & dual. numeri tantum, Poeticè pro δύο, vel δύω, *duo*. ε. 430.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοίησαν, à δίδωμι, f. δώσω, do. ε. 186.

Δοιὼ dual. num. Vide δοιὰ. α. 234.

Δοκεύων, inſidiatus, part. præſ. verbi δοκεύω, obſervo, f. εύσω. Th. δοκάζω, f. άσω, obſervo. α. 333. 480.

Δολίλῳ, acc. ſing. à δόλιος, doloſus. δολίῃ ἐπιτέχνῃ, *doloſa arte*. Them. δόλος, ου, ὁ, dolus, fraus. Ϟ. 160. 540.

Δόλιχ', *longas*, per apoſt. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, ἡ, ὸν, longus. Ϟ. 186.

Δολοφρονέω, f. ήσω, *cogito fraudes*, à δόλος, & φρὴν, mens. Ϟ. 550.

Δόλῳ, dat. ſing. à δόλος, ου, ὁ, dolus. ε. 83. Ϟ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. Ϟ. 494.

Δόμεν, dare. a. 2. act. infin. Hoc ut & δόμεναι, Dorice pro δοῦναι. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 352.

Δόμος, ου, ὁ, domus, à δέμομαι, *ædifico*. præt. med. δέδομα. Ϟ. 386. hinc δόμονδε, domum verſus. ε. 96. α. 38.

Δορυσσόῳ, haſtarum concuſſori, à δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σσέω, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δότε *date*, à δίδωμι, do. f. δώσω, a. 2. ἔδων. ε. 451. hinc δόσις, δόσιν, munus. Ϟ. 93. 104.

Δότειρα, datrix, à δοτὴρ, ῆρος, dator, ὁ. Th. δίδωμι. ε. 354. α. 131.

Δοῦπος, ου, ὁ, *fragor*, *ſtrepitus*. Ϟ. 70. 703.

Δοῦρα, ligna, acc. pl. pro δούρατα per apocopen, & hoc pro δούρεια, à δόρυ, δούρατος, & δορὸς, lignum, dat. δούρατι, δουρὶ. ε. 454. 805. α. 362.

Δοχμωθεὶς, ſeſe obliquans, a. 1. part. paſſ. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, ἡ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, gen. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 144. Ϟ. 322.

Δράκον, aſpiciebant, pro ἔδρακον,

κον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video, in a. 2. ἔδρακον, facta metathesi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 262.

Δράκοντε, dracones, dual. num. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 233.

Δράκων, οντος, ὁ, draco. dat. pl. δράκυσι. Ϟ. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, à δρεπάνη. idem δρέπανον, υ, τὸ, à δρέπω, *carpo*, f. δρέψω. hinc δρέψασθαι, a. 1. med. inf. α. 292. Ϟ. 31. 162.

Δρέψασθαι. Vide in Δρεπάνας.

Δριμεῖαν, acerbam, à δριμὺς, εῖα, ὺ, proprie *acris gustu seu sapore*. per metaph. *gravis*, *molestus*. α. 261. 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλος, est nomen viri, *qui quercuum satis habet*. α. 187.

Δρύανθα, acc. sing. à δρύας, αντος, ὁ, nomen viri, à δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. in acc. δρυῦν. hinc δρύα, acc. à δρύον, υ, τὸ, *nemus*, *quercetum*. ε. 230. 528. Ϟ. 35. α. 376.

Δυναμήνη, ης, ἡ, nomen proprium mul. Ϟ. 248.

Δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμει, à δύναμαι, *possum*. in 2. sing. δύνασαι, ad formam κρέμαμαι. f. δυνήσομαι,

Δύνηαι, Ionice pro δύνῃ, 2. sing. præs. med. subj. usitate δύνῃ. a. 1. pass. ἐδυνάσθην. Ϟ. 420. ε. 348. 213. α. 121.

Δύνυσι, 3. pers. ind. præs. pro δύνουσι, *ingrediuntur*, à δύνω, δύω, & δῦμι, subeo, f. δύσω, p. δέδυκα, a. 2. ἔδυν, υς, υ. α. 151. ε. 614.

Δύῃ, 3. pers. præs. sub. verb. δύω, subeo. ε. 726.

Δύο, communiter. *duo*, δύω Attice. gen. dual. δυοῖν, f. δυεῖν, *duarum*, dat. pl. δυσὶ. α. 112. ε. 12.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, subeo. f. σω, p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσα. a. 1. inf. act. δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, per τμῆσιν. α. 329.

Δυσηλεγέες, molestæ. pl. num. à δυσηλεγὴς, έος, *molestus*. ex δυς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. ε. 504. Ϟ. 652.

Δυσκέλαδος, υ, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, υ, ὁ, *sonus*, *vox*. ε. 194.

Δυσνομίλω, acc. Ion. à δυσνομία, Ion. α mutatur in η. proprie *mala legum institutio*. item *licentia*, qua qui utuntur, difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiunt. ex δυς, & νόμος, lex. hoc à νέμω, tribuo. Ϟ. 230.

Δυσπέμφελος, gravis accessor. proprie *trajectu difficilis*. ex δυς & πέπεμφα, verbi πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 720. Ϟ. 440.

Δύσσο, induere, Poëtice pro δύσαι, Ionice, & hoc pro δύσω, ἔσθω, præs. med. imperat. à δύω. fut. med. δύσομαι. unde formant novum verbum, δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, ης, εῖν, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, subeo. α. 108.

Δυσ-

Δυσομβρέων, gen. pl. Æol. g. f. pro δυσομβρῶν. præſ. part. à δύσομαι, mergor. idem quod δύνω & δύω, ſubeo. ε. 382.

Δυσφήμια, *ominoſo*, gen. ſing. Ion. à δύσφημος, mali ominis. ex δυς, & φάω, vel φημί, dico. ε. 733.

Δυσφρασίων, præſ. part. à δυσφρονέω, animum abjicio, ægrè fero. ex δυς, & φρὴν, ενὸς, mens. Ϟ. 102.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς,, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. Ϟ. 528.

Δυσωνύμης, gen. ſing. à δυσώνυμος, inauſpicatus. ex δυς, & ὄνομα, *nomen*, cui eſt infauſtum nomen. Ϟ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima, δυωδέκατος, duodecimus, & *duodecim annorum*, à δυωδέκατος *duodecimus*. ex δύο, & δέκα, decem. ε. 749. 774. 789.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim. & μὴν, μηνὸς, ὁ, *menſis*. ε. 750.

Δῷ, (δῶ δῷς, δῷ) 3. ſing. a. 2. act. ſubj. à δίδωμι, do. ε. 352. Ϟ. 933.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δῴη, dederit, Attice, pro δοίη, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 355.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poetica, δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκα. Th. δίδωμι, do. α. 490. ε. 739. Ϟ. 504.

Δῶμα, ατος, τὸ, *domus*, pro δόμημα, à δέμω, exſtruo. Ϟ. 410. ε. 8. 81. δώματ', pro δώματα. Ϟ. 114.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. pl. ε. 612. α. 47.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. Ϟ. 250. 241.

Δωροφάγους, acc. pl. à δωροφάγος, donivorus. Duo turpiſſima vitia in judice, ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωπολημψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Active capitur, & proinde acutus eſt in penukima. Tzetzes intelligit τοὺς ἐκ τῶν λαμβάνειν δῶρα ζῶντας, *qui ex illis largitionibus vivunt*. ad quam peſtem è medio tollendam ſtipendia erant conſtituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39. 219. 262.

Δὼς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ε. 354.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι. Vide in δόμεν. ε. 57. 176.

Δώτῃ, datori, dat. caſ. uſitatius δότῃς, ου, ὁ, *dator*. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτὴρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες ἐάων, *datores bonorum*. malo δωτῆρες ἐάων. ἐάων, ſcil. δωρεῶν, ubi ἐάων eſt gen. pl. g. f. pro ἐῶν. Vide infra ἐάων. Ϟ. 46. 111. 633.

Δωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. ϑ. 248.

Δώωσι, a. 2. ſub. pro δῶσι, Poëtice, nova ϗ ω μιγάλως ἐπενϑέσϑ, verb. δίδωμι, do. ϑ. 222.

Ε.

Ε᾽, *ipſum*, acc. ab ἑ, οἷ. ἐδὲ ἐ λήϑῃ, neque ipſum latet. ε. 266. α. 359. ϑ. 332.

Ε᾽ᾷ, 3. perſ. ind. ab ἐάω, ſino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴᾶκα. ε. 340. ϑ. 772.

Ἑ᾽άων, *bonorum*. vitioſe videtur quibuſdam ſcribi ἑάων pro ἑῶν Æolice, ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *ſuus*. Magis arridet iis analyſis, qua deducitur ab ἐὸς, ἑᾶ, ἐὸν, idem quod ἐὺς, vel ἠὺς, *bonus*, ſubintelligi poteſt δωρεῶν, à δωρεὰ, *donum*. Sed pace illorum, ſubintelligi etiam poteſt in ἑάων (pro ἑῶν Æolic.) τὸ δωρεῶν. Nam omne donum per ſe intelligitur eſſe bonum. *Deus* vero *dator* & largitor donorum *ſuorum*, h. e. quæ ab ipſo proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἐὸς, ἀ, ὸν, pro ἐὺς ſit vox, proba, nec ne. Deſideramus hic autoritatem: ἐὸς, vero ἐὴ, ἐὸν, *ſuus, a, um*, eſſe uſitatiſſima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per tranſennam inſpexit, ignorare poteſt. Verius ergo per ſpiritum aſperum ſcribitur ἑάων, quam per ſpiritum tenuem. ϑ. 46.

Ἔαγε, 3. ſing. præt. med. pro ηγε, *fractus fuit*, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω frango, p. m. ἦγα & ἔαγα, ſolutione η in εα. aor. 1. ἦξα & ἔαξα, aor. 2. paſſ. ἤγλων & ἐάγλων. Errant ergo Grammatici, qui affirmant præt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. active tantum capi, non paſſive. ε. 532.

Ἔαρ, ἔαρος, τὸ, ver, contracte ἦρ, unde Latinorum *ver*. ε. 475. 567.

Ἔασον, *relinque*, a. 1. inf. act. a. ἐάω. ε. 340.

Ἔασιν, Ion. pro εἰσὶ, ſunt, ab εἰμὶ, ſum. ε. 728. ϑ. 95.

Ἑαυτῇ, dat. *ſibi*, ab ἑαυτὸν, ἑαυτῆς *ſui*. ϑ. 126.

Ἑβδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, ſeptima dies, ſacra dies. ab ἑπτὰ, ſeptem. ε. 768.

Ἑβδομάτη, Poët. pro ἑβδόμη. ε. 803.

Ἔβη, 3. ſing. a. 2. act. à βαίνω, eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 1. med. ἐβησάμην. ἐκ δ᾽ ἔβη, pro ἐξέβη ϗ, per tmeſin. α. 338. ϑ. 194.

Ἑβιήσατο, *per vim ademit*, a. 1. med. à βιάω. Them. βία, ἡ. ϑ. 423.

Ἑβούλευσε, a. 1. ind. à βουλεύω, conſilium agito. f. σω. Them. βουλὴ, conſilium. ϑ. 389.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. à βροντάω, *tono*. Th. βροντὴ, *tonitru*. ϑ. 839.

Ἐγχυάλιξεν, 3. ſing. a. 1. act. indic. ab ἐγχυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus do; à γύαλον, ὄ, τὸ,

τὸ, *cavitas manus*, seu *vola*. idem quod ἐγχειρίζω. θ. 485.

Ἔγχυς, & ἐγχύθι, Poët. comp. ἐγχύτερος, superl. ἐγχύτατος, proximus. ε. 247. 286.

Ἐγείνατο, 3. pl. imperf. à γείνομαι, gignor, nascor. ἐγείνατο, 3. sing. a. 1. med. a. 2. m. ἐγχρόμω, ω, 3. plur. ἐγχύντο. ε. 17. θ. 46. 111. 240.

Ἐγείρει, *excitat*. 3. pers. præs. ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγειρέσθω, 2. dual. imperf. pass. Poëtic. augmento abjecto pro ἠγειρέσθω, f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Attice ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20. α. 176.

Ἐγέλασσε, pro ἐγέλασε. a. 1. act. à γελάω, rideo. ε. 59.

Ἔγκατα, τὰ, *intestina*. θ. 538.

Ἐγκάτθετο, condidit, per syncopen, pro ἐγκατέθετο. 3. pers. sing. a. 2. m. verbi ἐγκαταθήμι, condo, depono, in Th. πίθημι, pono. a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. θ. 487. 899.

Ἐγκαταλείπων, *relinquens*, præs. part. Th. λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 376.

Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part. ab ἐγκυρέω, incido, f. ἐγκύρσω, a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido, ε. 214.

Ἔγνων, 3. pers. ind. a. 2. *sapuit*. tanquam à γνῶμι. Th. γινώσκω, fut. 1. γνώσομαι. a. ἔγνων, ως, ω, p. ἔγνωκα. ε. 216.

Ἔγχος, εος, τὸ, *lancea*, dat. ἐγχεῖ, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135. 190.

Ἐγχώριον, domesticum, in eo loco ubi habitas, ex ἐν, & χῶρος, ου, ὁ, locus. ε. 342.

Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Attice, & ἐγών, Dorice. ε. 10. 652. 680.

Ἔδακ', *rodit*, pro ἔδακε, 3. singul. a. 2. act. à δάκνω, *rodo*, *mordeo*, f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδακον. ε. 449.

Ἐδάμασσε, a. 1. act. Poët. pro ἐδάμασε; à δαμάω, *domo*. α. 408. θ. 332.

Ἐδατεύμεθ', *divisimus*, 1. plur. aor. 1. m. pro ἐδατεύμεθα. Poëtæ duplicant σ, metro id postulante. à δατέομαι, *divido*. ἐδάσσατο, *destinavit*. Th. δαίω, divido. ε. 37. θ. 520.

Ἔδῃ, *edit*, 3. pers. præsent. ab ἔδω. θ. 525.

Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. θ. 479.

Ἔδησαν, alligarunt, a. 1. à δέω, ligo, f. δήσω, & δέσω, præt. pass. δέδεμαι. θ. 718.

Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. pers. pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 660. θ. 22.

Ἐδίδων, 3. pers. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, à δίδεω, pro δίδωμι, do. Vide δέμω. ε. 138.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. plur. à δίδωμι, do. θ. 30.

Ἐδονεῖτο, agitabatur, imperf. pass. Th. δονέω, f. ήσω. α. 237.

Ἕδος, εος, τὸ, sedes. Th. ἕζομαι, f. ἑδήσομαι, sedeo. α. 203. θ. 117.

Ἔδουσι, *edunt*, præs. ind. ἔδω, edo,

edo, p. ἐδήδοκα. cætera tempora non ſunt in uſu. Θ. 640.

Ἑδρη, Ion. pro ἕδρα, ſella, ἡ. Th. ἕζομαι, ſedeo. Θ. 386.

Ἑδριόωνται, *ſedem habent*, 3. pl. ind. paſſ. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poëticè ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, ſedeo. Θ. 388.

Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. à δύναμαι, poſſum. Vide ſupra δύναμις. ſ. 133.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, à δύνω. Vide in κατὰ-ἔδυνε. α. 124.

Ἐδωδῆς, gen. ſing. ab ἐδωδή, cibus. Th. ἔδω, edo. ſ. 591.

Ἔδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω. ſ. 277. 92. α. 125.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρέω, f. ήσω. dono. Th. δῶρον, ου, τὸ, donum. ſ. 82.

Ἔειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε, proſtheſi poëtica. ἔειπαν, 3. pl. a. 1. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. imperat. εἰπέ. ſ. 86. Θ. 24.

Ἕεις, *unus*, pro εἷς, per παράθεσιν poëticam, f. μία, n. ἕν. Θ. 145.

Ἐέλδεται, appetit, præſ. ind. verb. ἔλδομαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ, deſiderium. ſ. 379. α. 36.

Ἔεργ', præſ. imperat. pro, ἔεργε, *cohibe*, ab ἐέργω, pro εἴργω, arceo, f. ξω. ſ. 333. Θ. 751.

Ἑέρση, pro ἕερση, ρος. α. 395.

Ἔζεε, *fervebat*, 3. perſ. imperf. act. à ζέω, ferveo. Θ. 695. 847.

Ἑζόμενον, *ſedentem*, part. præſ. verbi ἕζομαι, ſedeo. f. ἑδοῦμαι. ſ. 591. 724.

Ἕζον, vivebant, 3. pl. imperf. act. à ζώω, poët. pro ζάω, ῶ, vivo, f. ζήσω. p. ἔζηκα. ſ. 112.

Ἔην, *erat* vel *fuit*, poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, ſum, ſ. 11. 117.

Ἑὴν, ſuam, acc. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *ſuus, a, um.* ab ἕ, ſui. Θ. 487. 890.

Ἔηθα, poëtica proſtheſi, pro ἦθα, & hoc pro ἦς, & eſt a. 2. ſub. ὦ, ἦς, & poët. ἔω, ἔης. θα eſt Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, ſum. ſ. 312. 515.

Ἔθ', pro ἔπ, ob ſeq. aſpiratam. Et eſt adverb. ſignificans, adhuc. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, volo, f. θελήσω, p. τεθέληκα. ἐθελήθω, 2. perſ. præſ. ſub. pro ἐθέλῃς per paragogen Æol. ἐθέλῃσι, vel ἐθέλησιν, 3. perſ. ſing. ſub. præſ. Ion. pro ἐθέλῃ. ſ. 207. 266. 390. 666. Θ. 432.

Ἐθελημὸς, voluntarius, ab ἐθέλω. *volo.* ſ. 118.

Ἔθεν, *ponunt*, 3. pl. a. 2. m. ἔθημι, ου, το. à τίθημι, pono. ſ. 510. α. 261. Θ. 805.

Ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθω, poſui, ἔθηκα, a. 1. ind. à τίθημι. ſ. 74. 287. Θ. 400. 974.

Ἔθλασε, comminuit, a. 1. ind. 3. perſ. ſing. à θλάω, άσω. *frango.* α. 140.

Ἐθοίνων, depaſcebant, 3. pl. imperf. à θοινάω, *epulor.* f. ήσω. Them. θοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Ἔθρεφθη, innutrita eſt. a. 1. paſſ. pro ἐτρέφθη, quia formatur à τέθραπται: alioqui τ ſcribitur, quo-

quoties ſequitur litera aſpirata, prout in voce ἐτρέφθη videre eſt. à τρέφω, alo, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ϑ. 192.

Ἔϑυεον, furebat. imperf. à ϑυέω. idem quod Th. ϑύω, *impetu feror*. f. υσω. α. 210. 256.

Εἰ, ſi. ε. 106. 270. α. 358.

Εἰαρὶ, vere. dat. ſing. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρος, τὸ, ver. ε. 460.

Εἰαρινὸς, vernus, a, um. dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver. ε. 680. ϑ. 279.

Εἶασε, reliquit. a. 1. act. ab ἐάω, ſino. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἵαται pro ἧνται Ion. *ſedent*. 3. pl. ind. præſ. verbi ἧμαι, ἥσομαι, ſedeo. Imperf. ἥμην, ἧσο. ϑ. 622.

Εἴβεται, diſtillat. 3. præſ. ind. Poëtice pro λείβεται. εἴβεϑ', Ion. pro λείβεϑ'. Them. λείβω, f. ψω. libo, fundo. ϑ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, forma, dat. εἴδει, εἴδῃ. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον & ἴδον. ε. 63. α. 5. ϑ. 153.

Εἰδὼς, εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, υῖα, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, ſcio, f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. ε. 54. 519. ϑ. 313. 887.

Εἴην, εἴης, εἴη, præſ. opt. ab εἰμὶ, ſum. ε. 269. 346. ϑ. 128.

Εἶϑαρ, *ſtatim*. adverb. Poëticum. ϑ. 688.

Εἴκοσι, viginti, dat. ſing. Th. εἴκοσι, *viginti*, unde eſt εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, acc εἰκάδα. ε. 790. 818.

Εἰκὲ, ſiquidem. ε. 643.

Εἶκε, præſ. imperat. *cede*, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἰκελος, η, ον, ſimilis. Them. εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. εἴκτην pro εἰκέτην, 3. dual. imperf. act. ab εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. α. 390. 322. 451.

Εἴκτην, ſimiles ſunt, Poëtice pro εἰκέτην, ab εἴκω, ſimilis ſum. α. 390.

Εἰκυῖαι, *ſimiles*. part. præt. act. g. f. ab εἴκω. f. εἴξω. p. εἶκα, (pro εἴκα.) inde εἰκὼς, υῖα, ὸς. α. 206.

Εἶλε, *cepit*. a. 2. act. ab αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἱλόμην, ω, ετο. ε. 154. α. 139. ϑ. 325.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, Dea quæ parientibus opituletur. eadem etiam vocatur Ἐλϑώ, ab ἐλϑὼν, venio. ϑ. 922.

Εἱλιγμῷ, *intortus*, perf. part. ab εἱλίσσω, volvo. Th. εἱλέω, f. ήσω, verſo. ϑ. 791.

Εἰλίποδας, curvipedes, ab εἰλίπους, οδος, flexipes, ex ἕλω pro quo uſitatum αἱρέω flecto, & πὺς, ποδὸς, *pes*. dat. pl. εἰλιπόδεσι, Ion. ε. 793. ϑ. 290. 983.

Εἱλύφαζε, *reſplendebat*, imperf. ab εἱλυφάζω, verſo. Dicitur etiam εἱλυφάω, ῶ, *circumvolvo*, *involvo*. εἱλυφόωντες Poëtice pro εἱλυφῶντες, & hoc pro εἱλυφάοντες. Th. εἱλέω, verſo. α. 275. ϑ. 692.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*, 3. perſ.

3. perf. pl. perf. paſſ. Att. à *μείρω, divido, partior*, f. μερῶ. p. *μέμαρκα*. præt. paſſ. *μέμαρμαι*, Att. εἵμαρμαι cum ſpiritu aſpero, quæ ſuum cuique diſtribuit. in pluſq. perf. εἱμάρμην, ατο. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. Ϟ. 894.

Εἷμα, ατος, τὸ, veſtis, ab ἕννυμι, vel ἵω, induo. ε. 554. α. 159.

Εἰμὲν, *ſumus*, pro ἐσμὲν, Poëtice, 1. pl. ab εἰμὶ, ſum. α. 351.

Εἰν, in, pro ἐν, Poëtice. ε. 362. 405.

Εἶναι, præſ. inf. eſſe, ab εἰμὶ, ſum. ε. 363. 614. Ϟ. 401.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, άδος, ἡ, *nonarius numerus*. Heſiodo eſt nona dies menſis. Th. ἐννέα, novem. ε. 808. 809.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter, cauſa*, εἵνεκ' ἀπηνθαλίης, propter improbitatem. Ϟ. 516.

Εἶο, pro ἕο Poëtice, μετ' εἶο, ſecum. Ϟ. 392.

Εἶπεν, dixerat, 3. perf. ſing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116. Ϟ. 163. 392.

Εἶπατε, a. 1. imperat. ab ἔπω, dico, εἴπατ', pro εἴπατε. Ϟ. 108. 115.

Εἴργων, *coërcens*, præſ. part. n. g. ab εἴργω, f. ξω, arceo. ε. 492.

Εἰρέας, acc. pl. *cœtus*, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ, *concio, cœtus*, ab εἴρω *necto*, vel potius dico. Ϟ. 804.

Εἰρδόντας, *enumerantes*, pro ἐρδόντας, Dorice δ pro ρ, præſ. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, dico, quod eſt ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde ſuppullulavit novum verbum ἐρέω, Poëtice εἰρέω, dico. Ϟ. 38.

Εἰρημένος, *conſtituta*, perf. pen. à ῥέω. f. ῥήσω, *dico*, præt. paſſ. ἐρρήμην, & Attice, εἰρήμην. ε. 368.

Εἰρεσώνη, ης, ἡ, pax. ε. 226.

Εἰροπόκων, *lanigerarum*, à πέκω, vel πέκω, *pecto*, f. ξω, p. m. πέπονα, hinc πόκος, ε, ὁ, *vellus*, & εἶρος, ε ος, τὸ, *lana*. ε. 232. Ϟ. 446.

Εἰρύμεναι, præſ. inf. Dorice pro εἰρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, traho, pro quo etiam dicitur εἴρυω. Sic & εἴρυσθε. 3. ſing. pluſquamperf. paſſ. ε. 816. α. 138.

Εἰς, *ad*. ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, *venitque ad Creontem*. ε. 21. Ϟ. 71.

Εἰσαναβαίνων, *conſcendens*, præſ. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verb. εἰσαναβαίνω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. opt. βαίην. Ϟ. 57. 508. 939.

Εἰσαναιών, *ſcandens*, a. 2. part. ex εἰς, ἀνὰ, & Them. εἶμι. eo. Ϟ. 761.

Εἴσατο, *videbatur*, a. 1. med. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἰδὼν. Ϟ. 700.

Εἰσαφίκανε, *reverſus eſt*, ex εἰς, ἀπὸ, & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. vel ἵκω, ἵξω, venio. α. 45.

Εἶσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo, f. ἑσσω, a. 1. m. εἰσάμην, p. εἶμαι. Ϟ. 174.

Εἶσ', pro εἶσι, *Vadit*, ab εἶμι, eo. Ϟ. 972. εἶσι, *eunt*, (ut vertunt) ab εἶμι, *eo, vado*. quamvis hoc

in

in loco commode εἰσὶ ab εἰμὶ esse possit. Nam εἶμι, *eo*, in 3. pl. non format εἶσι, sed in tertia singulari. *α.* 113.

Εἰσὶ, *sunt*. ab εἰμὶ, *sum*. *ε.* 12. 36. 121. *Ϟ.* 363.

Εἰσπέρησα, *transivi*, a. 1. act. ab εἰσπεράω. Th. περάω, *transeo*, f. ήσω, & άσω. *ε.* 753.

Εἴσσειν, assimilare, præs. inf. pro εἰκειν, Poëtice. Th. εἴκω, f. ξω, similis sum. *ε.* 62.

Εἰσόκεν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὅκε. *ε.* 560. 628.

Εἰστήκη, *stabat*, 3. singul. pluſq. perf. ab ἵστημι, ſto. f. στήσω. p. ἕστηκα, ubi ſpiritus aſper ex præſenti repetitur ceu initialis litera. a. 2. ἔστην. *α.* 264. 268.

Εἴσω, pro ἔσω, *intra*, Poëtice. cum Gen. Th. εἰς, vel ἐς, ad. *α.* 151.

Εἶχε, & per apoſtrophum εἶχ' *habebat*, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. *ε.* 89. *α.* 132. 214.

Εἰώς, Poët. pro ἕως, *donec*, Adverb. Th. ὡς, ſicut. *α.* 378.

Ἐκ, *ex*, præpoſit. regit genit. *ε.* 70. 104. *α.* 222. *Ϟ.* 46. &c.

Ἐκαίνυτ', *ſuperabat*, imperf. à καίνυμι. Th. καίνω, proprie *occido*. item *vinco*. per ſyn. ſpeciei. *α.* 4.

Ἐκάλεσσε, *vocavit*, a. 1. pro ἐκάλεσε Poëtice, à καλέω. f. έσω. p. κέκληκα. *Ϟ.* 391.

Ἐκεκύανσθ', *confirmabant*, 3. pl. a. 1. med. à κεκύνω, confirmo. Th. κρότ-Φ, & per metatheſin κάρ-Φ, ε-Φ, τὸ, robur. *Ϟ.* 676.

Ἑκὰς, *procul, longe*, cum Genit. *α.* 217.

Ἕκας-Φ, ſinguli, ἕκαστον, ἑκάστῳ, ἕκαστα. *α.* 283. *Ϟ.* 151. 370.

Ἑκάτῃ, *Hecatæ*, dat. ſing. nomen mul. *Ϟ.* 411. 441.

Ἑκατηβόλ-Φ, ε, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. *α.* 58.

Ἑκατηβελέταο, gen. Æolic. pro ἑκατηβολέτε, ab ἑκατηβελέτης, ε, ὁ, ex βέλ-Φ, ε-Φ, τὸ, *telum*, & ἑκὰς, Adv. *procul*. *α.* 100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *ſacrificium ſolenne*, conſtans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat. ex ἑκατὸν, centum, & βῶς, Dorice βῶς, bos. ὁ, ἡ. *α.* 479.

Ἑκατὸν, centum. *ε.* 129. *Ϟ.* 150.

Ἐκγεγαῦῖα, *prognata*, præt. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt. med. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, *enaſcor*. Th. γίνομαι, *gignor*. f. 1. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγεινάμην. p. m. γέγονα. *ε.* 254. *Ϟ.* 76.

Ἐκγεγάμεσθα, *nati ſumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεθα. Th. γίνομαι. *Ϟ.* 648.

Ἐκ--ἐγέλασσε, a. 1. Ionic. pro ἐγέλασε, à γελάω, *rideo*. *ε.* 59.

Ἐκείνῳ, dativ. ab ἐκεῖν-Φ, η, ο, Ille, a, ud. *α.* 72. *Ϟ.* 450.

Ἔκειτο, *jacebat*, imperf. à κείμαι, jaceo, f. κείσομαι. *α.* 172. 221.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, ſeu acclamavit.

maverat, imperf. à κέκλομαι, pro κέλομαι, *cum clamore jubeo.* α. 341.

Ἐκέλδυσε, a. 1. ind. à κελδύω, *jubeo*, f. δύσω. Th. κέλω, jubeo. ε. 60.

Ἐκηβόλος, ε, ὁ, *eminus jaculans*, ab ἑκαὶς, *procul, eminus*, & βολὴ, *jactus*, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 94.

Ἔκηλι, *dativus*, qui Poëticè ponitur adverbialiter. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius.* ε. 4.

Ἔκιον, imperf. à κίω, *eo, accurro*, ex ἴκω per metathesin. ω. 277. ε. 343.

Ἐκκεφαλώσω, *summatim & breviter perstringam*, f. 1. verbi ἐκκεφαλόω, f. ώσω. Th. κεφαλὴ, ῆς, ἡ, *vertex.* q. d. *summa capita indicabo.* ε. 106.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, *surripuit*, a. 1. ind. verbi κλέπτω, *furor*, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.

Ἐκλίνθη, *inclinata est*, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, *inclino*, f. νῶ. p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. ϑ. 711.

Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, *commoveo*, f. ήσω. Them. κλόνος, ε, ὁ, *motus.* α. 317.

Ἔκλυε, imperf. à κλύω, *audio*, f. ύσω. α. 68.

Ἐκπάγλους, *stupendos*, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 153.

Ἐκπλείου, *expleto*, gen. ab ἔκπλειος pro ἔκπλεος. Them. πλέος, *plenus.* ε. 776.

Ἐκρίνοντο, *litigabant*, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum 1 Cor. 6. 1. Th. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα. ϑ. 535.

Ἔκρυψε, *abscondit*, a. 1. ind. verbi κρύπτω, *occulto*, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυφον. ε. 47.

Ἔκτελέα, *proventum*, acc. ab ἐκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 464.

Ἐκτελέσῃ, *perfecerit*, a. 1. sub. verbi ἐκτελέω, *perficio.* a. 1. inf. ἐκτελέσαι. Th. τέλος, finis. ε. 563. α. 22. 38.

Ἔκτεινε, *occidit*, a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκταγκα. a. 2. ἔκταγον. ϑ. 527.

Ἕκτη, sexta, ἕκτος, η, ον, sextus. Th. ἕξ, sex. ε. 611. 730.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, *audacia*: Alii legunt ἐκτολυπόους, *cum exant lassent*: quæ lectio est melior. Th. τολύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

Ἔκτος, vel ἔκτοθεν, extra. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 727. 115. ϑ. 813.

Ἔκτυπε, *intonuit*, a. 2. à κλύπω, *resono.* à κλύπος, ε, ὁ, *fragor.* sicut à φιλέω, ἔφιλον. Th. τύπτω, f. ψω, *verbero.* α. 383. 61.

Ἔκφυγε, *elapsa sunt*, a. 2. ind. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio. f. ἐκφεύξομαι, p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω. ϑ. 182.

Ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius.* ϑ. 232.

Ἐλαίῳ,

Ἐλαίᾳ, dat. ſing. ἐλαία, ας, ἡ, *olea*. nomen arboris. ἔλαιον, υ, τὸ, fructus, oleum. ε. 520.

Ἔλασαν, Ion. pro ἤλασαν, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, *agito, incito*, pro quo uſitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσειας, a. 1. Æol. opt. ἐλάσσας, *adigens*, part. a. 1. act. pro ἐλάσας metri cauſa. ϑ. 522. α. 372. ε. 473.

Ἐλάτης pro ἐλάτεις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, *abies*. ſic dicta à ventorum agitatione. ε. 507. α. 190. 183.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ, ἡ, cervus, quaſi ἐλαφρὸς. cervus eſt levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, *levius*, comparat. ab ἐλαφρὸς, ὸν, ὁ, levis. ε. 415.

Ἐλαύνοι, *ducat*. præſ. opt. ab ἐλαύνω, f. ελάσω, *agito*. ε. 441.

Ἔλαχεν, *ſortita eſt*, à λαγχάνω, *ſortior*. in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι. perf. Att. εἴληχα. p. med. λέλογχα. ϑ. 424. 422.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, *probrum, dedecus*. Th. ἐλέγχω, ξω, arguo. ϑ. 26.

Ἐλέειν, *capere*, pro ἐλεῖν, dialyſ. Ion. a. 2. inf. ab αἱρέω, *capio*. α. 337.

Ἔλεκτο, 3. ſing. pluſq. perf. pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*, verbi λέχομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, *invaſit*, a. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, capio. Vide ἑλέσθαι. ϑ. 167.

Ἑλένης, gen. ab Ἑλένη, ἡ, nomen ſpecioſiſſimæ mulieris. ε. 164.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per ſyncopen, *miſerè*. ἐλεεινὸς, *miſer*. ἐλεέω, *miſereor*. Th. ἔλεος, ε, ὁ, miſericordia. ε. 203.

Ἑλέσθαι, capere, a. 2. med. infinit. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι, p. ἥρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ε. 285. 364.

Ἕλσο, *elige*, Dorice pro ἕλου ad formam τυποῦ, ἑσθω, a. 2. med. imp. ab αἱρέομαι. ϑ. 549.

Ἑλοσθήρος, ἐλοσθήρ, ῆρος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. ϑ. 54.

Ἐλεφαίρετο, imperf. *decipiebat*. Th. ἐλεφαίρω, decipio. ϑ. 330.

Ἐλέφαντι, *ebore*, dat. ſing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas. α. 141.

Ἐλήλαται, *ductum eſt*, 3. ſing. præt. paſſ. ab ἤλακα, in præt. paſſ. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. ϑ. 726.

Ἕληται, 3. ſing. ab ἕλωμαι, ηται, ηται, a. 1. med. ſubj. ab αἱρέομαι, capio, f. 1. paſſ. αἱρεθήσομαι. p. ἥρημαι, a. 2. m. εἱλόμην. ponitur & ἥληται, per τμῆσιν pro ἀφήληται. ε. 319. & 603. 357.

Ἕλθοι, a. 2. opt. act. *venerit*, ἔλθῃς, ſub. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντος, gen. part. ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per ſyncopen ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ε. 541. 337. 662. α. 432.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσιν, dat. pl. *curvas*, q. d. anfractuoſas,

ſas, ab ἕλιξ. Th. εἰλέω, verſo. ε. 450. 793. α. 295.

Ε'λίκη, nomen urbis. α. 475. 381.

Ε'λικοβλέφαρος, ε, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικός, ή, volubilis. hoc ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, verſo, & βλέφαρον, ε, τὸ, palpebræ. Θ. 16.

Ε'λικών, ῶνος, ὁ, nomen montis. qui nomen habuit ab anfractuoſis viis. ε. 637. Θ. 2. 23. hinc

Ε'λικωνιάδες, Muſæ. Ε'λικωνιάδεσσ', dat. pl. Ion. ε. 63. 656. Θ. 1.

Ε'λικώπιδι, dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *limis oculis contuens*. ex ἕλιξ, quæ vox etiam Adjective capitur, pro *intorto*, hoc ab εἰλέω, verſo, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. Θ. 307. 998.

Ε'λιπον, *liquerunt*. 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα. ε. 154.

Ε'λκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἵλκον, ες, ε, ab ἕλκω, traho, f. ἕλξω. α. 158. ἑλκέμεν, pro ἕλκειν præſ. inf. ε. 629.

Ε'λκηδὸν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut ſupplantetur, vel ſublimis ſternatur. Th. ἕλκω, ξω, traho. α. 302.

Ε'λλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Attice, εἴληφα, a. 2. ἔλαβον, ες, ε. Θ. 179.

Ε'λλάδος, genit. ab Ε'λλας, άδος, ἡ, Græcia. ε. 651.

Ε'λλεδανοῖσι, dat. pl. Ion. *manipulis*. Th. εἰλέω, convolvo. α. 291.

Ε'λλοπας, *mutos*, acc. pl. q. d. οὓς ἐλλείπῃ ἡ ὀψ, quos deſerit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ε'λπὶς, ἐλπίδος, ἡ, ſpes. ε. 96. ἐλπίδα. acc. ε. 496.

Ε'λπόμενος, ſperans, præſ. part. ab ἔλπομαι, Poet. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, ſpes. α. 66.

Ε'λυμα, τος, τὸ, *temo*, ab ἕλω, traho. Thema, εἰλέω, verſo. ε. 428. 434.

Ε'λύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, ſolvo, f. σω, p. λέλυκα. Θ. 528.

Ε'λὼν, *arripiens*, a. 2. part. ab αἱρέω. Θ. 487.

Ε'μὲ, pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 394.

Ε'μαρνάσθην, 3. dual. imperf. med. à μάρναμαι, *pugno*. α. 238.

Ε'μὰς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ε. 55.

Ε'μάχοντο, dimicabant. imperf. verbi μάχομαι, pugno, f. μαχέσομαι, p. μεμάχημαι. α. 301.

Ε'μβαλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐνέβαλε. Th. βάλλω, λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 414. 453.

Ε'μβασίλευον, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευον, verbi ἐμβασιλεύω, regno in. Th. βασιλεὺς έος, ὁ, rex. ε. 111. Θ. 71.

Ε'μβεβαὼς, inſiſtens, ἐμβεβαώς, f. g. pluſq. perf. part. act. per cra-

crasin, pro ἐμβεβηκὼς, verb. ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαίνω, eo. α. 195. 324. Φ. 12.

Ἐμεῖο, Ion. & poët. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ. α. 361.

Ἔμελλε, imperf. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum. α. 126. Φ. 552.

Ἔμελε, imperf. à μέλει, imperson. *curæ est*, p. μεμέληκε. ε. 145.

Ἔμμι, Ionicè pro εἶναι, præs. inf. ab εἰμὶ, sum. Φ. 500.

Ἐμμοίνα, *curabat*, imperf. à μοιμνάω, *curo*. Them. μόθος, ὁ, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, *paravit*, a. 1. m. à μήδομαι, f. ήσομαι, *cogito, machinor*. à μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49. 95.

Ἔμιμνε, *mansit*, imperf. à μίμνω, *maneo*. Th. μόρω, νῶ, *maneo*. ε. 97.

Ἐμίσγετο, imperf. pass. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor. f. 1. μιχθήσομαι, præt. perf. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην. Φ. 56.

Ἐμμαπίως, adverb. *dicto citius*. q. d. ἅμα τῷ ἔπει, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαῶτα, f. g. p. m. part. à μάω, *cupio*. α. 439.

Ἔμμεναι, *esse*, Æol. pro ἔμμεν, Dor. pro εἶναι. ab εἰμὶ, sum. ε. 270. Φ. 400. 610.

Ἐμμενίως, fortiter, adverb. μένος, εος, τὸ, *robur*. α. 429. Φ. 712.

Ἔμμορε, *sortitus est*, per metathesin pro μέμορε, præt. med. à μείρω, *divido, sortior*, præt. pass. μέμαρμαι & Att. εἵμαρμαι. ε. 345. Φ. 414. 426.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um, ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 269. Φ. 164.

Ἔμπαλιν, *retro*, adverb. Them. πάλιν, *rursus*. ε. 145.

Ἐμπελαδὸν, *juxta*. Adverb. Th. πέλας, *prope*. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, *inter se committentes*, a. 1. part. pl. num. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 109.

Ἔμπεσε, *inciderat*, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπλω, *incido*. Th. πίπλω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσὼν. α. 420. 509.

Ἔμπης, *tamen*, Ionicè pro ἔμπας. ε. 141. α. 259.

Ἔμπολλον, *prope*, adverb. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 371.

Ἐμπνείουσας, *inspirans*, a. 1. part. Th. πνέω, *flo, spiro*, f. πνεύσω, p. πέπνευκα. ε. 506.

Ἐμπορίην, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, *mercatura*. Th. πείρω, *transeo*. p. m. πέπορα, unde est πόρος, ου, ὁ, via. hinc ἔμπορος, *mercator*. ε. 644.

Ἐν, *in*, præpositi. regit. dat. pro ἔνθα, *ibi*. ε. 202. 379. α. 204.

Ἔναιε, *habitabat*, imperf. à ναίω, habito. α. 14.

Ἐναλίγκιον, *similem*, ex ἐν & ἀλίγκιος, *similis*, q. ex α & λίγξω *resono, non absonus*, vel q. d. ἄλλος ἴσιον. ε. 128. α. 88.

Ἐναντίοι, *hostes*, ab ἀντὶ, adversus. Th. ἀντὶ, *contra*. α. 184.

Ἐναρ-

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare, excernere*, præs. inf. ex ἀν, ἀπὸ, & ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ε. 757.

Ἔναρα, τὰ, *spolia*, ab ἐναίρω, occido. α. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, *occido*. α. 194.

Ἐναρφόρος, *spoliator*, pro ἐναρηφόρος, *spolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, spolia, & φέρω, fero. α. 192.

Ἐνάτη, poëtice pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε. 770.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *stabulum*. Them. αὐλὴ, ἡ, *aula, atrium*. Θ. 129.

Ἐνδεκάτη, *undecima*, ab ἕν, unum, & δέκα, decem. ε. 772. 774.

Ἐνδήμιοισι, *popularibus*, dat. pl. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo est. hinc ἐνδήμιος νοῦσος, est morbus cuidam populo peculiaris. Them. δῆμος, ου, ὁ, populus. ε. 223.

Ἔνδον, *intus*, adverb. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοθι, intus. Θ. 964. ε. 31. 521.

Ἐνδυκέως, adverb. *valde accuratè*. ab ἐνδυκὴς, έος, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία δ' ἔνδρυ ἐστὶ τὸ μέσον, der Kern vom Holtz. Th. δρῦς, υὸς, ἡ, quercus. ε. 467.

Ἐνέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐνίθημι, *impono*, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθλω. Θ. 174.

Ἐνείκῃ, *ferat*, a. 1. sub. ἐνεῖκαι, a. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, Poëtice ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας. ε. 561. Θ. 784.

Ἔνειμαν, distribuerunt, a. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præt. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα, p. med. νένομαι. ε. 222.

Ἕνεκα, propter, causa, adverb. ε. 162. ἕνεκ'. Θ. 983.

Ἐνέκειτο, *inerat*, 3. sing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo. Θ. 145.

Ἐνέπνευσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω, *inspiro, aspiro*. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo, spiro. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, *duxerunt*, a. 1. med. verbi ἐμποιέω, *facio in*. Th. ποιέω, ῶ, facio. Θ. 7.

Ἐνέπων, *alloquens*, præs. part. Them. ἔπω, *dico*, a. 1. εἶπα. ε. 192. 260.

Ἔνερθε, *infra*, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. Θ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, terra: Θ. 850.

Ἔνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἐνιαυτὸς, seu ἐνὸς, annus. ε. 768.

Ἐνηέος, *placidæ*, gen. ab ἐνηὴς, έος, ὁ, *bonus, placidus*. Th. est ἐὺς, έος, ὁ, bonus. Θ. 65.

Ἐνήρεκε, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1. ἤνηρα. Θ. 316.

Ἔνθ', pro ἔνθα, *hic, ibi*. ε. 165. 493. hinc ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα. Θ. 586.

Ἔνθαδε, *hic, huc*, adverb. Th. ἔνθα. ε. 652. Θ. 775.

Ἔνθεν, *hinc*, adverb. de loco. Th. ἔνθα, *hic, illic*. α. 28. Θ. 9.

Ἐνθρέψασθαι, *inserere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, *alo in*. Th. τρέ-

τρέφω, alo: f. θρέψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ε. 779.

Ἔνι, pro ἔνεστι, *est*. ε. 747.

Ἐνὶ, *in*, poët. pro ἐν. α. 276. θ. 297.

Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος, ὁ, ἡ, ἡ, *annuus*. Th. ἐνιαυτὸς, *annus*, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθών. ε. 447. θ. 58. α. 87.

Ἐνιηέτθεο, *repone*, pro ἐγκαλέσθεο, 2. ſing. a. 2. med. imperat. ab ἐγκαλατίθημι. Th. τίθημι, *pono*. ε. 27.

Ἐνίσσειν, *proloqui*, præſ. inf. pro ἐνέπειν. Th. ἔπω, *dico*, a. 1. εἶπα. θ. 369.

Ἐννάστες, *novennio*. ἐννασταὶ, *novennis*. Th. ab ἐννέα. *novem*, & ἔτος, εος, τὸ *annus*. θ. 801.

Ἐννασταῖρω, dual. num. ab ἐννασταίρος, ος, ὁ, *novennis*, ab ἐννέα, *novem*, & ἔτος, *annus*. ε. 434.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, *novem*, ἀκλιτον. θ. 56. 60. 76.

Ἐννέπετε, poët. *dicite*, pro ἐνέπετε, præſ. imperat. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. ε. 2.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ion. & poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, *conſilium*. ſicut σύνεσις, *intelligentia*, eſt à συνίημι, ita ἐνεσία ab ἐνίημι, *immitto*. Th. ἴω, *mitto*. θ. 494.

Ἔννηφιν, *perendinum*, ab ἔννη, ſeu ἐνὴ, vel ἔννη, ſeu ἐννὴ, *vetus*, (ſub. ἡμέρα.) φι, eſt paragoge poëtica. Th. ἔνος ſeu ἐνός, *annus*. ε. 408.

Ἐννοσίγαιος, *Neptunus*, ab ἐνόω, *moveo*, & γαῖα, *terra*. α. 104 θ. 441.

Ἐννύχιος, α, ον, ſeu ἔννυχος, *nocturnus*, adject. Th. νὺξ, κτὸς, ἡ, *nox*. θ. 10. α. 32.

Ἐνόησε, *ſenſit*, ut & ἐνόησαν, a. 1. ind. à νοέω, *cogito*. Th. νόος, νοῦς, *mens*. ε. 89. α. 410. θ. 488.

Ἐνοπλὴ, *clamorem*, ab ἐνέπω, *dico*. Th. ἔπω, *dico*. θ. 708.

Ἔνοσις, εως, ἡ, *motus*, ab ἐνόω, *moveo*. Th. εἷς, ἑνὸς, *unus*. θ. 681. 849.

Ἐνοσίχθων, *terræ quaſſator*, ex ἐνόω, *moveo*, inde ἔνοσις, *motus*, & χθὼν, *terra*, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. ε. 665.

Ἔνδος, *intus*, adverb. ε. 267. α. 312.

Ἔντοσθε, & ἔντοσθι, *intus*: idem quod ἐντὸς. ε. 540. 518. θ. 598.

Ἐντύνασθαι, a. 1. med. infinit. ab ἐντύνομαι, *apparo*. Th. ἔντεα ἔντη, τὰ, *arma*. ε. 630.

Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab Ἐνυάλιος, ος, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. α. 371.

Ἐνυὼ, οῦς, ἡ, *Bellona*, ab ἐνύω, *perimo*. θ. 273.

Ἐξ, *ex*, præpoſit. reg. gen. ε. 148, 306. α. 76.

Ἐξάδιος, ος, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ἐξαλαπάξῃ, *diripiet*, f. 1. Th. λαπάζω, ſive λαπάσσω, f. ξω. evacuo. ε. 187.

Ἐξαλέασθαι, *evitare*, a. 1. med. infin. Vide ſupra ἀλέασθαι. ε. 105. 756. 800.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto

cto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, *immuto*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*.

Ἐξαπάτας, *blanditias*, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Th. ἀπαφάω, *decipio*. Θ. 205.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε, a. 1. ind. Th. ἀπαφάω, f. ήσω. *decipio*, proprie πάτῳ ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπάτησα, a. 1. ſub. ε. 321. 371. Θ. 389.

Ἐξαπαφίσκων, (alii legunt ἐξαπαφισκων, *fallens*, quod ab ἀφάω, *palpo*) poët. idem quod ἐξαπαφάω. Θ. 537.

Ἐξαῦτις, *denuo*, Adv. Th. eſt αὖ, *rurſus*. Θ. 915.

Ἐξεγένοντο, *procreati ſunt*, a. 2. m. cum Genit. verbi ἐκγίνομαι, *enaſcor*. hoc à γείνομαι, naſcor. Vide in γείναντο. Θ. 106. 126. 147. 263.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, *proſilio*. Th. θόρω, vel θορέω, *ſalio*. Θ. 281.

Ἐξέῃ, *habebit*, f. 1. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον. ε. 270.

Ἐξείης, poëtice pro ἑξῆς, *deinceps, ordine*. Θ. 738. 809.

Ἐξήκοντα, *ſexaginta*. ε. 562.

Ἐξελάαν, poëtica ᾱ epentheſi, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, f. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω. f. άσω. agito. Θ. 491.

Ἐξελάσσι, *expellunt*. præſ. verbi ἐξελάω, ἐξέλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. άσω, p. κα. ε. 222. Θ. 820.

Ἐξείλετο, *exemit*. a. 2. m. ab ἐξαιρέομαι. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον. ε. 104. α. 89.

Ἐξελθεῖν, *exire*, a. 2. inf. ἐξελθέσθαι, a. 2. part. f. g. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. ε. 216. Θ. 772.

Ἐξέμεν, f. 1. inf. pro ἔξειν Ionice. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. Θ. 394.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω, f. ξω. Th. ἐναίρω, *occido*. α. 329. Θ. 289.

Ἐξέπλη, a. 2. indic. act. ab ἐξίπλημι. f. ἐκπλήσω, a. 2. act. ἐξέπτην. ε. 98.

Ἐξεβαπόντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω, *cado*. in a. 2. act. ἤριπον. α. 174. Θ. 704.

Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, *extraho*. Th. ἐρύω, f. ύσω, *traho*. ε. 624.

Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ', pro ἐξετέλεσσε, *perfecit*, a. 1. ab ἐκτελέω, *perficio*. ἐξετελεῖτο, imperf. paſſ. Th. τέλος, *finis*. ε. 83. Θ. 403. 881. 1002.

Ἐξεφάνθη, *emerſit*, a. 1. paſſ. ab ἐκφαίνω, *emergere facio*, pro ἐξεφάνθη, per epentheſin θ & α. Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. oſtendo. Θ. 200.

Ἐξέμησε, a. 1. ind. *evomuit*, ab ἐξεμέω. f. έσω, vel ήσω. Them. ἐμέω, ῶ, f. έσω, *vomo*. Θ. 497.

Ἐξῆρχον, *incipiebant, duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, *incipio*. α. 205.

Ἐξίκετ', *pervenit*, a. 2. med. ἐξικάνω, ω, ετο. verbi ἐξικνέομαι, *pervenio*. Th. ἱκνέομαι, ve-

vehio, f. ἴξομαι, p. ἶγμαι, a. 2. med. ἰκμάω. α. 471.

Ε'ξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτὸν ἐστι, quibus non exire licet. ab ἔξειμι, *exeo*. Th. εἶμι, eo. ϑ. 732.

Ε'ξόπιϑεν, poet. pro ἐξόπισϑεν, adv. *à tergo*. ἐξοπίσω. ε. 88. Th. ὀπίσω, *retrorsum, retro*. α. 130.

Ε'ξοχ', adv. pro ἔξοχα, *excellenter*, ab ἐξέχω, *excello*. Th. ἔχω, f. ἴξω & σχήσω, habeo. ε. 771.

Ε'οικώς, ότος, part. præt. med. ab εἴκω, *similis sum*. hinc ἔοικα dicitur pro οἶκα, sicut ἐώρακα pro ὤρακα. ε. 233. α. 215.

Ε'ολπα, præt. med. ab ἔλπομαι, *spero*. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, *spes*. ε. 271. 473.

Ε'ός, ἑοῦ, ἑόντος, gen. dat. & acc. ab ἐὼν, poet. pro ὤν, ab εἰμὶ, sum. ε. 29. 361. 474. ϑ. 32.

Ε'ός, suus. hinc genit. Ion. ἑοῖο, pro ἑοῦ. ϑ. 472.

Ε'ὄντα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, sum. ε. 206. 290.

Ε'π', pro ἐπὶ, *in*, præpos. ε. 34. 43.

Ε'πάγω, *adduco*. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἤγαγον & Attice ἠγαγόμην. Th. ἄγω, duco. ϑ. 176.

Ε'παινέσειε, *probaverit*, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Them. αἰνος, ε, ὁ, laus. ε. 12.

Ε'παινῆς, gen. ab ἐπαινὴ, *gravis*. Th. αἰνος, ε, ὁ, laus. ϑ. 768. 774.

Ε'πάκουε, *animum adjice*, præs. imperat. ab ἐπακούω, f. ούσω, præt. ἐπήκοα, a. 1. ἐπήκουσα, hinc in sub. ἐπακούσω, ης, ἡ. p. m. ἐπήκοα. ε. 273. 446.

Ε'πακτὸν, *auscultatorem*. ε. 29.

Ε'πάλμενος, *insiliens*, præs. part. ex ἐπὶ & ἀλλόμενος, poetice ἄλμενος. sic ἴκμενος, ἄρμενος, pro ἱκόμενος, ἀρόμενος. Th. ἄλλομαι, f. ἅλμαι, salio. ϑ. 815.

Ε'πάρμενον, *sufficientem*, præs. part. Vide ἄρμενον. ε. 599. 625.

Ε'πάσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*. à πάω, vel πάομαι, *possideo, vescor*. præt. pass. πέπαμαι. ϑ. 642.

Ε'παυρεῖ, *fruitur*, ab ἐπαυρέω. qui fruitur aura, qui respirare potest. Th. αὔρα, ας, ἡ. ε. 238. 417.

Ε'πάχυνσεν, a. 1. ind. *vexavit, constrinxit*. Th. πάχνη, ης, ἡ, *pruina*. unde παχνόω, ῶ. ε. 358.

Ε'πὲ, pro ἔπια, acc. pl. ab ἔπος, ε, *verbum*, ab ἔπω, dico. α. 117. 326. ϑ. 84.

Ε'πέβησε, *ingredi fecit*. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι. p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 578. 657.

Ε'πεσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπεσι, & forte ita legendum: ab ἔπος, ε, τὸ, *verbum*. Th. ἔπω, dico. ε. 184. ϑ. 90.

Ε'πέϑηκεν, a. 1. verbi ἐπιτίϑημι, impono. f. ϑήσω, a. 2. ἔϑην. α. 332.

Ε'πεὶ, *postquam, quoniam*. ε. 120. α. 110. 336.

Ε'πείγε, *festinabat*, imperf. Th. ἐπείγω, *urgeo*, f. ξω. α. 21.

Ε'πειτ' ἔπειτ' *deinde*. Th. εἶπα, *postea*. ε. 614. α. 332. ϑ. 193.

Ε'πίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι,

μαι, *jaceo, ſaperimpoſitus ſum.* f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, *jaceo.* Θ. 143.

Ε᾽πέμβαλε, *injecit*, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, *ſuperinjicio.* Th. βάλλω, αλῶ, *jacio*, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ε᾽πεμβεβαὼς, *inſiſtens.* perf. part. ab ἐπεμβαίνω. Th. βαίνω, eo. α. 324.

Ε᾽πεμψε, *miſit*, a. 1. ind. verbi πέμπω, *mitto*, f. ψω, p. φα. Θ. 784.

Ε᾽πέπλων, ως, ω, *navigavi*, 1. ſing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπιπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἐδίδων, ως, ω, à δίδωμι, *do.* Th. πλέω, f. πλεύσω, *navigo.* ε. 684.

Ε᾽πεῤῥώσανθο, 3. pl. a. 1. med. ind. ab ἐπιῤῥώννυμι. Th. ῥώννυμι, *confirmo, corroboro.* f. ῥώσω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα. Θ. 8.

Ε᾽πεσενάχιζε, *ingemiſcebat.* imperf. à σεναχίζω, f. σω. Th. σενὸς, ὄ, ὁ, *anguſtus.* Θ. 843.

Ε᾽πέσενε, ingemiſcebat, imperf. à σένω, *gemo*, f. νῶ. Th. σενὸς, ὄ, ὁ, *anguſtus, arctus.* Θ. 679

Ε᾽πέχθο, 3. ſing. a. 2. med. ab ἐπέχω, *animum attendo*, f. ἐφέξω, a. 2. ἔπεχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. Θ. 177.

Ε᾽πεται, *ſequitur*, præſ. ind. Th. ἕπομαι, vel ἔπω. ε. 220.

Ε᾽πέτελλε, *imperabat*, imperf. act. ut ἐπετέλετ᾽, imperf. paſſ. Th. τέλλω, inuſitatum verbum. Θ. 995.

Ε᾽πετέρπλο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, *delector.* Them. τέρπω, f. ψω. *delecto.* Θ. 158.

Ε᾽πέφανθο, *apparebant*, 3. plur. pluſq. perf. poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à φαίνομαι, *appareo.* f. 2. φανήσομαι, præt. paſſ. πέφαμμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ε᾽πεφνεν, *occidit*, imperf. à πέφνω, idem quod φένω, *occido.* p. m. πέφονα. ε. 148. α. 57.

Ε᾽πέφραδε, a. 2. ind. act. ἐπιφράζω, *induco, indico.* f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Th. φράζω, dico, memoro. Θ. 74. 162.

Ε᾽πεφράσατο, *excogitavit*, a. 1. m. Poët. pro ἐπέφρασθο. Th. φράζω, *dico.* Θ. 160.

Ε᾽πέφυκον, *enata erant*, imperf. verbi πεφύκω, idem quod φύω, naſcor. f. σω. a. 2. ἔφυν. α. 76. Θ. 673.

Ε᾽πέχειν, *abſtinere*, præſ. inf. Th. ἔχω, f. ἕξω. ε. 134.

Ε᾽πέων, gen. pl. ab ἔπος, ους, τὸ, *verbum.* Th. ἔπω, dico. ε. 401.

Ε᾽πήγαγε, *adduxit.* Atticè pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. act. Th. ἄγω, *duco*, f. ξω. ε. 240.

Ε᾽πήσανὸς, ὄ, ὁ, *annuus.* Th. ἔτος, ους, τὸ, *annus.* ε. 31. 515.

Ε᾽πῆν, *aderat*, imperf. ab εἰμὶ, ſum. ε. 114. 598. Θ. 799.

Ε᾽πὴν, *poſtquam*, ex ἐπὶ, & ἦν, pro ἂν, & hoc pro ἐάν. ε. 289.

Ε᾽πήνεσαν, *laudarunt*, aor. 1. Poëtice, pro ἐπῄνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, laus. Θ. 664.

Ε᾽πηνύθη, *completa erat.* a. 1. paſſ.

pass. ind. ab ἐπαυύω, *expedio*. Th. ἀύω, item, ἀύτω, *persicio*. α. 311.

Ἐπήρατος, *amabilis*. Th. ἐράω, άσω, *amo*. ε. 63. Ϟ. 67.

Ἐπηφίας, *coopertis*, ab ἐπηρεφής, *tectus*. & hoc ab ἐρέφω, ψω, *tego*. Ϟ. 598.

Ἐπί, præpositi. regit gen. dat. & acc. ε. 250. α. 76. 306.

Ἐπιβήμεναι, conscendere, a. 2. inf. Æol. pro ἐπιβῆναι. Ἐπιβησόμεν, Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. Ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσα, aor. 2. part. ab ἐπιβαίνω, *conscendo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, aor. 2. ἔβην. α. 40. Ϟ. 396.

Ἐπιδείελα, adv. *post meridiem*, à δείλη, ης, ἡ, *tempus pomeridianum*, q. à δέω & ἥλη, quum solis splendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus. ε. 808. 819.

Ἐπιδέρκεται, *inspicit*, præs. ind. Th. δέρκω, *video*. f. 2. δέρκωμαι, a. 2. ἐδρακον. ε. 266.

Ἐπιδώσω, *dabo*, f. 1. verbi δίδωμι, *do*, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 394.

Ἐπιεικέλῳ, *similis*. Th. εἴκω, ξω, *similis sum*. α. 182. Ϟ. 207.

Ἐπιθείς, *imponens*, a. 2. part. act. Them. τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθλω. ε. 695.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, *accessio*, *additio*. Th. τίθημι. *pono*. ε. 378.

Ἐπίθοντο, *obtemperarunt*, 3. pl. a. 2. med. à πίθομαι, *assentior*, a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πέποιθα. præt. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι. ε. 69. Ϟ. 474.

Ἐπιθρῴσκουσα, *insiliens*, pr. part. f. g. Th. θρώσκω, *salio*. α. 438.

Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, *cognominatio*, ab ἐπὶ, & καλέω, f. έσω, *voco*. Ϟ. 207.

Ἐπίκλοπος, *furax*. Th. κλέπτω, ψω, *furor*, p. m. κέκλοπα, ε. 67. 78.

Ἐπίκουροι, *auxiliarii*, ab ἐπίκουρος, ε, ὁ, *auxiliator*. Ϟ. 815.

Ἐπικρατέουσα, pl. num. part. præs. ab ἐπικρατέω, *prævaleo*. Th. κράτος, *robur*. α. 308.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adv. *valide*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 204.

Ἐπικυρτώσαντε, *attollentes*, Poëtice dualis num. part. præs. ab ἐπικυρτόω, ῶ, *incurvo*. Th. κυρτός, ή, ὁ, *curvus*. α. 234.

Ἐπιλήθεο, *oblivisce*, Ion. pro ἐπιλήθου, præs. imper. verbi ἐπιλήθομαι, *obliviscor*. Th. λήθω, f. σω, *lateo*, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 273. Ϟ. 102.

Ἐπιμάρτυροι, testes. Th. μάρτυς, υρος, ὁ, ἡ, ἡ, *testis*. α. 20.

Ἐπιμειδήσας, *arridens*, a. 1. part. act. Th. μειδάω, f. ήσω, *rideo leniter*. Ϟ. 547.

Ἐπιμετρήσω, *mutuo dabo*, f. 1. ab ἐπιμετρέω, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, *mensura*. ε. 395.

Ἐπιμηθεύς, nomen viri. ε. 85.

Ἐπιμίσγεται, *commiscetur*, præs. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, *misceo*, f. ξω. Ϟ. 802.

Ἐπιμωμητὴ, *vituperabilis*, ή. Th. μῶ-

μῶμος, ὁ, *dedecus.* ε. 13.

Ἐπιόντα, *accedentem*, a. 2. act. part. ab ἔπειμι, *accedo.* Th. εἶμι, *eo.* ε. 673. α. 333. 425.

Ἐπίορκον, *perjurium.* Th. ὅρκος, ὁ, *jusjurandum.* ε. 280. 802. ϑ. 232.

Ἐπιπάγχυ, *prorsus*, adv. πάγχυ, pro πάνυ, *valde.* ε. 262.

Ἐπιπειθόμενος, *obtemperans*, præs. part. à πείθομαι. Vide in ἐπίθοντο. α. 369.

Ἐπιπωλομένοιο, gen. Ion. *volvente*, ἐπιπωλόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, *fum.* α. 87. ϑ. 493.

Ἔπιπλον, *implebant*, 3. pl. a. 2. act. à πιπλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, *impleo.* a. 2. ἔπιπλον, ſicut à τιμάω, ἔτιμον. Them. πλέος, ε, ὁ, *plenus.* α. 291.

Ἐπιπνείουσι, *inſpirant*, præſ. ind. Them. πνέω, f. πνεύσω, ſpiro. ϑ. 872.

Ἐπίῤῥοθοι, ex ἐπὶ, & ῥόθος, ε, ὁ, *undarum fremitus.* ἐπίῤῥοθος, ε, ὁ, ἡ, *auxiliator, utilis.* ε. 558.

Ἐπισμυγερὴ, *ærumnoſa*, ἡ. Th. σμύχω, *vaſto*, f. ξω. α. 264.

Ἐπισσοείλω, *iteratam ſationem.* Th. σσείρω, f. ερῶ, ſero. ε. 444.

Ἐπίσταμένως, *ſcienter*, adverb. ab ἐπίσταμαι, *ſcio*, ex ἐπὶ & ἵστημι, ſcio. α. 107. ϑ. 87.

Ἐπιστολάδην, Adv. *ornate, ſuccincte.* Th. στέλλω, *mitto.* item, *orno*, f. στελῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔστολα. α. 287.

Ἐπιστρέφεται, convertitur, præſ. ind. à στρέφω, verto, f. ψω, p. ἔστροφα, a. 2. ἔστραφον. ϑ. 753.

Ἔπισχε, præſ. act. imperat. *cohibe, inhibe*, ab ἴσχω, pro ἔχω, *inhibeo.* α. 446. hinc ἐπίσχεθον, in dual. α. 350.

Ἐπιτέλλεται, *exoritur*, præſ. ind. hinc ἐπιτελλομένων, Æol. pro ἐπιτελομένων, part. præſ. gen. pl. f. g. Th. τέλλω, verbum inuſitatum. ε. 381. 565.

Ἐπίφρονα, acc. ſing. ab ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, *prudens.* Th. φρὴν. ϑ. 122. ἐπιφροσυνῃσι, dat. pl. Ion. pro ἐσιφροσυναις, ab ἐπιφροσυνη, prudentia. ϑ. 122. 661. 896.

Ἐπιχθόνιοι, *in terris verſantes.* idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθὼν, ονὸς, ἡ, terra. ε. 122. ϑ. 372.

Ἐπιψαύων, præſ. part. ab ἐπιψαύω, *contingo.* Th. ψαύω, idem quod ψάω, tango. α. 217.

Ἔπλεθ', per ſyncopen, pro ἔπλετο, *facta eſt*, à πέλομαι, ſum. item, ἔπλειτο, imperf. pro ἔπλετο. ϑ. 425. 836.

Ἔπλω, Adv. *prope*, ab ἐμπελάζω, *appropinquo.* Th. πέλας, prope. α. 372.

Ἐποίησεν, a. 1. ind. ἴχνος ποιεῖν, veſtigium facere. à ποιέω, *facio.* ε. 678.

Ἐπόμοσσε, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. Poëtice, pro ἐπόμοσῃ, *juraverit*, ab ἐπόμνυμι f. ἐπόμοσω. Th. ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμοῦμαι, p. ὤμοκα. ϑ. 793.

Ἔπον-

Ε᾽πονται, 3. pl. præſ. ἕπονθο, *ſequebantur*, pro εἵπονθο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, *ſequor*. ſ. 403. α. 277.

Ε᾽ποπτεύειν, *inſpicere*. Th. ᾽όπθομαι, video, p. m. ὤπα, a. 1. ὠφθην. ſ. 765.

Ε᾽πόρσυνε, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ, & ὀρύω, f. υω, *impetu feror*. Th. ᾽όρω, *concito*. f. ρῶ vel ρσω, α. 442. 452.

Ε᾽πος, εος, τὸ, *verbum*. Them. ᾽επω, dico. ſ. 451. α. 330.

Ε᾽πότη, *volabat*, 3. ſing. imperf. med. à ποτάομαι, *volo*, à ποτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Th. πέτομαι, vel πτάομαι, *volo*. α. 222.

Ε᾽ποτρύνειν, *inſtigare*, præſ. inf. act. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito*, p. γηρ. ſ. 595.

Ε᾽πρεσε, a. 1. ind. pro ᾽έπρησε, à πρήθω, *incendo*. ϑ. 856.

Ε᾽πτὰ, ſeptem. α. 272.

Ε᾽πταπόδην, *ſeptempedalem*, acc. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτὰ, & πούς, ποδὸς, *pes*. ſ. 422.

Ε᾽πτάπορον, acc. ſing. nomen fluvii, q. d. *habens ſeptem vias*. ϑ. 341.

Ε᾽πτάπυλος, *ſeptem portas habens*, à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & ἑπτὰ, *ſeptem*. ſ. 161. α. 49.

Ε᾽πτάτην, *evolat*, 3. ſing. præt. paſſ. à πτάω, Poëtice πτήσσω, *terrefacio*, *attonitum reddo*. πτήσσομαι, *attonitus ſum*. item, *animo ſpecto attento*. quæ ſignificatio huc quadrat. ſ. 445.

Ε᾽πώνυμον, ου, τὸ, nomen è re impoſitum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. ϑ. 144. 282.

Ε᾽πῶρσε, *concitavit*, 3. ſing. a. 1. act. ab. ἐπόρω, *concito*. Them. ὄρω, ῥῶ, & ρσω, *concito*. α. 69.

Ε᾽ραζ᾽, pro ἔραζε, Adv. ad locum, *in terram*, *humi*. Th. ἔρα, ρας, ἡ, terra. α. 174. 268.

Ε᾽ραζε, humi. in proſa χαμαὶ. adverb. ſ. 419. 471.

Ε᾽ράσσατο, a. 1. m. *amavit*, pro ἠράσατο Poëtice; ab ἐράω, *amo*, f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis*, *jucundus*, & ἐραστεινὸς, ἡ, ὸν, *amabilis*. ϑ. 70. 136. 915.

Ε᾽ρατὼ, όος, οῦς, ἡ *Erato*, nomen mulieris vel Muſæ, ab ἐράω, amo. ἐρατὴ, amabilis. ϑ. 78. 247.

Ε᾽ργάζοντο, *operantur*, ἠργάζοντο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento. ἐργάζου, pro ἐργάζε, Dorice, præſ. imperat. ἐργάσσαιο, a. 1. med. opt. εἰργασμαι, p. paſſ. Th. ἔργον, *opus*. ſ. 43. 150. 297. 312.

Ε᾽ργμαθ᾽, *operi*, dat. ſing. pro ῥέγμαθ᾽, per metatheſin, à ῥέζω, ῥέξω, & per metatheſin ἔρξω, facio. ſ. 799. ϑ. 823.

Ε᾽ργον, *opus*. ἔργοιο, gen. Ion. pro ἔργου. ἔργ᾽, pro ἔργα. ſ. 20. 21. 389. ϑ. 146.

Ε᾽ρδειν, *facere*, præſ. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω. ſ. 35. ϑ. 417.

Ε᾽ρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, eſt nomen gehennæ, *caligo*. ἐρεβόσφιν, ex orco, ἐρέβους pro ἐρέβεως, φιν, eſt paragoge Poëtica. ἐρεβεννὴ, *caliginoſa*, ab ᾽έρεβος, εος, τὸ, *caligo*. ſ. 17. ϑ. 125.

Ε᾽ρειπομένης, *diruta*, præſ. part. paſſ.

paſſ. ab ἐρείπω, *diruo*. f. ψω. Θ. 704.

Ἐρεμνῆς, gen. ſing. quaſi ἐρεβεννῆς, ab ἐρεμνὴ, *obſcura*. Th. ἔρεβος, εος, τὸ, *orcus*. α. 444. Θ. 334.

Ἐρεύμενον, per ſyncopen, pro ἐρευγόμενον, vel potius pro ἐρευόμενον, à Themate ἐρεύω, *inveſtigo*. Vide Th. ἐρεύγω, f. ξω, *ructo*, a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρεύμενον, Doricè, pro ἐρεύμενον, ab εἴρω, ſeu ἐρέω, *dico*. ε. 474.

Ἐρέω, dico. Th. εἴρω, dico. ε. 200. 284. α. 330.

Ἐριβρύχαο, *valde mugientis*, Ion. pro ἐριβρύχου, ab ἐριβρύχης, ου, ὁ, *valde mugiens*, ex ἐρι quod in compoſitione valet *valde*, & βρύχω, ξω, *ſtrideo*, *frendeo*. Θ. 832.

Ἐριγδούποιο, gen. Ion. ab ἐρίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poëtice pro ἐρίδουπος, *valde ſonans*. Th. δοῦπος, ου, ὁ, ſonitus. Θ. 41.

Ἔριζε, *certabat*, imperf. pro ἤριζε, ab ἐρίζω, certo. Them. ἔρις, *lis*. α. 5. Θ. 534.

Ἐριθηλὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, Ion. pro ἐριθαλὴς, *valde vireſcens*, ex ἐρι, intenſiva particula, & θάλλω, *vireo*. Θ. 30.

Ἔριθος, ἡ, *ancilla*, *famula*, ab εἶρος, εος, τὸ, *lana*. hinc ἔριθος, ου, ἡ, *ancilla*, *quæ lanificium exercet*. ε. 600.

Ἐριλύπον, *valde ſonantem*, ex ἐρι *valde* (quæ eſt particula in compoſitione tantum uſitata, intendens ſignificationem) & ex κτύπος, ου, ὁ, *ſonus pulſu factus*, per proſtheſin ϝκτύπος, à τύπος, ου, ὁ. Th. τύπτω, *pulſo*, *verbero*. Θ. 456. 930.

Ἐριλυδὴς, ές, *valde glorioſus*. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. Θ. 938.

Ἐριμυκηθμὸν, *valde mugientem*, à μυκάομαι, *mugio*. boum proprium. ε. 788.

Ἐριννὺς, ύος, ἡ. *Furia*, peccatorum ultrix. in acc. pl. ἐριννύας, ἐριννῦς. ε. 801. Θ. 185.

Ἔριπε, *cecidit*, a. 2. Ionic. Th. ἐρείπω, *everto*, f. ψω, item, *cado*. α. 423.

Ἔρις, ιδος, ἡ, *lis*. acc. τὴν ἔριδα, & ἔριν. ε. 28. α. 148.

Ἐρίσαντες, *antecedentes*, a. 1. part. ab ἐρίζω, f. ίσω. *contendo*, *certo*. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, lis. ε. 437.

Ἐριθενὴς, ές, ὁ ϗ ἡ, *valde potens*. ab ἐρι, particula in compoſitione tantum uſitata, intendens & augens ſignificationem eorum quibuſcum componitur: & σθένος, εος, τὸ, *robur*, *vis*. Th. σθένω, *valeo*, *poſſum*. ε. 414. Θ. 4.

Ἐριτμαμεφάτοιο, gen. Ion. *valde tonantis*. Th. τμαμεφάω, ήσω, *magnos ſtrepitus edo*. Θ. 815.

Ἐρίφων, gen. pl. ab ἔριφος, ου, ὁ, *hœdus*, q. ἔαρι φανόμενος, quod vere naſci ſoleat. ε. 541.

Ἐρμῇ, dat. ſing. ab Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, *Mercurius*. ab εἴρω, *dico*, *nuntio*. Ἑρμείλω, acc. Ion. pro Ἑρμείαν. Ab Ἑρμείας, dicitur etiam Ἑρμίας, Poëtice, pro Ἑρμῆς. ε. 68. Θ. 444.

Ἔρξῃ, f. 1. ab ἔρδω. Th. ῥίζω, f. ῥίξω, & per

& per metathesin, ἔρξω. hinc ἔρξας, a. 1. part. ε. 325. 708.

Ἐρόσσα, f. g. in masc. ἐρόεις, εντος, *amabilis*: ἔρως, ωτος, ὁ, in malam partem accipitur; ἔρος vero in bonam. Them. ἐράω, *amo*. Θ. 120. 245.

Ἔρος, ου, ὁ, *Amor*. Th. ἐράω, *amo*. Θ. 120. 201.

Ἔρρηξε, *perrupit*, a. 1. act. à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα. α. 140. 415.

Ἐρρίγοντι, *formidanti*, præs. part. act. ab ἐρρίγω, *formido*, quod est ab ἔρριγα, præt. med. verbi ῥιγάω. Th. ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, *frigus*. α. 228.

Ἔρριψε, a. 1. ind. verb. ῥίπτω, *abjicio*, f. ψω, p. ἔρριφα, a. 1. ἔρριψα, a. 1. part. ῥίψας, a. 2. ἔρριπον, p. m. ἔρριπα. Θ. 181.

Ἔρρωοντο, *ruebant*, 3. pl. pluſq. Poëtice, pro ἔρρωντο, à ῥώννυμι, *roboro*, f. ῥώσω, à ῥώω, hujus passivum ῥώομαι, *roboror*. item *fluo*, *ruo*. in imperf. ἐῤῥώοντο, *festinabant*, *ruebant*. α. 230.

Ἐρυθείῃ, dat. sing. nomen proprium loci, ab Ἐρυθεία, ας, ἡ. Θ. 290. 983.

Ἐρύκοι, *abducat*. præs. act. opt. ab ἐρύκω, *inhibeo*, f. ἐρύξω. ε. 28.

Ἔρυσαι, a. 1. act. infin. ponitur pro imperativo, ἔρυσο, pro ἐρύεσο, & ἔρυτ', pro ἔρυσο, ab ἐρύομαι, quod idem est cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τος, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *custodio*. ε. 534. 622. Θ. 304.

Ἐρυσσέμμεναι, *currum trahentes*, pro ἐρυσσεμάτας, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in Ἰλιαδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho, & ἅρμα, τος, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσσάμενος, *extractus*, Poëtice, pro ἐρυσάμενος, a. 1. part. med. ab ἐρύω, f. ὑσω, traho. α. 457.

Ἔρχεται, præs. ind. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἦλυθα. ε. 417. α. 439. Θ. 91.

Ἐς, Poëtice, pro εἰς, *in*. ἐς φάος, in lucem. Θ. 626.

Ἔσαν, 3. pers. pl. imperf. per systolen Poëticam, pro ἦσαν, ab εἰμὶ, *sum*. α. 161. 245. Θ. 586.

Ἔσθειν, præs. inf. ab ἔσθω, *comedo*, & hinc ἐσθίω, *idem*. ε. 276. Θ. 773.

Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um. dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσιν. ε. 119. 212.

Ἐσίδῃ, *inspexerit*, poëtice pro εἰσίδῃ. 3. singul. a. 2. act. subj. ab εἰσείδω, *intueor*. Th. εἶδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ε. 608. Θ. 82.

Ἐσκάτθετο, *condidit*, pro εἰσκατέθετο. a. 2. m. 3. perf. sing. verbi εἰσκαταθήμι. Th. τίθημι, *pono*. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. Θ. 890.

Ἔσκε, poëtice pro ἦν, *erat*, ab εἰμὶ, *sum*. ε. 150.

Ἐσκέδασ', *dispersit*, pro ἐσκέδασε, a. 1. ind. à Th. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *dissipo*, f. σω. ε. 95.

Ἐσκομίσσαι, *importare*, a. 1. inf. act. à κομίζω, *porto*. Th. κομέω. *curo*. ε. 604.

Ἐσμαραγήσειν, *striduit*, a. 1. act. à σμαραγέω, *fragorem edo*. & ἐσμαραγίζειν, imperf. à σμαραγίζω. Th. σμαραγέω. Ϛ. 679. 693.

Ἑσπερίδες, Heſperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *veſper*. *Heſperides*, h.e. Tzetze interprete, *veſpertinæ horæ*. quibus curæ ſunt poma, h.e. *quo tempore ſtellas in cælo videmus*, tanquam poma. Ϛ. 215. 275.

Ἕσπετο, poëtice pro εἵπετο, *ſequebatur*, imperf. paſſ. ab ἕπομαι, *ſequor*. poëtice pro ἕπομαι. ἕσπεσθε, pro ἕπεσθε, præſ. imperat. verb. ἕπω, *ſequor*. Ϛ. 114. 201.

Ἐσσαμένη, a. 1. m. part. f. g. ἠέρα ἐσσαμένη, *aëre involuta*. pro ἐσαμένη. τὸ σίγμα poëtice duplicatur. ab ἕννυμι, f. ἕσω, *induo*. Th. ἕω, *induo*. ſ. 124. 221. 534.

Ἔσσεται, erit, & ἐσσεῖται, pro ἔσεται, f. 1. ex εἰμὶ, ſum. ſ. 182. 501. ἔσσεαι, eris, pro ἔσῃ. ſ. 308.

Ἐσσόμεθα, & ἐσσομέθοισι, fut. 1. part. verbi εἰμὶ, ſum. ſ. 56. Ϛ. 32.

Ἐσσυμένως, *certatim*; *cum impetu*, adv. pro σπευμένως, per metatheſin. Th. σείω, σεύω, poëtice σύω, *concutio*. α. 340. Ϛ. 181.

Ἔσσυτ', perf. paſſ. pro ἔσσυται, *irruit*, pro σέσυται, per metatheſin. à σεύω, f. σεύσω, p. σέσευκα, præt. paſſ. ἐσσεύμαι, ubi abjecto σ & facta metatheſi eſt ἔσσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, *concutio*. α. 458.

Ἔσσῃ, erit, per ſyncopen pro ἔσται, f. 1. verbi εἰμὶ, *ſum*. ſ. 34. 191. 476.

Ἐστάλατ', *ſuccinctas habebant*, pro ἐστάλαντο, 3. pl. præterit. paſſ. Ion. pro ἐστάλμεναι εἶσι. Th. στέλλω, *orno*. στέλλομαι, *veſtibus ornor*. f. 2. στελῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα. præt. paſſ. ἔσταλμαι, p. m. ἔστολα. α. 282.

Ἑστεότ', pro ἑστεότε, *ſtantes*, part. act. dualis num. ab ἵστημι, *ſto*. f. στήσω. præt ἕστακα. in part. præt. ἑστεκὼς, & per ſyncopen & κ, ἑστεὼς, ὁτος. pro quo ἑστηὼς. Ϛ. 519. item ἑστὼς, ὥτος. α. 61. 747.

Ἑστεῶσαν. *ſtabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, *ſto*. α. 196.

Ἑστᾶσι, ſtant, 3. pl. præſ. act. ab ἵστημι, quod poëtis idem eſt quod ἵστημι, ſto. Ϛ. 796.

Ἐστέφανται, *cinctum eſt*, præt. perf. paſſ. ἐστέφανμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐστεφάνθ, à στεφανόω. Them. στέφω, *corono*. α. 204. Ϛ. 382.

Ἔστη, ſtetit, a. 2. ab ἵστημι, f. στήσω, p. ἕστηκα. α. 361. Ϛ. 745.

Ἑστήεισται, *firmatæ ſunt*, 3. ſing. præt. hinc ἑστήειχθ, in pl. perf. à στηείζω, f. ξω, *ſtatuo*. α. 218. Ϛ. 779.

Ἑστίη, dat. Ion. pro ἑστίᾳ, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*. item *Veſta*, quæ vox hinc orta eſt. Dicitur & Ion. ἱστίη. ſ. 732. Ϛ. 454.

Ἔστι, ἐστὶ, ἔστιν, eſt, *licet*. ab εἰμὶ, *ſum*. ſ. 36. ἐς'. Ϛ. 720.

Ἐσφαραγίζον, *ſonum excitabant*, imperf. verbi σφαραγίζω. Th. σφάραγος, ου, ὁ, *ſonus*. Ϛ. 706.

Ἐχε-

Ε'σχαλῆ, *extrema*, dat. ab ἔσχατα, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχαλ@, ς, ὁ, *ultimus*. Θ. 275.

Ε'σχον, *obtinuerint*, a. 2. ab ἔχω, *habeo*, f. ξω. ε. 125. Θ. 113.

Ε'σω, *esto*. 3. sing. præs. imperat. ab εἰμὶ. *sum*. ε. 368.

Ε'ταῖρ@, *amicus*, acc. ἑταῖρον, & ἕταρον, poetice. ε. 181. 705. 714.

Ε'ταμὼθη, *extentum est*, a. 1. pass. à τανύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, tendo. Θ. 177.

Ε'τα, acc. ἔτας, pro ἔτε@, gen. sing. ab ἔτ@, *annus*. ε. 129. 171. 694. Θ. 803.

Ε'τε', pro ἔτεκε, *peperit*, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 1. pass. ἐτέχθω. p. m. τέτοκα. Θ. 60. 211. 287. 295.

Ε'τελέωθη, 3. person. a. 1. pass. à τελέω, *ad finem perduco*. f. έσω. Them. τέλ@, ε@, *finis*. Θ. 59.

Ε'τεροζήλως, *inique*, adverb. ab ἑτεροζήλ@, qui alio zelo ducitur. ab ἕτερ@, *alius, diversus*, & ζῆλ@, ς, ὁ, *æmulatio*. Θ. 544.

Ε'τερ@, ἑτέρη, *alter, alius*. ἑτέρηφι, pro ἑτέρῃ, nominat. f. g. φι per paragogen additur. ε. 187. 214. ἑτέρῃ γε. Θ. 752.

Ε'τερωθε, θεν, *ex altera parte*, adverb. ab ἕτερ@. α. 184. 281. Θ. 676.

Ε'τετυκτο, *factus erat*, 3. singul. plusq. perf. poetice, pro ἐτέτυκτο. à τεύχω. f. ξω. *fabricor*. α. 208.

Ε'τηκτο, *liquescebat*, imperf. verbi τήκω, & Dor. τάκω, f. ξω. *liquefacio*. p. med. τέτηκα. Θ. 862.

Ε'τήτυμα, *vera*, pro ἔτυμα, per poeticam epenthesin syllabæ τη. Th. ἔτυμ@, *verus*. ε. 10.

Ε'τικτεν, genuit, imperfect: verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. a. 2. sub. τίκω. a. 1. pass. ἐτέχθω. p. m. τέτοκα. Θ. 45. &c.

Ε'τι, *adhuc*. ε. 156. α. 176. Θ. 428.

Ε'τινάσσετο, *concutiebatur*, imperf. à τινάσσω, *quatio*, f. ξω. Θ. 680.

Ε'τισε, *coluit*. a. 1. ind. à τίω, *honoro*. α. 10.

Ε'τλαίνετο, *extendebatur*, imperf. à πλαίνω, quod à τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 229.

Ε'τλη, *sustinuisset*, 3. sing. a. 2. à τλῆμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τέτληκα, a. 2. ἔτλαν. Th. τλάω, άσω, *suffero*, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ε'τραπ', *everit*, a. 2. act. à τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον, f. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. α. 456. Θ. 58.

Ε'τράπον, imperf. *unus calcabant*, à novo verbo τραπέω, formatum à fut. 2. τραπῶ, verb. τρέπω, *verto*. α. 301.

Ε'τρεφε, *nutrivit*, imperf. act. ἐτρέφετ', pro ἐτρέφετο, imperf. pass. à τρέφω, f. θρέψω, *alo*, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ε. 130. Θ. 107.

Ε'τρύγων, *vindemiabant*, 3. pl. imperf. pro ἐτρύγοσαν, à τρυγάω. Thema τρύγη, ης, ἡ, *tri-*

ticum, vindemia. α. 292.

Ε᾽τύμοισιν, *veris*, dat. pl. Ion. ab ἔτυμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, *verus*. Vide paulo ante ἐτήτυμα. Φ. 27.

Ε᾽τύχθη, *fuit*, a. 1. pro ἐτεύχθη Poet. à Th. τεύχω, f. ξω, *fum, fio*. p. paſſ. τέτυγμαι. α. 366.

Ε᾽τώσια, *inania*, acc. pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτὸς. Adv. *fruſtra*. Th. εἰμὶ. ε. 438.

Ε᾽τωσιοεργὸς, *qui in caſſum laborat*, ab ἐτώσιον, *inane*, & ἔργον, *opus*. ε. 409.

Εὖ, *belle*, adverb. ab ἐὺς, *bonus*. ε. 107. α. 355. Φ. 73.

Εὐαγόρη, nomen mul. Φ. 257.

Εὐαεῖ, dat. ſing. ab εὔαης, ες, ὁ, ἡ, *qui bene à ventis perflatur*. Th. ἄω, vel ἄημι, *ſpiro*. ε. 597.

Εὐαίχη, nomen mul. Φ. 259.

Εὔβοια, eſt nomen loci, ſeu inſulæ maris Ægæi. ex εὖ *bene*, & βόω, *paſco*. ε. 649.

Εὐδαίμων, *beatus*, hinc εὐδαιμονίη, *felicitas*. Th. δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *Deus*. ε. 824.

Ε᾽ὐδμήτων, gen. pl. ab εὐδμήτος, *bene ædificatus*. Thema δέμω, f. δεμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen mul. Φ. 244. 360.

Εὔῃ, *torret*. præſ. ind. idem quod φλογίζει, ab αὔω, vel ἄω, *uro*, f. σω. ε. 703.

Εὐειδὴς, ές, ὁ, ἡ, *ſpecioſus*. ex εὖ, & εἶδος, εος, τὸ, *forma*. Th. εἴδω, video. Φ. 250. 354.

Εὐεργὲς, *fabrefactum*, n. g. ab εὐεργὴς, *bene fabricatus*. Th. ἔργον, *opus*. ε. 627.

Εὐεργεσιάων, Æol. pro εὐεργεσιῶν, ab εὐεργεσία, ας, ἡ, *beneficentia*. Th. ἔργον, *opus*. Φ. 503.

Εὐερκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, *bene ſeptus*, ab ἕρκος, *ſeptum*. Th. εἴργω, *includo*. ε. 730.

Εὔηνον, nomen fluvii. Φ. 345.

Εὐθετίσας, αντος, ὁ, a. 1. part. *qui rite diſpoſuit*, ab εὐθετίζω, *concinne diſpono*. Th. τίθημι, *pono*, f. θήσω. Φ. 541.

Εὐθημοσύνη, concinna rerum diſpoſitio, quæ cadit in induſtrios, ab εὔθημων, ονος, *concinnus*. Them. τίθημι, *pono*. ε. 469.

Εὐκηλήτειρα, *placatrix*, à κηλέω, ήσω, *mulceo*. ε. 462.

Εὔκηλος, *tranquillus*. ex εὖ & ἔκηλος, *mitis, pacificus*. ε. 669.

Εὐκρυπτάσθαι, *bene recondere*. a. 1. med. infin. Th. κρύπτω, unde κρυπτίζω. ε. 598.

Εὐκόσμως, adv. *concinne, recte*. Th. κόσμος, ου, ὁ, *ordo*. ε. 626.

Εὐκραέος, gen. ab εὐκραὴς, ές, ὁ, ἡ, *temperatus*. Th. κεράννυμι, *miſceo*. f. άσω, vel εὐκρὰης, per ſyncopen pro εὐκρατὴς. ε. 592.

Ε᾽υκράτη, nomen mul. Φ. 243.

Εὐκελίναι, pl. num. ſunt *venti eteſii*, q. d. puri, non confuſi, ubi nullæ ſunt nebulæ, ab εὐκελὴς, *purus, liquidus*. Th. κρίνω, *diſcerno*. ε. 668.

Ε᾽ὐκλίμενον, *bene extructum*, perf. part. pro εὐκτιμένον, à κτίζω, f. ίσω, *condo*. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. *bonus portus*. Φ. 246.

Ε᾽ύμ-

Εὐμμελίης, ω, ὁ, Ion. pro Εὐμελίας, ου, ὁ, *fraxini peritus*. Th. μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάζῃ, *cubitumieris*, præs. sub. pass. ab εὐνάζω, *sopio*, f. άσω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. ε. 337.

Εὐνείκη, nomen mul. *bene litigans*. Ϟ. 247.

Εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. α. 40.

Εὐνηθεῖσα, *concumbens*, a. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, *sopio*. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*, εὐνῇ, εὐνὼ. ε. 327. α. 6.

Εὐνομίλω, nom. mul. *legitimam*. Ϟ. 902.

Εὔξῃ, *oraveris*, 2. sing. a. 1. med. subj. εὔξωμαι, ῃ, ηται, ab εὔχομαι, *precor*, f. εὔξομαι, p. εὖγμαι. ε. 736.

Εὔξοον *bene rasam, politam, dolatam*, idem quod εὔξεος. Th. ξέω, *polio*, f. ξέσω. α. 352.

Εὔορκος, qui jusjurandum religiose colit. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum*. ε. 188. 283.

Εὔορμος, *tutus*. ab ὅρμος, ου, ὁ, *statio navium*. α. 207.

Εὐοχέων, *convivans*, præs. part. ab εὐοχέω. ab ὀχέω, ῶ, *porto*. Th. ὄχος, *currus*. Alii legendum esse contendunt εὐχθέων, *lætus* & *victu abundans*, ut sit ab ὀχὴ, id est, τροφὴ; interposito Ϟ. Vide in ὀχθέω, ῶ, *indignor*. ε. 475.

Εὔπεπλον, Th. πέπλος, ου, ὁ, *peplum*, vestis muliebris. Ϟ. 273.

Εὐπλεκέων, gen. pl. ab εὐπλεκὴς, έος, ὁ, ἡ, *bene iunctus*. Th. πλέκω, ξω, *plecto*, *necto*. α. 306. 370.

Εὐπολίῃ, *fabre facta*, nom. pl. n. g. ab εὖ, & ποιέω, *facio*. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. Ϟ. 261.

Εὐπυργος, *bene turrita*. à πύργος, ου, ὁ, *turris*, ein burg. α. 270.

Εὗρε, *invenit*, 3. sing. a. 2. act. ab εὑρίσκω, *invenio*, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον. inde in sub. εὕρω, ῃς, ῃ. ε. 349. α. 58.

Εὐρρείτης, ου, ex εὖ & ῥέω, *fluo*, f. ῥύσω, p. ῤῥυκα. Ϟ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. Ϟ. 276.

Εὐρυβίης, Ionicè pro εὐρυβίας, ου, ὁ, *cujus vis se late extendit*. Hinc Εὐρυβίη, nomen proprium mul. Εὐρυβίλω. Ex εὐρὺς, έος, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, *vis*, Ϟ. 239. 375. 931.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ, *latam frontem habens*, à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*. Th. ὄπτομαι, video. α. 82. 291.

Εὐρυνόμη, nomen mul. Ϟ. 358. 907.

Εὐρυοδείης, gen. Ion. *spatiosa*. ex εὐρὺς, εῖα, *latus*, & ὁδὸς, *via*. εὐρυόδεος, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam εὐρυοδέα, Ion. vero εὐρυοδείη. ε. 195. α. 464. Ϟ. 119.

Εὐρυόπα, *late sonans*, vocat. cas. ab εὐρυόπης, ου, ὁ. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, & εὐρὺ, late. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt εὐρύοπα. ε. 227. 237. 279.

Εὐρύοπα, accusat. casus ab εὐρύοψ, οπος, *latum habens* ocu-

oculum, ab ὄψ. Th. ὄπτομαι, video. Ϟ. 514. 884.

Εὐρὺς, *latus*. Εὐρείη, Ionicè pro Εὐρεῖα. Εὐρύ. Ϟ. 45. 48a.

Εὐρυσθῆα, acc. pro Εὐρυσθέα, Poëtice; ab Εὐρυσθεὺς, έος, ὁ, nomen viri, cujus robur longe lateque patet. α. 91.

Εὐρύστερνος, qui habet latum pectus. à στέρνον, ου, τὸ, *pectus*, &c. Εὐρὺς, εῖα, ὺ, *latus*, a, um. Ϟ. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. Εὐρυτίωνα, acc. Ϟ. 293.

Εὐρώεντα, *amplam*, ab Εὐρώεις, *squalidus*. ab Εὐρὼς, ῶτος, ὁ, *caries*, *mucor*. ε. 152. Ϟ. 731. 739.

Εὐρώπη, nom. prop. Ϟ. 357.

Εὖς, ἑός, ὁ, *bonus*. ε. 50. α. 26.

Εὐστέφανος, *bene coronatus*, ex εὖ & στέφω, *corono*, f. ψω. ε. 298. α. 80. Ϟ. 978.

Εὐσφυρος, ὁ ἡ ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, ας, ἡ, *malleus*, hinc σφυρὸν, οῦ, τὸ, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. α. 16. Ϟ. 254.

Εὐσταότρε, *bene fabrefacti*. Epithet. ἁπλοΐης currus. α. 273. ὁ ἡ ἡ εὐσταότρος, vel εὔστροτος, benè instructus στρόφοις. στρῶτον τὸ est lignum orbiculare rotæ radios in se continens. Th. σεύω, *quatio*, *agito*.

Εὖτ' pro ὅτε sequente ἄν. ὁπότ' ἄν, *postquam*, adv. temporis. ε. 179. 428. 596.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab εὖ *bene*, & τέρπω, *delecto*. Ϟ. 77.

Εὐτειχὴς, *bene perforatus*, Poët. ἐὐτρηχὴς. accipitur & pro εὐρύτρηχὴς, *lato ore hians*. Th. τιτράω, *perforo*, *terebro*, f. τρήσω. Ϟ. 863.

Εὐτροχάλῳ, dat. ab εὐτρόχαλος, bene currens, æquabilis, planus, à τροχαλὸς, *citus*, *velox*. Th. τρέχω, *curro*, f. θρέξω. p. δεδρόμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 597. 804.

Εὔτροχος, agilis. ab εὖ & τρέχω, *curro*. α. 463.

Εὔτυκτον, *bene fabricatam*. Th. τεύχω, *fabricor*. α. 136.

Εὔφρων, ονος, *hilaris*. Th. φρὴν, ενος, *mens*. ε. 773.

Εὐφρόνας, *noctes*, à nomin. ἡ εὐφρόνη, *nox*. ὡς δὲ τὸ, εὐφραίνεσθαι, *oblectari*. Th. φρὴν, *mens*. ε. 558.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φρὴν, *mens*. Ϟ. 909.

Εὐχὰς, acc. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, *precatio*. hinc & εὖχος, ους, τὸ, *honor*. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. εὔγμαι. Ϟ. 419. 628.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præs. inf. hinc εὐχωλέων, Ion. pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Th. εὔχομαι, precor. α. 68. Ϟ. 463.

Εὐώνυμος, ον, *clara*, quæ bene audiebat. Th. ὄνομα, ατος, *nomen*. Ϟ. 409.

Εὐωχέων, convivans, lætus, præs. part. ab εὐωχέω. Th. εὐωχία, ἡ, *convivium*. ε. 475.

Ἐφ', pro ἐπὶ, præpositi. *in*, *super*. ε. 161. α. 406. 458.

Ἔφατ', pro ἔφατο, *dixit*, 3. sing.

a. 2. med. ad formam, ἐσάμην, ἔσασο, ἔσατο. s. 59. 210. α. 368.

Ἔφαινον, *ostendebant*, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. pass. φανήσομαι. Θ. 689.

Ἔφασαν, dixerunt, pro ἔφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημὶ. Vide ἔφατ'. Θ. 19.

Ἑφίζομένῳ, *insidens*, præs. part. ab ἕζομαι, *sedeo*, f. 2. ἑδοῦμαι. s. 581.

Ἔφιπποι, *incolunt*, 3. person. plur. ab ἕπω, ἕπομαι, *sequor*. hinc ἐφέπουσα, præs. part. Θ. 366.

Ἔφερον, ες, ε, *ferebam*. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. s. 117. α. 342.

Ἐφίσταον, *instabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι pro ἐφίστημι, *insto, urgeo*. f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην. α. 258.

Ἐφετμῆς, gen. ab ἐφετμὴ, *præceptum*. ab ἐφίημι, *immitto*. Th. ἕω, *mitto*. s. 296.

Ἐφήρμοσε, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, *apto*. s. 76.

Ἔφιεσαν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἕω, *mitto*. α. 307.

Ἐφίμερος, ε, ὁ, *amabilis*, ab ἵμερος, *desiderium*. Th. ἱμείρω, *desidero*. α. 15. Θ. 132.

Ἔφορεις, ferebas, imperf. à φορέω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. s. 38.

Ἔφορεον, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφόρουν, à φορέω. Th. φέρω. α. 293.

Ἐφορμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, *impetu feror*. hinc ἐφορμηθῶσι, a. 1. inf. Th. ὁρμὴ, impetus. α. 127.

Ἐφράσατ', *cogitavit*, a. 1. m. ind. ἐφρασσάτην, 3. dual. a. 1. act. à φράζω, *eloquor, cogito, consulto*, f. σω. s. 85. Θ. 892.

Ἔχ', *contine*, pro ἔχε, præs. imperat. ab ἔχω, *teneo, habeo*. f. ἕξω. α. 95. 159.

Ἐχάρασσον, *infrendebant*, 3. pl. imperf. à χαράσσω, ξω, *sculpo*. α. 235.

Ἔχασκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. Θ. 533.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, *stiva*, ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. s. 465.

Ἐχέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ονος, ὁ, *cordatus*. Th. φρὴν, *mens*, & ἔχω, *habeo*. Θ. 88.

Ἐχθαίρῃ, *oderit*, præs. sub. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. s. 298.

Ἐχθρὸς, *hostis*, ab ἔχθος, εος, τὸ *odium*. s. 340. Θ. 766.

Ἔχιδνα, *vipera*, in masc. ἔχις, ιος. & Ἐχίδνα, nomen mul. Θ. 297. 304.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολόω. Th. χολὴ, *bilis*. Θ. 568.

Ἔχω, *habeo*, possim, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poëtice ἔσχον, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. sub. σχῶ. Præs. inf. ἔχειν, & Ion. ἐχέμεν. s. 146. 205. 455. Θ. 75.

Ἑῷ, *suo*. dat. ab ἑός, ἡ, ὸν, suus, a, um. α. 385. Θ. 464.

Ἐὼν pro ἄν, *ens*. Ionica prosthesis,

sis, ab εἰμὶ, sum. ε. 512. α. 73.

Ἑωσφόρον, *luciferum*, ab ἕως, ω, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Th. est, ἠὼς, ὁ, ἕος, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. ϑ. 381.

Ζ.

Ζαθέοιο, gen. Poëtice pro ζαθέου, à ζάθεος, *valde divinus, admirandus*. ζα particula in compositione intendit significationem. Th. θεὸς, deus. ϑ. 6. 23. 192. 253.

Ζαμβήσε, a. 1. Ion. *vires intendit*. à ζαμβρέω, quod est à ζαμβρὸς, ὁ, *vehemens*. & hoc ex ζα & μβρός, ὁ, ε, τὸ, *robur*. ϑ. 928.

Ζείδωρος, *fertilis*, pro ζείδωρος, *ubertim proferens ad vitam sustentandam*. ex ζη, quod ex ζῆν, & δῶρον, *munus*. ε. 117. 171.

Ζεύξω, ὁ, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjugans*, à ζεύγνυμι, *jungo*. ϑ. 352.

Ζεύς, Iupiter, gen. Διὸς, Διΐ, Δία, vocat. Ζεῦ. Dicitur & Ζηνὶ, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Dor. Ζάν, Ζανὸς, &c. ε. 8. 47. ϑ. 47.

Ζεφύροιο, Gen. Poët. pro ζεφύρου, ζέφυρος, ex ζέω, *caleo*, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. ϑ. 379. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. à ζηλόω, *æmulor*. Th. ζῆλος, *livor, invidia*. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. à Ζεύς. Vide Ζεύς, Iupiter. ε. 86. 243, 251.

Ζητεύης, *quæras*, præs. sub. Poëtice pro ζητέω dicitur ζητεύω. ε. 398.

Ζόφος, ου, ὁ, *caligo*, inde ζοφερὸς, gen. Ion. à ζοφερὸς, ὁν, ὁ, *caliginosus*. α. 227. ϑ. 814.

Ζυγὸς, *jugum*, in plurali numero, ζυγά. Th. ζεύγνυω, f. ζεύξω, *jungo*. ε. 579. 813.

Ζῶε, *vivebat*, 3. sing. imperf. à ζώω Poëtice pro ζάω, ζῶ. ζώεσκον, imperf. Poëtice, pro ἔζων. ε. 90. ϑ. 606.

Ζώῃ, vivat. (differt à ζωῇ vitæ.) 3. sing. præs. subj. Vide in Ζῶε, ε. 302.

Ζώῃσι, dat. pl. pro ζώοις, Ionic. ἰῶσι in fine est paragoge Ionica. à ζώνη, ἡ, *zona*. Them. ζωννύω, f. ζώσω, *cingo*. α. 233.

Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, *vivus*, a, um. ζωῇσιν pro ζωοῖσιν, Ion. dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 157. 194. 244.

Ζῶσε, a. 1. Ion. *cinxit*, pro ἔζωσε, à ζώννυμι, *cingo*. ζώσαντο, *cinxerunt se*, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε. 52. 343. ϑ. 573.

Η.

Η Art. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 13. 14. 220. &c.

Ἥ art. postp. ut ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. ε. 277. α. 4. ϑ. 262.

Ἧι, *cui*, *quatenus*. ε. 136. α. 85. ϑ. 430.

Ἦ, sequente μὲν, *profecto, tamen*, adverb. α. 103.

Ἦ, *erat*, 3. imperf. ab εἰμὶ, sum. α. 11.

α. 11. 101.

Ἦ κ', *dixit*, & ἦ pro φῆ, φῇ pro ἔφη, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημὶ, dico.

Ἦ, *aut*. ε. 173. ϑ. 6. 35.

Ἥβη, ἡ, *pubes*. ab Hebr. *Ebh. viror.* quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & Ἥβη, Dea pubertatis. ε. 131. ϑ. 17. 950.

Ἡβήσειε, *annos pubertatis attigisset*, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡβάω, ῶ, & Poëtice, ἡβάω. Th. ἥβη, ης, ἡ, *pubes*. ε. 131.

Ἡβῴη, 3. sing. præs. act. opt. Attice, communiter ἡβάοιμι, ᾶμι, Attice, ἡβῶλω, ης, η, ab ἡβάω, f. ήσω, *pubesco*. ε. 696.

Ἤγαγεν, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο, est, ἠγάγετο per Atticam reduplicationem) ἠγάγετ', pro ἠγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα, a. 2. ἦγον, & Att. ἠγαγον. ϑ. 266. 901.

Ἠγαθέη, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν ϑεῖος. Th. ϑεὸς, *deus*. ϑ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. ind. *abduxit*. Attice, ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. ϑ. 994.

Ἡγεμονεύω, præs. ind. *præeo, sum dux*. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, *duco*. ϑ. 387.

Ἠγερέθοντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἀγερέϑομαι, Poëtice, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imperf. ἠγειρε. α. 475. Th. ἀγείρω, congrego, f. ερῶ, p. ἤγερκα. α. 184. 473. 475.

Ἡγῆτ', 3. sing. præs. med. subj. pro ἡγήσῃται, *præveniat*. (pro ἀφηγήσῃτ.) si precibus te antevertat. præt. pass. ἤγημαι. ε. 710.

Ἠγνοίησε, *ignoravit*, a. 1. act. ab ἀγνοέω, Poëtice ἀγνοιέω, ex α, & νόος, νοῦς, *mens*. ϑ. 551.

Ἦγον', pro ἦγον ϑ', *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. Vide ἠγάγεϑ'. α. 274.

Ἤδε, &. ε. 22. tum ἠδ', pro ἠδὲ. ε. 316. 381.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδὺς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδίων, Superl. ἥδιστος. ϑ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper, tum*. ε. 37. α. 172. At ἤδη *novit*, pro ἴδεε.

Ἡδυέπειαι, *suaviloquæ*, ab ἡδὺ, *suave*, & ἔπω, *dico*. ϑ. 965.

Ἦε, *aut*, pro ἤ. ε. 207. α. 345.

Ἠέλιος, *sol*, Poëtice, pro ἥλιος, Hebr. *El*, *splendor*, Græc. ἔλη, German. hell. ἠελίοιο, Ion. pro ἠελίου. ε. 154. 524.

Ἦεν, *erat*, scil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ, Poëtice, ἦα, ἦας, ἦε, ab εἰμὶ, sum. α. 15. 22.

Ἠέρι, dat. pro ἀέρι, *aëre, caligine*, in masc. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. ε. 124. ϑ. 9.

Ἠερόεσσι, *obscuro*, ab ἠερόεις, έσσα, ὁ ϰῇ ἡ, *obscurus*, ab ἠὴρ, ἠέρος, pro ἀὴρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & εἶδος, *forma*. Th. εἶδω, *video*. ϑ. 252.

Ἠερόεις, *tenebrosus*, ἠερόεσσα, ab ἠὴρ, pro ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aër*. ϑ. 119. 294. 807.

Ἤθεια, *mores*, acc. pl. ut & ἤθε', *domicilia*. ἤθεσι, *habitaculis*. ε. 166.

ε. 166. 523. ϑ. 66.

Η᾽θεῖος, *patruus*, ἠθεῖ, vocat. pro ἠθεῖς, à ϑεῖος, *patruus*. Th. ϑεὸς, *Deus*. α. 103.

Η᾽θος, εος, τὸ, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*. ε. 67.

Η᾽θελον, *volebant*, imperf. ab ἐθέλω, *volo*. ϑέλω, idem. f. ϑελήσω. p. τεθέληκα. ε. 135.

Η᾽ιόνη, nomen mul. ϑ. 255.

Η᾽ισαν, *incedebant*, 3. pl. pluſq. ab ἴειν. Alii volunt eſſe 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia η initio aliquando abundat. Sunt qui volunt eſſe 3. perſon. pl. aor. 1. inuſitat. εἶσαν, & Poet. ἧισαν. Th. εἶμι, *eo*. α. 170.

Η᾽κε, *immiſit*, 3. ſing. a. 1. act. ab ἵημι, *mitto*. α. 343. ϑ. 669.

Η᾽λασε, *percuſſi*, a. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ᾽, pro ἤλασε, *vulneravit*, p. ἐλήλακα. α. 363. 419. ϑ. 291.

Η᾽λέκτρη, nomen mul. ϑ. 266.

Η᾽λεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Η᾽λεκτρυών, nomen viri. α. 3. 82.

Η᾽λεκτρος, ου, ἡ, & ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέχομαι, cubo. α. 142.

Η᾽λήλατο, 3. pl. imperf. paſſ. ab ἄλημι, *erro*, *vagor*. Attica reduplicatione, pro ἤλητο. Th. ἀλάομαι, ὦμαι, vagor. Alii volunt eſſe pl. perf. paſſ. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐλήλαμεν, σθε, ται, & cum augmento temporali in pl. ἠλήλατο, *diſcurrebant*. α. 143.

Η᾽λθε, *venit*. a. 2. Vide ἦλυθεν. ε. 633. α. 81. ϑ. 404.

Η᾽λιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, τυ, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut Soli uni ſit pervius, ab ἥλιος, *ſol*, Æol. ἦλιος, & βαίνω, *eo*. ϑ. 422. 483.

Η᾽λιτεν, *peccavit*, a. 2. act. ab ἁλιτέω, vel ἀλείτω. ἤλιτον, ες, ε. α. 80.

Η᾽λυθόμεν, *venimus*, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἦλυθεν. ϑ. 660.

Η᾽λυθεν, *venit*. a. 2. & per ſyncopen ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἦλυθα, a. 2. m. ἠλύθομεν. α. 2. 435.

Η᾽μαθίων, ωνος, nomen regis. ϑ. 985.

Η᾽μαθόεντος, *arenoſo*, genit. ab ἠμαθόεις, Ion. pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμμώδης, arenoſus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, *arena*. α. 360.

Η᾽μαρ, *dies*, gen. ἤματος, ἤματι. hinc ἡμάτιος, *diurnus*. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, *dies*. ε. 174. 417. 776. ϑ. 597.

Η᾽μελλε, imperf. augmentum Atticum. ſic ἠβουλήθην, pro ἐβουλήθην. à μέλλω, futurus ſum, f. μελλήσομαι. ϑ. 478. 888.

Η᾽μὲν, &, ſequente plerumque, ἠδὲ, &. ε. 337.

Η᾽μενος, part. præſ. ab ἧμαι, *ſedeo*. ε. 478. 499.

Η᾽μέρη, Ionic. pro ἡμέρα, dies. ε. 102. 820. 823.

Η᾽μερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, ης, ἡ, *lectus*. ε. 603.

Η᾽μέτερον, *noſtrum*, ἡμετέρου. ἡμετέρῃσι, dat. pl. Ion. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 296. α. 367.

Η᾽μι-

Η᾽μῆσε, a. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω, p. ᾔμηκα. hic per tmesin, pro ἀπήμησε. Θ. 181.

Η᾽μιθεοι, *semidei*, ab ᾔμισυς, εος, *dimidius*, & θεὸς, *Deus*. ε. 159.

Η᾽μιόνων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ὁ ᾗ ἡ, *mulus*, q. d. semiasinus, ab ᾔμισυς, dimidius, & ὄνος, ὁ, *asinus*. ε. 46. 605.

Η᾽μισυ, *dimidium*, in mascul. ᾔμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40. Θ. 299.

Η᾽μος, *quando*, adverb. ε. 418.

Η᾽μων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Η᾽ν, *erat*, 3. pers. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 149. α. 178.

Η᾽ν, quam. acc. ab ὃς, ἥ, ὃ. α. 93. 408. Θ. 409.

Η᾽ν, *si*, pro ἐάν: ἤν vero per aphæresin, pro ἐὰν. ε. 399.

Η᾽νία, ας, ἡ, *habena*. α. 95.

Η᾽νιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83. ἡνίοχος. α. 323.

Η᾽νίοχος, ὁ, auriga, q. d. τὼ ἡνίαι ἔχων, qui manu habenas tenet, equosque quo libet inflectit. α. 323.

Η᾽νορέης, *fortitudinis*, gen. ab ἠνορέη, idem quod ἀνδρεία. Th. ἀνὴρ, *vir*. Θ. 516.

Η᾽νπερ, *quam*, acc. ab ἥπερ, ὅστις, ὅτι, gen. ἧστινος, ἅτινος. ε. 761.

Η᾽νωγε, *jussit*, imperf. vel præt. med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἤνωξε, pro ἤνωξε, *jussit*, a. 1. act. fut. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.

Η᾽ος, gen. ab ἠὼς, *aurora*. Vide in ηως. ε. 728. 819.

Η᾽παρ, ατος, τὸ, *jecur*. Θ. 523.

Η᾽πειρος ἠπείροιο, pro ος, ου, *Epirus*, terra continens. ε. 622. Θ. 189.

Η᾽πειτα, Poëtice, pro ἔπειτα, *deinde*, ex ἐπὶ, & εἶτα, *postea*. ε. 290. Θ. 405.

Η᾽περοπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*. ab ἠπεροπεύω, *decipio*, q. d. ἀπείρων ὀπὶ, infinitis vocibus. impostores sunt verbosi. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ε. 55.

Η᾽πιος, ε, *placidus*. ε. 785. Θ. 235.

Η᾽πυ, *profecto*. α. 92.

Η᾽πυον, imperf. *clamabant*. Th. ἀπύω, f. ύσω, *sono*. α. 316.

Η᾽ρακλέης, ῆος, ῆι, *Hercules*, propter carminis dimensionem legendum est hîc, τὸ ἡρακλῆϊ, tanquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακληείη, *Herculea*. Them. κλείω, *celebro*. α. 74. 115. 448. Θ. 318. 332.

Η᾽ρειπον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, *scindo*, f. ξω. α. 287.

Η᾽ρείσατο, *sustinuit se*, a. 1. med. ab ἐρείδω, f. είσω, *fulcio*. α. 362.

Η᾽ρύν, pro ἠρεῶν, Dorice, *venabantur*, à ἠρύω, *venor*. Th. ἠέ. Alii scribunt, ἤρεων, imperf. Doric. esse, pro ἤρων, ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ἤρεον, ἤρων, a. 2. εἷλον. α. 302.

Η᾽ρη, *Juno*, pro ἥρα, Ionice. ἥρη vero videtur per metathesin dici, pro ἀὴρ. Θ. 314.

Η᾽ριγένεια, *mane genita*, proprie *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. Θ. 381.

Η'ελδανὸς, nomen fluvii. Θ. 338.
Η'ελσεν, *contendit*, a. 1. act. ab ἐελίζω, *rixor*, f. ἰσω. Th. ἔελς, ιδος, ἡ, *contentio*. Θ. 928.
Η'ελπε, a. 2. ind. *cecidit*. Them. ἐρείπω, f. ψω, *everto*. α. 421.
Η'ρπασεν, *rapuit*, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, f. σω, & Dor ξω, p. ἥρπαγα, a. 2. pass. ἡρπάγην, p. m. ἥρπαγα. Θ. 914.
Η'ρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.
Η'ρχε, *ducebat*. imperf. ab ἄρχω, f. ξω. α. 26.
Η'ρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.
Η'ς, *suæ*, gen. ab ὃς, ἥ, ὅν, *suus*, *a*, *um*, ἧς ωθὲ μητρὸς, *à sua matre*. α. 18. 40.
Η'σαν, erant. 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 111. α. 20.
Η'στην, pro ἦτην, per pleonasmum Τ σ, est, 2. dual. imperf. ab εἰμὶ, *sum*. α. 50.
Η'θα, *fuisti*. 2. sing. imperf. ab εἰμὶ. θα est paragoge Æolica. α. 119.
Η'θιον, imperf. *edebant*, ἤθιεν, *comedebat*, ab ἐθίω, *edo*, f. ἰσω, p. ἤθικα. Th. ἔθω, edo. ε. 146.
Η'σιοδον, nomen autoris, ex ἥσις, εως, ἡ, *delectatio*, & ὁδὸς, *via*, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. Θ. 22.
ἧς, pro αἷς, *quibus*, Ionice, ab ἥ, quæ. Θ. 904.
ἧσιν, *suis*, pro αἷς, ab ὃς, ἥ, ὅν, *suus*. ε. 47.
ἦσιν, *sint*. 3. sing. præs. subj. pro ἦ. σιν, est Paragoge Poëtica. ab εἰμὶ, *sum*; sic Homerus ἐθέλη-σιν, pro ἐθέλῃ, ἰλιαδ. α. 408.
Η'αζονο, 3. plur. imperf. ab ἀμφάζομαι, f. σομαι, *amplector*. α. 84.
Η'σσον, Attice, ἧττον, minus. ab ἥσσων, ονος, *minor*. à positivo μικρὸς, *parvus*, caret superl. Θ. 426.
Η'στο, poëtice pro ἧτο, *sedebat*, 3. sing. imperf. ab ἧμαι, *sedeo*. α. 214.
Η'συχοι, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. ε. 119. Θ. 763.
Η'τε, *hæque*. ἡ, est articul. præpos. accentum habet ob seq. dict. enclíticam τε. sic & ἦτ, ε. 20. 316.
Η'τι, *verè*, *certè*, adv. α. 79.
Η'τις, *quæ*, ὅστις, ὅ, τι. Vide ἤν περ. ε. 404. 698.
Η'τοι, *sive*, *seu*, Th. ἤ, aut. ε. 165. α. 413. Θ. 1004.
Η'τορ, τὸ, cor. ε. 358. α. 429.
Η'υκομος, *pulchricoma*, genit. ἠυκόμου, & ἠυκόμοιο, poëtice ἠυκομοιο, ex εὖ & κόμη, ης, ἡ, coma. ε. 164. Θ. 625.
Η'ων, accus. ab ἠὺς, *bonus*. Th. ἐὺς, ἑος, ὁ, bonus. Θ. 817.
Ηὔξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*, perf. ηὔξημαι, a. 1. pass. ηὐξήθην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. αἴξω, *augeo*. Θ. 493.
Η'φαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, sic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & ἀϊστόω, *destruo*, fabrorum metallicorum Deus. α. 319. 244.
Η'χεῖ, 3. person. præs. act. verb. ἠχέω, f. ήσω, *sono*. Th. ἦχος, ου, ἰonus. Θ. 42.

Η'χε-

Ἠχέτα, pro ἠχήτα, vocativus, ab ἠχήτης, ου, ὁ, *canorus*. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*, unde ἠχὴ, *fragor*. ε. 580. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, *ſonorus*, ab ἦχος, *ſonus*. ϑ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, *odio proſequor*. f. ρῶ, p. ἤχθαρκα. Th. ἔχθος, ους, τὸ, *odium*. ϑ. 138.

Ἤχθοντο, 3. p. imperf. ab ἄχθομαι, *ſuccenſeo*. f. ἐσομαι, vel ἠσομαι. Th. ἄχθος, ους, τὸ, pondus. ϑ. 155.

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, ſonus reciprocus, *Echo*, ab ἦχος, *ſonus*. α. 279. 348.

Ἠὼς, οῦς, ὕς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠώ θ', *auroramque*, pro ἠώ τε. vel ἠῶ τε. ε. 548. ϑ. 18. 372. ἠῷος, *matutinus*. ε. 546.

Θ.

Θ', pro τε, &. ε. 554. α. 109.

Θαλαμήια δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Th. θάλαμος, ου, ὁ; *thalamus*. ε. 805.

Θαλίη, nomen mul. (pro Θαλία, ας, ἡ, Ionic.) à θάλλω, vireo. ϑ. 245.

Θαλίαι, convivia, θαλίῃσι, dat. pl. Ion. Them. θάλλω, vireo. ε. 115. 229. ϑ. 65.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 163.

Θάλεια, nomen Muſæ, ut Poëtæ finxerunt. ε. 740. ϑ. 77.

Θαλερὸς, ἡ, ὸν, in flore exiſtens, à θάλλω, f. λῶ, *floreo*, *vireo*. ϑ. 138. 946. 999.

Θάλλουσιν, *florent*, præſ. ind. à θάλλω, f. αλῶ, *vireo*, *floreo*. ε. 234. θάλλουσα, *florentem*. ε. 171.

Θαλφθεὶς, *caleſactus*. a. 1. part. paſſ. à θάλπω. f. ψω. ϑ. 864.

Θαμὰ, *frequenter*, *crebro*, adv. ε. 360.

Θανάτοιο, Ion. *mors*. Th. θνήσκω, f. θανοῦμαι, *morior*. ε. 153. 354.

Θανεῖν, *mori*, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. opt. med. à θνήσκω, *morior*. f. 2. θανοῦμαι. f. 1. med. θνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθναα. ε. 173. 376.

Θάπτεν, *ſepelivit*, imperf. Ion. verbi θάπτω, *ſepelio*, f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθαπται. α. 472.

Θάρσος, εος, τὸ, animi præſentia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*. Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, *fiduciam habeo*. ε. 317. ϑ. 168.

Θαρσοφόρω, f. νῶ, fiduciam affero. θαρσοφόρεσ', pro θαρσοφόρεσαι, præſ. part. Th. θάρσος, ους, τὸ, *fiducia*. α. 326. ϑ. 163.

Θάσσον, *celerius*, comparat. pro τάχιον, ex ταχὺς, *celer*. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, *res mira*, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum viſu. Th. θαυμάζω. f. σω, *miror*. α. 140. 224. ϑ. 834.

Θαύμαντος, gen. à θαῦμας, αντος, ὁ, nomen viri. ϑ. 237. 265.

Θεὰ, ᾶς, Dea. θεᾶν, gen. Dor. pl. num. & θεάων, Æolicè. α. 338. ϑ. 41. 103.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *ferebatur*, à θέω, *curro*, f. θεύσομαι,

μαι. α. 224.

Θεῆς, Ionicè pro θεαῖς, *Deabus*. Vide θεά. ε. 62.

Θεητὸς, ὸν, ὁ, cum admiratione ſpectandus, à θεάω, cum admiratione ſpecto. Th. θεάομαι, *ſpecto, contemplor*. f. ἀσσομαι, Ionicè ἠσομαι.

Θεῖ, *patrue*, voc. à θεῖος. α. 103.

Θεῖα, nomen mul. & θείλω, divinam, Ionicè pro θείαν, à θεῖος, α, ον, adject. Th. Θεὸς, Deus. θ. 32. 135. 371.

Θείη, 3. perſ. præſ. ſub. *ponat*. h. e. *faciat*, more Hebræorum, à θέω, *pono*, pro quo Poëtæ θείω, ſicut pro πνέω, πνείω. vel eſt aor. 2. Poët. pro θῆ, à τίθημι, pono, a. 2. ἔθλω. ε. 554.

Θεῖναι, a. 2. act. infinit. à τίθημι, *pono*, f. θήσω, a. 2. ἔθλω. ε. 813.

Θεῖος, *divinus*, gen. ου, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλουσα, *volens*, præſ. part. f. g. à θέλω, f. ήσω. θ. 446.

Θεμέθλοις, dat. plur. à θέμεθλον, idem quod θέμηλον, *fundamentum*. θ. 816.

Θέμεν, *ponere*, Ionicè pro θεῖναι, a. 2. inf. à τίθημι, *pono*. ε. 61.

Θέμις, ιος, vel ιδος, ἡ, *jus*, acc. θέμιν. θεμιστέων, gen. pl. pro θεμίστων, Ioniſmus enim ille non habet locum in Genitiv. declin. 5. ſimplicium, niſi dicamus θεμιστέων, eſſe à θεμιστὴ, ῆς. θεμιστὸς, ὴ, ὸν, *legibus conſentaneus*. ε. 136. θ. 235. Eſt & θέμις, nomen Deæ. θ. 16.

Θεμιστοπόλῳ, nomen mul. quæ ſapit ex legibus. α. 356.

Θεμιστὼ, οῦος, ἡ, nomen mul. θ. 261.

Θεοειδὴς, forma Deum referens. ex θεὸς, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 350.

Θεόσδοτα, *divinitus data*, à δίδωμι, *do*. ε. 318.

Θεὸς, Deus, gen. θεοῦ, & θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. θεοῖσι, θεοῖσιν. ε. 334. α. 28. θεόφιν, adverb. *ex Deo*. θ. 871.

Θεραπεύειν, præſ. inf. act. à θεραπεύω, *famulor, ſervio*. f. εύσω. Th. θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter*. ε. 134.

Θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter, famulus*. θ. 100.

Θέρος, θέρεος, τὸ, *æſtas*. ε. 500. 501.

Θερμὸς, ὴ, ὸν ἡ ἡ, *calidus*. Th. θέρω, f. θερῶ, & Æol. θέρσω, *calefacio*. θ. 696.

Θέσθαι, a. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ε. 23. 430.

Θέσκελα, *divina*, per ſyncop. pro θεοείκελα, *Deo ſimilia*, ex θεὸς & εἴκω, *ſimilis ſum*. α. 34.

Θεσπεσία, ἡ, *divina*. à θεσπέσιος, ὁ ἡ ἡ, *divinus*. Them. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, *vaticinus*. α. 383.

Θέσπις, nomen mul. θ. 244.

Θέτο, *fecit*, & θετ', pro ἔθετο. ab ἐθέμην. a. 2. med. verbi τίθημι, *pono*. θ. 886. 953.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii θεόντων, à θέω, *curro*. At illi, à θεάω, *exhibeo me videndum*. α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis. θήβης, &c. α. 49. 105. θ. 978.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ, ex urbe Thebarum.

barum oriundus, à γείνομαι, nascor. ϑ. 530

Θήγῃ, *acuit*, 3. pers. præs. ind. à ϑήγω, f. ξω, *acuo*. α. 388.

Θηητὸν, *mirandum*. à ϑηέομαι. Th. ϑεάομαι, ῶμαι, *specto*. ϑηήσονται, *suspicient*, f. 1. à ϑηέομαι. ε. 480. ϑ. 31.

Θῆκαν, a. 1. ind. ϑήκατο, a. 1. med. verbi τίθημι, *pono*, f. ϑήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθλιν. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ, vel ἡ, fœmineus. ϑήλειαι *fœminæ*. ϑ. 667. ϑηλυτερέων, gen. Æolic. à ϑηλυτέρη, comparat. à Th. ϑῆλυς, εια, *fœmineus*. α. 4. 395.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, *thesaurus*. ε. 717.

Θηρὲς, ῥὸς, ὁ, fera, in pl. ϑῆρες, dat. ϑηρσὶ. ε. 275. 510.

Θηρευτῆς, pro ϑηρευτὰς, dat. pl. Poët. à ϑηρευτὴς, venator. ϑηρευταὶ, in pl. à ϑηρεύω, *venor*. Th. ϑήρ, *fera*. α. 303. 388.

Θησέα, acc. à ϑησεὺς, nomen viri. α. 182.

Θῆτ', pro ϑῆτα, accus. sing. *servum*, à ϑής, ϑητὸς, ὁ, *servus*, ϑῆσσα, ης, ἡ, *ancilla*. ε. 600.

Θῆσκον, *moriebantur*, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi ϑνήσκω, *morior*. Vide in ϑανεῖν. ε. 116.

Θητὸς, οῦ, ὁ, mortalis, ϑνητὴ, ϑνητοῖσι, à ϑνήσκω, morior. ε. 88. 103. α. 73.

Θόη, nomen propr. ϑ. 354.

Θοίνη, ης, ἡ, *epulum*. hinc ϑοινάω, *epulor*. α. 114.

Θοὸς, οῦ, ὁ, *celer*. α. 97.

Θόρε, *desiliit*, a. 2. act. à ϑορέω, vel ϑόρω, *salio*. α. 392.

Θόρον, *desilierunt*, imperf. pro ἔϑορον, à ϑόρω, *salio*. α. 370.

Θοῶς, adv. *celeriter*. Th. ϑοὸς, οῦ, ὁ, *celer*. α. 418.

Θρασεῖα, f. gen. à ϑρασὺς, *audax*. Th. ϑάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde, à ϑρασὺς, audax, hoc à ϑάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, *cor*. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Th. τρέφω, f. ϑρέψω, *alo*. ε. 186.

Θρέφϑη, a. 1. pass. Ion. à τρέφω, *alo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. hinc & ϑρέψασα, a. 1. part. ϑρέψε, pro ἔϑρεψε, a. 1. ϑ. 198. 314. 328.

Θρηϊκίῃ, gen. à ϑρηϊκίος, Thracius, à ϑρὴξ, κὸς, *Thrax*, nom. gentile. ε. 551.

Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 505.

Θυγάτηρ, ἡ, *filia*, acc. ϑυγατέρα, & ϑύγατρα Poëtice, vocat. ὦ ϑύγατερ. α. 3. ϑ. 265. 346.

Θῦς, *æstuabant*, imperf. Ion. à ϑύω, *macto*, & impetu feror. ϑ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, *procella*. ε. 549. α. 345. ϑ. 742.

Θύεσσι, *victimis*, dat. pl. Ion. à ϑύος, εος, τὸ, *victima*, à ϑύω, *immolo*. ε. 336.

Θυήεις, εντος, *redolens*, ὁ, à Th. ϑύω, f. ὑσω, *macto*. ϑ. 558.

Θυμαλγέα, & ϑυμαλγέ', accus. à ϑυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex ϑυμὸς, *animus*, & ἄλγος, εος, *dolor*. ϑ. 629.

Θυμήνασαν, a. 1. part. f. g. pl. *succen-*

censentes, à θυμαίνω, *iraſcor*, f. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα, hinc part. a. 1. act. θυμήνας, ασα, αν. Th. θυμὸς, *ira*. α. 267.

Θυμβορεῖν, præſ. inf. à θυμβορέω, animum exedo triſtitia, ex θυμὸς, *animus*, & βορὰ, *pabulum*, *eſca*. ε. 797.

Θυμολέοντα, acc. ſing. à θυμολέων, *leonino animo præditus*, ex θυμὸς, *animus*, & λέων, οντος, *leo*. θ. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρος, *animum labefactans*, ex θυμὸς, *animus*, & φθείρω, *corrumpo*. Th. φθέω, *corrumpo*. ε. 715.

Θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*, ira. ε. 379.

Θύων, *furens*. part. præſ. act. g.n. à θύω, *mactio*, cum impetu feror. ε. 618. θ. 131.

Θύρασε, adv. *foras*, θύρηφι, *foris*, adv. aut dativus adverbialiter poſitus, à θύρα, *janua*. ε. 97. 363.

Θύσανοι, οἱ, *villi*, ſeu *nodi*, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præſ. part. à θύω, *ſacrifico*. ſumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: item *furo*. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν, à ſacrificiis enim ſolebant epulari. θ. 109.

Θῶκον, acc. à θῶκος, ου, *ſedile*, pro θάκος, ου, τὸ, à θάσσω, *ſedeo*. Th. θοὸς, ὸν, ὁ, *celer*. ε. 491. 572.

Θώμιου, pro τὸ ἥμιου, *medium*. ε. 557.

Θώρηκα, *thoracem*, acc. pro θώρακα, Ion. à θώραξ, ακος, ὁ. Ionice mutatur α in η, θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis ſeu lorica munio*, per ſyn. ſpeciei *armo*, θωρήσσονται, *armantur*, præſ. ind. α. 124. θ. 431.

Θωῦτα, nom. pl. θωῦτα ἔργα, *admiranda opera*. θώυμα, Ionice, idem eſt quod θαῦμα, & hinc θωῦτα, pro θωυμάσια, Ion. Th. θωυμάζω, f. άσω, *miror*. α. 165.

I.

Ἴ Ἄλλον, *volitabant*, 3. pl. imperfect. pro præſ. enallage temporis, ab ἰάλλω, *mitto*, *volo*, f. αλῶ. θ. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *ſola*, & ἀνὴρ, quæ ſola animo virum imitatur. θ. 356.

Ἰάνθη, nomen. mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item, *exhilaro*, *lætitia perfundo*. θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*. item, *maledictis laceſſo*. Ἰαπετιονίδη, voc. caſus. ab Ἰαπετιονίδης, *filius Iapeti*. ε. 54. θ. 528.

Ἰασίῳ, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ἰάσω. θ. 970.

Ἴ αχε, & ἰάχησε, 3. ſing. imperf. activ. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. α. 232. 441. θ. 69.

Ἰαωλκὸς, οῦ, ἡ, *nomen urbis*. α. 380. 474.

Ἰδρώλιμος, *ſudorificus*, ab ἵδρος, ἵδρεος, τὸ, *ſudor*. idem quod ἱδρώς,

ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. ε. 413.

Ἰδὲ, a. 2. act. imperat. ab εἶδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, in part. ἰδὼν, όντος, & ἰδδὲς, pro ἰδδέσα. α. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, &, *atque*. α. 19. ϑ. 19.

Ἴδι, *æstu*, dat. sing. ab ἶδος, εος, τὸ, *sudor*. α. 397.

Ἰδεῖν, a. 2. act. infinit. ἰδέαζ, a. 2. med. infinit. ab εἶδω, *video*. Vide ἰδὲ. α. 166. 224.

Ἴδης, genit. ἡ Ἴδη, *Mons Cretæ, sic dictus*, quod ex eo longe lateque licuerit circumspicere. ϑ. 1010.

Ἴδῃς, *videris*, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἶδω, *video*. α. 335.

Ἴδμι, pro ἴσμι, & hoc per syncopen, pro ἴστεμι, *scimus*, ind. præs. 1. pl. Th. ἴσημι, *scio*. Imperat. ἴστω, & ἴσθι. ϑ. 27. 656. Hinc ἴδμων, peritus & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσυνήσιν. ϑ. 377.

Ἴδοντο, 3. pl. a. 2. med. ind. *aspexerint*, ab εἶδω, *video*. α. 445. ϑ. 451.

Ἴδριες, *periti*, ab ἴδρις quod est ab ἴσημι, *scio*. α. 351.

Ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, *provida*. sic κατ' ἐξοχὴν dicitur *formica*. Th. ἴσημι, *scio*. ε. 776.

Ἱδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, *sudor*, per metonym. effecti, *labor molestus*. Th. est ἶδος, εος, τὸ, *sudor*. ε. 287.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδυῖα, *gnara*. ϑ. 352.

Ἰδὼν, *videns*, a. 2. part. ab εἶδω, *video*. Vide ἰδὲ ε. 9. 21. 699.

Ἰέασι, *emittentes*, part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, *mitto*, alii scribunt ἰεῖσι, idque Æolic. imperf. ἴεν, ης, η, 3. pl. ἴεσαν, f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἦν, ἦς, ἦ, præt. pass. εἷμαι, a. 1. pass. ἕθεν. ϑ. 10. 43. 65. 830.

Ἴεμεν, Ion. pro ἰέμεναι; Att. præs. inf. ab ἴεναι, ubi Iones αι, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, *mitto*. ε. 594.

Ἴεμενοι, *cupientes*, part. præs. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἴεντο *cupiebant*, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰέναι, *ire*, ab εἶμι, *eo*, pro quo etiam dicitur ἵημι, ὦρτ' ἰέναι, *perrexit ire*. α. 40. 353.

Ἱερὸς, ὸν, ὁ, *sacer*. item, *magnus, immensus*, ἱρὴ, Ionice, pro ἱερά. ἱερὰ, g. n. pl. num. intelliguntur *sacrificia*, ἱερ', pro ἱερὰ, ἔρδειν ἱερ', *facere sacra*, h. e. sacrificare, ἱρέων (pro ἱερῶν, in f. g.) Dorice. ε. 334. α. 201. ϑ. 417. 1014.

Ἵησι, *tranat*, ab ἵημι, *mitto*, spiritu differt, ab ἵημι, *eo*, de quo paulo antè. ϑ. 806.

Ἰήονι, dat. sing. nomen viri, ab ἰήων. ϑ. 1000.

Ἰθείαν, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod ὀρθὺς, *rectus*, ἰθείῃσι, dat. pl. Ionic. ε. 36. 222. ϑ. 86.

Ἴθι, præs. imperat. *accede*, ab εἶμι, vel ἵημι, *eo*. ε. 491.

Ἰθυδίκαισι, *justos*, dat. pl. Ion. paragoge, ab ἰθυδίκης, ες, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, *rectus, a, um*,

& δίκη, jus. ε. 228.

Ἰθύνῃ, *dirigit*, 3. ſing. præſ. ab ἰθυνάω, *dirigo*. Th. ἰθὺς, έος, ὁ, *rectus*. ε. 7. 9. 261.

Ἵκανεν, *pervenit*, ab ἱκάνω. Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. ἵξα, *venio*. ϑ. 681. 697.

Ἴκελος, *ſimilis*, & εἴκελος, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. ε. 302. α. 198.

Ἵκετ', pro ἵκετο, *pervenit*, a. 2. m. ab ἱκνέομαι, *venio*. f. ἵξομαι. ϑ. 285.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύω, *ſupplico*. Th. ἱκέτης, υ, ὁ, *ſupplex*. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *ſupplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἱκέτης, υ, ὁ, *ſupplex*. ε. 325. α. 85.

Ἵκηαι, *attigeris*. 2. ſing. a. 2. med. ſub. Ionice pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἰκάνω, υ, εϑ, & in 3. pl. ἵκοντο, in aor. 2. ſub. ἵκωμαι, ῃ, ηται. ε. 466.

Ἴκκε, Adverb. *celerrime*, ἀπὸ τοῦ ἱκέσθαι. Th. ἱκνέομαι. ϑ. 691.

Ἵκο, per ſyncopen pro ἵκετο, *pervenit*, a. 2. med. ἱκνέομαι. Vide in ἵκηαι. ϑ. 481.

Ἰλαδὸν, *catervatim*. ε. 285.

Ἵλαοι, ab ἵλαος, *propitius*, Atticè ἵλεως. ε. 338.

Ἱλάσκεσθαι, præſ. inf. ab ἱλάσκομαι, *placo*. Th. ἱλάω. ε. 336.

Ἱμάσας, Poëtice pro ἱμάσας, part. a. 1. act. à verbo ἱμάζω, *loris cædo*. f. ἱμάσω. Th. ἱμάς, άντος, ὁ, *lorum*. ϑ. 857.

Ἱμείρω, *deſidero, cupio*. f. ρῶ, hinc ἵμερος, *deſiderium*, & ἱμερόεντας, acc. plur. *deſiderabiles*, ab ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. ε. 616. α. 31. ϑ. 359.

Ἵν', pro ἵνα, *ut*. ε. 544. ἵνα. ε. 459.

Ἰνὰ, όος, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, *robur, fibra*. ϑ. 976.

Ἶξε, 3. ſing. a. 1. act. indic. Th. ἵκω, *venio*, f. ἵξω, a. 1. ἵξα. α. 32.

Ἵξεαι, *pervenies*, 2. ſing. fut. 1. med. Ionicè pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, ῆμαι, f. ἵξομαι. Præt. paſſ. ἷγμαι, a. 2. med. ἰκάνω, υ, εϑ. ε. 475.

Ἰοειδέα, acc. ſing. in nom. ἰοειδὴς, έος, *niger*, ab ἴον, υ, τὸ, *viola purpurea*, nigricans, & εἶδος, εος, *forma*, & hoc ab εἶδω, *video*. ϑ. 3. 844.

Ἰόλαος, υ, nomen peritiſſimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰὸς ϑ' λαὸς, jaculum ſeu telum populi. α. 74. 102. ϑ. 317.

Ἰόντα, *euntem*, a. 2. act. part. ab εἶμι, *eo*. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. ε. 718. α. 257. ϑ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, *ſagittis gaudens*. ex ἰὸς, οῦ, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. ϑ. 14. 918.

Ἱππόδαμος, *equorum domitor*. ex ἵππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱππόνοη, nomen mul. *celer inſtar equi*. vel *valde celer*. Nam ἵππος in compoſitione quandoque auget, ſic & βοῦς quod eſt ex βοῦς, ut βούλιμος. ϑ. 251.

Ἱππονόη, nomen mul. *valde intelligens*. ϑ. 251.

Ἵππος, *equus*, dat. pl. Ion. ἵπποι-

πποιιν. ε. 814. α. 341.

Ἵππότα, vocativi casus. ab ἱππότης, ου, ὁ, *eques*, vocativus pro nominativo ponitur Poëtice, & Attice. α. 216.

Ἱππουρόφα, gen. sing. *equorum altricis*, Thraciæ epitheton. ε. 505.

Ἱππουρείη, *equi fons*. Nomen fontis, in Bœotia, non procul ab Helicone monte. Θ. 6.

Ἴρηξ, ηκος, ὁ, Ionicè, pro ἶρηξ, ακος, ὁ, *accipiter*. ε. 201.

Ἶρις, ιδος, ἶριος, & ἶρτος, ἡ, *iris*, in accus. ἶριν. Θ. 780.

Ἶς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, ἶς ἀνέμου, *vis venti*. ε. 516. Θ. 332.

Ἴσ', pro ἴσα, ab ἴσος, *par*. ε. 350.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, *eo*. imperf. εἶν. a. 2. ἶον, pl. perf. m. ἦεν. Θ. 68.

Ἴσασι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσημι, *scio*. ε. 40.

Ἴσον, parem, æqualem, ab ἶσος, par. ε. 325. Θ. 126.

Ἴσον, æquale, scilicet prima in ἶσος est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσος, quùm prima corripitur. ε. 750.

Ἰσάαι, pro ἰσόω, præs. med. infin. *æquare*, ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἶσος, ου, ὁ, par. ε. 560.

Ἰσοφαρίζει, *æquiparat*. q. d. ἶσον φέρει. ε. 428.

Ἱσταμένου, part. præs. pass. ἱστάω, ῶ, *stans*, genit. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ε. 567.

Ἵστασ', pro ἵστασο, 2. sing. præs. pass. imperat. ab ἵστημι, *sto*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.

Ἵστίω, Ionice pro ἱστίων, ab ἱστίη, ας, ἡ, *Vesta*, focus. Θ. 454.

Ἱστοδόκῃ, *stivæ*, dat. sing. ab ἱστοδόκος, *temo*, *stiva*. ab ἱστὸς, *tela*, quod ab ἵστημι, *sto*, & βοῦς, *bos*. ε. 433.

Ἱστὸν, *telam*, acc. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, *tela*, & malus navis. Th. ἵστημι, *sto*. ε. 64. 777.

Ἴστορα, ab ἴστωρ, ορος, ὁ, ἡ, *gnarus*, sciens. ε. 790.

Ἴστρον, acc. ab ἴστρος, nomen fluv. Germanici, *Danubius*. Θ. 339.

Ἰσχάνῃ, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, *habeo*. Th. ἔχω, *habeo*. ε. 493.

Ἴσχω, εις, ει, idem quod ἔχω, habeo. ἴσχωσ', 3. pl. præs. sub. act. ε. 623. Θ. 687.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχύι, acc. ἰσχὼ, *fremitum*. Hinc ἰσχύω, *robustus sum*. Θ. 146. 823.

Ἰσώσαντο, *exæquabant*, a. 1. m. ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἶσος, ου, ὁ, *par*. α. 263.

Ἴτον, *abierunt*, 3. dual. præs. activi, ab εἶμι, *eo*, ponitur verò præsens, pro a. 2. ἴον, qui 3. dual. format ἴστον enallage temporis. ε. 197.

Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.

Ἰφθίμου, genit. *fortis*, ab ἰφθιμος, & hoc ab ἴφι, *fortiter*, quod est ex ἰς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, *robur*. ἰφθίμου. α. 136. Θ. 768.

Ἴφι, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰνὸς, ἡ, vis, fibra. ε. 539.

Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἥρωα Ἰφικλῆα. à nominati-

νο ἰφικλείης contracte ἰφικλῆς, q. d. *valde honoratus*, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piscor. Th. ἰχθύς, ύος, ὁ, piscis. α. 210.

Ἰχθύς, ύος, ὁ, *piscis*, ἰχθῦς, pro ἰχθύας, acc. pl. sicuti ὀρῦς pro ὀρύας, &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *vestigium*. ε. 678.

Ἰὸν, dat. sing. ab ἰὸς, οῦ, ὁ, *sagitta*. quod est ab ἵημι *mitto*. item *aerugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἶος, ἴα, ἴον, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, a, um. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. Θ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, οῦ, ἡ, *urbs Thessaliæ*. Θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, persequutio hostilis, idem quod ἰωχὴ. Th. διώκω, f. ξω, *persequor*. Θ. 683.

Κ.

Κ' pro κὲ & κέ. ἴ κ' *dixit* &. ε. 44. Θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit, a. 2. ind. pro κατέβαλε, à κατεβάλλω *dejicio*, κάββαλεν, a. 2. m. 3. pers. sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462. Θ. 189.

Καδδυνάμιν pro κατὰ δύναμιν, pro virili, à δυνάμις, εως, ἡ, *potentia*. Th. δύναμαι, f. ήσομαι, *possum*. ε. 334.

Καδδ', καδ' δ' βάλε pro κατέβαλε δ', *dejicit vero*. α. 384.

Κάδμος, ου, nomen viri. hinc, κάδμειος, καδμείοισι, dat. pl. ει in f. g. καδμείη, & καδμηΐς, ίδος. *Cadmea*. ε. 161. Θ. 937.

Καθαπτόμενος. præs. part. à καθάπτω, *invado*. Th. ἅπτομαι, *tango*, f. ψομαι. ε. 330.

Καθαρῶς, *pure*, adverb. à καθαρὸς, ὸν, ὁ, *purus*. Th. καθαίρω, *purgo*. ε. 335.

Καθεζόμενος, præs. part. *residens*. à καθέζομαι, *sedeo*. Th. ἕζομαι, f. ἑδέσμαι, *sedeo*. ε. 257. α. 34.

Καθίζει, 3. pers. præs. ind. *sedet*. καθίζειν, præs. inf. *collocare*. à καθίζω. Th. ἵζω, f. ἱσω, *sedere facio*. ε. 748. Θ. 434.

Καὶ, *sed etiam*, τε καὶ, quæ duo simul juncta sunt distributiva, ὁμοῦ καὶ, *simul etiam*. ε. 43. 241.

Καίειν, præs. inf. Vide κήιεσ'.

Καΐκον, *Caïcum*, Nom. propr. Θ. 343.

Καίυσ', *adolent*, pro κήιουσι, καιομένη, *ardens*, præs. part. à κήιω, *uro*, accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθήσομαι. ε. 335. Θ. 557.

Καυνέα, à Καυνὸς, έος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρὸς, οῦ, ὁ, *tempus opportunum*, occasio. ε. 692.

Κἀκ, pro κὲ ἐκ, & ex. Θ. 447.

Κἀκεῖνος, ille: ex κὲ & ἐκεῖνος. ε. 293.

Κακκεύπτων, pro κατακεύπτων, *absconditus*. ε. 330.

abſcondens, præſ. part. à κρύπτω, *abſcondo*. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 469.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex κακὸν, *malum*, & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum ſimul congeſtarum. Th. τίθημι, *pono*. ε. 470.

Κακὸς, *malus*, propriè *piger*, à χάζω, *cedo*. κακὴ, ἡ, neut. κακὸν. κακ᾽ pro κακά. dat. pl. κακοῖσιν. ε. 177. κακὸν, pro κακῶς, *adv.* ε. 325. comp. κακίων, κάκιος. ε. 264. 344. 502.

Κακότητι, dat. ſing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas. α. 42. 93.

Κακόχαρ, *alienis malis gaudens*, ex κακὸν, *malum*, & χαίρω, *gaudeo*. ε. 28. 194.

Καλάμυσι, *occidere*, Dor. pro Καλακτείνυσι, & hoc pro κατακτείνυσι, a. 1. inf. act. à κατάκλημι, pro κλακτείνω. Th. κλείνω, f. κλενῶ, *occido*, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκλανον. α. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à κᾶλον, υ, τὸ, lignum. ε. 125.

Καλεῖν, *vocare*, *invitare*, à καλέω, *voco*, f. έσω, p. κέκληκα, καλέσκεν. 3. perf. imperf. Ionice, pro ἐκάλεε, ει, καλέεσ᾽, pro καλέεσι, *vocant*. ε. 340. ϑ. 187. 207. 234.

Καλιὴ, *horrea*, καλιὰ, ᾶς, ἡ, *nidus ex virgultis*; καλιὼ Ion. pro καλιάν. Th. κᾶλον, υ, τὸ, *lignum*. ε. 305.

Καλλιγυίαικα, acc. à καλλιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, *pulchris mulieribus abundans*. ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ε. 651.

Καλλιηόμοιο, genit. Ion. καλλίκομος, *pulchricoma*. à καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. ε. 35. ϑ. 915.

Καλλιπάρῃος, Æol. ſeu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & παρειὰ & Æol. παρηὰ, ᾶς, ἡ, *mala*, gena. ϑ. 238. 270. 907.

Καλλιρέεθρον, *pulchriſluum*, à καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω. p. ῤύηκα. ϑ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Muſæ, *cujus eſt elegans eloquium*, *facunda*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. ϑ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. ϑ. 288.

Καλλίτριχας, *pulchricomos*. καλλίθριξ, ὁ, ἡ, pulchros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *pilus*. α. 372.

Καλλίῤῥοον, *limpidam*, ex καλὸς, *pulcher*, & ῥόος. *fluentum*. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, *fluo*. ε. 735.

Καλλίσφυρος, *pulchros talos habens*. ex καλὸς, & σφύελον, *malleolus*. Th. σφύρα, ρας, ἡ, *malleus*. ϑ. 384. 526.

Καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, *bonus*. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ, Superl. κάλλιστος, *optimus*, pulcherrimus. ϑ. 384.

Καλυπτόμενοι, contectæ, præſ. part. paſſ. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 139. 196. α. 134. ϑ. 541.

Καλύπτρῳ, acc. Ion. à καλύπτρα, tegmen

regmen capitis muliebre. Th. καλύπτω, *tego*. ϑ. 574.

Καλυψὼ, nomen mul. ϑ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. *palis, pedamentis*, à κάμαξ, ακος, ἡ, *palus*. α. 298.

Κάματος, ου, ὁ, *labor*. hinc καματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, *laboriosus*. Th. κάμνω, μῶ, p. κέκμηκα, *lasseſco*. ε. 175. 582.

Κάμμιν, pro κτῆ μοι. ε. 437.

Καμπύλα κᾶλα, *curva ligna*. à καμπύλος, η, ὁ, Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, *flecto*. α. 324.

Κἂν, *quamvis*, etſi, ex καὶ & ἂν, ſi. ε. 335. 355.

Καναχὴ, *crepitatio, ſonitus*. hinc καναχηδὰ, adverb. cum ſtrepitu. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*. α. 160. 164. ϑ. 267.

Καναχίζε, imperf. *ſubſtrepebat*, à καναχίζω & καναχέω, *reſono*, hinc καναχὴ, *crepitatio*, καναχῇσι, dat. plur. Ion. Th. ἦχος, ου, ὁ, ſonus. α. 373.

Καπνὸς, οῦ, ὁ, fumus. ε. 45. 627.

Κάπρος, ου, ὁ, *aper*, item *verres*, quo ſenſu accipitur. ε. 788.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κάρηνον, ν. ε. 532. α. 223. ϑ. 42.

Καρπαλίμως, *cito, raptim*, adv. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, & ξω, *rapio*. α. 432. ϑ. 492.

Καρπὸς, οῦ, ὁ, *fructus*. ε. 170. 235.

Κάρῃϊ, *robore*, pro ἐν κράτει. h. e. κρατερῶς, more Hebræorum, κάρος, pro κράτος, ες, τὸ, *robur*. ϑ. 73. 710.

Καρτερόθυμω, dat. καρτερόθυμῳ, à καρτερόθυμος, ου, ὁ, *pertinax*, qui toleranti animo eſt, ex κάρος, per metatheſin literarum pro κράτος, ες, τὸ, *robur*, & θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. ϑ. 378. 476.

Καρτερόφρονα, acc. à καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, à κράτος, ες, τὸ, robur, & φρὴν, *animus*.

Κάρῑστον, *præſtantiſſimum*, pro κράτιστον, ab ἀγαθὸς, *bonus*, κρείσσων, κράτιστος. ϑ. 981.

Κάρφῃ, *ſiccat*. Th. κάρφω, *ſicco, arefacio*, f. ψω. ε. 7. 573.

Καρχαρόδοντα, acc. ſing. dentibus aſperum, à κάρχαρος, *aſper*. Them. χαράσσω, f. ξω, *ſculpo*, & ὀδὰς, ὀδὸς, ὁ, *dens*. ε. 602. 694. α. 303.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ex κάσις, εος, ὁ, ἡ, *frater, ſoror*, & γείνομαι, *naſcor*. ε. 182. ϑ. 756.

Κασσίτερος, κασσιτέροιο, genit. Ion. ὁ, *ſtannum*. ϑ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. per. Cum Accuſ. *ad, ſecundum*. κατ' ὄρος, *in monte*, κτῆ οἴκῳ *domi*. κατὰ ὥρην, *ad tempus*, idem quod πρὸς καιρόν. ε. 100. 615.

Καταβεβρίθασι, *onuſtæ ſunt*. 3. pl. præt. medii, à βρίθω, *onero*, ſum gravis, f. σω, p. κατα. ε. 232.

Καταβήσεται, *intrat*, f. 1. à καταβαίνω, f. βήσομαι, *deſcendo*. Th. βαίνω, εο, a. 2. ἔβην. ϑ. 750.

Καταγηράσκουσα, præſ. ind. à καταγηράσκω, *ſeneſco*. Th. γῆρας, αος, τὸ, *ſenectus*. ε. 93.

Κα-

Καταδύῃ, 3. præſ. ſub. *humeſiat*, à δαδύω, *rigo*, f. δαδύσω. ε. 544.

Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro καταδῦναι, 2. 2. act. infinit. à καταδυνάω, a. 2. act. καταδύω, υς, υ. Th. δυνάω, & δύω, *ſubeo*. α. 196.

Καταδύντα, *occidentem*, part. a. 2. act. Th. δύω, *ſubeo*, vel δυνάω. Θ. 596.

Καταθεῖο, *poneres*, 2. ſing. a. 2. med. opt. καταθέναι, *depoſueris*. 2. ſing. a. 2. med. ſubj. καταθῶμαι, καταθῇ, & hoc pro καταθέναι, Ion. à τίθημι, *pono*. ε. 45. 599.

Κάτθετο, poët. pro κατέθετο, & κατέθετο, *reconde*, a. 2. imperat. med. à καταθέμαι, *repono*. Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθηκα. ε. 625.

Καταχείμενον, præſ. part. à καταχείμαι, *jaceo*, decumbo. ε. 362.

Καταλείβεται, *diſtillat*. præſ. ind. à καταλείβομαι, *deſtillo*. Th. λείβω, f. ψω, *libo*. Θ. 786.

Καταλείπειν, præſ. inf. à λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 744.

Καταλίξεται, *cubat*. fut. ind. à λίζομαι, *cubare facio*. ε. 521.

Καταμάρψῃ, *opprimat*, a. 1. ſub. à καταμάρπτω, *comprehendo*. Them. μάρπτω, f. ψω, *capio*. ε. 494.

Καταπεπληγυῖα, *exterrita*, perf. part. activi, per ſyncopen γχ, pro καταπεπληχυῖα. à verbo καταπλήσσω, f. ξω, *perterrefio*, præt. act. καταπέπληχα. Th. πλήω, ῶ, f. ήσω, *exterreo*. α. 265.

Καταπίνε, *deglutiebat*. imperf. Ion. Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, inde in imperat. πῖθι & πίε. Θ. 459. 497.

Καταύσιος, *opacus*, à σκιὰ, ᾶς, ἡ, *umbra*. ε. 511.

Καταφύελος, ος, ὁ, ἡ, à φυελὸς, *durus*, *aſper*. Th. φύω, *aſtringo*, f. ψω. Θ. 806.

Καταφθιμένοισιν, *mortuis*, dat. pl. perf. part. Ion. à φθίω, idem quod φθέω, f. ήσω, *corrumpo*. Θ. 850. perf. paſſ. ἔφθιμαι. inde φθιμένος. Ion. vel per ſyncop. pro φθιόμενος, præſ. part.

Καταφλέξαι, *combuſſiſſet*, 3. ſing. a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*, f. ξω, p. γα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præſ. imperat. paſſ. à καταφράζομαι, *conſidero*. Them. φράζω, *dico*, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. ε. 246.

Καταχεύετ', *effundit*, 3. imperf. à καταχεύομαι. Them. χέω, f. χεύσω, *fundo*. ε. 581.

Κατεῖεν, *deſcendebat*, ex κατὰ & εἶμι, *eo*, eſt 3. ſing. præt. med. εἶα, & Attice ἦα, ας, ε. καθιὼν, part. a. 2. à κάτειμι. α. 254. Θ. 723.

Κατελεγχέτω, *redarguat*, præſ. imperat. à καλελέγχω. Them. ἐλέγχω, f. ξω, *arguo*. ε. 712.

Καλέλεξε, *recenſuit*, a. 1. ind. à καταλέγω. Them. λέγω, ξω, *dico*. Θ. 627.

Κατενάντιον, adv. *ex adverſo*, *coram*. Th. ἀντὶ, *pro*. α. 73.

Καλέναστε, a. 1. ind. pro καλένασε, ab inuſitato verbo, καταναάω, *ha-*

habitandum do. Them. *νεύω, habito.* ε. 167. Ϡ. 538.

Κατενλιώθεν, *constraverat.* præt. med. à *κατενθέω, ἐνθέω* ex *ἐν* & *θέω, pono.* per metathesin *ἐνέθω*, in præt. med. *ἤνοθα*, & per reduplicationem *ἐνήνοθα*, præposita præpositione *κτ*, fit hinc *κατενλιώθα, constravi.* Errant qui à *κατενθέω*, derivant. Sic n. reduplicatio foret *κατανλιώθα*, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, *κατενλιώθα*, esse duntaxat *præt. medii*, & carere præsenti. Præsens, si usitatum foret, esset *κατενέθω.* α. 269.

Κατέπαυσε, *diremit, sedavit*, a. 1. act. ind. verb. *καταπαύω, desisto*, Them. *παύω, finio, cesso.* Ϡ. 87.

Κατέπεμψε, *detrusit*, a. 1. à *πέμπω, mitto.* f. *ψω.* Ϡ. 515.

Κατέπινε, imperf. *devorabat*, à *πίνω.* Ϡ. 467.

Κατέσταθεν, *oppositi sunt*, pro *κατεστάθησαν*, Æolice, a. 1. ind. pass. à *καθίσταμαι, constituor.* Them. *ἵστημι*, f. *στήσω, statuo.* Ϡ. 674.

Κάτεχεν. imperf. ut & *κατέχεθε, detinebat.* pro *ἔχω*, dicitur *χέθω.* Ϡ. 575. 700.

Κατηρεφέ', pro *κατηρεφέα*, à *κατηρεφής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, tectus*, dat. pl. Ion. *κατηρεφέεσσι.* Th. *ἐρέφω*, f. *ψω, tego.* Ϡ. 594. 778.

Κατηωρόωντο, *suspensi erant*, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro *κατηωρώντο*, à verbo *καθαιωρέομαι, dependeo*, ex *κτ* & *αἰωρέω*, f. *ήσω*, *in sublime tollo.* α. 225.

Καθπάζη, *expulerit*, præs. sub. ab *ὀπάζω*, f. *σω, persequor.* ε. 322.

Κάτω, *infra*, deorsum. Ϡ. 301.

Καυάξαις, *fregeris*, a. 1. opt. act. à *καυάζω, contero, frango.* sic Æoles pro *ἀπὸ*, dicunt *αὐπὸ*, vel pro *κατάξαις*, poët. sublato, *τ*, & inserto, *υ*, Æol. ab *ἄγω, frango.* ε. 664. 691.

Καῦμα, *ατος, τὸ, incendium*, à *καίω*, uro, f. *καύσω.* ε. 413. Ϡ. 844.

Κε, & *κεν*, particula potentialis, sicut in prosa *ἄν*, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέαθε, *jacebant*, pro *ἔκειντο*, Ion. & *κέαθε* pro *κείαθε*, à *κεῖμαι, jaceo.* α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à *κέγχρος, milium*, genus leguminis. α. 398.

Κεδνῇ, *castæ*, dat. sing. à *κεδνός, ἡ, ὸν, castus*, probus. Th. *κῆδος, εος, τὸ, cura.* ε. 69. 129.

Κείνω, *illo*, pro *ἐκείνω*, per aphæresin. *κείνοις, κείνοισι*, dat. pl. Ion. ab *ἐκεῖνος, η, ον.* Ϡ. 628. 836.

Κεῖται, jacet, *κεῖτ'*, pro *ἔκειτο*, imperf. Ion. à *κεῖμαι, jaceo.* α. 227. Ϡ. 795.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à *καλύπτω*, operio, tego, f. *ψω.* p. *φα*, a. 2. *ἐκάλυβον.* Ϡ. 9. 745. 757.

Κεκασμένον, perf. pass. à *κάζω, orno*, f. *σω.* Ϡ. 929.

Κεκάλυθε, *occultabat*, Ion. pluſq. perf. med. à *καλύπτω*, f. *καλύσω*, p. *κα.* in præt. med. *κέκαλυφα.*

sicut;

ſicut, τολήθω πέτοληθα, γηθέω γέγηθα, &c. θ. 505.

Κεκλήγοντες, præt.med. Æolice pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analyſis hæc eſt: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis eſt uſitatiſſimum, unde in part. præſ. κεκλήγων, οντος, in pl. οἱ κεκλήγοντες. α. 379. 412.

Κεκληγὼς, *vociferans*, præt.med. à κλάζω, *clamo*, in f. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc in part. f. g. κεκληγυῖα. ε. 447. α. 99.

Κεκλῆσθαι, *vocari*. perf. inf. paſſ. à καλέω, f. έσω, p. κέκλημαι. θ. 410.

Κέκλυτε, *audite*, à κλῦμι, (Thema κλύω *audio*.) Hinc κλῦθι, & poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, *audite*, correpta penultima. θ. 644.

Κεκονιμδόεις, *pulverulentus*, Atticè, pro κεκονισμδόεις, à κονίζω, pulvere impleo, quod eſt à κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. ε. 471.

Κεκορημένον, *ſatiatum*, à κορέω, *ſatio*. f. έσω, & ήσω, p. κεκόρημαι. ε. 591.

Κεκριμένῳ, *diverſam*. Th. κρίνω, f. νῶ, *ſecerno*, p. κέκρικα. α. 55.

Κεκρύφαται, *latent*, 3. pl. præt. paſſ. Ionice, pro κεκρυμμένοι εἰσί. à κρύπτω, *abſcondo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 384.

Κεκτῆσθαι, *comparare*, præt. paſſ. infinit. à κτάομαι, *acquiro*, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ε. 435.

Κελαδεῖο, genit. Poëticus, pro κελάδου, à κέλαδος, ου, ὁ, *ſtrepitus*. θ. 852. 926.

Κελαινεφέϊ, *nubium offuſcatori*, dat. ſing. à κελαινεφής, ex κελαινὸς, *niger*, idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, *nubes*. α. 53.

Κελαινῇ, *nigra*, dat. Th. eſt μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*, pro μ, ponitur κ, κελαινέφ. α. 173. 429.

Κελάδου, genit. κέλαδος, ου, ἡ, *via*. ε. 578. α. 352.

Κελεύω, *jubeo*, præſ. ind. à κέλομαι, Poëtice, κέκλομαι, κέκλονθ', pro ἐκέλονθο, 3. pl. imperf. ε. 314. θ. 33. 686.

Κενεὼ, Poëtice, pro κενὸω, à κενὸς, ὴ, ὸν, *vacuus*. ε. 496.

Κένταυροι, *Centauri*, ex κεντέω, *ſtimulo*, pungo, & ταῦρος, Latinè, *taurus*. α. 184.

Κεραμεὺς, έος, ὁ, *figulus*, à κέραμος, ου, ὁ, *urceus*, vel terra figularis. ε. 25.

Κερασοὶ, *cornutæ*, à κερασὸς, ὴ, ὸν, hoc à κέρας, *cornu*. ε. 527.

Κεραυνοῦ, gen. ſing. à κεραυνὸς, ὁ, *fulmen*, q. à κείρω, *ſcindo*, & αὔω, *uro*. hinc κεραυνόω, *fulmino*, *fulmine percutio*. κεραυνωθέντος, a. 1. part. paſſ. gen. θ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. θ. 789.

Κέρβερος, Cerberus. θ. 311.

Κέρδος, εος, τὸ, *lucrum*. hinc κερδαίνειν, *lucrari*, à κερδαίνω. ε. 321. 350.

Κερκὶς, nomen mul. θ. 355.

Κέρσε, 3. perſ. a. 1. ind. Ionice, verbi κείρω, *tondeo*, f. ρῶ, & Æol.

Æol. κέρσω, a. 1. ἔκερσα, & ἔκερσσα. hinc κέρσε, per τμῆσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρθομα, *convicia*, quasi dicas convocia, à κέρθομος, *mordax, cavillatorius*. hinc κερθομέω, *convicior*, ex κείρω, *tondeo*, & & τομὴ, *sectio*, quod est à τέμνω, *seco*, p.m. τέτομα. ε. 786. Θ. 545.

Κοίλοισι, dat. pl. à κοῖλος, ε, τὸ, *caverna profunda*. à κοίλω, *occulto*. unde etiam est κοιλωμὼν ῶνος, ὁ, *locus qui occultat*. Regula. Nomina appellativa in ὼν, & εῖον, significant locum. ut, ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, *vinetum*. Θ. 300. 334.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, *caput*, gen. pl. κεφαλέων, Ionic. pro κεφαλῶν, dativ. κεφαλῇσι. ε. 416. 543. Θ. 827.

Κεφάλῳ, dat. sing. in nom. κέφαλος, ε, nomen viri. Θ. 986.

Κεχάρηθ', *lætatus est*, 3. sing. a. 2. med. ut, ἐχαρόμην, ε, ετο, & per reduplicationem Poeticam, κεχαρόμην. Dicitur vero, κεχάρητο, per συγκοπὴν, ut vocant. Mallem à plusq. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησο, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quasi à χαρέω. α. 65.

Κεχαρισμένος, *grata est*, perf. part. à χαρίζομαι, *rem gratam facio*. Th. χάρις, ιος, ἡ, *gratia*. ε. 681.

Κεχρημένος, *indigus*, præt. perf. part. à χρῶμαι *utor*, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ε. 476. 491.

Κέχυται, *fusa est*, 3. perf. perf. pass. à χύω, f. χύσω, p. pass. κέχυμαι. Th. χέω, χόσω, *fundo*. Θ. 727.

Κήδει, *lædit*, 3. perf. præs. à κήδω, *ango*. Th. κῆδος, ε, τὸ, *cura*. ε. 362. Θ. 102.

Κήδεα, acc. pl. à κῆδος, ε, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. à κῆλον, Ion. pro κηλῶν, *lignum*. Θ. 708.

Κηλέῳ, dat. à κήλος, *calidus*. Th. καίω, f. καύσω, *uro*. Θ. 865.

Κῆρ, κηρὸς, ἡ, *Parca*. mendose scribitur, κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, *cor*. (sicuti pro ἔαρ, ῆρ, dicitur.) κῆρα, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, *ex corde*, adverb. à κῆρ, τὸ, *cor*. α. 85.

Κηρίον, ε, τὸ, *favus*, à κηρὸς, ὁ, ἡ, *cera*. Θ. 597.

Κηρετρεφέων, gen. pl. à κηρετρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, *morti obnoxius*. q. d. *fato nutritus*. à κῆρ, *fatum* & τρέφω, *alo*. ε. 416.

Κῆρυξ, υκος, ὁ, *præco*. ε. 80. Θ. 939.

Κητὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. forte sic dicta à *prodigiosa crassitie*, qualis est in balæna seu ceto, monstro illo marino. Κητῦς, gen. contract. Θ. 270. 336.

Κήτεϊ, acc. sing. à Κῆτος, εος, τὸ, nomen regis. α. 354. 476.

Κηφλώεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, à κηφλὼ, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. ε. 302. Θ. 595.

Κίβισις, ἡ, *pera, sacculus*, ubi κεῖται βίοτος, ubi victus reconditur.

conditur. α. 224.

Κιθαρίζεν, *personabat*, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ίσω, *cithara cano*. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. est organon musicum. α. 202.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, *citharista*, pl. οἱ κιθαρισταὶ. à κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. Ϟ. 95.

Κικλήσκῃ, *vocat*. 3. person. ind. à καλέω, *voco*. Poet. κικλήσκω. ι. 816. Ϟ. 418.

Κίοσιν, *columnis*, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*. κίον', acc. pro κίονα. Ϟ. 522. 779.

Κίρκη, Circe. nomen fagæ. Ϟ. 957. 1011.

Κλάζοντε, præs. part. dual. num: à κλάζω, *clamo*. Vide supra κεκληγὼς. α. 406.

Κλαίουσα, *flens*, præs. part. à κλαίω, *fleo*, f. κλαύσω, p. κέκλαυγα. ε. 220.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέεα, *res præclare gestæ*. à κλέος, εος, τὸ, *gloria*: Th. κλείω, *celebro*. Ϟ. 100.

Κλεῖτε, præs. imperat. *celebrate*, κλείουσι, *celebres*, præs. part. f. g. pl. num. à κλείω, *celebro*. hinc κλειτὸς, ὴ, *inclytus*. ε. 1. Ϟ. 105.

Κλειὼ, οῦος, ἡ, nomen mul: & Musæ. Ϟ. 77.

Κλέος, εος, τὸ, *gloria*, pro quo etiam dicitur κλεῖος, εος, τὸ, *gloria*: Them. κλείω, celebro. α. 107. Ϟ. 530.

Κλέψας; *furatus*; a. 1. part. à κλέπτω, *clepo*, *furor*. fut. κλέψω, p. κέκλοφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κἐκλοπα. ε. 55. Ϟ. 613.

Κλῆρον, acc. à κλῆρος, ου, ὁ, *sors*, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, acc. a κλόνος, ου, ἡ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, *commoveo*, f. ήσω. ε. 551. Ϟ. 935.

Κλυζομένῳ, *inundanti*, dat. præs. part. à κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυσμαι. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. & pro κλυομένη. Ϟ. 351. 508.

Κλύοιμι, præs. opt. *audirem*, à κλύω, *audio*. κλῦθι, præs. imperativi est à κλῦμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in præs. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτὸν, *inclytus*. ε. 9. 70. Ϟ. 32. 644.

Κλυτίη, nom. prop. Ϟ. 352.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258. Ϟ. 218.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις; Ionice, à κνήμη, *tibia*, *sura*, *crus*. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Them. κνήμη, ης, ἡ, *tibia*. α. 122.

Κοθούροις, à κόθουρος, epitheton fuci, ἀπὸ τὸ κεύθειν τὸν κέντρον, quod aculeum non exerat more apum, à κεύθω, *occulo*, & οὐρὰ, *cauda*. ε. 303.

Κοῖλον, *cavus*. κοίλῃ, dat. pl. κοίλῃσι. ε. 52. 687.

Κοιμηθεῖσα, a. 1. pass. pass. à κοιμάω, *sopio*, *facio dormire*. κοιμάομαι, ῶμαι, *dormio*. f.

1. paſſ. κοιμηθήσομαι. a. 1. m. ἐκοιμησάμην. Θ. 214.

Κοινῆ, gen. à κοινὸς, ἡ, ὁ, *communis*. ε. 721.

Κοῖος, Κοίη, nomen viri. Θ. 134. 404

Κοιρανέων, præſ. part. *imperans*, à κοίρανος, ου, ὁ, *rex*. hinc κοιρανέω, ῶ, *dominor*. Θ. 331.

Κοῖτον, accuſ. à κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 572.

Κοκκύζει, *canit*. 3. perſ. præſ. à κοκκυζω, *coccyzo*, à κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε. 484.

Κολλήσαντα, *ferruminati*, nom. pl. à κολλήεις, εσσα, εν, *glutinatus*. Th. κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 309.

Κολοσυρτῷ, *palearum ſtrepitu*, à κολοσυρτὸς, ου, ὁ. Schol. ἦχος φρυγάνων συρομένων. h. e. ſtrepitus ſarmentorum, quum trahuntur. ex σύρω, *traho*, & κῶλον, *lignum*, ſeu κόλος, mutilus. Eſt enim ſarmentum, lignum defractum. Θ. 880.

Κομεῖν, *nutrito*, præſ. inf. à κομέω, ήσω, *nutrio*. &, curam gero. hinc κομίζω, & κομίσσαι, a. 1. m. inf. ε. 315. 602.

Κονάβησε, *edidit fragorem*, a. 1. ind. Ion. à κοναβέω, ῶ, *reſono*. Them. κόναβος, ου, ὁ, *ſonitus*. Θ. 840.

Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εως, ἡ, *pulvis*, acc. κόνιν. α. 365. Θ. 706.

Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præſ. part. à κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. α. 342.

Κορθομένη, *excitatus*, præſ. part. à κόρθομαι, *pulſor*, ſcindor. Them. κόρθω, f. ψω, *ſcindo*. α. 63.

Κορεσσάμενος, *ſatiatus*, a. 1. m. part. Poët. pro κορεσάμενος. Vide κορέσσαι. ε. 33.

Κορέσσαι, *ſaturato*, a. 1. infin. m. pro imperativo, Helleniſmus. à κορέννυμι, vel κορέω, *ſaturo*. Θ. 366.

Κόρθυνεν, *collegit*, imperf. act. pro ἐκόρθυνεν, verbi κορθύω, vel κορθύνω, *coacervo*. Th. κορθυς, υος, ἡ, *acervus*. Θ. 853.

Κόρος, ου, & Ion. κόροιο, *ſatietas*. Th. κορέω, *ſatio*. Θ. 593.

Κόρυθος, genit. à κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 417.

Κορύσσῃ, præſ. inf. à κορύσσω, *armo*, q.d. galea munio. κορύσσασα, præſ. part. f. gen. Thema, κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 148. 198.

Κορυφῆς, genit. Θ. 62. κορυφῆσι, dat. pl. Ionic. à κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. Θ. 1010.

Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*. hinc κορωνίοντα, acc. *roſtrata*, Poëtice, pro κορωνιόεντα, à κορωνιάω, ῶ, incurvus & lunatus ſum. à κορώνη, *ſummitas*, curvatura. ε. 677. α. 289.

Κοσμεῖν, præſ. inf. ſic κόσμησε, *ornavit*, a. 1. pro ἐκόσμησε, à κοσμέω, f. ήσω. Th. κόσμος, ου, ὁ, *ornatus*, *ordo*. ε. 72. 76. Θ. 573.

Κοτέῃ, 3. præſ. ind. *eſt infeſtus*. κοτέουσα, præſ. part. f. g. κοτέοντε, dual. num. part. à κοτέω, έω,

ἴσω, & ἤσω, *iraſcor*. Th. κότος, ε, ὁ, *ira vetus*. ε. 25. ϑ. 315.

Κότ©, ε, ὁ, nomen viri, ſeu gigantis. ϑ. 714. 817.

Κόρη, ης, ἡ; *puella*, idem quod κόρη, ex eoque factum Poëtica epentheſi ϑ ν. pl. κῦραι. Th. κορέω, *verro*. α. 126.

Κυρίζουσιν, *à teneris educant*; 3. pl. præſ. verbi κυρίζω, à puerili ætate educo. à κῦρ©, idem quod κόρ©, puer. Th. κορέω, verro. ϑ. 347.

Κυρότερ©, *junior*. Etiam ſubſtantiva apud Græcos perſæpe comparantur. à κῦρ©, idem quod κόρ©, juvenculus. Th. κορέω, f. ἴσω, & ἤσω, *verro*. ε. 445.

Κυροτρόφ©, ε, *juvencularum nutritor*. à κύρος, hoc à κόρη, *juvencula*. κορέω, *orno*. quæ dum ſe comit, annus it. ε. 226. ϑ. 450.

Κυφίζουσαι, præſ. part. f. g. à κυφίζω, f. ἴσω, *levo*. à κῦφ©, *levis*. ε. 461.

Κῦφ©, ε, ὁ, *levis*. ut, κύφη ἐλπὶς, *levis ſpes*. ε. 759. Κῦφα, leviter. α. 323.

Κραδὴ, ης, ἡ, pro *ficu ſylveſtri*. ε. 679.

Κραδίλλω, acc. ſing. Ion. à κραδία, per metatheſin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 338. 448.

Κρατεῖ, dat. ſing. *imperio*, à κράτος, ε©, τὸ, *robur*. hinc κρατερὸς, *validus*. κρατερέων, gen. plur. Æolice. κρατεραίτερος; ſuperl: *validiſſimus*. α. 101, ϑ. 403. 683. 684.

Κρατεῖ, *præpotens eſt*, 3. perf. præſ. ind. à κρατέω, ῶ, *imperium obtineo*. f. ήσω, p. κεκράτηκα. Th. κράτ©, ε©, τὸ, *robur*. ϑ. 403.

Κρατερόφρενι, dat. ſing. à κρατερόφρων, *infracto animo ſum*. ex κράτ©, *robur*, & φρὴν, *animus*. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 146. ϑ. 509. κρατερόφρον'. ϑ. 297. 308.

Κραῖ, *capiti*, dat. ſing. à κρᾶς, κράτος, ὁ, vel τὸ. Them. κράνιον, ε, τὸ, *caput*. unde per apocopen, κάρη, τὸ, ἄκλιτον. Pro κάρη, dicitur κάρα, Dorice. & per novam apocopen κρὰ, pro κάρη. item, pro κρὰ, per metatheſin κράας, ατος, & κρᾶς, κράτος. unde etiam deſcendunt, κράνον, ε, τὸ, & diminutivum κρανίον, ε, τὸ, *calvaria*. α. 136. 328.

Κράτος, ε©, τὸ, *robur*. α. 328.

Κρέας, ατος, & Attice, κρέως, τὸ, *caro*. ε. 589.

Κρεῖον, acc. à Κρεί©, ε, ὁ. nomen viri. ϑ. 134.

Κρείονθ', acc. ſing. nomen viri. à Κρειων, ον©, ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ον©, ὁ, ἡ, ἡ, *præſtantior* vel melior. à poſitivo ἀγαθὸς, *bonus*. Th. κράτ©, ε©, τὸ, *robur*. ε. 208. 211.

Κρεμάσσαιτ', a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, *ſuſpendor*. conjugatur ut ἵσταμαι. Th. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. άσω. *ſuſpendo*. ε. 627

Κρήδεμνον, ε, τὸ, proprie capi-

tis ligamentum. ex κρὰς, & δέω, *ligo*. per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus*. α. 105.

Κρῆθεν, adv. *à capite*, ex κρὰς, ἀλὸς. Them. est, κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. α. 7. Ϟ. 574.

Κρηνὼν, gen. à κρηνὼν, ης, ὁ, *fons*, à fundendo, quia fundit aquas. κρηωάων, Æolice, pro κρηνῶν, genit. plur. ε. 756. Ϟ. 6.

Κρήτη, Κρήτης, nomen Insulæ. Ϟ. 477. 480.

Κρητῆρ☉, genit. Ionic. κρητῆος, Ionice, pro κρατῆος, ῆρ☉, ὁ, Latine, *crater*. à κεράννυμι, f. άσω, *misceo, tempero*; quia in eo merum diluitur, ne noceat. ε. 742.

Κρίναντο, *pugnarunt*, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, *discerno*. f. νῶ. Κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. sub. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 799. Ϟ. 882.

Κρισὴ, nomen mul. Ϟ. 359.

Κρίω, nomen mul. Ϟ. 375.

Κρόκη, *tramam*, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκὶς, ίδ☉, ἡ, vel tanquam à κρόξ. Th. κρόκη, ης, ἡ, *trama*. ε. 536.

Κροκόπεπλ☉, *croceo peplo*. à κρόκος, ου, ὁ, *crocus*, & πέπλον, ου, τὸ, *peplum*, vestis muliebris. Ϟ. 273. 358.

Κρονίδης, ου, ὁ, *filius* Ϟ Κρόνη, h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ Ζεύς. Κρονίδεω, Ionic. pro Κρονίδου. ε. 18. 53. Ϟ. 450.

Κρονίων, ων☉, idem quod Κρονίδης. à Κρόν☉, ου, ὁ, *Saturnus*, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karán*, splendere. Fr. Iun. Aliis quasi χρόν☉ tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 274. Ϟ. 949.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρόταφ☉, ου, ὁ, *tempus*, pars capitis. ἔνθα τὸ κροτεῖν τὶν ἀφλὸν, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύ☉, σ☉, τὸ, *frigus*. hinc κρυερὸς, ὸν, & Ionice κρυεροῖο, *frigidus*. hinc κρυόεις, εντ☉, ὁ, Poëtis idem quod κρυερὸς. ε. 492. Ϟ. 657. 936.

Κρυπταδίης, *secreti*, genit. à κρυπτάδι☉, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, *occultus*. hinc & κρύφι☉, *abditus*. Th. κρύπτω, ψω, *occulto*, abscondo. a. 2. ἔκρυβον. ε. 327. 787.

Κρύψε, a. 1. Ion. à κρύπτω, *occulto*. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασα, f. g. ε. 50. 402. Ϟ. 174.

Κρώζη, præs. sub. à κρώζω, *crocito*, quod est cornicis. ε. 745.

Κταμένης, *occisæ*, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην, ad formam ἐτάμην, ab a. 2. act. ἔκτον. pro quo Dores ἔκταν. à κτῆμι, *occido*, f. κτήσω. Th. κτείνω. ε. 539. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτέανον, ου, τὸ, *possessio*. Poëtis idem quod κτῆμα, & κτέαρ, ατος, τὸ, *idem*. Th. κτάομαι, f. κτήσομαι, *acquiro*. ε. 313.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αντος, part. a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκταγκα, a. 2. ἔκτα-

γον.

ναι. a. 1. ἔκτεινα. κτεινέμεναι, Doricè pro κτείνειν, præſ. inf. act. α. 414. 448.

Κτήμασ', dat. pl. pro κτήμασι, per apocopen, à κτῆμα, poſſeſſio. Th. κτάομαι, ῶμαι, acquiro. ε. 34.

Κτητὼ, famulam, acc. à κτητός, acquiſibilis. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, acquiro. ε. 404.

Κτύπος, ſonitus, à τύπτω, pulſo. α. 98.

Κυανέπεπλον, cæruleo peplo. à κύανος, cæruleus, & πέπλον, peplum. ϑ. 406.

Κυανόπτερος, nigras alas habens. ex κύανος, cæruleus, & πτερὸν, ου, τὸ, ala. α. 393.

Κυάνου, genit. à κύανος, cæruleus. hinc κυάνεα, nigra. dat. pl. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανείων, Æolicè, pro κυανέων. α. 7. 143. 249.

Κυανοχαίτης, ου, nom. ex κύανος, ου, ὁ, cæruleus, color niger, & χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120. ϑ. 278.

Κυανῶπιν, nigroculam, acc. à κυανῶπις, ἡ, cærulea aſpectu, à κύανος, cæruleus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, glorioſus. à κῦδος, εος, τὸ, gloria. α. 74. 467.

Κῦδος, εος, τὸ, gloria, in compar. κυδίων, glorioſior, ſuperl. κύδιστος, η, ον, glorioſiſſimus. ε. 311. ϑ. 548.

Κυδαίνων, illuſtrans, præſ. part. à κυδαίνω, glorioſum reddo, f. νῶ, p. κα. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ε. 38.

Κυδιόων, exultans, jactabundus, præſ. part. pro κυδιῶν, à κυδιάω, glorior, jactito. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. α. 27.

Κυδινὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ε. 255.

Κυδοιμὸς, οῦ, ὁ, tumultus. q. à κύω, pario, & δεῖμα, timor. α. 156.

Κυθέρεια, ας, ἡ, Venus. ὅτι κεύθει, τὰς ἔρωτας, occultat amorem venereus. Tenebras amat, propter opera tenebrarum. ϑ. 934. 1008.

Κυθήροις, κυθήροισι, dat. pl. à Κύθηρος, ου, ὁ. Th. Κυθήρη, ης, urbs Cypri. ϑ. 192.

Κυκλατερὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, tornando rotundus factus. ex κύκλος, ου, ὁ, circulus, & τιτράω, terebro. α. 208. ϑ. 145.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ. οἱ Κύκλωπες, Cyclopes. ex κύκλος, ου, ὁ, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. ϑ. 139. 144.

Κύκνος. α. 65. 346. 368. 413. κύκνοι. α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνε. α. 350. κύκνοι. α. 316.

Κυλίνδεται, præſ. ind. paſſ. à κυλίνδω, volvo. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, ίσω, volvo. α. 378. 438.

Κυμαίνεσ', genit. præſ. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κῦμα, ατος, τὸ, fluctus. ε. 388.

Κύμαθ', nom. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, fluctus. q. à κυκάω, miſceo, unde eſt κύκημα, pro quo κῦμα. κύματ'. ε. 685. ϑ. 252.

Κυμάθλήγη, nomen mul. Θ. 253.

Κύμιλω, acc. casus, à Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ε. 634.

Κυμηπόλειαν, nom. mul. Θ. 819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul. Θ. 252.

Κυμοθόη, nomen proprium mul. Θ. 245.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορά,) pellis canis, *galea*. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμὼ, nomen mul. Θ. 255.

Κυπρογένεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur. Verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur Κυπρογένη. Θ. 199.

Κύπρος, ου, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & Κύπρις *Venus*. Θ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à κυρέω, *incido*. Th. κύρω. fut. Æol. σω, *incido*. ε. 753.

Κῦρσαι, a. 1. inf. *incidere*. à κύρω, f. κύρσω. κύρσας, a. 1. part. ε. 689. α. 426.

Κυσαμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. Θ. 125. 405.

Κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis. κυσὶ, acc. κυνὶ, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. plur. α. 303. Θ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus, somnus profundus*. Θ. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, *comessor*. Th. κῶμος, ου, ὁ, comessatio. α. 181.

Κώμη, ης, ἡ, *vicus*. ε. 637. α. 18.

Κωκύσασα, præs. part. f. g. à κωκύω, *garrio*. ε. 372.

Λ.

Λάβησι, *prehenderit*, a. 2. act. subj. σι est paragoge Ion. à λαμβάνω, *accipio*, f. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβὼν, ῦσα, ὄν. ε. 466. Θ. 765.

Λαγὼς, acc. pl. Dor. pro λαγοὺς *lepores*. à λαγωὸς, οῦ, ὁ, *lepus*: Att. λαγὼς, ὠ, ex λα, particula quæ intendit significationem, & ὦς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. sing. Θ. 344.

Λάθεσθε, *oblivisciminì*. 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præt. pass. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαθον, præt. m. λέληθα. ε. 262.

Λαθιφθόγγοιο, *facientis oblivisci vocem*. gen. Ion. à λαθιφθόγγος, vocis oblivionem inducens. à λάθος, ου, τὸ, *oblivio*, Th. λήθω, *lateo*, & φθόγγος, *sonus*. hoc à φθέγγομαι, f. γέγομαι, *loquor*. α. 131.

Λαίτμα, *magnus maris fluctus*. ex λα. *valde*, & ἴεμαι, *ire*. Vel dictum quasi λαύτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare,

& mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τέμνω, *seco*. ε. 163.

Λαιψηροχέλευθον, *rapidum*, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, *tempestas*, & κέλευθος, ου, ἡ, *via*. θ. 379.

Λάκε, *crepitabat*, pro ἔλακε, a. 2. act. à λακέω, *crepitum cieo*, a. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα. θ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *stridula*. ε. 745.

Λάμπεν, *collucebat*. imperf. Ion. pro ἔλαμπεν, à λάμπω, *luceo*, f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπέθωντα, *fulgentia*. Poëtice pro λαμπετῶντα, à λαμπετάω, *luceo*. dat. λαμπέθωντι. à Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. θ. 110.

Λαμπόμενον, *splendens*. λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præs. Th. λάμπω. α. 145. θ. 186.

Λαμπρὸς, ἡ, ὸν, *splendidus*, clarus, à λάμπω, *luceo*. θ. 18.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. θ. 257.

Λαὸς, *populus*, λαοῖσι, dat. plur. Ion. Attice λεὼς, ῶ, ὁ, *populus*. ε. 225. 241. θ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defensor*. *vel agitator*. ex λαὸς, οῦ, ὁ, *populus*, & σόω, *servo*. Th. σὸς, *salvus*. Vel ex λαὸς, & σείω, *moveo*. α. 37.

Λαπιθάων, pro Λαπιθῶν, gen. pl. Dorice, à nominativo Λαπίθης, ου, ὁ, *Lapitha*. Vide in Calepino, *Lapithæ*. α. 178.

Λαῦος, nomen viri. θ. 1013.

Λάχεσις, in Gen. Atticè λαχέσεως ἡ, *Lachesis*, nomen Parcæ. à λαγχάνω, *sortior*. α. 258. θ. 218.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo*, *vellus*. ε. 511.

Λέγειν, *dicere*, præs. inf. verbi λέγω, *dico*. f. λέξω, p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. θ. 27.

Λειαγόρη, nom. prop. mul. *suaviloqua*. ex λεῖος, α, ον, *lævis*, & ἀγορεύομαι, *concionor*. Th. ἀγορὰ, ἡ, *forum*. θ. 257.

Λείβεται, *stillat*. à λείβω, f. ψω. ε. 722. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ῶνος, ὁ. Latine, *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. *Namque injussa viresc unt gramina*. θ. 279.

Λείπεθ', pro λείπεται, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, *linquo*, *relinquo*. f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 198. θ. 490.

Λειρεόεσσῃ, dat. sing. *floridæ*. Th. λείριον, ου, τὸ, *lilium*. Hinc est λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus*, *a*. & per synecd. sp. *floridus*, *suavis*. θ. 41.

Λελάθοιτο, poët. *lateret*, pro λάθοιτο, a. 2. med. opt. à λανθάνομαι, *lateo*. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω. a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο. p. m. λέληθα. θ. 471.

Λέλακας, *strepis*, p. m. à ληκέω, *resono*, *crepo*. in a. 2. ἔλακον, unde est præt. med. λέλακα, *strepui*. accipitur hic in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 205.

Λέλειπται, *relicta est*, præt. pass. λέλειμμαι, ψαι, πται, à λείπω, *linquo*. ε. 282.

Λελειχμῶτες, *lambentes*, part. præt. act. per syncopen, & epenthesin ῶ ε, pro λελιχμακότες, à λιχμάω: Th. est λείχω, *lingo*, f. ξω. ϑ. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*, 3. singul. præt. med. indic. (tanquam à λέγχω.) Th. est λαγχάνω, *sortior*, f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα. ϑ. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, οντος, ὁ, *leo*. in dual. λέοντε. λέουσι, dat. plur. α. 175. 402.

Λεπτῇ, *macilentâ*, dat. à λεπτός, ή, ὁ, *tenuis, exilis, viribus destitutus*. ε. 495.

Λερναίλω, acc. Nomen hydræ. à Λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum, ubi erant sordium confluges*. prov. Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra seu serpens Λερναία, quod in illa versata fuerit palude; à loco. ϑ. 314.

Λέσχη, dativ. sing. à λέσχη, ης, ἡ, *sermocinatio*: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ε. 499.

Λοιγαλέοισιν, dat. pl. Ion. *tristibus*. h. e. in calulis pauperculorum, à λοιγαλέος, α, ὁ, *pernicioſus*. Th. λοιγός, *pernicies*. ε. 523.

Λοιγός, ὁ, ὁ, *candidus, albus*. affine τῷ λούω, *video*. alba sunt lucida. λοιγοῖσιν, Ionic. dat. pl. pro λοιγοῖς. ε. 196.

Λοιπωλενος, *pulchris ulnis*. ex λοιγὴ, *alba*, & ὠλένη, *ulna*. quæ habet candida brachia. ϑ. 314. 914.

Λοῦσιν, *vident*, 3. pers. pl. præs. ind. à λούσω, *video*. poëticum est. ε. 248.

Λέχος, εος, τὸ, *lectus*, dat. plur. λεχέεσσι, poëtice pro λέχεσι. Th. λέγω, vel λέχομαι, *cubo, dormio*. ϑ. 57. 798.

Λέων, *leo*. Vide paulo ante λίστες. ϑ. 323.

Λήγει, *cessat*, 3. pers. præs. à λήγω, *cesso, desino*. f. λήξω. ε. 412. ϑ. 48. 221.

Λήθει, *latet*. præs. ind. à λήθω, *lateo*, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 266. 489.

Ληΐδ', pro ληΐδα, acc. à λητς, ίδος, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ, *præda*. λητς, proprie *præda*. item *pecus*, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent. ϑ. 444.

Λητζετ', *sortitur*. imperf. Ionic. verbi λητζομαι, *nanciscor*. f. ίσομαι. hinc λητσσετο, f. 1. pro λητσετο. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ε. 320. 700.

Λήϊον, ου, τὸ, *seges*. α. 288.

Λιμναίων, acc. à Λιμναιών, ῶνος, ὁ, *Ianuarius*. quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Th. λιμνς, ου, ὁ, *lacus pralitorcularii*. hinc Λιμναῖος, Bacchus. ε. 502.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*. à λήθω, seu λανθάνω, lateo. ϑ. 55.

Λητοΐδης, ου, ὁ, *Latonæ filius*. α. 479.

Λητώ, όος, οῦς, ἡ, *Latona*, acc. Λητόα, λητώ. ε. 769. ϑ. 19.

Λιγέως, *stridulè*, adverb. à λιγυς, εῖα,

ῆα, λιγύ. α. 206. à λίζω, *stridéo*. Hinc λιγυρὸς, *sonorus*. λιγυρλύ. ε. 581.

Λιγύφωνοι, *argutæ*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Th. λίζω, f. ξω, *stridéo*, & φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. Ϟ. 275. 518.

Λίθον, acc. à λιθος, ου, ὁ, *lapis*. Ϟ. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 622.

Λιλαιόμενοι, *cupientes*, præs. part. à λιλαίομαι, apud poëtas idem quod γλίχομαι, *cupio, desidero*. Verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμένι, ης, ἡ, *stagnum, palus, lacus*. ὡδὲ τὸ λίαν μένειν. Ϟ. 365.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, *fames*. ε. 228. 300.

Λιπαρὴν, Ionicè pro λιπαρὸν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρὸς, ὰ, ὸν, proprie *pinguis*, à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Ϟ. 63.

Λίπ', pro λίπι, (ut vult Tzetzes,) dativus sing. à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Per apostrophum etiam diphthongum abjicit, patet ex Ἰλιάδ. α. 117. βέλομ' ἐγὼ, pro βέλομαι ἐγώ. Esset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λιπ', pro λιπαρῷ. ε. 520.

Λιπέειν, dialysi poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. Λίποιεν. 3. pl. a. 2. act. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. pl. λίποιεν. a. 2. part. λιπὼν, οῦσα, όν. ε. 435. α. 332.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperfect. act. *lingebant*, à λιχμάζω, *lingo, lambo*. quod est à Th. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, *sermonem*, acc. à λόγος, ου, ὁ. dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, *dico*, f. ξω, præt. med. λέλεγμαι. ε. 106. Ϟ. 890.

Λοετσαμένη, *lota*, poëticè pro λουσαμένη, part. a. 1. med. ubi ου resolvitur in οε, & τὸ σσ γμ duplicatur, *lota*. λόεσσι, *lavári*, poët. pro λούεσθαι, præs. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causa. Th. λόω, f. σω, *lavo*. ε. 520. 748.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, *pernicies*. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, οῦ, ὁ, *pestis*. ε. 241.

Λοιθοπάτην, *postremam*, à λοιθος, pro quo etiam λοίθιος, ου, ὁ, *postremus, ultimus*. Ϟ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῷ, *balneo*, dat. à λουτρὸν, οῦ, τὸ, *lavacrum*. λοῦτρον vero, *aqua sordida, qua nos lavimus*. Accentu differunt. Them. λόω, f. σω, *lavo*. ε. 751.

Λοφιῇ, *dorso*, Ionicè pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφιὰ, ἡ, *cervix*. Th. λόφος, ου, ὁ, *cervix*, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, *in insidiis*. ellipsis præpositionis ἐν.

à λόχος, ου, ὁ, *insidiæ*, à λέχομαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod soleant κατ' ἦρ οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes. hinc λοχάω, ῶ, *insidior*. Θ. 174.

Λοχείοιο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*. ubi additur præpositio. à λοχεὸς, ὅ, ὁ, idem quod λόχος, ου, ὁ, *insidiæ*. Θ. 178.

Λυσγῆος, gen. à Λυσγιὰς, έος, ὁ. nomen gentis. ω. 327.

Λυγρὴ, pro λυγρὰ, Ionice, *gravis*, λύγρ' εἰδῆσαι, pro λυγρὰ, *odiosa edoctam*. Θ. 313.

Λύκτον, acc. à Λύκτος, ου, ἡ, nom. urbis in Creta. Θ. 477. 482.

Λυπῇς, *molestus sis*, 2. pers. præs. sub. à λυπέω, ῶ, f. ήσω, *dolore afficio, contristo*. Th. λύπη, ης, ἡ, *dolor*. ε. 399.

Λῦσαι, a. 1. act. infin. & λῦσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. *solvit*, h. e. liberavit. à λύω, *solvo*, f. λύσω, p. λέλυκα, a. 1. ἔλυσα. ε. 606.

Λυσιάνασσα, nomen mul. Θ. 258.

Λυσιμελὴς, *solvens membra*. somni epitheton est. à λύω, *solvo*, & μέλος, εος, τὸ, *membrum*. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, id est, curas. Θ. 911.

Λύσιν, *solutionem*, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, *solvo*. ε. 402.

Λώβη, ης, ἡ, *contumelia*. τίσασθαι λώβην, ulcisci contumeliam illatam. Θ. 165.

Λωβητὸς, ὴ, ὁ, *infamia notatus*. à λωβάομαι, ῶμαι, *contumelia afficio*. Th. λώβη, ης, ἡ, *injuria*. α. 366.

Λώϊον, *melius*, comparat. à positivo ἀγαθὸς, comp. λωΐων, superl. λῷστος. Th. λῶ, λῇς, *volo*. ε. 348. 431.

M.

Μᾶζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *massa*. ε. 588.

Μαίανδρος, ου, ὁ, nomen fluvii Θ. 339.

Μαίη, proprie *obstetrix*. Hic vero nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. Θ. 938.

Μαιόμενοι, *inquirentes*, præs. part. à μαίομαι, cupio. item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, *vehementer cupio*. ε. 530.

Μάκαρες, *beati*. nom. pl. à μάκαρ, αρος, ὁ ἡ, ἡ τὸ, *beatus, felix*. in dat. pl. μάκαρσι, & Ionicè μακάρεσσι. Μάκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ κηρὶ, (Dorice μὰ κᾶρι) ὑποκείμενος, morti non subjectus: hinc μακαρίτης, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐν τοῖς ἀγίοις. ε. 138. 140.

Μαχίλλῳ, acc. *ligonem*, à μάχιλλα, ἡ. *ligo*. à μία, & κίλλω, *moveo*. Poëta propter metrum hic λ abjicit. ε. 468.

Μακρὸς, ὸν, ὁ, *longus*, κύμαθ' μακρὰ, *fluctus decumani*. h. e. *magni*. in acc. μακρὸν, Ion. pro μακρὸν. μακρῆσι, dat. pl. pro μακροῖς, Ionicè. Th. μῆκος, εος, τὸ, *longitudo*. Dor. μᾶκος. ε. 288. 778. Θ. 180.

Μαλακὸν, acc. f. g. & μαλακῆσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, ὴ, ὁ, *mollis*. Th. μαλάσσω, *mollio*, f. ξω. ε. 534. Θ. 90. 279.

Ma-

Μαλάχη, ης, ἡ, *malva*, sic dicta, quia alvum natura sua μαλάσσει, *mollit*. Th. μαλάσσω, vel τ͂ω, f. ξω, *mollio*. ε. 41.

Μάλα, *valde*, adv. & μάλ', pro μάλα. in comparat. μᾶλλον, sup. μάλιστα, maxime. ε. 202. 308. 341. α. 176. ϑ. 666.

Μαλερῷ, *flagranti*, dat. sing. à μαλερὸς, ὸν, ὁ, *ustivus*, *pernicioſus*. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, ὸν, ὁ, *tener*. α. 18.

Μάλιστα. Vide in μάλα, *valde*. ε. 341.

Μαλλοῖς, *velleribus*, dativ. plur. à μαλλὸς, ὸν, ὁ, *vellus*, *lana promiſſa*. ε. 232.

Μαπέειν, *apprehendere*, per ſyncopen ϑ ε, pro μαρπέειν, à μάρπτω, *apprehendo*, in a. 2. infinitiv. μαρπεῖν, & poëtice μαπεῖν, Ionicaque diæreſi μαπέειν, & poëtica reduplicatione μεμαρπέειν, præt. med. μέμαρπα. α. 231. 252. & 304.

Μαρμάρεαι, *ſplendidæ*, pl. f. g. à μαρμάρεος, *ſplendidus*. Th. μαρμαίρω, *ſplendeo*, f. αρῶ. hinc in part. f. g. μαρμαίρεσα. ϑ. 699. 811.

Μαρναμένους. Vide in μαρνάμενοϑ'. ε. 162.

Μαρνάμεϑ', pro μαρνάμεϑα, Ion. pro μαρνάμεϑα, *pugnemus*, 1. pl. ſub. medii. μάρναν-ϑ, & μάρναν-ϑ', 3. plur. imperf. pro ἐμάρναν-ϑ, Ion. Th. μάρναμαι, *pugno*. ε. 162. α. 110. 401.

Μάρτυρα, accuſ. ſing. à μάρτυς, υρος, ὁ, *teſtis*. hinc μαρτυρίησιν, dat. pl. Ionic. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, ας, ἡ, *teſtimonium*. ε. 280. 369.

Μαστίεσκον, *flagellaverunt*, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. à μαστίω, poëtice pro μαστιγόω, *flagello*. duo illa tempora hinc coincidunt. μαστιόων, *flagellans*, per ſyncopen pro μαστιγόων. Th. μάστιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μασιχόωντι, *mandenti*, dat. ſing. part. à μασιχάω, ῶ, & poëtice μασιχόω, μασιχάοντι, ῶντι, & poëtice μασιχόωντι. Sed de hac voce altum eſt ſilentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

Μὰψ, *ſine uſu*, *fruſtra*, Adverb. ϑ. 872.

Μαυρῶσι, *obſcurant*. 3. pl. præſ. ind. per aphæreſin pro ἀμαυρῶσι, ab ἀμαυρόω, *obſcuro*, *offuſco*. Th. ἀμαυρὸς, ὸν, ὁ, *obſcurus*. ε. 323.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, à μάχομαι, f. μαχέσμαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, *pugno*, *prælior*. μαχέσϑω, 3. dual. imperf. med. Ion. μαχέσασϑ, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387. 406.

Μαχλότατοι, *ſalaciſſimæ*. à μάχλος, *libidinoſus*. ε. 584.

Μέ, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 660 ϑ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus*, *a*, *um*, *multus*, *a*, *um*. μέγα, *valde*. ε. 58. μέγα νήπιε, *valde ſtulte*, h. e. *ſtultiſſime*, μέγ' pro μέγα. μέγ' ἀμείνων, multò melior. ε. 774. item pro

μει-

μεγάλως. ibid. Comp. μείζων, ονος, ſuperl. μέγιστος, η, ον, maximus. ε. 41. 147. α. 237.

Μεγαθαρσεῖι, dat. ſing. à μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus, a, um*, & θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 385.

Μεγάθυμον, *magnanimum*, acc. à μεγάθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμὸς, ὁ, *animus*. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. ſing. à μεγαλήτωρ, *magnanimus*. à μέγα, *magnum*, & ἦτορ, *cor*, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ε. 654.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ου, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. ε. 375. θ. 49.

Μεγάθη, dat. à μέγαθος, εος, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήρεά τέκνα, *perquam amabiles liberi*. ex μέγα, *valde*, & ἐράω, *amo*. alii legunt μεγήλεα. θ. 240.

Μέγιστος, ſuperlat. *maximus*. à μέγας. μείζων, *major*. θ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, *curo*. Μεδέουσα, præſ. part. f. g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. θ. 276.

Μέζ', pro μέζη, ex μέζεα, τὰ, *pudenda*. Thema, μέσος, η, ὁ, *medius*. ε. 510.

Μετ', *pro* μετὰ, præpoſit. cum gen. *cum*. cum. acc. *poſt*. ε. 442. 445. θ. 137.

Μεθήσω, *dimittam*, f. 1. Thema ιημι, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. εἶν. unde μεθίημι, *dimitto*. ε. 207.

Μείδησεν, a. 1. à μειδάω, *ſubrideo*. μειδήμασι, acc. pl. à μείδημα. α. 115.

Μείζων, *major*, comparat. à μέγας, *magnus*. in ſuperl. μέγιστος, *maximus*. in acc. ſing. μείζω, ex μείζονα, μείζοα, ω. ε. 270. 378.

Μείλιχος, η, ον, *blandus*. hinc μειλίχιος, η, ον, idem. Th. μειλίσσω, f. ξω, p. χα, *delinio, demulceo*. θ. 92. 206. 406.

Μείναντες, part. a. 1. Thema, μήνω, *maneo, expecto*, f. μενῶ, p. μεμήνηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, ασα, αν, gen. ὁ. ε. 650.

Μείονα, acc. ex μείων, *minor*, in gen. μείονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μεῖον, eſt comparativus irregularis, nominis μικρὸς. ε. 688. θ. 447.

Μείς, *menſis*, Æolicè pro μὴν, μηνὸς, ὁ, *menſis*. ε. 555.

Μελαγχαίτιον, acc. ſing. à μελαγχαίτης, ου, *nigram cæſariem habens*. ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, um*, & χαίτη, ης, ἡ, *juba, cæſaries*. α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας, & δέω, *ligo*. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. ind. Ion. *nigreſcebant*. à μελαίνω, *denigro*, f. ανῶ. Them. μέλας, ανος, *niger*. α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, rum*. ε. 150. 634. θ. 69.

Μελεδῶνας, acc. pl. *curas*. à μελεδών, ῶνος, ἡ, *cura*. à μελεδαίνω, *curo*. ε. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, *membris*, dat. pl. Ion. & Poët. à μέλος, εος,

ος, τὸ, *membrum*. ε. 148.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλος, ος, ον, *vanus*, *infelix*. Θ. 563.

Μελεταῖς, 2. perſ. ind. præſ. act. à μελετάω, ῶ, *curam gero*. f. ήσω. Th. μέλ, *curæ eſt*. ε. 314. 441.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλ. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor. hinc Μέλιαι, pro Nymphis, ita dictis. α. 420.

Μελίαι. Nymphæ creditæ ſunt dictæ Μέλιαι, ἀφ' τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόροις ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo eſt à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*, Ionice μελίη, μελιῶν, Dorice pro μελιῶν, gen. pl. ε. 144. Θ. 187.

Μελιηδέα, *dulcem*, acc. à μελιηδής, dulcis inſtar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, *ſuavis*. ε. 170.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel πα, ἡ, apis. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. Θ. 246.

Μελίφρονα, *dulcem*, acc. ſing. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit. à μέλι, *mel*, ac φρὴν, ενὸς, *animus*. α. 428.

Μέλουσι, *curæ ſunt*. à μέλ, impersonali, *curæ eſt*. Θ. 216.

Μελπομένη, nomen Muſæ. à μέλπομαι, *cano*. Θ. 77.

Μεμάασιν. Vide paulo ante μαάασιν. α. 252.

Μεμαῶτες, præt. med. à μάρπτω, *corripio*. Vide ſupra μαάασιν. Μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri ſolet, pro ἔμαρπον. Præt. med. μέμαρπα. ε. 202. α. 245.

Μεμαῶς, μεμαῶτες, *ſtudentes*. perf. part. act. pro μεμαικὼς. à μάω, ῶ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μέμβλομαι, ῃ, εται, *curo*, pro μεμέλημαι, per ſyncopen & pleonaſmum β, ad euphoniam: & denique η Attico more in ο mutato. à μέλ, impersonali, *curæ eſt*. Θ. 61.

Μέμηλε, *curæ eſt*, per ſyncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th. μέλ. Μεμηλότα, acc. pl. part. præt. ε. 229. 529.

Μεμίξεται, *admiſcebuntur*. 3. ſing. futuri paulo poſt, à μίγνυμι, f. μίξω, p. μέμιχα, præt. paſſ. μεμιγμαι, μέμιξαι. ε. 177.

Μέμνηται, *meminit*. præt. perf. paſſ. à μνάομαι, ῶμαι, *recordor*. f. μνήσομαι, præt. μέμνημαι, a. 1. paſſ. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. Θ. 103.

Μέμνονα, nomen viri. acc. ſing. à μέμνων. Θ. 984.

Μέμυκε, *remugit*. præt. med. à μυκάω, *mugio*, in a. 2. act. ἔμυκον, ſicut à πιμπλάω eſt ἔπιμπλον. Hinc præt. med. μέμυκα. ε. 506.

Μέμψονται, f. 1. m. à μέμφομαι, accuſo. ε. 184.

Μὲν, *quidem*. ε. 5. 12. 17. &c.

Μενεαίνων, *furens*. præſ. part. à μενεαίνω, *cupio*, ira percitus ſum. Them. μένος, ος, τὸ, *animus*. α. 361.

Μέ-

Μένειν, pro ἐμμένειν, *exspecta*, præſ. inf. à μένω, *maneo*, exſpecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. ſ. 672.

Μενεθὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 357.

Μενίππη. nomen mul. q. d. *valde robuſta*. ϑ. 260.

Μενοίτιον. Nom. propr. ϑ. 514.

Μένος, εος, τὸ, *animus*, ira. ſ. 412. α. 235.

Μεσάμνα, ης, ἡ, *cura*. ſ. 176.

Μερόπων, gen. pl. à μέροψ, diviſam vocem habens. ex μέρος *pars*, & ὄψ *vox*. ſ. 109. 142.

Μέρμερα, ſollicita, acc. pl. à μέρμερος, ος, ὁ, anxius. Th. μερμαίρω, anxie cogito. ϑ. 603.

Μερμηρίων, gen. pl. Æol. pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ἡ, *cura*. Them. μερμαίρω, vel μερμέρω, *curo*. ϑ. 55.

Μεσάβοι, *loro*, dat. ſing. à μέσσαβον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, ος, ὁ, *medius*, & βοῦς, *bos*. ſ. 467.

Μέσος, ος, ὁ, *medius*, μέση, *media*. μέσσος, pro μέσος, Poëtice, μεσσόθι, adv. *in medio*, μεσσόθεν, *è medio*, μεσσηγύς, pro μεσηγύς, adv. *inter*. ſ. 231. 500. α. 367. 417.

Μεσσηγύς, à μέσος, *medius*. α. 417.

Μετὰ, & μετ', præpoſit. regit. gen. & acc. ϑ. 137. 449.

Μεταύδηποι, *intermediæ*, *incertæ*. a δοῦπος, ος, ὁ, *ſonus aquarum ex alto ruentium*. καταύδηπος, ος, ὁ, *cataracta*, quod eſt ab ἀρύω. ſ. 821.

Μεταναίεις, *cohabitatores*, acc. pl. à μεταναίτης, ου, ὁ. Them. ναίω, *habito*. ultima per naturam longa, hîc licentia Poëtica corripitur. ϑ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγύς; *inter*. Th. μετά. ſ. 392.

Μεταπρέπει, *eminet*, 3. perſ. ind. à μεταπρέπω, *decorus ſum inter*. μετέπρεπεν, *præcellebat*; imperf. Th. πρέπω, *decorus ſum*. ϑ. 430.

Μεταστοναχίζετ', *ingemiſcebat*, 3. ſing. imperf. medii. Th. στονος, ου, ὁ, *anguſtus*. α. 92.

Μεταίτροπος, *qui poteſt converti*; *mutabilis*. Hinc

Μεταίτροπα ἔργα τελεῖσι, *res in integrum reſtituunt*. ex μετὰ & τρέπω, *verto*. ϑ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, *tergum*, q. d. poſt pectus. Th. φρὴν, ενος, ἡ, *mens*. α. 223.

Μεταχθονίους, *in cælo degentes*, à μεταχθόνιος. Sed ſunt qui hic legant μεταχθονίους, ut ſit relicta terra, à χθὼν, *terra*. Eſt & χθόνιος, *cælum*, vel, μετὰ, *trans*, q. d. quæ ſunt trans tempus. à χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. ϑ. 269.

Μετέειπε, *interlocutus eſt*, pro μετεῖπε, a. 1. ind. Th. εἶπον, *dico*. a. 1. imperat. εἰπὸν, ἄτω. aor. 2. ind. εἶπον, ες, ſ. ϑ. 643.

Μετείναι, præſ. inf. cum dat. *intereſſe*, ex μετὰ, *inter*, & εἰμὶ, ſum. ſ. 172.

Μετεστοναχίζετ'. Vide in μεταστοναχίζετ'. α. 92.

Μετόπισθεν, & μετόπισθε, *pone*, *poſt*, adv. Th. ὀπίσω, *retrorſum*. ſ. 283. ϑ. 210.

Με-

Μεσοπωρινὸν, *in autumno*. Adv. à μεσοπωρινὸς, *autumnalis*. Th. ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*. s. 413.

Μετρεῖσθαι, præs. inf. pass. à μετρέομαι, ῶμαι, *mensuram admitto*. Th. μέτρον, ου, τὸ, *mensura*. s. 347.

Μέτρον, ου, τὸ, *mensura*. hinc μέτριος, α, ον, modum non excedens. s. 131. 304.

Μετώπῳ, genit. à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*, ab ὄπτομαι, *video*. a. 147. Θ. 145.

Μοί, pro μου, *me*, Dorice, gen. ab ἐγὼ. Θ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne*. s. 350. 405.

Μὴ, Adverbium negandi, *non*. s. 21. 31. 352.

Μηδὲ, *neque*, & μηδ'. s. 486.

Μήδια, *consilia*, *genitalia*, à μῆδος, ους, τὸ, *cura*, *consilium*, & significat etiam, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. Θ. 180. 398.

Μήδ', pro μήτε, idem quod μηδὲ. s. 294. ut & μήτ'. s. 268.

Μήδειον. Θ. 1001. μήδειος, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. Θ. 961.

Μηδὲν, *nihil*, q. d. μηδὲ ἓν. s. 98. 393.

Μηδέποτε, & μηδέποτ', *nunquam*, ex μηδὲ, *neque*, & ποτὲ, *aliquando*. Them. ὅτε, *quando*. s. 715. 742.

Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *versabat*, imperf. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, ους, τὸ, *cura*. a. 34.

Μηδέων, gen. pl. Vide in μήδεια.

genitalia. Θ. 200.

Μῆδος, ους, τὸ, *cura*, *consilium*: & significat etiam τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. Θ. 180.

Μηκέτι, idem quod οὐκέτι, *non amplius*. Thema, ἔτι, *adhuc*. s. 172. a. 21.

Μῆλα, ων, à μῆλον, ου, τὸ. s. 793. Sic & μῆλον, & Doricè, μᾶλον, ου, τὸ, *pomum*. Th. μηλέα, ας, ἡ, *malus arbor*. Θ. 284. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium custos*. Θ. 354.

Μλὼ, ἢ μλωὶ, *quanquam*. a. 11. 101.

Μλωῖν, à μλωῖς, ῖδος, ἡ, *ira inveterata*. a. 21.

Μλωὸς, gen. à μλῶ, *mensis*, μλῶα, acc. μλωῶν φθινόντων, mensibus decrescentibus. s. 764. Θ. 59.

Μήποτε, *ne quando*, ex μὴ, *ne*, & ποτὲ, *aliquando*. Th. ὅτε, *quando*. s. 86. 397.

Μήπως, *ne quando*. Th. πῶς, (adv. interrog.) *quomodo?* s. 392.

Μηρίον, in Μηρὸν.

Μηρὸν, *femur*, *crus*, à nom. ὁ μηρὸς, οῦ. Dicitur & μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, *femur*. a. 335. 363.

Μηρύσασθαι, a. 1. med. infinit. à μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. s. 536.

Μήσατο, pro ἐμήσατο, a. 1. m. à μήδομαι, *curam gero*. Them. μῆδος, ους, τὸ, *cura*. Θ. 166.

Μήτηρ, τερος, ἡ, *mater*, μητρὸς, μητέρες, & μητρὲς, acc. μητέρας, tantum. hinc μητρυιὰ, & Ion. μητρυὴ, *noverca*. s. 561. 823. Θ. 170.

Μη-

Μητίετα, *consultor*, vocativus pro nominativo, μητίετης, ευ, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *consilium*, à μήδομαι. item ϑ. 358. Nomen mul. μῆτιν. ε. 104. α. 33. ϑ. 886.

Μητιόεντος, genit. ὡϑὺ μητιόεντος, *à consulto, consilio pollente*, à μητιάειν; εντος, ὁ. Thema, μῆτις, ιος, ἡ; *consilium*. ε. 51. ϑ. 457.

Μηχανάᾳ, *machinatur*, 3. præs. ind. m. pro μηχανᾶται, per Poëticam novi ᾱ ἄλφα epenthesin. Sic pro ἀντιοπᾶος, *aversari*, dicunt metri causa ἀντιοπάᾳος, à μηχανάω, *machinor*. Th. μηχανή, ῆς, ἡ, *artificium*. ε. 239.

Μηχανὴ, ῆ, ἡ, *artificium, machina*. pl. αἱ μηχαναὶ. ϑ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionice, μιῇ, in masc. εἷς, unus ϑ. 321. 792.

Μιγεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. à μίγνυμι, *misceo*. f. μιξω, p. μέμιχα, a. 2. pass. ἐμίγην, a. 2. part. μιγείς, præt. pass. μέμιγμαι, ξαι, χται, a. 1. pass. ἐμίχθην, &c. μιγήμεναι, Dorice, pro μιγῆναι, a. 2. pass. infinit. paulo post fut. μιμίξομαι. ϑ. 53. 305. 970.

Μίμαντα, acc. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνᾳ, *manet*, 3. perf. præs. ind. à μίμνω, verbum Poëtic. pro μένω, f. νῶ, *maneo*. ε. 518.

Μιν, ipsam, Poët. pro αὐτὴν, αὐτὸν. ε. 18. 48. ϑ. 127.

Μινύθῃ, *minuit*, 3. præs. ind. ut, μινύθῃ, sub. *minuatur*: à μινύθω, *minuo*. Them. μινυὸς, ὸ, ὸν; *parvus*. ε. 6. 407.

Μίνωος, genit. à μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. ϑ. 948.

Μισγάμενος, præs. part. à μίσγω; idem quod μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἔμιγην. ϑ. 238.

Μισθὸς, ῦ, ὁ *merces*, μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔσω, ein wort ein wort / ein man ein man. ε. 368.

Μιχθεὶς, & μιχθεῖσ', a. 1. part. pass. Vide paulo ante μιγεῖσα. ϑ. 288. 923.

Μνημοσυνὴ, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, *memoria*. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, *memoro, commemoro*. ϑ. 54. 915. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. ϑ. 651.

Μογήσας, *perpessus*, a. 1. part. à μογέω, ῶ, *aerumnas patior*. Th. μόγος, ου, ὁ, *labor*. ϑ. 997.

Μόθον, acc. *pugnam*, à μόθος, ου, ὁ, q. ὡϑὺ τὸ ὁμοῦ ϑεῖν, *à concurrendo*. α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæresin, ab ἐγὼ, *ego*. ϑ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde est μόρος, ου, ὁ, *fatum, mors*, & μοῖρα, ας, ἡ, proprie, *portio*. item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiesce-

quiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur *μεμψίμοιροι*. ε. 743. ϑ. 204. 607.

Μολπῇ, dat. sing. à *μολπὴ*, *cantilena*: hoc à *μέλπομαι*, *cano*, in præt. med. *μέμολπα*. ϑ. 69.

Μόρῳ, ϑ. Vide in *μοῖρα*.

Μορφνοῖο, *nigræ*, gen. Ion. à *μορφνὸς*, *obscurus*. ab *ὀρφνὴ*, *caligo*. α. 134.

Μουνοχῶνις, *unicus*, à *μοῦνος*, pro *μόνος*, *solus*, & *γείνομαι*, *nascor*. ε. 374. ϑ. 426.

Μοῦνος, pro *μόνος*, *solus*, Poëtic. ε. 96. ϑ. 143.

Μοῦσαι, nom. pl. & in gen. pl. *μουσάων*, Æol. pro *μουσῶν*, à *μοῦσα*, ης, ἡ, Musa, dat. pl. *μούσῃσι*, pro *μούσαισι*. ε. 1. 656. ϑ. 100.

Μόχθος, ου, ὁ, *labor*. α. 306.

Μόψον nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, *madidum corpus*. Th. *μυδάω*, *destillo*, f. *ήσω*. ε. 554. α. 270.

Μυθησαίμην, *dixero*, a. 1. m. opt. Vide in *μῦθος*. ε. 10. ϑ. 28.

Μῦθος, ου, ὁ, *verbum*, *sermo*, dat. plur. *μύθοισι*. Ionic. Hinc est verbum *μυθέομαι*, *dico*, *μυθησαίμην*, *dixero*, a. 1. med. opt. *μυθήσασθαι*, a. 1. inf. m. ε. 10. ϑ. 24.

Μυλιόωντες, præs. part. pro *μυλιῶντες*, ex *μυλιάω*, *ῶ*, *dentibus frendeo*, epenthesis Poëtica, & *ο μικρὸν*. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur *ο μικρὸν*, ut, *ὁράω*, *ὁρῶ*, *ὁρόω*, ac præcedenti syllaba longa, interponitur *ω μέγα*, ut, *ἠδάω ῶ*, Poëtice, *ἠδόω*, *ζάω ζῶ*, *ζόω*. Th. *μύλη*, ης, ἡ, *mola*, *molaris dens*. ε. 528.

Μύξαι, nom. pl. à *μύξα*, ας, ἡ, *mucor*, *mucus*, *τὸ ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον*, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant*. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. med. *lugebat*, à *μύρω*, propriè *fluo*, at *μύρομαι*, *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. ε. 204.

Μύριοι, *mille*, *οἱ μύριοι*, *infiniti*, *innumeri*, à *μυρίος*, α, ον, *infinitus*. ε. 100. 250.

Μυρμιδόνων, gen. pl. *Græcorum*, à *μυρμιδών*, όνος, Græcus. Vide *μυρμηξ*, ηκος, ὁ, *formica*. α. 380. 474.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro *ἔμυρον*, à *μύρω*, *madeo*, *fluo*, unguentis imbuo, à *μύρον*, ου, τὸ, *unguentum*. α. 132.

Μυχῷ, dat. sing. *in recessu*, *in penetrali*, à *μυχὸς*, οῦ, penetrale, à *μύω*, claudo, f. *σω*. ϑ. 116. 1014.

Μῶλον, *bellum*, *stragem*, à nom. *μῶλος*, pro quo etiam *μόλος*. α. 257.

Μῶμος, ὁ, *Momus*, Deus quidam reliquorum omnium Deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. ϑ. 214.

N.

ΝΑίη, *incolit*, à *ναίω*, *habito*, *incolo*. ε. 8. *ναῖον*, pro *ἔναιον*, imperf. Hinc *ναιετάω*, idem quod *ναίω*, *ναιετάουσι*, 3. pl. ind. præs. Hinc *νάσσαθε*,

habitavit, a. 1. m. pro ἐνάσατο, & hoc pro ἐνασσατο, à νάω, *habito*. in Themate, ναίω. ε. 637. ϑ. 387. 775.

Ναιόντων, *fluentium*. gen. pl. part. præſ. à νάω, *fluo*. Them. ναίω. ε. 548.

Νάρθηκι, dat. ſingul. à νάρθηξ, ηκος, ὁ, *ferula*, *bacillus*. ε. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui navi currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. ϑ. 1016.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus eſt in navibus. ϑ. 1017.

Ναύτας, acc. pl. à ναύτης, ου, ὁ, nauta, à ναῦς, νεὸς, ἡ, *navis*. ϑ. 876.

Ναυλιλίης, gen. Ion. à ναυλιλία, ας, ἡ, *navigatio*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 616. 640.

Νέας, *naves*, acc. pl. pro νῆας, & ſimpl. ναῦς, à ναῦς, *navis*, gen. νεὸς, & Att. νεώς, & Poët. νηὸς, dat. νηΐ, acc. ναῦν. ε. 245.

Νέεσθαι, præſ. inf. *redire*, à νέομαι, vel ex νέω, *eo*, *redeo*. ε. 552. 671.

Νεῖ, *net*, ſpinnet/ à νέω, f. ήσω, *no*, *neo*. ε. 775.

Νείκεα, acc. pl. à νεῖκος, εος, τὸ, *contentio*, νείκε, pro νείκεα, *lites*. νεικείη, *probris affecerit*, pro νεικέῃ, 3. ſing. præſ. act. ſubj. à νεικέω, ῶ. Th. νεῖκος, εος, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, *non*, & εἴκω, *cedo*. hinc νεικεσσήεα, *conviciatorem*, acc. à νεικεσσήεις. Th. νεῖκος. ε. 33. 35. 714. ϑ. 87. 208.

Νείλου, ου, ὁ, nomen fluvii maximi. ϑ. 338.

Νειόθι, adv. loci, pro νειοῖθι, *in imo fundo*, νειόθεν, *ex ima parte*, à νειός, *novellus*. Th. νέος, α, ον, *novus*. ϑ. 567.

Νειὸς, οῦ, ἡ, Ion. pro νειὸς, οῦ, ἡ, *novalis*. ε. 461. ϑ. 971.

Νείονται, *navigant*, 3. pl. præſ. à νείομαι, *eo*, *navigo*. Th. νέω, *eo*, *redeo*. ε. 235.

Νέκταρος, gen. à νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generoſus*. ϑ. 640. 796.

Νεμείης, nomen regionis, ſic dictæ à *nemoribus*, νέμος, εος, τὸ, *nemus*. à νέμω, *paſco*. hinc νεμειαῖος, *Nemeæus*. ϑ. 327. 329. 331.

Νέμεσις, εως, ἡ, *indignatio*, à νεμεσάω, *indignor*. Eſt & nomen certæ Deæ, quæ præ cæteris inſolentiam hominum reprimere, & de injurioſis pœnas ſumere ſolet. ε. 198. ϑ. 223.

Νεμεσσᾷ, *indigne fert*, Poëtice, pro νεμεσᾷ, 3. præſent. ind. à νεμεσάω, ῶ, *iraſcor*, *ſuccenſeo*. ε. 739. 754.

Νέμονται, *fruuntur*, præſ. paſſ. νέμομαι. Th. νέμω, f. μῶ, *poſſideo*, *tribuo*, p. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα. ε. 119. 229.

Νεοθηλὴς, ές, ὁ, ἡ, *nuper virens*, ex νέος, α, ον, novus, & θάλλω, *vireo*. ϑ. 576.

Νεοχηδὴς, ές, *recentem dolorem habens*, νεοχηδέϊ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*, & νέος, α, ον, *novus*, *recens*. ϑ. 98.

Νέον, *recens*, *nuper*. Th. νέος, *novus*. ε. 567. 672.

Νεοπελὴς, *recens vulneratus*, à νέος, *novus*, & ὀπάω, ῶ, f. ήσω, *vul-*

vulnero. α. 157.

Νέσσον, nomen fluvii. Θ. 341.

Νδύοιεν, *nutabunt, vergent*, præſ. ind. opt. à νδύω, *innuo, nuto*, f. δύσω. ε. 471.

Νδύρω, dat. à νδῦρον, *nervus*. hinc νδυρῆς, gen. Ion. à νδυρεὺς, ῆος, ἡ, *nervus arcus*. ε. 542. α. 409.

Νεφέλη, nubes, in dat. pl. νεφελησι. Θ. 745.

Νεφεληγερέταο, gen. Æol. à νεφεληγερέτης, ω, ὁ, *nubes excitans*, ex νεφέλη, *nubes*, & ἐγείρω, *excito*. ε. 99. Θ. 944.

Νέφος, εος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. ε. 202.

Νεωμόρη, *iterata*, præſ. part. f. g. ſcil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Th. νέος, *novus*. ε. 460.

Νεώτερος, *junior*, comp. in ſuperl. νεώτατος, à νέος, *novus*. ε. 443.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, *navem*, à νηῦς, νηὸς, dat. plur. νήεσσιν. ε. 163. 641. Θ. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*. Θ. 460. 487. 890.

Νήϊα, *navalia*. à νήϊος, ος, ὁ, *navalis*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 806.

Νήκερσι, *ſine cornibus*. à νήκερος, ος, ὁ καὶ ἡ, ex νὴ, & κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ε. 527.

Νήκεστον, *inſanabiliter*, ex νὴ, negandi particula & ἀκέω, *ſano*. ε. 281.

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *crudelis*. νηλέϊ, per ſync. pro νηλεέϊ, dat. ſing. ex νὴ, & ἔλεος, εος, τὸ, *miſericordia*. Sic & νηλειὴς, *ſævus*, pro νηλεὴς. Θ. 765. 770.

Νηλεόποινος, *immitis*, crudeli ſupplicio puniens, à ποινὴ, *pœna*, & νηλεὴς, *immitis*. Θ. 217.

Νήματ', pro νήματα, *fila*, à νῆμα, τὸ, *filum*. Th. νέω, *neo*. ε. 775.

Νημερτὴς, verus. Th. ἀμαρτάνω, aberro, f. ήσω, a. 2. ἥμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. Θ. 234. 262.

Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναὸς, οῦ, ὁ, *templum*. Θ. 990.

Νηοπόλον, *ædituum*, à νηοπόλος, ος, ὁ, *ædituus*, qui circa templum verſatur, ex νηὸς, pro ναὸς, & πολέω, *verſo*. item, *verſor*. Θ. 991.

Νηὸς, *navis*, gen. Poët. dat. pl. νηυσί. Vide in νέας. ε. 626. 632.

Νήπιος, ος, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 130. 284.

Νηρῆος, pro νηρέως, à νηρεὺς, νηρέα, nomen viri. Θ. 233. 240.

Νήϊλις, ex νη negativo, & ἔλις, ιδος, ἡ, *lis*, tanta, ut adverſus eam non integrum ſit ſeſe opponere. Epitheton ſylvæ. ε. 509.

Νησαίη, nomen mul. à νῆσος, *inſula*, q. d. inſalo. Θ. 249. 964.

Νήσοισι, *inſulis*, dat. pl. Ion. à νῆσος, ος, ἡ, inſula. ε. 169.

Νησὼ, nomen mul. Θ. 261. 1014.

Νηυσὶ, dat. pl. à ναῦς, *navis*. Vide in νέας. ε. 632.

Νήϋτμος, *animæ expers*, ex νὴ, negativo, & ἀϋτμὴ, ῆς, ἡ, *ſpiritus*. Alii legunt, νηπόλμος, *infauſtus*. Θ. 795.

Νῆχον, pro ἔνηχον, *natabant*, à νήχω, ξω, idem cum νέω, *nato*. α. 211. 317.

Νίκη, νίκης, *victoria*, à νικάω, f. ήσω,

ήσω, *vinco*. ε. 209. α. 311.

Νικηθεὶς, *victus*, part. a. 1. pass. νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω, ῶ, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. Θ. 73. 496.

Νίσοντ', imperf. pro νίσσοντο, *revertebantur*. Vide νέομαι, *redeo*, pro quo, νίσομαι, seu νείσομαι. α. 469.

Νίφα, accus. per apocopen pro νιφάδα, à νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. ε. 533.

Νιφόεντος, g. sing. à νιφόεις, *nivosus*, à νίφω, f. ψω, p. φα, *ningo*. Θ. 42. 62. 118.

Νιψάμενος, *lotus*, a. 1. part. m. à νίπτω, *lavo*, f. ψω. ε. 737.

Νοέῃ, *sapit*, 3. præs. sub. à νοέω, ῶ, νοέοντες, Doricè pro νοοῦντες, *cogitantes*, præs. part. Th. νόος, νοῦς, mens. ε. 259. 294.

Νόημ', pro νόημα, τὸ, *intellectus*, *cogitatio*. Them. νόος, νοῦς. α. 222.

Νοήσας, a. 1. part. νοῆσαι, inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Th. νόος, νοῦς, *mens*. ε. 12. 482. Θ. 838.

Νομὸν, *pabulum*, acc. à νομὸς, ὸ, ὁ, *pabulum*. Th. νέμω, *pasco*. ε. 401. 524.

Νόμος, lex, νόμοις, *leges*, à νέμω, *tribuo*. ε. 274. Θ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, *mens*, νόοιο, gen. Ion. ε. 481. 683. Θ. 661.

Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, *seorsum*. ε. 91. νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, hoc est, *plane absque malis*. Adverbia quæcunque ingeminata, sunt ἐμφατικὰ. ε. 91. Θ. 870.

Νῶτος, ου, ὁ, νώτοιο, gen. Ion. *notus, auster*. ε. 673. Θ. 380.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionic. pro νόσος, ου, ἡ, *morbus*. ε. 102. Θ. 527.

Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. ε. 205. 262.

Νύκτα, *noctem*, acc. à νὺξ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα. ε. 102. Θ. 166.

Νύκτωρ, adv. *noctu*, à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. ε. 175.

Νύμφη, ης, ἡ, *Nympha*, νυμφέων, *nympharum*, Ion. pro νυμφῶν, à νύμφη, *sponsa*, h. e. promissa, nempe fœdere promissa, fœderata. Θ. 298. 305.

Νῦν, *nunc*, adv. temporis. ε. 174. 200. α. 99.

Νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. ε. 17.

Νυχίη, *nocturna*. Th. νὺξ. νυχίη, *nocturna*, pro *noctu*. Sic Vergil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat*. ε. 521.

Νύσσοντες, præs. part. à νύσσω, *pungo*, f. ξω. α. 62.

Νῶθ' pro νῶτα, à νῶτος, ου, ὁ, *dorsum*. in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νώϊν, in gen. & dat. duali. Th. ἐγὼ, *ego*. α. 358.

Νωμήσας, *vibrans*, a. 1. part. à νωμάω, *agito*, *moveo*, à νέμω, sicut στρωφάω, à στρέφω. α. 462.

Νώνυμος, *ignobilis*, ex νὴ, & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, *nomen*. ε. 153.

Νῶτα, plur. num. à νῶτος, ου, ὁ, *dorsum*, & in plur. τὰ νῶτα. ε. 532. α. 167. Θ. 762.

Ξ.

Ξ Ἀνθή, nomen mul. ϑ. 356. & ξανθὴ, ῆς, ἡ, *flava*. ϑ. 947.

Ξεῖνος, Poëtice pro ξένος, ου, *peregrinus*. ε. 181. dat. pl. ξείνοισι. ε. 223.

Ξεινοδόκῳ, *hospiti*, dat. à ξεινοδόκος, Ion. pro ξενοδόχος, ου, ὁ, *qui recipit peregrinos, hospes publicus*, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέξομαι, *capio*. ε. 181.

Ξεστὸι, *rasiles*, à ξεστὸς, ὄν, ὁ. Them. ξέω, f. ἑσω, *rado*. α. 133.

Ξύλα, *ligna*, à ξύλον, ου, τὸ, *lignum*. ε. 806.

Ξύμπασαι, *universa*, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 238.

Ξυὶ, Atticè pro σὺν, *cum*, præpositi. dativum solum regens. ϑ. 347.

Ξυνήονας, *participes*, acc. plur. à ξυνήων, ονος, ὁ ἡ ἡ, à ξυνὸς, pro κοινὸς, *communis*, unde ξυνήων, ονος, ὁ ἡ. ϑ. 595.

Ξυνιόντων, *confligentibus*, part. a. 2. act. gen. à ξυνίημι, *congredior, confligo*, vel ξυνέημι. Th. ἵημι, & εἶμι, *eo*. illud in a. 2. ἴων, ἴς, ε. ϑ. 705.

Ο.

Ο, Ille. ε. 89. α. 135. & ὃ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Ὀάρας, *confabulationes*, acc. pl. nam pro ὄαρις, dicimus & ὄαροι. Th. ὄαρ, αρος, ἡ, *uxor*. ϑ. 205.

Ὀβελμὸν, *terribilem, fortiter*, ponitur adverbialiter, ab ὀβελμὸς, validus, hoc à βελάω, *fortis sum*. α. 135. ϑ. 839.

Ὀβελμοεργὸς, fortium facinorum patrator. composita cum voce ἔργον sunt ὀξύτονα. ϑ. 996.

Ὀβελμόθυμος, ου, ὁ, ab ὀβελμὸς, *robustus*; & hoc à βελάω, *robustum reddo*, & θυμὸς, *animus*. ϑ. 140.

Ὀβελμοπάτρης, *forti patre nate*, genit. sing. ab ὀβελμοπάτρη. Epith. Palladis, ab ὀβελμὸς, *fortis*, & πατὴρ, ερος, *pater*. ϑ. 587.

Ὀγδοάτῃ, dat. ab ὀγδοάτης, poët. pro ὄγδοος, *octavus*. Th. ὀκτὼ, *octo*. ε. 770. 738.

Ὄγε, g. m. ε. 355. ὄγε, g. n. ε. 244. & ὄφ', pro ὅδε. ε. 361.

Ὀδόντα, *dentem*, acc. ab ὀδὰς, όντος, ὁ, *dens*. α. 146. 235.

Ὁδὸς, οδὸν, ἡ, *via*. ε. 577. 727.

Ὀδυσῆι, dativ. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσέως, gen. Ion. ab ὀδυσεὺς, Ulysses. ϑ. 1012. 1016.

Ὀδύσατο, 3. sing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύζομαι, f. ὀδύσομαι, a. 1. med. ὠδυσάμην. Th. ὀδύσσω. *irascor*. ϑ. 1012.

Ὄζος, ου, ὁ, proprie significat *ramusculum, stolonem*. Metaphoricè, homo bellicosus. Ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὀθρυος, genit. ab ὄθρυς, υος, ἡ, *nomen montis*. ϑ. 632.

Οἱ, illi. ε. 69. 77. 86. 118.

Οἱ, *qui.* ε. 39. 123. α. 84.

Οἵδ', *hi.* ε. 118.

Οἶ, an οἰ, legend. *illi.* Ϟ. 503. h.e. αὐτῷ, *illi*, ab ὅ, οἱ, ἕ. ε. 69. 73. 76. 77. 263. α. 20.

Οἴγω. α. 288. 301.

Οἷα, *qualia*, ab οἷος, α, ον, *qualis.* α. 400. Ϟ. 93.

Οἶγε, *aperi*, præf. imperat. act. ab οἴγω, *aperio*, f. οἴξω, p. ὦχα, & ἔωχα, præt. med. ἔωγα. ε. 817.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδου, ab οἰδιπόδης, ου, ὁ, nomen viri. ε. 162.

Οἶδ', pro οἶδε, *novit.* præt. med. οἶσθα, pro οἴδασθα, *nosti.* θα, Æolica paragoge, præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἰδέω, vel εἴδημι, *scio*, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 454. α. 355.

Οἴδματι, dat. sing. ab οἴδμα, per syncopen pro οἰδήματι, ατος, n. g. *tumor.* Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, *tumeo*, *inflatus sum.* Ϟ. 109. 131.

Οἴζυος, genit. ab οἶζυς, υος, ἡ, *ærumna*, in acc. οἴζω, hinc οἰζυρὸς, *calamitosus*, οἰζυρῇ, Ionicè pro ᾗ. ε. 113. 193. 637. Ϟ. 214.

Οἰκείων, poëtice pro οἰκέων, præf. part. *habitans, commorans*, f. ήσω, p. ᾠκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus.* Ϟ. 330.

Οἰκήια, τὰ, *res domesticæ*, ab οἰκήιος, Ion. pro οἰκεῖος, *domesticus.* Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus.* ε. 455.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, ου, οἰκί, pro οἰκία, à singul. οἰκίον, ου, τὸ, *domuncula*, οἰκόν δὲ & οἶκον δὲ, *domum.* ε. 521. 574. Ϟ. 64. 758.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, *semita*, idem quod οἴμη, ης, ἡ, *via*, *semita.* ε. 228.

Οἰνέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ου, ὁ, *vinum.* ε. 570.

Οἰνοπι, dat. sing. *nigro.* οἰνοπα, acc. ab οἰνοψ, οἰνοπος, qui vinei coloris est, q. ὄψις τοῦ οἴνου, *niger instar vini.* Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, *vinum*, & ὤψ, *oculus.* Th. ὄπτομαι, *video.* ε. 620. 815.

Οἶνος, οἴνου, vinum. ε. 594.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, *patina libatoria, trulla, ex qua vinum fundebatur*, ex οἶνος, & χέω, *fundo.* ε. 742.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis.* ε. 312. α. 386.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis*, οἷος ergò *qualis*, item, *similis*, sed οἷος, α, ον, *solus.* Neut. οἷον, *solum.* ε. 311.

Οἷον, *tantummodo*, adv. ab οἷος, οἵη, οἷον, *solus*, α, *um.* Ϟ. 386.

Οἷς, contractè pro οἶϊς, ονες, acc. pl. Th. est οἶς οἰός, vel οἶϊς, οἰός, ἡ, *ovis.* ε. 232. 773.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὅς, *qui.* ε. 144. Ϟ. 432.

Οἶσθα, pro οἴδασθα, *nosti.* Vide in οἶδ'. α. 355.

Οἶστεις, feras, f. 1. à φέρω, f. οἴσω. ε. 480.

Οἰστοὶ, *sagittæ.* ab οἰστὸς, οῦ, ὁ, *sagitta.* ab οἴω, *fero*, f. οἴσω. α. 130.

Οἴτῃ,

Οἵπε, & οἵτ', nom. plur. ab ὅστε. ε. 303. α. 351. Ϟ. 46.

Οἵπινες, nom. pl. ab ὅστις, ἥπις, ὅ,τι, *quicunque*. α. 150. 163.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, ὦ, ὁ, *avis*. hinc οἰωνιστὴς, ὦ, ὁ, *augur*. ε. 799. α. 185.

Οἴω, sive ὄἰω, *puto*. item *fero*. α. 111.

Οἴων, *ovium*, gen. pl. Vide supra ὄἰς. Ϟ. 446.

Ὀκτάβλωμον, *octo morsuum*. à βλωμὸς, ὦ, ὁ, pro panis portione, *buccella*, & ὀκτὼ, *octo*. ε. 440.

Ὀκταπόδῳ, *octopedalem*, accus. ab ὀκταπόδης, à πῦς ποδὸς, *pes*. ε. 423.

Ὄλβος, υ, ὁ, *beatitudo*, *felicitas*. q.d. ὅλος βίος, hinc ὄλβιος, *beatus*. ε. 324. 824.

Ὄλεθρον, *perniciem*. ab ὄλλυμι, *perdo*, f. ὀλέσω, a. 1. act. infin. ὀλέσσαι, præt. m. ὤλα, & Att. ὄλωλα. ε. 178. 666. Ϟ. 326.

Ὀλίγον, pauxillum, adv. ab ὀλίγος, η, ὁ, *paucus*. ε. 478. hinc

Ὀλίγιστος, superl. *pauciſſimus*. ε. 721.

Ὀλμειὸς, ὦ, ὁ, fluvius in Heliconе Bœotiæ, ſic dictus ab Holmeio Siſyphi filio. Ϟ. 6.

Ὄλμος, υ, ὁ, *mortarium*. ε. 421. Ϟ. 96.

Ὀλοὴ, *perniciosa*. ab ὀλοὸς, ὴ, ὸν, hinc & ὀλώϊος, idem. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. ε. 743.

Ὄλυμπος, quaſi ὀλόλαμπος, υ, ὁ, *totus lucens*, Theſſaliæ mons altiſſimus, & pro ipſo cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, *cæleſtis*, & ὀλυμπιάδες, Muſæ dictæ, tanquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. Ϟ. 25. 52. 390.

Ὁμὰ, *ſimilia*, ab ὁμὸς, *ſimilis*. α. 50.

Ὄμαδος, υ, ὁ, *tumultus*, multitudo. Them. ὁμὸς, ὦ, ὁ, *ſimilis*. α. 155.

Ὁμαρτήσας, *ſecutus*. a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρξῆ, idem quod ὁμῶς, *ſimul*. ε. 194. 674.

Ὁμβρίωϊ, *pluvioſæ*. Alii ὁμβρηρῷ. eſt adject. g. n. ab ὄμβρος, *imber*. hinc ὁμβρίωος, *pluvioſus*. ε. 449.

Ὄμβιμος, *robuſtus*. Vide ſupra ὄβριμον. ε. 144.

Ὄμβρος, υ, ὁ, *imber*. ϖϑὲ τὸ ὁμῶ ῥεῖν *ſimul fluere*, ubi aqua copioſè fluit, quod in imbre (quæ ipſa vox hinc orta eſt) fieri ſolet, hinc ὁμβρήσαντος, pluente. a. 1. part. ab ὁμβρέω, ῶ, *pluo*, ὁμβρήσαντος. a. 1. part. ε. 413. 490.

Ὀμεῖται, *jurabit*, 3. ſing. fut. 2. med. verbi ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, f. 2. med. ὁμώμαι, ῆ, εῖται, p. ὄμωγα, a. 1. ὤμοσα. ε. 192.

Ὁμήλικας, *coætaneos*, acc. pl. ab ὁμήλιξ, ικος, *coætaneus*. Th. ὁμὸς, *ſimilis*, & ἡλικία, ας, ἡ, *ſtatura*. ε. 442.

Ὁμηρώσου, pro ὁμηρῶσου, præſ. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρέω, *in unum convenio*. Th. ὅμηρος, υ, ὁ, *obſes*. q. ex ὁμῶς, *ſimul*, & εἴρω, *loquor*. Ϟ. 39.

Ὁμιληδὸν, *turmatim*, Adverb.

Th. ὅμιλος, ου, ὁ, *turba*. α. 170.

Ὁμιχεῖν, *meiere*, præſ. inf. ab ὀμιχέω, q. d. ὁμοῦ χέειν. ε. 725.

Ὄμμασι, *oculis*, dat. pl. ab ὄπτομαι, *video*. f. ὄψομαι. p. ὤμμαι. hinc eſt ὄμμα, ατος, τὸ, *oculus*. α. 262.

Ὁμόθεν, *ſimul*, ab ὁμοῦ. Th. ὁμός, ή, όν, *ſimilis*. ε. 108.

Ὁμοίῃ, ſive ὁμοίῃσι, ου, ὁ, *ſimilis*, Poët. ὁμοίῃφι. Th. ὁμός, ή, όν, *ſimilis*. ε. 143. 180.

Ὁμοκλῆς, gen. ab ὁμοκλή, ἡ, *hortamentum, comminatio*. q. λὸ τὸ ὁμοῦ κέκλεσθαι. Euſtath. Th. κέλομαι, *hortor, jubeo*. α. 341.

Ὁμὸν, *eundem*. ab ὁμός, unde eſt ὁμοίῃ. ϑ. 508.

Ὁμόσσῃ, *juraverit*. a. 1. ſub. ὁμόσσας. a. 1. part. pro ὁμόσας. ab ὄμνυμι, fut. ὁμόσω. a. 1. act. ὤμοσα. ε. 280. ϑ. 232.

Ὁμοῦ, *ſimul*, ab ὁμός, *ſimilis*. ε. 241.

Ὄμφακες, nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad veſcendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, *uva acerba*. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ ἡ, *concors*, acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμός, *ſimilis*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens, animus*. ϑ. 60.

Ὅμως, *tamen*. ſed ὁμῶς, *ſimul*. Th. ὁμός, ή, όν, *ſimilis*. ε. 3. 20.

Ὅν δε, ἀφίκετο ὃν δὲ δόμον δε, *rediit domum ſuam*. δε poſtpoſitum accuſativo, valet *ad*. α. 38.

Ὅντε, *quemque*. ε. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas, emolumentum*, ab ὄνημι *proſum*, f. ήσω. ε. 41. 344.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum*. hinc ὀνειδίζειν, *exprobrare*. ε. 309. 716.

Ὀνείρων, *ſomniorum*, gen. pl. ab ὄνειρος, ου, ὁ, *ſomnium*. Th. ὄναρ, *ſomnium*, nomen indeclinabile. ϑ. 212.

Ὀνίνησιν, *juvat*. 3. præſent. ind. ſing. ab ὀνίνημι ſeu ὄνημι, f. 1. ὀνήσω, a. 1. ὄνησα. ε. 316. ϑ. 429. 436.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen, Æol. ὄνυμα, ὄνομ᾽ pro ὄνομα. hinc ὀνομαστὶ, *celebres, nominandi*. ϑ. 148. 369.

Ὀνόμηνε, *appellavit*, a. 1. act. ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, *nomen*. ε. 80.

Ὀνοτάζων, præſ. part. *convicians*, ab ὀνόω, *vitupero*, f. όσω. Th. ὄνημι, *vitupero*. ε. 256.

Ὅντινα, *quemcunque*, ab ὅστις, ὅτ-τινος, ὅτ-τινι. ab ὅς, & τις, *quis*. ϑ. 82. 96.

Ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, *unguis*. pro ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. ε. 202. α. 266.

Ὀξέια, *acutum*. In plur. pro ὀξέα capitur, & metri gratia pro ὀξέως, ab ὀξὺς, έος, ὁ, *acutus*. ὀξείῃσι, dat. pl. Ion. ut ὀξείῃσιν αἰχμῇς, *mucronibus acutis*. α. 289. 335. 348.

Ὄπ᾽, pro ὄπα, *vocem, ſonum*, acc. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. ab ἔπω, *dico*.

Ὀπάζει, 3. perſ. præſ. ind. ὀπάσαι, a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *perſequor*,

quor, ſequi jubeo, præbeo. ὀπάσσας, pro ὀπάσας, part. a. 1. act. ε. 166. Θ. 433.

Ὄπιε, *quod.* Θ. 864.

Ὀπηδεῖ, *comitatur*, 3. perſ. præſ. ind. ab ὀπηδέω, *comitor.* Th. ὀπάζω, f. άσω, *perſequor, comitem do.* ε. 141. Θ. 80.

Ὀπὶ, *voce*, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox.* Vide ὄπα. Θ. 41. 68.

Ὀπίζετο, *curabat*, imperf. ab ὀπίζομαι, *curo*, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, cura.* α. 21.

Ὄπιθεν, metri cauſa, pro ὄπισθεν. Th. ὀπίσω, *retrorſum.* Θ. 323.

Ὀπιπλύοντ', pro ὀπιπλύοντα, *ſpectantem*, præſ. part. accuſ. caſus, ab ὀπιπλύω, ab inuſitato ὀπλύω. Th. eſt ὄπτομαι, *video.* ε. 29. 804.

Ὄπιν, acc. ſing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, vindicta, cura.* ε. 249.

Ὀπιθεν, adverb. *pone*, à tergo. ab ὀπίσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrorſum, retro.* ε. 467.

Ὅπλα, *inſtrumenta*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma.* ε. 625.

Ὁπλέα, acc. ab ὁπλεύς, έος, ὁ, *nomen viri.* α. 180.

Ὁπλὴ, *ungulam*, ungulâ pecus eſt armata, ab ὁπλὴ, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma.* ε. 487.

Ὁπλότατος, *minimus natu*, ſuperlat. grad. in comp. ὁπλότερος, η, ον, *junior*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma.* Θ. 137. 333.

Ὁπότε, *quando, cum*, ex ὅτε, ὁπ' ὀρθὴν π, ut liquet ex ὁπόσος, ὁποῖος, &c. ſicut & ληθὴ ſunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut ποτήνη, &c. ὁππότε idem quod ὁπότε. π duplicatur metri cauſa, ὁπόταν ex ὁππότε & ἄν, *ubi.* ε. 541. α. 397. Θ. 782.

Ὄππη, Poët. pro ὅπη, *ubi.* Θ. 387.

Ὁπποτέρῳ, *utram*, accuſ. f. g. Poët. ab ὁπότερος, *uter.* Th. πότερος, α, ον, *uter.* Θ. 549.

Ὀπωρινὸς, ὴ, ὸν, *autumnalis*, ex ὀπώρη, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὥρη ὀπῶν, *tempus ſucci.* ε. 672. 675.

Ὅπως, *ut, quo pacto.* Θ. 156. 471.

Ὀράται, *ſpectat*, 3. perſ. præſ. ind. verb. med. κάρη δ' εἰς ἴδας ὀράται, *caput pavimentum ſpectat*, eſt ſenis deſcriptio. ab ὁράω, *video.* imperf. ἐώρων, perf. ἑώρακα. ε. 532.

Ὀρειχάλκειο, genit. Ion. ab ὀρείχαλκος, *orichalcum*, æs montanum, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, & χάλκος, ου, ὁ, *æs.* α. 122.

Ὀρέξαι, *porrigere*, a. 1. infinit. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρέγομαι, *porrectis manibus prendo.* Th. ὀρέγω, f. ξω, *porrigo, extendo.* Θ. 433. 456.

Ὄρεος, *montis*, gen. ſing. à τὸ ὄρος, *mons.* α. 374. Θ. 484.

Ὀρεσινόμοις, *in montibus paſcentis*, gen. ex ὄρος, εος, τὸ, *mons.* & νέμω, *paſco*, in præt. m. νένομαι. α. 407.

Ὄρτο, *orta fuerit*, 3. ſing. a. 2. med. ſub. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, η, ηται, præſens & aor. 2. coincidunt. in ſubj. Hinc eſt Latinorum *orior.* Θ. 782.

Ὀ᾽ρθὸς, *rectus, erectus.* ε. 725. hinc

Ὀ᾽ρθαὶ τείχες, *erecti pili.* α. 391.

Ὄ᾽ρθιος, g. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, ὄς, ὁ, *rectus.* ε. 288.

Ὀ᾽ρθρογόη, ης, ἡ, *manè lugens.* ab ὄρθρος, ου, ὁ, *tempus matutinum.* & γοάω, f. ήσω, *gemo.* ε. 566.

Ὄ᾽ρθρε, gen. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum*, ὄρθρε ἀνίστασθαι ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη. *Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit.* ε. 275.

Ὄ᾽ρθῳ, dativ. sing. nomen proprium viri, ὄρθος, ου, ὁ. Υ. 293. 309.

Ὅ᾽ρκος, ου, ὁ, *juramentum.* ε. 217.

Ὀ᾽ρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3.pl. a. 1. act. subj. ab ὁρμάω, ῶ, *impetu feror*, f. ήσω, ὁρμηθῆναι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, *impetus.* ε. 524. α. 73. 403.

Ὄ᾽ρμους, *monilia*, acc.pl. ab ὅρμος, ου, ὁ, *monile*, colli ornamentum. ε. 74.

Ὄ᾽ρνις, ιθος, ὁ, ἡ, *avis*, dat.pl. ὀρνίθεσσι, Ion. & Poët. ε. 210. 468.

Ὄ᾽ρος, εος, τὸ, *mons.* At ὅρος, ου, ὁ, *terminus.* ε. 326. Υ. 2.

Ὄ᾽ρουσαν, *irruerant*, pro ὤρουσαν, 3. p. a. 1. act. indic. ab ὀρύω. ab ὄρω formatum est, sicut & ὀρίνω, & ὄρνυμι. item, ὀρώρα, à præt. med. ὤρορα per metathes. ὄρωρα. ὀρούσας, pro ὀρούσασα, *præcipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὀρύω. α. 412. 437.

Ὄ᾽ρπηκα, *stimulum*, acc. ab ὄρπηξ, ηκος, ὁ, virga aculeata è ramo. ε. 466.

Ὀ᾽ρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανὸς, ὄν, ὁ, *orphanus, pupillus*, q. ab ὀρφνὸς, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκότῳ ὢν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. ε. 328. Vide Manuale N.T.

Ὀ᾽ρχήσομαι, ήσομαι, *salto*, 3. pers. pl. num. ὀρχήσονται, *tripudiant, saltant*, Dorice, pro ὀρχήσῃται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, ὄ, ὁ, *chorea.* α. 282. Υ. 4.

Ὄ᾽ρχος, ου, ὁ, *pulvinus*, ordines vitium. α. 296.

Ὀ᾽ρώρει, *excitabatur*, 3.plusq.perf. med. verbi ὄρω, *excito*, f. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod activè & passivè usurpatur. α. 274. Υ. 703.

Ὀ᾽ρῶν, *videns*, præs. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, p. ὦρηκα. Att. ἑώρηκα. α. 426. Υ. 5.

Ὅ᾽ς, *qui.* ε. 8. 22. 208. &c.

Ὅ᾽ς, *suus.* πατέρ᾽ εἰς ὅν, *ad patrem suum.* α. 38. Υ. 71.

Ὅ᾽σα, quanta, & ὅσσα, ab ὅσος. & Poët. ὅσος, η, ον, *quantus.* Υ. 475. 651.

Ὄ᾽σα, ης, ἡ, vox. Υ. 10. 43.

Ὅ᾽σαι, pro ὅσοι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσ᾽, pro ὅσα, *quæcunque*, ab ὅσος, & Poëtice, ὅσος, η, ον, *quantus.* Υ. 183.

Ὄ᾽σσετο, *prævidebat*, imperf. verbi ὄσσομαι, *video*, Æolic. pro ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὄμμαι. Υ. 551.

Ὄ᾽σσος, ου, ὁ, & σσε, τὸ, *oculus.* ὄσσοις,

ὄσσοις, *oculis*. ὄσσε, dualis numeri, pro ὄσσες, per apocopen ϛ ε ψιλῆ. α. 426.

Ὅσσον, *quantum*, Poëtice, pro ὅσον. Θ. 41. 49.

Ὅσσοι, *quicunque*, Poëtice, pro ὅς αν. ὅσσοι, *quotquot*. ὅσσοι, pro ὅσοι. ε. 301. Θ. 154.

Ὀστέα, *ossa*, pl. num. ab ὀστέον, οῦν, έυ, ᾶ, *os ossis*. Θ. 540.

Ὅτ', pro ὅτε, ut & ὅθ'. ε. 111. 337.

Ὅτε, *quando quum*. Notetur discrimen. ὅτε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando?* in interrogatione. ε. 89. Θ. 58. 291.

Ὀτοβος, ε, ὁ, *sonus*. Θ. 709.

Ὀτρηρῶς, *celeriter, ocissime*, adverb. Th. ὀτρυνω, f. υνῶ, *incito, instigo*. α. 410.

Ὅτι, *quia, quoniam*. ὅτι τάχιστα, *quam celerrimè*, Poëtice, pro ὅπ, *quod*. ε. 48. 60. α. 428.

Οὐ, *non*, ἀ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum ε. 242.

Οὖπ, *non*, Poëtice, pro οὐ. Θ. 182.

Οὔατα, accus. plur. *aures*, ab οὖας, ατος, τὸ, Poëtice, pro οὖς, ὠτος, dativ. plur. ὠάσιν. ε. 544. Θ. 702.

Οὐδέ, *neque*, οὐδ', pro οὐδὲ, per apostrophum. ε. 40.

Οὐδαμῆ, *nusquam*, adv. ab οὐδαμός, ex οὐ, & ἁμός, ὴ, ὁ, *unus*. α. 218.

Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod οὖδος, ε, τὸ, hoc in nom. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. ε. 532.

Οὐδείν, *nullum*, ab οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, *nullus, a, um*. ε. 309. Θ. 295.

Οὐδέποτ', *nunquam*, ex πότε, *quando*. Th. ὅτε, *idem*. ε. 174. Θ. 759.

Οὐδέτερος, *neuter*, ex οὐδέ, & ἕτερος, *alter*. α. 171. Θ. 638.

Οὐδέπ, *neque ullum*, ex οὐ, & τι, *quid*. ε. 145.

Οὐδός, ᾶ, ὁ, *limen*, ab οὖδος, ε, τὸ, *solum*. ε. 329. Θ. 749.

Οὐκ, sequente tenui, *non*: οὐχ, sequente vocali aspirata. ε. 11. 318.

Οὐκέτι, *non amplius*, ex οὐκ, & ἔτι, *adhuc*. ε. 34. α. 118.

Οὔλιος, idem quod ὁλοὸς, ᾶ, ὁ, sic οὔλιος ἄρης, *pernicios Mars*. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. α. 192. 441.

Οὐλομόλῳ, Poët. pro ὀλομόλῳ, *miseram*, accus. ab οὐλόμολος, factum ex aor. 2. ὀλόμολος, interposito υ, metri causa. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. med. ὠλόμην. ε. 715.

Οὔλυμπος, olympus, quasi ὀλόλαμπος, *totus lucens*, οὐλύμπιος, gen. Ion. οὐλύμπου δε, *ad olympum*. hinc οὐλύμπιος, *olympius*, vel *cælestis*, ο, mutatur in ω Poëtice. Θ. 855.

Οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, *cujus rei gratia*, οὕνεκ', per apocopen ϛ α. ε. 137. 515.

Οὖν, *igitur*, τοιγαροῦν. α. 299.

Οὔποτε, *nunquam*, ex οὐ, & πότε, & hoc ab ὅτε, *quando*. ε. 811.

Οὔπω, *nondum*, ex οὐ, & πω, (enclitic.)

(enclitic.) *quodammodo.* hoc ab ὅς. ε. 271. α. 10.

Οὐρανίδῃ, dat. ſing. ab οὐρανίδης, ου, ὁ, *cæleſtis.* Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, *cælum.* Ϟ. 486.

Οὐρανὸς, ὁ, *cælum.* Hinc οὐρανίη, Ion. pro οὐρανία, Urania, una ex Muſis, οὐρανόθεν, *è cælo, cæleſtis.* ε. 240. οὐρανιώνων, *cælicolarum*, gen. pl. ab οὐρανίων, ωνος, ὁ. Ϟ. 45. 78. 939.

Οὐρεῖν, *meiere*, præſ. infin. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in οὐρήσῃς. ε. 756.

Οὔρεος, pro ὄρεος, *montis*, οὔρεα, pro ὄρεα, Poëtice, *montes.* dat. pl. οὔρεσι, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons.* ε. 230. 508.

Οὐρῇ, Ion. pro οὐρᾷ, dat. ſing. ab οὐρή, ῆς, ἡ, *cauda.* α. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab οὐρεύς, Ion. pro ὀρεύς, έος, & Ionic. ῆος, ὁ, *mulus*, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, quod hujus jumenti magnus ſit uſus circa montana opera. ε. 789. 794.

Οὐρήσῃς, *meias*, 2. ſing. a. 1. act. ſubj. ab οὐρέω, *meio*, f. ήσω. Th. οὖρον, ου, *urina.* ε. 727.

Οὔρεον, ſeu potius, οὔρδον, nomen viri. α. 186.

Οὓς, *quos*, ab ὅς, ἥ, ὅ. At ὅς, *ſuos*, ab ὅς, ἥ, ὅν. Ϟ. 45. 473.

Οὐτάμῳ, Ion. pro οὐτάνω, præſ. inf. ab οὔτημι, ſeu οὐτάω, *vulnero.* hinc part. οὐτάμενος, *vulneratus.* niſi velis in præt. paſſ. per ſyncopen dici, pro οὐτεταμένος, ab οὐτάζω, άσω. idem quod οὐτάω, ῶ, f. ήσω. α. 335. 363.

Οὔτασ', pro οὔτασε, *vulneravit.* ab οὐτάω. α. 461.

Οὔτε, *neque*, & οὔτ', pro οὔτι, ut & οὔθ'. ε. 128. 782. α. 217.

Οὗ τ', *cujuſque*, gen. ab ὅς, *qui.* ε. 532.

Οὔτις, ὁ, & ἡ, *nullus*, non aliquis, h. e. *nullus.* ε. 15. οὔτι, *nuſquam.* ε. 105.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic.* ε. 291. 386.

Οὕτως, ſequente vocali, *ſic*, οὕτω, ſequente conſona. ε. 422.

Ὀφέλλῃ, *auget*, 3. præſ. ind. verbi, ὀφέλλω, *adaugeo.* in præſ. imperat. ὄφελλε, *fove.* ε. 14. 211.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, *oculus*, ὀφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὄπτομαι, *video.* ε. 265. Ϟ. 451.

Ὄφις, *ſerpentis*, gen. ab ὄφις, ιος, ὁ, acc. ὄφιν. α. 161. Ϟ. 334.

Ὄφρα, adv. Poët. pro ἵνα, *ut.* ε. 258. ὄφρ' εἴπω, *ut dicam.* ε. 339.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρὺς, ύος, ἡ. *ſupercilium.* Ϟ. 827.

Ὀχθήσας, a. 1. part. act. *contriſtatus*, ab ὀχθέω, ῶ, *gravate fero.* Ϟ. 558.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, *qui ſero arat*, ex ὀρόω, *aro*, & ὀψὲ, ſero, adverb. ε. 488.

II.

Πᾶγασόν, gen. pro πηγασοῦ, Doricè, à πήγασος, ου, ὁ, *Pegaſus*, alatus Perſei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons.* α. 70.

Παγγακακον, *omnino malus*, ut παγγακακον ἦμαρ, *infauſtiſſimus*

mus dies. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis, e,* & χακὸς, ὴ, ὸ, *malus.* ε. 811.

Πάγος, ε, ὸ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Th. πηγνύω, vel πήγνυμι, *compingo,* f. ξω. α. 439.

Παγχρύσεα, *prorsus aurea,* quasi dicas, πάντως χρύσεα, à χρυσὸς, ὴ, ὸ, *aurum.* Ϟ. 335.

Παθὼν, *passus,* in f. g. παθέσθαι, a. 2. part. act. à πάσχω, *patior,* f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, præt. med. πέπονθα. ε. 216. Ϟ. 276. 660.

Παῖς, *puer,* & Ionica diæresi, παΐις, παιδὸς, in acc. παῖδ', pro παῖδα, in dat. plur. & Ion. παισὶ, παίδεσσι. ε. 50. 129. 376. 397.

Παίζοντες, *ludentes,* præs. part. à παίζω, f. παίξω, & σω, *ludo.* α. 277.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ionicus, *asperis,* à παιπαλόεις, εσσα, εν, *asper, præruptus.* Th. παίπαλα, τὰ, *loca prærupta.* Ϟ. 860.

Παλαίῃ, *luctatur,* à πάλη, ης, ἡ, *lucta,* hinc παλαίω, *luctor.* ε. 411.

Παλάμαις, *manibus,* dat. pl. à παλάμη, *palma,* παλάμῃσι, dat. pl. Ion. pro παλάμαις. α. 320. Ϟ. 866.

Πάλιν, adv. *iterum, rursus.* ε. 671. Ϟ. 181.

Παλινάγρετος, *revocabilis,* ex πάλιν, & ἀγείρομαι, *colligor.* Th. ἀγείρω, f. ρῶ, *congrego.* α. 93.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, *persequor, insector,* f. ξω, p. ωχα. α. 15.

Παλλὰς, άδος, ἡ, *Pallas,* Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76. α. 126.

Πάλλανθι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλανθα, acc. Ϟ. 376.

Πάλλεν, *jaculabat,* imperf. pro ἔπαλλεν, à πάλλω *vibro, agito,* f. αλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorsus,* q. d. πάντως πάντως. ε. 273. 300.

Παμφαίνων, præs. part. à παμφαίνω, *totus appareo.* μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis,* & φαίνω, *appareo,* f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφανα, a. 2. ἔφανον. ε. 565.

Παναίολος, *omnino varius,* ex πᾶς, & αἰόλος, ε, ὸ, *varius.* α. 139.

Πανάπημον, *prorsus innoxia,* ex ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, ἀβλαβὴς. Th. πῆμα, ατος, τὸ, *damnum.* ε. 809.

Πανάριστος, *longe præstantissimus,* ex πᾶν, & ἄριστος, *præstantissimus.* Th. ἄρης, εος, ὁ, *Mars.* ε. 291.

Πανδιονὶς, Fabula de filia Pandionis. ε. 566.

Πανδώρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῶρον. ε. 81.

Πανελλήνεσσι, dat. pl. Ion. omnibus ad unum Græcis, à πανέλλην, ex πᾶν, & ἕλλην, ηνος,

ενος, ὁ, *Hellen, Græcus.* ε. 526.

Παντέφθε, gen. à πάντεφθος, *omni ex parte coctus.* Th. ἕψω, *coquo, elixo*, f. ἑψήσω. α. 208.

Παννυμέριος, *toto die.* ex πᾶν, & ἦμαρ, seu ἡμέρα, *dies.* α. 396.

Παννύχιος, *tota nocte*, elegantia poëtica, ubi nomen ponitur pro adv. Th. νύξ, νυκτὸς, ἡ, *nox.* α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q. d. *pro omnibus loquens.* Ϟ. 250.

Παντόθεν, *undiquaque*, adv. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis.* ε. 623.

Παντοίλη, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. à παντοῖος, ε, ὁ, *omnigenus, varius.* Th. πᾶς, *omnis.* ε. 619. Ϟ. 830.

Παντὸς, πάντα, πάντεσσι, &c. Vide in πᾶσα.

Παπταίνων, præſ. part. à παπταίνω, *circumſpicio.* ε. 442.

Παρὰ, cum gen. *à, ab.* ε. 51.

Παρ', pro παρὰ. ε. 27. Cum dat. *apud.* ε. 129. Cum acc. *trans, præter, &c.* ε. 169. πάρα, pro πάρεσι, *urgent.* ε. 452.

Παραγίνεται, 3. perſ. præſ. *adeſt.* Th. γίνομαι, ſeu γείνομαι, *ſum*, f. 1. paſſ. γενηθήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην. Ϟ. 432. 436.

Παραγναίεια, *importuna*, à παραγναίος, ſeu παρὰ καιρὸς, *intempeſtivus.* Th. καιρὸς, ὁ, *occaſio, tempus.* ε. 327.

Παραμείβηται, *prætereat.* 3. præſ. ſub. à παραμείβω, *prætereo.* Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto.* ε. 407.

Παραβασία, *delictum, tranſgreſſio*, idem quod παράβασις, ex παρὰ, & βαίνω, *eo, incedo.* Ϟ. 220.

Παραφάμενοι, *appellantes*, metri gratia inſerto ε, vel per epentheſin Poëtic. eſt aor. 1. part. med. à παράφημι, *hortor.* Th. φημὶ, ſeu φάω, *dico.* Ϟ. 90.

Παραγοίτη, dativ. à παράγοιτις, ιδος, ὁ, *maritus*, παράγοιτις, ἡ, *marita, uxor*, συνεύνη παράκοιτις, ex παρὰ, *juxta*, & κοίτη, ης, ἡ, *cubile, lectus.* Ϟ. 328. 928.

Παραφαινέμεν, Ionic. pro παράφαινειν, *revelare*, præſ. inf. pro imper. Th. φαίνω, f. νῶ. ε. 732.

Παρασχεῖν, eſt. a. 2. act. infin. à παρέχω, *efficio, præſto*, παρέσχε, 3. pl. imperf. act. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον. ε. 710. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. παρειὰ, ᾶς, ἡ, *gena, maxilla.* α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant.* 3. pl. ind. præſ. ex παρὰ, ἐκ, & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 224.

Παρελαύνω, *aveho*, præterveho. Th. ἐλαύνω, *agito*, f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à λέχομαι, *cubo*, f. λέξομαι. Ϟ. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*, a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον & ἦλθον, p. m. ἐλήλυθα. ε. 214.

Παρὲξ, *extra*, dicitur & παρεκ. Th. ἐκ vel ἐξ, ex, è. α. 352.

Πα-

Παρεόντ@, *præsentis*, Ionicè pro παρόντ@, genit. præs. part. à ϖάρ & εἰμὶ, *sum*. ε. 364.

Παρεσάμεν, *adesse, adstare*. Ion. pro παρεστῆναι, præs. act. inf. à παρίστημι, pro παρίστημι. Non solum ἵστημι, sed etiam ἵστημι usitatum est, f. στήσω, a. 2. ἔστην. Ϡ. 439.

Πάρεσσι, à πάρειμι, *adsum*. Th. εἰμὶ, *sum*. Ϡ. 420.

Παρίσχεν, *apposuit*. 3. pers. præs. imperf. à ϖάρ & ἔχεω, idem quod παρέχω, *præbeo*. Them. ἔχω, *habeo*. Ϡ. 639.

Παρέτραπε, *deflexerunt*, a. 2. act. à ϖάρ & τρέπω, *diverto, deflecto*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. Ϡ. 103.

Παρθένε@, ε, ἡ, *virgo*, hinc παρθένι@, & παρθενικὸς, ἡ, ὸν, *virgineus, virginalis*. ε. 63. 254. Ϡ. 344.

Παρκλίνωσι, *deflectunt*, pro ϖάρκλινωσι, 3. pers. pl. ind. præs. à κλίνω, f. νῶ, *reclino*, p. κέκλικα. ε. 260.

Παρνήσσοιο, gen. Ion. à πάρνησσ@, ος, ὁ, nomen montis in Delphis. Ϡ. 499.

Πάροιθεν, seu πάροιθε, idem quod πάρ@, *ante*. Ϡ. 531.

Πάρ@, *antè*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.

Πᾶσαι, f. g. à πᾶς, *omnis*, g. παντὸς, in acc. πάντα, πᾶσαν, πᾶν, gen. pl. πασέων, Ion. pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν, & Ion. πάντεσσι. πάσῃσιν, pro πάσαις, πάντ', pro πάντα, πάντη, adv. *passim*. ε. 76. 124. 509. Ϡ. 372. 828.

Πασιθέη, nomen mul. Ϡ. 247.

Πασιθόη, nomen mul. *quæ ad omnes currit*. Ϡ. 352.

Πάσχει, *patitur*. à πάσχω, f. πείσομαι, præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. ε. 209.

Πατὴρ, *pater*, gen. πατέρ@, πατρὸς, dat. πατρὶ, acc. πατέρα tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ίδ@, ἡ, *patria*. ε. 5. α. 1. Ϡ. 73.

Πατραδελφιγνήτους, *patruos*. ex πατὴρ, *pater*, & κασίγνητ@, *frater*. Th. κάσις, *frater*, & γείνομαι, *nascor*. Ϡ. 502.

Πατρώϊ@, ε, ὁ, ἡ, ὸν, *paternus*. Th. πατὴρ, *pater*. ε. 374.

Παῦε, *desiste*, præs. imperat. act. παύθη, 3. singul. a. 1. pass. f. παύσω, p. πέπαυμαι, aor. 2. ἔπαυον. α. 449. Ϡ. 533.

Παῦρον, *exiguum*. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus*. à παῦρος, ε, ὁ, Poët. *paucus*. Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. *raro*. hinc & παυρίδιον, *pauxillum*. Th. παύω, f. παύσω, *cesso*. ε. 132. 324. Ϡ. 780.

Παχείας, *densas*, acc. pl. à παχὺς, εῖα, ὺ, *densus, crassus*, in gen. παχέ@, in acc. παχεῖαν. ε. 495. 507.

Πέδιλον, ε, τὸ, *calceus, talare*. Ϡ. 12.

Πεδίον, ε, τὸ, *campus*. πεδίοιο, gen. Ion. πεδόθεν, adv. *ex fundo*. Th. πέδον, ε, τὸ, *solum*. α. 342. 378. Ϡ. 680.

Πεῖθ', pro ἔπειθε, *persuasit*, imperf. à πείθω, *persuadeo*. πει-

θὼ,

ϑὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præſes: Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιϑόμην, præt. med. πέποιϑα. ε. 73. α. 450.

Πείκειν, *tondere*, præſ. inf. à πείκω, vel πέκω, *pecto*, f. ξω, a. 1. paſſ. ἐπέχθην. α. 773.

Πείρασα, pro πέρασα, *termini*. dat. pl. πέρασιν. à πέρας, ατος, τὸ, finis. ε. 167.

Πειρηϑῆναι, *periculum feciſſe*, a. 1. inf. paſſ. à πειράω, ῶ, *conor*, nitor, f. άσω, vel ήσω, p. πεπείρασμαι: Th. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρίϑοον, nomen viri, *ardelio*. α. 179.

Πέλαγος, ε͡ος, τὸ, *profunditas maris*, *pelagus*, πέλας δ' ἀκτῆς ἡμὶ' ἀντιφέρουσιν, vel quia πέλας ἄγει. α. 131.

Πελάσσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, *appropinquo*. Th. πέλας, adv. *propè*. ε. 370.

Πελεμίζετ', pro πελεμίζετο, imperf. paſſ. *contremuit*, *quaſſatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*, 3. præſ. ind. paſſ. à πελεμίζω, f. ξω, *moveo*, *quaſſo*. ϑ. 458. 842.

Πέλῃ, 3. perſ. ind. à πέλω, *ſum*. πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πέλω. ε. 806. α. 164.

Πελίης, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vaſta*, πέλωρ ε͡ος, ους, ὁ, *ingens*, πελώριος ε͡ος, idem quod πέλωρ ε͡ος, à πέλωρ, ωρ ε͡ος, τὸ, *monſtrum*. ϑ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *miſit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν; a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, *mitto*. ε. 84.

Πέμπλῃ, *quinta*, dat. caſ. πέμπλος, acc. pl. πεμπλοισι, dat. pl. Ion. à πέμπλος, ου, ὁ, *quintus*. Th. πέντε, *quinque*. ε. 800. 801.

Πένεσθαι, præſ. inf. à πένομαι, *ago*, *efficio*. unde eſt ἡ πενία, *paupertas*, Ion. πενίη. ε. 495. 771.

Πένθος, ε͡ος, τὸ, *luctus*, *mœror*. καρδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες, *prementes altum corde dolorem*. ϑ. 98.

Πέντε, *quinque*. ε. 611.

Πεντήκοντα, *quinquaginta*. ε. 661.

Πεντηκοντακάρηνον, ex πεντήκοντα, *quinquaginta*, & κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. ϑ. 312.

Πενϑέος, gen. Ion. à πένθος, ους, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζος, *ramus*. Digiti ſunt veluti quinque ramuſculi, & homo eſt quaſi *arbor inverſa*. ε. 740.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*. perf. part. paſſ. à παλάσσω, *inquino*, *fœdo*. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, αλῶ, *vibro*. alii à πηλὸς, οῦ, ὁ, *lutum*. ε. 731.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. paſſ. à πείρω, *tranſadigo*, f. ρῶ, perf. paſſ. πέπαρμαι, p. m. πέπορα. ε. 203.

Πεπείρημαι, *expertus ſum*, perf. paſſ. Doricè pro πεπείρημαι, à πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Th. πεῖρα, ας, ἡ, *conatus*. ε. 658.

Πεπνυμένα, *ſapientia*. perf. part. Th.

Th. πνέω, flo, ſpiro: unde πνῦμι ſeu πνύω, f. ύσω, præt. paſſ. πέπνυμαι, ſapiens ſum. ε. 729.

Πεποιθ'; pro πέποιθε, præt. m. confidit. à πείθω, perſuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 373.

Πέπον, mollis, vocativi caſus, à πέπων, ονος, ὁ, ἡ, maturus, mitis. Th. πέσσω, coquo, f. ψω, præt. paſſ. πέπεμμαι. α. 350.

Πεπότητο, volabat, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. à ποτάομαι, ῶμαι, volo. Th. πέτομαι, unde eſt πέτη volatus, & hinc ποτάομαι. α. 248.

Πεπτήλει, ſedis conſtitutum eſſet, 3. ſing. pl. perf. paſſ. per ſyncopen pro πεπτοήτηλει: à πεπτοήτω, determino, f. ώσω, perf. paſſ. πεπτοήτημαι, & per ſyncopen πέπτημαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus. ϑ. 464. 475.

Πεπνυσμένος, præt. perf. part. paſſ. hinc πεπνυσμένον νόον, prudens, callidus, à πυνάζω, denſo. Thema πύνα, denſe. ε. 791. ϑ. 484.

Πέρᾱν, præſ. inf. Th. περάω, ῶ, f. ήσω, & άσω, tranſeo. ε. 736.

Περ in fine, quamvis: ϑεοί περ, quamvis ſint Dii. ϑ. 739.

Πέρην, ultrà, Ionicè pro πέρᾱν, idem quod πέρα, ultrà. ϑ. 215.

Περι--ἔδυνε, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δυνάω, & δύω, f. δύσω, a. 2. ἔδυν. α. 124.

Περι--ἔθηκε. Vide in ἔθηκεν. α. 123.

Περιγλῶχες, cuſpidulosa folia, per ſyncopen pro περιγλώχινες. Th. γλώχιν, vel γλωχίς, ῖνος, ἡ, cuſpis, acies. α. 398.

Περὶ, cum Genitivo pro, circa. περὶ χθονὸς, περὶ πάντων, ſuper omnes. Cum Dativo, circa, περὶ σφίσι, propter. Cum Accuſativo, circa, περὶ σῆμα. ε. 817. α. 129. 247 279. ϑ. 3.

Περί, valde. ε. 54.

Περι--ἐστι, excellit. ϑ. 636.

Περὶ τ' ἀμφίτε, circumquaque. ϑ. 848.

Περ, particula eſt, quæ annecti aliis orationis partibus ſolet, & plerumque ſignificat, quamquam, quamvis. Sæpe etiam vacat. ε. 20. 153. 206.

Περίαχε, inſonuit, a. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω, ῶ, circumſono, f. ήσω. Th. ἦχος, ὁ, ſonus. ϑ. 678.

Περίδυσαθαι, circuminduito, a. 1. med. infin. à περιδύνυμαι. Th. δύω, induo, pro quo δύνυμι, f. δύνω, p. δέδυμαι, a. 1. m. ἐδυσάμην. ε. 537.

Περικαλλέα, accuſ. ſingul. f. g. à περικαλλής, perpulcher. περὶ enim auget ſignificationem. Th. καλὸς, λὴ, λὸν, pulcher. ϑ. 10.

Περικεῖται, circumdatur, 3. perſ. præſ. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. ϑ. 733.

Περικλυτὸν, celebrem, accuſ. à περικλυτὸς. Th. κλύω, audio. ε. 60.

Περιμήνηται, circumquaque furit. 3. perſ. præſ. ind. περὶ intendit ſignificationem; à μαίνομαι,

νομαι, furo, f. μανοῦμαι. α. 99.

Πεπυγμαχήμεθ', propugnavimus, pro πεπυγμαχήμεθα, 1. pl. præf. ind. verbi πυγμαχεῖν, pugno. θ. 647.

Πεπυδίη, nomen viri. α. 187.

Πεπυκνίαι, prælongæ, pl. num. à πεπυκνίης, εω, ὁ, ἡ. Th. πυκνός, εω, τὸ. longitudo, πεπι in compositione auget significationem. α. 133.

Περιναιετάουσι, circumhabitant. 3. pl. præf. subj. à περιναιετάω, circumhabito. Th. ναίω, habito. θ. 370.

Περιπλομένου, circumvoluto, pro περιπλομένου. Th. πέλω, moveo, sum. ε. 384. θ. 184.

Περίῤῥυτος, ον, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περιστὰ, eximia, plur. num. à περιστὸς, ὴ, ὁ, excellens. à περὶ, præpositione, variam habente constructionem & significationem. θ. 399.

Περισμυγερὸν, circumquaque ingemiscebat, 3. persona imperf. à περισμυγέω, idem quod περιστένω, circumcirca gemo. Th. στενὸς, ὴ, ὁ, angustus. α. 344.

Περιτμήξω, incidito, Ion. præsentis act. infin. pro περιτάμνειν, à περιτάμνω pro περιτέμνω, circumcido. Th. τέμνω, seco, f. τμῶ, p. τέτμηκα, aor. 2. ἔτμαγον, præt. med. τέτμαμαι. ε. 568.

Περίφρονος, prudentis, genit. à περίφρων, ονος. Them. φρὴν, mens. α. 297.

Περιῤῥοὸς, ὴ, & Ion. οῖος, ὁ, fluvius Boeotiæ ex Helicone Phœbo & Musis sacer.

Περσεὺς, έος, ὁ, nomen viri.

Περσεφόνη, & περσεφόνεια, ας, ἡ, Proserpina, filia Iovis & Cereris. Them. φένω, occido. θ. 768. 913.

Περσηΐς, ίδος, ἡ, nomen mul. θ. 356. 957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit. ὦ πέρση, vocativi casus. ε. 27. 211.

Πέσον, cecidit, pro ἔπεσον, 3. sing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. act. ἔπεσον, inde in part. πεσὼν, οῦσα, ὸν. α. 365. 375.

Πέπαλ', folia, à πέπαλον, folium, in dat. pl. πεπάλοισι, à πεπάω-μι, seu πεπάω, expando, f. άσω, præt. pass. πέπαμαι. ε. 678.

Πεπτεινοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετεινοῖς, per epenthesin Poeticam, à πετεινὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πτεινὸν, à πτομαι, volo, in imperf. ἐπτάμην, & in 3. plurali, ἔπτατο. ε. 276. α. 308.

Πέτηλά, Ion. pro πέταλα. Vide πέπαλ'. α. 289.

Πετραίη, nomen proprium. θ. 357.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρος vero, lapis manu tractabilis, πέτρῃσι, dat. pl. Ion. θ. 728. πέτραι. θ. 7. Hinc πετραίη, saxatilis. ε. 587. & πετρήεν, saxosum, à masculi

masculi. πεπεῖς, ῶος, ὁ. s. 531.

Πεύθεο, imperf. à πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *interrogo*, sciscitor, f. πεύσομαι, præt. pass. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πεύκαι, *abietes*, à πεύκη, ης, ἡ, abies. a. 376.

Πευκείδαι, acc. à πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. a. 187.

Πεφραδέτην, *commemorarunt*. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφραδέτην. π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, f. φράσω, a. 2. act. ἔφραδον, ες, s. & Poët. πέφραδον, ες, s. πεφραδέτην, Ion. pro φραδεῖν, a. 2. act. infin. p. m. πέφραδε. s. 764. Φ. 475.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mul. à πέφραδε. Th. φράζω, dico. Φ. 273.

Πεφύασι, *nati*, seu *producti sunt*, 3. plur. perf. act. Poët. pro πεφύκασι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα, a. 2. ἔφυον, & ἔφυν. Φ. 728.

Πεφυλαγμένος, *observans*, perf. part. πεφύλαξο, *esto cautus*, 2. singul. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. s. 704. 795.

Πηγάδας, acc. pl. à πηγὰς, άδος, ἡ, *glacies*. Them. πήγνυω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. s. 503.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. Φ. 281.

Πηγαὶ, plur. à πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. ὡς δὲ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè *pagi*, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδὴ, à πηδάω, *salio*, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγὰς, acc. pl. Φ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, *temo*, *gubernaculum*. Th. πηδὸς, ὁ, ligni species. s. 45.

Πηκτὸν, *compactum*, à πηκτὸς, ὴ, ὸν, compactus. Th. πήγνυω, vel πήσσω, f. ξω, compingo, s. 431.

Πηλεῖ, dat. sing. à Πηλεὺς, έος, ὁ, *Peleus*, nomen viri. Φ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*, *noxa*, s. 56.

Πήνειος, nomen viri. Φ. 343.

Πήξας, *infigens*, part. a. 1. act. à πήγνυμι, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, *pango*, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. s. 428.

Πήξασθαι, fabricare, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήγνυμι, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. s. 453.

Πηοὶ, Ion. pro παροὶ, *cognati*, *affines*, à παρὸς, ὁ, Th. πάω, ῶ, vel potius πέομαι, possideo, præt. pass. πέπαμαι. s. 343.

Πιέειν, bibere, pro πεῖν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι, a. 252.

Πιέζοις, *premas*, præs. opt. Th.

πιέζω, f. ίσω, premo. ε. 495.

Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob ſummam amœnitatem credita fuit Muſarum ſedes. Hinc eſt πιερίηθεν, Adv. è loco, ad formam, θηρίηθεν, κλισίηθεν, *ex tentorio*, ἰλιαδ. λ. 603. à κλισίη, Ion. pro κλισία. πιερίδες, *Pierides*, pl. num. à πιερὶς, ἰδος, ἡ. ε. 1. α. 206. θ. 53.

Πιθήσας, *fretus*, a. 1. part. act. à πιθέω. Th. πείθω, perſuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 357.

Πίθῃ, *paruerit*, 3. ſing. a. 2. med. ſubj. Th. πείθω, f. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ε. 293.

Πίθος, *vaſis*, gen. à πίθος, ου, ὁ, *dolium*, πίθοιο, poëtice pro πίθου. ε. 98.

Πιλνᾷ, *dejicit*, 3. præſ. ind. à πιλνάω, idem quod πελάω, appropinquo, πίλναθο, imperf. pro ἐπίλναθο, à πίλναμαι, ab act. πίλημι, quod eſt à πιλνάω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. ε. 508. θ. 703.

Πῖλον, πίλοις, à πῖλος, ου, ὁ, pileus. ε. 540.

Πιμπλῶσαι, *replentes*, præſ. part. f. g. pl. num. pro πιμπλᾶσαι, Æolicè, à πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo, hinc in paſſ. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Them. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 299. α. 429. θ. 880.

Πινέμεν, Ionic. pro Dorico πινέμεναι, abjecto αι, & retento accentu in loco ſuo, pro πίνειν, *bibere*, præſ. inf. à πίνω, f. πίομαι, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ε. 590.

Πίον, gen. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, *pinguis*. θ. 538. Hinc in comp. πιότερος, ſuperl. πιότατος. ε. 583.

Πίπτουσαι, *incidentes*, pl. num. f. g. præſ. part. à πίπτω, *cado*, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. ſubj. πίπτωσι, in præſ. ε. 618. θ. 873.

Πίστεις, nom. pl. à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, perſuadeo. ε. 370.

Πίσυνος, *fretus*. Th. πείθω, f. σω, p. κα, perſuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. θ. 506.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, *loqueris*, 2. perſ. præſ. ſub. à πιφάσκομαι, pro φάσκω, *jactito*, dico, à φημὶ, dico, & hoc à φάω, dico. θ. 655.

Πλάσσε, *finxit*, a. 1. ind. pro ἔπλασε, Poëtice, & rurſus πλάσσε, pro ἔπλασε, Poëtæ duplicant literam, ut ſyllaba poſſit produci, & abjiciunt augmentum, ne ſyllaba redundet. Th. πλάσσω, *fingo*, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. paſſ. ἐπλάσθην, hinc πλαστὸς, ἡ, ὸν, *fictus*, a, *um*. ε. 70. θ. 512.

Πλασθῶ. Vide in πλάσσε. θ. 513.

Πλατὺ, *lata*, pro πλατέα, plur. num. g. n. à πλατὺς, εῖα, ὺ, *latus*. θ. 445.

Πλείη, Ion. pro πλέα, hoc pro πλέα, *plena*: à maſcul. πλέος, *plenus*, Poëtice πλεῖος. Attice, πλέως. ε. 101.

Πλείστη, plurima, & πλεῖστον, *plu-*

rimum, ſuperl. à πολὺς, multus. Vide in πλέον. ε. 718.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλέων: unde eſt πλέονες, & dat. pl. Poëticus πλεόνεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëtice πλέονα, nec non per ſyncopen & craſin, πλέω. ε. 377. 378. 688.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, *annus*, ſic dictus quod eo compleantur tempora. Them. πολὺς, multus, ε. 615.

Πλεκτοῖσιν, *plicatis*, dat. pl. Ion. à πλεκτὸς, ὴ, ὸν, *plexus*. Them. πλέκω, necto, f. ξω, præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλοκα. α. 63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hic, ſæpe adverbiaſcunt, à πλείων, & πλέων, ονος, ὁ ἡ ἡ, amplior. in ſuperl. πλεῖστος, plurimus. Th. πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. ε. 40.

Πλευρὰς, acc. pl. à πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus*, *coſta*. α. 430.

Πλέῳ, *pleno*, in dativ. à πλέος, plenus. ε. 790. & πλέω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγήτος, *percuſſi*, gen. part. a. 2. paſſ. pro πεπληγότος, πεπληγείσα, ejuſdem temporis & modi. f. g. à πλήσσω, vel πλήττω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον, p. m. πέπληγα. ϑ. 861. Hinc πλαγὴ, ῆς, ἡ, plaga, Doricè, πλαγὰ, πληγῆσιν, dat. pl. Ion. ϑ. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præſ. ſub. à πλήθω, *impleo*, f. ήσω, ſed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ε, ὁ, plenus. ε. 306. 459.

Πληϊάδες, Poëtice pro πλειάδες, *vergiliæ*, *ſidus in dorſo tauri*, à πλειὰς, ἀδος, & hoc à πλείονες, quod ibi ſint ſtellæ complures. Them. πολὺς, multus. ε. 613.

Πλῆμναι, nom. pl. f. g. à πλήμνη, *rotæ modiolus*. Sunt fiſtulæ, quæ axi inſeruntur. Euſtath. ὡς δὲ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληρῶσθαι ἀπὸ τοῦ ἄξονος. Them. πλέος, ε, ὁ, plenus. α. 309.

Πλὴν, cum Genit. *præter*, adv. α. 74.

Πληξαύρη, nomen mul. *quæ multiloquio aërem verberat*. ϑ. 353.

Πλῆξεν, *percuſſit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. ϑ. 855.

Πληξιππποι, nom. pl. à πληξίππος, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ὁ, equus. α. 24.

Πλῆτο, *implebatur*, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. Poëtice, pro ἐπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλῆντο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλήμι, à πλήθω. Th. πλέος, plenus. α. 146. ϑ. 688.

Πλόος, & contracte, πλοῦς, *navigatio*, à πλέω, f. πλόεω, navigo. ε. 663.

Πλούσιος, *dives*, à πλοῦτος, ου, ὁ, *divitiæ*. ε. 22.

Πλυτεῦντα, Dorice, pro πλυτοῦντα, præſ. part. acc. à πλυτέω,

τέω, *diteſco*. Th. πλοῦτος, ου, ὁ, divitiæ. ε. 311.

Πλουτὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. q.d. *opulenta*. Ϟ. 355.

Πλουτοδόται, *opum datores*, nom. pl. à πλουτοδότης, ου. ex πλοῦτος, *divitiæ*, & δίδωμι, do. ε. 125.

Πλοῦτος, ου, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ*, *ex multis annis collectæ*. at ἄφενος, εος, τὸ, *divitiæ* (ἀφ' ἑνὸς ἔνιαυ) *ex uno anno ſuperſtites*. ε. 375.

Πλωΐζεσκε, *navigabat*, 3. perſ. ſing. imperf. act. Poëtice, à πλωΐζω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 632.

Πνείοντες, *anhelantes*, præſ. part. Poët. pro πνέοντες. πνέεσαν, acc. f. g. præſ. part. πνεύσαντος, part a. 1. act. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo. ε. 504. α. 24

Πνοιαὶς, *flatus*, acc. pl. à πνοιὴ, quod eſt à πνέω, *flo*, *ſpiro*, f. πνεύσω, in præt. med. πέπνυμαι, unde eſt πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poët. πνοιὴ, πνοιῇσι, dat. pl. Ion. pro πνοιαῖς. Ϟ. 253. 268.

Πόδα, acc. ſing. à πούς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖιν. ε. 495. α. 158. ποδῶν, gen. pl. Ϟ. 70.

Ποδώκεα, acc. ſing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, ους, ὁ ἡ, pedibus celer, à πούς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. Ϟ. 320.

Πόθος, ου, ὁ, deſiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præſ. à ποιέω, ῶ, facio, ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. ε. 100.

Ποίη, Ion. pro πόα, ας, ἡ, *herba*. hinc ποιήεσσα, herboſa. α. 381. Ϟ. 194.

Ποικιλόβουλος, *verſutus*, qui animo ſuo agitat varia conſilia, à ποικίλος, η, ὁ, varius, & βουλὴ, ῆς, ἡ, conſilium. Ϟ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canoram*, *variantem vocem*, à δειρὴ, ῆς, ἡ, ſeu δειρὴ, *collum*, & per metonym. cauſæ, *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. ε. 201.

Ποικίλος, η, ὁ, varius. Ϟ. 300.

Ποιμαίνοντ', *paſcentem*, acc. ſing. præſ. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, paſco, aor. 1. ἐποίμηνα. Th. ποιμὴν, ένος, ὁ, paſtor. Ϟ. 23.

Ποιμέϊ, dat. ſing. à ποιμὴν, ένος, ὁ, *paſtor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. ε. 785. Ϟ. 100. 446. hinc & ποιμνήιος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *pœna*. ε. 753.

Πολεμηίος, Ionica dialyſi, pro πολέμειος, *bellicus*. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc. pl. Poët. pro πολλοὺς, (differt à πόλεας, *urbes*, ſolo accentu.) Th. πολὺς, in genit. uſitatè πολλοῦ à πολλὸς, ſed Poëtice etiam πολέος. ε. 578.

Πολεῖν, *verte*, præſ. inf. à πολέω, ῶ. *verto*, εἴαμεν πολεῖν, *vere verte*. Hic in dimenſione legendum ἦος πολεῖν. ε. 460.

Πόλεμος, ου, & Ionic. πολέμοιο, acc. πόλεμον, *bellum*. ε. 14.

Πόλις, ἡ, urbs. in Gen. πόλεος, πόλεως, & Poëtice, πόληος. in acc.

acc. πόλιν, & πόληα, Poët. dat. plur. πολίεσσιν, Ionic. & Poët. ε. 119. 238. α. 105. 285.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ου, ὁ, pars capitis dicta *tempus*. *Homo propriè canescit*. Vide κρόταφος. ε. 179.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpe. Th. πολύς. ε. 238.

Πολλὴ, πολὺς, & πολλὸς, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro *multò*, πολὺ μᾶλλον, *multò magis*. πολλὸν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. ε. 19. πολλὸν ἀμείνω, *multò meliora*. πολλὰ, adv. *valde*, *multùm*. Comp. πλείων, ον, Superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. ε. 9. 19. 126. α. 92. 274. Θ. 9.

Πολυγηθέος, gen. à πολυγηθὴς, *multum lætitiæ afferens*. Th. πολὺ, *multum*, & γηθέω, f. ήσω, *lætor*. ε. 612.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium*, ex πολὺς, *multus*, & γόμφος, ου, ὁ, *clavus*. ε. 658.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio elaboratus*. ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, ου, ὁ, *Dædalus*, ingenioſus ille artifex Cretenſis. ε. 64.

Πολυδερκέος, genit. à πολυδερκὴς, *multos intuens*, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. Θ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. Θ. 354.

Πολύδωρος, nomen viri. Θ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Them. ἐράω, ῶ, f. ήσω, amo. Θ. 404.

Πολυΐδριν, *multiſcium*, idem quod πολυΐστορα, à πολὺς, *multus*, & ἴδρις, ιος, ὁ ἡ, *ſciens*. Th. ἴσημι, *ſcio*. Θ. 616.

Πολυκλῆϊδα, accuſ. ſing. à πολυκλῆϊς, *multis tranſtris inſtructa*, vel *multa compage juncta*, à κληΐς, ſedes nautica. vel à κληΐς, pro κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. ε. 815.

Πολυκλύστῳ, in dat. à πολύκλυστος, ου, ὁ, *undis agitatus*. à κλύζω, *abluo*, f. σω. Θ. 189.

Πολυμήλοι, *pecoroſi*, ex μῆλον, ου, τὸ, *ovis*. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. ε. 306.

Πολύμνια, ας, ἡ. Nomen Muſæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὑδὼ, celebro, cano. Θ. 78.

Πολύξεινος, *multorum hoſpes*, à ξεῖνος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hoſpes*. ε. 713.

Πολύπλυχος, ου, *multiplex*, *implicatus ſphæris*, à πλύσσω, f. ξω, *complico*. Θ. 113.

Πολὺς. Videin πολλὴ.

Πολυσπερέες, *diſperſæ*, à πολυσπερὴς, ές, ὁ ἡ, *multum ſparſus*. Them. σπείρω, *diſſemino*, f. ρῶ. Θ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multiſoni*, gen. Ion. à φλοῖσβος, ου, *fremitus undarum*. ε. 646.

Πολυφόρβης, gen. caſus, *multos paſcentis*. Th. φόρβω, ψω, paſco. Θ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *aſtutis*, dat. pl. à

πολυφραδὴς, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. ϑ. 494.

Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυσὸς, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina, celebris, ab ὄνομα, ἄτος, τὸ, nomen. ϑ. 715.

Πονηστέμμεν, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Them. πένομαι, facio, p. m. πέπονα. ε. 430.

Πόνος, ε, labor, πόνοιο, gen. Ion. Th. πένομαι, facio. ε. 91.

Πόντος, ε, ὁ, mare. ε. 668.

Ποντοπόρεια, nomen mul. pontivaga. Sic ποντοπόροιο, à πόντος, ε, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πείρω, transeo. ε. 626. ϑ. 256.

Πόρον, acc. à πόρος, ε, ὁ, iter. Th. περάω, f. ερῶ, transeo. ϑ. 292.

Πόρε, dedit, a. 2. act. à πόρω, Poet. pro πορίζω. πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, præbuerit, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. περῶ, transadigo, pertranseo, præt. m. πέπρωμαι. ε. 377. ϑ. 412. 904.

Ποσειδάων, & contractè, ποσειδῶν, gen. ᾶνος, ὁ, Neptunus. ε. 665.

Πόσις, εως, ἡ, f. g. potus. idem quod πόμα, τὸ. Th. πίνω, f. πώσω, bibo. α. 395.

Ποσσ', pro ποσὶ, pedibus, & ποσσ', pro ποσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poet. à πούς, ποδὸς, ὁ, pes, vocat. ὦ πούς. ε. 539.

Ποταμοῖο, gen. Ion. à ποταμὸς, οῦ, ὁ, fluvius. ϑ. 242.

Ποτὲ, ποτ', & ποθ', quando. ε. 86. ϑ. 228. ϑ. 22.

Ποτέοντο, volabant, imperf. Ion. à ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as. ϑ. 691.

Πόδε, Doricè, pro πρὸς, ad. ε. 550.

Πότνια, veneranda, à πότνιος, ε, ὁ, venerandus. ε. 73.

Πῇ, ubi, adv. ab ὅς. Th. ὅς, qui. ε. 88.

Πολυβότειρα, multorum alumna, epitheton terræ, ex πολὺς, Poet. pro πολὺς, multus, & βόσκω, f. ήσω, pasco. à Th. inusitat. βόω, ῶ, f. όσω, pasco. ε. 156. ϑ. 531.

Πολλὼ, accus. sing. m. g. pro πολλὴν. Vide in πολὺς. ϑ. 190. 298.

Περᾶσεν, vastare, Ion. pro περᾶσαι, a. 2. inf. verbi πέρθω, vasto, f. πέρσω, f. 2. παρῶ, & per metathesin περῶ, hinc a. 2. ἔπρᾰθον. α. 240.

Περιφρονέοντι, dat. pl. à περιφρονέων, ονος, præcordia. ϑ. 608.

Πρέπει, 3. præs. à πρέπω, decorus sum. μετοπρέπω, decorus sum inter. ϑ. 92.

Πρεσβῆες, seniores, Ion. à πρέσβυς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς, υος, ὁ, senex. α. 245.

Πρεσβύτατον, maximum natu, superl. grad. à πρέσβυς, senex. ϑ. 363.

Πρηνὴς, ὁ, ἡ, pronus. α. 365.

Πρήξεις, facies, f. 1. ind. Ion. pro πράξεις, à πράσσω, facio, f. ξω, p. χα. ε. 400.

Πρηνήρων, valdè spirantium, gen. pl.

pl. à πρηστὴς, ῆρος, ὁ. Th. πρήθω, incendo. Θ. 846.

Πρηΰνῃ, *mitigat*, 3. singul. præs. Ion. pro πραΰνῃ. Th. πρᾶος, vel πρᾶος, ε, ὁ, lenis. Θ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, gen. à πρηών, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.

Πρίν, *prius*, adv. ε. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, à πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 427.

Πρίνυ, genit. πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*. ε. 434.

Πρὸ, *juxta, una*. προ τ' ἐούσα, *præterita*. α. 303. Θ. 32.

Προβάδην, adv. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, ε. 727.

Προβάλοιτο, *proponat*, a. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*, propono. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 777.

Προβάτοις, dat. pl. à πρόβατον, ου, τὸ, *ovis*, pecus, ε. 556.

Προβέβηκε, *antistat*, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteeo, supero. Vide in προβάδην. α. 355.

Προβλῶντ', *procedebant*, pro προβλώσκω, & hoc pro προελθόντε, 3. pl. a. 2. med. indic. Th. γίγνομαι, sum, *nascor*, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγεινάμην. α. 345.

Προθύελλα, *impetuosa*, à θύελλα, ης, ἡ, *procella*. videtur hæc vox dividenda, & τὸ προ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρει. Θ. 742.

Προϊδέσθαι, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προΐαψις, εως, ἡ, *persecutio*, pro προδίωξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *persequor*, abigo. α. 154.

Προλιπών, *relinquens*, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπόσα, προλιπόντ', pro προλιπόντε, nom. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, f. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 197. 564. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. *primus insidiator*. α. 180.

Προμηθεύς, *Prometheus*, nomen viri. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*, sed in composito προμηθής, έος, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. ε. 48.

Προνόη, nomen mul. Θ. 261.

Πρόπαν, *universum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. Θ. 525.

Προπάροιθε, pro πρό, *ante*, cum Gen. vide πάρος, *ante*. πρόπας, per apocopen, pro προπάροιθε, *è regione*. α. 285. Θ. 518.

Προπεφραδμένα, *prædeliberata*, Doricè pro προπεφασμένα, perf. part. à φράζω, dico, f. σω, in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα, perf. pass. πέφρασμαι. ε. 653.

Προρεῖ, præs. ind. *profluit*, προρεόντων, *influentium*, præs. part. gen. pl. Th. ῥέω, *fluo*, f. ῥύσω, p. ἔῤῥυηκα. Θ. 792.

Πρὸς, cum Dativo, *ad*, cum Ac-

cuſ. *ad*, προς ὐρανὸν, *ad cælum usque, præter, adverſus*. ſ.208. 317.

Προσαρήρεται, adaptaverit, eſt 3. ſing. præſ.paſſ. indic. à προσαραρήρομαι. A præterito enim medio formatur præſens, ſignificans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, *aptо*, *congruo*, f. ῥῶ, præt. m. ἦρα & Atticè ἄρηρα, unde præſens hoc ἀρήρομαι. ſ. 429.

Προσεβήσατο, acceſſit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Them. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, *alloquebatur*, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσείπω. Vide Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349. Ϟ. 546.

Προσεῖναι, *adeſſe*, *juvare*, præſ. inf.ex προς,& εἰμὶ,ſum. ſ.351.

Προσέκυρσε, *appulit*, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido. ſ. 198.

Προσελέξατο, *verſat*, a. 1. m. Th. λέχω, dico, f. ξω, p. χα. ſ. 497.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à προσφημι, *alloquor*. Th. φημὶ, dico, vel φάω. ſ. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf. act. à προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, *vox*. α. 117. 326.

Πρόσθεν, *prius*, ante, & πρόσθ', pro πρόσθε. Th. προ, ante. ſ. 98. α. 277.

Προσιόντι, dat.ſing.part. a.2. act. à προσείμι, *accedo*, in aor. 2. προσιον, ες, adivi, ex προς, *ad*, & εἶμι, *eo*, a. 2. ἴον. ſ. 351.

Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὤψ, oculus. Th. ὄπωμαι, video. ſ.592.

Προτέροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι γ' προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθέλησθα. *Cum viris me majoribus contendere noluere*. Hic locum habet illud, *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor*. πρότερος, *prior*. Th. πρό, *ante*. Ϟ. 424.

Προὔθηκε, *propoſuit*, pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι, propono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. Ϟ. 537.

Προὔχειτο, *propoſitus erat*, pro προέχειτο, imperf. verbi χέω, f. χείσομαι. α. 312.

Προφέρῃ, *promovet*. 3. ſing. præſ. Th. φέρω, fero, f. οἴσω. ſ.577.

Προφερὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, *præſtans*, in comp. προφερέστερος, ſuperl. προφερέστατος, à προφέρω, præſto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, *prudens*, προφρονέως, adv. ε. 665. Ϟ. 433.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ſ. 645.

Προχέειν, *infunde*, præſ.inf. Th. χέω, f. εύσω, fundo. ſ. 594.

Προχοὴ, *alveo*, *gutturnio*, ex προ & χέω, f. εύσω, fundo. ſ. 755.

Προχοῷ, *gutturnio*, dat. à προχοὸς, ὁ, *aqualis*, *vas aquarium*. Th. χέω, fundo. Ϟ. 785.

Πυλέσσι, *pedeſtribus*, dat. pl. à πυλὴς, έος, ὁ. Legitur tantum in pl. πυλέες, οἱ, pedites conferti, Iliad. λ. 49. ſ.744. α. 193.

Πυμαίνω, ὁ ος, ἡ, nomen mul. q. d. *ul-*

d. *ultima*. Ϟ. 350.

Πρωΐ, *mane*, cui opponitur ὀψὲ, veſperi. ſ. 459.

Πρώτη, *prima*, à πρῶτος, η, ον. Th. πρὸ, ante. Ϟ. 397.

Πρωτηπόρῃ, illi qui tempeſtivè aravit, dat. ſing. à πρωτηπόρης, ex πρῶτος & ἀρόω, aro, f. όσω. ſ. 488.

Πρωτογόνων, *primogenitorum*, gen. pl. à πρωτόγονος, ex πρῶτος, primus, & γείνομαι, naſcor, inde γονὴ, genus. ſ. 541.

Πρωτομήδεια, nomen mul. quæ prior curat. Ϟ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb.* primùm, πρῶτα, ut & ſuperl. πρώτιστα & πρώτιστ'. Th. πρὸ, antè. ſ. 289. 456. 809.

Πρωτώ, όος, ἡ, nom. mul. ἡ πρωτολύουσα, gern groß. Ϟ. 24.

Πτελέης, *ulmo*, gen. Ion. à πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ſ. 433.

Πτερὰ, acc. pl. à πτερὸν, *ala*, hinc πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα.

Πτερύγων, gen. pl. à πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Ion. Th. πτερὸν, ὸς, τὸ, ala. ſ. 626. 682. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poëtice pro πολεμίζειν, præſ. inf. à πολεμίζω, f. ίσω, bello. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίεθρον, *oppidulum*. pro πόλις dicunt Poëtæ πτόλις, ιος, ἡ, unde eſt πτολίεθρον, ου, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθου, dat. ſing. à πτολίπορθος, *urbium everſor*, ex πτόλις, pro πόλις, urbs, Poët. & πέρθω, *vaſto*, in præt. med. πέπορθα. Ϟ. 936.

Πτόρθοιο, gen. Ion. à πτόρθος, ου, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, ὸν, ὁ, *rectus*. ſ. 419.

Πτύχες, plicæ. pl. num. à πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτωΐσσης, 2. perſ. ſub. præſ. à πτωΐσσω, mendico. hinc πτωχὸς, ὸν, ὁ, mendicus. Th. πτόω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ſ. 26. & 393.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, *quæ nates veſtibus ornat*. ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates, clunes*, & στέλλω, *orno*. f. στελῶ. ſ. 371.

Πύθεται, 3. præſ. ind. ὀστέα πύθεται, oſſa computreſcunt. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*, unde eſt Latinorum, *puteo, es, êre*, πύθομαι, *putrefio*. α. 153.

Πύθῃ, 3. perſ. præſ. ſubj. act. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*. ſ. 624.

Πυθμένι, dat. ſingul. à πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum, ima pars*. Th. πύθω, putrefacio. Ϟ. 952.

Πυθοῖ, dativ. ſing. à πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. Ϟ. 499.

Πυθοῖ δὲ, *pythum verſus*. Hic δὲ poſtponitur Dativo, alioquin poſtponi ſolet accuſativo, ut οἶκόν δὲ. ἰλιάδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ *dativo* poſtponitur, non evertit regulam. δὲ poſt accuſativum caſum poſtpoſitum ſignificat, *ad, verſus*; & eſt dictio enclitica. Sic legimus ἄγγελόν δὲ. ὀδυσ. ε. 426. α. 480.

Πυ-

Πυκάσσω, a. 1. inf. à πυκάζω, f. άσω, *munio, fulcio.* propriè *condenſo.* Nam Th. eſt πύκα Adv. & vertitur *densè.* item *accuratè.* ε. 622.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, ὴ, ὸν, *creber*: à πυκνὰ, *densè.* ε. 530. 551.

Πύλας, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 246. 272.

Πύλας, acc. pl. à πύλη, *porta.* ϑ. 732.

Πύλε, genit. à πύλος, ε, ὁ, nomen regionis. α. 360.

Πύμαλος, Poëtice *ultimus*, à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Th. πύθω, putrefacio. ϑ. 497.

Πὺξ, Adverb. *pugno*, mit der fauſt. α. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 57.

Πύργων, *turrium*, gen. pl. à πύργος, ε, ὁ, *turris.* α. 242.

Πυροφόρος, *frugifer.* Epithetum aëris. à πυρὸς, ε, ὁ, *triticum*, & φέρω. ε. 547.

Πώεα, acc. pl. à πῶυ, εος, τὸ, *grex.* Th. πάω vel πάομαι, *poſſideo.* ε. 514.

Πολεῖται, *vertitur*, præſ. à πολέω, *verto*, ut πολέω. ϑ. 781.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum.* ε. 94. 98.

Πώποτε, *unquam.* Th. ὅτε, quando. ε 648.

Ρ.

Ῥ'Αδινοῖσι, *mollibus*, à ῥαδινὸς, ε, ὁ, gracilis, mollis, q. d. ῥέα δινεύμενος, *qui facile movetur.* Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. ϑ. 195.

Ῥ''α, per *metatheſin*, pro ἄρ, ex ἄρα, dictio encl. ε. 323. α. 4.

Ῥ'', pro ῥα, dictio enclitica, hîc expletiva. Græcè μέλιον συμπληρωματικὸν, *vocula expletiva*, quæ nihil ſignificat, ſed carmen explet. α. 125.

Ῥ'αθάμιγγες, pl. num. *guttæ*, à ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poët. q. à ῥαίνειν θαμὰ, *perfundere ſemper.* ϑ. 183.

Ῥ'έα, conſtituit unam ſyllabam, vulgo mendoſe, ῥεῖα. Vide in ῥεῖα. ε. 5.

Ῥ'έεθρα, *fluenta*, à ῥέεθρον, ε, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥύσω, fluo. ϑ. 695.

Ῥ'έλω, acc. *Rheam*, à ῥέη, *Rhea*, eſt nomen mul. ϑ. 625.

Ῥ'εῖα, Poëtice pro ῥέα, *facile*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥᾴδιος, ε, ὁ, *facilis*, comp. ῥάων, ſuperl. ῥᾷστος. ε. 6. 7.

Ῥ'έεα, nomen mul. *Rhea.* ϑ. 135. 453.

Ῥ'έζουσι, *faciunt*, 3. perſ. præſ. pl. num. à ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. χα, præt. m. ἔῤῥεγα, & per metatheſin ἔοργα, *feci.* ῥέξαι, a. 1. inf. act. ε. 683. ϑ. 209.

Ῥ'έῳ, fluo, ῥέεν, pro ἔῤῥεεν, 3. ſing. imperf. ut ῥέον, pro ἔῤῥεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥύσω, p. ἔῤῥυκα. α. 267. 314. ϑ. 84.

Ῥ'ηκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, à ῥέζω, ξω, facio. ε. 189.

Ῥ'ήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præſ. à ῥήγνυμαι, *frangor.* Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Ῥ'ηϊδίη,

Ῥηϊδίη, facilis, à ῥᾴδιος, Ionice ῥηϊδίος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facile*. ε. 43. 290.

Ῥηξήνορα, acc. ſing. à ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere poteſt, *ſtrenuus, bellicoſus, martius*, à ῥήσσω, ξω, frango, & ἀνήρ, vir. ϑ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. ϑ. 340.

Ῥηῶν, *clari*, ἀῤῥηῶν, *ignobiles*, à ῥέω, ῥήσω, dico. ε. 4.

Ῥιγαλὸς, ὸν, *rigidus, horrendus*, hinc ῥίγιον, *durius*, comparativi ſignificatione, à ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, frigus. ε. 701. α. 131.

Ῥίζησι, pro ῥίζαις, Ionicè, à ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥῖμφα, *facile, celeriter*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, ὸν, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam ἰδρῶτες ῥέουσι. ῥινοῖο, gen. Ion. pro ῥινοῦ. ε. 513.

Ῥινοτόρῳ, dat. ſing. *clypeos diſſecanti*, à ῥινότορος, proprie *pellem terebrans, pertundens, transverberans*: eſt Martis epitheton, ex ῥινὸς, ὸν, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τορέω, f. ήσω, *terebro*, item *vulnero*. ϑ. 934.

Ῥιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥιπῆς, dativus pro genitivo: ἀνάπλωσις, à ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei, quæ projicitur*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio. ϑ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ion. pro ἐῤῥίπταζον, à ῥιπτάζω, jacto. Th. ῥίπτω, *jacio*, f. ψω. α. 256.

Ῥίψε, 3. plur. a. 1. pro ἔῤῥιψε, à ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f. ψω, p. ἔῤῥιφα, ϑ. 868.

Ῥοδίη, nomen mul. q. d. *roſea*, quæ colore roſam fuit imitata. ϑ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à ῥόδον, ου, τὸ, *roſa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roſeos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 608.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roſeos cubitos*, ex ῥόδον, ου, τὸ, roſa, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus. ϑ. 247.

Ῥόθος, ου, ὁ, *impetus, undarum ſtrepitus, fragor*. ε. 218.

Ῥοίζαχ', ſtridebat. 3. perſ. imperf. pro ῥοίζασκε, propter ſequentem ſpiritum aſperum, à ῥοιζέω, ſtrido, in imperf. act. ἐῤῥοίζεον, & poëtice ἐῤῥοΐζεσκον. Sed Heſiodus magis gaudet litera α. confer ϑ. v. 157. ubi eſt, ἀποκρύπτασκε, pro ἀποκρύπτεσκε. Th. ῥοῖζος, ου, ὁ, *ſtridor*. ϑ. 835.

Ῥόον, acc. ſing. à ῥόος, ου, ὁ, *fluxus*. à præt. med. ἔῤῥοα, verbi ῥέω, *fluo*, fut. ῥύσω. ε. 564.

Ῥύεται, *tuetur*, 3. præſ. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *ſervo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. α. 105. ϑ. 662.

Ῥυτὰ, τὰ, *frena*. à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σαγάριον, σαγάριος, nomen viri. ϑ. 344.

Σαίνῃ, *adulatur*, 3. præſ. ſingul. ind. à σαίνω, idem quod σείω, *moveo*, pro quo dicitur etiam

iam σαίνω : quod tribuitur proprie canibus caudam moventibus. ϑ. 771.

Σάκος, εος, τὸ, *ſcutum*, σάκελος Doricè pro σάκκος, ex σάκκεος, gen. Dores mutant κ, in λ. Th. σάττω, f. ξω, p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπείσης, *putrefactæ*, part. a. 2. paſſ. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ἔσαπον, *putrefacio*. α. 152.

Σαὰς, tuas, acc. pl. à σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὼ, οῦς, οῦ, ἡ, nomen mul. *ſalva*. ϑ. 243.

Σβεννυμένων, *non amplius lactantium*. Æol. pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo caſu genus diſtincte exprimit. gen. pl. part. præſ. à σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. paſſ. ἐσβέσθην. ε. 588.

Σὲ, & σέθεν, pro σέοϑεν, per ſyncopen, ἔο μικρῷ, ex σέο, pro σοῦ, *tui*. Th. σὺ, *tu*. ϑ. 341.

Σειόμενος, præſ. part. Th. σείω, *moveo*, f. σεισω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen ſtellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, à σαίρω, *verro*, item *bio*. ε. 415.

Σίλαι, *jubare* : dativus contractus, pro σέλαϊ, à σέλας, αος, τὸ, fulgor. α. 60. ϑ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, à σέλας, αος, τὸ, *fulgor*. ϑ. 18.

Σεμέλη, à nom. σεμέλη, ης, ἡ, nomen mul. ϑ. 940.

Σέο, pro σοῦ, ex σύ. ε. 476.

Σεσηρῶτα, *ridens*, *dentes ſtridens*, præt. med. in m. g. σεσηρὼς, propriè *ſcopis purgatus*, à σαίρω. item *ſum ore hianti ſeu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur*, unde pro *ridente* accipitur ; f. ἀρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, à σοφίζω, *reddo ſapientem*, f. ίσω, p. κα. Th. σοφὸς, ὅς, ὁ, ſapiens. ε. 647.

Σηκὸν, acc. *ſtabulum*, à σηκὸς, οῦ, ὁ, *ſtabulum ovium, caprarum*, affine Hebræo סגר *ſepire*, vel תסך, *tegere*. ε. 785.

Σῆμα, ατος, τὸ, *ſignum*, & σῆμ', pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *ſignum do, jubeo*, unde σημαντὴρ, ορος, ὁ, *præfectus, dux*. ε. 448. α. 56.

Σὸν, acc. ſing. à σὸς, *tua*, σῆσι, & σῇσιν, pro σοῖς, Ion. *tuis*, à σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 272. α. 104.

Σθεινὰ, ὁός, ἡ, nomen mul. *robuſta*, à σθένος, robur. ϑ. 276.

Σθένος, *robur*. ε. 62. 613. 617. α. 97. 420.

Σιγῇ, *tacite*, dativus, adverbialiter ſumitur, à σιγὴ, ſilentium. Th. σιγάω, ſileo. ε. 104.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contracte σιδηροῦς. ε. 150. ϑ. 764.

Σίμβλους, acc. pl. à σίμβλος, ου, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capſa ubi mellificant apes. ϑ. 598.

Σιμοῦντα, pro σιμόεντα, nomen viri. ϑ. 342.

Σίνεται, 3. præſ. ind. à σίνομαι, *lædo*, noceo. ε. 316.

Σῖ-

Σῖτος, ου, ὁ, *frumentum*, σῖτον, ου, τὸ, *panis ex frumento*. ε. 145. 602.

Σκιμῇ, dat. ſing. unde Latinorum *ſcæva*, à σκαιὸς, ἡ, ὸν, ſiniſter. Th. Σκάζω, f. σω, claudico. ϑ. 179.

Σκάμανδρος, fluvii *nomen*. ϑ. 345.

Σκάφος, *foſſio*, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἔσκαφα. ε. 570.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego*. ε. 530.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, à σκήπτω, *nitor, innitor*. Eſt ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti poteſt. ϑ. 30.

Σκιδναμένη, diſperſa, præſ. part. Th. eſt, σκεδάω, f. άσω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, diſſipo, diſpergo, in paſſivo σκίδναμαι, unde eſt part. præſ. paſſ. σκιδνάμενος. ϑ. 42.

Σκιὰ, *umbra*, σκιὴ, Ionicè pro σκιὰ, hinc σκιερὸς, ᾶ, ὁ, *umbroſus*. ε. 572. 587.

Σκληρὸν, acc. à σκληρὸς, *durus*. Th. σκέλλω, exicco. ϑ. 839.

Σκολιὸν, accuſ. ſing. à σκολιὸς, *tortuoſus, obliquus*, metaph. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ion. hinc σκολιῶς, *tortuoſe*, adv. ε. 217. 256.

Σκόλυμος, ου, ὁ, *carduus*. ε. 580.

Σκοτόεν, in maſcul. σκοτόεις, εντος, *caliginoſus*. Th. σκότος, ου, ſeu ος, τὸ, *tenebræ*. ε. 553.

Σκυλακίοισιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Th. ὑλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. ϑ. 834.

Σκυλεύσαντες, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, αντος, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *ſpolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *ſpolium*. α. 468.

Σμηνίοισι, dat. pl. Ion. à σμηνῶς, ος, τὸ, *apum examen*. ϑ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parvum*, metri cauſa. ε. 358.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, proprie *viſu*, à σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aſpectu terribilis*. Th. μέρδω, *intueor*. α. 341. 840.

Σοὶ, *tibi*, σοὶ αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. ε. 34. 56.

Σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 631. α. 98.

Σπαργανίσασα, *faſciis involvens*, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ίσω, *faſciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *faſcia*. ϑ. 485.

Σπείρειν, *ſerito*, præſ. inf. pro imperat. Ion. à σπείρω. f. σπερῶ, *ſero, ſemino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπειρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. ε. 389.

Σπειὼ, οῦς, ἡ, Speo, nomen mul. q. d. *in ſpecu latitans*. ϑ. 245.

Σπέος, εος, τὸ, *ſpelunca, ſpecus, antrum*. ϑ. 301.

Σπερμαίνειν ἤθελε, *ſerere proſapiam*, h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraiſmum, poſteri enim Hebræis dicuntur *ſemen*, à σπερμαίνω, idem quod σπείρω, f. σπερῶ, *ſemino*. ε. 734.

Σπέρμασθαι ἄρξαιτο, *ſementem incipere*, σπέρμαζω, à σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen. Th. σπείρω, *ſero*. α. 444. 469.

Σπέρ-

Σπερχνὸν, *celerem*, acc. à σπερχνὸς, ὁ, *festinus*: hoc à σπέρχνω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, *festinare cogo*. α. 454.

Σπεύδῃ, *festinat*, à σπεύδω, σπεύδωμι, acc. part. pro σπεύδοντα, f. σπεύσω, p. κα, præt. m. ἔσπευδα. ε. 22.

Σπῆι, alii legunt, σπεῖι, idque melius. Dativus ſing. à σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo poëtæ per epentheſin ϝ ἰῶτα, dicunt etiam σπείος, & in dativo pro σπεῖ; per ſyncopen ϝ ἰῶτα, pro σπείεϊ, dicunt σπεῖϊ, per novam ϝ ἰῶτα ἐπένθεσιν. ϑ. 297.

Σπονδῇσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionice pro σπονδαῖς, à σπένδω, *libo, promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα. ε. 336.

Σταθμῷ, dat. ſing. σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, *in ſtabulo obſcuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *ſtabulis*, à σταθμὸς, ὅς, ὁ, ſtabulum. Th. ἵστημι, ſto. ϑ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. plur. à σταφυλὴ, ἧς, ἡ. Th. σταφὶς, ἰδος, ἡ, uva. α. 300.

Στάχυες, *ſpicæ*, nom. pl. στάχυων, gen. pl. à στάχυς, υος, ἡ, *ſpica*. ε. 471. α. 290.

Στεινομένη, *arctata*, Ion. pro στενομένη, præſ. part. f. g. à στένω, *gemo*, & hoc à στενὸς, ὅς, ὁ, Ion. στεινὸς, *anguſtus, arctus*. ϑ. 160.

Στείχον, pro ἔστειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. στείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα, a. 2. ἔστιχον. ϑ. 10. 690.

Στενάχιζε, *ingemiſcebat*, 3. perſ. imperf. Ion. à στενάχιζω, idem quod στένω, *gemo*. Th. στενὸς, ὅς, ὁ, anguſtus. ϑ. 858.

Στενόεντα, acc. pl. à στενόεις, εσσα, ὁ, gemebundus. Th. στενὸς, ὅς, ὁ, arctus. ε. 145.

Στέρεται, privatur, pro στερεῖται. Th. στερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro στερέομαι, ῶμαι, dicitur Poetice στέρομαι. ε. 209.

Στεροπὴ, per aphæreſin, pro ἀστεροπὴ, *fulgur*, ab ἀστεροπάω, *fulguro*, & στεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. ϑ. 140. 845.

Στέφον, pro ἔστεφον, *coronarunt*, imperf. à στέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. paſſ. ἔστεμμαι. ε. 75.

Στήθεσσι, Poëtice, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στῆθος, εος, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμονι, *ſtamine*, dat. ſing. à στήμων, ονος, ὁ, *ſtamen*. Th. ἵστημι, ſto. ε. 536.

Στήριξε, pro ἐστήριξε, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à στηρίζω, f. ξω, a. 1. ἐστήριξα. ϑ. 498.

Στήσωμεν, *ordiatur*, *faciat ſtare*, a. 1. med. opt. στῆσαι. *ſtatuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, ſto. ε. 777. α. 114.

Σταιβαροῖς, & στιβαροῖσι, *validis*, dat. pl. à στιβαρὸς, *denſus*, item, *robuſtus*. Th. στίβω, *calco*. Quæ calcantur, condenſantur: quæ vero condenſantur, evadunt denſiora, ſpiſſiora, & promde firmiora. hinc & στιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγμ-

Σίγμαζε, *puncta*, nom. plur. à σίγμα, τὸ, *punctum*, à σίζω, *pungo*, f. σίξω, p. ἔσιχα, p. pass. ἔσιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à στίξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. Th. στείχω, *ordine incedo, more militum*, f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στολίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à στολίζω, *amicio, apparo*. Th. στέλλω, f. λῶ, *apparo, orno*. ε. 626.

Στόμα, στόματος, τὸ, *os*. α. 146. ϑ. 40.

Στοναχίζεσκε, imperf. pass. verbi στοναχίζομαι, f. ἰσομαι. idem quod στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, ὴ, ὸ, angustus. ϑ. 159.

Στονόεντας, *suspiriosa*, acc. pl. à στονόεις, εντος, ὁ, *gemebundus*. Them. στενὸς, ὴ, ὸ; *arctus*. ϑ. 684.

Στρατὸς, ὁ, *exercitus*. ε. 244.

Στρυμόνα, acc. à στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 339.

Στρωτοῖς, dat. pl. à στρωτὸς, *stratus*, hoc à στρώννυμι, *sterno*, f. στρώσω. Them. στορέω, ῶ, f. έσω, *sterno*. ϑ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præs. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. στρέφω, f. ψω, verto, p. φα, a. 2. ἔστροφον. ε. 526.

Στυγερὴ, Ion. pro στυγερὰ, horribilis, à στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio prosequor. ϑ. 226.

Στυγερώπης, *invisus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. ε. 194.

Στὺξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. Th. στυγέω, ῶ, f. στύξω, ab insus. στύγω, *odio prosequor, exhorresco*. ε. 308. ϑ. 361. 805.

Σὺ, tu. ε. 27.

Σύες, *sues*, à σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, *sus*, pro quo usitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ. α. 177.

Σύλασκε, *vi spoliabat*, imperf. Ionic. vel Poetic. pro ἐσύλα, à συλάω, ῶ, spolio. Th. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτον, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. Th. μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ε. 561.

Σύμπλασσε, pro συνέπλασε, *conformavit*, a. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Att. πλάττω, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην. ϑ. 571.

Σύμφορον, *comes*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. οἴσω. ε. 300.

Συμφράσσαιτο, *suggererent*, a. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, *simul delibero*. Th. φράζω, f. σω, dico, p. κα, a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. ϑ. 471.

Σὺν, *cum*. σὺν κείνοισι, *cum illis*. ϑ. 628.

Συναΐκτην, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήκτην, *irruebant*, à συναίσσω, *una impetu feror*. fut. συναΐξομαι, præt. pass. συνήϊγμαι, plusq. perf. συνήγμην, ξο, κτο. Th. αἴσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. pl. præs. sub. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro*. Th. ἀντὶ, præp. *pro*. ϑ. 877.

Σωεῖχε, *continebat*, imperf. à σωέχω, *contineo*. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a.2. ἔσχον. α. 315.

Σωεχέως, *continue*, adv. à σωεχής, ές, ὁ, ἡ, *continuus*. Th. ἔχω, habeo. Ϟ. 636.

Σωνεείκεται, *confertur*, 3. præſ. ind. ab συνείκω, Poëtice, pro συνέγκω. Th. φέρω, f. οἴσω, a.1. ἤνεγκα. α. 440.

Σωήθεας, acc. pl. à σωήθης, ες, ὁ, ἡ, *conſuetus*. Th. ἦθος, ες, τὸ, mos. Ϟ. 230.

Σωιέμϝ, Ion. pro σωιέναι, præſ. inf. à σωίημι, committo, intelligo.

Σωίσων, *concurrerunt*, una iverunt. 3. plur. imperf. act. ex σὺν, & εἶμι, *eo*, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἴτον, ἴτην, ἴμϝ, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἴον. α. 383.

Σωοισόμεϑα, *congrediamur*, 1. plur. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. Th. φέρω, fero. α. 358.

Σωωχαδὸν, adverb. *confertim*, à σωέχω, contineo. Them. ἔχω, *habeo*. Ϟ. 690.

Συελίϛων, gen. pl. à σύελιξ, ιγγος, ἡ, *tibia*. Th. συελίσσω, *ſibilo*. α. 278.

Συῤῥάπλειν, *conſuere*, à ῥάπτω, f. ψω, p. ἔῤῥαφα. ε. 542.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. ε. 611.

Συρφετὸν, *paleas*, *ſordes corraſas*, tanquam à σύρω, f. ῥῶ, *traho*.

Συῶν, *aprorum*, gen. pl. à σῦς, Doricè, pro quo ὗς, *ſus*. α. 168.

Σφέων, *ipſorum*, vel *ipſarum*, σφε *illos duos*, pro σφὲ, accuſativus dual. σφὶ, pro σφίσι. σφιν, pro σφίσιν. σφέας, σφᾶς, *ipſos*. α. 62. Ϟ. 144. 624.

Σφέτερον, *ſuum*, à σφέτερος, ον, ὁ, ſuus. σφετέροισι, & σφετέρῃσι, dat. pl. Th. ἑ, *ſe*, pronomen. ε. 2. α. 247.

Σφίϛ', pro σφίϛα, acc. à σφὶγξ, σφιγγὸς, ἡ. Th. σφίγγω, *conſtringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. Ϟ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 423.

Σχεδὸν, *prope*. α. 426. 432.

Σχέτλιος, ον, ὁ, *miſer*, σχέτλια ἔργα, *prava opera*. ε. 185.

Σχίσας, *conſcindens*, pro σχίσας, part. a. 1. act. à σχίζω, *findo*. f. ίσω, p. ἔσχικα, p. paſſ. ἔσχισμαι, a. 1. paſſ. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώϛοι, *ſervarit*, præſ. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα, p. paſſ. σέσωσμαι, a. 1. paſſ. ἐσώθην. ε. 374.

Σῶμα, ατος, τὸ, *corpus*, σώματος. α. 426.

Σωρὸν, accuſ. à σωρὸς, οῦ, ὁ, *acervus*. hinc σωρεύω, *coacervo*. ε. 776.

Τ.

Τὰ, τοῖα, τοίδε, τοίσδε. ε. 266. τοίτ'. ε. 396. τοῖ, Poëtice, pro σοί. α. 162.

Ταλαιεργῶν, genit. pl. *laborioſorum*, à ταλαιεργὸς, *qui patienter opus facit*, à τάλας, αντος, ὁ, *miſer*. Th. ταλάω, *ſuffero*, vel τλῆμι, *fero*. ε. 46. 789.

Τα-

Ταλαηράθυμος, *magnanimus*, qui animo res arduas perferre, & ſuperare poteſt, ex ταλάω, *ſuffero*, & ηραθία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρους, *ciſtas*, acc. pl. à τάλαρος, ου, ὁ, *qualus*, in quo lana & fuſi. Them. ταλάω, *ſuffero*, f. άσω. α. 293.

Ταλασίφρονος, *ærumnoſi*, genit. ſing. à ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tolerat*, ex ταλάω, *ſuffero*, & φρήν, ενὸς, ἡ, mens. Θ. 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. τέμνειν, & ταμέειν, Dorice, pro τέμνειν, præſ. activ. infinit. τάμοιο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, ſeco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p. m. τέτομα. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀποτάμοιο. a. 2. opt. m. ε. 421. 423. 789. 805.

Ταναύπεπλος, *longa veſtis*, à ταναύω, idem quod τείνω, *extendo*, & πέπλον. α. 83.

Ταναύῤῥιζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in viſceribus terræ diffundit, in aëre vero ramos, à ταναύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Ταναοίπτερος, *expandens alas*, ex ταναύω, pro τείνω, *extendo*, & πτέρον, τὸ, *ala*. ε. 210.

Ταναοφύρτης, *procera*, à ταναόφυρτος, ex ταναύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὰ, *malleolus pedis*, qui feſtinat, & extenſis paſſibus incedit. Θ. 364.

Ταυτέλιχα, *hirſutam*, acc. ſing. à ταυτέλιξ, *qui laxo capillo eſt*, ex ταναύω, ſeu τείνω, *extendo*, & θέλιξ, τελιχὸς, ἡ, *capillus*. ε. 514.

Ταχωθῆτα, ταχωθῆτ', *ut primum*. Th. χως. ε. 465.

Ταρτάρου, *Tartari*, gen. à τάρταρος, ου, ὁ, in pl. τάρταρα, quam anomaliam Scapula præterit. Θ. 807.

Ταρφέες, *crebræ*, nom. pl. à ταρφὴς, ſeu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, *denſus, creber*. Th. τάρφος, εος, τὸ, *denſitas*. Θ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab ὅτος, αὕτη, τοῦτ, hic, hæc, hoc. ε. 27. Θ. 75.

Ταύρειος, α, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. Th. ταῦρος, ου, ὁ, *taurus*. α. 104. Θ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ου, ὁ, *ſepulcrum*, à θάπτω, f. ψω, *ſepelio*, in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adv. à ταχὺς, *celer*, in acc. ταχὺν, & τάχ', pro τάχα, ταχέως. ſuperl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quam ociſſime*. ε. 85 310. Θ. 490.

Τάων, Æol. pro τῶν, in f. g. ab articulo, ἡ. ε. 824. α. 6.

Τ'. Vide κὲ. ε. 4. 7.

Τε reſpondet Latino *que*, & hinc eſt ὅτε. ε. 3. 4. τε ἰδὲ, *atque*. Θ. 624.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. à θάλλω, pro τεθαλε, metri cauſa, hinc in præt. part. med. τεθαλυῖα. ε. 225. Θ. 902.

Τεθνειῶτος, mortuum, part. præt. act. pro τεθνεικότος, à τέθνημι, pro θνήσκω, *morior*, f. 2. m. θανέομαι, a. 2. ἔθανον, præt. τέθνηκα, & τέθνεικα, ad formam & τέθεικα. pro τεθνεώς, *mortuus*, Plato in Epist. τεθνεώς, Poëticè etiam τεθνηώς, p. m. τέθναα. α. 454.

Τεῖχος, εος, τὸ, *murus*. ε. 244.

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔτεκε, à πίκτω, *pario*, τεκέσθαι, a. 2. med. infin. Vid. ἔπικτεν. Ϡ. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκος, εος, τὸ, *fœtus*. Them. πίκλω, *pario*. Ϡ. 478.

Τέκεθ', *peperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκετο, metri causa abjicitur augmentum. Th. πίκλω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. Ϡ. 308.

Τεκμαίρεται, *destinat*. 3. pers. præs. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco, struo*. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. ε. 227.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ου, τὸ, *filius*. Th. πίκλω, *pario*. ε. 233.

Τέκον, *pepererunt*, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔτεκον, à πίκλω, *pario*. α. 6.

Τέκος, εος, τὸ, *fœtus, proles*, à πίκλω. α. 216.

Τεκοῦσα, *pariens*, part. a. 2. act. ût & τεκοῦσ, à πίκλω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. Ϡ. 471.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, pro τεύκτων, à τεύχω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέτυγμαι. ε. 25.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, *lorum ensis*. Th. τελάω, ῶ, f. άσω, *suffero*. α. 222.

Τελέεσθαι, præs. inf. pass. πελέεσθαι ἔμελλον, *perficienda erant*. à τελέω, ῶ, f. έσω, p. κα, *ad finem perduco*, præt. pass. πετέλεσμαι. ε. 271. Ϡ. 552.

Τελέθουσι, præs. sub. à πελέθω, (Poët.) *sum*. Th. τέλω. ε. 175.

Τελεσσιδώ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. Ϡ. 358.

Τελέσσαιμι, *peragam*, a. 1. opt. act. à τελέω, f. έσω, *perficio*, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, a. 1. act. τελέσῃ, a. 1. subj. τετελεσμένος, perf. part. ε. 559. α. 36. Ϡ. 170.

Τελοῦσι, pro τελοῦσι, Doricè, à τελέω. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. Ϡ. 89.

Τελεσφόρος, *ad finem perducens* vel *perductus*, ex τέλος, εος, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. Ϡ. 740.

Τελοῦντὶ, acc. à τελοῦντη, ης, ἡ, idem quod τελευτὴ, *finis*, exitus. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. ε. 331.

Τελήεντος, gen. à τελήεις, *perfectus*. Th. τέλος, εος, finis. Ϡ. 242.

Τέλος, εος, τὸ, *finis, exitus*. ε. 165. 216.

Τεμένει, *luco*, à τέμενος, εος, τὸ, *lucus*. Them. τέμνω, μῶ, *seco*. α. 58.

Τένδῃ, *arrodit*, 3. præs. ind. à τένδω, *rodo*, arrodo. ε. 622.

Τένοντε, accus. dual. à τένων, οντος, ὁ, *tendo*. Thema est τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, *paritura*, fut. 1. med. infin. à πίκλω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2.

a. 2. ἔπτην, a. 1. paſſ. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. ϑ. 469.

Τεὸν, *tuum*, à τεὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*, Doricè, pro σὸς, σὴ, σὸν. Th. σύ, tu. ſ. 339.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. ϑ. 744.

Τέρενα, accuſ. ſing. à τέρην, ενος, ὁ, *tener, mollis*. Th. τείρω, *vexo, affligo*. ϑ. 5.

Τερμιόεντα, *talarem*, acc. ſing. à τερμιόεις, εντος, *ad pedes uſque demiſſus*. Th. τέρμα, ατος, τὸ, *terminus, meta*. ſ. 335.

Τέρπονται, 3. præſ. ind. τέρποντ', pro τέρπονθ, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τέρπω, ψω, *delecto*. ſ. 115.

Τέρπῃ, *delectat*, à τέρπω, f. ψω. a. 47. ϑ. 37.

Τερπικέραυνον, *fulminibus gaudentem*. à τέρπω, *delecto*, & κεραυνὸς, ὅ, ὁ. ſ. 52. 271.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Muſæ, tripudiis ſe oblectans, à τέρπω, delecto, & χορὸς, ὅ, ὁ, chorus, tripudium. ϑ. 78.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Th. τέρπω, delecto, f. ψω. ϑ. 917.

Τεσσαρακοντάετα, *quadraginta*. Th. τέσσαρες, quatuor. ſ. 383.

Τεσσαρακοντάετὴς, *quadragenarius*, ex τεσσαρακοντάετα, *quadraginta*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & ἔτος, ους, τὸ, annus. ſ. 439.

Τέτατται, *extenſus eſt*, præt. paſſ. & τέτασθ, pro ἐτέτασθ, pluſq. perf. verbi τείνω, f. νῶ, p. τέτακα, præt. paſſ. τέταμαι. ϑ. 638.

Τεταρτάτῃ, *quarta*, dat. à τέταρτος, η, ὁ, *quartus*. Th τέσσαρες. ſ. 798.

Τετελεσμένον, perf. part. Vide in τελέσαιμι. ſ. 559.

Τετιμένη, honorata eſt, per epentheſin Poëtic. τετιμένη, perf. part. paſſ. à τίω, punio, *honoro*, f. ίσω, p. κα. ϑ. 415.

Τετίμηται, *honorata eſt*, à τιμάω, *honoro*. Th. τίω, *idem*. ϑ. 449.

Τέτλαϑ', *ſuſtineas*, pro τέτλαϑι, per reduplicationem pro τλῆϑι, a. 2. imperat. ab a. 2. ἔτλην, verbi τλῆμι vel τλάω, per ſyncopen pro ταλάω, f. τλήσω. ſ. 716.

Τέτμῃ, 3. ſing. præſ. ſubj. à τέτμω, *ſortior, invenio*. Vide τέμνω, *ſeco*. unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Euſtathio) τέτμω. ϑ. 610.

Τετοκυίης, *enixæ*, præt. med. part. à τίκτω, *pario*, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ſ. 589.

Τέτορ', pro τέτορε, in dual. num. τέτορες, *quatuor*. ſic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. ſ. 696.

Τετραμμένῳ, *verſus*, perf. part. paſſ. à τρέπω, *verto*, f. ψω, p. m. τέτροπα. ſ. 725.

Τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternarius*, τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Them. τέσσαρες, *quatuor*. ſ. 792. 796.

Τετράτυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς,

ἀάδος, ἡ, *quaternio*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & θρύπτω, *frango*, f. ψω, perf. pass. τέθρυμμαι. ε. 440.

Τέτραπλος, per metathesin τέπταρλος, η, ον, *quartus*. Th. τέσσαρες. ε. 594.

Τέττιξ, ιγος, ὁ, *cicada*. α. 393.

Τέτυκται, 3. perf. pass. à τέτυγμαι, verbi τεύχομαι, *fum*. Th. τεύχω, ξω, *fabricor*. ε. 743. 750.

Τέτυκθο, pl. perf. pro ἐτέτυκθο, à τεύχω, fabricor. Vide in τέτυκται. α. 154.

Τευ, Doricè pro σύ, & hoc pro σοῦ. Th. σὺ, tu. ε. 328.

Τεύξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεύξαν pro ἔτευξαν, a. 1. act. 3. pl. τεύξειαν, Ion. pro τεύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. ε. 79. 399. θ. 141.

Τεύχεα, τὰ, *arma*, τευχέ', pro τεύχεα, τεύχεσι. α. 60. θ. 186.

Τεύχων, *machinans*, à verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 263.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνῃσι, Ionicè pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à τεὸς, *tuus*. ε. 23.

Τῇ, hac, τῇδε. ε. 206. 633.

Τηθὺς, ύος, ἡ, nomen mul. in acc. Τηθεὰν. θ. 136.

Τήκεται, liquescit, à τήκω. θ. 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλοῦ, *procul*, idem quod τῆλε, τηλόθεν. θ. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.

Τηλεκλειθῖο, gen. Ion. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*, à τηλεκλειθὴς, ές, ὁ, est nomen viri. q. d. *longè latéque celeberrimus*. ex τῆλε, *procul*, & κλειτὺς, *inclytus*. Them. κλείω, *celebro* α. 327.

Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπθομαι, f. ψομαι, *video*. θ. 566.

Τῆμος, *tunc*, τημύθιος, pro τῆμος. Th. ἧμος, *quum*. ε. 574.

Τλὼ, τλὼ δὲ, τλὼ γε, τῆσιν pro τοῖσιν. Ion. ab ἡ. ε. 12 39. θ. 917.

Τλὼ, acc. Doricè, pro σὲ, à σὺς, σὴ, σὸν. Th. est σὺ, Doricè τὺ. ε. 299.

Τητῶ, *careas*, 2. perf. præs. à τηθέομαι, ῶμαι. Th. τηθέω, ῶ, f. νσω, privo. ε. 406.

Τί, interrogativum, *quare*. ε. 205. α. 380. τὶ indefinit. *aliquid*. ε. 88.

Τίεσκεν, *honorabat*, imperfect. Poëtice pro ἔτιε, à τίω, *honoro*, f. τίσω. α. 9. hinc & τίετο.

Τίη, Poëtice pro τὶ, quid. θ. 35.

Τίθῃσι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθείη, præs. opt. ε. 516.

Τιθεὶς, præs. part. τιθέμεν, Ionicè pro τιθέναι, præs. inf. à τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθλω. ε. 742. θ. 397.

Τιθωνῷ, dat. casus, nomen viri. θ. 984.

Τίκλε, Poëticè pro ἔτικλε, imperf. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. θ. 223.

Τιμᾷ, *honorat*. τίμα, imperf. pro ἐτίμαε, *honorabat*. Them. τίω, *honoro*. τίμησε, a. 1. ind. pro ἐτί-

ἐτίμησα. Θ. 532.

Τιμὴ, ῆς, *honor*. τιμάω, à τίω, *honoro*. Θ. 203.

Τιννυθαι, *puniri*, præſ. inf. idem quod πιθθαι, τιννυμένας, *vindicantes*, præſ. part. Th. τίω, *punio*. ε. 802.

Τίσιν, *honorarunt*. 3. pl. a. 2. act. pro ἔπιον, prima in a. 2 brevis eſt, cæteroquin longa, à τίω, honoro. α. 85.

Τίρινθος, nomen oppidi, Τίρινθ', per apoſtrophum inſolentem, pro τίρινθον. α. 81. Θ. 292.

Τίς, *quis*? interrogativum, genit. τίνος. α. 72.

Τις, indefinitum in g. maſ. *quiſpiam*. εἴ τις, *ſi quis*. in fœm. g. τις, *ulla*, & in neutro τι, quod. ε. 21. 188.

Τισώμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a. 1. med. opt. à τίω, ulciſcor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτισα. Θ. 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. à τίσις, ultio. Th. τίω, punio. Θ. 210.

Τιτύσκοντας, *nocentes*, acc. pl. præſ. part. à τιτύσκω, idem quod τίω, *punio*, *lædo*. τίω, habet primam longam. Alii vertunt *feſtinantes*, à τείνω, ſed ſic prima foret brevis. Θ. 209.

Τιτύσκω, *calci*, *gypſo*, dat. ſing. à τίτυσκος, ου, ἡ, calx. α. 141.

Τιτάρησιον, Nom. propr. α. 181.

Τιτῆνες, *Titanes*, poſteri Saturni, τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poëtice à τιτύσκω, ulciſcor, pœnas luo. Th. τίω, punio. Θ. 630.

Τμηθῆσαι, *cæſa*, a. 1. part. paſſ. à τέμνω, *ſeco*, *ſcindo*, f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, a. 1. paſſ. ἐτμήθην, præt. med. τέτμαμαι. ε. 418.

Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præpoſit. ε. 50. 362. 483.

Τόθ', pro τότε, *tunc*, & τόθεν, idem. α. 32. 76.

Τοὶ, particula eſt enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatus tantum gratia. ε. 106.

Τοίγε, *illi*. ε. 724.

Τοῖο, Poët. pro οὗ, ab ὁ, art. præpoſ. pro αὐτοῦ. Θ. 210. 493.

Τοῖος, talis. Th. οἷος, *qualis*. α. 41.

Τοῖς, ipſis, dat. pl. τοῖσι, paragoge Ion. τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, art. præpoſit. ε. 57. 170.

Τοῖχον, *parietem*, acc. ſing. ε. 730.

Τοκῆι, dat. Ionicè, pro τοκεῖ, à τοκεύς, *parens*, acc. τοκῆα, dat. pl. τοκεῦσιν, à τίκω, f. τέξομαι, *pario*. ε. 186. Θ. 155.

Τὸν, quem, acc. ab ὁ, art. præp. ε. 32.

Τόσσος, & Poëtice τόσος, tantus. Th. ὅσσος, & Poëtice ὅσος, η, ὁ, quantus. ε. 658. α. 441.

Τότε, τότ', pro τότε, *tunc*. Them. ὅτε, *quando*. ε. 563. 614.

Τό, τ', *hocque*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 358.

Τοπάρος, idem quod πάρος, Poëtice pro πρὸ, ante, τοπάροιθε. ε. 182. Θ. 394.

Τοπρῶτον, *primum*. Sic τὸ πρωΐ, *mane*, τὸ καθημέρον, *quotidie*, eleganter præponitur τὸ. ε. 485.

Τῆ, & τῇδε, *quo*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 33. 228.

Τῆτο, & τῆτ', τῆθ', pro τῦτο, ab ὅτος, αὕτη, τῦτο, *hic, hæc, hoc.* ε. 120. 360.

Τήνεκα, *quocirca*, pro οὕνεκα, cujus gratia. ε. 49. ϑ. 88.

Τῆς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ε. 136.

Τρεῖτλω, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρεῖτλω, ad formam ἐτυπτέτλω, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἔτρεον, *tremebant*, à τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres*. ϑ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in accus. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ε. 314. 414.

Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. act. infin. à τρέφω, *alo*. f. ϑρέψω, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 480.

Τραχεῖα, *aspera*, f. g. à τραχύς, ύος, ὁ. α. 119.

Τρέωσε, Poët. pro ἔτρεσε, *expavit*, à τρέω, *expaveſco*. ϑ. 850.

Τρέχει, *abit*, 3. præſ. ind. à τρέχω, curro, f. ϑρέξομαι, perf. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 217.

Τρηχέα, *cavernoſæ*, Poët. pro τρητά, in f. g. à τρητός, ή, όν, *perforatus*. Th. τρήω, pro quo uſitatum, πτρήω, perforo, f. τρήσω, dicitur & τετραίνω, pro πτραίνω, unde aor. 1. ἐτέτρησα. ϑ. 331.

Τρηχῖνος, genit. à τρηχῖν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρηχύς, Ion. pro τραχύς, *aſper*. ε. 289.

Τρίβεσι, *atterunt*, 3. pl. præſ. ind. à τρίβω, f. ψω, *tero*, *attero*, p. φα, præt. paſſ. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα. ε. 249.

Τριηκάρηνον, triceps, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τὸ, caput. ϑ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα, ſunt enim ἀχλίαδες. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 694.

Τριηκοσίαδα, acc. à τριηκοσίας, άδος, ἡ, *triceſima pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, à τριηκόσιοι, *trecenti*. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 764. ϑ. 715.

Τρίπηχυν, *tricubitalem*, acc. à τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εως, ὁ, *cubitus*.

Τρίποσ', pro τρίποδα, tripodem, à τρίπους, οδος, ὁ, tripes. τρίπόδιον, acc. *tripedale*, à nominat. τρίπόδης, ες, ὁ, τρίπους, ους, ὁ, Æol. pro τρίπους, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πούς, ποδός, *pes*. ε. 421. 655. α. 312.

Τρίπόλιν, dat. ſing. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra quæ ter aratro verſa fuit*, à τρεῖς, & πολέω, *verto*, *aro*. ϑ. 971.

Τρίς, *ter*, à τρεῖς, *tres*. ε. 171. 250.

Τριτεινάδα, acc. à τριτεινάς, άδος, ἡ, *tertius nonus dies menſis*, h. e. vigeſimus ſeptimus, ex τρίς, *ter*, & ἐννέα, novem. ἐννάς, άδος, ἡ, & εἰνάς, άδος, ἡ, *nonus dies*. ε. 812.

Τριτοπαιδεκάτην, h. e. triceſimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem. ε. 778.

Τρι-

Τελαπίθαμον, à ἀπιθαμὴ, ῆς, ἡ, *spithama*, ein spanne / quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 424.

Τελεσχεὶ, *triplici serie*, adverb. ex τελις, seu τρεῖς, *tres*, & σείχω, f. ξω, *ordine eo*. ϑ. 727.

Τέλτον, *tertium*, pro τέλπτν dicitur etiam τέλπεδον. Them. τρεῖς, *tres*. ε. 142.

Τελπτώνεια, nomen Minervæ. α. 197. est etiam nom. mul. ϑ. 924.

Τέλχις, *pili*, à nominat. ϑελξ, τελχὸς, ἡ. α. 391. in dat. pl. ϑελξὶ. ε. 537.

Τρωίλω, *Troïlum*, à τρὼς, τρωὸς, ὁ, *Troianus*. ε. 164.

Τροπὴ, *conversio*, τροπὰς, acc. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poëticam, quam vocant συνεκλεῖ. ε. 477. 562.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora desumpta à rota. Th. τρέχω, curro. ε. 516.

Τρυγητῆρων, gen. pl. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, *vindemiator*, h. e. qui vina demit, à τρυγάω, *fruges carpo*. item per synec. gener. *vindemio*. Th. τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τρίφαλον, à triplici cono. Th. φαλὸς, ὃς, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absumunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 303.

Τυὴ, *tu*, pro Dorico, τὺ, & hoc pro σὺ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percussus*, a. 2. pass. à τύπτω. α. 362.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. ϑ. 1015.

Τυτθὸς, ὃν, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululum*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τυτθὸς, ὃν, ὁ, *mamma*. ε. 467.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ωνος, ὁ, nomen proprium viri, τυφάονιον, nomen proprium loci. α. 32. ϑ. 306.

Τυφωέος, gen. τυφωδὺς, nomen est gigantis. ϑ. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. ϑ. 360.

Τυχόντι, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *sum, evenio, incido*, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τέτυχα. ϑ. 973.

Τώγ', *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ε. 473. sed τῷ, dat. sing. ε. 279.

Τῶν, & τῶν γε, gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 244. 333.

Τὼς, *sic*, pro ὥτως, per aphæresin. Th. ὅτος, ὃ, ὁ, *hic*. α. 219.

Υ.

Υἅδες, *stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. ε. 613.

Ὕβρις, ὕβρεος, ὕβριν, ὕβρεις, *injuriæ*. Hinc est ὑβρίζω. *contumelia afficio*. unde est, ὑβριστὴς, ὃ, ὁ, insolens, protervus. in accusat. ὑβριστὴν. ε. 212. ϑ. 307.

Ὑγρὸς, ὃν, ὁ, humidus: hinc ὑγραίνω, *humecto*. ε. 623.

Ὕδει, *aquæ*, dat. cal. ab ὕδωρ, ατος,

ος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, *aqua*. ε. 61.

Ὑδρίω, Ion. pro ὑδρεύω, Hydram, ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. Θ. 313.

Ὕδωρ, *aqua*, genitiv. ὕδατος. ε. 194.

Ὑέ, *pluit*, 3. præſ. ind. ab ὕω, *pluo*, f. ὑσω. hinc ὑετὸς, οῦ, ὁ, *pluvia*. ε. 543. 550.

Υἱὶ, à nominativo υἱὶς, *filius*, in gen. υἱὶος, & contractè υἱὸς, in dat. υἱὶι, & contractè υἱῖ. α. 150. υἱέϊ, υἱεῖς, ad formam βασιλέες, ab υἱὸς, *filius*. vox hæc variè declinatur, in 3 ſimpl. itemque in 2 & 3 contractorum. Θ. 368.

Υἱὸς, οῦ, ὁ, *filius*. Θ. 526. 532.

Ὕλη, ης, ἡ, *ſylva*. hinc ὑλήεις, εντος, *ſylvoſus*, ὑληέστης. Θ. 1010.

Ὑλητόωσι, *qui in ſylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑλητόης, ex ὕλη, ης, ἡ, *ſylva*, & κοίτη, *lectus*. confer ſupra ἡμερόκοιτος, *qui toto die dormit*. ε. 527.

Ὑλοτόμος, ου, *cæſor lignorum*. hinc & ὑλοτομέω, *ligna in ſylvis cædo*, ab ὕλη, *ſylva*, & τέμνω, ſeco, f. μῶ, p. m. τέτομα. ε. 420. 805.

Ὑλοφάγος, gen. Ion. ab ὑλοφάγος, *qui ſylvas depaſcitur*, ab ὕλη, ſylva, & φάγω, *edo*, a. 2. ἔφαγον. ε. 589.

Ὑμεῖς, *vos*, à σὺ, *tu*. hinc ὑμέτερος, veſter. Θ. 963.

Ὑμέναιος, *hymenæus*, ab ὑμὼ, ένος, ὁ, *pellicula, qua fœtus involvitur*. α. 274.

Υ̓́μμι, *vobis*, Æolice, pro ὑμῖν. ὑμὸν, pro ὑμέτερον. α. 328. Θ. 662.

Ὑμνέω, celebro, laudo, f. ήσω, ὑμνείουσαι, Poët. pro ὑμνήσουσι, pl. part. præſ. f. g. ὑμνήσῃ, a. 1. act. ſubj. ὑμνοῦσι, Dorice, pro ὑμνῶσι. ὑμνοῦσαι, part. præſ. f. gen. pl. num. pro ὑμνούσας, Dorice, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ε. 2. Θ. 11. 33.

Ὕμνος, ου, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνω, *carmine*. ε. 655.

Ὑοῖ, *pluat*, præſ. opt. Vide in ὑει. ε. 486.

Ὑπαί, præpoſit. pro ὑπὸ, Poëtice, ubi redundat. α. 71. 278.

Ὑπαλδύεσθαι, *ſubterfugere*, ſcil. debes, (a. 1. med. infin. Th. ἀλέω, *molo*, *vito*, Poët. ἀλδύω.) ε. 555. ὑπαλδύσω, *evita*. ε. 758.

Ὑπαλύξαι, *effugere*, a. 1. act. inf. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Th. ἀλέω, *vito*. α. 304.

Ὑπεδέκτο, *ſuſcepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. habet ſignificationem mediam, ab ὑποδέχομαι, ξομαι, prær. ὑποδέδεγμαι, *ſuſcepi*. Th. δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. Θ. 513.

Ὑπέθηκεν, *inſtruxit*. 3. ſing. a. 1. med. ind. ab ὑποτίθημι, ſuppono. Th. τίθημι, pono. Θ. 175.

Ὑπεκφύγοι, *effugiat*, a. 2. opt. ab ὑπεκφεύγω, clam effugio, ab ὑπὸ, ἐκ, φεὺ, & φεύγω, *fugio*. α. 42.

Ὑπεναντίος, *adverſarius*, ab ἐναντίος, *oppoſitus*. Th. ἀντὶ, præpo-

positio, *pro.* α. 347.

Υ πένερθε, ab ἔνερθε, *infra.* Them. ἔρα, ας, ἡ, *terra.* α. 410.

Υ πεξήλυξε, *evitavit*, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσκω, f. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ε. Ϟ. 615.

Υ πὲρ, præpositio. *pro, supra.* ε. 45.

Υ ὑπερβάλλων, *superans*, præs. part. Th. βάλλω, jacio, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 487.

Υ ὑπερβασίᾳ, ας, ἡ, *transgressio*, Poëtice, pro ὑπερβασις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior.* Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 825.

Υ πέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *supra*, & βία, ας, ἡ, *vis, robur*, unde est Latinorum, *superbus.* Ϟ. 139.

Υ περιφανὴς, & ὑπερφάνος, ος, ὁ ἡ ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερφάνα τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, ostendo, in lucem edo. Ϟ. 149.

Υ περφώρε, ορος, ὁ, *superbus.* Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir.* Ϟ. 995.

Υ πέρθεν, seu ὕπερθε, supra. Th. ὑπὲρ, *super.* ε. 543.

Υ πέρθυμος, ὁ, *magnanimus.* Th. θυμὸς, ὁ, ὁ, *animus.* Ϟ. 719. 937.

Υ περθύριον, *superliminare.* Th. θύρα, ας, ἡ, *janua.* α. 271.

Υ περιονίδαο, gen. Æol. pro ὑπερ-ιονίδου, ab ὑπερίονίδης, ου, ὁ, nomen gentil. Ϟ. 1010.

Υ περίονος, gen. ab ὑπερίων, nomen viri. Ϟ. 134. 374.

Υ περκύδανλα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria supereminens.* Th. κῦδος, εος, τὸ. *gloria.*

Υ περμενέος, *præpotentis*, ab ὑπερμενὴς. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 413.

Υ πέρνος, ου, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 421.

Υ περόπλου, gen. ab ὑπερόπλος, *insolens*, cujus robur arma superat. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma.* Ϟ. 516.

Υ πέσση, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίσημι, suppono. Them. ἵσημι, *statuo.* f. στήσω, a. 2. ἔστην. Ϟ. 402.

Υ πέρτατα, *supremas*, superl. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπέρτερος, *superior*, ab ὑπέρατος, dicitur etiam ὕπατος, per syncopen. *Consul.* ε. 8.

Υ πδυηθεῖσ', *congressa*, a. 1. part. pass. pro ὑπαδυηθεῖσα, ab ὑπαδύω. Th. δύη, ης, ἡ, *lectus.* Ϟ. 374.

Υ πῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *subsum.* α. 266.

Υ πνος, ου, ὁ, somnus, ὕπνω. ε. 116.

Υ πὸ, & ὑφ', *à* vel *sub.* præpositio. α. 63. 367.

Υ ποδδείσας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ ingeminatur metri causa, ab ὑποδείδω. Th. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. α. 98.

Υ πκφεύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκφύγῃσι, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Υ ποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium aor. 1. pass. ab ὑποδμάω, f. ήσομαι, p. δέδμημαι,

μαι, pro ὑποδαμάσομαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Ὑποκυσαμένη, σ duplicatur metri causa, part. a. 1. med. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Th. κύω, f. σω, in utero fero. Θ. 308.

Ὑπόδρα, *torve*, adverb. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑποδρα, pro ὑπόδρα, per epenthesin δ. Th. ὁράω, f. άσω, ὥρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Ὑπολαμπὲς, neutr. ab ὑπόλαμπης, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Ὑπαλδύεο, *fuge*, pro ὑπαλδύου, præs. imper. ex ὑπὸ & ἀλδύομαι. Th. est ἀλέω, *molo*, item *vito*. ε. 758.

Ὑπνος, ου, ὁ, *somnus*. Θ. 212.

Ὑποπόρκις, *quæ liberos habet*, à πόρτις, ιος, ἡ, *vitula*. ε. 601.

Ὑποταρτάριοι, *sub tartarum detrusi*. Th. τάρταρος, ου, ὁ, *tartarus*. Θ. 851.

Ὑποσσυμένων, *irruentibus*, præs. part. verbi σεύω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Ὑποχόμπῳ, part. a. 1. med. ab ὑπέχομαι, *promitto*, f. ὑποχήσομαι, p. ὑπέχημαι, a. 2. m. ὑποχόμην, ab ὑπέχω. Th. ἔχω. habeo. Θ. 170.

Ὑποχθόνιοι, *subterranei*, nom. pl. ab ὑπὸ *sub*, & χθών, *terra*. ε. 140. Θ. 304.

Ὑποδέξεται, *suscipit*, f. 1. m. ab ὑποδέχομαι. f. ξομαι. à δέχομαι, capio. Θ. 419.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Ὑστερος, α, ον, ὁ, *posterior*, *sequens*. ε. 349.

Ὑφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Ὑφήσσων, *aliquanto minor & junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ. & ἧττων, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, *altus*, *a*, *um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὕψι, alte. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo*, *resono*. ε. 8.

Ὑψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, *alte*. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. Them. ζεύγνυω, *jungo*. ε. 18.

Ὑψίκομος, *altè comatus*. Epith. quercus, ex ὕψι, altè, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Ὑψιμέδοντος, gen. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans*. ex ὕψι, altè, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. Θ. 529.

Ὑψόθεν, & ὑψοῦ, altè, adverbia. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ε. 549. 847.

Φ.

Φαέθοντα, *Phaëthonta*, nomen viri. φαέθων, οντος, ὁ, *lucidus*. præs. part. q. d. *lumen currens*. à φαέθω, idem quod φάω, *luceo*. Θ. 760.

Φαείνῃ, *lucet*, 3. præs. ind. act. à φαείνω, luceo. Th. φάω, luceo. ε. 526. Θ. 372.

Φαει-

Φαεινὸς, ἡ, ὁ, *splendidus*, à φαείνω, idem quod φάω, *splendeo*. α. 225.

Φαεσιμβρότου, gen. à φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*. à φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. Ϡ. 958.

Φαίδιμος, ε, ὁ ἢ ἡ, *illustris*. Th. φαιδρὸς, ᾶ, ὁ, *hilaris*. Ϡ. 940.

Φαιδρυνθῆναι, *ablue*, præs. inf. pass. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαιδρὸς, ᾶ, ὁ, alacer. ε. 751.

Φαινομένῳ, *apparentem*, præs. part. pass. à φαίνω, *ostendo, facio apparere*. φαίνετε, *ostendite*, φαῖνε pro ἔφαινε, *exserebat*, imperf. Ionic. Vide φανείη. Ϡ. 443. 689.

Φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata*. Ϡ. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*. 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. sub. φανείσης, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ; at 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. pass. πέφαμμαι, a. 2. pass. ἐφάνθω. ε. 456. 596.

Φάος, εος, τὸ, *lumen*, à φάω, *luceo*. ε. 154.

Φαρέσσι, dat. pl. Poët. à φᾶρος, εος, τὸ, *vestis exterior, palla*. ε. 196.

Φαρέτρῃσιν, acc. Ion. ὥσθ' τὸ φέρεσθαι, *quia sagittæ in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ου, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ε. 483.

Φασὶ, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præs. à φημὶ, dico. ε. 801.

Φάσις, nomen fluvii. Ϡ. 340.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poëtice, ab inusit. φάσκω, Sic φάσκε (ἰλιαδ. 6. v. 60.) pro ἔστη. Ϡ. 209.

Φατὸς, *celebris*, φατειὸς, *enarrabilis*. & in gen. pl. φατειῶν. Th. φημὶ vel φάω, *dico*. ε. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἐτάμην, ασο, ἔτατο. Th. φημὶ, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præs. imperat. m. Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι. ε. 602.

Φειδὼ, οῦς, ἡ, *parsimonia*. 4. contract. hinc φειδωλὴ, parca. ε. 367. 718.

Φερέμεν, Ion. pro φέρειν, *pascere*, præs. inf. à φέρβω, f. ψω, *pasco*. ε. 375.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. ε. 569.

Φερέσβιος, ε, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, fero, & βίος, ε, ὁ, *vita*. Ϡ. 693.

Φερεσακέας, *ferentes scuta, scutiferos*, à φερεσακὴς, hoc à φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *scutum*. Th. σάττω, *onero*. α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præs. ind. opt. φέρουσα, præs. part. φέρετ', pro ἐφέρετο, 3. pers. imperf. φερέμεν. Ion. pro φέρειν, à φέρω, *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. ἤνοχα. ε. 213. α. 150.

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. Ϡ. 248.

Φέρ-

Φέρτατος, superl. *præstantissimus*. à φέρω, φέρτερος. ε. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præs. part. Vide in φέροιεν. ϑ. 202.

Φεύγουσαι, *fugientes*, præs. part. f. g. pl. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα. ε. 618. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. à φημὶ, *dico*. ϑ. 550.

Φηλήτῃσι (alii φιλήτῃσι.) *furibus*, dat. pl. Ion. à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. hoc à φίλος, ου, ὁ, amicus. sed φηλήτης, ου, ὁ, *impostor*, à φῆλος, ου, ὁ, *impostor*. hinc φηλέω, *decipio*. ε. 373.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημὶ, vel φάω, *dico*. ε. 759.

Φημὶ, *dico*, præs. ind. ἔφλω, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ε. 654. 762.

Φθάμενος, *antevertens*. part. a. 2. med. à φθάω, *prævenio*, f. φθάσω, a. 1. ἔφθασε, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam ἔστάμην. ε. 552.

Φθέγγοντ', pro ἐφθέγγοντο, *fonabant*, imperf. à φθέγγομαι, *loquor*. φθέγξατο, a. 1. med. Ion. præt. pass. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. ϑ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind. præs. à φθείρω, f. φθερῶ, p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθερα, a. 2. ἔφθαρον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. ϑ. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*; præs. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ε. 796. ϑ. 59.

Φθισιώοχα, acc. sing. à φθισιώοχος, *pernicies virorum*, epitheton bello congruentissimum, à φθίω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 431.

Φθονέῃ, *invidet*, 3. pers. præs. ind. à φθονέω, invideo, f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Th. φθόνος, ου, ὁ, *invidia*. ε. 26.

Φίκιον, accus. à φίκις nomen montis. ex ἴφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes summis viribus sunt superandi. α. 33.

Φιλήτῃσι, *furibus*, dat. pl. pro φιλήταις, à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. Th. φίλος, amicus. ε. 373.

Φίλος, ου, ὁ, *amicus*. φίλα & φίλ' in pl. ε. 182. 304.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præs. ind. à φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, præt. m. πέφιλα. ε. 15. 298. 340.

Φιλεύντων, Doricè pro φιλούντων, 3. pl. præs. à φιλέω, amo. Th. φιλος. ϑ. 97.

Φιλμυρίδης, nomen gentile. ϑ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έος, ὁ, ἡ, *amans risus*. die gern lachet / Poët. geminant μ. ex φίλος, amicus, & μειδάω, rideo. ϑ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. sing. à φιλομμηδὴς, έος, quæ amat genitalia, à φίλος, & μῆδος, εος, cura, & μήδεα τά, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. In carminis dimensione hic legendum φιλομμηδῆ. ϑ. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Th. φίλος, ὁ, amicus. ϑ. 651.

Φίλε, *cari*. genit. à φίλος, ου, ὁ. *amicus*. ϑ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φίλῃ, in f. g. φίλοισιν, & φίλῃσι,

σι, dat.pl. Ion. ε. 368. Ϟ. 162. 283.

Φίλτερ☉, *carior*, comparat. pro φιλότερ☉, in ſuperl. φίλτατ☉ς, a φιλ☉, ὸς, ὁ, *amicus*. ε. 307. α. 78.

Φλεγέθοντος, *ardentis*, gen. part. præſent. à φλεγέθω, ex φλέγω, *uro*, & θέω, *curro*. Ϟ. 846.

Φλεγύαο, *aquilæ*, genit. Æolicus à φλεγύας, ὸς, ὁ, *aquila*. ἀπὸ Ϝ φλέγειν Ϲ λαμπρὸς εἶναι. α. 134.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, ξω, uro. Ϟ. 697. 859.

Φόβ☉, *timor*, à φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἐφόβουν, à φοβέω, ῶ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβέομαι, ῆμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβ☉, φείβὸς, *purus*, *lucidus*. eſtque Apollinis epitheton : & φοίβη, nomen Deæ. Ϟ. 404.

Φοινικήεις, ἐντ☉ς, *puniceus*. à φοῖνιξ, ικ☉ς, ὁ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτάω, *ventito*, *frequento*, f. ήσω, p. ηκα. ε. 103.

Φόνον, cædem, à φόν☉, ὸ, ὁ, cædes, à φένω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. α. 17. Ϟ. 228.

Φόρκυι, *Phorco*, dat. ſing. nom. propr. Ϟ. 270.

Φόρκυν☉, gen. à nomin. φόρκων, ων☉, ὁ, & φόρκυ☉, *nomen monſtri marini*. in acc. φόρκων, in dat. φόρκυϊ, pro φόρκωνι. Ϟ. 237.

Φόρμιγι, dat. ἡ φόρμιγξ, ιγ☉ς, *cithara*, *teſtudo*. α. 280.

Φορμὸς, ῦ, ὁ, *ſporta*. ε. 480.

Φορτίζεσθαι, *imponito*, præſ. inf. paſſ. verbi φορτίζω, onero, f. σω. p. πεφόρτικα. Th. φόρτ☉ς, ὸ, ὁ, *onus*. ε. 688.

Φόρτ☉ς, ὸ, ὁ, *onus*, hinc φορτίον, ὸ, τὸ, *onus*. φορτί', pro φορτία, *onera*. ε. 642.

Φόως δὲ, in lucem, à φόως, idem quod φῶς, τὸς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. Ϟ. 669.

Φραδμοσυνήσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύναις, à φραδμοσύνη, ἡ, *conſilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. ε. 243.

Φράζεσθαι, *cogitare*, præſ. inf. φρασσάτην, 3. dual. a. 1. act. Ion. φράσασθ', pro φράσασθαι, φράσαντ, pro φράσαντ☉. 3. ſing. a. 1. med. opt. φρασσάμην☉, part. a. 1. med. pro φρασσάμην☉, metri cauſa, φράζομαι, *conſidero*. Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα, a. 2. ἔφραδον. ε. 365. α. 218. Ϟ. 892.

Φρεσὶ, & φρεσὶν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρὴν, *mens*. ε. 47. 389.

Φρίσσῃ, horret. 3. præſ. ind. φρίσσω, *contremiſco*, f. ξω, p. χα. φρίσσασ', pro φρίσσασι, φρίσσον pro ἔφρισσον, imperf. ε. 510. α. 171.

Φρονέω, *ſapio*, *cogito*, f. ήσω, p. πεφρόνηκα. Them. φρὴν, ἐν☉ς, ἡ, *mens*. ε. 200. Ϟ. 461.

Φύγῃς, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 682.

Φυὴν, *naturam*, *indolem*, à φυὴ,

ῆς, ἡ. Th. φύω, naſcor. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ ἡ, *cuſtos*. Th. φυλάσσω, *cuſtodio*. ε. 122.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, ου, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. ε. 419.

Φυλάσσῃ, *cuſtodit*, 3. præſ. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, præſ. imperat. paſſ. à φυλάσσω, *cuſtodio*, f. ξω, p. χα. ε. 489. ϑ. 769.

Φῦλον, ου, τὸ, idem quod Φυλὴ, ῆς, ἡ, *tribus*, *genus*, φϑλ', pro φῦλα, nom. pl. ε. 90. 197.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, *pugna*, in acc. φύλοπιν & φυλόπιδα, proprie *clamor bellicus*, à φῦλον, ſeu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὀπος, ἡ, *vox*, q. d. ὀψ τῶν φύλων, *clamor nationum*. Sic βοὴ, ponitur pro *bello*, ἰλιαδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quaſi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ἔπις, ιδος, ἡ, *ultio*. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miſcere*, præſ. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æolic. φύρσω, p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύσῃ, *planteret*, 3. perſ. a. 1. ſub. φυτεύσαι, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *naſcor*. ε. 567. 780. 810. α. 29. ϑ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φώκην, nom. viri. *phoca*, eſt bellua marina, φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, peſſime olet. ὀδυσ. δ. 443. ϑ. 1004.

Φωνῇ, dat. ſing. à φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. α. 382.

Φῶς, *viri*, gen. ſing. φῶτα, *virum*, acc. ſing. à φὼς, *vir*, φωτῶν, *virorum*, per ſynec. ſpec. *hominum*. φῶτες, *viri*. Sed φῶς, ωτὸς, τὸ, *lumen*, differentiæ cauſa facit Genitivum pluralem φώτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 191. α. 149. 420.

X.

X', propter ſequentem Vocalem aſpiratam pro κ. pro κὴ, ſæpe pro κε, κεν, quæ ſunt dictiunculæ potentiales. ε. 390. 432.

Χαλκὸν, genit. ſing. à χάλκος, ου, τὸ, *rudis indigeſtaque materia*, *qualem fingebant*. Vide in χάλκος. ϑ. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perſ. præſ. verbi χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον. f. 2. paſſ. χαρήσομαι, p. m. κέχαρμαι. ε. 55. 356. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præſ. part. à χαλαίνω, idem quod χαλάω. f. άσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπλω, *damno afficio*, *everto*, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπὴ, χαλεποῖο, gen. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficillimus*, ſuperl. & χαλεπῶς, adv. ε. 5. 91. 290. 330. 555. 672.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, *ærea voce*, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. ϑ. 311.

Χαλκοκορυστὴν, *ærea galea munitum*, acc. ſing. à χαλκοκορυς-

τὴς,

ϛὴς, ex χαλκὸς, ὕ, ὁ, æs, & κόρυς, υθος, ἡ, galea. Ϟ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. ſing. χαλκὸς, ὕ, ὁ, æs. ε. 150. α. 415. hinc χάλκιος, ᾱ, ον, æreus, & χάλκειος, metri gratia. χαλκίδα, acc. à χαλκὶς, nomen urbis. ε. 143. 149. 653.

Χαμαὶ, humi, adv. hinc χαμαιγενέων, humi prognatorum, à χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ, & γείνομαι. Ϟ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, à χαίνω, hiſco: hinc χαόω, in chaos verto. Ϟ. 116.

Χαραϰτόμῳος, præſ. part. χαραϰτόμωμαι, Dor. & Æol. pro χαράϰσειν, à χαράϰσω, f. ξω, ſculpo, incido, acuo. ε. 571.

Χαρίεντας, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, à χάρις, ιτος, ἡ, gratia. Ϟ. 129.

Χάρις, ιτος, ἡ, gratia, in acc. χάριν. ε. 707. 718.

Χάριτες, Deæ, in gen. pl. χαρίτων. ε. 73. Ϟ. 907.

Χάρμα, ατος, τὸ, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo. α. 400.

Χαροπῖο, gen. Ion. à χαροποὶ, truces, fulvi alioquin, χαροπὸς, ὕ, ὁ, lætus, vultu ſerenus, cæſius, cæruleus, ab ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo. Ϟ. 321.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus. Th. χαίνω, hiſco. Ϟ. 740.

Χαῦζων, egens, præſ. part. à χαυτέω, egeo. ε. 21.

Χαυλιόδων, οντος, ὁ, curvos dentes habens; dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδὰς, όντος, ὁ, dens. α. 387.

Χέῃ, fundit. 3. præſ. ind. verb. χέω, ſeu χείω, fundo, f. χέσω, χείσω, & χεύσω, a. 1. ἔχεσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. paſſ. ἐχύθην. ε. 419.

Χείλεσι, dat. pl. à χεῖλος, εος, τὸ, labium, labrum. ε. 97.

Χείμαρος, clavus ligneus ſub carina. χειμάῤῥους, hyeme fluens, à χεῖμα, ατος, τὸ, hyems, & ῥέω, fluo. ε. 624.

Χεῖμα, χείματος, hyems, hinc χειμαὼν, ῶνος, idem. hinc χειμέριος, & χειμερίη, hyemalis. ε. 492. 563. 638. 673.

Χείωσιν, 1. pl. præſ. ind. Poëtice pro χέωσιν, à χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευα, & ἔχεα, pro ἔχεσα, f. 2. χεῶ, a. 1. paſſ. ἐχύθην; quaſi à χύω. Ϟ. 83.

Χειροδίκαι, nom. pl. à χειροδίκης, cui jus eſt in manibus, ex χεὶρ, manus, & δίκη, ἡ, jus. ε. 187.

Χειρὸς, gen. à χεὶρ, manus, χειεὶ, χεῖρα, χεῖρες, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χείρεσσι, Ion. & poët. ut & χέρσοσιν. ε. 478. 795. α. 188. Ϟ. 747.

Χείρων, Chiron, nomen viri. Ϟ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, hirundo. ε. 566.

Χερείων, deterior, & χειρότερον, deterius, novus comparativus, à κακὸς, malus, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείων, in ſuperl. κάκιστος, & χείριστος. ε. 819. α. 51.

Χερσὶ, dat. plur. Vide in χειρὸς. ε. 319.

Χηλῇσι, dat. pl. Ion. à χηλὴ, ῆς, ἡ, ungula, forſex. α. 62.

Χηρωσαὶ, *remoti cognati.* Them. χῆρος, ε, *viduus.* ϑ. 607.

Χήτῃ, dativus ſing. à χῆτος, εος, τὸ, *penuria.* Th. χατέω, ῶ, *egeo.* ϑ. 605.

Χθονίε, gen. à χθόνιος, *terreſtris,* à χθών, ονὸς, ἡ, *terra.* α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille,* in n. g. χίλια. ϑ. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ion. *capra hyeme nata,* à χεῖμα, ατος, τὸ, *hyems,* per ſyncopen & ψιλῶ, metri cauſa. ϑ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. ſing. à χιτὼν, ῶνος, ὁ, *tunica,* Ionicè, κιθὼν. ε. 534. α. 287.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, *læna.* veſtis ſpecies. ε. 535.

Χλοερῷ, dat. à χλοερὸς, *viridis,* unde per craſin χλωρὸς, χλωρῷ. ε. 741. α. 393.

Χλῃῦναι, *agreſtes,* à χλεύνης, per craſin pro χλοεύνης, ut ſit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα *herba virens,* & εὐνὴ, ἡ, *cubile.* α. 177.

Χοάνοιο, gen. Ion. χόανος, *catinus,* à χέω, *fundo.* ϑ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλυ, à χόλος, υ, ὁ, *bilis,* item *ira.* Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. ϑ. 221.

Χολώμενος, *iratus,* præſ. part. à χολόομαι, ώμαι. *iraſcor.* Th. χολὴ, ἡ, *bilis.* ε. 137.

Χολωσάμενος, *iratus,* part. a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt, χωσάμενος, à χολόω, *iraſcor.* Th. χολὴ, bilis. ε. 53.

Χορὸς, οῦ, ὁ, *chorus,* chorea, tripudium. α. 201.

Χόρτος, ου, ὁ, *fœnum,* hinc χορτάζειν, proprie *herbis,* ſeu *fœno paſcere,* per ſynecd. *ſaturare.* ε. 604.

Χρέα, *debita,* in dimenſione Poët. legendum, χρεὼ, vel π, abeſſe debet, quod mihi fit veriſimilius, χρέα vero derivatur à χρέος, ους, τὸ, *debitum,* χρέος, εος, *idem.* ε. 645.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, *egeſtas, utilitas, &c.* ε. 402.

Χρίμπτω, *hinnivere,* a. 1. Ion. à χρεμπίζω, per ſyncopen pro χρεμπιλίζω, f. ίσω, *hinnio.* α. 348.

Χρηίζειν, præſ. inf. à χρηΐζω, idem quod χρήζω, *egeo.* Th. χρεία, *indigentia.* ε. 365.

Χρῆμα, ατος, τὸ, *res,* χρῆμ' pro χρῆμα, & χρήματ' pro χρήματα. ε. 342. 603.

Χραισμήσῃ, part. a. 1. med. *uncta.* Errant ergo qui aiunt, aor. 1. med. non habere paſſivam ſignificationem, à χρίω, f. ίσω, *ungo,* perf. paſſ. κέχρισμαι. ε. 521.

Χρόνος, υ, ὁ, *tempus.* ε. 132.

Χροὸς, genit. à χρώς, *cutis.* Th. χρόα, ας, ἡ, *color.* Dicitur χρόος, υ, ὁ, & χρώς, χροὸς, ὁ, χροΐ, χρόα. ε. 74. 196. 534.

Χρυσαμπύκες, *aurea mitra revinctæ,* ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum,* & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, propriè *funiculus auratus, quo jubæ equorum in fronte ſparſæ colligantur,* ab ἀμπέχω, *circumdo.* Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. ϑ. 916.

Χρυ-

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in acc. χρυσάορα. ε. 769. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ρος, τὸ, enſis. ϑ. 282.

Χρύσειαι, pl. à χρύσεια, χρυσῆς, pro χρυσέης. ϑ. 975. χρυσόω. ε. 65.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος. α. 313.

Χρύσεος, & contracte, χρυσοῦς, *aureus*, à χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*. α. 297. ϑ. 216.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, *aureo crine conſpicuus*, ex χρυσὸς, & κόμη, ἡ, *coma*. ϑ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*. ϑ. 454.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, à χρυσὸς, οῦ, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. ϑ. 17.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, *corpus*, idem quod χρῶς, χροὸς. Th. χρόα, ἡ, *color*. ε. 596.

Χυτροπόδων, gen. pl. à χυτρόπους, olla pedes habens, ex χύτρος, ου, ὁ, *olla*, & πούς. ε. 746.

Χωόμενος, *ſuccenſens*, part. præſ. med. pro χολοόμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολόομαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 12. ϑ. 533.

Χώρῳ, genit. à χῶρος, ου, ὁ, *locus*, *ſedes*. item, *ſpatium*. item, *ager*, *prædium*, *fundus*. α. 410. ϑ. 731.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*, a. 1. m. Ionic. à χώομαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 554.

Ψ.

Ψαμάθῳ, nom. mul. à ψάμμος, ου, ὁ, arena, ſabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, acc. plur. à ψεῦδος, ψεύδεος, ubi in dimenſione legendum ψευδέας, acc. pl. à ψευδὴς, ές, ὁ ἡ, τὸ, *falſus*, *mendax*. Th. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. paſſ. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. 707. ϑ. 229. 783.

Ψιάδας, *guttas*, acc. plur. à ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*, dativ. ſing. à ψολόεις. Th. ψόλος, ου, ὁ, *fuligo*. α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitas*. per metonym. cauſæ. α. 173.

Ψυχρὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρῇ, pro ψυχρῷ, Ion. ε. 545.

Ω.

Ὦ, ὦ, vocativus. ε. 27.
ᾧ, *cui*. ε. 57.

Ὧδε, *ſic*. ε. 35.

Ὠδύσατο, *iratus eſt*, a. 1. m. poët. ὠδυσάμην, ab ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. ϑ. 617.

Ὠκεανίνη, Oceanis, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filiæ Oceani*. ϑ. 364. 507. 956.

Ὠκεανὸς, Oceanus, ex ὠκέως, *citò*, & νάω, *fluo*. ε. 169. ὠκεανοῖο,

pro ὠκειῶν. ε. 564. Θ. 133.

Ὠκέες, pl. *veloces*, ὠκείης. gen. ſing. f. g. ὠκείη, ab ὠκὺς, *celer*, m. g. & in n. g. ὠκύ. α. 61. Θ. 998.

Ὠκείης, pro ὠκείαις, dat. pl. Ion. Θ. 269.

Ὠκείαν, acc. f. g. ab ὠκὺς, έος, ὁ, celer, ὠκείης pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. ὠκέα, poët. pro ὠκεῖα. Θ. 266. 780.

Ὠκυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, έος, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. eſt & ὠκυπέτη, nomen mul. ε. 210. Θ. 267.

Ὠκυπόδων, alipedum, ab ὠκύπους, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 302. 470.

Ὠκυρόη, nomen mul. Θ. 360.

Ὤλεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα, 3. pl. ὤλεσαν. ε. 370.

Ὠμάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτή, ſimul. idem quod ὁμῶς. Θ. 201.

Ὤμισυ, Θ' ὤμισυ, pro ὁ ἥμισυ, *quod dimidium* Th. ἥμισυς, εος, ὁ, *dimidius*. ε. 557.

Ὠμηστὴν, *crudis veſcentem*, acc. ab ὠμηστὴς, ής, ὁ, *crudivorus*, ὡς δὲ τὸ τοὶ ὠμοὶ ἔδειν, ab ἔδω, edo, & ὠμὸς, ή, ὁ, crudus. Θ. 300.

Ὠμὰ, *crudæ*, dat. ab ὠμὸς, ή, ὁ, *crudus*. item, *crudelis*. ε. 703.

Ὦμος, υ, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις, & ὤμοισι. dat. plur. α. 159. 468.

Ὠνῆ, 3. ſing. præſ. ſubj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, f. ήσομαι. ε. 539.

Ὦπα, acc. ab ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus* Th. ὄπωπα, *video*. ε. 62.

Ὤπασε, dedit, & ὤπασεν, a. 1. act. ind. ab ὀπάζω, f. σω, *præbeo*, item *inſequor*. Θ. 442.

Ὡραῖος, *tempeſtivus*, *ſpecioſus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulchritudo*, *tempus*. ε. 32.

Ὡραίσι, *matura reddunt*, pro ὡραΐζουσι, Æolic. ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. Θ. 903.

Ὠρέξατο, *petiit*, a. 1. med. à Th. ὀρέγω, porrigo, f. ξω, præt. χα, aor. 1. paſſ. ὠρέχθην. Θ. 178.

Ὥρη, Ion. pro ὥρα, *hora*. & per ſyn. membri, *tempus*, ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥρας. ε. 30. Θ. 501.

Ὠρεγνῶντο, certabant, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. paſſ. ab ὀρεγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

Ὤρινε, concitat, a. 1. act. ab ὀρίνω. Th. eſt, ὄρω, *excito*. ε. 674.

Ὡρῖος, *tempeſtivus*. ab ὥρα, *hora*, ὥριον, ὥρι. ε. 392. 490.

Ὠαρίων, ωνος, ὁ, *Orion*, ſignum cæleſte. ε. 607.

Ὤρνυτο, *excitabatur*, imperf. paſſ. ab ὄρνυμι. Them. ὄρω, *excito*. Θ. 191.

Ὦρσε, immiſit, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. ὦρτο, 3. ſing. præt. pluſq. paſſ. ut & ὦρτ'. α. 40. Θ. 523. 990.

Ὠρύγιον, *antiquum*, ab ὠρυγία, antiquiſſimi Thebanorum regis nomen, per ſynec. ſpeciei, *vetuſtus*, *antiquus*. Θ. 806.

Ὡς, particula varios habens uſus. ε. 86. 108. ὡς τε, ὥστε. ε. 697.

ſ. 697. Ϡ. 402.
Ὡ̓ς, pro ὅπως, ſic. ſ. 44.
Ὡ̓σεὶ, *perinde*. α. 189.
Ὡ̓ς τε, *adeo ut*, ὡ̓ς᾽, *utque*, pro ὡ̓ς τε. α. 405. Ϡ. 831.
Ὡ̓τινι, *cui*, dat. ab. ὅστις, qui. ſ. 31.
Ὡ̓τρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρύνω, *incito*, f. υνῶ, p. γκα. Ϡ. 883.
Ὠ̓τειλὴ, *auritum*, h. e. *anſatum*, ab ὦς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, unde eſt ὠτώεις, ωσσα, ων, *auritus*, *a*, *um*. ſ. 655.
Ὤ̓φειλον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω, præt. ὠφείληκα, aor. 2. ὤφελον. ſ. 172.
Ὤ̓ιχετο, *gradiebatur*, 3. ſing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀπόλλυμαι, *abeo*, *morior*, f. οἰχήσομαι, perf. ὤ̓χημαι. α. 200.

BIBLIOTH
DE LA
VILLE
LYON

FINIS.

LAMBERTI BARLÆI,

Græcæ Linguæ in Academia Lugduno-Batavâ Professoris eximii,

IN

HESIODI THEOGONIAM

Commentarius luculentus.

BIBLIOTH
DE LA
VILLE
LYON

AMSTELODAMI,
Typis Ludovici & Danielis Elzeviriorum.
CIↃ IↃ C LVIII.
Sumptibus Societatis.

AD LECTOREM.

OBtulit nuper tibi iterum, Candide Lector, Vir Doctissimus CORNELIUS SCHREVELIUS Hesiodum poëtam antiquissimum, selectis probatissimisque Notis auctum; quem satius est admirari, quam propriis decorare laudibus. Offerimus nos nunc auctarii loco, ingenii summi & diffusæ eruditionis, Præstantissimi Viri, LAMBERTI BARLÆI Græcæ Linguæ Professoris eximii, in Theogoniam ejusdem Commentarium. Qui labor uti nullis hactenus præstitus, ita perrupit difficillima quæque judicium atque eruditio Autoris nostri. Quippe in Græcis ita exercitatus erat, ut paucos pares, neminem fere superiorem habuerit. Plurimi sententiam unam aut alteram Græcam lectitare norunt, verum genium Linguæ penetrare, de stilo uniuscujusque judicare posse paucorum hominum, & qui in legendis Græcis autoribus ætatem triverunt. Neque vero in hoc opere enucleando verbis tantum inhæsit autor noster, sed res ipsas, & antiquissimam veterum sapientiam penetravit. Sub fabulis veterum Poë-

Poëtarum occultari illorum myſticam eruditionem, nemo eruditorum dubitat: Quam veterem Philoſophiam ita heic excuſſit BARLÆVS, *uti in ejus verâ æſtimatione nemo ſibi ſatisfacere poſſit, niſi qui male judicat, vel labores alienos deprimit. Ipſe quoque etſi nihil minus quam ſui æſtimator, modeſtiæque princeps, hunc laborem etiam ante mortem candori & judicio tuo conſecravit. Vale Lector, & ubi legeris, judica.*

LAMBERTI BARLÆI
NOTÆ
IN
HESIODI ASCRÆI
THEOGONIAM.

1. Μουσάων,&c.] Exorditur Heſiodus ab invocatione & laudibus Muſarum, quæ cum Deæ ſint, ſcire, etiam abſtruſiſſima quæque creduntur: ſimulque docet, rem ſacram eſſe poeſin, nec αὐτοδιδάκτως canere vates, ſed divino quodam inſtinctu tanquam Muſarum ſubminiſtros. Muſarum verò nomine intelliguntur liberalia ſtudia ſive artes, quas propter excellentiam ſuam, & multiplicem utilitatem in Deas transformavit Gentilitas. De quarum parentibus, numero, variis hominibus & inventis dicendum poſtea, ubi ψευδολογίαν earum tradit poëta. Heliconis montem habitare dicuntur, quod Ratio & Sapientia in hominis capite velut in edito monte ſedes ſuas fixerint. Præterea nec otioſas eſſe ait, ſed Muſas tripudiis & cantibus ſemper intentas. Ob hanc in ſtudiis ſedulitatem invulnerabiles eas eſſe querebatur Cupido, in feſtiviſſimo Veneris & Cupidinis colloquio apud Lucianum. Saltare Muſas cum ait, & pedes intendere, τὴν ἄρσιν καὶ θέσιν in Muſica deſignare volunt poëtæ; tum exprimere naturam poëtices quæ pro diverſis carminum generibus, diverſis conſtat pedibus, hoc eſt, menſuris, quibus movetur. Μουσάων.] Genit. Æolicus pro Μουσῶν. Ἑλικωνιάδων.] Poëticâ epentheſi Γ α, pro Ἑλικωνίδων. Sic diſtæ

ſunt

ſunt Muſæ ab Helicone Bœotiæ monte. Helicon nomen accepit ab Hebræo חֵלֶק, quod eò loci convenirent paſtores ad paſcendas pecudes. Nam Bœotiæ, & vicinæ Phocidis pleraque loca, ut à Cadmo, & aliis Phœnicibus aut Syris condita fuere, ſic & ab iiſdem nomina ſua accepere. Ἀρχώμεθα.] Sic Virgilius Ecl. 3. *A Iove principium.* Ἀείδειν.] Pro ᾄδειν, quod fit ab ἀ intentivo, & εἴδω, *ſcio*, quod poëtæ multarum rerum gnari eſſe debeant.

2. Αἰθ'.] Τε redundat, quod familiare poëtis epicis. Ἔχουσιν.] Καλέχουσι. Verſus hic δηλολογὸς eſt præcedentis epitheti, *Heliconiadum.* Μίγα.] Strabo Parnaſſi æmulum vocat & altitudine & circuitu, à quo non longè diſſidebat; ſpatio tamen haud amplo fuiſſe teſtatur. Ζάθεον.] Ἅγιον θεῖον, quod Apollini & Muſis ſacer eſſet.

3. Καί τε.] Τε περιλεπτ, ut ſupra. Κρήνην.] Πηγήν. Fontem hic intelligunt eum, quem Pegaſus ictu ungulæ fingitur aperuiſſe. Heſiodus quarto abhinc verſu Ὑπερκρήνην vocat. Perſius, *fontem caballinum*, in Prologo. Ἰοειδέα.] *Violæ inſtar purpurantem ſeu nigricantem*, ob aquæ colorem. Πόσσ' ἁπαλοῖσιν.] Ποσὶν ἁπαλοῖς.

4. Ὀρχεῦνται.] Ὀρχοῦνται, ab ὀρχέομαι, *ſalto.* Βωμόν.] Repetenda ἀπὸ κοινοῦ præpoſitio ἀμφί. Fuit autem Jovis ara in Helicone, cujus hic meminit poëta, ubi & ſedem ſuam, & templum habuit Jupiter. unde & *Heliconius* dictus. Ἐλελιζόμενοι.] A recto ἐλελιζόμενος, ὁ μέγα δύνασθαι ἦχον κραιπνὸν ἔχων. Jovis epitheton. Κρονίωνα.] Τὸν Διός. Patronymicum pro nomine proprio.

5. Καί τε λοεσσάμεναι.] Narrat Heſiodus, quomodo Muſæ corpora ſua lavent in fontibus Permeſſo, Hippocrene & aliis. Nec ſine cauſſa. Eo enim docet, non corporis duntaxat, ſed & mentis puritate opus eſſe ſapientiæ ſtudioſis. Tum quoque ſcientiarum omnium & artium ſimplicitatem ſignificat non fucatam aut pollutam. Inter omnes enim aquas, nulla purior & ſalubrior eſt fontana. Λοεσσάμεναι.] Poët. λουσάμεναι. à λοέω, pro λούω. Χρόᾳ.] Σώματι. Περμησσοῖο.] Ion. pro Περμησσοῦ. Permeſſus Bœotiæ fluvius eſt ex Helicone per Copaidem lacum fluens, ut docet Strabo. In nonnullis codicibus legitur Τερμησσοῖο, ſed perperam. Termeſſus Piſidicæ urbis nomen eſt, non fluminis Bœotici, ut teſtatur idem Strabo.

6. Ὑπερκρήνης.] Alii legunt, Ὑπὲρ κρήνης diviſim: Fonti nomen

nomen ex fabula inditum, quam supra retulimus. De eo Propertius lib. 3.

Visus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontei quà fluit humor equi.

Fontem Pierium appellat Statius, quod Musis sacer esset. Ὀλμεῖόν.] Olmius, Bœotiæ item fluvius in Helicone, sic dictus ab Olmio Sisyphi filio, ut tradit Scholiastes. Strabo lib. 9. scribit, Permessum & Olmeium fluvios ex Helicone confluentes prope Haliartum in eandem Copaidem lacum incidere. Ζαθέοιο.] Ion. *sacri*, vel *eximii*.

7. Ἀρχέτην Ἑλικῶνι.] Deest ἐν, vel continetur in verbo sequenti. Χορὸς συνεποιήσαντο.] Ἔχορεύσαν. Aoristus ἔ συνεποίησαν significationem habet.

8. Καλὰς, ἰμερόεντας.] Laudat Musas, quod non incondite & agrestium more tripudiarent, sed pulchrè & ad numeros. Ἐπιῤῥώσαντο ἰῷ ποσίν.] Id est, ἐῤῥωμένως ἰῷ καὶ σωφρόνως ἤρχοντο. Non pugnant hæc cùm iis quæ suprà dixit de Musis: πόδας ἁπαλοῖσιν. Possunt enim virgines ut corpus, sic & pedes habere teneros, nec minus tamen fortiter & contentis pedibus saltare.

9. Ἔνθεν ἀπορνύμεναι.] Docet Poëta Musas relicto Helicone, quique in eo, vel prope eum montem sunt fontibus & fluviis, postquam se abluerint, in terris oberrare ac vocem edere suavissimam cantillantes pariter & tripudiantes: idque per noctem, ne ab hominibus conspiciantur. Nec ἀλόγως id fictum. Pertinent enim hæc ad doctrinam, præcipueque poëticam spectant. Siquid sapientius mediteris, nocturna opus est meditatione, inquiebat olim Epicharmus. Unde & noctem prisca Græcia Δίφρονα appellavit, ἀπὸ τοῦ εὖ φρονεῖν, *à bene sapiendo*. Tum etiam hoc fictum creditumve, ut ea voluptatibus sibi temperarent homines, neque ob noctis obscuritatem licentiùs peccarent, gnari Deos Deasve actionibus ipsorum interesse, ac scelerum fore vindices. Cum verò ruere ab Helicone dicuntur Musæ, τὸ ὀρμητικὸν in poëtis declarat, quod & in Pindaro suo eleganter expressit Horatius Od. 2. lib. 4. cùm inquit:

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Fervet, immensusque ruit profundo
Pindarus ore.

Et Ovidius de seipso:

Est Deus in nobis, agitante calescimus illo.

Εἶθεν.] *Ἔνθεν. Ἀπορνύμενοι.*] *Ἀφορμώμενοι, concitatæ*, vel potiùs *citatim degreſſæ*. Poteſt etiam uno verbo verti, *deruentes*, quo verbo uſus eſt Apulejus, pro *deorſum ruere*. *Ἧιες πολλῇ.*] Id eſt, *σκότῳ πολλῷ*. Deos ſæpe cæleſti domicilio relicto, inter homines verſari, ſed *ἀερόπτους* & nube obſeptos, priſca credidit Gentilitas. Idem & de heroïbus affirmant poëtæ, præſertim per loca incognita euntes. Sic Venus Atridem obduxit apud Homerum: Ænean & Achaten apud Virgilium, ubi inquit: *At Venus obſcuro gradientes aëre ſepſit*, id eſt, *ἠέρι πολλῇ*.

10. *Ἐννύχιαι.*] Noctu. Nomen *ἐπιῤῥηματικῶς* poſitum. *Στεῖχον.*] Pro *ἔστιχον, incedunt*. Nam indefinita illa & imperfecta præſentis notionem habent. *Περιμελὲα ὄσσαν.*] *Suaviſſimam vocem*. *Ὄσσαν* Scholiaſtes interpretatur *θείαν φωνήν*. Nam docet Euſtathius *ὄσσαν, κληδόνα* & *ὀμφὴν*, nec non *φήμην* Homero eſſe θεῖόν quiddam & *σημαντικὸν ἢ μάντεως*. Hic ſimpliciter pro voce accipitur.

11. *Ὑμνεῦσαι.*] Laudat Muſas à religione. Non enim vanis & ſpurcis cantilenis animum oblectare ait, ſed piis, & ſacris hymnis vacare, qui vel Dei reverentiam ingenerare, vel mores informare poſſent ad honeſtatem. Quippe Carminum ſuorum auſpicia faciunt à celebratione Jovis & Junonis, velut principatum inter Deos obtinentium. Sic & Aratus Aſtrologiam deſcripturus orditur à Jovis invocatione & laudibus locum. Docet eo vates, poëſin, cùm cæleſte ſit donum, non niſi in Dei operumque ejus laudem eſſe convertendam. *Ὑμνεῦσαι.*] Dor. pro *ὑμνεῖσαι*. *Αἰγίοχον.*] Sic Jovem appellat uſitato Græcis cognomine, de quo Euſtathius: *Iupiter*, inquit, *dictus eſt αἰγίοχος, vel quod nutritus fuit à capra, quæ Græcè αἶξ, αἰγὸς dicitur: ὄχος verò ſonat alimentum. vel, ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα, id eſt, quod habeat pellem dictæ capræ, cujus lac ſuxit: in ejus enim memoriam ipſam ferebat.* *Ἥρην.*] Ab *αἰὴρ*, cui præſidet, tranſpoſitis litteris fit *ἠρα*, Juno. Gerardus Voſſius Lunam eo nomine ſignari putat, quem videſis lib. 2. de Gentium Idololatria cap. 27. *Πότνιαν.*] *Σὺν περισπωμένῃ*. Corripitur ultima & retrahitur accentus, pro *ποτνίαν, ἢ πότνιος*, quod tamen, in uſu non eſt.

12. *Ἀργείην.*] Ion. *Ἀργηίην*. Sic dicitur Juno ab *Argis*, ubi nata fertur, ut ſcribit Strabo lib 9. Errant qui Junonem Argivam cum Pelaſga vel Samia confundunt. *Χρυσείοις.*] Pro *χρυσοῖς αὐτοῖς*, hoc eſt, pretioſiſſimis & auro intertextis. *Πιδήλοις.*] *Τὸ πίδηλον, calceus, ἀπὸ τοῦ πεδείλου τῷ ποδί*, quod pedi

pedi circumvolvatur. Hinc χρυσοθρόνου alibi vocat Junonem Heſiodus. Eo epitheto aerem deſignant, à ſole illuſtratum. Ἐμβεβαῶσαν.] Ion. pro ἐμβεβηκυῖαν, ab ἐμβαίνω, *incedo*. Expreſſit hoc adjunctum Maro, cùm ſic Junonem introducit loquentem: *Illa ego quæ Divûm incedo regina Joviſque Et ſoror & conjux.* Hinc, *Junonium ingredi* proverbio dicitur, qui *lento & faſtuoſo incedit greſſu, Junonis inſtar.* Vide Eraſmi Chiliad.

13. Κέρῳ τ'.] Secundam à Jove & Junone ponit Minervam. Eam à genere & corporis habitu deſcribit poëta cum filiam Jovis appellat, & cæſiis oculis præditam. Si hiſtoricè conſideremus, Minerva eadem videtur fuiſſe, quæ Naama Lamechi filia, cujus meminit Moſes Geneſ. 4. verſ. 22. quæ lanificium & texturam reperiſſe dicitur. Alii Venerem eo nomine deſignari putant, quum *Nahama* Hebræo ſermone *venuſtam* ſonet ac *delicatam*. Diodorus Siculus varia Minervæ inventa refert, atque in his τὸν τῶν ἐσθήτων κατασκευὴν, id eſt, *rationem conficiendarum veſtium*. Phyſici ſupremam aëris regionem, vel Lunam eo nomine intelligunt. Platonici intellectualem providentiam ſapienter omnia & potenter exornantem, quæque ſub cœlo ſunt, producentem. Jovis filia dicitur, quod ex cerebro ejus ſine matre procreata, quo docere voluêre poëtæ, ſapientiam, & bonarum artium diſciplinas, non eſſe humani ingenii reperta, ſed ex Jovis cerebro, hoc eſt, inexhauſto divinæ ſapientiæ fonte in humanum uſum depromptas. *Cæſiam* appellat, quod noctuæ oculos haberet, quæ avis etiam ei adſcribebatur. Diodorus Siculus ab Ægyptiis ſic vocatam prodit, non quod glaucos habeat oculos, ut Græci putaverunt, ſed quod aër, quem Palladæ antiqui credebant, glauci ſit coloris. At Gellius in Noct. Atticis ſic dictam tradit, quod horrendo ac formidoloſo eſſet adſpectu, tanquam belli dea. Unde & *cæſii leones*. Κέρῳ.] Ion. κήρῳ. Αἰγιόχοιο.] Αἰγιόχῳ. Γλαυκῶπιν.] Γλαυκόφθαλμον. γλαυκὸς, enim, *cæſius*, & ὤψ, *vultus*. Ἀθήνῃ.] Ἀθήνᾳ. Phurnutus nomen illud δυσπλυμόλογον eſſe ait, ob antiquitatem. Gerardus tamen Voſſius, cùm Minervæ cultum ab Ægyptiis accepiſſe dicat Græcos, etiam ab Oriente nomen ejus arceſſit, ſicque vocatam putat ex Chaldæo תָּנָה, hoc eſt, *meditari, ſtudere, docere*, s & τ, ut ſæpe fit apud Græcos, inter ſe commutatis, quaſi dicas, *ſtudiorum ac doctrinæ præſes*. A præfixum *Tana* articulus eſt, ſed ſpiritu aſpero in lenem converſo.

14. Φοῖβόν τ'.] Prisci Gentiles Solem Lunamque Deos esse crediderunt, quorum alterum Apollinem, alteram Dianam nuncuparunt, ut auctor est Tullius lib. 3. de natura Deorum. Quatuor autem eo in loco recenset Apollines, quorum antiquissimus Ciceroni is, qui ex Vulcano natus, Athenarum custos est dictus. Huic inter alia præcipuè Musicen tribuit Vetustas. At cum hoc inventum ante diluvium claruisse ex sacris litteris constet, non alius fuisse videtur Apollo iste, quàm Jubal, qui Genes. 4. à Mose vocatur, *pater canentium cithara & organo.* Plato in Cratylo, nominis rationem perquirens, quatuor ei attribuit facultates, Musicam, divinationem, medicinam & sagittandi peritiam, sicque dictum putat Clariss. Vossius, ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν, quod est *perdere.* Nam Sol tam corruptionis, quàm generationis auctor est, pestis æquè ac salutis, ut videre est apud Homerum Iliad. primo, idque præcipuè facit in regionibus illis torridis, ut apud Atlantes in Africa, qui propterea Solem detestantur, ut auctor est Mela lib. 1. cap. 7. Quinimo Apollinis nomine Delphis non alium coluere gentes, quàm eum qui Apocalyps. cap 9. vocatur *Abaddon*, quod est, si Græcè interpreteris, ὁ Ἀπόλλων, cujusque filius Æsculapius sub serpentis forma Epidauri cultus. Post Apollinis laudem sequitur & Dianæ, quæ Physicè Luna est, Apollinis soror, ut fabulantur poëtæ. Si historicè consideretur, Diana virgo quædam fuit Cressa, Eubuli filia, venationi addictissima, & retium, ut proditur, cassariorum inventrix, quæ post mortem communi nomine cum Diana coli cæpit. Verùm ut Apollines, sic & plures Dianas refert Cicero lib. ultimo de natura Deorum: at omnium novissima illi est, quæ eodem partu cum Apolline ex Jove & Latona nata fertur, quæque templum habuit apud Ephesios augustissimum, cujus meminit Lucas in actis Apostol. cap. 19. Latinis dicitur *Diana*, non quasi Διὸς ἄνασσα, ut Pasori visum, sed tanquam *Diva Iana.* Nam Solem *Ianum*, Lunam *Ianam* dixere veteres. Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα.] Utroque illo nomine unum & eundem Deum designant, nempe Solem. Prius illud etiam ἐπιθέτως accipi potest, ut significet, *splendidum Solem.* Φοῖβος enim Hesychio, καθαρὸς, λαμπρὸς, ἁγνὸς, naturaque sua adjectivum est. Καὶ Ἄρτεμιν] Sic vocant Græci Dianam, ἀπὸ τοῦ ἀρτεμεῖς ποιεῖν, *quod integros sanosque præstet sui cultores*, tanquam venationis Dea. Macrobius 1. Saturnal. cap. 15. ad Lunam respiciens sic eam vocari scribit,

ſcribit, quaſi *ἀεροτέμειν*, *quod aëra ſecet.* *Ἰοχέαιραν.*] Sic dicitur, vel *ὀϊστοῖς χέουσα ἰοὺς*, *quaſi tela emittens* ſeu *effundens*; vel *ὀϊστοῖσι ἰοῖς χαίρουσα*, *quod ſagittis gaudeat*, ut ſagittaria & venatrix. Si ad Lunam referas, etiam *ἰοχέαιρα* meritò dici poſſit, tum venatorum reſpectu, qui noctu ad Lunam exire ſolent, cum è luſtris ſuis prodeunt feræ: tum maximè parturientium ergò, quarum acerrimis doloribus mitigandis conferre creditur Luna, præſertim cùm pleno orbe refulget ob humoris tunc copiam, & lubricitatem uteri. Inde ſagittas Dianæ tribuunt ob dolorum ſcilicet in partu gravitatem. Sic puella proco apud Theocritum, Idyll. 27. *Ὠδῖνων τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης. Pariendi doloribus mihi metuo: grave telum eſt Lucinæ.*

5. *Ἠδὲ Ποσειδάωνα.*] Neptuni quoque laudes à Muſis celebrari ait, cujus divinitatem, & miranda opera, cùm ipſo nomine, tum ſubjectis quibuſdam epithetis declarat poëta. Per *Neptunum* Veteres intelligunt maris præſidem, ſeu ſpiritum illum & mentem divinam, quæ per maria eſt diffuſa, totamque aquæ naturam ac molem à corruptione præſervat: quod quidem nihil aliud eſt, quàm anima mundi per elementa diffuſa, ſicut in animalibus & plantis. Verùm ut multos Joves & Apollines, ita & multi fuere Neptuni temporibus inter ſe diſtincti. quorum tamen antiquiſſimus doctorum judicio fuiſſe videtur unus è Noachi filiis. Nam velut in Saturno Noë, ita in tribus Saturni liberis, qui mundi imperium diviſiſſe dicuntur, adumbrati ſunt tres filii Noë, eorumve poſteri. Porrò ut Semi progenies Septentrionalem & Orientalem Aſiam obtinuit: Chami autem ſtirpi Aſia meridionalis cum Africa ceſſit: ita Iapheto obtigere maris mediterranei inſulæ & continens Europæa, ut in quam ex inſulis ulteriùs veniretur. Hujus igitur poſteris duplici ſcientia opus fuit: nauticâ, ad transmittendum vaſtum mare; & equeſtri, ut in loca venientes longè lateque patentia, ſed inculta & ſæpe ſylveſtribus, efferis ac venenatis animalibus obſeſſa, celeriùs tutiuſque quàm maxima ſpatia conficerent, donec de locis maximè ſibi idoneis ſatis deſpicere poſſent, eaque inter ſe partirentur. Hanc eſſe cauſſam exiſtimant nonnulli, cur Neptunum, quem Iapetum interpretantur, non nauticæ ſolum rei, ſed equeſtri etiam præfecerint οἱ ἔξωθεν. Poſtea tamen tot prope Neptuni extitere, quot principes inſulares, quemadmodum ex poëtarum fabulis, ſi ad hiſtoriam

ſtoriam referantur, non obſcurè cognoſcitur. Ποσειδῶνα.] D. Ποσειδέων, pro communi Ποσειδῶν. Julius Scaliger in libro de arte poëtica, ſic vocatum ſcribit, ὡς δηλοῖ τὸ πλῳ πόσιν δοῦναι, cui potum dat omnibus. Etſi enim aqua marina ob ſalſedinem potabilis non ſit, tamen fontana & fluviatilis & puteana aqua mari originem debent, ut ex Homero, & Eccleſiaſte conſtat. Γαιήοχον.] Sic dicitur Neptunus vel ἀπὸ τῆς γαῖαν ἔχειν, quia Neptunus, hoc eſt, mare terram continet humore ſuo: vel ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γαίης ὀχεῖσθαι, quod vehatur ſupra terram. Perperam nonnulli γαιήοχον, *terræ concitatorem* exponunt, quæ ſequentis epitheti ſignificatio eſt. Ἐνοσίχθονα.] Alterum Neptuni cognomen ſic appellatur, vel quod terram fluctibus ſuis concutiat: vel quod terræ motuum auctor eſſe creditur. Ἔννοσις & geminata conſonante ob metrum ἔννοσις motum ſignificat, & χθὼν, *terram*.

16. Καὶ Θέμιν, &c.] Eſt propriè Themis ipſa Juſtitia ſive Dei vindicta bonorum præmiatrix & ſcelerum ultrix, quam virutem, ut Deam coluerunt priſcæ Gentes, variiſque nominibus appellaverunt. Latinè *jus* ſive *fas* dici poteſt. Templum habuit juxta Cephiſſum Bœotiæ fluvium, ubi & oracula edidit, ad quæ Deucalion & Pyrrha poſt diluvium pro reparatione humani generis ſcitatum adivere, ut Plinius refert lib 4. cap. Eruditi Themides duas ſtatuerunt, vetuſtiorem quidem alteram, alteram verò Euandri matrem, quæ & *Nicoſtrata* & *Carmentis* dicta eſt. Cicero quatuor recenſet in lib. 3. de natura Deorum. Vetuſtiorem appellat, quam Cælo & Die natam ſcribit, cujus in Elide delubrum ſe vidiſſe refert. Veneris autem nomine ſignificatur phyſicè coïtus ſive generationis deſiderium omnibus animalibus à natura inditum, ad ſpeciei ſuæ propagationem, & conſervationem, de cujus natali & variis nominibus poſtea agetur. Si hiſtoricè conſideretur ſub Veneris nomine Cyprii coluere amicam, vel concubinam Cynaræ regis Cyprii, quem Cecropis ætate, vel paulo poſt vixiſſe ſcribit Apollodorus lib. 3. At Cecrops ille, ut Clariſſ. notat Voſſius, Moſi æqualis fuit. Unde patet antiquiſſimam fuiſſe Deam. Antiquitatem quoque ejus confirmat Seldenus in lib. ſu de Diis Syris, cum nomen Veneris ab Oriente arceſſit, ex eo, quod Aſſyriis tabernacula, in quibus Veneri virgines dic entur, nomen haberent, *ſucoth benot*. A *Benoth Benos* ſeu *ſenos* formatum credit, facili ב B in ו migratione. Quod nomen &

pro

prò idolo ipso postea accipi cæpit. Θέμιν.] Dicitur Θέμις, ιδος & ιος. Αἰδοίλω.] Ion. αἰδοῦς ἀξίαν, πρέπων. Scribit Gellius lib. 14. *Imaginem Iustitiæ fieri solitam forma atque filo virginali, adspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorum acribus: neque humilem, neque atrocem, sed reverendæ cujusdam tristitiæ dignitate.* Ἐλικοβλέφαρον.] Sic Venerem appellat, vel *à nigris superciliis.* Nam ἑλικὸς, *niger*, & βλέφαρον, *palpebra, supercilium*: vel ab iisdem *curvis* & *arcuatis.* Ἕλικες in vitibus sunt capreoli. Ex parte formosam intelligit. Ἀφροδίτην.] Sic Venus dicta, quod è spuma maris nata fingitur. Ἀφρὸς enim *spuma.* Aristoteles 2. de generat. animal. ideo hoc fictum scribit, quod semen genitale sit ἀφρῶδες, id est, *spumosum*, qua ratione etiam ipsum semen album est, ut spuma. Sunt quibus Ἀφροδίτην dici placet, quasi ἀφροσυνώλην. Sic adulterium suum excusat Helena apud Euripidem in Troade: Καὶ μῶρος, inquit, πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, καὶ τἄνεμ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεός. Videatur Aristoteles in Rhetor. Aristophanis Scholiastes in Nebulis, & Daniel Heinsius ad Hesiodi Ἔργα καὶ ἡμέρας.

17. Ἥβην τε, &c.] Hebe filia Junonis fingitur à poëtis absque patre, & Dea juventutis. Ἥβη enim Græcè *pubertas* & *lanugo.* Apud Sicyonios, & in Phliunte pro Dea habita est, ut testatur Strabo lib. 8. Latinis *Iuventa* vel *Iuventas*, vel etiam *Iuventus* nuncupatur. Neque enim est quod Grammatici illa nomina sollicitè distinguant, cum sæpe ea confundantur à poëtis. Hebes sive Juventutis ædem Romæ in circo maximo dedicavit Licinius Lucullus duumvir, ut testis est Livius. De ea sic Eustathius ad Iliad. δ. Dicitur *Hebe Diis sedentibus apud Iovem in aureo pavimento nectar infundere aureis poculis. Per θεοὺς, sidera intelligit Homerus ἀπὸ τοῦ θεῖν, à currendo seu movendo sic dicta. Diis autem Hebe nectar infundit, tanquam Iovis pocillatrix, quoniam astra semper quasi nova sunt & recentis fragrantiæ. Iovi assident Dii, hoc est, fato, cùm fatorum conscia sint sidera. Per aurea pocula, quibus se mutuò excipiunt Dii, sympathiæ & consentientes astrorum virtutes significantur. Aureum pavimentum est cælum.* At paulò aliter fabulam exponit Cicero Tuscul. quæst. lib. 1. Itemque Natalis Comes lib. 2. mythologiæ cap. 5. de quibus uberior sese offeret differendi campus, ubi nativitatem ejus refert Hesiodus. Dione verò una est ex Nymphis, Oceani & Thetyos filia, Veneris mater ex Jove, quàm à pulchritudine commendat poëta. Ab hac Venerem

Dionæam cognominat Virgilius 3. Æneid. Et Eclog. 9. Cæsarem quoque appellat *Dionæum* poëtica adulatione, quia genus suum referebat ad Æneam Anchisæ & Veneris filium. Cur autem Oceani & Tethyos filia esse fingatur Dione, posteà dicetur, ubi ἧσται Deæ describit poëta. Χρυσοκόμαν.] Εὔμορφον à corona muliebri ornamento, quæ compacta sit ex auro, & lapillis pretiosis.

18. Ἠὼς τ', &c.] Tres hic Deos commemorat poëta, Auroram, Solem & Lunam temporis diurni nocturnique præsides. Est autem Aurora primæ partis diei præses, sive Dea quâ gaudet mortale genus, ut in hymnis suis canit Onomacritus. Cùm enim manifesta & eximia lucis matutinæ, solis præsertim Lunæque beneficia in genus humanum intuerentur Veteres, perennesque siderum motus suspicerent, animata esse credidêrunt, proque Numinibus habuerunt, quæ tot fabulis & nominibus implicarunt, ut non idem de iis sensérint Gentes. Sed de horum Deorum natalibus infra pluribus differendum. Ἠὼ] Dicitur ἠὼς vel Doricè ἀὼς, ab αὔω τὸ λάμπω, *luceo*, quasi αὔως, quod Æolicum est pro ἄως. Ἠέλιον.] Ἥλιον. Sunt qui nomen illud derivent, vel ab Hebræo הֵל, quo splendor denotatur, vel ab אֵל, *quod unum* est ex nominibus Dei. Certè ἦλ esse Solem, ostendit Servius, ubi de Belo Phænice agit: *Omnes*, inquit, *in illis partibus Solem colunt, qui ipsorum lingua Hel dicitur, unde & ἥλιος. Μέγαν.] Luminare majus* vocatur à Mose Genes. 10. quod non intelligendum de quantitate molis, sive essentiæ, sic enim minor fuerit reliquis stellis: sed partim usu & administratione luminis quod copiosius ad nos diffundit: partim specie sua, & opinione nostra, ut scribit Junius ad locum illum. Σελήνην] Sic dicitur, ὡς ἀπὸ τὸ σέλας ἀεὶ νέον ἔχειν. Quod lucem semper novam habeat. Quanquam alii compositam vocem esse negent. Syri & Phænices Astarten & Baaltin dixere, hoc est cæli dominam seu reginam, quam & religiosissimè coluerunt, ut ex Jeremia constat cap. 44. Itemque Eusebio lib. 1. de præparat. Euangelica. Vide Seldenum Syntagm. 2. cap. 2. Sed de hac Syderum regina pluribus alibi dicendum.

19. Λητώ τ', &c.] Latona Cæi Titanis filia dicitur, quæ Apollinem & Dianam ex Jove peperit. Cæus è Cælo natus esse fingitur, quoniam, ut Physiologi exponunt, omnium bonorum pater, ac mens divina, cunctis quæ sunt ac vigent, suam bonitatem impertit, neque quicquam est boni, quod non à divina boni-

bonitate proficiſcatur. Platoni autem Latona eſt materies univerſi, quæ Λητὼ ſive Latona vocata eſt, ἀπὸ τῦ λήθειν, verſa aſpirata littera in tenuem : vel quod antequam lux foret, omnia in tenebris delituerint: vel quia, ut Platonici volunt, rudis illa, indigeſtaque moles innumeris latuit ſeculis, uſque dum mundi ille architectus omnibus in orbem redactis, ſingulis ſuum tribuit decus. Verùm de Latonâ fuſiùs, ubi generationem ejus exhibet poëta. Sequitur Japetus qui à poëtis fingitur Cœli & Terræ filius. Ferunt hunc Aſiam uxorem duxiſſe, ex eoque Heſperum, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum ſuſcepiſſe. Sed revera non alius fuit Iapetus, quam Japhet, filius Noachi, Europæorum pater. unde *audax Iapeti genus* dicimur ab Horatio lib. 1. Od. 3. Proclus verò Japeti nomine φυσικῶς intelligit celeberrimum cæli motum, & hujus univerſi, Græcumque eſſe putat ἀπὸ τῦ ἰέναι καὶ πίπτειν, à *motu* ſcilicet, & *volatu* : ſed fallitur, cum origine Hebræum ſit, de quo Geneſ. 5. Saturnus ſecundum fabulas Cæli & Veſtæ filius eſſe traditur : quo nihil aliud volunt priſci Sapientes, quàm tempus, quod eo nomine intelligitur, cum cæli aſtrorumque agitatione & motu cæpiſſe. Hinc ſenem eum, & falcatum & detecto capite, nec non laceris veſtibus finxere, quod tempus terit, denudat ac demetit omnia, quæ nata ſunt. quod & nomen ipſum indicare videtur. Nam κρόνος teſte Macrobio vocatur immutata littera, quaſi χρόνος, quod auctor eſt temporum. Qui hiſtoricè Saturnum conſiderant, partim Adamo, partim Noacho nomen accommodant. Adamo quatenus aureum ſub eo ſeculum extitiſſe, & juſtitiæ paciſque ſtudium viguiſſe fama eſt : Noacho, quia orbis imperium inter ſe diviſerint tres liberi ejus, quod & totidem Noachi filiis examuſſim optimè quadrat. Nec aliud ſibi vult Saturni nomen, quod non à ſatione factum, ut ſolùm Latinè gnaris videtur, ſed ex Hebræo *Sathar*, quod eſt, *latere*, ut Saturnus idem ſit, quod *Latius*, *à latendo*, quoniam divini mandati prævaricator Adamus *agnito pudore nuditatis ſuæ ſe abſcondit à facie Domini, latebraſque quæſivit*, ut legere eſt Geneſ. cap. 3. verſ. 8. Sed de his alibi. Ἀγκυλομήτεω] Saturnus ita vocatur quia tempus, quod eo nomine deſignatur, *obliqua*, id eſt, multa & varia conſilia ſuggerit, hominesque callidos reddit. Ex ἀγκύλος, id eſt, *obliquus*, & μῆτις, *conſilium*, βουλή.

20. Γαῖάν τ'.] Poſt Solem, Lunam, & Stellas, prima ex Elementis Terra divinos accepit honores, proque Dea habita eſt, in qua

in qua Veteres universam coluere Naturam. Nec mirum, si miseri mortales ab æthereis corporibus prolapsi etiam sint ad cultum Telluris. Etenim uti in cælis Sol, & sidera continuò se ingerunt in sensus: ita in partibus mundi inferioribus primò oculis & corporis & mentis eximia Telluris se bona offerunt. Quocirca principem illi inter elementa locum tribuêre. Et Plato Terram vocat Deorum antiquissimam. Quid quod veterum omnium opinio fuit, Terram esse antiquam matrem, quam Cælo nuptam dixere, quia, ut in rerum generatione cælum refert marem: sic Tellus habita est alma mater. Et cùm corpora omnia naturalia, omniaque elementa ex se invicem gignantur, quibus omnibus prope sedes est tellus, eam merito Deorum ac hominum parentem vocarunt. Hæc autem Dea à Phrygibus sub nomine *Rheæ*, *Cybeles*, culta: ab *Ægyptiis Isidis*: à Græcis & Romanis nomine Cereris, Junonis, Vestæ, de quibus passim legere est apud profanos scriptores. Terræ subjungit Oceanum, qui Cæli & Vestæ filius, maris Deus creditur & maritus Tethyos, fluviorum fontiumque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligitur vastissimum illud mare, quo universus ambitur terrarum orbis. unde & μέγαν appellat poëta. Nomen accepit ab antiquitate. ὠγύγιον Hesychius παλαιὸν interpretatur. Oceanum quippe Orpheus, & omnes antiquorum Theologi principium ortus Diis & rebus extitisse ajunt, quia, ut sensit Thales, nihil sine humectatione nascitur, aut putrescit, atque omnes elementorum qualitates, quas Deorum nominibus appellarunt, ex humore nascuntur: tum censuit etiam antiquitas ex hoc elemento nata esse alia tria, ex parte crassiore in se ipsum compactâ, terram: ex subtiliore, aërem: rursus ex aëre ignem fieri. De quibus suo loco susius. Nox quoque non parvo in honore fuit apud antiquos, quam Deorum omnium antiquissimam crediderunt, cùm omnes locos ante Deorum ortus occuparit, & informem materiem, quæ Chaos dicta est. Quippe antequam Sol & Cælum fieret, nulla erat lux, quam idcirco ex Erebo & ab inferis venire finxerunt, cùm terram semper circumeat: nam sole inferiore cæli parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ, necesse est, cum nihil sit nox, quam umbra terræ. De cujus item genealogia in sequentibus agit poëta.

21. Ἄλλων τ'.] Est hic conclusio superiorum unà cum digressione ad opus institutum. Præter Deos jam memoratos.

etiam

etiam alios esse ait, quorum laudes & beneficia celebrent Musæ. Neque enim omnes se hic recensuisse innuit, qui cùm Musis, ut Deabus sint noti, in sequentibus referre satius ducit. Idque facit poëta, ut scopum attingat sibi ab initio propositum, qui est, ostendere, qua ratione & ipse à Musis edoctus pöeta evaserit, utque Dearum instinctu carmina sua conscripserit, præsertim hanc Theogoniam, ne fides tanto operi derogaretur apud mortales. Gloriatur ergò vates noster, se cùm à patre missus esset ad pascendas oves, sub Helicone Musas vidisse, ab iisque laurum accepisse, qua degustata, hausta que Hippocrenes unda repente poëta evaserit. Quò respiciens Persius, sed modestiùs de seipso sentiens, deridere videtur Hesiodum, ejusque similes, qui nihil præter Heliconem, Pirenen, cæteraque Musarum sedes in ore haberent, cùm inquit:

Nec fonte labra prolui caballino:
Nec in bicipiti somniasse Parnasso
Memini, ut repente sic poëta proditem.

Lucianus quoque in Dialogo, qui ab Hesiodo inscriptus est, eo ex loco insultat poëtæ, tanquam φορτικῷ, & ἀπειροκάλῳ, quod à Musis artem suam accepisse jactitaret. Nec aliud in animo habuit Naso, cùm in primo de arte amandi, scripsit:

Nec mihi sunt visæ Clio, Cliûsque sorores
Pascenti pecudes vallibus Ascra tuis.

Amolitur à se suspicionem, qua laborabat Hesiodus, quaque hodie laborant poëtastrorum non pauci, qui glorioso titulo, sed falso *laureatos* se appellant. Cujusmodi homines antiqui γηραιόδους vocarunt, hoc est, ἀπαιδεύτους, καὶ ἀλαζόνας. *Laureatæ mendicabula* scitè eos appellat Heinsius noster, cujus elegantissimi in hos extant jambi:

Δύσηνα, Ῥᾴνις καὶ πάνυ λεπτὰ φρέματα,
Λιμῷ πολεῖς ἀνατεθαμμένον φρίκῃ,
Ἄνδρες φρενῆρες, οἰνοπλῆγες, οἱ ἀεὶ
Σέβεσι Μούσας, ὥστε δρεπτὰ λίθους.

Docetur item exemplo Hesiodi, non nisi vigilantibus & officium suum strenuè facientibus adesse Musas. Ἀθανάτων.] Θεῶν. Ἱερὸν φῦλον.] *Sacrum*, vel *augustissimum genus*. Αἰὲν ἐόντων.] Αἰεὶ ὄντων, quod ἐξηγητικὸν est epitheti præcedentis ἀθανάτων.

22. Αἵ νύ.] Musæ. Ἤσιαδον.] Id est, me vilem & abjectum opilionem. De seipso loquitur poëta, tanquam de alio. Ἀμνοὶ δόν.] Id est, τὸν ποιμαίνοντα.

23. Ἄρνας

23. Ἄρνας ποιμαίνοντα.] Poëtam se factum ait, cùm oves pasceret sub Helicone, quod insecuta ætas accepit, quasi dixisset, ideo poëtam evasisse, quod in Helicone esset versatus, verum, ut rectè notat Casaubonus ad Persii prologum, sicut ægroti in Æsculapii, vel Apollinis templis incubare solebant, ut insomnia captarent, quibus morborum remedia præscribi credebant: ita Veteres eum morem & superstitionem ad suos illos transtulerunt montes, sibique persuaserunt, eos, qui in illis montibus somniassent, repente poëtas existere. Sic & Propertius lib. 3.

Visus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontæi quà fluit humor equi:
Reges Alba tuos, & regum facta tuorum,
Tantum operis nervis hiscere posse meis.

24. Τόνδε, &c.] Sequitur αὐτοφώτισις, qua Hesiodum primò & sponte sua affatæ sunt Musæ. Eo significat poëta, se à Musis dilectum & quasi selectum fuisse præ cæteris ad hanc Theogoniam conscribendam, simulque docet poësin donum esse cælitus proveniens, nec nisi divino afflatu canere poëtas. Per Musas ars poëtica comprimis intelligitur, quæ cùm ex altissimo Helicone, hoc est, cælo in homines dimanet, filiæ Jovis perhibentur. Hinc Musicam, ut divinam scientiam commendat Pythagoras teste Strabone: nec alia de caussa Musæ *Olympiades* dictæ, hoc est, cælestes, quàm quod è cælo nascantur poëtæ. Τόνδε.] Τοῦτον, & hoc pro τοῦδε. Πρώτιστα.] Τοὐπρώτου, Πρὸς μῦθον ἔειπαν.] Hyperbaton, ἀντὶ τοῦ πρὸς μῦθον ἔειπαν, id est, τῷ λόγῳ.

25. Κῦρας Διός.] Musarum periphrasis.

26. Ποιμένες.] Continetur his versibus oratio ἐλεγκτική, qua non insciticæ modò & socordiæ redarguunt pastores Musæ, sed & eorum refellunt præconceptam opinionem, qua non nisi falsa & ficta à Musis, & consequenter à poëtis proficisci credebant. Etsi enim vates sæpe fabulosa loquantur & scribant, non tamen semper fictionibus indulgent: est etiam quando vera pronunciant, veraque à Musis edocti mortalibus noscenda proponunt. Estque hic elegans αὐτοπροσωπογραφία ab officio, vita, & moribus pastorum, quibus subditur ἀναπόδοσις sive refutatio objecti criminis. Sequitur deinde epilogus sive clausula orationis, & Musarum ἀξίωσις: nec non donum sibi à Deabus oblatum, nempe sceptrum è lauro, sive laureus

reus ramus: quo velut ſymbolo deſignare voluerunt Muſæ, regnum, ſive principatum inter vates habiturum aliquando Heſiodum. Ποιμένες] Opiliones intelligit. Ἄγραυλοι.] Οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι. Ἔλεγχεα.] Vox ἔλεγχος præter alia etiam ſignificat *dedecus*, ἀπὸ τοῦ ἐλέγχειν, quod eſt, reprehendere, quaſi dicat, homines peſſimi & omni reprehenſione digni Γαστέρες.] Objiciunt Muſæ paſtoribus, quod ventris ſolummodò curam haberent, neque ſaperent ea quæ cæleſtis & divinæ ſunt veritatis. Οἶον.] Μόνον.

27. Ἴδμεν.] Dor. pro ἴσμεν, quod κατὰ συγκοπὴν factum ex ἴσαμεν. In ſequenti verſu ὄ pro καί poſitum. Ἐτύμοισιν.] Ion. ἐτύμοις, id eſt, τοῖς ἀληθέσι.

28. Εὖτε.] Ὁπότε. Ἀληθέα μυθήσασθαι.] Τὰ ἀληθῆ εἰπεῖν. Scriptum quoque, ut Scholiaſtes monet, γηρύσασθαι, quòd idem valet.

29. Ὡς.] Οὕτως. Ἀρτίπεπλα.] Αἱ τὰ ἄρτια λέγουσαι, *quæ recta & vera loquuntur, veridicæ.*

30. Καί μοι σκῆπτρον.] Τὸ σκῆπτρον propriè baculus ſeu ſcipio cui innitimur, à σκήπτω, *nitor, incumbo.* Hic ſceptrum ſive virga regia. Δάφνης.] Lauri meminit, vel quod πολύδαφνος eſſet mons Helicon: vel quod Apollini ſacra laurus: vel denique quod laurus conferat ad vaticinia. Unde & Lycophron δαφνηφάγον appellat vatem. Ἔδον.] Pro ἔδοσαν Bœoticè. Ἐθαλέθοντα.] Dicitur ἐθαλὴς, quaſi λίαν θάλλουσα, hoc eſt, ἀειθαλὴς, ſemper enim viret laurus. Quo epitheto carminum deſignatur immortalitas. Ὄζον.] Κλάδον.

31. Δρέψασθαι.] A δρέπω vel δρέπομαι, *decerpo.* Θηητόν.] Θαυμαστὸν, à θήομαι, *admiror*, vel *cum admiratione ſpecto*, quod Ionicum eſt, ex θεάομαι, τὸ βλέπω. Ἐνέπνευσαν, &c.] Narrat poëta, quod non ſolùm Muſæ laureum ei obtulerint ramum, tanquam poëticæ excellentiæ quoddam inſigne, ſed quod unà quoque vocem ei inſpirarint divinam, qua quæ à Muſis audiendo perceperat, aptè hominibus decantare poſſet. Quod & ad potum Hippocrenei fontis referunt alii. Sic Alcæus in epitaphio poëtæ noſtri:

Τοίλυν δ' ἁ γήρυν ἀπέπνευσεν, σύνεα Μουσῶν
Ὁ πρέσβυς καθαρῶν γλυκύμολπος λιβάδων.

Eadem legas & apud alios. Deinde exponit poëta, quænam ſint ea quæ à Muſis audivit, nimirum res futuras & præteritas, ut oſtendat poëſin ſimilem eſſe vaticinio, cùm futura prædi-

cere

çere non proprium sit poëtæ, sed vatis. Cavillator Lucianus in sua cum Hesiodo velitatione poëtam nostrum vanitatis arguit & mendacii, quod cùm jactaverit se à Musis accepisse facultatem canendi præterita & futura, nihil tamen de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit.

32. *Αὐδὴν θείλω.*] *Θείαν φωνὴν.* Sic carmen vocat, vel divinitus inspiratum; vel eximium. *Αὐδὴ*, ab *αὔω*, *clamo*. *Ὡς κε κλείοιμι.*] Alii, *ἵνα κλείοιμι, ut celebrarem*, sed cùm sic modulus non constet, legendum potiùs, *ὡς κλείοιμι*, cùm infra quoque eo verbo utatur poëta. *Ἐξαύδα.*] *Ἔξαυδα. Περί τ' ἐόντα.*] *Καὶ περὶ τὰ μέλλοντα.* Tmesis.

33. *Καί μοι κέλονθ'.*] *Προστάσσουσι* Musarum, quo jusserunt Hesiodum conscribere hanc Theogoniam, & suas quàm maximè laudes celebrare. Deinde proverbiali locutione velut intempestivam hanc orationem suam, & à proposito alienam redarguit poëta, correctione quadam utens, qua suum in scribendo institutum retardare aut sistere velle videtur, quasi dicat: *quorsum attinet hæc antiqua & obscura commemorare de Deorum generatione?* quod perinde est, ac siquis narrare instituat, quo pacto homines primùm è quercu, vel petris fuerint prognati. *Κέλονται.*] Pro *ἐκέλοντο*, à *κέλομαι*, pro *κελεύω*. *Μακάρων.*] *Θεῶν. Αἰὲν ἐόντων.*] *Ἀεὶ ὄντων, ἀθανάτων.*

34. *Πρῶτόν τε καὶ ὕστερον.*] *Primò & postremò*, hoc est, semper. *Ἀείδειν.*] *ᾄδειν.*

35. *Τίη.*] Pro *τί*, poët. *Ταῦτα.*] Scilicet *ῥήματα συμφέρει λέγειν. Περὶ δρυὸν.*] *Circa quercum aut petram versari* dicitur, qui antiqua nimis consectatur, & ab omni hominum memoria longè remota, ut sunt Deorum generationes. Vide Chiliades Erasmi. *Δρῦς* autem quercus est, *unde homines nati durum genus*, ut fabulantur poëtæ. Interpres Homeri, qui vulgo Didymus putatur, Odyss. τ. *Ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου*, subdit, *ὡς ἐκ παλαιᾶς μυθολογίας*, de qua fabulæ ferunt, veteres fuisse è quercu & rupe proseminatos, quia partus suos in speluncis & cavis arboribus reponebant enixæ mulieres: vel potiùs *ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς ἐρημίαις τοὺς μίξεις ποιεῖσθαι πλησίον δρυῶν καὶ πετρῶν.*

36. *Τιὴ*, &c.] Seipsum alloquitur & exhortatur poëta, sine mora ulla ab ipsis Musis exordiatur, quæ concordi voce Jovis animum oblectant in cælo, canentes non modò res præsentes, sed & præteritas & futuras. Idque facit poëta, ut Theogoniam

goniam ſuam Jovi quoque & Diis cæleſtibus gratam eſſe declaret. Jovis verò animus recreatur, cum canuntur ea, quæ Deorum ſpectant in genus humanum beneficia. Sic à veteribus factitatum eſſe teſtatur Apollonius lib. 1. Argonaut. ubi de Orpheo loquitur vate antiquo. Similiter Maro, de Jopa citharædo, ubi convivium deſcribit Didonis, lib. 1. Æneid.

Hic canit errantem Lunam, Soliſque labores,
Vnde hominum genus & pecudes: unde imber & ignes.

Quin & Homerus etiam convenire exiſtimavit, ut heroum animi ſeveris & decoris cantibus acuerentur, quo ſæpius revocatis in memoriam præclaris virorum illuſtrium rebus geſtis, mox inſtructi & accenſi cum hoſtibus dimicarent. Fuit enim cantorum & poëtarum antiquorum inſtitutum, ut ſe, non ſolùm animorum moderatores, ſed & morum magiſtros cum ſuavitate profiterentur. Hinc Græciæ civitates liberis ab initio prima adoleſcentiæ rudimenta poëticen tradiderunt, non illam quidem nudam, & omni ſpoliatam voluptate, ſed caſtam & moderatam. Quare ne parum relligioſus videretur Heſiodus, ſeipſum exſtimulat, ut à Muſis exordium capiat, tanquam vatum omnium præſidibus, rerumque quas ſcripturus eſſet, optimè gnaris. Neque enim etiam beatæ mentes in cælo ullis præterquam divinis encomiis vacant, ſoliuſque Dei creatoris ſui & redemptoris præconia intonant. Vaticiniorum quoque præſides & largitrices creduntur Muſæ, cum & inſtinctu earum futura prædicant vates, & ipſa poëſis vaticinio ſimilis ſit. Denique vocibus inter ſe concordare dicuntur, cùm nihil aliud ſit Muſica, quàm diverſarum vocum, numerorumque apta & concinna modulatio & concentus, cujus tanta eſt vis credita, ut ſummum ſit in adverſitatibus ſolatium, nec leve incitamentum ad res honorificas, tum & efficax remedium adverſus omnes voluptatum illecebras, ut fuſius ſuo dicetur loco. Τῶν.] Dor. pro σύ. Μουσάων.] Æol. Μοισῶν. Ταί.] Ion. αἵ. Præpoſitivus articulus loco poſtpoſitivi.

37. Ὑμνεῦσαι.] Dor. ὑμνῆσαι. Ἔντὸς Ὀλύμπου.] Pro ἐν τῷ ἱερῷ.

38. Εἰρεῦσαι.] Dor. εἰρῆσαι, hoc eſt, λέγουσαι, tanquam ab εἴρω, vel εἰρέω, τὸ λέγω. Τὰ ἐόντα.] Τὰ παρόντα.

39. Φωνῇ ὁμηρεῦσαι.] Ὁμοῦ τῇ φωνῇ εἴρουσαι, ἤγουν, συμφωνοῦσαι, ab ὁμηρέω, *in unum convenio*. Τῶν δ' ἀθανάτων.] Muſas tanta ſuavitate in cælo canere aſſerit, ut etiam ipſa cæleſtis fa-

brica, Joviſque domicilium inde reſonet, atque exhilarari quodammodo videatur. Eo Muſices admirandam vim atque ſuavitatem adumbrare voluit Heſiodus, quæ tanta eſt, ut non Deos & homines modò, ſed & cælum, ſidera & res inanimæ virtutem ejus perſentiſcant. Quod & exemplis Orphei & Amphionis ſcitè deſignarunt poëtæ, quorum alter non bruta tantum animantia, ſed & arbores moviſſe dicitur: alter ſaxa & lapides in muros traxiſſe ſono teſtudinis & prece blandâ, ut loquitur Flaccus in Arte Poëtica. Τῶν δὲ.] Τέτων δὲ, Muſarum. Ἀ'ηδέμα]Θ· ἀοιδή.] Laudat Muſas à ſuavitate & aſſiduitate cantus. Γ'έιν.] Pro ἔρρειν, & hoc ἀντὶ Θ ῥεῖ poſitum. Eo verbo copioſam & mellitam dicendi facultatem tribuit Muſis. Sic & de Neſtore ſuo Homerus in primo Iliad. Τῶ ἡ ἀπὸ γλώσσης μέλι]Θ· γλυκίων ῥέεν αὐδή.

40. Γελᾷ δὲ.] Schema γλυκύτη]Θ·, ἀντὶ Θ ἠχεῖ. *Ridendi* verbum ad res inanimas ſcitè transfertur.

41. Ζηνὸς.] Διὸς. Ἐερυδέποιο.] Gen. Ion. pro ἐερυδέπου. epitheton Jovis, ab ἴερι pro λίαν & δέπω, ſonitus, quaſi *graviter ſtrepentis ob tonitrua.* Θειᾶν.] Θειῶν. Ὀπί.] Φωνῇ. Λειριόεσσῃ.] Τὸ λείριον, ut docet Euſtathius, non modò lilium ſignificat, vel narciſſi ſpeciem, ſed & quemlibet florem. Hinc λειριόεις, pro ἀνθηρός. Cùm verò flores ſint molles, ac grati odoris, ὅπα λειριόεσσαν vocat poëta, *vocem ſuavem & delectabilem*, qualis eſt Muſarum harmonicè canentium.

42. Σκιδναμένη.] Διαχεομένη. Σκίδνημι, *diſpergo.* Κάρη.] Κάρηνον, *caput, vertex montis.* Νιφόεντ]Θ· Ὀλύμπου.] Olympus pro cælo. Non quod nives ſint in cælo, ſed reſpicit poëta ad Olympi Theſſaliæ montis ſic propriè dicti altitudinem, in cujus verticè perpetuæ ſunt nives.

43. Αἱ δ' ἅμ' ἔπον.] Nunc ὑπόθεσιν ſive argumentum Muſicæ *cantionis proponit*, quod eſt Deorum & Gigantum ortus celebrare. Docet autem poëta, Terram & Cælum univerſos progenuiſſe Deos. Cùm enim corporibus omnibus naturalibus, omnibuſque quæ ex ſe invicem generantur, elementis, veluti ſedes ac matrix ſubſternatur tellus, non mirum, ſi Terra Deorum ac hominum mater à Gentibus fuerit credita. At cùm terra nihil concipere, aut producere poſſit abſque cæli ſoliſque influxu, *hinc Titanis*, aut Cæli uxorem eam eſſe finxerunt. Nec ſine cauſſa duobus hiſce corporibus, tanquam antiquiſſimis principatum tribuêre Veteres, cùm ipſe Deus univerſi conditor

ditor primo die crearit cælum & terram, ut teſtatur θεόπνευ-στος Moſes, ex quibus poſtea proceſſerint, & ornatum ſuum acceperint reliquæ mundi partes. Cælum itaque priſci conſiderarunt, ut marem; terram, ut matrem, quæ cæli ſoliſve excitata calore ſemina ex omnibus elementis derivata in ſe recipit, rerumque omnium procreatrix eſt. Hinc tanta Deorum Dearumve turba exorta, ſinguliſque mundi partibus à Gentilitate præfecta, ut ſupremum illud Numen, quod totum comprehendere non poterant, per partes & quaſi membratim colere viderentur, ut loquitur Maximus apud Auguſtinum in lib. de Civitate Dei. *Αἱ δ'.*] Αὗται δὲ, Muſæ. *Ἄμβροτον.*] Id eſt, *divinam*, ad diſtinctionem vocis humanæ: vel *immortalem*, ab effectu quod carmina à Muſis dictata immortalitati conſecrent. Fit ἄμβροτος ex *α* privante & βροτὸς, inſerto *μ*, plenioris ſoni cauſſa, pro ἄβροτος. *Ὄσσαν*] Φωνὴν.

44. *Θεῶν γένος.*] Eſt hic Synizeſis ſive coalitio vocalis brevis & longæ in voce θεῶν: vel Pæon ſecundus pro dactylo poſitus. *Αἰδοῖον.*] Αἰδοῦς ἄξιον, τίμιον. *Κλείουσιν.*] Ὑμνοῦσι, Poët. *Ἀοιδῇ*] Ὠδῇ.

45. *Ἐξ ἀρχῆς*] Hæc ad ſequentia referunt alii, & poſt ἀοιδῇ, ponunt inciſum. *Γαῖα.*] Ἡ γῆ. *Οὐρανός.*] Cælum vel Cælus. *Ἔπλεν.*] Ἔπεκεν.

46. *Τῶν.*] Τούτων. *Ἐγένοντο.*] Ἐγενήθησαν. *Δωτῆρες ἐάων.*] Sic Deos vocant poëtæ à ſuis in genus humanum beneficentiis. *Ἐάων.*] Ἀγαθῶν. *Τὰ ἑᾶ* ſunt, quæ quiſque habet veluti ſua, à quo *ἐάων* pro *ἑῶν*, per pleonaſmum ἐ *α*, & ſpiritu aſpero in tenuem verſo Æolicè.

47. *Δόρπον.*] Secundum cantionis Muſicæ proœmium Jupiter eſt, Deorum omnium & hominum pater, ut beneficentiſſimus, ita & potentiſſimus. Sic & Onomacritus in hymno Jovis:

Iupiter omnipotens eſt primus & ultimus idem:
Iupiter eſt caput, & medium: Iovis omnia munus.

Jovis nomine, (quod ex Hebræo *Iovah*) cælum intellexerunt antiqui, quem *Olympum omnipotentem* vocat Virgilius lib. 10. Alii *animam mundi* eſſe crediderunt, quæ Platonicorum fuit ſententia. Hunc Jovem non hominum duntaxat, ſed & Deorum patrem appellat Heſiodus, quia cùm omnium rerum humanarum & productio, & adminiſtratio ipſi attribuatur, ut à munificentia pater, ita à ſapientia in hac rerum univerſitate

vocatus est rex. Hinc passim ab Orpheo, & Homero antiquissimis poëtis vocatur *πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*. Romani Opt. Max. nuncuparunt Jovem, quo dicendi genere summa Dei bonitas & imperium in res universas designatur. *Διόπεγε.*] *Ἐκ διὸς πεφ. Αὖτε.*] *Πάλιν. Ζηνὸς.*] *Διὸς.*

48. *Υἱμνέσι.*] *Ὑμνέσι. Λήσεσθ' ἀοιδῆς.*] Hic *αι* diphthongus corripitur sequente consona, quod licet rarius fiat, tamen a poëtis subinde factum esse pluribus ostendit Casaubonus ad Theocritum, quod & de diphthongo *οι* verum est, non in ratione accentuum duntaxat, sed etiam re metrica, ut nihil hic sit mutandum.

49. *Ὅσσον.*] *Ὅσον. Φέρτατός.*] *Ἄριστος. Κεφαλῇ.*] *Τῇ κεφαλῇ*, Dialysis.

50. *Αὖθις.*] Post Jovis Opt. Max. laudes, etiam hominum, Gigantumque progenies à Musis celebratur. Finguntur Gigantes Telluris filii, celsissimæ staturæ, & Draconum pedibus in Deorum perniciem creati, ut superis scilicet bellum inferrent, Jovemque de cæli possessione dejicerent. Macrobius lib. 10. Saturnal. cap. 20. Gigantes non alios fuisse credit, *quàm hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo existimatam Deos pellere de cælesti sede voluisse.* Physiologi verò interpretantur Gigantes esse spiritus terræ inclusos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frusta ipsa quasi in cælum ejaculantur. Hos poëtæ in campis Phlegræis cum Diis congressos fabulantur, sed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidisse, aliosque sub Ætna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos jacere: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere. Sacra Scriptura quatuor Gigantum genera nominibus distincta recenset, quos *anschè hascem*, id est, *viros nominis* appellant Hebræorum filii. Inter hos familiam ducunt *Nephelim*, qui cum Hevæis habitarunt, dicti quasi, *grassatores*, propter rapinam. Sequuntur *Emim*, inter Jebusæos, Moabitas & Ammonitas clari, quos gentili nomine *Zamzummim*, quasi *formidabiles* propter violentiam nominarunt. *Enacim* inter Hethæos fama celebres vixere, quasi *torquati* ab ostentatione opum sic dicti. Sunt denique *Raphaim*, qui sedes habuerunt inter Amorrhæos & Palæstinos, nomine sumpto honesto, quod *servatores* & *curatores* essent. Tot monstris olim oppressa fuit Ecclesia Dei. Nec defuerunt posterioribus

ribus seculis viri superbi, potestate & honoribus inflati, virtutis & honestatis inimici. Unde apud poëtas invaluerunt nomina Titanum, Cyclopum, Centaurorum, aliorumve, qui cum Hebræorum nominibus & factionibus conferri debent. De Gigantum origine variæ circumferuntur opiniones. Alii illos Titani & Terræ filios fuisse scribunt: alii ex sanguine Titanorum à Jove interfectorum esse natos ajunt. Hesiodus ex sanguine Cæli amputatis illius à Saturno virilibus genitos esse infra tradit. Josephus verò in antiquitatibus Judaicis contendit eos ex Dæmonum coitu cum mulieribus fuisse procreatos: cui opinioni & Lactantius argumento ex sacra historia desumpto astipulari videtur. Sed beatus Augustinus, cæterique recentiores Theologi meritò istam rejiciunt sententiam, quod dæmones cum mulieribus verè coire non possint. Ad scripturæ locum quod attinet, quem ex Genes. cap. 6. vers. 2. allegant nonnulli, sic exponitur, ut per *filios Dei*, non Angelos intelligant, sed Sethi posteros, qui Dei dicti sunt filii, cùm ob legitimos Deo impensos honores: tum ob justitiæ virtutisque ornamenta, & vitæ sanctimoniam ac simplicitatem, in qua aliquamdiu vixerunt: per *filias hominum*, ex Caino descendentes, quibus nulla fuit pietas, aut religio curæ. Itaque indignatur Deus, quod religionis puræ pietatisque sectatores, modò forma placuissent, sese intruderent temere in conjugia & infidelium necessitudines. Gigantomachia autem, quam Ovidius describit 10. Metamorph. partim eorum hominum adumbrat audaciam, qui turrim Babylonicam ædificarunt Genes. 6. partim desumpta est ex historia Josuæ Numer. 13. cum Cananæis bellum gerentis, quam suis fabulis corrupere Gentium poëtæ. Cùm Musas Gigantum commemoratione Jovis animum oblectare dicit Hesiodus, victoriam præcipuè respicit, qua in suo cum Gigantibus conflictu, potitus est Jupiter, cujus ἐπινίκιον cecinere Musæ. De ea sic Horatius Carm. lib. 3. Od. 1.

Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipsos imperium est Iovis,
Clari Giganteo triumpho,
Cuncta supercilio moventis.

Sed de his plura in sequentibus, ubi de Gigantum origine, & diversis nominibus agit poëta. *Αὖθις.*] Πάλιν. *Γιγάντων.*] Dicti γίγαντες, quasi γηγενεῖς, quod *è terrâ nati* secundum fabulas.

51. *Γιγάσσας.*] Γιγάντας.

53. Τὰς σὺ.] Musarum parentes, natale solum, & officium describit poëta. Jovis & Mnemosynes filiæ dicuntur, quoniam Musicæ scientia & optimus affectus animi ad illam imbibendam non nisi divinitus in nos influit. Mnemosyne autem nympha fingitur Pieria, Latinè memoriam interpretari possumus, quam ideò Musarum matrem fingunt poëtæ, quod omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conservetur. Hinc & illud veteris poëtæ:

Usus me genuit, mater peperit Memoria.
Sophiam vocant me Graji, vos Sapientiam.

Locum indicat, in quo natæ Musæ, qui est Pieria mons Macedoniæ, quem locum, ut & alia Musis consecrarunt Gentiles. Hinc Musæ *Pierides* dictæ propter amœnitatem ac solitudinem Pieri montis, quod eæ secretis locis ob studia liberalia delectantur. nam ut Ovidius ait: *Carmina secessum scribentis & otia quærunt.* Alii Thraciæ montem esse scribunt, in quo versatus est Orpheus. Etenim Strabo auctor est, Thraces Bœotiæ accolas diversa loca, in quibus & Pieria, Musis dedicasse, eo quod Musicæ essent studiosissimi, poëticamque harmoniam primitus invenerint. Testes sunt Ephorus, Orpheus, Thamyris, Musæus & Eumolpus, poëtæ celebres, quorum duo posteriores à Musis, vel scitè canendo nomen accepere. Musarum quoque officium subdit poëta, seu Musices encomium, quod est canticis suis levare hominum curas & oblivionem inducere malorum omnium. Unde Olympius Nemesianus Eclog. 2.

Tum verò ardentes flammati pectoris æstus
Carminibus, dulcique parant relevare querela.

Et idem Eclog. 4.

Cantet, amat quod quisque: levant & carmina curas.

Τάς.] Ἅς, Ionicè. Πιερίη.] Πιερίαι. Pieria nomen montis, vel regionis, in qua natæ vel versatæ Musæ. Κρονίδῃ.] Jovi. Τέκε.] Ἔτεκε. Μιγεῖσα.] Id est, Ἐυνηθεῖσα, ut apud Maronem: *mixta Deo mulier.*

54. Μνημοσυνὴ.] Μνήμη. Hîc Dea vel nympha esse fingitur Musarum mater. Γενεῖσι.] Ion. γενεαῖς. Deest σὺ. Γενὸς, quasi γενὸς, epenthesi τοῦ υ. Ἐλευθῆρ῾.] Ἐλευθὴ, urbs Bœotiæ, cujus solum à fœcunditate commendat. Μέλεσσι.] Ἄρχουσι, à poetico, μελέω, *impero.*

55. Λησμοσυνίων.] Λήθω, à λήθομαι, pro ἐπιλανθάνομαι. Ἀμπαυμὸς.] Pro ἀνάπαυμα, per syncopen. Μερμηρίων.] Æol. μερ-

μερμηρῶν. Μέρμηρα, idem quod φέρτις. Notetur versus Spondaicus, qui Græcis quàm Latinis poëtis sunt usitatiores.

56. Ἐννέα.] Χρονολογία, sive temporis descriptio. Refert poëta quanto temporis spatio opus fuerit Jovi ad procreationem Musarum, novem scilicet noctibus pro numero Dearum. Mirari quis possit, quo pacto Hercules dicatur unica nocte quinquaginta defloralse virgines, & gravidas reddidisse, ita ut totidem, vel uno plures pepererint liberos, earum scilicet prima gemellos enixa: Jupiter contra novem indiguerit noctibus ad Musarum generationem. Respondent nonnulli id propterea fictum, quod amor sive voluptas, quæ circa Musarum studia versatur, tardius perficiatur, nec tam facilè evanescat, vel diffluat, quàm ea, quæ ex Veneris, cibi potusque, aut aliarum rerum corporearum delectatione percipitur. Hinc perfecto usus est numero poëta, qui est novenarius, & novem genitæ dicuntur Musæ, quoniam τετραγώνους, id est, quadratos perfectosque reddant eos, qui cum eis versantur. Talis enim est numerus novenarius, utpote qui ex seipso consistit, & principatum ob perfectionem suam inter numeros obtinet. Præterea laudat Musas à summo, quæ inter ipsas est, consensu & conspiratione. Eo docetur, scientias omnes ἁρμονικὰς sibi invicem communicare, & naturali quodam vinculo inter se esse connexas, concatenatasque: quod de Musica imprimis dici possit, quæ nihil est aliud, quàm diversorum tonorum amica consensio & concentus. Adde quod litterarum studia, quæ Musarum nomine veniunt, sylvestres hominum animos ad pacem concordiamque forment, secundum illud Peligni vatis: *Didicisse fideliter artes, Emollit mores, nec sinit esse feros.* Cum Virgines vocat Musas, innuit poëta, disciplinas semper quasi novas esse, ac recentes virginum instar, quæ ideo interiores, abditæ & reconditæ vocantur à Cicerone. Οἱ.] Αὐτῇ, nempe Mnemosynæ. Ἐμίσγετο.] Συνεγίνετο. Μίσγεσθαι, pro μίγνυσθαι, miscetur. Μνήσατο.] Μνήσατης.

57. Νόσφιν.] Δίχα. Γενὸν λέχος.] Hoc addit, nequis ex adulterio conceptas natasque crederet Musas. Εἰσαναβαίνων.] Phrasi poëtica dictum. ἀντὶ τοῦ συνοικίζων. Metonymia antecedentis.

58. Ἀλλ' ὅτε δὴ ἐνιαυτὸς.] Subdivisio temporis, quod partum antecessit. Incipit à generali vocabulo, & deinceps ad singulas ejus partes descendit. Ex horis enim conflantur dies: ex diebus menses, ex mensibus anni. quasi dicat: Postquam pariendi

tempus affulſit à natura præſtitutum. Ἔην.] Pro ἦν. Περὶ δ' ἕτερον.] Περιέτρεπον δέ. Solis converſionem reſpicit, qua vel à Meridie in Septentrionem reflectit curſum ſuum: vel à Septentrione in Meridiem. Horæ enim ab uno Tropico ad alterum tranſeuntes ad idem punctum quaſi conſiſtunt.

59. Μηνῶν φθινόντων.] Menſis apud Græcos in tres decades dividebatur, quarum prima erat μηνὸς ἱσταμένου inchoati: ſecunda δ' μεσούντος, ſive medii: tertia δ' φθίνοντος, hoc eſt deficientis ac finientis, à φθίνω, *deficio*, *pereo*. Περὶ δ' ἦμαρ πολλὸν ἐπελήλυθε.] Tmeſi pro παρελήλυθε. Ἡμαρ.] Ἡμέρας.

60. Ἥδε.] Αὕτη ἡ, Mnemoſyne. Κοῦραι.] Ion. Κόραι, id eſt, παρθένοι. Notetur poſteriorem ſyllabam in κοῦραι Doricè corripi, quam alii producunt in caſibus paribus. hinc ſcribendum foret κοῦρας, niſi reclamarent antiqui codices. Ὁμηγερέας.] Τὰς ὁμοίας φερούσας. Ἧσιν ἀοιδή.] Deſcribit porrò Muſas ab habitu & actionibus, eaſque conviviorum, chorearum, omnimodæque lætitiæ præſides facit. Quo docere vult poëta, eos qui circa litteras & Muſarum ſtudia verſantur, debere animum habere à curis vacuum & defæcatum. Noverat hoc ingenioſiſſimus Naſo, cùm inquit:

Carmina proveniunt animo deducta ſereno:
Nubila ſunt ſubitis tempora noſtra malis.

Et idem alibi:

Nec mihi diſpoſitis jungam quæ carmina nervis,
Proveniunt: vacuæ carmina mentis opus.

Deinde & ædes pulchræ tribuuntur Muſis, idque in vertice montis Pierii, quia ex alto cœlo, hoc eſt, à Deo in homines dimanat ſapientia. Ἧσιν.] Ion. αἷς. Ἀοιδή.] Ὠδή.

61. Μέμβλεται.] Pro μεμέλῃ, per ſyncopen & pleonaſmo τοῦ β. Scholiaſtes exponit μέλῃ, ἐν φροντίδι ἐστίν. Ἀκηδία.] Ἄλυπον, ἀφρόντιστον, quod ex α privante & κῆδος, *cura*, *mœror*.

62. Τυτθὸν ἀπ' ἀκειρεσίης.] Hyperbaton. Connectenda enim hæc cum ſuperioribus hoc pacto: Τὰς ἐν Πιερίῃ τέκε Μνημοσύνη, τυτθὸν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Locum deſignat, ubi natæ Muſæ. Τυτθόν.] Dor. Μικρόν, ὀλίγον.

63. Ἔνθα.] Ὅπου. Σφίν.] Σφίσιν αὐταῖς. Λιπαροὶ χοροί.] *Splendidi*, vel *nitidi chori*, reſpectu pedum, qui & λιπαροὶ Homero. Solebant enim veteres ungere pedes, antequam calceos induerent, ut tanto agiliores eſſent & expeditiores ad ſaltandum.

64. Πὰρ

64. Παὲ δ' αὐτῆς.] Musarum comitatus sive contubernium describitur. Cum his versari & cohabitare dicuntur Gratiæ & Cupido. nec ἀλόγως id fingitur, cum sine horum Numinum societate ac munere sordeant Musæ. Neque enim satis est, ut poëta sit πολυμαθὴς, hoc est, *multarum rerum gnarus*, sed necesse etiam est, ut sit ἐπίχαρις, hoc est, *gratiosus & amabilis*. Euripides in Hercule Furente: Καὶ μὴ παυσαίμαν παῖς Μούσης τὰς Χαρίτας καλλιμιγνύειν, ἡδίστην συζυγίαν. *Non desinam Charites Musis conjungere suavissimam copulam.* Musis autem Gratias miscere est operi erudito gratiæ & ingenii lenocinium aspergere. Ita Plutarchus lib. Sympos. de philosophis, qui non minus satagunt literatis sermonibus condire symposii apparatum, quàm vinum affusa aqua diluere, dixit, οὐχ ἧττον παῖς Μούσης τὸν Διόνυσον, ἢ παῖς Νύμφαις κεραννύντες. id est, *non segnius Bacchum Musis, quàm Nymphis permiscentes.* Nam ut vino affusa lympha diluto temperies, roburque corporis conservatur: ita colloquiis eruditionis sale conditis animus pascitur. Hæc est illa Charis, quam scriptis suis affusam esse ajebat politissimus Lipsius. Non sufficit igitur eruditum carmen, aut orationem conscribere, sed & gratiam ei, vel genium conciliare oportet, secundum illud Bilbilici poëtæ: *Victurus genium debet habere liber.* quod & ad alia negocia transfertur. nam Plinius quoque lib. 35. cap. 10. *Charitem Venerem* dixit, pro ea quæ picturis & imaginibus est venustatis gratia. In conviviis sacris versari ait Gratias & Cupidinem, uti & Musas, quod ἐν παῖς εὐωχίαις, & festis dapibus præcipuè locum habeat Musica, & venusti sermones, & gratia, quibus conciliatur inter Deos hominesque amor. Unde vatum princeps cantum & saltationem vocavit ἀναθήματα δαιτός, id est, ornamenta convivii, Odyss. primo. Παὲ.] Pro παῖδε. Apocope. Αὐτῆς.] Ion. αὐτῇσι, nempe Musis. Χαρίτες.] Gratiæ, quæ tres finguntur sorores. Nomen habere putantur ἀπὸ τῆς χαρᾶς, *à lætitia.* Hinc παῖς χάρμα ἀείδειν, id est, *Gratiis sacrificare* jubentur, qui tristes & solliciti sunt. vide Erasm. Ἵμερόν.] *Cupido.* Propriè sic dicitur ἡ ἐπιθυμία, cujus beneficio incitamur ad id, quod jucundum & amabile existit, ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι, quod est, *desiderare*, vel *incitare.* Οἱ ἔχουσιν.] Συνοικοῦσι.

65. Θαλίης.] Ion. θαλίαις. Sunt autem θαλίαι, *convivia*, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod est, *florere*, quia in conviviis omnia læta & florida esse convenit: vel quod floribus coronati epularen-

tur antiqui. *Ἐρατλώ.*] Pergit in amplificandis Muſarum laudibus & effectis. Argumentum cantus, quo convivantes delectant Muſæ, non res ſunt obſcænæ, vel levis momenti, ſed tales quæ moribus hominum informandis, juſtitiæque operibus exercendis non parum conducerent. Non enim Muſæ tantùm Deorum virtutes & opera celebrant: ſed etiam regna & reſpublicas divinis humaniſque legibus prudenter inſtitutas per univerſum terrarum orbem. Quod nec minimum divinæ bonitatis & ſapientiæ *τεκμήριον* eſt. Deſcendit poëta à Deorum generatione, ad *νομοθεσίαν* eorum, & ſanctos mores ſive inſtituta, docetque quibus olim canticis *τὸ ἐπαΐειν* animos oblectarint egregii cantores, nempe Deorum hominumque præclarè geſtis recenſendis. *Ἐρατλώ.*] *Ἐπίφθον, ἀγαπητώ. Ὅσσαι.*] *Φωνλώ. Διὰ γόμφ.*] *Διὰ γόμφ[ου].*

66. *Μέλπον*].] A *μέλπομαι, τὸ ὑμνῶ. Νόμους.*] Latiùs ea voce utitur poëta, ut & ambitu ejus comprehendat diverſas gubernationum formas, hominum inſtituta, leges & ſtudia. *Ἤθεα.*] Singulorum mores, vel opera intelligit. *Κλείουσιν.*] Id eſt, *Ὑμνοῦσι.*

67. *Ἐπίφθον ὅσσαι.*] Bis idem repetit, quò Muſarum in canendo admirandam ſuavitatem exprimat poëta.

68. *Αἳ τότ'.*] Muſarum è terris ad cælum abitionem, earumque effecta porrò amplificat. Poſtquam in Pieria natæ & inter homines verſatæ ſunt aliquamdiu Muſæ, tandem natali ſede relicta Olympum petiere, hoc eſt, cælum, in quo regnat Jupiter. Hoc autem dicit poëta, quod mons Pierus non procul diſtaret ab Olympo. Deinde cùm voce Muſarum reſonare terram, & pedum applauſu ſtrepitum ingentem excitari ait, eo ſignificat litterarum & artium ſtudia, non modo voluptatem parere incredibilem, ſed & celebrem reddere hominem, totoque orbe prædicandum. Neque enim omnes, qui res præclaras ac laudabiles geſſerunt, iidem ſui nominis memoriam poſteritati prodere potuerunt: ſed ii demum, qui eximium aliquem poëtam nacti ſunt virtutum ſuarum, rerumque geſtarum præconem. Quare & Alexander Magnus beatum prædicabat Achillem, quod Homerum habuiſſet laudum ſuarum buccinatorem. *Αἳ.*] Muſæ. *Ἴσαν.*] *Ἐπορεύοντο. Πρὸς Ὄλυμπον.*] *Εἰς οὐρανόν. Ἀχλαΐδμας.*] Quaſi *ἄχλυν ἀλαΐδμας.*

69. *Ἀμβροσίη.*] Ion. *ἀμβροσίαι. Περὶ δ' ἴαχε.*] Pro *ἐφίαχε, ἤχησε, ἐφωνήσε*, quod ex *ἐφὶ* & *ἰάχω, clamo, ſono.*

70. Πε-

70. Ποδῶν ὑπό] Ὑπὸ ποδῶν, Anastrophe. Δοῦπος.] *Sonitus*, propriè qui ex corpore ad terram illiso excitatur. Ὀρώρε.] Per reduplicationem Atticam, pro ὄρε, ab ὄρω, τὸ ὄρνυμι.

71. Νεισομένων.] Πορευομένων αὐτῶν. Alii legunt νισομένων, quod idem significat. Ὅ γ'.] Σφέτερον. De multis hic sermo. Ὅ δ' ἱερῆος.] Jovis descriptio ab imperio, armis, victoria & universi gubernatione. De bello illo Jovis adversus Saturnum alibi dicetur, cujus historicam & Physicam ἐξήγησιν tunc simul dabimus. Unitatem in πολυθεότητι sua agnoscit Hesiodus, dum Jovem ut supremum cæteris præficit Diis, velut universi gubernatorem, cui soli fulmen & tonitru tribuit, quique solus sapientissimè omnia disponit inter Deos, singulisque suos dispertitur honores, & officia. Ὅ δέ.] Jupiter. Οὐρανῷ ἐμβασιλεύει] Ἐν τῷ οὐρανῷ βασιλεύει.

72. Αἰθαλόεντα.] Ab αἰθάλη, *fuligo*, quod ἀπὸ τοῦ αἴθω, *ardeo*. Auctor lib. de mundo: Οἱ μὲν αἰθαλώδεις, inquit, φολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως ἁρπαζόμενοι, ἀργῆτες, id est, *quæ ex fulminibus, fuligine inficiunt, fuliginosa dicuntur: quæ raptim transmittuntur celeriterque provolant, Argetes vocantur.*

73. Κάρηϊ.] Δωσάμενος. Εὖ] Καλῶς. Unde κόσμος ab ornatu nomen accepit.

74. Διέπαξε.] Μετὰ τάξεως διεμέρισε. Sic Ovidius:

Quæ postquam evolvit, cæcoque exemit acervo,
Dissociata locis concordi pace ligavit.

Ὅμως.] Ὅμως. Ἐπιφρονέδε.] Παρέχε. ἐπιφρονίζω, *indico*. Per τιμὰς non solum intelligit honores, sed & imperia, gubernationes, officia, & similia.

75. Ταῦτ' ἄρα.] Post enarratos Musarum natales & officia, tandem ad σκῆπτρα ipsa descendit. Duo priores versus συμπέρασμα continent superiorum, in quibus Musarum sedes, genitor, numerus & actiones breviter repetitæ proponuntur. In reliquis speciatim explicat, quænam sint novem illæ Musæ, quibusque nominibus à veteribus insignitæ. Ad numerum quod attinet, de eo non satis convenit inter scriptores. Scribit Arnobius Ephorum tres posuisse; Mnasean quatuor; Myrtilum induxisse septem; octo asseverasse Craten. At Hesiodus, quem ferè omnes sequuntur poëtæ, novem prodidit, Deis cælum & sidera locupletans. Aliis novem esse placet propter novem earum inventa. Clio historiam inveniisse perhibetur. Euterpe tibiæ modulos. Thalia Comœdias; vel ut alii, Geometriam.

triam. Melpomene Tragœdiis præſidere putatur. Terpſichore tripudiorum inventrix habita. Erato nuptialia & amatoriam artem præcepiſſe traditur. Polymniæ γεωμετρία aſſcribitur; Aſtrologia Uraniæ, cui & inde nomen. Calliope poëſin expolivit. Quibus omnibus pro numero artium inventarum libros ſuos inſcripſit Herodotus. At ſi Pythagoricis fidem habemus, nihil aliud fuerint Muſæ, quàm ſphærarum animæ. Urania ſcilicet ſtelliferi cæli & ejus ſphæræ, quæ vocatur ἀπλανὴς ſeu fixa, Polymnia Saturni, Terpſichore Jovis, Clio Martis, Melpomene Solis, Erato Veneris, Euterpe Mercurii, Thalia Lunæ: quæ ſicuti magis recedunt à medio mundi, ita diverſos ſonos efficerent. Nam cùm aliæ ſphæræ tardiores ſint, aliæ velociores, aliæ medium inter hos motum ſortiantur, eadem credita fuit ſonorum differentia, ita ut ex velociſſimo & ordinato cælorum motu, contactuque potentiſſimo & varia & ingens efficeretur melodia, quam Pythagoras ſæpe auribus ſe percepiſſe dicebat. Nugatur Myrtilus Lesbius, qui novem has virgines Lesbo aſſerere conatus eſt, coque in Lesbiorum templis totidem ipſis aras fuiſſe poſitas ait, ac pro Myſis Muſas eſſe dictas. Sed hanc opinionem ut falſam & ineptam jure optimo refellit Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Idolol. Gent. cap. 13. Inter Muſas autem Calliope præſtantiſſima cenſetur, quod in omni ſcriptionis genere principatum obtineat poëſis, in poëſi heroïci carminis ſublimitas. Qua de cauſſa & regum comes traditur, ob majeſtatem epici metri, quo res præclarè in bello geſtas celebrat. Flaccus in Arte Poët.

Regumque Ducumque & triſtia bella
Quo ſcribi poſſent numero monſtravit Homerus.

Sed & prior Homero oſtendit Orpheus, cujus mater fuiſſe creditur Calliope. Ἄειδον.] Ἤειδον, neglecto poëticè augmento.

76. Ἐννέα θυγατέρες.] Hinc Deæ *Novenſiles* dictæ veteribus. Μεγάλης Διός.] Sic & μεγάλη Ἥρα, *Iuno magna* cognominata eſt Samothracum more, ut obſervat Macrobius ex Caſſio Hemina lib. Saturnal. 3. Ἐκγεγαῶσι.] Ion. pro ἐκγεγενημένοις, ab inuſitato γάω, τὸ γίγνομαι, *naſcor.*

77. Κλειώ.] Κλειὼ dicta ἀπὸ τοῦ κλείειν, quod eſt *celebrare, à gloria & celebritate rerum geſtarum*, quas canit. Εὐτέρπη.] Nomen accepit *à ſuavitate concentus*, ex εὖ & τέρπω, *delecto.* Θάλεια.] Hæc cùm τὴν φυτουργίαν, ſive plantandi artem docuerit, nomen ſortita eſt ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod eſt, *germinare, florere.*

Μιλ-

Μελπομένη.] Huic præter Tragœdias quoque oden, hoc eſt, *cantilenam* tribuunt. Unde nomen ſibi adoptavit à Græco μέλπω, quod eſt, *canere, modulari.*

78. Τερψιχόρη.] Sic appellatur, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τὰς χορεὰς, à *delectandis choris.* Ἐρατώ.] Et hæc ita vocatur ἀπὸ τοῦ ἔρωτος: à *canendis amoribus.* Ovidius lib. 2. de Arte, ad Etymon alludens inquit:

Nunc mihi ſiquando, puer & Cytherea favete:
Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes.

Πολύμνια.] A *multitudine cantus* ſic dicta. Οὐρανίη.] Nomen illi, vel à rerum cæleſtium cantu, vel à cantus divinitate, quaſi dicas, *cæleſtem.*

79. Καλλιόπη.] Sic eam dixere à bonitate vocis. Κάλλος enim *pulchritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, *vox.* Ἀοιδῶν.] Ion. ἀοιδῶν.

80. Βασιλεῦσιν.] Calliopen poëta epici carminis præſidem facit, regumque comitem, ob majeſtatem & ſublimitatem cantus, ut dictum. Αἰδοίοισιν.] Αἰδοίοις. Ὅπηδεῖ.] Ἀκολουθεῖ.

81. Οὕνεκα.] Scientiæ omnis & eloquentiæ donum Muſis acceptum refert poëta. Quæ ſuada, uti judicibus omnibus & populi præfectis perquàm neceſſaria eſt: ita Regem imprimis condecorat, cui ſummum in populos imperium conceſſit Deorum ſummus. Οὕνεκα.] Scilicet, βασιλέων.

82. Γεινόμενον.] Γενομένου, à γείνομαι, *naſcor.* Ἐσίδωσι.] Εὐμενὴς ἴδῃσιν), quod Græcis poëtis eſt, εἰσιδεῖν vel εἰσβλέπειν ὄμμασι λαοῖς. Sic & Callimachus:

Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμμασι παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολίους σὺν ἀπείρονι φίλους.

Διοτρεφέων.] Pro διοτρεφῶν. Βασιλήων.] Βασιλέων.

83. Τῷ.] Τούτῳ, Ionicè. Γλυκερῷ.] Γλυκερὸν, quod Poët. pro γλυκεῖαν. Χείεσι.] Χείεσι, per epentheſin & jota.

84. Τῷ δὲ.] Τούτῳ δὲ. Ἕπεα.] Ῥήματα. Μείλιχα.] Γλυκύτητος ſignificatio ſubeſt verbo, ἀπὸ τοῦ ἀπαλοῦ τῶν λόγων, inquit Scholiaſtes. Οἱ δέ νυ λαοὶ.] Deſcribitur eloquentiæ vis in flectendis & ſedandis hominum animis. Etenim ſiquis aut rex, aut judex pro tribunali ſedens gravi ac diſerta oratione populum alloquitur, rectiſque judiciis ſuum cuique tribuit, eum, ut numen quoddam tutelare ſuſpiciunt & venerantur omnes. Id veriſſimum eſſe poëta oſtendit lib. 8. divini operis, ubi commotam plebeculam graphicè depingens, quantum in ea ſedanda polleat viri gravis & facundi oratio, ibidem declarat, inquiens:

Ac veluti magno in populo cùm ſæpe coorta eſt
Seditio, ſævitque animis ignobile vulgus,
Iamq; faces & ſaxa volant, furor arma miniſtrat:
Tum pietate gravem ac meritis ſi forte virum quem
Conſpexere, ſilent, arrectiſque auribus aſtant:
Ille regit dictis animos & pectora mulcet.

Exemplo ſit vir diſertiſſimus in gente Romana Menenius Agrippa, de quo Livius lib. 2. decad. 1. *Cùm plebs à Patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa eos facunda oratione reduxit, propoſita ſimilitudine de ventre & artubus inter ſe diſſidentibus.* quem apologum inibi legere eſt. Deinde qualem oporteat eſſe regem aut judicem ſubdit poëta, nempe qui perpenſa litigantium cauſſa, probeque perſpecta, lites brevi dirimit: ſecundum vetus illud effatum: Πρὶν ἂν ἀκούσῃς, μὴ κρῖνε. priuſquam audias, ne judica. Λαοί.] Δῆμοι.

85. Θέμιστας.] Τὰς δίκας. Θέμιστας vocat, jura, leges, ſtatuta.

86. Γ'θείῃσι δίκῃσι.] Pro Κὐθείαις δίκαις, ἴσην, δικαίως. Ο' δέ.] Οὗτος δέ. Ἀσφαλέως ἀγορεύων.] Pro ἀσφαλῶς δικάζων.

87. Αἶψα.] Ταχέως. Μέγα νεῖκος.] Id eſt, ἔριν. Ἐπισαμένως.] Hinc Marius apud Plutarchum: *Nequaquam, tantum ſe in humeros ſuos impoſiturum onus dixit, uti de re ita magna ante cognitionem ſententiam ferret.* Καταπαύσῃ.] *Diremit, ceſſare fecit.*

88. Τύνεκα.] Boni regis ſive judicis encomium proponitur. Illi reges ſive judices ſunt prudentes, qui juſtitiam ex æquo omnibus adminiſtrant, damnoque affectos, in integrum reſtituunt: contumelioſos contrà in officio continent: idque non ſuppliciorum terrore, ſed paternis, ſi fieri poſſit, monitis. Senecæ effatum eſt: *Nullum clementia ex omnibus magis, quàm regem aut principem decet.* Hinc optimo Principi, ut inter alias virtutes, quibus opus habet ad reipub. adminiſtrationem, nihil animi moderatione debet eſſe antiquius. Recte apud Claudianum Theodoſius Honorio filio ſalubre hoc conſilium ingerit:

Sis pius imprimis: nam cùm vincamur in omni
Munere, ſola Deos æquat clementia nobis.

Et notum eſt illud ingenioſiſſimi poëtæ:

Sit piger ad pœnas princeps, ad præmia velox,
Quique dolet, quoties cogitur eſſe ferox.

Con-

Conſtat ex hiſtoriis Cæſarem Julium in Deos relatum, quod clemens ac placabilis fuerit in eos, à quibus injuriam bellis civilibus acceperat. Eadem virtus Auguſtum conſecravit, alioſque permultos immortalitate donavit. Prudentiam itaque & clementiam principibus commendat poëta. Prudentiam, ne temere quem & incognita cauſſa condemnent: clementiam, ut blanda oratione potiùs, & paternis admonitionibus delinquentem corrigant, quàm pœnæ ſeveritate; nec niſi extremis malis extrema adhibeant remedia, prudentum medicorum exemplo, qui tum urunt ſecantque, cùm fruſtrà tentatis blandioribus remediis aliter ægro ſuccurri nequit. Hoc eſt, quod Scholiaſtes inquit, non ἐξοσταστικῶς agendum, ſed σωφρονιστικῶς, id eſt verbis potius quàm verberibus, aut pœnis. ad quod prudentiam in Regibus, ſuadam & clementiam requirit Aſcræus noſter, principe dignas virtutes. Τέτυκτο.] Τέτυ ἔτυκτο, διό. Ætiologia. Βασιλῆες.] Pro βασιλεῖς. Ἐχέφρονες.] Scil. εἰσὶν ἡ λέγει). ἐχέφρων, ὁ φρόνιμος. Λαοῖς βλαπτομένοις.] Τοῖς πολίταις ἀδικουμένοις, *civibus damno affectis*, in paſſiva ſignificatione, non, *damnum inferentibus*, ut vertit Smidtius.

89. Ἀγορῇφι.] Ἐν ἀγορᾷ. Vox ἀγορὴ hic τὸ δικαστήριον ſignificat. Μετάτροπα ἔργα.] Sic dicuntur res, quæ poſſunt adhuc μεταπείπτειν, converti, ſeu reſtitui in integrum. Scholiaſtes exponit, μεταβλήτιμα εἰς τὸ βέλτιον, quæ mutari poſſunt in melius. Τελέσσι.] Pro πελῶσι.

90. Ῥηϊδίως.] Ῥαδίως. Μαλακῇσι.] Μαλακῇς. Ἔπεσι.] Ἔπεσι, ἤγουν, λόγοις. Παραφάμενοι.] Παραφάμενοι, per epenthefin ν jota metri gratia.

91. Ἐρχόμενον.] Docet poëta, quanto ſit populi erga regem pium & benevolum cultus, amor & obſervantia. Eum quippe in publicum prodeuntem, mediamque per urbem inter cives incedentem, velut numen quoddam tutelare intuentur, & fauſtis acclamationibus proſequuntur, ipſe vero in concione, vel cœtu populi ſupra omnes eminet. Sic Virgilius de Æneâ 4. Æneidos:

——— Ipſe ante alios pulcherrimus omnes
Infert ſe ſocium Æneas, atque agmina jungit.
Qualis, ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Et paulò poſt:

Tantum egregio decus enitet ore.

Quem-

Quemadmodum enim Deus Solem collocavit in cælo, tanquam ſuæ divinitatis illuſtre ſymbolum, ita in terris ſimile donavit lumen in perſona regis, ad irradiandum ac prælucendum ſubditis ſuis, uti Solis aſtrum in firmamento. Unde monarchicum regimen Heſiodus, ut divino magis ſimile, cæteris videtur præferre gubernationibus, utpote in quo repræſentatur nobis magnitudo illa ac majeſtas ejus, qui regit & moderatur hoc univerſum. Et hæc cauſſa eſt, cur Salluſtius Criſpus Tiberio auctor fuerit, *ne vim principatus ſolveret, cuncta ad Senatum vocando: eam conditionem eſſe imperandi, ut non aliter ratio conſtet, quàm ſi uni reddatur.* Tacitus lib. 1. Annal. cap. 2. *Α'νὰ ἄσυ.*] Etiam ſcribitur *ἀν' ἀγῶνα. Θεὸν ὡς.*] Per anaſtrophen, pro *ὡς θεόν.* Poſterior in *θεὸν* producitur ope vocis aſpiratæ, quæ ſequitur. *Γλάσσον.*] *Placant*, hoc eſt, votis victimiſque, ſibi propitiare ſtudent. Vel ſimpliciter *τιμῶσι, colunt, honorant*, ob benevolentiam & juſtitiam ejus, ut exponit Scholiaſtes.

92. *Αἰδοῖ μειλιχίῃ*] *Reverentia blanda*, hoc eſt, quæ cum benevolentia civium conjuncta eſt. *Μιζὸ ἠ πρίν.*] Tmeſis, pro *μιζαπρίν ἤ*, hoc eſt, *Δραλάμπ*. *Α'γερώχοισι.*] Ion. pro *ἀγερωχοῖς*, id eſt, *σωιθροισμένοις*, ab *ἄγερμαι*, quod Atticum, pro *ἀγείρομαι*, *congregor*.

93. *Οἷα τοι.*] Concluſio epiphonematica, quaſi dicat: Tantum tamque excellens donum eſt bene dicendi facultas. Per anthypophoram hoc ait poëta. Objicit enim ſibi ipſi. Cùm reges à Jove ſint, quo pacto à Muſis eos diligi aſſeris? reſpondet Heſiodus: Etſi quidem reges à Jove ſint, ſuamque illi dignitatem & poteſtatem debeant acceptam, tamen & à Muſis amantur, à quibus habent *τὸ εὔγλωττον*, & bonarum artium ſtudia. Feliciſſimus itaque rex ille, quem & Jupiter & Muſæ diligunt. quod & hiſtoricè & mathematicè exponunt nonnulli. Reges ex Jove eſſe dicuntur, quatenus ab eo, ut ſummo rege, cæterorum in terris propago ſit proſeminata, ſicut ab Apolline, & Muſis, artium & harmoniæ omnis inventoribus prognati ſunt vates & citharædi. Mathematici vero per Apollinem cum veteribus Solem intelligunt, ideoque ex Apolline vates & citharædos eſſe dicunt, quatenus ex concentu ſtellarum & apto Solis concurſu gignuntur viri ſapientes & Muſici: at vero ex Jovis cum ſideribus *συνόδῳσι* fiunt reges. Hinc *τὸ βασιλικὸν* conferre dictus Jupiter: *τὸ μουσικὸν* Muſæ & earum præſes Apollo, qui & citharam primus inveniſſe traditur à Gentibus. *Οἷα τοι*

Mu-

Μουσάων.] Acclamatio. Verſus in principio non conſtat, niſi *σωίζησιν* ſtatuamus in *οἵα*: vel Creticum ponamus loco dactyli vel ſpondæi: vel *οι* corripi dicamus. *Ἱερή.*] *Ἱερός.* Quicquid magnum eſt, vel ſingularem habet utilitatem & præſtantiam, *ἱερὸν* appellant Græci. Sic *ἱερὸν ἄλσος*, Homerus dixit ob utilitatem; *ἱερὸν μένος*, *ingens robur*; *ἱερὸν κνέφας*, pro *denſiſſima caligine*; Medicis, *ἱερὸν ὀστοῦν*, *os magnum atque latum eſt*: *ἱερὸς ἰχθὺς*, apud Comicum, *piſcis magnus vel præſtans.*

94. *Ἐκ γὰρ Μουσάων.*] Τὸ *ἐκ*, non cauſſam materialem, ſed efficientem denotat. *Ἑκηβόλος.*] Apollinis epitheton, quaſi *ἑκὰς βάλλων*, longè jaciens. De quo Macrobius 1. Saturnal. At præceſſor meus Hoezlinus ſic dictum putat ratione vaticiniorum, ut *βάλλειν* ſit idem quod *συμβάλλειν*, *conjicere. Sol enim eſt fatum, fati & intelligens & effector. Ac quoniam is rem divinat optimè, qui eam facere poteſt & vult, idcirco ἑκὰς, & ἑκαθὲν βάλλει, & ἑκάεργος eſt.*

95. *Ἄνδρες ἀοιδοὶ.*] *Ποιηταί.* *Ἔασιν.*] Ion. *εἰσίν.* *Ἐπὶ χθόνα.*] *Ἐπὶ τὴν γῆν.* *Κιθαριστής.*] *Κιθαρίζω*, *citharam pulſo.* Apollinem quatuor imprimis artibus præfecit antiquitas: medendi, ſagittandi, vaticinandi, & citharam pulſandi.

96. *Ἐκ Διός.*] *Παρὰ Διὸς*, ut ſuprà. *Βασιλῆες.*] *Οἱ βασιλεῖς.* Repetendum *ἐστὶ* ex priori verbum *εἰσὶ*, quod præceſſit. *Ὅ τ' ὄλβιος.*] Hæc cum ſuperioribus conveniunt, ſive concluſio ſunt præcedentis orationis. Felix ille quem Muſæ diligunt. Tali enim & ſua dona liberaliter conferunt, nempe prudentiam, & ſuaviſſimam dicendi copiam. Quod illuſtre donum tanti fit ab hominibus, ut ejuſmodi principes è cælo demiſſi videantur inter mortales: cùm contra rex *ἄμουσος* & illitteratus ſit aſinus coronatus, ut vulgò dicitur. Hinc Muſis exoſi dicuntur homines *ἀπαίδευτοι* & *ἄμουσοι*, quibus nullum cum virtute & bonis artibus commercium eſt. *Ὅ δὲ.*] Pro *ἐκεῖνος δὲ*, n. rex. *Ὄλβιος.*] *Μακάριός ἐστι.*

97. *Φιλέῃ).*] Dor. pro *φιλῇ)*, & hoc pro *φιλῶσι*, in activa ſignificatione. *Οἱ.*] *Αὐτῷ.* *Ἀπὸ στόματος.*] Sic & ſupra dixit de Muſis: *Τῶν μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὸν χέεν ἀοιδὴν,*
Τῷ δ' ἔπι' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα.

98. *Εἰ γάρ τις.*] Muſicæ præſtantiam virtutemque deprædicat poëta, quam curarum levamen, afflictorumque ſolatium eſſe dicit. Cujus vim admirandum in eo ponit, quod non veterem modò, ſed & recentem animi dolorem ſedare queat.

Δυσκαζίπαυστον δ' τὸ νέον πάθος, inquit Scholiorum auctor. Id verum esse, non profani solùm, sed & sacri scriptores passim testantur, qui propterea Musicam, ut artem Deo gratissimam, humanoque generi perutilem commendant, de qua legere est, 1. Reg. cap. 16. & apud Jessæum vatem non uno in loco. Scripsit Plutarchus elegantem de Musica commentarium, cujus vires attingit posteriore, de fortuna & virtute Alexandri, & de cohibenda iracundia, ne de Luciano, aliisve idem argumentum tractantibus quicquam loquar. Νεοκηδέι.] Νεοκηδεῖ. Fit ex κῆδος, *cura*, φροντὶς, & νέος, *novus, recens*.

99. Ἄζηται κραδίην.] Propriè *arescat corde*, ab ἄζομαι, τὸ ξηραίνομαι: per metaphoram, *cura & mœrore conficiatur*. Ἀκαχήμενος.] Λυπεύμενος. ἀκαχήμαι, fit ex ἀχέω, *tristor, doleo*.

100. Μουσάων θεσπιπίων.] Sic Poëtam vocat Hesiodus. appositio. Μουσάων pro μουσῶν, Æol. Κλεῖα φερσίβροον ἀνθρώπων.] Id est, τὰς τῶν ἡρώων καλὰς πράξεις, ut exponit Scholiastes. Huic geminus est locus Apollonii lib. 1. Argonaut. Παλαιγενέων κλέα φατὶν Μνήσομαι. id est, interprete Hoezlino, *Viros veteres, eosque fama claros memorabo*. Κλεῖα, pro κλέα, inserto jota ob metrum. Τὸ κλέος, vocabulum est τῶν μέσων, ut *facinus*, & *clarus* apud Latinos.

102. Αἶψα.] Ταχέως. Ὄγε.] Οὗτος. Δυσφροσυνέων.] Genit. Ionicus, pro δυσφρόνων, à δυσφρόνη, quod καθ' συγκοπὴν factum, ex δυσφροσύνη, *sollicitudo*. Alius participium esse placet, exponiturque, *ægrè ferens*, quod loci sententiæ minus quadrat. Ἐπιλήθει.] Ἐπιλανθάνει. Οὐδὲ τι μέμνηται.] Declarativum verbi præcedentis. Κηδέων.] Pro κηδῶν, à κῆδος significante *curam*.

103. Παρίπτασθε.] Nempe, τὸν λυπούμενον τῆς λύπης. Δῶρα θεάων.] Pro θεῶν. Per dona Musarum intelligitur, ἡ ποιήσις ἢ μουσική.

104. Χαίρετε.] Continetur his versibus ἐπιφθεγματικὴ ad Theogoniam, unà cum salutatione & invocatione Musarum. Præmissa enim compellatione honorifica supplicat Musis poëta, ut cùm Theogoniam scribere propositum sit, suavem ipsi & amabilem concedant cantum. Deinde ut Deorum sibi ignotas generationes revelent, tam eorum qui Cælo & Terra, quàm qui Nocte & Ponto prognati sunt. Sciendum Veteres Cælum & Terram, ut Deorum primos coluisse, cùm eorum beneficia primùm in sensus sese ingerant, ex quorum conjunctione reliqua Deorum turba prodierit. Nam cæli solisque influxu & calore exci-

excitatur terra, & apta redditur ad rerum omnium generationem. His & Noctem Pontumque subjungit, ut Deorum itidem antiquissimos, & reliquorum progenitores. Nam antequam Sol & Cælum fierent, nulla erat in rebus lux, sed nox & caligo texerant abyssum, uti legere est Genes. cap. 1. vers. 2. Nec Pontus divino honore caruit. Ab eo quoque initium sumpsisse res omnes plurimi veterum crediderunt, cum omnia priusquam oriantur, aut intercidant, indigeant humore, sine quo nec gigni possit quicquam, nec corrumpi. Χαίρεις.] Salutatio petitoria. Τέκνα Διός.] Id est, *Musæ Iovis ex Mnemosyne filiæ*. Γλυκερὴν ἀοιδήν.] Ἐφύμιον ἆσμα.

105. Κλείεις.] Γενεῖτε. Ἀθανάτων.] Θεῶν.

107. Δνοφερῆς.] Σκοτεινῆς, à δνόφος, *caligo*, quasi γνόφος, verso Doricè γ in δ. Unde Latinum *tenebræ*, quasi *denebræ*, ut vult doctissimus Caninius. Ἀλμυρός.] Quasi ἅλμηρος, & verso η in υ, ἁλμυρὸς, teste Etymologo, ab ἅλμη, *salsugo*. Ἔτρεφε.] *Nutrivit*, hoc est, *produxit*, per metonym. consequentis. Πόντος.] Θάλασσα.

108. Εἴπατε.] Duplex sequitur petitio. Primùm petit à Musis, ut cùm Deæ sint, & rerum abstrusissimarum gnaræ, memorare ipsi velint, unde singuli Deorum ortus duxerint: quorum aliquot hoc loco enumerat: tum secundò, quî inter se partiti fuerint orbis universi opes sive imperia, quove tandem pacto cælum occuparint. Quæ cùm multis retrò seculis involuta sint, longeque ab hominum nostrorum memoria remota, Musarum ad hæc enarranda opem meritò implorat. Solent enim Musæ poëtis, ut internunciis suis multarum rerum arcana revelare. Sic Horatius:

Favete linguis. carmina non priùs
Audita Musarum sacerdos
Virginibus puerisque canto.

De his sic scribit Herodotus: *Vnde singuli*, inquit, *Deorum extiterint, an cuncti semper fuerint, aut qua specie, hactenus ignoratum est, nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Hesiodus enim atque Homerus, quos* CCCC. *non amplius ante me annos opinor extitisse, fuere, qui Græcis Deorum sobolem introduxerunt, eisque & cognomina & honores, & diversa officia, & figuras attribuerunt: alii Orpheum existimaverunt, qui hos ætate anteceſſerit.* Εἴπατε.] Λέγετε. Γένοντο.] Pro ἐγένοντο, neglecto poëticè augmento.

109. *Πόντος ἀπείρων.*] Ὁ πέρας μὴ ἔχων. Sic mare vocat, non quasi non habeat limites suos, sed quod totam ambiat terram sphæricum in morem. At quæ rotunda, principio & fine carent. *Οἰδμασι θῦεν.*] Οἴδμα, quasi οἴδημα per syncopen, ab οἰδέω, *tumeo*. Θύειν hoc loco est ὁρμᾶν, *furere, seu cum impetu ferri.*

110. *Λαμπετόωντι.*] Pro λαμπετάωντι, pleonasmo τοῦ ο, verbi λαμπετάω, pro λάμπω.

111. *Τῶν.*] Τούτων.

112. *Ἄφενος.*] Proprie unius anni reditus, quasi ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ, ut πλοῦτος ἐκ πολλῶν ἐτῶν. Poëtis tamen promiscuè usurpantur. hic voce ἄφενος designantur universi orbis imperia, opes & honores. *Δάσσατο.*] Pro Ἐδάσσατο, à δάζομαι, τὸ μερίζω. *Διέλοντο.*] Pro διείλοντο, hoc est, διεμερίσαντο, à διαιρέω, quod est in tribu τῇ ἀνομάλων.

113. *Ἠδὲ καί.*] Pleonasm. *Πολύπλυχον.*] Sic dicitur Olympus, quod in eo multæ sint πλυχαί, *plicæ*, hoc est, *sinus & convalles*. Alii de cælo exponunt, *multis implicitum sphæris*.

114. *Ἔκτισε.*] Λέγει. Ab ἔκτισα, quod ex ἔπω, factum.

116. *Ἤτοι μὲν.*] Hic auspicium facit Theogoniæ suæ poëta. Tria ponit ab initio facta, Chaos, Terram, & Cupidinem cælestem, qui etiam censetur Deus. Primo loco collocatur Chaos, cui Numini supplicabant Veteres, tanquam parenti, à quo rerum omnium factum putabant initium. Arnobius Jani nomine cultum à superstitiosis hominibus affirmat. Poëtæ chaos in principio fuisse ajunt, id est, confusionem rerum atque elementorum. De quo Ovidius lib. 1. Metamorph.

Vnus erat toto Naturæ vultus in orbe,
Quem dixere chaos. ——

Mosi *tohu* & *bohu* vocatur, Genes. cap. 1. vers. 2. Estque nihil aliud, quàm rudis inordinatæque materiæ confusa congeries, quam postea Deus universi conditor diremisse dicitur, singulisque rebus ex confuso acervo separatis, & in ordinem descriptis, instruxisse mundum & ordinasse. Veteres Græci ea voce aëra signarunt, sive omne id, quod inter sidera terrasque est interjectum. Unde & *cohum* dixere, pro cælum teste Festo, à Χάος, vel inserto Æolum more digamma, *covum*. Hebræis רָקִיעַ, hoc est, *expansum*, quod nihil aliud est, quàm diffusum quoddam corpus aëris, distinguiturque in duas partes, in superiorem, quæ appellatur æther: & in partem inferiorem, quam

quam vocarunt aërem. De priori chao hic sermo est, quatenus confusam & inordinatam materiam significat, hoc est, congeriem rerum ἀόρατον, καὶ ἀκατασκεύαστον, ut exponunt septuaginta interpretes. Secundo autem loco Terram ponit Hesiodus, quæ ex elementis prima honorem sortita est divinum, quia ut dictum est, in partibus mundi inferioribus primo oculis & corporis & mentis Telluris se bona offerunt. Hinc Deorum antiquissimam vocat Plato in Timæo, quæ non hominum modò, sed & Deorum sedes ab eodem dicitur in Phædro. Nam homines cum adhuc justi essent, & vita innocentes, Deos habebant secum familiariter conversantes. Πρώτιστα.] Τὸ ᾠοῦν. Χάος.] Sic dicitur ἀπὸ τοῦ χαίνειν, vel χάσκειν, *hiare*, q. d. *hiatum*, *tenebras*. Philo ὑσίαν ἄπειρον vocat. Γένοιτο] Pro ἐγένετο.

117. Γαῖα.] Ἡ γῆ. Εὐρύστερνος.] Quod *lato vel amplo sit pectore*, ob amplas ejus planicies, camposque diffusos. ex εὐρὺς, *latus*, & στέρνον, *pectus*. Στερεόχρων appellat Sophocles. Ἀσφαλὲς.] Ob soliditatem terræ, cui velut centro suo subnixa sunt cætera. Hinc & Deus *terram fundasse dicitur super bases suas*. Psal. 78. & 104.

119. Τάρταρα.] Hæc cum superioribus jungenda. In terræ recessibus ponit Tartarum. Est autem Tartarus inferorum locus profundissimus, in quo plectuntur fontes. Videtur Hesiodus Tartarum ex illa confusa mole, quæ Chaos vocatur, genitum credidisse. Aristophanes Comicus illum antiquissimum facit locum, & coætaneum cum Nocte & Chao, ut legere est in Avibus. Τάρταρα.] Τάρταρος ἀπὸ τοῦ ταράττω *conturbo*, quod locus ille plenus sit perturbationis. Talem & impiis in terra recessum esse destinatum sacra pagina affirmat. Plato in Phædone *scelestorum carcerem* appellat, quem sub terra prope centrum esse putavit. Ἠερόεντα] Ab obscuritate. Ἠερόεις idem quod σκοτεινὸς, ab Ionico ἠὴρ, *caligo*, *aër*. Μυχῷ.] Pro ἐν μυχῷ. Χθονός.] Γῆς. Εὐρυοδείης.] Εὐρυχώρου. Quod *latas habeat vias*, sive *latè patens*.

120. Ἠδ' Ἔρος.] Tertiò Amorem, ut principium constituit, sed cælestem. Nam qui ex Venere natus est, recentioris est ævi. Hunc Cupidinem sive Amorem poëta dicit ex informi materia, quæ Chaos dicta est, in lucem prodiisse. Idem tradit Onomacritus in hymnis, & φάνητα illum appellare videtur, quod ex Chao primùm apparuerit. At Aristophanes in Avibus Noctem Zephyrium ovum peperisse scribit, è quo natus sit Cupido, qui cum Chao mistus omne Deorum genus ex illo excitaverit.

Quod verò Deorum antiquiſſimum fecerint Cupidinem, eo ſignificare viſi ſunt Veteres, *quod res priùs inter ſe confuſas* amicitia & odium invicem diſcreverint, cùm illæ per ſe ſine his nihil gignere poſſint. Nihil ergò aliud Cupidinem eſſe ſenſerunt antiqui, quàm quod ſuaſit Empedocles, vim ſcilicet ſimilium divinam coire & coaleſcere cupientium, vel potiùs mentem divinam, quæ has ipſas motiones ipſi Naturæ indidit. Hic cùm primùm in architectando hoc mundo apparuerit, ex informi illa materia natum crediderunt. Nam tametſi Thales aquam rerum omnium principium poſuit, aptiſſimam ſanè gignendis rebus & accommodatam materiam, tamen nihil ex illa ſimpliciter gignitur ſine hoc artifice, ſive amicitiam, ſive marem, vel maris vice fungentem calorem quis appellaverit, vim divinam ſcilicet, res ad ortum evocantem. Pulcherrimus inter Deos vocatur, quoniam Amor omnia etiam longiſſimè diſtantia unit, omniumque rerum & generationum cauſſa eſt. Neque enim tam veneream cupiditatem intelligit poëta, quàm jucundam unionem & commixtionem diverſorum inter ſe elementorum. Platò quoque in Sympoſio Deorum omnium feliciſſimum, potentiſſimumque vocat, quod homines juxta ac Dii ejus ſubjiciantur imperio. Sed geminos facit Cupidines: alterum cæleſtem: alterum terrenum ac vulgarem. Ἔρω.] Æolicum eſſe vult Scholiaſtes pro Ἔρως, quæ vox tum *amorem*, tum *amoris Deum ſive Cupidinem* ſignificat.

121. Λυσιμελής.] Ab effectu, ὡς ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μέλη, *quod membra diſſolvat, & enervet.* Παίσιωνα θεῶν.] Amoris vim & potentiam demonſtrat, quod Deos pariter & homines domet. Unde & παιδαμάτωρ à poëtis appellatur.

122. Δάμνα.] Δαμάζει, à poëtico δάμναμαι, *domo.*

123. Ἐκ Χάεος.] Erebi, Noctis, itemque Ætheris & Diei γένεσις enarrat hic poëta. Erebum ex Chao unà cum Nocte progenitum aſſerit. E Nocte verò Æthera & Diem prodiiſſe ait. Quod & Hyginus refert fabul. poëticarum cap. 1. *Erebus*, inquit, *inferorum Deus eſſe fingitur, & pater Noctis ex Chao & Caligine procreatus.* Cicero tamen de natura Deorum, Noctem Erebi non filiam, ſed uxorem facit. Poëtæ frequenter Erebum pro ipſa inferorum ſede collocant. Unde Ovidius Proſerpinam *Erebi reginam* appellat lib. 6. Metamorph. Noctem quoque ex eodem Chao prognatam eſſe tradit auctor, nec ἀλόγως, cùm ante Solis & aſtrorum ortus, aër eſſet tenebricoſus. Hanc & anti-

antiquiſſimam Deorum omnium credidit vetuſtas, cum neque illam quidem ante mundum in-ordinem digeſtum, uſquam fuiſſe intelligant. Unde & mater Deorum ac hominum dicta Orpheo, quod omnia ex illâ nata eſſe credantur. Ex Nocte viciſſim Æther genitus. Quippe nocturno tempore aërem videmus Luna & Stellis ardentem. Unde & illi nomen, ἀπὸ τοῦ αἴθειν, quod eſt, *ardere*. Nam Ætheris vocabulo univerſa intelligitur regio illa, quam Anaxagoras ignèam eſſe credidit. Euripides apud Ciceronem in ſecundo de natura Deorum, ſummum Deum appellat:

Vides ſublime, fuſum, immoderatum Æthera,
Qui tenero terram circumvectu amplectitur;
Hunc ſummum habeto Divûm, hunc perhibeto Æthera.

Cùm enim calore ſuo contemperet omnia & foveat æther, non mirum, ſi pro Numine habitus, & quidem ſupremo, cùm in ſuprema aëris regione ſit collocatus. Cicero in ſomnio Scipionis, ubi de orbibus agit cæleſtibus, *Quorum unus*, inquit, *eſt cæleſtis, extimus, qui reliquos omnes complectitur, ſummus ipſe Deus, arcens & continens cæteros.* Sed notandum, cùm Æthera ſupremum Deum appellant Gentes, unà cum æthereo corpore complexas eſſe mentem ejus præſidem, quæ animaret æthera, ac præcipuè ſe exſereret in celſiſſimo æthere. Diem præterea ex Nocte genitum affirmat, quia niſi præterierit Nox, non illuceſcit dies. Hinc ex Nocte, quam ſequitur, & in cujus locum ſuccedit, quaſi ortum ducere videtur. Χάεος.] Pro χάος, Ion. dialyſi. Ἔρεβος.] Sic propriè dicitur τὸ ὑπὸ γῆν σκότος, ex Hebræo *Ereb*, quæ vox *veſperam*, vel *noctem* ſignificat.

124. Αἰθήρ.] Ab αἴθω, *ardeo*, quod ſuperior mundus ardeat igne totus: vel propter aſtra, quæ ignea eſſe crediderunt Veterum nonnulli. Ἡμέρη.] Ion. Ἡμέρη.

125. Τίκε.] Ἔτεκε. Κυοφορήσῃ.] Pro κυοφορήσῃ, à κύω, *uterum geſto*. Φιλότητι μιγεῖσα.] Σφιλθεῖσα. Sunt qui inter φιλίαν & φιλότητα, diſtinguant, hanc de Venereo amore: illam de amore benevolentiæ uſurpari volunt, quod tamen diſcrimen non ſemper obſervatur.

126. Γαῖα δέ τοι.] Deſcribitur Cæli generatio. Terram Cæli matrem eſſe tradit Heſiodus contra ſacræ hiſtoriæ veritatem, cùm Moſes cælum terræ præmittat, vel ſimul creata extitiſſe dicat, Geneſ. 1. cap. verſ. 1. Cauſſam vero, cur Terra Cælum genuerit, hanc fuiſſe aſſerit, ut ſeipſam ambiret & circumte-

geret. Nam cum omnia corpora naturalia, omniaque elementa ex ſe invicem gignantur, quorum omnium ſedes eſt tellus, etiam cæleſtia corpora ex ejuſdem ſinu prodiiſſe crediderunt. Dici etiam poteſt Cæli mater, eoque prior, quia terra eſt centrum. At centrum cauſſa eſt ſphærici motus in cælo. Hinc & Uranum ſibi parem genuiſſe dicitur, non reſpectu ſubſtantiæ, quæ diverſa eſt; ſed ob figuram ſphæricam & rotundam. Ut enim cælum eſt σφαιροειδὲς, ita & Terra. Nobiliſſimis autem & perfectiſſimis corporibus, ut cælo & terræ, figura etiam debetur nobiliſſima & perfectiſſima, quæ eſt ſphærica, cùm unica ſuperficie terminetur, & capaciſſima ſit, intraque ſe omnia ἰσοπερίμετρα claudat, vergens tota quaſi in ſeipſam. Homerus tamen Terram Cæli non matrem, ſed uxorem facit: alii Titanis, quia ſol & cælum aſſiduo in terram agunt, & calore ſuo motuque eam ad generationem excitant: illa vero, ut uxor femina, ex omnibus elementis vim condenſatam in ſe recipit. Quod naturæ connubium ſcitè expreſſit Virgilius 2. Georg.

——fœcundis imbribus æther
Conjugis in gremium lætæ deſcendit & omnes
Magnus alit magno commiſtus corpore fœtus.

Deinde & cælum vocat Deorum ἕδρασμα, ſolidum & firmum, utpote Terræ velut baſi ſuæ & centro inſiſtens, circa quam perpetuo movetur: tum etiam reſpectu cæleſtis materiæ, quæ non corrumpitur, ut corporum ſublunarium. Nemo enim hominum eſt uſquam, qui vel minimam mutationem in cælo partibuſve ejus factam deprehendere potuit. Idcirco Ariſtoteles cælum vocat, ἀγήρων, ἀναλλοίωτον, καὶ ἀπαθές. Ἔγειναν.] Ἔπος. Synecdoche generis. Ἴσον.] Parem, non mole, ſed figura ſphærica.

127. Οὐρανὸν ἀστερόεντα.] Hinc οὐρανὸς à Chaldaico אוֹר, quo *lux* ſignificatur. Lucidum quippe cælum ob aſtra. Μιν.] Αὐτὴν. Περὶ πάντα.] Subaudi, μέρη. Καλύπτοι.] Circumgyrando eam, ut terra ſit centrum: circumferentia, cælum.

128. Ἕδος ἀσφαλὲς.] Sedes tuta, ut & terra, cui innititur: tum etiam hoc dicitur ob cæli ἀφθαρσίαν.

129. Γείναντο δ'.] Montium & ſpeluncarum origo. Heſiodus Terram quoque montes genuiſſe ait, qui montes nympharum Oreadum gratæ & amœnæ ſunt ſedes. Nympharum vox generalis eſt, cum quædam terris præſint, quædam aquis. Ex iis, quæ terris præſunt, aliæ montes incolunt, ut Oreades, de quibus hic

hic ſermo: aliæ vallibus gaudent, ut Napeæ. Sunt præterea quæ eundem cum arboribus ævi terminum ſortitæ Dryades & Hamadryades appellantur, à δρυὸς nomine, quo quercus, imo omne arborum ac lignorum genus denotatur, quippe cum iis naſcentes & morientes. Propriè tamen hoc nomen convenit Deabus aquarum præſidibus. Eſt enim ab Hebræo *nuph*, quod eſt *ſtillare, effundere*, ut κυέω loquendo, νύμφη ſit *aqua*. Latini pro eo *n* in *l* converſo dixere *lympha*. At quæ fontibus aquiſque præſunt nymphæ ſpeciatim Najades dicuntur à ναίω, *nato*, quarum natales alibi exponit poëta. Montes autem genuiſſe dicitur Terra, non ſine ratione, cum nihil aliud ſint montes, quam terræ ἐκφύσεις quædam & protuberationes. Unde & apud Græcos ὄρος nomen, ὡς ἀπὸ τοῦ αἴρω, τὸ ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἀναχθέν, quod *mons è terra elevatus* ſit, *& in altum eductus*. Γείναντο] Pro ἐγείναντο. Οὔρεα.] Ion ὄρη. Μακρούς.] Ὑψηλούς. Εὐναίους.] Appoſitio. Εὐναῖοι ſunt *ſedes, antra, receſſus*. Et Scholiaſtæ, εὐδιαιτήτους, vel τοὺς ἐν πεδίοις χειλώμασιν.

130. Νυμφέων.] Νυμφῶν. Αἳ ναίουσι.] Periphraſis Oreadum, quæ & Ὀρεσκῳοκοίτιδες Heſychio, quod in cubilibus, hoc eſt, antris montium quieſcerent. Ἀν' ὄρεα.] Ion. κατὰ τὰ ὄρη. Βησσήεντα.] Græci βήσσας vocant *ſaltus* & *convalles profluas*, διὰ ὧν ἐστι βῆναι, ἴέναι, πορεύεσθαι.

131. Ἠδὲ καὶ] Pontus itidem Terræ filius, ſed abſque complexu virili & Venerea voluptate procreatus, quod ut ſingulare hic notandum. Heſiodus Pontum ab Oceano diſtinguit, de quo in ſequentibus agit. Primum itaque geniti ſunt montes: deinde Pontus, cum necdum pluviis, vel rore, vel alia virtute cæleſti deſuper madefacta eſſet terra. Moſes autem narrat ſecundo die aquas, quæ ſub cælo erant, Dei mandato in unum confluxiſſe locum, congregationemque illam aquarum vocatam eſſe *maria*, Geneſ. 1. verſ. 9. & 10. Mare autem illud, ſive Pontum voces, ſive Oceanum, ſive alio nomine, pro Numine habuerunt Gentes, ob immenſam ejus molem, profunditatem & multiplicem utilitatem. Ponti enim beneficio populi longiſſimè diſſiti inter ſe conveniunt, mutua commercia agitant, alter alterius neceſſitatibus ſuccurrit, ut non ſine cauſſa Homerus ἅλα δῖαν, *mare divinum* appellet. Cum abſque amore ſeu maris conjunctione Pontum genuiſſe dicitur Tellus, ferociam elementi reſpicit poëta & indomitam vim. Unde & tauro ei feciſſe veteres notat Spondanus ad Ho-

meri Iliad. Quod & Virgilius confirmat libro 5.

Dii quibus imperium pelagi, quorum æquora curro,
Vobis lætus ego candentem in littore taurum
Conſtituam ante aras voti reus.

Indomitum quippe animal taurus & furioſum. Nec alia de cauſſa *Neptuni filios* appellarunt Latini homines ferociſſimos, & immanès, tanquam è mari genitos, elemento feroci & implacabili. Ἀτρύγετον.] Ob profunditatem, cujus τρύγα, hoc eſt, fundum invenire ſit difficile: vel ἀφ' ἧς οὐδὲν τρυγῶμεν, à quo nihil frugum colligimus. Nam ἀτρύγετα πεδία dixit Euripides pro mari. Οἰδμοῦ.] Οἰδήματος. Syncope. Θοὸν.] Ὁρμῶν, μανόμενον.

132. Ἄντε φιλότητι.] Ἀντὶ συνουσίας. Εὐρυμέδη.] Τιτανῖδι. Αὐτὰρ ἔπειτα.] Hic Cæli & Terræ filios, filiaſque recenſet poëta, Oceanum ſcilicet, Cæum, Creum, Hyperiona, Iapetum, Theam, Rheam, Themin, Mnemoſynen, Phœben, Tethyn. Primo Cælus è Terra ſuſcepiſſe dicitur Oceanum. Oceani nomine intelligitur vaſtiſſimum illud mare, quo univerſus ambitur terrarum orbis, fluviorum fontiumque omnium pater. Veteres nonnulli Oceanum rerum omnium principium ſtatuerunt. Sic Homerus Iliad. ξ.

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.
Oceanumque Deûm patrem, & Tethyn genitricem.

Cæli & Terræ filius eſſe fingitur Oceanus, quoniam ex informi materia cum prius natus eſſet Amor, iſque univerſam molem miſcuiſſet, natum eſt Cælum, & Mare, & Terra, & omne genus inde pullulavit Deorum, ut ait Ariſtophanes in Avibus. Ex quibus patet, Oceanum poſt cælum natum fuiſſe. Nam cum ſummus Opifex in hoc mundo architectando dixiſſet, *Fiat lux*, continuo lucis inſtrumenta, cæli planetarumque corpora nata ſunt: quare prius natum eſt cælum: deinde Deus ſecrevit univerſam aquarum naturam ab aquis, quæ ſuper cælum ſunt, & in unum locum juſſit ſecedere. Hac igitur ratione Amor, quæ divina eſt bonitas, cuncta commiſcuit & ad generationem excitavit. Unde Oceanus natus eſſe creditur ex cæli & terræ combinatione. Cæus quoque Cæli & Terræ proles fingitur. Τὸ ποῖον interpretatur Scholiaſtes κ pro π Æolicè poſito, ut qualitatem terræ denotet. Zeno eo nomine unum ex Titanibus intelligit, cujus etiam meminit Virgilius 4. Æneid. ubi Famam deſcribens, hunc in modum loquitur:

Illam

Illam Terra parens ira irritata Deorum
Extremam, ut perhibent, Cæo, Enceladoque sororem
Progenuit.

Dicitur Terra Cæum progenuisse Gigantem duplici de causa: vel quod Physicè loquendo procellosos gignat ventorum flatus: vel historicè, impiam ac crudelem gentem intelligit, qualis fuit Gigantum. Earum origo cum ignoraretur, Terræ filios appellarunt prisci, ut & ipsum nomen indicat. At Crei nomine designari videtur princeps aliquis potens, vel rex, ἀπὸ τοῦ κρείειν, quod poëticum est ἀντὶ τοῦ βασιλεύειν. hinc ὁ κρείων, *rex*. Hyperion Cæli item & Terræ filius, Solis pater, qui *Hyperionides* propterea appellatur à poëtis, nec raro pro ipso Sole accipitur. Si Physicè consideretur, ita dicitur cælum sive Sol, quod supra nos eat, ὑπὲρ τὸ ἐστὶν ἡμᾶς ἰέναι. Unde ὑπερίονος ponitur ab Homero Odyss. α, in principio. Diodorus Siculus scribit, Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui Solis ac Lunæ, aliorumque astrorum motus horasque primum summa cura, observationeque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipsorum naturæ contemplator. Inter Cæli & Terræ liberos quoque censetur Iapetus, qui Noachi filius fuit, Græcis Promethei pater, qui cum humani generis auctor extiterit, è Cælo & Terra natus fingitur. Thea, vel Thia Solis mater esse traditur, quod omnia bona, in quibus Sol excellit, à divina natura prodeant. Θεία enim adjectivè *divinam* significat. Rhea pariter Cæli & Terræ filia, quæ sic vocatur ab ῥέω, quæ est *terra*, mysterii ergo trajectis litteris Γῆ. *Magna mater* dicta est, quia matris est parere, & uberibus nutrire. Tellus autem est omnium hominum materies & alimonia. Themis Cæli item & Terræ filia, mater Promethei, qua designatur optimus affectus in animis nostris, qui ex impressione cæli & terræ, quam incolimus, nobis nascitur. mater justitia atque æquitas, è quibus bona consilia & prudentia, tum in rebus privatis, tum in publicis administrandis, & rerum humanæ vitæ necessariarum inventiones exsurgunt. Hæc Dea credita est, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, teste Festo. Nam θέμις Græcè *fas* dicitur. Mnemosyne Terræ ex Cælo filia. Musarum mater credita, quod omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conservetur. Μνημοσύνη enim memoria, idem quod μνήμη. Phœbe è Cælo & Terrâ nata fingitur, quo nomine pul-

ritatem

ritatem aëris significari tradunt Physiologi. Φοῖβος enim adjectivè πηγαῖος Hesychio. Aër quippe secundum nonnullos, nihil aliud est, quam terra purificata, & rarefacta. Alias Phœbe eadem est, quæ Diana vel Luna, soror Phœbi, hoc est, Solis. cui corona tribuitur, ut siderum reginæ: aurea dicitur, ob Lunæ fulgorem, quæ *modo auri, modo argenti* speciem refert. Tethys uxor Oceani dicitur, Terræ & Cæli filia. Hanc Nereidum matrem appellarunt, cum pater illarum esset Oceanus. At Thetis, quæ *priore* aspirata & brevi legitur, Nereidum una, quæ nupsit Peleo. Utraque Dea-marina, sed nomine Tethyos designatur ipsa aquæ moles, quæ ad generationem concurrit: Thetis vero aquæ elementum est. Τηθὺς nomen accepit à τηθὴ, vel τηθὶς, quorum prius aviam & nutricem; posterius amitam vel materteram signat. Aptè autem hæ, ac præcipuè aviæ vel nutricis appellationes conveniunt Oceani uxori, omnium nympharum matri, quia principatum tenet in natura humida, ut ait Etymologus, qui tamen perperam derivat à τρέφω, *nutrio.*

133. Εὐνηθεῖσα.] Συμπαίζουσα, ab εὐνάομαι, *concumbo.* Ὠκεανόν.] Dicitur ὠκεανὸς, Solino & Servio testibus, ἀπὸ τοῦ ὠκέως ῥέειν, *quod ocyus fluat.* Quam tamen sententiam refellit Columbus Navarchus, qui cum per Oceanum ad Indos usque penetrarit, *nullam* se *ejusmodi* velocitatem in eo deprehendisse scribit. Hinc potior eorum opinio, qui sic appellatum volunt ab antiquitate, quam supra retulimus, vel ab ὠγυγὼ, quomodo *prius* vocatum esse Oceanum tradit Hesychius. Ὠγυγὼ vero est ab Hebræo חוג, quod valet *circulum* vel *ambitum*, quod circuli in modum ambiat orbem. Βαθυδίνην.] *Quod profundos habeat vortices.* Δίνη, *aquarum vortex.*

137. Τοὺς ὃ μέθ'.] Inter Cæli & Terræ filios etiam commemoratur Saturnus, qui crudelissimus dicitur liberorum omnium, & patris sui osor. Quod ad fabularem historiam attinet, fratrem habuit Saturnus Titanem majorem natu, qui cum parenti, uti par erat, succedere deberet, animadvertens matrem sororesque in Saturnum proniores esse, jure suo cessit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito liberos suos masculos, ubi primum nati essent, devorabat, unde & παιδοφάγος dictus. At cum Saturnus ex oraculo didicisset fore, ut à filiis regno pelleretur, cumque ob hoc Jovi

à ma-

à matre clam ſervato inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus in Italiam profugit, ubi aliquamdiu apud Janum regem latitavit. Unde & *Latio* nomen, à *latendo*, ut volunt. Phyſiologi fabulam ad opificium Naturæ referunt, eaque temporis & cæli motum ſignari volunt. hinc & Κρόνος dici mutata priore littera, pro χρόνος, quod tempus ſignificat. Verum omiſſa fabulari expoſitione, quæque ex ea deducitur phyſica contemplatione, non alius fuit Saturnus ille antiquiſſimus, quam Adamus generis humani primus auctor & propagator. Nam, ut poetæ noſtri veſtigiis inſiſtamus, Cæli filius dicitur Saturnus, quemadmodum & Adamus Dei filius vocatur; quod non alium agnoſceret patrem, quam cæleſtem. Et uti Saturno terra pro matre data eſt ab Heſiodo & aliis: ſic etiam Adamus de pulvere terræ formatus dicitur. unde & ei nomen, Geneſ. 2. Quid quod ſub Saturno auream ætatem ſtatuunt poëtæ. Talis fuit ſtatus Adami in Paradiſo. Tandem ut imperio pulſus eſt Saturnus: ita & ex deliciarum horto ejectus Adam, cum quo finem habuit primæva felicitas. Saturni quoque nomen id indicat, Adamoque merito competit, cum pudore nuditatis ſe abſconderet à facie Domini, Geneſ. 3. *Sathar* enim Hebræis *latere* eſt. At quæ de tribus Saturni filiis memorantur à poëtis, Noacho, tribuſque ejus liberis, optimè quadrant. Τεκνοφαγία vero Saturni originem cepiſſe videtur ex eo, quod Deus Abrahamo præceperat de filio *unico in holocauſtum* ſibi offerendo, Geneſ. 22. Hinc poſteri ad ſuperſtitionem proni & vicinarum gentium exemplo allecti ſexum utrumque vix natum Molocho ſuo offerre pro relligione habebant, contra expreſſum Dei mandatum, Levit. 18. Deut. 18. & aliis *in locis*. Erat autem iſte Moloch, quaſi Deorum rex, vel Deus ſummus. Saturnum alii, alii Solem fuiſſe putant. Et hic cultus immolandi Saturno liberos ad varias tandem nationes profluxit, nec Syros modo, Phœnices, aut Pœnos, ſed & *Græcos* & *Romanos pariter involvit*, duravitque in Africa ad Tiberii uſque tempora, ut auctor eſt Tertullianus in Apologetico cap. 4. ut non immerito Saturnus vocetur *ſæviſſimus liberorum*. Denique patrem ſuum Cælum odio proſecutus dicitur, quod Phyſicè loquendo *corpora* cæleſtia ſint æterna, neque temporum mutationibus obnoxia. Nam Saturni nomine, ut dictum, tempus ſignificatur. Patri autem Cœlo virilia exſecuit idem Saturnus, quia, teſte Iſidoro, nihil in cœlo de *feminibus* naſcitur. Sed de *his* ſuo loco. Τὸν δὲ πατέρ'

Μι-

Μετὰ τοῦτος δέ. Anastrophe. *Ὀπλότεροι.*] *Ὀπλότεροι* sunt juniores, quasi armis ferendis aptiores, quàm senes. *Ὅπλα* enim arma. *Γίνετο.*] *Ἐγένετο. Ἀγκυλομήτης.*] Ob varia & obliqua ejus consilia.

138. *Δεινότατον.*] *Acerrimus*, sive *durissimus*. *Παίδων.*] Nempe Cæli & Terræ. *Θαλερόν.*] Ita Saturni patrem vocat, non ob ætatem juvenilem, cum vetustissimus sit Deorum, & primus, sed ab effectu, quasi *θαλεργοποιὸν*, quod floreſcere omnia faciat cælum imbribus suis. *Τοκῆα.*] *Τὸν πατέρα.* Synecd.

139. *Γείναντο δ'.*] Cyclopes quoque Cæli & Terræ filii perhibentur, quorum nomina, robur, & officia hic & in sequentibus describit poëta. Cum omnia fabularum figmenta proprium quoddam habeant veræ historiæ fundamentum, Cyclopes pyratæ fuerunt & latrones, qui præternavigantia navigia deprædarentur. Ii cum Læstrygonibus Ætnæ, & Leontinis vicina loca incoluisse dicuntur, immanes & efferi homines, & in omnes peregrinos prorsus inhumani. Alii malunt fabulam ad Physicas rationes traducere, qui nihil aliud Cyclopas esse volunt, quàm vapores, è quibus fulmina, fulgura & tonitrua nascuntur. Hi dicuntur Cæli & Terræ filii, quoniam vapores è terra, non nisi per calorem cæleſtem extolli atque extenuari in aëra possunt. Cum verò multi etiam ex aquis extenuatis oriantur, meritò Europæ seu terræ, & Neptuni filius dictus est Cyclops Polyphemus. Ex his Cyclopibus, qui centum fuisse perhibentur, tres potissimum celebrantur, Brontes, Steropes, & Arges, pro quo alii substituunt *Pyracmonem*. Ovidius *Acmonidem* vocat. Hi fulmen & tonitru Jovi fabricare finguntur, quod ad Naturam quoque refert Servius. De his ita Virgilius 8. Æneid.

Ferrum excercebant vaſto Cyclopes in antro,
Bronteſque Steropeſque & nudus membra Pyracmon.

Scribit Paulanias in Corinth. aram fuisse exstructam Cyclopibus, ad quam res divina fieret, & divinos honores illis fuisse institutos. Horum quoque Gigantum origo cum ignoraretur, Cæli & Terræ progeniem esse dixerunt veteres. *Γείναντο.*] *Ἐγείναντο. Αὖ.*] *Πάλιν. Κύκλωπας.*] Tria Cyclopum genera enarrat Scholiastes: at Zeno Cyclopas in genere intelligit ab Homero & Hesiodo decantatos, uti & Apollodorus lib. 1. *Ὑπερβίον ἦτορ.*] *Ὑπερφίαλον καρδίαν.*

140. *Βέητλω.*] A recto *Βέης*. Quæ lectio Latinorum poëtarum

tarum teſtimoniis confirmatur. Brontes fit ἀπὸ τῆς βρονῆσαι, quod eſt *tonare*. Στερόπην.] Alii legunt, Ἀστερόπην. Στερόπης, qui Virgilio *Steropes*, ſic dicitur à *fulgure* & *ſplendore*, qui fulmina antecedit. Ἄργης.] A *candore*, vel *celeritate* nomen accepit. nam ἀργῆτα κεραυνὸν vocant poëtæ *fulmen candidum*, vel *raptim emicans*. Ὀβερομήθυμον.] Μεγαλόψυχον.

141. Τεύξαν.] Ἔτευξαν, à τεύχω, *fabricor*.

142. Οἵ δή τοι.] Cyclopas porrò deſcribit à divinis animi corporiſque dotibus. Nam etſi per alia omnia Diis eſſent perſimiles; vultu tamen ſive oculo, quem unicum eumque orbicularem in media fronte habebant, ab iis diſtinguebantur. Unde & illis nomen. Sic Ulyſſes apud Virgilium 3. Æneid. de Polyphemo;

——— *Telo lumen terebramus acuto*
Ingens, quod torva ſolum ſub fronte latebat
Argolici clypei, & Phœbeæ lampadis inſtar.

Per circularem illum oculum φυσικῶς deſignantur circulares ignis & vaporum ἀναθυμιάσεις. Nam vapores, ex quibus fiunt fulmina, & venti, & imbres, modò rarefacti per vim Solis aſcendunt, modo in pluvias condenſantur, circularique ſemper agitatione vertuntur in elementa, de quibus ita Lucretius lib. 3.

Et primùm faciunt ignem ſe vertere in auras
Aëris, hinc imbrem gigni, terramque creari
Ex imbri, rurſuſque à terra cuncta reverti:
Humorem primum, mox aëra, deinde calorem.

Τὰ μὲν ἄλλα.] Subauditur κύκλωπες. Ἐναλίσκιοι.] Οἰκοῦντες.

143. Μέσῳ.] Μέσῳ. Μέσσῳ.] Μέσῳ. Ἔπικειτο.] *Impoſitus*, vel *inſertus erat*. Μετώπῳ.] Τὸ μέτωπον, *frons*, quaſi μετὰ τοὺς ὤπας.

144. Οὔνομα ἐπώνυμον.] Nomen ex re ductum, ſive naturæ rei convenienter impoſitum. Οὔνεκα.] Διότι. Σφέων.] Ion. σφῶν αὐτῶν.

145. Κυκλοτερής.] Κυκλοειδὴς, à κύκλος, id eſt, *circulus*. Alii compoſitum eſſe volunt ex κύκλος, & τερέω, *terebro*. Quo alluſiſſe putant Virgilium 3. Æneid. *telo lumen terebramus acuto*. Ἔης.] Ionicè, pro εἷς, per diæreſin ſyllabæ circumflexæ. Ἔπεκειτο.] Supra dixit, ἐπίκειτο.

146. Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη.] Ex parallelo. Μηχαναί.] Ad animum transfertur: μηχαναὶ ſunt εὐπορίαι πολλαί, καὶ ἐπίνοιαι, teſte Scholiaſta.

147. Αὐ-

147. Ἄλλοι δ' αὖ.] Tres alios jam commemorat Cæli Terræque filios poëta, non multùm Cyclopibus dissimiles, si corporis formam spectes & immane robur, Cottum scilicet, Briareum, & Gygen. Secundum fabulas poëtarum sunt qui nominibus istis intelligunt homines violentos & efferos, qui robore & viribus suis freti non solum aliis bellum intulere, sed & Deos ipsos contumeliâ affecere. De Briareo tamen refert Homerus Iliad. α. quod Jovi adversus Palladem & Junonem, & Neptunum reliquosque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerit auxilio. Qua de caussa & Hesiodus eum unà cum Gyge & Cotto Jovis custodes & satellites facit. At Apollonii interpres lib. 1. Briareum, Ægæona, Gygen, unum & eundem fuisse scribit, dissimilibus nominibus idem significantes. Homerus, quem Briareum hic appellat poëta, apud superos Ægeona appellari tradit, quod in eo vellicat Dio Chrysostomus orat. XI. quasi Deorum linguas ipse solus nosset. Nam id Homero familiare est, ut quibusdam rebus duplex nomen imponat, quorum altero homines, altero Dii utantur. Sunt qui pro Gyges & Cottus, legendum putant Gyes, & Cæus, ut Lambinus notat ad Horatium lib. 2. Carm. Od. 17. moti illo Apollodori loco, ubi inquit in principio: Οὐρανὸς πρῶτος ἁπάντων ἐβασίλευσε κόσμου· γήμας δὲ γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας καλουμένους Βριάρεων, Γύην, Κόττον: id est, *Cælum seu Cælus primus totius mundi imperium obtinuit. Cum autem Terram uxorem duxisset, suscepit ex ea liberos primos Briareum, Gyen, Cæum, qui Centimani sunt appellati.* Hos Gigantes ab ingenti corporis statura & robore describit, quod proceri essent, prævalidi, nec nominandi ob feritatem: sub quibus fabularum involucris describere voluerunt poëtæ ventorum naturam & immane robur, in altissimis locis & ubique grassantium. Quod & ipsa etiam nomina non obscurè innuunt. Nam Cottus vim motricem significat, ἀπὸ τοῦ κόπτειν, quod est Hesychio interprete τύπτειν, *ferire*. Briareus à robore dictus, quasi βιαφρὸς, è nomine βία, *vis*: vel ex dictione intensiva βρῖ, pro λίαν & ἄρης, *Mars*, quasi *valde Martius*. Gyges vim latentem designat, quod lateat in terra obscurus, ob venti materiam. Nam γυγαῖος Hesychio σκολιός. Scholiastes ita vocari docet ventos σκληφίας & procellosos. Hinc & Ægeon dictus ab αἰγὶς, *procella*. de quibus in sequentibus plura.

148. Ὀβριμόγυοι.] Exponitur *impetuosus* & *rapidus*, quod ven-

to,

to, optimè convenit. Οὐκ ὀνομαστοί.] Ob feritatem ſcilicet; vel ὡς ἐ δωϊάλαί τις ὀνομάσαι, inquit Scholiaſtes.

150. Τῶν ἑκατόν.] Amplificatio ſuperiorum. Gigantibus hiſce quinquaginta capita, & centum manus tribuit poëta, quo quid aliud ſignificatur, quàm portentoſa ventorum vis, & turbinum? Demon in Atthide ventorum hanc appellationem eſſe ſcribit teſte Suida in Τεκατόπτορες. Hinc & Briareus *centumgeminus* vocatur à Virgilio Æneid. lib. 6. Horatius item Gygen *centimanum* dixit lib. 4. Carm. Od. 3. Idem & de Cotto affirmat Heſiodus. Euſtathius, quod notandum, Briarei nomine apud Homerum deſignari putat Solem, qui *centum*, id eſt, plurimas habet manus quibus operosè laborat in terris. Sunt verò radii, manus Solis, ut Auroræ roſei digiti. Qua de cauſſa etiam Archimedes vocabatur ab hoſtibus ſuis ἑκατόγχειρ, quod πολυμήχανος eſſet. Refert idem Euſtathius, montem Ægæonis fuiſſe, è quo centum fontes profluerent, qui ſubjectam planitiem mirè fæcundabant, ἡ πάντας πίδακας, inquit, παλάμας Βριάρεω dixere, *manus Briarei*: hinc ἑκατόγχειρον eundem appellari. Nos ventorum hic naturam deſcribi nihil dubitamus, quemadmodum & Typhon (venti nomen eſt) ἑκατογκέφαλος ab Heſiodo appellatur, quem uti & alios, velut Gigantes nobis repræſentant poëtæ multimanos & multicipites. Τῶν.] Ion. ὧν. Ἑκατὸν μὲ χεῖρες.] Synecdochicè. Ἀπὸ τὸ πολλὰς συμφορὰς ἔχειν, inquit Scholiaſtes. Ἀπ' ὤμων.] Ὦμος, *humerus*: at ὠμὸς, *crudus*. Ἄϊσσοντο.] Pro ἤϊσσοντο, ab ἄϊσσω. Latinus interpres vertit, *ab humeris prodibant, vel manabant*: H. Stephanus, *erumpebant cum impetu*, vel *prodeuntes impetum faciebant*, ſeu *irruebant*. Habet enim ὁρμητικήν τινα δρασιν hoc verbum.

151. Ἄπλαστοι.] Pro ἀπέλαστοι, ab α privante & πελάζω, ad quos accedere periculoſum ſit ob metum.

152. Ἐπέφυκον.] A poëtico themate πεφύκω, quod factum è præterito πέφυκα, ἔφυν, naſcor. Σπέος ἐγῖσι μέλεσσιν.] Σπέος ἐγῖς μέλεσσι. σπέος ἐγὸς, à σπείρω, *calco*.

153. Ἄπλατοι.] Καὶ συγκοπὴ, quaſi ἀπέλατοι, quod coincidit, cum ſuperiori ἀπέλαστος. Εἶδος.] Alii *formam*, alii *ſtaturam* interpretantur. Corporis proceritatem deſignat, cui proportionatæ erant vires.

154. Οἵτινες γε.] Titanum in patrem vis & ira deſcribitur. Docet Heſiodus Cæli Terræque filios jam ante memoratos liberorum ex aliis genitorum eſſe ſæviſſimos, & patri Cælo infeſtiſſi-

ſtiſſimos. hinc eoſdem à parente in imis Terræ latebris abſcondi, nec in lucem emitti, quod ægrè ferens & dolens Terra mater, in patrem liberos ſuos concitaſſe & armaſſe dicitur. Quæ fabula, ut inepta videtur & turpicula, tamen quid boni ſucci, hoc eſt, doctrinæ in ſe contineat, quantum in nobis eſt, elicere conabimur. Fabularis hiſtoria breviter ita ſe habet. Cùm adoleviſſet Saturnus, audiviſſetque ex matre Terra, quod Cælus Cyclopas in Tartarum vinctos dejeciſſet, id ægrè ferens, matre inflammante adverſus patrem Titanas præcipuè, & falcem Saturno, vel ut Heſiodus ait, Terra matre ipſa ſuggerente, inſidias Cælo tetendit, ut ait Apollodorus lib. 1. atque fratres è Tartaro eduxit, quibus etiam ſociis uſus eſt in regno paterno occupando, quod accidit anno trigeſimo ſecundo illius regni, ut ait Euſebius in Theologia Phœnicum. Cælo igitur comprehenſo genitales partes amputavit Saturnus, atque à fratribus facilè impetratum eſt, ut expulſo patri in regnum ſuccederet. Ad naturam ſi referas figmentum, per Cælum veteres ætheream deſignant regionem, in quam inſurgentes è terra ventorum procellæ quaſi Cælo vim inferre conantur. Hinc patrem, ex quo geniti, odiſſe dicuntur, qui & eos à ſe repellit, ac in Tartarum detrudit, hoc eſt, in infimas terræ partes. Ita ut per Cæli liberos intelligantur vapores, ex quibus venti, fulmina & tonitrua generantur, quos in terræ latebris abſtruſos detinere dicitur Cælus, ne erumpant, & cæleſtem regionem ignibus ſuis & flatibus infeſtent. Ob id verò dolere fingitur Terra, quæ procellis & flatibus intra ſe clauſis coarctatur quaſi, & angitur, ventis ſcilicet è terræ anguſtiis ſurſum erumpere conantibus. Scholiaſtes item Cæli liberos, vel abſtruſos in terra ventorum flatus interpretatur: vel animantia, plantas, arbores, aliave, quæ celantur, quotics prædominante noctis caligine, omnia, quæ de die apparent adhibita luce, tunc quaſi abſconduntur & inconſpicua reddantur. Ita ut hic ſit proſopopœia quædam Phyſica rerum naturas & viciſſitudinem ſcitè repræſentans. Ὅσσοι.] Ὅσοι. Γαίης.] Γῆς. Οὐρανῦ.] Uranus hic Deus.

155. Σφετέρῳ.] Vocula ϳ redundat. Scholiaſtes copulam eſſe ait. Ἤχθοντο.] Ab ἄχθομαι, quod cum dativo perſonæ junctum ſignificat, *infenſus ſum, ſuccenſeo*. Scholiaſtes, ἤχθοντο τοκεῦσι, videtur exponere, ἐμισοῦντο γὰρ ὑπὸ τῶν παίδων, contrario planè ſenſu, cùm ἄχθομαι ſignificationem habeat activam.

156. Τῶν.]

156. Τῶν.] Pro, τύτων.

157. Ἀποκρύπτ(ασκε.] Pro ἀπέκρυπτε. Imperf. Ion. pro ἀπεκρύπτεσκε, posito α pro ε. Ἄνεσκε.] Imperf. quoque Ionicum, pro ἄνιε, ab ἀνίημι, *emitto*. Nonnulli codices habent ἀνίσκε, sed perperam, cùm vocalis longa verti debeat in brevem; ut in τίθεσκε, δίδοσκε & similibus.

158. Καλυμῶνι.] Καλυμών, *latebra*, ἀπὸ τῦ καλύπτειν, quod est *occultare*. Κακῷ δ', &c.] Docet porrò Hesiodus, quomodo Cælus ob vinctos in Tartaro filios fuerit gavisus: Terra mater contra doluerit. Solent enim matres teneriori ergo liberos esse affectu, quàm patres. Sed notanda hic in Cæli liberis regnandi libido, quæ tanta est, ut nulla consanguinitatis habeatur ratio. Nam ubi ea semel obtinet, non parentes à liberis, nec hi à parentibus suis tuti sunt. Verùm ut dicere cœpi, ad Naturam potiùs referenda est fabula. Gaudet Cælus ob vinctam prolem, hoc est, ventos terræ visceribus inclusos: dolet contra Tellus, quod depressione illa filiorum coarctatur intus & affligitur. Coarctatur, quando vaporibus flatulentis erumpere gestientibus divellitur terra: vel hoc dicitur respectu frugum & aliarum rerum è terrâ nascentium, quarum gratia ferè bella geruntur, quæ bella multorum gemituum & angorum sunt causæ. Unde statim sequitur falcis mentio, quam Terra fabricasse dicitur ad demetendas suo tempore fruges. Κακῷ ἔργῳ.] Regitur dativus ille vi præpositionis quæ est in verbo ἐπιτέρπετο.

159. Ἡ δὲ.] Αὕτη ἡ, *Terra*. Στοναχίζετο.] Pro ἐστοναχίζετο. Πελώρη.] Sic dicitur terra ob vastam & portentosam ejus magnitudinem. πέλωρ, *monstrum*.

160. Στυφομένη.] Στυφοχωρυμένη, à verbo, στύομαι, *arctor*, quod est ab Ion. στυὸς pro στυὸς *angustus*. Notat Scholiastes Seleucum pro eo scripsisse ἀχνυμένη, quem vide. Ἐπεφράσατο.] Poëtica geminatione pro ἐπεφράσατο.

161. Αἶψα δὲ.] Terra, inquit Hesiodus, Cæli scelere coarctata, cùm produxisset candidi ferri metallum, ex eo magnam fabricavit falcem demetendis Cæli genitalibus accommodatam. De hujus falcis inventione variæ circumferuntur opiniones apud Veteres. Sunt qui Saturno eam tribuant, quod tempus omnia metit: Vel propter agriculturæ rationem, cujus ipse repertor fuit, & proinde *falcifer* à poëtis cognominatus. Auctor noster hanc falcem Saturno à matre datam fuisse asse-

rit, qua genitalia Cælo abscidit, quæ postea, uti volunt fabulæ, in Sicilia decidit. Unde & promontorium, alii urbem Siciliæ ab hac falce dictam volunt Drepanum. Quanquam alii ita vocatam malint ab illa falce, quam Ceres à Vulcano raptam donavit Titanibus, cum eos metere docuit. Timæus verò scriptor antiquissimus existimat dictam fuisse *Drepanum* ab altera falce, qua Jupiter Saturnum castravit, quæ ibi occultata dicitur. Alii crediderunt falcem illam non à matre datam fuisse Saturno, sed Telchinen è Creta, Rhodum venisse per Cyprum, indeque ferrum & æs, quod à loco *Cyprium* nominatur, laborasse, falcemque illam fabricasse Saturno, ut memoriæ prodidit Strabo lib. 14. Geographi. Natalis tamen nulla harum de caussa Drepanum vocari putat, sed ex eo, quod crebræ maris undæ, illuc cum impetu irruentes ita terram corroserint, ut insulam in formam falcis excavarint, quod Apollonii interpres confirmat, cujus verba apud ipsum legere est. Nec tamen de nihilo est, quod falcem sive Saturni, sive Jovis, sive Cereris, aut alterius in hac insula delapsam & occultatam fuisse fabulati sint poëtæ. Nam eo significare voluerunt, frumenti in ea rerumque victui necessariarum fertilitatem. Testatur enim Polybius lib. 1. historiarum, fertilissimam omnium prope insularum esse Siciliam, ut non immeritò Romani olim imperii horreum fuerit appellatum. *Ποιήσασα γόνον.*] Alii post γόνον, incisum ponunt, exponuntque, *cum edidisset fœtum*. Sed potius referendum ad sequentia, vertendumque: *Cum procreasset genus cani ferri.* Nam & Terra metallorum genitrix. *Πολιόν.*] Id est, λόχνον, per metaphoram. Scholiastes exponit *πίμελον τῆς πολυχρήσου. Ἀδαμάντινον.*] Notat Scholiastes vocem ἀδάμαντινον, non de lapide dici, sed de ferro. Alias pretiosissimæ gemmæ genus est, ex α, difficultatem significante, & δαμάω, *domo*, quod difficulter domari possit. nam & pilis ferreis in minutissimum pulverem posse confringi docet Salmasius ad Solinum. Et auctor est Plinius hircino vel leonino sanguine molliri eum ac dissolvi, quod & plumbo liquefacto in fornace ardenti tribuunt alii.

162. *Τεύξει.*] Pro, ἐτεύξει. *Δρέπανον.*] Παρὰ τὸ δρέπω, quod est, *decerpere*. Tempus metendi designat. *Καὶ ἐπιφρασθεὶς.*] *Tum edixit. Παισὶ φίλοισιν.*] Nempe Titanibus.

163. *Εἶπε δέ.*] Sequitur oratio Terræ matris animosa planè & acerba, qua filios instigat in vindictam patris. Eum vocat nefa-

nefarium, quo magis ad iram concitet. Nam cum Titanas intra terram concluſos teneat Cælus, hinc turbines & procellas excitat, inque terram dimittit, quo fit, ut maximæ humano generi inferantur noxæ. nam & terræ motuum cauſſa eſt, quibus agitata terra civitates divelluntur, ædificia corruunt, plurimi mortalium abſorbentur, aliaque ejus generis damna pati neceſſe eſt. Quibus obviam eundum eſſe liberorum ſuorum ope monet Terra mater. Hinc patet, non Saturnum eſſe, qui primus omnium mortalium regnarit, ſed Cælum ſive Uranum, qui pater fuit Saturni, ab eoque regno dejectus propter injurias fratrum: imò ante Saturnum & Rheam, Ophion & Eurynome Oceani filia imperaſſe leguntur, quos & ipſos Titanas vocarunt: quo tempore Saturnus poſt captum Ophionem & Eurynomen à Rhea in Tartarum dejectos, Deorum imperio potitus dicitur, donec & eandem ipſe paſſus eſt injuriam à Jove, ut ait Iſacius. Quin & Lactantius ſcriptum reliquit in lib. de falſa relligione: Cælum præſtitiſſe potentia cæteris mortalibus, atque cum reges antiquitus pro Diis colerentur, inde accidiſſe, ut Cælus pro Æthere cultus ſit. Hunc tyrannicè in filios ſævientem cum regno exuere deſideraret Saturnus, facile occaſione ejuſmodi arripuit crudeliſſimus filius, matriſque orationi morem geſſit. Nam aliis Titanibus metu perculſis ob verba matris, ipſe ſtatim patrando ſceleri ſe promptum exhibuit. Quæ quomodo ad Naturæ doctrinam referri poſſint, jam ex parte oſtenſum in ſuperioribus. Τειμήσῃ.] Λυπήσῃ, à poëtico τίομαι, *doleo, excrucior.*

164. Πατρὸς ἀτασθάλου.] Nimirum Cæli. ἀτάσθαλος dicitur, hoc eſt πονηρός. ὁ ἄτοις θάλλων, *qui damnis viget.* Αἴκ' ἐθέλησι.] Εἰ ἂν βούληται.

165. Τισαίμεθα.] Ἐκδικήσαιμι. à τίω vel τίομαι *ulciſcor, punio.* Λώβῃ.] Ὕβρει.

166. Ἀεικέϊ.] Vox ἀεικὴς conflatur ex à privante, & εἴκω, *cedo.* Exponitur *durus, aſper, ſævus.* Μήσατο.] Pro, ἐμήσατο, à poëtico μήδομαι, *machinor, molior, delibero.*

167. Ὡς φάτο.] Saturni in patris ſui vindictam conſenſus. Cum enim multi eſſent Terræ Cælique filii, ſolus tamen Saturnus, ut reliquis audacior, orationi votoque matris obſequentem ſe præbet. In quibus, ut mater infidelis maritæ: ſic Saturnus impii & perduellis in patrem filii exemplum præbet. Et ne prætextu careat utriuſque ſcelus, Cælum δυσώνυμον, hoc

eſt, *inauſpicatum & nefarium* appellat mater, ſupra ἀζίδωλον dixit. Τὸ αἰπώμβρον eſt, injuria ſibi illata, quod Titanas fratres in vincula conjeciſſet. hanc vindicandam eſſe cenſet mater: conſentit filius, cujus reſponſio ſubditur, qua primum matri opem operamque ſuam pollicetur in ulciſcendo patre: tum cauſſæ æquitatem probat, quod pater ſit nefarius, priorque læſerit, quod Græcis eſt, χειρῶν ἀδίκων ἄρχειν. Ὣς φάτ.] Οὕτως ἔφατ. Τὼς δέ.] Τύτως δέ. nimirum Titanes. Ελεν.] Εἶλεν, neglecto poët. augm. Δέθ.] Φόβθ.

168. Φθίγξατ.] Pro ἐφθίγξατ. Scitè τὸ πάθθ exprimit in filiis Terræ. Sic Æneas: *Obſtupui, ſteteruntque comæ, & vox faucibus hæſit.* Quod in ſubita animi conſternatione fieri ſolet. Μέγας Κρόνθ.] Vide ſupra.

169. Ἀψ αὖτις.] Pleonaſmus. Μύθοισι.] Ion. pro μύθοις. Προσηύδα.] Προσεφώνει, *verbi* προσαυδάω.

170. Ὑποχόμφ θ.] *Sponſione facta, pollicitus*, ab ὑπισχνέομαι, quod eſt in catalogo anomalorum.

171. Δυσωνύμε.] Hoc eſt, *infauſti nominis & ominis.* Οὐκ ἀλεγίζω.] Οὐ φροντίζω, *non curo*, id eſt, *contemno, deteſtor.* λιτότης.

173. Ὣς φάτ. γήθησεν.] Terra mater generoſa Saturni oratione ſupra modum gaviſa, filium in inſidiis collocat, quodque aperta vi tentare non audet facinus, dolo aggreditur, ὅτε μὴ ἐφικνεῖτο ἡ λεοντῆ, inquiebat, Lyſander Heraclides apud Plutarchum, καιρὸς ἐστὶν ἀλώπεκι τῷ ἀλωπεκῶν: innuens dolis utendum, ubi viribus ſuperare non datur. Saturnum itaque in loco collocat obſcuro, falcemque dextræ ejus indit, qua partes genitales patri demetat, idque noctis beneficio fretus, quod cum in muliebrem ſexum vix cadere poſſe videtur, qui cum Venere ſua ſolet eſſe φιλομμηδής, nec in filium, ut genitalia præcidat patri, quæ naſcendi principium ipſi dedere, liquet omnino non propriè, ſed Phyſicè hæc interpretanda eſſe. Quod enim celans in inſidiis collocat Saturnum Tellus, eo ſignificatur, tempus, quod Saturni nomine deſignatur, latenter præterire: vel ad ſemina reſpiciunt poëtæ, quæ *in* terris abſcondita, ad tempus ibi latent, donec iterum emergant. Hinc & ei falcem tribuit Tellus, quo metendi tempus indicatur. Æſtatis enim adventu maturæ ſegetes reſecantur, falceſque in manibus geſtant agricolæ. Nec aſſentior H. Stephano, qui hic & in ſequentibus vocem ἅρπης, pro enſe falcato ſumendam

putat,

putat, quod non videtur, cum paulo ante δρέπανον vocet poëta, & Saturno falx, non enſis falcatus tribuatur, tanquam agriculturæ inventori, vel ad temporis naturam ſignificandam. Ὡς φάτο] Οὕτως ἔφη. Γήθησεν.] Pro ἐγήθησε. γήθω vel γηθέω, *gaudeo*. Μέγα] Μεγάλως.

174. Εἶσε.] Ab anomalo themate ἕω, *ſedeo*, *vel ſedere facio, colloco* Μίν.] Αὐτόν. Λόχῳ] Ἐν λόχῳ. λόχος idem quod ἐνέδρα. Χειρί.] Τῇ δεξιᾷ.

175. Ἅρπλη.] Τὸ δρέπανον. ὡδὲ τὸ ἁρπάζειν, quod fruges demetendo quaſi ſecum rapiat. Καρχαρόδοντα.] Quod dentes habeat acutos & aſperos. Apud Homerum ita canes appellantur ob dentes item acutos, & pectinatim inter ſe coëuntes. Ὑπεθήκατο.] Ab ὑποτίθημι *ſignificante inſtruo, præcipio*, quaſi dicat *plene eum de dolo inſtruxit*.

176. Ἦλθε δ' Νύκτ'.] Refert jam poëta, quo pacto Saturnus Cælo patri Terram conjugem amplecti ex amore cupienti genitalia præciderit, idque nocturno tempore, matris ad hoc dolo, auxilio & falce uſus. Temporis circumſtantiam exprimit, cum per noctem id factum eſſe ait, quo lateret dolus, & ex improviſo patrem aggrederetur Saturnus. Modum quoque indicat, quo facinus iſtud exſecutus eſt. Siniſtra enim manu pudendum patris arripuit, dextra falcem, qua demeſſuit ipſum. Hæc φύσιν ſpectant. Cælus cum terra coïre dicitur, cùm cæleſti rore & imbribus madefacta, omnis generis animalia & plantas producit. Ejus genitalia abſcidiſſe fingitur Saturnus, quia falce ſibi à matre data, reſecantur, quæcunque è terra cæleſtibus imbribus irrigata naſcuntur: vel quod Saturnus, id eſt, tempus fœcundiſſima cæli terræque ſemina abdit & vindemiat, eaque rurſus pone abjiciuntur ac diſperguntur, cum ex iis quæ meſſuerunt, ſementem faciunt agricolæ. Natalis Comes id ex eo fictum putat, quod unus ſit æther, unumque cælum, neque ullum tempus patietur poſſe alium æthera, aut aliud cælum procreari, cum ex univerſa conſtet materia. Nam cum unus ſit mundus, at non plures, cum neque eſſe poſſint, meritò dicunt Cælum exſectum à filio, quia ſibi ſimile quippiam tempus non ſinet procreari. Sunt qui per Cælum intelligunt animam ſupremi & ſtellati cæli, quam modo Deum, modo Dei ipſius fœcunditatem putarunt. Atque cum Jovem beneficam voluntatem Dei omnibus providentem exiſtimarunt, ajebant eum exſecuiſſe Saturnum, hoc eſt, ad Dei mentem pervenire:

mox Saturnus exsecat Cælum, quia mens ipsa plurima extorquet à Dei optimi fœcunditate: à quo ea quæ proveniunt, non integra & perfecta sunt, ut in Deo: sed à Jove ligata & angustioribus naturæ limitibus accipientis vitio coarctata. Hæc opinio, nempe Cælum à Saturno fuisse exsectum, licet universam Græciam repleverit, nulla tamen affertur expositio probabilior, certiorque quam quæ mundi à Deo procreationem respicit. Ad historiam quod attinet, Cæli res gestæ nullæ ad nostræ ætatis memoriam pervenerunt: hoc unum de illo reperitur apud Lactantium, ut dixi, quod ob prudentiam probitatemque hominis ei principatus fuerit delatus, cumque reges antiquitus pro Diis colerentur, inde accidisse, ut Cælus pro æthere cultus sit. Saturnus verò, ut generis claritatem extolleret, è Cælo & Terra natum se esse gloriabatur. Idem Lactantius memoriæ prodit, Cælum regem mortuum esse in Oceania (Cretam ita vocari putant) inque oppido Aularia fuisse sepultum. Νύκτ' ἐπείγων.] Nox pro Dea habita, quæ sole discedente quasi à Cælo oriri videtur. Virgilius: *Nox humida cælo Præcipitat.* Μέγας Οὐρανός.] Sic appellatur, quod reliqua omnia corpora suo complexu contineat. Ἀμφὶ δ' Γαίῃ.] Περὶ τῇ Γῇ.

177. Γ' μείρων.] Ἐφιέμενος. Φιλότητι.] Τῆς συνουσίας. Ἐτανύσθη.] A poëtico τανύω pro πίπτω. Cælum quippe circa terram extenditur, eique ab omni parte quasi imminet. Eodem verbo & regius Psaltes utitur hymno 104. *Qui extendit cælum veluti cortinam.*

178. Λοχεοῖο.] Ion. λοχεῦ. λοχεὸς, poëticum est, pro communi λόχος, *insidiæ.* Παΐς.] Παῖς. Ὑπέξαρ.] *Porrectis manibus petiit*, vel *prehendit.* ὀρέγειν est ἐκτείνειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ λαβεῖν, inquit Apollonii interpres.

179. Δεξιτερῇ.] Τῇ δεξιᾷ. Πελώριον.] *Portentosæ magnitudinis, immanem.* Ἔλασσεν.] Ἔλαβεν.

180. Ἀπὸ, &c.] Pro ἀπήμησε, id est, ἀπέτεμε, metaphora. ἀπαμάω, *demeto.* Μήδεα.] Τὰ αἰδοῖα. Alias τὰ βουλεύματα, eo nomine significantur, à μηδομαι, *delibero.*

181. Ἐκυμάνθη.] Id est, ταχέως καὶ ὁρμητικῶς. Ἔρριψε.] Μετὰ τὸ κόψαι: Solent enim messores, postquam segetes resecuerunt, eas à tergo abjicere.

182. Τὰ μὲν ἔπ.] Describitur Erynnidum, Gigantum, & Meliarum nympharum generatio. Primum è terra, & resectis Cæli testiculis natæ sunt Erynnyes. Alii Noctis, & Erebi filias dixe-

dixere: nonnulli Acherontis & Proſerpinæ. Tres fuiſſe dicuntur Alecto, Tiſiphone & Megæra, quæ ſcelerum ultrices à poëtis finguntur, ut earum metu & reverentia ſemel animis impreſſa à ſceleribus perpetrandis deterreretur vulgus mortalium. Sunt alioquin nihil aliud, quam affectuum vindices, vel potius affectus commiſſorum ſcelerum cauſſæ. Conſcientiam eſſe dixit Oreſtes apud Euripidem in ſua Tragœdia, quæ ipſum pro Furiis aſſiduè torqueret & exagitaret. E turpibus Cæli partibus, & Terra natæ dicuntur, quod flagitia omnia & turpitudines, quæ ſub cælo committuntur, ob terræ fertilitatem & opum affluentiam committi ſolent. De ſterili & inopi regione nemo bellum ſuſcipiat, nemo cuiquam invideat vel exitium paret. Idem & de Gigantibus pronunciandum, qui ſimiliter è Terra & Cæli cruore prognati, in quibus ſunt Alcioneus, Enceladus, Porphyrion, Mimas, Obrimus, Phrutus, teſte Scholiaſta. De his ita Ovidius in Faſtis:

Terra feros partus immania monſtra Gigantes
Edidit auſuros in Iovis ire domum.
Mille manus illis dedit & pro cruribus angues,
Atque ait, in magnos arma movete Deos.
Exſtruere hi montes ad ſidera ſumma parabant,
Et magnum bello ſollicitare Iovem.
Fulmina de cæli jaculatus Iupiter arce
Vertit in auctores pondera vaſta ſuos.

Dicuntur Telluris filii, quod eorum origo ignoraretur, & corporum proceritas, roburque ſupra hominem eſſet. E Cæli ſanguine & parricidio geniti perhibentur, quod nihil boni ex adulterio & illegitimo congreſſu naſci conſuevit, vel quod perverſum, & ſanguinolentum eſſet genus virorum, quibus non niſi bella & cædes cruentæ placerent, in perniciem Deorum hominumque procreati. Phyſici interpretantur ſpiritus terræ incluſos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fruſta ipſa quaſi in cælum ejaculantur. Sed de his ſupra quoque dictum. Præter Erynnyes & Gigantes, etiam nymphæ, quas vocant *Melias*, ex amputatis Cæli pudendis natæ traduntur. meminit earum & Apollonius. Zetzes illarum nomina recenſet, quæ ſunt Helice, Cynoſura, Arethuſa, Ide, Crime, Britho, Celæno, Adraſtea & Glauce. quid quod Melias cum Oreſtiadibus & Hamadryadibus videtur conjungere. Sunt qui ex Meliis nymphis primò

homines natos fabulati ſunt. Proclus ad locum Heſiodi in Ἔργοις, ubi tertium genus hominum deſcribit poëta, ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, deridet eos, qui genus hominum dicunt ἐκ μελίας, id eſt, *fraxino* natum. nec aliter cenſet Palæphatus. Et revera ſi ita putaſſent poëtæ, meritò ridendi erant: ſed eo figmento docere voluerunt τὸ σκληρὸν καὶ ἀνόητον tertii ſeculi hominum. Idem tamen Proclus, quod mirandum, eodem in loco, τὰ ἄλογα ζῶα ex arboribus eſſe ait. Quæ hic Meliæ vocantur nymphæ, etiam ab Heſychio dicuntur μελιάδες, & ἐπιμελιάδες. Phavorinus ſcribit Dorice μαλίδας, & μαλιάδας appellari, quod tamen non ex μελίᾳ, id eſt, fraxino deductum videtur, ſed potius ἐκ τῶν μήλων, qua voce deſignantur τὰ πρόβατα, forte quod curam haberent ovium, unaque cum arboribus & pecudibus è terra natæ crederentur. Τὰ μέν.] Ταῦτα μέν, nempe μήδεα. Οὔπ.] Pro ὅ redundante π. Ἐπώσατο.] Ἐπωσίως, hoc eſt, μαλακίως. Ἔκφυγε.] Pro ἐξέφυγε ſpreto augm.

183. Ῥαθάμιγγες.] Ῥαθάμιγξ, *gutta*, ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμά, quod *perfundatur crebrò & frequenter.* Ἀπόσυθεν.] Bœoticè, pro ἀπεσύθησαν, verbi σεύω, vel σύω, *erumpo.*

184. Δέξατο.] Ἐδέξατο. Περιπλομένων.] Per ſyncopen, Ἀπὸ τοῦ περιπλομένων. De annis uſurpatur verbum hoc, & *circumvolvendi* notionem habet.

185. Ἐρινύς.] Sic dicuntur Furiæ, ἀπὸ τοῦ ἐρινύειν, quod eſt, *indignari*: vel ἀπὸ τοῦ ἔρως, & ναίειν, quod *ſubterranei ſint dæmones.*

186. Τεύχεσι.] Ὅπλοις. Δολιχῇ.] Μακρᾷ.

188. Μήδεά θ'.] Sequitur generatio Veneris, quam ex amputatis item Cæli virilibus & ſpuma maris natam fabulatur Heſiodus. Sic & Tibullus lib. 1. Elegiar.

Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam,
Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.

Poſtquam igitur Saturnus Cælo patri genitalia demeſſuit, ea in mare Epiroticum abjeciſſe dicitur, quæ cum longo tempore per mare fluctuarent, exorta tandem eſt ſpuma, ex qua Venus nata fingitur. Hanc, ne turpiter furere & jumentorum in morem libidine agitari viderentur homines, ut Deam coluerunt, cujus in poteſtate eſſet, omnia commoda ad libidinem ſpectantia cum ratione largiri. Antiquiſſimum fuiſſe numen Veneris ſupra oſtendimus, ubi hiſtoricam ejus expoſitionem dedimus. Qui vero naturale numen eſſe docent, per Venerem intelligunt

gunt Veneris planetam ſive ſtellam, quæ benigna & blanda eſt: vel ipſam Lunam. Sed revera nihil aliud eſt Venus, quam occultum coitus deſiderium à Deo & natura rebus inſitum ad procreandum ſui ſimile, quod nec gentes ipſæ ignorarunt. Lucretius lib. 4.

Sic igitur Veneris qui telis accipit ictum,
Sive puer membris muliebribus hunc jaculatur,
Seu mulier toto jactans è corpore amorem,
Et jacere humorem in corpus de corpore ductum.
Namque voluptatem præſagit multa cupido.
Hæc Venus eſt nobis: hinc ductum nomen Amoris.

E ſpuma maris nata dicitur, quoniam ſemen genitale animalium ſit ἀφρῶδες, & albicans ſpumæ inſtar, ut ſupra ex Ariſtotele docuimus. Per mare denotatur natura humida, ſine qua nihil gignitur: tum etiam hoc fingitur propter ſalſedinem maris, quæ non parum confert ad fæcunditatem. hinc & in ſacris Veneris oſtendebatur *ſalis pugillus*, quod ſalis eſus faciat ſalaces. Per teſticulos Cæli ſignatur virtutem illam genitricem cælitus provenire. Bacon magni Angliæ ſigilli olim cuſtos hanc de cælo execto à Saturno, & Veneris ex amputatis ejuſdem teſticulis generatione fabulam, ad altiorem traducit philoſophiam. Per *Cælum* mundi originem ſignificari docet, qui materiam complectitur. *Saturnum* eſſe Materiam ipſam, quæ Cælo parenti omnem generandi vim præſcidit, cum æterna ſit, & eadem perpetuo, neque ipſum quantum Naturæ creſcere aut minui poſſit. Hanc materiam primo agitationes & motus imperfectos, & male cohærentes rerum compages produxiſſe ait, & veluti tentamenta mundorum: Dein ævi proceſſu fabrica orta eſt, quæ formam ſuam tueri & conſervare poſſet. Tunc *Venerem* natam fuiſſe ſub Jove, quæ nihil aliud eſt, quam adulta & prævalida rerum concordia, ut mutatio tantum per partes procedat, integra & inconcuſſa fabrica univerſali. Vide illius, ſi placet, eruditiſſimum libellum de Sapientia Veterum, cap. 12. Ἀδάμαντα.] Sic legendum, non ἀδαμαντὸν, vel ἀδάμαντα; & pro *ferrum*, repone, *ferro*. Ἀδάμας hic σίδηρος, & Synecdochicè *falx è ferro confecta*.

189. Κάββαλε.] Pro Κατέβαλε, ſubaudi; *genitalia*, non *falcem*. Ἠπείροιο.] Ion. pro Ἠπείρου. Hic mare Epiroticum deſignat. Πολυκλυστοῖο.] Ponti epitheton, quod *multis fluctibus agitatur*. Εἰν.] Ἐν, & hoc pro εἰς.

190. Ὣς.]

190. Ὣς.] Οὕτως. Φίρεϑ.] Ἐφίρεϑ. Ἀμπίλαγϑ.] Ἀνὰ πίλαγϑ. Πελαγϑ. Πολεώ.

191. Χερός.] Σώματϑ. Ὤρυϑ.] Ab ὄρνυμι, quod ab ὄρω, cieo. Τῷ δ' ἐνί.] Pro ἐν τούτῳ ᾗ, nimirum αἰφρῇ. Κύρη.] Ion. κόρη, nempe, Venus.

192. Πρῶτον δέ.] Deſcribit locum, ad quem Venus recens nata dicitur advecta, vel in concha, ut Martialis & alii fabulantur: vel ſola cum ſpuma in Cyprum delata, ut Homerus & Heſiodus tradunt. Cytheris primum admota fingitur, quæ Cypri eſt civitas. hinc Venus *Cytherea* à poëtis appellatur. Nam quæ poſtea Cyprus dicta eſt inſula, priuſquam eo appuliſſet Venus, *Sphecia* ab habitantibus fuit appellata, ut teſtatur Philoſtephanus. Nec ſine cauſſa fingitur teſticulos Cæli in Cyprum decidiſſe, & Venerem eo ſuſceptam regnaſſe, quod locus ſit fæcundiſſimus, & ad partum commodiſſimus: tum etiam floribus renideat variis, & grata quadam amænitate delectet. Hinc & Κύθηρα, dicta videntur, ἀπὸ τοῦ κεύθειν, id eſt, κρύπτειν τὸν ἔρωτα, quod *occultet amorem*: vel ἀπὸ τοῦ κύειν, quod eſt, *uterum ferre*, ob fæcunditatem inſulæ. Sic & Κύπρϑ, ὅτι τὸ κύειν πορεῖ, nomen accepit, Venerique conſecrata legitur. Κυθήρηϲι.] Κυθήρῃϲ, & hoc pro Κύθηρα. Virgilius:

Eſt Paphos, Idaliumque mihi, ſunt alta Cythera.

Ζαθέοιϲι.] Ζαθέοιϲ, id eſt, ἁγνοῖϲ θείοιϲ.

193. Ἔπλεϑ.] Per ſyncopen, pro ἐπίλεϑ, à πίλομαι, *ſum*, *accedo*. Ἔνθεν.] Ἔντεϑεν. Περίῤῥυτον.] Epitheton inſulæ, quod undique fluctibus alluitur. Γαίῃ Κύπρον.] Pro ἐπὶ Κύπρον. Sic Maro: *Cretæ veniemus Oaxem.*

194. Ἐκ δ' ἕδη.] Pro ἐξέδη δέ. Tmeſis. Αἰδόη.] Videtur & alludere ad τὰ αἰδοῖα, è quibus nata Venus. Καλὴ θεός.] Pro θεά. Diſcrimen ex adjecto patet. Ἀμφὶ ᾗ ποίη.] Vim Veneris deſcribit poëta adventu ſuo lætificantis omnia & procreantis. Nam ubicunque Diva illa graditur, ibi omnium rerum copiam adeſſe, & flores herbaſque fragrantiſſimas continuo ſuccreſcere ait. Eandem virtutem Veneri tribuit Lucretius, initio operis ſui cum inquit:

—— Tibi ſuaves Dædala tellus
Submittit flores; tibi rident æquora ponti,
Pacatumque nitet diffuſo lumine cælum.

Generationis omnis & facunditatis cauſſam facit Venerem. Unde & nomina aliquot ei impoſita refert poëta, quæ veritatem

tem rei non obscurè evincunt. Quid quod nonnulli ideo *Venerem* Latinis dictam velint, quod omnia in lucem venire faciat, cui & cornu copiæ, id est, fructuum omnium abundantiam & affluentiam tribuunt alii, sicut etiam ex antiquis quibusdam numismatis id ipsum discere est. Ποίη.] Ion. & Poët. pro πόα, ἤγεν, βοζάνη.

195. Ποσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν.] Pro ὑπὸ ποσὶ ῥαδινοῖς. Αἴξετο.] Ηὐξάνετο, ab αἴξομαι, *crescо*.

196. Εὐστέφανον.] Εὐστέφανον, *bene coronatam*, hoc est, *formosam*. Κυθήρειαν] A *Cytheris* insula.

197. Κικλήσκουσι.] Καλοῦσι.

198. Θρέψῃ.] Pro ἐτρέφῃ, verbi τρέφω, *nutrio*. Περσέκυρσε.] Ἤγησε, vel περσοκόλλησε, à περσοκύρω, quod poëticum est, cujus fut. Æol. περσοκύρσω. hinc aorist. περσέκυρσα.

199. Κυπρογένειαν.] Quod *in Cypro genita sit*, ut ipse exponit poëta. Πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.] Versus ille paulo aliter in diversis codicibus legitur: sed potiorem illi medelam afferunt, qui synizesin statuunt in Κυπρογένειαν, & γενέθ' ponunt, pro ἐγένετο, ut Commeliniana habet editio.

200. Φιλομμηδέα.] Ion. dialysi pro φιλομηδῆ. Venus dicitur φιλομμηδὴς, geminata poëtis littera μ. quod *genitalium sit amans*, vel, ut poëta noster exponit, quod *è genitalibus emerserit*. Hinc in sacris quoque Divæ, *phallus* sive *veretrum* circumferebatur, quod σωτηρίας erat symbolum. Μηδέων.] Pro μηδῶν. Sic enim movendus versus. Ἐξεφαάνθη.] Pleonasmo τοῦ α, pro ἐξεφάνθη, ab ἐκφαίνομαι, *appareo, emergo*.

201. Τὴν δ' Ἔρον.] Ἔρως & Ἵμερον, quibus nominibus Amor & Cupido significatur, Veneris satellites constituit Hesiodus. Differentiam utriusque dat Scholiastes, qui Ἔρωτα ex aspectu nasci ait: Ἵμερον vero post adspectum provenire docet, nihilque esse aliud, quam desiderium fruendi re visa & amata. Quod eleganti gradatione expressit Ovidius:

Viderat hanc, visamque cupit, potiturque cupitâ.

Alii Amorem & Cupidinem non Veneris tantum satellites, sed & filios esse crediderunt, cum Venus sit desiderium in rebus naturalibus, quod nascitur ex symmetria corporum & aëris temperie. At voluptas illa sine amore non peragitur. Verum de Cupidine & Himero, eorumque diversis effectis supra dictum est, ubi Amorem illum antiquissimum ex informi chao natum asserit Hesiodus, quod ei coævum perhibetur. Ad juniorem

niorem vero hunc Cupidinem quod attinet, ejus allegoria ad mores traducitur: ita tamen, ut ſubſit quædam ejus cum illo antiquo conformitas. Nam Venus generaliter affectum conjunctionis & procreationis excitat; Cupido ejus filius, affectum ad individuum applicat. Itaque à Venere eſt generalis diſpoſitio, à Cupidine magis exacta ſympathia: Atque illa à cauſſis magis propinquis pendet; hæc autem à principiis magis altis & fatalibus, & tanquam ab antiquo illo Cupidine, à quo omnis exquiſita ſympathia. Sed de his graviter diſſerentem audi Baconem in libello ſupra memorato, cap. 17. *de Cupidine ſeu Atomo.* Τῇ δὲ.] Pro τωύτῃ δὲ, Veneri. Ὁμάρτης.] Id eſt, ἀκολούθης, ab ὁμαρτέω, *unà ſequor.* Ἵμερον.] Hunc fratrem Cupidinis ſtatuunt, ſicque dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι, ab *incitando*, quod feratur ad ea, quæ formoſa ſunt. Ἕπτο.] Εἵπτο, verbi ἕσπομαι, pro ἕπομαι, *ſequor.*

202. Φῶλον.] Ὄμιλον.

203. Τωύτῃσι δ'.] Veneris porro dignitatem, potentiam, variaſque illecebras deſcribit poëta, quibus eam cohoneſtavit Jupiter ab ipſo nativitatis ſuæ momento. Cum enim amorum conciliatrix ſit Venus, diverſi generis θελκτήρια ei tribuit, uti ſunt confabulationes mutuæ, riſus, deceptiones, oblectatio, benevolentia, ſimiliaque blandimenta & illecebræ, quibus incitantur & inflammantur amantium corda. Hinc & baltheum Veneri ſive ceſtum donaverunt poëtæ diſcolorem, in quo omnia illa amorum philtra includebantur, de quo legere eſt apud Homerum Iliad. ξ. ubi de Venere loquens ſic inquit:

Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον, ἔνθα ἑ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο.
Ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς,
Παρφασίη, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Sic ait, & lorum ceſti de pectore ſolvit:
In quo blanditiæ plures mortalia corda
Mulcentes inerant, ſermo jucundus, amores,
Gratia, quæ mentem falſa dulcedine fucant.

De his item Horatius loquitur Carm. lib. 1. Od. IX.

Nunc & campus, & areæ,
Leneſque ſub noctem ſuſurri
Compoſita repetantur hora:
Nunc & latentis proditor intimo
Gratus puellæ riſus ab angulo,

Pignuſ-

Pignuſque dereptum lacertis,
Aut digito male pertinaci.

Λέλοσχε.] *Sortita eſt*, vel *ſortitò accepit*. τουτέστι δὲ πρῶτος μεθήλλαξε.

204. Μοῖραν.] *Sortem divinitus cuique aſſignatam*. Τὸ ἐπιβάλλον μέρος.

205. Παρθενίους ὀάρους.] Παρθενικὰς συντάξεις ἢ ὁμιλίας. Ὄαροι ſunt luſus Venerei, ſeu colloquia amatoria, qualia procorum cum virginibus eſſe ſolent. Μειδήματα] A μειδάω, τὸ γελάω. Unde Venus dicta φιλομμειδὴς, id eſt, *riſus amica*. Horatio, *Erycina ridens*. Od. 2. lib. 1.

206. Μειλιχίῳ.] Τῷ εὐφροσύνην, ſubſtantivè.

207. Τὸς ὃ πάλιν.] Poſtquam Veneris nativitatem, & contubernium deſcripſit poëta, ad Titanes revertitur, de quibus antea locutus erat. Refert enim, quomodo filios ſuos ad ſe vocarit pater Uranus, eoſque graviter increpuerit ob contumeliam ſibi illatam, ſceleriſque tanti vindictam aliquando futuram comminatur. Nam uti Cælo patri inſidias ſtruxit, viriliaque abſcidit Saturnus: ita & Saturno ſimiliter eventurum prædicit à Jove filio, qui patrem ſuum eadem falce per inſidias eſſet caſtraturus, regnoque exutum in Tartarum præcipitaturus, quod etiam accidiſſe teſtatur Porphyrius, in ſpelunca Homerica. Sunt autem Titanes Cæli & Terræ filii, ut dictum. Diodorus Siculus ex Ægyptiorum doctrina quadraginta, & quinque Cælo filios fuiſſe prodidit, quos ille è variis mulieribus ſuſceperit: decem & ſeptem è Titea uxore, qui cum ſinguli proprium nomen haberent, omnes tamen dicti ſunt à matre Titanes. Alii Dæmones fuiſſe putant à Jove è cælo ſub terram detruſos, & deturbatos. Qui φυσικῶς fabulam interpretantur, elementorum mutationes ſignari putant, quæ cum terreſtre quiddam & craſſum in ſe contineant, vi corporum ſuperiorum inferius aſſiduè detruduntur. Nam vapores ſemper ſurſum vi ſolis, qui & Titan dictus, attrahuntur, qui ubi ad ſuperiora pervenerint, virtute divinorum corporum, vel ſolvuntur in puriſſima elementa: vel repelluntur inferius, quæ Titanomachia ſempiterna eſt. Bacon duas ævi diſtributiones hac fabula contineri putat: quarum prior ſub Saturno fuit, qui ob frequentes diſſolutiones & breves durationes, filiorum ſuorum devorator dictus eſt. Poſterior Jove regnante extitit, qui Saturnum, hoc eſt, continuas iſtas & tranſitorias mutationes in

Tar-

Tartarum detrusit, qui locus perturbationem significat. Is locus videtur esse spatium inter ima Cæli & interiora Terræ medium; quo intervallo perturbatio & fragilitas, & mortalitas, sive corruptio maximè versatur. Jovis autem regno vix firmato gemina bella maximè memorabilia exorta sunt, Titanum & Gigantum, quibus etiam ab illo oppressis & dissipatis magis pacata ac durabilis rerum conspiratio & tranquillitas accrevit. Tum moraliter docet fabula, neminem impunè temerarium esse adversus relligionem & officia parentibus debita, sed impietatis tandem suæ pœnas luere gravissimas. Τὸς δέ.] Pro τότες δέ. Saturnum intellige, qui vel solus cum Titanibus vel cum paucis saltem hoc scelus perpetravit. Τιτῆνας.] Ion. Τιτέηνας. Sic dicuntur ex Hebræo *tith*, quo lutum denotatur, quod è luto, vel terra nati. Hinc mater eorum *Tithea* & *Aretia* dicta. ארץ, enim *terra* Hebræis. Καλέσασι.] Ion. ϰαλέϝ. Notetur loquendi genus, ἐπίκλησιν ϰαλεῖν, pro ἐπονομάζειν.

208. Νειχείων.] Νειχίων, inserto jota poëticè.

209. Φάσσι.] Ἔφασσι. Τιταίνοισας.] Variè hoc exponitur. Rectissimè Hesychius: Τιμωρίαν λαμβάνουσας. ut πτοίη, hoc loco idem sit quod ποινὴν λαμβάνῃ. Ἀτασθαλίῃ] Ποινείᾳ. Ῥίξας.] Α ῥίζω τὸ ποιῶ.

210. Τοῖο.] Ionicè pro τότε. Τίσιν.] Τιμωρίαν, ϰόλασιν. Ἔσσαϗ.] Scil. per Jovem.

211. Νὺξ ὁλ'.] Fatum, Parcam & Mortem Noctis filias esse ait, nec non Somnum, & Insomnia. Infra sub calcem Theogoniæ suæ Jovem ex Themide Parcas suscepisse tradit, quarum nomina ibidem recenset. Pro Deabus habitæ sunt, cum sine Fati & Parcarum imperio nihil fieri creditum sit. Fatum Græcis Εἱμαρμένη, à μείρομαι, *divido*, quod suum cuique dividat. Latinis fatum *à fando* teste Varrone. Distinguitur hic à Parca, cum utrumque pro eodem accipiant alii. Nam quæ fatum & Parca, eadem & Nemesis, & Adrastia, & Necessitas ab aliis appellantur. Sic docet auctor lib. de mundo, sic Parmenides, sic Heraclitus & aliorum philosophorum non pauci. Ex Stoicorum opinione fatum nihil aliud est, quam mens divina, quæ singula certo fine fecit, ac vitæ quoque humanæ & mensuram & ordinem præscripsit. Quæ quidem etsi pie dicantur, tamen in eo à Christianis discedunt οἱ ἀπὸ στοᾶς, quod in connexione & serie quadam causarum sibi mutuò succedentium constituerint fatum suum, illudque non hominibus solis, sed etiam

Diis

Diis ipsis dominari crederent. Unde Herodotus in Clio: *Τὸ πεπρωμένον μοῖραν ἀδυνατέει τις ἀνθρώπων ἐκφυγεῖν οὐδὲ θεῶν, ipsum autem fatum devitare nec Deus quidem ullo pacto potest.* De hoc autem fato Veterum erat opinio, fuisse illud non modo ante Saturnum ἰσοφανῶς sumptum, hoc est, hominem primum; sed etiam φυσικῶς acceptum, id est, priusquam Deus chaos digereret & rerum conderet naturam, quæ itidem per Saturnum intelligitur. Fatum & Parcas Noctis filias esse dicit poëta, quod fatalia sint obscura, & ex occulto hominibus obveniant: *Τῶν γὰρ μελλόντων πεπύσθαι φρενῶν*, inquit Pindarus, *futurorum excæcatæ sunt cogitationes*, in Olymp. Od. 2. Et Flaccus Carm. lib. 3. Oda 29.

Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit Deus.

Cur vero Jovis ex Themide sobolem postea vocet Hesiodus, suo loco dicemus. Præter has Mortem quoque Noctis filiam appellat, quia Mors noctem inducit perpetuam teste Catullo, nihilque aliud est, quam ferreus somnus. hinc & συγερὴ νὺξ, pro *morte* apud poëtas. Hanc ut Deam coluisse Veteres, ostendit illud Maronis lib. XI.

Multa boum circà mactantur corpora Morti;
Setigerosque sues, raptasque ex omnibus agris
In flammam jugulant pecudes.

Et Statius in sua Thebaide:

—— Stygiis emissa tenebris
Mors fruitur cælo bellatoremque velando
Campum operit, nigroque viros invitat hiatu.

Extat item Θανάτου hymnus apud Onomacritum, cum manna thuris. Quam hic Noctis filiam Hesiodus, eam Somni sororem esse dixit Homerus. Scribit Pausanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fœminam expressam fuisse, quæ pueros sopitos sustineret, manu quidem dextra album, at sinistra alterum nigrum, & hunc dormienti similem: ambos distortis pedibus: quorum scriptiones indicabant, alterum esse somnum; alterum, mortem: at fœmina, quæ illos alebat, Nox erat. Nec sine ratione hoc fictum à poëtis, cum & physicè loquendo, Somnus & Insomnia Nocti natales suos debeant. Quippe noctis humor stomachi vapores ad supremas partes corporis ascendentes auget, qui postea facti frigore cerebri frigidiores descendunt inferius, atque ita gignunt Somnum & Insomnia, quorum alia terribilia sunt, alia fallaci imagine sensus illudunt. Et

hos omnes Deos Deasve Nox peperit nullius viri contubernio mixta. Quæ enim sine connubiali voluptate generantur, terrorem incutere solent & horrorem. Unde & Nox, Fatum, Parca, Mors, Dearum omnium duriſſimæ & maximè implacabiles habitæ. Quod & de Somno & Insomniis dici potest, quæ dormientes sæpe territant, noctuque obvenire solent. Nec sine causſa Somnum *atrociſſimum publicanum* vocavit Aristo, quod dimidium ætatis nostræ ad se rapit, & Lethes frater jure dictus est in hymnis falso Orpheo tributis. Στυγερόν.] *Μισητόν. Μόρον.*] Hunc à Parca distinguit Hesiodus, cum revera idem sit. *Μόρος*, pro quo & *Μοῖρα* dicitur, est fatum, à *μείρω, partior.* Κῆρα.] Κὴρ, *κηρὸς*, *Parca*: at *κῆρ* ex *κέαρ*, *cor*. Perperam hæc à nonnullis scribuntur. *Μέλλουσαν.*] Ab effectu.

212. Φῦλον.] Τὸ πολυθρύλητον. Ὀνείρων.] Id est, Τῶν ἐνυπνίων.

213. Οὔ τινι.] Nulli Deorum aut hominum. Κοιμηθεῖσα.] Pro *συγκοιμηθεῖσα*. Νὺξ ἐρεβεννή.] Σκοτεινή. Sunt qui ex hoc loco colligunt Parcas & Somnia ex Nocte & Erebo nata esse, sed perperam. Nox ἐρεβεννὴ, est nox obscura, non quæ *ex Erebo concepit*, vel *cum Erebo congressa est.*

214. Δύσπεδον αὖ.] Momus item Nocte matre progenitus dicitur, cujus naturæ proprium esse ferunt poëtæ, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum Deorum opera curiosis oculis contemplari, & siquid est omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere: unde & nomen accepit. nam *μῶμος* Græcè *reprehensionem* sonat. Hic inter Deos Neptunum, Vulcanum, Minervamque de artificio contendentes judex delectus, omnium opera reprehendit. Nam cùm Neptunus taurum effinxisset, Minerva exstruxisset domum, Vulcanus hominem formasset: nihil non reprehensione dignum invenit. Deum tauri opificem reprehendit, quod cornua ante oculos non præposuisset. Minervam, quod domus non esset facta trusatilis, quæque possit facile circumagi, si fortè malum haberet vicinum. At Vulcanum, quod non fenestratum hominis pectus fecisset, ut sciri possit, quid in animo quisque strueret, & num mentiretur, an verum diceret. Momum Lucianus inducit non semel taxantem cùm alia, tum Deos ipsos, ut minus mirum sit, & illum sandalia & crepidas Veneris vituperasse, adeo ut inter proverbia jam Momo locus sit. Ita ex actionibus humanis pagani Deos suos finxerunt. Hunc Noctis filium esse tradit Hesiodus,

eo

eo docens nullum esse opus humanum, quod non aliquid noctis, hoc est, insciticæ habeat, imo ne Deum quidem, qui ipse est Naturæ fundamentum, optimus ac sapientissimus, obtrectatoribus carere. Ærumnam quoque iisdem natalibus ortam refert, Noctisque filiam vocat, quod nocturno tempore hominem maximè vexet sollicitudo. Sicut enim dies animi curas sublevare aliquo modo solet: ita Nox eas incrudescere facit, & quasi de novo subnasci. Hesperidas item Noctis filias esse asserit, quas fabulantur habuisse hortos nemore aurifero pretiosos à Dracone pervigili servatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomaque aurea ad vitricum Eurystheum retulisse. Duplex hujus figmenti datur interpretatio: una ad historiam pertinet, quatenus refertur ad Herculem quendam Tyrium sive Ægyptium, qui diversus ab Hercule illo Thebano, in Africa bellum gessit, pomaque aurea, id est, oves præstantissimas abstulit custode earum Ladone interempto, qui vel ob vigilantiam, vel quod inhumanus esset & agrestis, Draco est appellatus. Altera expositio Naturam respicit, quatenus per Herculem signatur Sol, qui exoriens luce sua præstinguit lumen stellarum, quæ generali nomine per Hesperides intelliguntur, quippe Vesperæ & Noctis filiæ. Sub noctis enim initium apparere nobis stellæ, & velut nasci videntur. hortus Hesperidum est cælum stellatum. Nam stellas pro floribus, & flores viciſſim pro stellis usurpari ex poëtis notum est. mala dicuntur ob rotunditatem: aurea, quod aurei sint coloris. Draco, qui custodit, vel Zodiacus est, vel Horizon, vel Draco inter Arctos ambas flexuoso tramite decurrens. Locum quoque indicat Hesiodus, qui Hesperidum nemus ultra Oceanum collocat. Virgilius, juxta Oceani fines ponit. Sic enim ille in quarto Æneid.

Oceani finem juxta solemque cadentem
Vltimus Æthiopum locus est, ubi maximus Atlas
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.
Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos
Hesperidum templi custos, epulasque Draconi
Quæ dabat, & sacros servabat in arbore fructus.

Alii tamen, in quibus est Pherecydes lib. 10. terram Oceano proximam in Occidente aurei coloris poma tulisse tradunt, quæ Cl. Salmasius ad Solinum, *Aurantia* nostra fuisse existimat: alii *citrea*, quæ propterea & ἑσπερικὰ μῆλα vocantur à diverſis

verſis auctoribus, ab aliis μηδικά. Aurea dicuntur, quod τὰ ἰδίαν eſſent χρυσᾶ. Hæc primus in Græciam apportaſſe fertur Hercules. Unde & Lucanus:

Abſtulit arboribus pretium, nemorique laborum
Alcides: paſſuſque inopes ſine pondere ramos,
Rettulit Argolico fulgentia poma Tyranno.

Δένδρεον αὖ.] Pleonaſmus. Μῶμος.] Proprie *reprehenſio*, hic Deorum, hominumque irriſor; à quo μωμάομαι, *carpo*. Ὀϊζύν.] Ærumna hic filia Noctis. Fit ὀϊζὺς ex paragoge vocis οἰ, quæ eſt lamentantis, ut ex αἰ, αἰάζω. Ἀλγινόεσσαν.] Ἀνηρεφῆ.

215. Ἑσπερίδας.] Heſperi fratris Atlantis filiæ, quarum nomina ſunt Ægle, Arethuſa, & Heſperthuſa. Vide plura in ſuperioribus. Μῆλα.] Vox ambigua eſt, quæ modo *poma*, modo *oves* ſignificat. Πέρην.] Ion. πέρην. Ὠκεανοῖο.] Ὠκεανοῦ. Oceanum intelligit Atlanticum.

216. Χρύσεα μῆλα.] Quæ & una voce χρυσόμηλα appellare liceat. Δένδρεα.] A δένδρεον pleonaſmo ε, pro δένδρον, *arbor*. Φέρουσα καρπόν.] Καρποφόρον.

217. Καὶ Μοῖραι.] Parcæ, ut ſupra dixit poëta, filiæ Noctis ſunt, propter obſcuram & abditam fatorum vim. Harum nomina jam recenſet, ternaſque eſſe ſtatuit, Clotho, Lacheſin & Atropon, quas Μοῖραι appellat, à dividendo & diſtribuendo unicuique, quod ſuum eſt. Ammianus *partilia fata* exponit. Alii ἀπλῶς *fata* appellare malunt. Effingebant Parcas antiqui, tanquam anus niveis velleribus redimitas, quarum una colum teneret, altera neret, tertia filum abrumperet, vitæ humanæ curſum ſtatumque deſignantes. Cur vero tres ſtatuantur, parum inter Veteres convenit. Sunt qui rationem arceſſant à triplici facie Lunæ corniculata, ſemiplena & plena, cum Parca eadem cenſeatur, quæ Luna. Nam Pauſanias in Arcadicis, Lucinam Εἰλείθυιαν ſeu lanificam ab Arcadibus cultam, unam fuiſſe putat è Parcis, quæ dicta eſt πανδώρη, multoque Saturno antiquior habita. Varro apud Gellium lib. 3. tres fuiſſe ait, propter triplicem Lunæ poteſtatem in maturando partu. Fulgentius triplicem hominis rationem ſeu temporis circumſtantiam eo deſignari ſcribit, quatenus gignitur, vivit, & moritur. Sic auctor lib. de mundo: *Tres*, inquit, *ſunt Parcæ juxta tria tempora diviſæ, quarum alia res tranſactas, alia venturas, alia præſentes ſignificat. Nam una Parcarum Atropos nomine res præteritas ſpectat, quia quæ præterierunt, nulla ratione poſſunt converti,*

verti, aut revocari. Alia quæ futuri curam ſortita eſt, Lacheſis dicitur, quoniam qui rerum naturalium eſt eventus, ſtabilis eſt. At Clotho præſentia perficit, illaque abſolvit, quæ ſui ſunt muneris. Dictæ vero ſunt Parcæ Latinis, non per antiphraſin, ſive à contrario, ut volunt Grammatici, quod minime parcant, ſed potius, quod homini parcant: duæ enim nent, ac filum producunt: tertia autem Atropos ſecat: vel ſic nominantur à partu, quæ Varronis eſt ſententia, ut ſupra diximus: vel à partiendo, quod naſcentibus hominibus pro cujuſque merito bona malaque partiri cenſeantur, ut hic tradit Heſiodus. Unde & Parcas infra Jovis & Themidis, quæ juſtitia eſt, filias eſſe dicit. *Μοίρας τ' κῆρας.*] Supra dixit, *Μόιρα τ' κῆρα*, quas hic in plurali repetit. Unde liquet eaſdem eſſe Deas cum ſuperioribus, quarum nomina hic recenſere voluit poëta. **Νηλεοποίνους.**] Quod rigidæ ſint in ſuppliciis exigendis: *νηλὴς*, *immitis*, & *ποινὴ*, *pœna*.

218. **Κλωθώ.**] *Ἀπὸ τῦ κλώθειν*, quod eſt, *nere*, quoniam ſuum cuique penſum netur. **Λάχεσιν.**] *Παρὰ τὸ λαχεῖν*, à *ſortiendo*, quia fatum ſortito cuique obtingit. **Ἄτροπον.**] Quaſi dicas, *immutabilem*, eo quod mutari, aut flecti non poſſit, ex *α* privante, & *τρέπω*, *verto*. Eâ mors ſeu exitus cujuſque deſignatur, qui fixus eſt, & *ἀμεταστρεπτον*. **Αἵτε.**] Τε vacat. **Βροτοῖσι.**] *Ἀνθρώποις*.

219. **Ἀγαθόντε κακόντε.**] Nam ex Parcarum arbitrio & diſpenſatione bonis bona, malis mala neceſſario obvenire credebant Veteres.

220. **Ἀνδρῶντε θεῶντε.**] Hinc patet, non homines tantum, ſed & Deos Parcarum imperio ſubjectos eſſe. **Παραιβασίας.**] Pro *ὑπερβασίας*, inſerto poëticè jota ob metrum. **Ἐφίεσσιν.**] *Διώκουσι*.

221. **Λήγουσι.**] **Παύουσ'.** **Δεινοῖο χόλοιο.**] *Δεινῦ χόλυ*. **Χόλον**, vel *χολὴ*, *bilis*, *ira*.

222. **Τῷ.**] *Τύτῳ*. **Δώωσι.**] Pro *δῶσι*, per epentheſin *ω*. Eſt hic ſectio vocis compoſitæ, pro *ἀποδῶσι*. **Κακὸν ὄπιν.**] **Ὄπις** ab *ἕπομαι*, *ſequor*, ut ſit *ἡ ὄπιθεν ἑπομένη τίσις*. Quo reſpexiſſe videtur Horatius: *Rarò antecedentem ſceleſtum Deſeruit pede pœna claudo.*

223. **Τίτθη δέ.**] Nemeſin quoque Noctis filiam eſſe tradit poëta, alii Jovis & Neceſſitatis. Eam ad hoc introduxerunt Veteres, ut hujus Deæ metu ſeu reverentia deprimerent nimis elatorum animorum temeritatem, eoſque omnes labefa-

ctarent, qui plus æquo felicitate aliqua, vel honorum, vel imperii, vel insignium opum, vel rerum hujusmodi facti essent superbi. Hinc & pennas ei tribuerunt, ut Jovis nutu præsto esse & insequi cunctos celeritate quadam existimaretur. Philosophus in libro de Mundo, per Nemesin intelligit divinam potestatem, ac justitiam ipsam Dei, quæ condigna sceleratis præbet. Macrobius propriè contra superbos Nemesin coli ait. Unde Catullus de amica fastuosiore:

——— Precesque nostras
Oramus cave despuas ocello,
Ne pœnas Nemesis reposcat à te.
Est vehemens Dea, lædere hanc caveto.

Scholiastes μέμψιν interpretatur, quæ malis obtingit: *Indignationem* Latini vocant, quæ tamen vox non satis exprimit vim vocabuli Græci. Noctis filia dicitur Nemesis ob insciticm hominum. Nam ex insciticia rerum, sive opulentiæ abundantia, temeritas & arrogantia,& aliorum hominum contemptus nasci solet, ex quo postmodum Dei vindicta oritur. Fraus etiam sive Deceptio, quæ Græcis Ἀπάτη, Nocte genita fingitur. Hanc Lucianus in fabulosa Somni civitate collocat. In qua templum esse fingit augustissimum Noctis, quod eximia religione colitur. Tum aliud inibi ponit Apates Deæ, & aliud item Alethiæ delubrum, in quibus utrisque & aditum esse inquit, & oracula. Noctis filia dicitur Apate, quod nox fraudibus struendis opportuna sit, tum qui verbis fallere studet, veritatem occultare solet. Unde Lavernio ille apud Horatium in epistolis:

Noctem peccatis & fraudibus objice nubem.

Fraudem vero scitè effinxit Dantes Aligerius poëta Italus, ut faciem habeat justi hominis, corpus reliquum serpentinum variis & maculis & coloribus distinctum: cujus cauda terminatur in scorpionis aculeum. Amicitiam similiter Noctis sobolem esse ait, cujus picturam videsis apud Lilium Giraldum in syntagm. Deorum. Scholiorum auctor per φιλότητα, non amicitiam, quæ benevolentiæ est, sed amores intelligit Venereos, qui ut plurimum noctu & in occulto perficiuntur. Notum est illud Peligni vatis: *Celari vult sua furta Venus.* Senectutem quoque subdit Hesiodus, quam & Noctis γήρημα esse prodit: οἱ γὰρ γηρῶντες, inquit Commentator, ὡς ἀποθνήσκοντες εἰσι τῷ θανάτῳ, *qui senescunt proximi sunt morti.* At mors noctem inducit & rerum omnium caliginem. Nec alia matre se natam gloriatur

tur Eris, quæ contentionis Dea fingitur. Hæc cum mortale genus inter se committat, populisque noxam & exitium creet, Noctis filiam merito eam dixit poëta. Ex hac Eride Laborem, & Oblivionem, & Pestem, & Dolores, & Cædes, & Perjuria, nec non omnis generis mala prodiisse ait, quæ sigillatim hic enarrat poëta. Supra in Operibus geminam Erin rettulit poëta, unam laudabilem, alteram vituperio dignam; de qua posteriori hic sermo est, cum hominibus gravia damna afferre dicatur. Nam Aten generat, hoc est, damnum, sive noxam, quæ velut Dea hic repræsentatur, sive dæmon potius homines malis implicans menteſque seducens, quam & Homerus describit Iliad. 19. ubi tradit, Aten de cælo à Jove præcipitatam, quæ religionis Christianæ auctores, sed ineptè de Luciferi è cælo præcipitati lapsu interpretantur, ut Justinus Martyr, Suidas, alii. Videatur Cælius Rhodiginus lib. 2. cap. 5. & Spondanus ad Homeri locum supra citatum. *Τιλὴ.*] Pro *ἐπὴ*. *Νέμεσιν.*] Propriè *νέμεσις*, *indignatio*, seu *justa reprehensio*: hic Dea injuriosorum hominum ultrix. *Πῆμα.*] Appositio. *Θνητοῖσι βροτοῖσι.*] *Θνητοῖς βροτοῖς.*

224. *Νὺξ ὀλοὴ*] Ab effectis. *Μετὰ τιλὼ δὲ.*] Nemesin. *Φιλότητα.*] *Τιλὼ φιλίαν ἢ τὰ ἀφροδίσια.*

225. *Οὐλόμυον.*] *Ὀλόμυον*, pleonasmo *οὐ*. *Ἔριν*] *Φιλονεικίαν. Καρτερόθυμον.*] *Pertinacem.* Solent enim homines contentiosi pertinaces esse, nec alter alteri cedere. propriè sic dicitur, qui toleranti est animo.

226. *Στυγερή.*] Vel quod homines oderit ipsa: vel quod hominibus exosa sit.

227 *Λήθλωτε.*] Nam qui sæpe litigiis implicantur, *ἐπιλανθάνονται τῶν ἀναγκαίων*, inquit Scholiastes. *Λοιμόν τε*] Notandum pro *Λήθλω* in nonnullis codicibus legi *Λιμόν*. Sic in Operib. ambo conjunxit Hesiodus, *famem*, & *pestem*, quarum altera alteram sequitur.

228. *Ὑσμίνας.*] *Μάχας. Φόνους.*] Malim hic legi *φόβους*. sic in Asp. duo hæc copulat poëta, *φόβον τε ἀνδροκτασίαν*. Inter miscellaneos Deos ponitur *φόβος*, pingebaturque cum capite Leonis, ut videre est in scuto Agamemnonis apud Homerum Iliad. lib. XI. Pausanias apud Lacedæmonios *Timoris* templum extitisse ait prope triclinium, quo ipsi tribunal habebant, ut essent cæteris majori formidini. *Ἀνδροκτασίας.*] *Ἀνδροφονίας.*

229. *Ἀμφιλογίας.*] Sic vocat *disceptationes*, cum ab utraque

parte contenditur. Notetur hic ſecundam ſyllabam produci ab Heſiodo contra legem.

230. Δυσνομίων.] *Legum contemptum.* alii exponunt *licentiam*, qua qui utuntur, difficulter ſe legibus ſubjiciunt. Ἄτην.] Conſociat Heſiodus δυσνομίαν, & Ἄτην. Legum quippe contemptum ſequitur noxa. Dicitur Ἄτη, ut Homerus exponit, ὅτι πάντας ἀάται, *quod cunctis noxia ſit.* Συνήθειας ἀλλήλοισι.] Συνήθειας ἀλλήλοις, hoc eſt, συνηθεύοντας ἀλλήλους, ut declarat interpres.

231. Ὅρκον.] *Iuramentum*, quod ut Deum repræſentat poëta, ex Eride natum. Dicitur homines lædere, qui nimirum perjuriis cauſſam ſuam in judicio tueri ſtudent.

232. Πημαίνῃ.] Βλάπτῃ. Ἑκών.] Nam qui imprudens pejerat, excuſationem mereri videtur. Ἐπίορκον ὁμόσσῃ.] Pro ἐπιορκήσῃ.

233. Νηρῆα.] Nerei natales refert, quem Ponti filium eſſe affirmat. Idem Neptuni filius dicitur ab Apollodoro lib. 1. biblioth. quem tamen paulo ante Ponti & Terræ filium dixerat. Ad hæc facilè conciliantur, cum φυσικῶς conſiderando, quatenus ad rerum naturam pertinet, idem ſit Neptunus, qui Pontus: imò Nereus, etſi unus ſit è Neptuni ſive Ponti filiis, tam latè patet, quàm Pontus & Neptunus. Hinc Νήρεια τέκνα vocat Athenæus, quæ Plautus *Neptuni pecus*, pro *piſcibus*, qui paſſim in mari inveniuntur. Veracem Nerea appellat, & fallere neſcium, quia vates fuit. Hic enim Trojanas calamitates Paridi prænunciavit, de quo Horatius Carm. lib. 1. Oda 16. Ad eundem quoque miſſus Hercules, ut ex eo tanquam vate reſciſceret, ubinam locorum eſſent Heſperidum aurea mala, quem variis formis eludere conantem tam diu detinuit, ut in priſtinam figuram redierit, remque indicarit. Scholiaſtes ideo veracem & juſtum à poëta dici putat, quod qui per mare navigant, Deorum reverentiores eſſe ſoleant, & veri amantiores. Filiorum quoque natu maximum & ſenem facit: ob navigationis antiquitatem: vel quod cani & ſenes finguntur Dii marini propter maris ſpumam. unde & cærulei pinguntur, qui color eſt pelagi. Scripſit item Nerei hymnum Onomacritus cum ſuffitu myrrhæ. Νήρεα.] Dictus eſt Νηρεὺς à νηρὸς, quod & ναερὸς, id eſt, ὑγρὸς, *humidus*, ut ex Heſychio & Etymologo conſtat. Eſt enim humoris, hoc eſt, Ponti & Tethyos filius. Ἀψευδέα.] Pro ἀψευδῆ. Scholiaſtes diſtinguit à ſequenti epitheto, & ἀ-

ψευδῆ

ψεύδη dici putat, qui mendacio non credit: ἀληθῆ, qui mendacium non dicit.

234. Πρεσβύτατον παίδων.] Hinc ἅλιον γέροντα eum vocat Homerus, & Nereidum nympharum patrem.

235. Οὔνιμο.] Διότι. Νημερτής.] Ἀληθὴς, ex νὴ particula privante, & ἁμαρτάνω, pecco. Ἦπιος.] Πρᾶος. Θεμιστέων.] Genit. plural. pro θεμίστων inserto ε, à θέμις, ιος, jus. Si Ioniſmum hic ſtatuas, dicendum potius, θεμιστέων eſſe, à θεμιστή. Nam in nominibus quintæ ſimplicium ille Ioniſmus locum non habet.

236. Λήθεται.] Ἐπιλανθάνει. Δολίας.] Τὰ βουλεύματα, ex Chaldaico Dena, quod eſt, *meditari*. Alii codices habent μήδεα.

237. Αὖτις δ' αὖ.] Ponti & Terræ progeniem recenſet poëta, Thaumantem, Phorcyn, Eurybiam, Ceto. Thaumas pater Iridis fuiſſe dicitur, quæ ab illo *Thaumantias*, & *Thaumantea virgo* dicta. Scholiaſtes Thaumantis nomine φυσικὰς ſignificari putat exhalationes quæ fiunt è mari, nec non diffuſam aquarum molem, quæ contemplantem in admirationem rapit, ἀπὸ τοῦ θαυμάζειν, quod eſt, *admirari*. Ponti filius appellatur, quod qui per mare navigant, cælumque ſolum aſpiciunt, percelli ſoleant ob immenſam ejus vaſtitatem & profunditatem. Phorcys Ponti itidem & Terræ filius, de quo ita Servius ad Æneid. lib. 5. *Phorcys Thooſæ nymphæ & Neptuni filius, ut autem Varro dicit, rex fuit Corſicæ & Sardiniæ, qui cum ab Atlante rege navali certamine cum magna exercitus parte fuiſſet victus & obrutus, finxerunt ſocii ejus eum in Deum marinum eſſe converſum.* At Phorci nomine Phyſiologi intelligunt circularem aquarum motum, qui principium capit ab Oceano & humore in terra exiſtente. Hæc cum longè lateque ſe extendat per terras, aſpectum præbet gratiſſimum. Uxor ejus Ceto dicitur, Dea item marina quæ inter cete degit; unde & ei nomen. At phyſicè eam conſiderantibus, erit exhalatio, quæ calore & radiis ſolaribus excitatur, qui humor cum per æſtatem graviorem extenuatus tollitur, fit Cetus vel Draco: prope enim tremula fit illa & obliqua, quæ per calorem Solis attollitur. Eurybia item Ponti & Terræ filia ſic dicta, quod imperium ejus & vis latè ſe diffundat per terras. Quid quod & Neptunus ipſe Εὐρύβιος à poëtis appellatur ob amplitudinem potentiæ, quam exerit in terris. Quanta enim maris ſit violentia, non ſolum teſtantur inſignes olim in Italia urbes, Adria, Cymachium,

Clodia & aliæ: ſed etiam in Zelandia & Batavia noſtra vici non pauci & oppida, maris eruptione ſubmerſa, ut meritò *Eurybia* dicatur hæc Ponti filia, corque fingatur habere adamantis propter vim elementi invictam. Θαύμαντα.] Thaumas pater Iridis, à θαυμάζω, *miror*. Ἀγλαόπης.] Ἀγλαώπης, quaſi ἀγλαὰ ὤπης. Sic dicitur φόρκυς, ἀφ' ὃ τὸ βίαιον & πόντος, inquit Scholiaſtes.

238. Γαίῃ μισγόμεναι.] Τῇ γῇ μιγνύμεναι, hoc eſt, ὁμιλοῦσαι. Ἀφ' ὃ τὸ εἶδος τῆς ὑγρασιώδους τοῦ πόντου, ait idem interpres. Κηθώ.] Alii ſcribunt Κητὼ per τ. ſic dici videtur, vel à prodigioſa craſſitie, qualis eſt in balæna: vel potius à cetibus, quæ in ponto degunt. κῆτος enim *cetus, balæna*. Καλλιπάρῃον.] Æolicè pro καλλιπάρειον. hoc eſt, *formoſam*.

239. Ἀδάμαντι.] De lapide illo & ejus duritie ſupra dictum. Scholiaſtes ad cete refert, quæ grandia ſunt & invicti roboris.

240. Νηρῆος.] Nunc ſobolem recenſet Nerei, & Doridis. Ex Doride enim Nereus maximam ſuſcepiſſe dicitur nympharum marinarum turbam, quæ nonnunquam à matre *Dorides*, à patre *Nereides* appellantur. Quinquaginta numero fuiſſe infra tradit Heſiodus. In has quoque hymnum conſcripſit Onomacritus cum ſuffimento aromatum. Nomina earum præter & ante Heſiodum memoravit Homerus lib. 6. Iliad. quanquam plures etiam apud alios reperiri fatear, quam ab Homero & Heſiodo numerantur. Has à forma commendat poeta ob aquarum marinarum pulchritudinem. Ut enim moto tempeſtatibus mari nihil eſt formidabilius: ita eodem tranquillo & æquato nihil formoſius. Dicitur autem Doris Oceani & Tethyos filia, maris nympha, ob varia ejus beneficia, quæ largitur hominibus. Non enim modo navibus ſe trajiciendam præbet maris aqua, ſed & piſcium, ſuccinorum margaritarum, coralliorum aliarumque rerum genitrix eſt, & largitrix. Pro mari ſumitur interiori, quod cum ab Oceano principium capit, meritò Oceani gnata fingitur, & Nerei uxor. antiquiſſimus enim Deorum omnium Oceanus, & nympharum, id eſt, aquarum omnium fons & ſcaturigo: ἐξ οὗπερ πάντες, (ut canit Homerus) ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ ναίουσι. *Vnde liquor fluvio quovis, ſimul æquore toto, Fontibus & cunctis manat, puteiſque profundis*. Νηρῆος.] Ion. Νηρέως. Subaudi præpoſitionem ἐκ. Μυρίας τίτνα.] Sic vocat nymphas ob

ob pulchritudinem, quasi μεγάλως ἐρίζουσα, quod de formæ pulchritudine inter se contendant. Alii legunt μεγηρέτα, id est, μεγάλως ἐρεθὶ, ἀφ' τὸ κάλλος, ut ait Scholiastes. Θεάων.] Æol. θεῶν.

241. Η'ὐκόμοιο.] Εὐκόμου. Laudatur à pulchris comis, quibus nitor aquarum designatur.

242. Κύρης.] Pro κόρης, id est, θυγατέρας. Τελήεντ' ποταμοῖο] Ion. πλέου ποταμοῦ. Oceanum flumen appellat more Homerico, sed cum adjecto τελήεντ', quasi dicat, *perfecti, & eximii fluvii.* Sic πλήεσσαν ἑκατόμβην dixit Homerus, quæ selectis constat animalibus.

243. Πρωτώ τ'.] E Nerei & Doridis connubio natæ sunt filiæ, quarum nomina hic recenset poëta. Ingens turba commemoratur, quæ nihil aliud designat, quàm diversas aquarum partes & affectiones: vel ut Scholiastes docet, ποικίλα ἐφόδια πρὸς τὸν ναυτιλίαν, ἢ πρὸς ἐνέργειαν. Inter has nymphas familiam ducit Πρωτώ, ἀπὸ τὸ πρωτεύειν, quod principatum teneat inter sorores; vel quod aqua primum inter elementa locum sortita sit, vel principium statuatur rerum omnium ex Thaletis sententia. Nec usu & utilitate res ulla prior est aqua, qua nullum animal sive λογικὸν, sive ἄλογον carere possit. Εὐκράτη nomen adepta videtur ab εὖ & κεράω, id est, *robur*, quod portandis navibus aptior sit aqua marina. Legitur & Εὐκρήτη, forte ob metrum: vel sic dicitur ab εὖ & κεράννυμι, *misceo*, ob aërem temperatiorem & salubriorem aquæ marinæ. Σαὼ Nympha propitia per mare currentibus, ἀπὸ τοῦ σώζειν τοὺς πλέοντας. Amphitritæ nomen inditum, ex ἀμφὶς, *circum*, & τρίβω, *tero*: quia terram undequaque fluctibus suis atterit: vel à τρίζω, *à circumstrependo*. Infra quoque Amphitrites meminit Hesiodus, quæ ab hac distinguitur, & uxor est Neptuni. Pro ipso mari sæpe ponitur. Εὐδώρη *à donando* dicta. καλλιδώρους γὰρ ἡ θάλασσα, inquit Scholiastes. Θέτις, ἀπὸ τ' θέσεως, id est, *à positione aquarum* nomen accepit. In medio enim intra Erebum & Terram ab una parte: & aërem ignemque ab altera parte collocata est aqua. Γαλήνη vocatur à tranquillitate maris, quasi γελαίνη verbi γελάω, *rideo*. Unde Lucretius: *Subdola cum placide ridet pellacia ponti.* Γλαύκη nomen habet à glauco sive cæruleo colore, qui proprius est mari. Virgilius de Tiberino: *Eum tenuis glauco velabat amictu Carbasus.* ubi Servius: *Glaucum ei tribuit amictum propter aquarum similitudinem.* Cymathoe nomen suum

ſuum debet celeritati fluctuum. κῦμα enim *fluctus*, & θοὸς, *celer*. Σπειὼ nominata eſt ὡς ἀπὸ τὸ σπείδειν, vel σπένδειν, id eſt, *à libando*, quæ docet Diis marinis eſſe libandum ob proſperam navigationem. Sic Cloanthus apud Maronem lib. 5. Æneid.

Dî, quibus imperium pelagi, quorum æquora curro,
Vobis lætus ego candentem in littore taurum
Conſtituam ante aras voti reus: extaque ſalſos
Porriciam in fluctus & vina liquentia fundam.

Alii nympham eſſe putant, quæ ſpecus amet. Τὸ σπεῖος, pro σπέος, *ſpelunca*. Θαλίη Ionice pro Θαλία. Conveniens aquis nomen ἀπὸ τῦ θάλλειν, quod humor florida reddat omnia. Eſt etiam una è Muſis, de qua ſupra dictum. Μελίτη à ſuavitate ſic dicta. Μέλι enim *mel*. Suaviſſima permultis navigatio viſa eſt ob lucrum. hinc & χαρίσσα dicitur poëtæ, hoc eſt, *gratioſa*. Εὐλιμένη. Vocatur quod in portum deducat naves, ab εὖ, & λιμὴν, *portus*. Ἀγαυὴ, quaſi dicat, ſplendida *nympha*, ob limpiditatem aquarum. ἀγαυὸς, enim λαμπρὸς. Πασιθέη, dicitur quod vel omnibus admirationi ſit, vel ab omnibus decurratur, ἡ πᾶσι θεωμένη, vel εἰς ὃν πάντες θέουσιν, ut exponit Græcus interpres. Ἐρατὼ, quaſi ἐρατὴ, *amabilis*. Eſt etiam una ex novem Muſis. Εὐνείκη ab εὖ, & νεικέω, *litigo*, ab honeſta ſcil. navigantium contentione & æmulatione. Laudat eam à forma. ῥοδόπηχυς dicitur *à roſeis lacertis*. Δωτὼ. Quod ſingulare Dei donum ſit, aquæ beneficium: vel quod varia donet. Πρωτὼ. De hac ſupra dictum. Alii Πλωτὼ legendum putant, à poëtico πλωέω, pro πλέω, *navigo*. Φέρουσα. Hujus officium eſt, portare naves & deferre ad optatum locum. Δυναμένη. Nympha potens, ob vim maris. prima producitur ob concurſum multarum brevium. Νησαίη. Ab inſulis, quas præterlabitur, vel amat. νῆσος enim *inſula*. Ἀλίη, quaſi dicat, *nympha littoralis*, quod littoribus gaudeat, vel naves littori impingat. ἀκτὴ enim *littus*. Πρωτομέδεια. Sic dicitur ob principatum aquæ, ex πρῶτος, & μέδω, τὸ βασιλεύω. Δωρὶς. Diſtincta hæc eſt à matre, de qua ſuperius dictum. Πολυδώρη vocat Homerus. Πανόπη. quod ab omnibus ſpectetur, ἡ πᾶσιν ὁρωμένη: vel quod omnibus ſit affabilis: ex πᾶν & ὄψ, ὀπὸς, *vox*, *loquela*, ut Paſor exponit. *Panopea virgo* à Virgilio appellatur. Galatea à candore lacteo ſic vocatur. γάλα enim *lac*. Laudatur à forma, quod eſſet εἰδὴς, id eſt, *ſpecioſa*. Hinc fabulantur poëtæ Polyphemum amaſſe Galateam, quod cæteris nymphis candore vultus præcelleret.

251. Γω-

251. Ἱππόθοή.] Sequuntur reliqua Nereïdum nomina. Hippothoë, quasi valdè celeris. ex ἵππος, quod significationem auget in compositione, & θοὴ, *velox*. Laudatur à forma, quod fit ἐφέτεια, *desiderabilis*. Ἱππονόη, *valde intelligens*, ex ἵππος, particula item intendente, & νοέω, *cogito*, *intelligo*. Boni enim nauclerí est nosse marium profunditates, brevia, scopulos: ventorum & tempestatum signa, quo feliciter naviget. Κυμοδόκη.] Sic dicitur ὡς ἀπὸ τοῦ δοκεύειν τὰ κύματα, quod *fluctus observet*: vel *quod fluctus δέχεται*, id est, *gremio suo recipit & sedat*. hinc navigantibus propitia dicitur cum sororibus Cymatolege & Amphitrite. Κυματολήγη. Quod cessare, hoc est, quiescere faciat commotos fluctus; κῦμα enim *fluctus*, & λήγειν, *cessare*. Si pro nomine proprio accipitur, inquit Aristarchus, quinquaginta & una erunt Nereides. Κυμώ, à fluctibus nomenclaturam habet. Ἠϊόνη, *nympha littoralis* est, vel *littora amans*. ἠιὼν *littus*. Ἀλιμήδη. Sic appellatur ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ μήδεται, quod quæ maris sunt, curet. Γλαυκονόμη, à cæruleo maris colore. γλαυκὸς enim *cæruleus*, & νομὴ, *pascuum*, hinc γλαυκιῶν ἐπάλαστον dixit Homerus. Ποντοπόρεια, quasi dicat, *pontivaga*, ἡ τὸν πόντον διαπερῶσα, quod navigantium est. hinc naves Homero ποντοπόροι dictæ. Λειαγόρη, *suaviloqua*, ἡ τὰ λεῖα ἀγορεύουσα, quæ mollia loquitur. Εὐαγόρη, ferè idem quod antecedens, quæ bona & læta edicit navigantibus. Λαομέδεια, *populum regens*, *vel curans*, ex λαὸς, i. e. *populus*, & μέδομαι, *impero*, *curam gero*. Πλαυσώμη, id est, ἡ πολλὰ τοῖς πλέουσι νέμουσα, *quæ multa tribuit*, *ac largitur navigantibus*. Αὐτονόη. Mentis prudentiam designat, quæ navigantibus necessaria est. Λυσιάνασσα, quasi dicat, *regina solvens*, hoc est, liberans è periculis. Εὐάρνη. Sic dictam vult Scholiastes ex οὖ, & ἀρνέομαι, *nego*, quod qui sæpius è gravissimis ponti periculis liberati sunt, negare solent, se unquam amplius mare conscensuros. Μενίππη, quasi *valdè robusta*, ex μένος, *robur*, & ἵππος, pro λίαν, quo perseverantia navigationis indicatur: vel ab *equitando*. Unde Neptunus ἵππιος, & naves ἅρματα à poëtis vocantur. Νησὼ, ab insulis, ut supra Νησαίη. Εὐπόμπη. Sic dicitur ὡς ἀπὸ τοῦ εὖ πέμπειν τὰς ναῦς, *à deducendis feliciter per mare navibus*. Θεμιστὼ, quæ jura ac leges præscribit navigantibus. θέμις, ιστος, *lex*, *justitia*. Tales olim fuere leges Rhodiæ. Προνόη nomen accepit ἀπὸ τοῦ προνοεῖν, quod est, *prævidere*, *prospicere*. Providentia navium gubernatori inprimis necessaria est: contra improvidi nauclerí

est

est suaque ipsius dementia pereuntis, qui se in sæviſſimas maris tempestates intrudit, nulla ratione habita eorum, quæ

Ipse pater statuit, quæ menstrua luna moneret,
Quo signo caderent Austri.

Νημερτὴς.] Nomen hic nymphæ, quasi *verax, non peccans*. Hanc à paterna indole commendat poëta. Nereus enim, ut supra auditum, Senex dicitur veridicus, & mitis, quæ virtutes etiam in filia eluxere.

252. Ἠερεθέει.] Σηθείῃ.

253. Πνοιάς.] Pro πνοάς, inserto jota. Ζαθέων ἀνέμων.] Id est, *divinorum* ventorum: aut *vehementer spirantium*, ut exponit Scholiastes.

254. Γείᾳ.] Γαθίως. Πρηΰνῃ.] Pro πρᾳΰνῃ, à πρᾶος, *mitis*, pro quo Ionicè πρηύς. Εὐσφύρῳ.] Pro Εὐσφύρῳ, per Dialysin Ion. fit ex οὖ & σφυρὸν, id est, *malleus pedum*. Homerus plerumque pulchros pedes tribuit Deabus marinis. Sic & Ino maris Deam καλλίσφυρον dixit, & Thetin ἀργυρόπεζαν, quibus epithetis aquarum nitorem designari volunt poëtæ.

255. Εὐστέφανος.] Pro Εὐστέφανος.

256. Φιλομμειδὴς.] Veneris epitheton, de quo supra.

263. Αὐτάρ μιν.] Conclusio. Ἀμύμονος.] Sic Nerea vocat ob maris antiquitatem, præstantiam & utilitatem.

264. Ἀμύμονα ἔργα.] Id est, *eximia opera*, cujusmodi sunt, quæ maris & rei nauticæ cognitionem spectant. Εἰδῆαι.] Τὸ εἰδέναι hic est ἐπίστασθαι.

265. Θαύμας.] Describitur Iridis & Harpujarum ex Thaumante & Electra Oceani filia nativitas. Ad Iridem quod attinet, hæc inter meteora principatum obtinet. Est autem Iris figura referens arcum discolorem in nube rorida Soli oppositâ, radiorum ejus fractione & reflexione repræsentata. Thaumante nata dicitur Ponti filio, & Electra Cæli sive Solis filia, quod ex aqua præsertim marina, & Solis serenitate nascitur per refractionem scil. radiorum solarium. Aristoteles totam Iridis observationem ac naturam ad opticam rationem perducit, nihilque esse reipsa vult, neque alicubi colores illos considere existimavit: sed Metrodorus Iridem revera evenire asserit, nec apparentes tantum esse colores putat, quos intuemur, sed veros, si quando nimirum nubes densa fuerit oppositа Soli. Quicquid ejus sit, multa se offerunt in Iride admiranda, ut meritò Thaumante nata fingatur. Tria autem præcipuè sunt, quæ in stupo-

ſtuporem rapiunt hominem, figura, colorum varietas, & locus, in quo generatur. Figura ejus arcuata eſt, & ſemicircularis, quia ſolis radii incidentes in mediam planiciem nubis roridæ, non incurrunt eodem puncto in viſum hominis, ſed ſolum illi, qui ſecundum æquales angulos incidunt in nubem, & ab eadem ſecundum æquales angulos refracti perveniunt ad viſum exiſtentem in axe Pyramidis irradiationis. Id verò fit tantum in arcus circumferentia. de quo problemate acutè & variè diſputatum à philoſophis. Admirationem quoque parit in Iride colorum varietas, inter quos præcipuam pulchritudinem afferre videntur tres ſecundum Ariſtotelem, puniceus, quem φοινίκεον Græci vocant: viridis, qui πράσινον ſive porraceus dicitur, & cæruleus ſive purpureus, Græcè ἁλουργές. Sunt quidem plures, ſed ex iis miſti, nec ita conſpicui. Quare ὑπερβολικῶς dictum eſt à Marone 4. Æneid.

Mille trahens varios adverſo ſole colores.

Denique & locus admirationem parit, quod in cælo conſtituitur, & alteram ſubinde Iridem ex ſe gignit, imo tertiam & quartam pro varia reflexione colorum veræ legitimæque Iridis in alia parte nubis, de quibus ὁ θαυμάσιος. De nomine Iridis, & diverſa ejus ſignificatione tam naturali, quam ſupernaturali videſis quæ infra dicemus in contextus explicatione. Cum igitur plenum admirationis ſit hoc φαινόμενον, non mirum, ſi pro Dea ſit culta Iris. Venerati eam ſunt Ægyptii, Phænices, Græci. De Romanis non ita liquet. Verba Ciceronis ſunt in tertio de natura Deorum: *Cur non*, inquit, *arcus ſpecies in Deorum numero reponatur? eſt enim pulcher, & ob eam cauſſam, quia ſpeciem habet admirabilem, Thaumante dicitur eſſe nata.* De civili Romanorum Theologia loquitur. Alias poëtæ pro Numine eam celebrarunt. Matrem illi aſſignat Heſiodus Electram Oceani filiam, quo nomine Solis fulgor, è cujus radiorum ἀναχλάσει & ſerenitate gignitur Iris, ſignificatur. ἥλιος enim *ſol*, & αἰθρία, *ſerenitas*: vel denotatur eo maris ſive aquarum nitor electro ſimilis. Eſt enim electrum ſuccini genus pellucidum, quod in oſtiis Scythicorum amnium, & Padi naſcitur. δάκρυον Ἡλιάδων à poëtis vocatur, id eſt, *lacryma filiarum Solis*, quas in morte Phaëthontis fratris ſui exſtillarunt. Quin & voce ea cryſtallus intelligitur, quod nihil aliud eſt, quam aqua gelu contracta, coactaque ſecundum philoſophos. Hinc Electræ nomen, Oceani & Tethyos, ut fabulantur, filiæ. Harpujas

pujas quoque inter Thaumantis & Electræ filias collocat Hesiodus, & sorores Iridis esse tradit. Quo nomine φυσικῶς venti & imbres designantur, qui Iridem sequi solent, vel hoc ideò dicunt poëtæ, quod utriusque subjectum sit aër, in quo & venti & arcus cæleſtis gignuntur. Duas recenset Hesiodus, Aello & Ocypeten. Totidem Apollonius & Isacius apud Lycophronem. Virgilius autem tres esse ait, *Aello*, *Ocypeten* & *Celæno*. Sic dicuntur, quod venti secum omnia rapiant, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, quod est, *rapere*. *Canes Iovis* interpretatur Apollonii Scholiastes. nempe Jupiter est aër; ventus verò est motus, tum exhalationis per aërem, tum aëris ejus, quem exhalatio secum rapit. Quæ exhalatio partim ex puriore Oceani aqua, partim è terris per solis radios extollitur. Unde & Ponti & Terræ filias dixere Harpujas teste Servio, easque ideò insulas habitare ait, partem maris tenentes. Nec alia de causa Thaumantis, & Electræ Oceani filiæ sobolem fabulati sunt, utilitatem scilicet cum suavitate commiscentes, quoniam ex vaporibus aqueis, præsertim marinis, gignuntur venti. Tum etiam ipsa nomina Harpujarum belle conveniunt admirandæ ventorum naturæ. Nam Aello est ἄελλα, id est, *procella*. Maro de aquilone:

Ille volat simul arva fuga, simul æquora verrens.

Ocypete à celeritate nomen habet. Nihil vento celerius. hinc & alatæ finguntur Harpujæ, & laudat eas Hesiodus, à pernicitate volandi. Celæno, quam ποδάρκη vocat Homerus, & Zephyri matrem esse fingit, à nigrore appellationem sortita est. Ventis quippe offuscatur cælum, à κελαινὸς, *niger*. Valerius Flaccus: *Insequitur niger & magnis cum fratribus Eurus*. Hinc & *nigram hiemi pecudem & tempestatibus agnam* immolasse leguntur Veteres, ut testatur Maro 3. Æneid. Sunt qui & quartam adjungunt *Thyellam*, qua nihil aliud significatur, quam procella, seu flatus ventorum procellosus. Historicè qui interpretantur fabulam, per Harpujas intelligunt pellices Phinei regis, quas aula expulere Calais & Zetes Boreæ, non venti, sed Septentrionis reguli ex Orythia Iliussum rapta, filii, quorum sororem Cleopatram, vel ut Servius tradit, Cleobulam duxerat uxorem. Poëtæ aves fuisse memorant rapaces Phinei filias. Eas sic describit Maro lib. 3. Æneid.

Virginei volucrum vultus, fœdissima ventris
Proluvies, uncæque manus, & pallida semper
Ora fame.

Quæ

Quæ descriptio nulli avium generi magis convenit, quàm vespertilionibus Darienes in America, ut testatur Martyr lib. 6. Ocean. dec. 3. Sed hoc genus avium Veteribus ignotum est. Plura Natalis Comes, qui perperam Harpuias cum Stymphalidibus confundit, nec rectè Giraldus, qui Harpuias & Furias infernales pro iisdem habet. Distinguuntur enim ab Hesiodo, qui diversos utrisque natales in hoc libro assignat. Videatur etiam πολυμαθίσσιμος Vossius in eximio & sæpius à me laudato opere lib. 3. cap. 19. Θαύμας.] Nomen ab admiratione fictum, ob Iridem, quam genuit. Βαθυῤῥείταο.] Æol. pro βαθυῤῥείτου, quod à βαθυῤῥείτης, pro communi βαθύῤῥους, epitheton maris, à profunditate.

266. Ἠλέκτρῳ.] Sic dicitur à nitore seu splendore aquarum, quæ electro similes. Ὠκείαν.] Celerem vocat quod nuncia sit Junonis. hinc & alata fingitur, & ποδώκεμος dicta ab Homero, id est, *ventipes*, à pernice volatu. Ἶριν.] Ab εἴρω, τὸ εἰρέλλω, inquit Eustathius, quia denunciat Junonis, id est, aëris constitutionem. Nec pluviæ tantum index est, sed & serenitatis. Sed hæc Iridis significatio naturalis est, supernaturalis ejusdem denunciatio è sacris litteris petenda est Genes. c. 9. Ubi docet Deus se arcum cælestem in nubibus posuisse, ut esset signum promissionis, videlicet, non futurum amplius, ut mundus totus aquarum inundatione pereat.

267. Ἠνώμας.] Εὐνώμας. Ἁρπυίας.] Sic vocantur ab ἁρπάζω, *rapio*, quod cibaria raperent ex ore Phinei. Suidas interpretatur, δαίμονας ἁρπακτικάς. Notetur, ultimam in ἁρπυίας corripi, Dorienssium more. Ὠκυπέτῃν.] Παρὰ τὸ ὠκέως πέτεσθαι.

268. Πνοιῇσι.] Ion. πνοιῇσι, à πνοιὴ, pro πνοὴ, *flatus*. Οἰωνοῖς ἅμα.] Pro Ἅμα οἰωνοῖς, anastrophe.

269. Ὠκείῃς πτερύγεσσι.] Ὠκείαις πτέρυξι. Virgil. de Harpujis:

Iam jam linquo acies: ne me terrete timentem
Obscœnæ volucres, alarum verbera nosco.

Μεσαχθείας γὰρ ἴασιν.] Vulgatus interpres: χθόνιον pro cælo accipit, quod insolens videtur H. Stephano, qui propterea legendum putat, μεσαχθόνιας, hoc est, μετέωρος, *relictâ terrâ*. Equidem nihil hic mutandum censeo, cum & eodem modo loquatur Apollonius lib. 2. Argonaut. ubi de Iride cum Harpuiis fugata pulsaque sic ait: ἣ δ' ἀνέρος Οὐλυμπόνδε θοῇσι μεσαχθείῃ πτερύγεσσι. ubi vide quæ notavit præcessor meus Hoelzlinus. τὸ ἰάλλειν hic est πίπτειν: alias significationem habet ἵημι.

270. *Φόρκυϊ.*] De Phorco Ponti ac Terræ filio ſupra dictum, ubi fabularem quoque ejus hiſtoriam ex Varrone & Servio dedimus, nec non figmenti illius Phyſicam expoſitionem. Nunc quas è Cetone ſuſceperit filias hoc loco enarrat poëta. Et primò quidem Græas recenſet, ſic dictas, quod ab ipſo nativitatis exordio fuerint canæ, ut & nomen ipſum indicat. Duæ memorantur Pephredo, & Enyo. Alii tres ſtatuunt, prioribuſque Dinon addunt. Athenienſis Apollodorus lib. 2. non iiſdem nominibus appellavit, ſed Pemphredo, Etrito, Dono, quibus & alteram Iæno ſubjungit Melanthes in lib. de Myſteriis. Gorgonum ſorores fuiſſe dicuntur natu ſeniores. In Scythia habitaſſe feruntur, à Gorgonibus diſtinctæ, unicum duntaxat habentes oculum & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres uterentur, quem oculum & dentem communem rapuit Perſeus, cum ad cædendam Meduſam proficiſceretur, quos tam diu retinuit, quamdiu illæ nymphas, quæ alatos calceos haberent, indicaſſent, hoc eſt, Gorgonas. vide Eraſmum in *Orci galea*. Qui Phyſicè Græas interpretantur, per Phorcyn intelligunt circularem aquarum marinarum motum. Ceto maris eſt profunditas, in qua ſunt cete ſive balænæ. Græarum vocabulo deſignari volunt ſpumam maris albicantem. Unda enim brevibus colliſa ſpumas facit, quæ canæ videntur. Natalis eo nomine cognitionem & prudentiam, quæ non niſi longa rerum experientia acquiritur, ſignificari docet. Ifacius Pephredo ſic dictam putat ab horrore, quem navigare primùm incipientibus incutere ſolent fluctus ab ima maris profunditate concitati, tanquam à *φρίσσω*, *horreo*, unde *φρίξ*, *fluctuum*, *vel maris fremitus* apud Homerum. Alii potius à *φρίζω* deducunt, id eſt, *dico*, cujus præt. medium *πέφρεδα*, hinc Πεφρηδώ, verſo *α* in *η*, Ionice ob metrum. At Enyo eſt ab *ἐναίω*, *inclamo*, cujus ſimplex thema *αὐω*, à quo *αὐτή*, *bellum*: vel ut Euſtathio placet ab *ἐνύω*, *τὸ φονεύω*, *occido*, & *πολεμικὴ θεὰν* interpretatur. Latinis *Bellona* dicitur. Hîc una eſt Phorcydum, ſic forte dicta, quod multis per mare navigantibus exitio ſit. Sequuntur Gorgones ex iiſdem parentibus ſeu monſtris natæ, ſorores Græarum, quæ tres memorantur ab Heſiodo, Stheno, Euryale, & Meduſa. Eas ita deſcribunt poëtæ, ut capita habuerint draconum ſquamis obſita, dentes maximos ſuum inſtar: manus & alas, quibus per aëra ferebantur, & ſe intuentes in ſaxa vertebant. Alii Gorgonem animal quoddam eſſe in Libya tradunt vitulo marino perſi-

perſimile, cujus ſpiritus ſive halitus adeo ſit noxius ac peſtilens, ut obvia quæque animalia perimat, comamque habere dicitur è fronte ad oculos demiſſam, quam qui adſpexerit, protinus concidit mortuus. Serenus puellas fuiſſe ſcribit tantæ pulchritudinis, ut ſiquis adoleſcentum eas vidiſſet, ſtatim quaſi ſtupore torperet. Unde fingunt, in lapidem fuiſſe verſum quiſquis eas aſpexiſſet, quod Græcis eſt λιθῶαι. à quo λίθος & ἀλίθιος, pro *homine ſtupido & ſenſus experte*. Diodorus Siculus, quod vero ſimilius videtur, fœminas fuiſſe ſcribit in Africa bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſerit, & Meduſam earum reginam debellaverit ac interfecerit. Tamen meritò quis dubitet, an non Gorgones à poëtis tantopere decantatæ, ſint eædem, quæ Gorgades Africæ inſulas habitaſſe dicuntur, fœminæque fuere hirtis corporibus, viros pernicitate ſuperantes, ut Plinius tradit. γοργὸς enim Heſychio, ὀξύς, ταχύς. Certè ex nominum ſimilitudine natæ videntur hæ fabulæ. Marcianus, ut docet Salmaſius, Gorgadum (vel ut alii ſcribunt, Gorgodum) inſulas obverſas eſſe ſcribit promontorio, quod vocatur Heſperuceras. Et Heſiodus noſter, eas habitaſſe refert in extremis Iberiæ partibus ad occidentem ab Heſperidibus inſulis non procul diſtantes, qui locus eſt in Africa. Fabulæ interpretationem dat Fulgentius in primo. Baconus in libello ſuo jam memorato cap. 7. fabulam de belligerandi ratione & prudentia confictam eſſe tradit. Per tres Gorgones bella repræſentari ait. Ex his una mortalis erat, quam Perſeus debellandam ſuſcepit, eo docens, bellum ejus fuiſſe conditionis, quod confici & ad exitum perduci poſſit. Græarum nomine proditiones intelliguntur, bellorum ſcil. ſorores, non germanæ illæ quidem, ſed generis nobilitate quaſi impares. Canæ à nativitate finguntur, & tanquam vetulæ propter perpetuas proditorum curas & trepidationes. Ex capite autem Meduſæ amputato proſiliens Pegaſus, famam denotat, quæ per omnia volat & victoriam celebrat. Verum Tzetzes ad Naturam reducit, Gorgonaſque exponit aquas ſic dictas à fremitu maris. Ad quas accedit Perſeus, hoc eſt, Sol, qui divinæ quaſi mentis adminiſter Naturæ actiones ſapienter & utiliter perficit. Hic Meduſam, quæ ſola mortalis erat, dicitur occidere, cum ſolam aquam maris ſubtiliorem ac ſupernatantem extenuat & extollit, reliquis aquis in imo ſubſidentibus. Ad mores etiam accommodari poteſt fabula, ſi per Gorgones intelligantur volu-

ptates & illecebræ, quibus ſtulti velut in ſaxa convertuntur. Illas facilè ſuperat, qui ſicut Perſeus ægide & gladio Mercurii, hoc eſt, divina ope & animi fortitudine fuerit inſtructus. Φόρκυϊ.] A recto Φόρκυς. Dicitur & Φόρκων, ωνος. Dæmon marinus, fortè à φορκὸς, id eſt, *canus*, *rugoſus*, Heſychio: vel ὡς ἀπὸ τὸ φέρεσθαι ἀεὶ κυμάτων, *quod per maris fluctus feratur*. Γραίας.] Sic dictæ ob caniciem. γραῦς enim *anus*. Καλλιπαρήους.] Hoc epitheton vix convenire videtur aniculis. hinc alii legunt καλλιπάρῃους, ut referatur ad Ceto, quam & ſupra epitheto illo inſignivit poëta.

271. Ἐκ γενέθλης.] Ἀπὸ τοῦ γίνεσθαι. Πολιάς.] *Canas* adjectivè: alii σεμνὰς interpretantur, id eſt, *venerandas*, ob caniciem.

272. Χαμαὶ ἐρχόμεναι.] Ἐπιχθόνιοι. hominum epitheton.

273. Εὔπεπλον.] Ion. εὔπωλον, *pulchro peplo indutam*, id eſt, *formoſam*. Ἐννώ] Belli dea: hic nympha maris. Κροκόπεπλον.] *Croceo peplo amicta*. Scholiaſtes ſubtiliter diſtinguit inter εὔπεπλον, & κροκόπεπλον, quem vide.

274. Γοργοῦς.] A recto Γοργὼ, cujus plurale Γοργοί. Dicitur & Γοργών, όνος, à γοργὸς, *velox*, *terribilis*. Ναίουσι.] Καθιζοῦσι.

275. Ἐσχατιῇ.] Deeſt ἐν. Πρὸς νυκτός.] Id eſt, Πρὸς τὴν Ἑσπερίδων δύσιν. Ἵν' Ἑσπερίδες.] Locum deſcribit poëta, quem Gorgones incolunt, non procul ab Heſperidibus ſitum. Sunt autem Heſperides Heſperi fratris Atlantis filiæ, de quibus, & horto ipſarum aurifero ſuprà diximus. Etiam inſulæ hoc nomine in occidentali plaga Oceani ſic dictæ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, id eſt, *veſpera*, quod ad ſolis occaſum ſitæ eſſent. Fabulam de Heſperidibus nymphis tam ἱστορικῶς, quàm φυσικῶς conſideratam ſupra dedimus. Celebrat eas poëta à ſuavitate cantus. Hæc laus, ut virginibus propria eſt, ad naturam refertur à Scholiaſta, qui Heſperidum nomine ſtellas intelligit. Has λιγυφώνους appellari ait ex Pythagoræorum ſententia, ob incredibilem harmoniam ſive concentum, quem aſtra præcipuè circa Gades efficere creduntur, ut ait auctor lib. de mundo. Nomina Gorgonum ſunt Stheno, Euryale, & Meduſa, ex quibus una, quæ mortalis fuit Meduſa, à Perſeo decollata dicitur: reliquæ duæ ſorores, ut fabula eſt, immortales Perſeum nequivere conſequi, quod Orci galea obtectus non cerneretur: hinc illæ tandem eum perſequi deſitere. Sed hæ Gorgonum appellationes, ut dici cœptum, Naturæ rebus quam optime conveniunt. Nam Stheno robuſtam ſignificat, quo nomine denotatur aquarum

rum vis seu violentia. Euryale maris latitudinem designat. Medusa supremam aquam & subtilissimam, vereque regiam exhibet, quam Perseus, id est, Sol suo motu & calore exhaustam ad se attrahit & quasi abscindit ab aliis aquis, quæ crassiores sunt, nec à Sole ob gravitatem attolli possunt. Unde hæ immortales & senii expertes finguntur: Medusa autem mortalis, & à Perseo obtruncata. Γῆν.] Ὅπου. Λιγύφωνοι.] Sic dictæ Hesperides ob cantus suavitatem.

276. Σθεινώ.] Quasi dicat, *robusta*, à σθένος, *robur*. Inseritur jota ob metrum. Εὐρυάλη] Τὸ ἐπίμηκες τῆς θαλάσσης, designat hæc nympha. Μέδουσα.] Quæ *curat*, vel *imperat*, à μέδω, τὸ βασιλεύω. Λυγρῷ παθοῦσα.] Non sine causa, cum Neptunus ei stuprum intulerit, Minerva crines in angues commutarit, Perseus denique eam dormientem obtruncârit.

277. Ἣ μέν.] Medusa. Εἶλον.] Ἦν. Αἱ δέ.] Ἔτεραι nimirum, Stheno, & Euryale. Ἀγήρω.] Μὴ γηράσκουσαι.

278. Τῇ ὑ μιῇ.] Refert poeta, quomodo Neptunus cum una Gorgonum, nempe Medusa, quæ mortalis erat, concubuerit, & quidem verno tempore in molli & florifero prato, tanquam lecto nuptiali. Alii in templo Minervæ id factum à Neptuno fabulantur. Quam injuriam graviter ferens Minerva Medusæ crines, quibus amatori suo placuerat, in angues mutasse fertur, dedisseque, ut omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Scholiastes ad res naturæ reducit omnia. Neptunus mare est: Medusa vis sive motus aquarum in sublime tendens. Cum Neptuno concubuisse dicitur, quia ejusmodi exhalationes è maris sinu producuntur, & in altum extolluntur, idque verno tempore, cum mare placidum stat ventis, & ob Zephyros commoda est navigatio, ut alibi docetur ab Hesiodo. Baconus, ut supra ostendi, fabulam politicè exponit, quem consule. Moraliter quoque per Medusam diximus intelligi posse voluptatem, cujus comæ in serpentes commutatæ significant infamiam, qua illustres fœminæ deformantur amissa pudicitia. Τῇ μιῇ.] Pro μιᾷ, Medusæ videlicet. Παρελέξατο.] Σωιγένητο, ex σῶϊξ, & λέχομαι significante, *cubo, dormio*. Κυανοχαίτης.] Ποσειδῶν. Sic dicitur à *cærulea cæsarie*. κύανος, *cæruleus*, & χαίτη, *juba, coma*. Eo significatur cyaneus aquæ marinæ color.

279. Εἰαρινοῖσι.] Εἰαρινοῖς, ab εἶαρ pro ἔαρ *ver*. Verna enim anni tempestas, ut temperatissima est, ita & amoribus aptissima.

280. Τῆς δ' ὅπε δὴ] Docetur hic, quo pacto ex amputato Meduſæ capite nati ſint Chryſaor & Pegaſus. Cædem hanc Meduſæ præter alios jam dictos ſcriptores, ad hiſtoriam quoque refert Pauſanias in Corinthiacis: ubi inquit, Meduſam fuiſſe filiam Phorbi, quæ mortuo patre regnum ab illo acceperit eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, ſolitamque in venationes & pugnas cum iis populis, quibus imperabat, exire. Verum cum lectiſſimis Perſei copiis, quas ille ductabat ex Peloponneſo, obvia fuiſſet, in acie noctu per inſidias in caſtris trucidata eſt, cujus vel mortuæ pulchritudinem admiratus Perſeus, ut omnibus eſſet ſpectaculo, præciſum caput in Græciam portavit, quo viſo homines præ ſtupore dicti ſunt in lapides converti. Fabulatores, ut ſupra retulimus, Meduſam è beſtiis unam fuiſſe ajunt admirandæ & inuſitatæ formæ, quæ procul à gregibus ſuis aberrans ad paludem Tritonidem populos illius gravi clade affecit, donec à Perſeo, adjuvante Minerva, fuerit occiſa. Scholiaſtes Meduſam φυσικῶς ſupernatantem maris aquam interpretatur, quam Perſeus, id eſt, Sol dicitur occidere, cum eam extenuat & in vapores reſolvit. qui & nomen illud deducit ἀπὸ τοῦ θρασέως σεύειν, id eſt, ὁρμᾶν, à motu vehementiori, quod Soli imprimis convenit. Ex reciſa igitur cervice Meduſæ primum natus eſt Chryſaor, abſque patre, ut tradit Heſiodus. Alii patrem illi tribuunt Neptunum, & matrem Meduſam, cui caput abſtulit Perſeus. Hæc vix digna eſſent quæ tranſmitterentur ad poſteros, niſi præclarior quæpiam & utilior ſub his fabellis lateret doctrina. Hinc Chryſaor nonnullis eſt Sol, ob radios ſolares auri colorem referentes. Scholiaſtes materiam fulminis viſcoſam eſſe ait, quæ poſtea igneſcit gladiique inſtar fulgidi per aërem diſtringitur. Nec ſine cauſſa Neptuno patre progenitus fingitur, quod ex aquoſis vaporibus in ſublime elevatis gignuntur fulgura & imbres. Ex eodem Meduſæ ſanguine Pegaſus ortum cepit, equus alatus, ſic dictus teſte Heſiodo, ἀπὸ τῆς πηγῆς, quod juxta Oceani fontes natus eſſet. De eo fabulantur poëtæ, quod cum in montem Helicona evolaſſet, ſaxum ungula feriens fontem aperuerit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, *fons equinus*, ſeu *caballinus* eſt appellatus, Muſiſque ſacer fuit. Phyſiologi eo nomine nubes deſignari ajunt, quæ in altum ſubvolant, perque mediam aëris regionem avis inſtar deferuntur, aquæ pluviatilis & fontanæ ſcaturiginis. At Clariſſimus Voſſius fontanam aquam

aquam eo designari putat, quæ cum purior sit alia, & aëri similior, equi alati instar altissimos montes ascendit. Qui navem fuisse existimant citissimam & expeditissimam, qua vectus Bellerophon, illi ad historiam respiciunt, de qua Plutarchus in claris mulieribus, & prædictus Vossius lib. 2. de Gent. idolol. cap. 80. Bacono Pegasi nomine famam significari supra diximus, quæ victoriæ comes est, eamque longè lateque volando disseminat. De eo autem hic perhibetur, quod relicta terra in cælum subvolarit, Jovique tonitru suum apportet & fulgur; quæ quam scitè rebus Physicis conveniant, nemo non videt. E vaporibus enim Solis calore elevatis fiunt nubes: è nubibus tonitrua & fulgura, præsertim si nubibus incluſæ sunt exhalationes siccæ & calidæ, quæ postea vi erumpunt, & per aërem diffunduntur non sine terribili fragore. Hinc & in domo Jovis habitare dicitur, hoc est, in summa aëris regione, ubi generantur ejusmodi meteora. Inter stellas tandem collocatus est Pegasus cum Perseo, quem posteriorem pro Deo coluere Argivi, ut testatur Athenagoras in Legatione, & Sidonius carm. 9. Τῦς.] Ταύτης. Περσέως.] Iovis & Danaës filius, à πέρθω, *expugno, dirimo.* cujus fut. πέρσω, à quo Περσεύς, quasi dicas, *vastator.* Ἀπέδειροτόμησεν.] Id est, ἀπέτεμε τῷ δείρῃ, ἤγουν τῷ τραχήλῳ, ut Hesychius exponit. Hic simpliciter vertendum, *abscidit*, quia additur κεφαλὴν.

281. Ἐξέθορε.] Θόρω vel θορέω, *salio.* Χρυσάορος.] Quasi dicas, *aureo gladio accinctus.* χρυσὸς enim *aurum*, & ἄορ, *ensis.* Etsi & Apollinis epitheton, ob radios solares, qui pro ense sunt ipsi, & aurei coloris. Scholiastæ χρυσάορος, ὁ λαμπρὸς αὐγὴς. vide supra.

282. Τῷ.] Τούτῳ.

283. Γείνατο.] Ἐγείνατο. Ἄορ.] Τὸ ξίφος, ab ἀείρω, *tollo*, ut placet Eustathio. Χρύσαορ.] Χρυσοῦν. Nominis ratio ex composito reddita. Ἔχεν.] Pro Εἶχεν. Μιζᾷ.] Ἐν, Φιλήσει.] Φίλαις.

284. Χ' ὁ μὲν.] Καὶ ὁ μέν, Perseus. Ἀποπταίμενον.] Ab ἀφίπτημαι, *avolo.* Πολέος μήλων.] Homerico more, hoc est, *pecorosam*, seu *pecoribus abundantem.* μήλων nomine non solum oves, sed & sues, capras, boves, & id genus alia designant Veteres.

285. Γείνατο.] Ἀνίδη. Ἀθανάτοις.] Θεοῖς. Ζηνὸς ἐν δώμασι.] Ἐν οὐρανῷ.

286. Σπερχθεῖ.] Ἀσφαλεῖ. Μηδοσύνῃ.] Βουλῇ τῇ. Τὸ φρονεῖν Jovis significat poëta.

287. Χρυσάορος.] Geryonis ex Chryſaore & Callirrhoë Oceani filia, generatio. Hiſtoriam ejus ſi ſpectes, fuit Geryon, ut nonnulli volunt, rex Hiſpaniæ, ubi fama eſt, tanti pabuli lætitiam eſſe, ut niſi abſtinentia impediatur ſagina, pecora rumpantur: unde etiam armenta ejus fuerunt tantæ famæ, ut Herculem ex Græcia (alii Herculem Tyrium à Græco diſtinctum faciunt) prædæ magnitudine illexerint. Triceps vel tricorporeus fuiſſe fingitur, propter tres inſulas Balearicam majorem, minorem, & Ebuſam, quas cum fratribus concors tenuit. Juſtinus ſcribit tres fuiſſe fratres tanta inter ſe concordia, ut eſſet una & eadem earum voluntas, quod & Strabo confirmat in Eliacor. primo. Dictus præterea eſt Geryon canem habuiſſe duorum capitum in Erythea, ac ſeptem capitum draconem ex Typhone & Echidna natum, qui boves ipſos cuſtodiret. Habuit item ſuæ crudelitatis miniſtrum atque diligentem Eurytionem. Huc profectus Hercules, Geryone, canequè Ortho, nec non dracone & paſtore Eurytione interemptis, boves ex Oceani inſula Gaddir, vel Gadibus ad Tarteſſum per id temporis celeberrimam Iberiæ civitatem abigebat. Alii Geryonis fabulam ad naturam referunt. Eo enim nomine fulmen & tonitru deſignari putant, à γηρύω, *ſono, clamo*. Triceps fingitur ob triplicem fulminis vim ac virtutem. Nam eſt terebrans materie ſubtili; diſcutiens materie ventoſa: & urens materie viſcoſa. Scholiaſtes ita vocatum exiſtimat ob præterita præſentia & futura: vel ob Lunæ poteſtatem, & trinam faciem, quæ propterea triformis Dea appellatur. E Chryſaore natus dicitur, ob materiam fulminis viſcoſam & igneam. Mater ejus eſſe fingitur Callirrhoë Oceani filia, quia nubes, qua conſtringitur fulmen, mari ortum debet. Hercules autem boves Geryonis abegiſſe fertur Ortho & paſtore Eurytione interfectis, quando Sol, qui per Herculem ſignatur, nubium exhalationes ſurſum attollit, vique ſua tandem eas diſpergit, & per aërem abigit. Sunt autem boves, tonitrua, tauri, ſeu bovis in morem longè lateque ſonantia; vel ignea illa vis, quæ nube rupta in terras vibratur. Cum verò bobus hiſce ſedes eſſet tribuenda, datus eis eſt locus in occidente, idque in inſula: partim quia ex locis humidis proveniunt vapores, materies nubium; partim quoniam intra nubes fulmina contineantur, donec eruperint. Τεριγήριον.] Τεριώφαλον. Hinc Geryonem *Tergeminum* appellat Virgilius: *ter amplum* Horatius. Γηρυονῆα.]

νῆα.] Triplici terminatione effertur hoc nomen, Γηρύων, Γηρυόνης, & Γηρυονεύς, à γηρύω τὸ φωνῶ. vide ſupra.

288. Μιχθείς.] Σωσιλβών. Καλλιρόη.] Metri gratia pro Καλλιῤῥόη, quaſi καλῶς ῥεῦσα. Κύρη.] Θυγατέρι.

289. Τόν.] Τοῦτον, nempe Geryonem. Ἐξεναίξεν.] Ἀνεῖλε, verbi ἐξεναίζω, occido. Ἔναρα, ſunt ſpolia bellica. Βίη Ἡρακληείη.] Ἡρακλῆς.

290. Εἰλιπόδεσσι.] Ab εἰλίπους. Bovis epitheton, quod *pedes inter eundum vertit & incurvat*, ab εἰλίσσω, *flecto*, quaſi εἰλίπους, verſo ſpiritu aſpero in lenem Æolicè. Εἰν.] Ἐν. Ἐρυθείῃ.] Erythia nomen inſulæ contra Luſitaniam ſitæ, ut refert Plinius: eſt & alia Gadibus vicina. Straboni γάδειρα appellatur, à Punico vocabulo γάδδιρ, id eſt, *ſepimentum*, quod undequaque aquis ſepta eſſet.

291. Ἤμελλε πᾶ.] Pro ἐν ἠμέρᾳ ταύτῃ. Ἤλασεν.] Ἀπήλασεν. Εὐρυμετώπους.] Epitheton bovis à latâ fronte.

292. Τίρυνθ'.] A recto Τίρυς, non Τίρυνθος, oppidum in Peloponneſo, patria Herculis, qui *Tirynthius* inde appellatur. Τείχει.] Sic vocat Tirynthum, quod Cyclopes eam muro cinxerint, ut teſtatur Strabo, itemque Iſaacius, qui Geryonem quoque Tirynthium fuiſſe ſcribit. Διαβάς.] Διαπεραιώσας. Ἠόος Ὠκεανοῖο.] Τὸν ὠκεανὸν, periphraſticè.

294. Ἐπιβαίνῳ.] Subaudi ὄν. Ἠερόεντι.] Σκοτεινῷ.

295. Ἣ δ' ἔτεκε.] Deſcribit Echidnam, Chryſaoris item, & Callirhoes filiam, quæ ſecundum poëtas nympha fingitur dimidia ſui parte virginem referens ſpecioſam: dimidia ſerpentem ingentem & varium, in caverna diverſans & cruda mandens. Scitè & artificioſè ſub hac fabula depingitur naturæ opificium. Nam per Echidnam intelligit poëta ſpiritus ſive exhalationes terræ concavitatibus incluſas, quæ terram impellendo & concutiendo motus excitant. Hos terræ motus propter ficcas exhalationes ſurſum tendentes nympham vocarunt, & quidem ſpecioſam. Cum vero ejuſmodi exhalationes intra terram concluſæ ſibilum & ſtridorem edant, & venenatam habeant qualitatem, hanc inferiori ſua parte ſerpentem referre dixerunt crudivorum & varium. crudivorum, ob materiæ cruditatem & indiſpoſitionem, ex qua conſtat: varium, ob diverſos terræ motus, quos efficit pro diverſitate exhalationum. Hi autem ſpiritus cum nullo tempore deficiant, dicitur Echidna immortalis & ſenii expers. Denique & locus ei aſſignatur ſub

imis terræ latebris longè ab hominum Deorumque consortio. E terra enim prorumpunt exhalationes, nec motus tantum efficiunt, sed & aërem veneno suo inficiunt, quæ cuncta, ut ex jam dictis patet, Physicæ sunt contemplationis, naturamque nobis exponunt ἀναθυμιάσεων sive exhalationum. Η᾽ δὲ.] Callirrhoë. Α᾽μήχανον.] Α᾽ηκάρασκήνητον. Οὐδέν.] Καὶ᾽ ὑδέν. Ε᾽οικὸς.] Ο᾽μοιον.

297. Σπῆι.] Stephanus legendum putat σπεῖι, tanquam à poëtico σπεῖος, pro σπέος, sed nihil hic mutandum, cum non semel eo dativo utatur Homerus, & plurali σπήεσσι, pro σπείεσσι, verso ε vel ει, in η Ionicè. Ε᾽νὶ.] Ε᾽ν. Κεφαλοφόρηα.] Μεγαλόψυχον. Ε᾽χίδναν.] Proprie ἔχιδνα, vipera. Ὡς δὲ τὸ ἔχθη σὺ ἑαυτῆ ἰὸν, id est, φάρμακον. Hic nympha fingitur. Η᾽μισυ.] Καθ᾽ ἡμίσεαν.

298. Ε᾽λικώπιδα.] Μελανόφθαλμον. Καλλιπάρηον.] Εὐπρόσωπον.

299. Πέλωρον.] Παραλόγη.

300. Ποικίλον.] Πολυειδῆ, ἀλλόφορον. Ω᾽μηστὴν.] Ὠμοφάγον, crudivorum, & ex consequenti, sævum. Υ᾽πὸ κεύθεσι γαίης.] Ἐν κοιλώμασι τῆς γῆς.

301. Ε᾽νθα.] Ε᾽νταῦθα. Οἱ.] Αὐτῇ.

302. Τηλοῦ.] Πόρρω.

303. Δάσσατο.] Ε᾽δάσσατο, à δάζομαι, divido, vel dividendo assigno. Κλυτὰ δώματα.] Τὸ ἀστήλευτον, Catachresis. Ναίειν.] Οἰκεῖν.

304. Ε᾽ρυτο.] Pro ἠρύετο, hoc est, κατείχετο. Ἐν Α᾽ρίμοισιν.] Pro ἐν Α᾽ρίμοις. Arima locus sive mons est Ciliciæ, vel ut aliis videtur, Lydiæ, ubi Typhæum terra obrutum fabulantur poëtæ. Strabo per *Arima* intelligit *Syriam*. Virgilius præverbio & nomine in unum conflatis *Inarimen* dixit lib. 9. Æneid. *Conditur Inarimes ingenti mole Typhæus.*

305. Α᾽γήραον.] Α᾽πειρον & γήρως. Η᾽μαθα πάντα.] Τὸν ἀεὶ χρόνον.

306. Τῇ ὃ Τυφάονα.] Echidnæ cum Typhaone μίξιν describit. De Typhæo varia fabulantur poëtæ. Sunt qui Terræ & Titani filium esse fingunt, unum è Gigantibus, qui eo væcordiæ prolapsus est, ut Jovem de cæli possessione dejicere conaretur. Quapropter fulmine ab eo percussus, & sub Inarimen insulam detrusus dicitur. Strabo lib. 3. Pindarum alioſque secutus in Sicilia sub monte Ætna sepultum fuisse scribit. Alii

in

in Cilicia : alii in Syria ad montis Caucasi radices : nonnulli in Phrygia, aut Bœotia, aut in Pithecusis humatum asserunt. Et quia in Ægyptum Jove eum insecuto profugisse dicitur, sunt qui regem Ægypti fuisse contendant, hominem inhumanum ac ferum, ob cujus crudelitatem universa prope Ægyptus fuerit devastata & eversa, qui Typhon vocatus est, quod more draconis Ægyptum depopularetur, quem, ut ait Herodotus in Euterpe, Osiris de medio sustulit. Sunt qui per Typhæum historicè adumbrari putant Ogum regem Basan, quæ *Gigantum terra* dicitur Deuteron. 3. vers. 13. Nam & hic unus è Gigantibus fuit, quem cum reliquis Cananæis in Aramæa sive Syria debellasse fertur Josua. Nam Josua pro Hercule, qui unà cum Jove, id est, divino fretus auxilio Gigantes prostravisse memoratur, fuit habitus, cum Herculea vi nil majus nossent Phœnices, cæteræque gentes. Et quemadmodum Typhæus dicitur fuisse homo portentosæ magnitudinis : ita & Ogus rex Basan, cujus longitudo erat cubitorum novem, & latitudo quatuor cubitorum. Lectus ejus fuisse traditur ferreus : Typhæi *durum cubile* prodidit Maro. Quin & nomina significatione inter se conveniunt. Og enim Hebræis, *ussit* : Typhon Græcis à τύφω, *accendo*, *uro*. At Hesiodus ad res naturæ refert figmentum, qui Typhæum nihil aliud esse docet, quam ventum vehementiorem & pestiferum, qui venenata sua vi comburit & desiccat omnia. hinc ignei oculi tribuuntur huic monstro flammasque ex ore spirare perhibetur, ob materiam ventorum, quæ constat è siccis calidisque vaporibus. Aristoteles τυφῶνα ventum turbidum & orbe motum à Græcis appellari tradit. σεισφίαν vocat Plinius. Non dissimilis fuit ventus, qui navem impulit, qua Apostolus vehebatur Actor. 27. vocatur enim ἄνεμος τυφωνικὸς, quem & εὐρυκλύδωνα ibidem appellari inquit Euangelista. Latini poëtæ, *aquosum*, *nubiferum*, *nigrum*, *tonantem* vocant, ut ad eum locum annotat doctissimus Beza. Echidnæ mixtus dicitur ab Hesiodo, propter exhalationes siccas & pestiferas, ex quibus etiam hic ventus constat. Neque enim simplex flatus est Typhon, sed è diversa gignitur materia, ac sæpe è duobus aut pluribus ventis ex contrario concurrentibus interque se convolutis ac luctantibus, qui cum ex ampliore loco in angustiorem incidit, contorquetur in gyrum, delatusque in terram obvia quæque confringit & in altum res secum attollit & disjicit. Typhonis generationem & parentes

in

in posterioribus enarrat poëta. *Τυφάονα.*] Dicitur *Τυφών, Τυφώς, Τυφάων* & *Τυφωεύς*, à *τύφω*, *uro*, *accendo*, ut supra notatum. *Μιχμάψας.*] Dor. infin. pro *μιχλῶσαι*, à *μίχνυμαι*. *Ἐν φιλότητι.*] *Διὶ ἔρωτος.*

307. *Γοερσιώ.*] Pro *ὑοερσινόν*. Sic Eupolis dixit, *ἄνεμον ἀοπλῆ, ἀντὶ δ' βίαιον*. Horatius eadem figura Africum, ventum vocat *protervum*, lib. epod. Od. 16. quem *crebrum procellis* Maro.

308. *Ἠδ' ὑπονυσαμόρη.*] Orthus, & Cerberus ex Echidna & Typhone nati. Orthum Geryonis canem fuisse supra ostendimus, sic dictum, *ὡς ἀπὸ τὸ ὄρω*, hoc est, *ὁρμῶ*, ab impetu quo fertur. Eo autem nomine exhalationes intelliguntur ventosæ, quæ Solis calore attractæ cum impetu sursum feruntur. Hunc canem Hercules dicitur occidere, quando Sol evaporationes ejusmodi calore suo deprimit & absumit. Sol enim, ut *ἀναθυμιάσεων* excitator est, ita & earundem dissipator & extinctor. Ex Typhaone & Echidna natus fingitur, quoniam sub terra, ubi domicilium suum habere dicitur Echidna, exhalationum copia est. Canis vocatur, quia ventus ille canis instar rabiosi & impudentis nemini parcit, sed regiones, urbesque motibus suis sæpe evertit, & in imum terræ absorbet barathrum. Orthi frater Cerberus est, ex iisdem parentibus Echidna & Typhone procreatus. Fabulantur poëtæ Cerberum esse canem atrocissimum, Orci custodem, qui omnibus ingressuris humanissimè blanditur: at neminem patitur exire, sed omnes egressuros altissimis & maximè horrendis latratibus deterret, quem ab Hercule catena ab inferis tractum fuisse iidem memorant. Eum aliquot epithetis describit Hesiodus. De eo sic item Virgilius:

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Personat, adverso recubans immanis in antro.

Pausanias tamen in Laconicis Cerberum fuisse ait serpentem tetrum & immanem, qui lustrum haberet in spelunca quadam apud Tænarum: qui quemcunque momordisset, continuo vis veneni interimebat. Sunt qui ad historiam, veramque narrationem traducunt figmentum. Nam referunt, quod cum Theseus & Perithous Helenam rapuissent, quæ obvenit Thesco, coactus est Theseus jurare se opem laturum Pirithoo, dum is quoque aliquam eximiam mulierem sibi raperet. Tunc in Epiro Aidonei Molossorum regis eximia forma filiam esse audientes, eo contenderunt, ut illam raperent. Est autem Aidoneus idem,

idem, qui Orcus aut Pluto. Hujus filiæ nomen fuit Proſerpinæ: matri, Cereris: canemque habuit acerrimum, qui Cerberus dicebatur. Jubebantur cum Cerbero prius pugnare, qui Proſerpinæ nuptias peterent: qui victi, laniabantur. hanc Theſeus cum Pirithoo per inſidias rapere conati ſunt, quos cum non ut procos, ſed ut raptores acceſſiſſe intellexiſſet Aidoneus, in vincula conjecit, ac Pirithoum cani ſtatim vorandum expoſuit. Theſeo, cum ſponte ſua non acceſſiſſe cognoviſſet, pepercit: at in cuſtodias tradidit, donec ipſum jam in mortis periculo conſtitutum adveniens Hercules liberavit. Hanc hiſtoriam recitat Plutarchus in vita Theſei: item Cyrillus ferè initio lib. 1. contra Julianum deſertorem. Qui phyſicè fabulam interpretantur, iis nihil aliud eſt Cerberus, quam rerum naturalium generatio. Cum enim Typho ardens ſit, frigidiſſimumque animal Echidna, quæ viperam ſignificat, ex harum qualitatum commixtione fit ortus rerum naturalium: hinc efficitur, ut animalibus è cælo ad inferos deſcendentibus, hoc eſt, naſcentibus, Cerberus blandiatur; at contra nitentes, hoc eſt, morituras animas deterreat, quoniam Natura reclamat, nec æquo animo interitum ferre poteſt. At Sabinus & alii ex mythologis per Cerberum tricipitem intelligunt terram in tres olim partes diviſam, quæ defunctorum corpora tanquam canis devorat, ſic dictam quaſi κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivoram*. Eruditiſſimus Voſſius ad Lunam refert, & per triplicem Cerberum, ut tergeminam Hecaten, ſignificari ait triplicem Lunæ poteſtatem, quam præcipuè exercet in tribus elementis, cælo, terris, & inferis. Qui vero quinquaginta ei capita tribuunt, ut Noſter, vel centum, ut Pindarus, multiplicem Lunæ poteſtatem conſiderant. Scholiaſtes ad ventos transfert & exhalationes. Plato Cerberum, πονηρὸν δαίμονα appellat. Quippe malignus ille Spiritus τριτίφαλος, vel πολυκίφαλος dici poteſt, quod cælo exul in aëre regnat, & ſubjectæ ei aquæ terræque dominatur. Sunt qui moraliter fabulam interpretantur, & Cerberi nomine avaritiam deſignant, quæ multiceps dicitur, quod multorum ſcelerum & flagitiorum principium & fons eſt. Hunc Hercules trucidavit, cum ſingulari virtute & magnitudine omnes cupiditates & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. Epicurus vero philoſophus cum videret ficto hoc Cerberi monſtro, & Orci foribus objecto deterreri homines à voluptatibus, non modo Cerberum, ſed & omnia, quæ ſupplicium

cium aliquod nefariis hominibus apud inferos post mortem minitarentur, è medio sustulit. Sic enim ex magistri sui sententia Lucretius lib. 3. de natura rerum:

Cerberus & Furiæ, jam verò lucis egenus
Tartarus horriferos eructans faucibus æstus,
Hæc neque sunt usquam, nec possunt esse profectò.

Η'δ'.] Αὕτη δὲ, Echidna. Υ'πρνοσαρκής.] Ε'γκυος ἡδυμελής.

309. Γηρυονῆι.] Ion. dat. pro γηρυονεῖ.

310. Α'μήχανον.] Α'νίκητον, ἀδάμαστον. Οὔτι φατειόν.] Οὐ μετὰ τοῦ κατ' ἀξίαν.

311. Ὠμηστὴν] Ὠμοβόρον. Supra Echidnam eo nomine appellavit. Α''ιδαο.] Ion. Α'ΐδος, ab Α''ιδης, pro Α''δης, *Pluto infernus*. Χαλκεόφωνον.] Poët. χαλκόφωνον, *æreâ voce latrantem*, hoc est, *sonorâ & firmâ*. Sic & Stentorem vocat Homerus Iliad. ε.

312. Πεντηκοντακέφαλον.] Sophocles τεττάρων Α''δου σκύλακα dixit. Tibullus:

Cui tres sunt linguæ, tergeminumque caput.

Bellua centiceps, Horatio. Α'ναιδέα.] Α'ναίσχυντον. Conveniens cani epitheton.

313. Τὸ τρίτον.] Ex Typhaone & Echidna quoque nata est Hydra. Fabulantur poëtæ in Lerna Argivi Mycenæique agri Hydram fuisse insignem & magnopere formidabilem, quæ in palude lacui proxima versabatur, capitaque habebat plurima, siquidem Naucrates Erythræus septem, Alcæus novem, Heraclides Ponticus quinquaginta illa fuisse tradidit; quæ quoties unum eorum cædebatur, priorum numerus duplicabatur continuo, nisi quis concisum reliquum colli thyrsum igni statim combussisset. Id cum cognovisset Hercules, nulli labori, aut diligentiæ pepercit in illa opprimenda. Quippe adeo maleficum fuit & pestiferum hominibus istud animal, ut non solum intra paludem se contineret, sed & campestria omnia impetu facto devastaret, & in pecora vicinamque regionem crudelissimè sæviret. Hinc proverbio locum dedit: Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. de quo Chiliadum scriptor. Addit Hesiodus ad monstrum hoc debellandum Iolai opera usum fuisse Herculem. Aurigæ nomen est: nam in curru eò accesserat, cum ingens cancer Hydræ opem tulisset, quem Hercules conculcavit: nam ex accensa sylva propinqua accensos torres Iolaus ad Herculem detulit. Unde factum, ut hunc laborem, quod ab Iolao adjutus fuisset, inter duodecim non receperit Eurystheus.

ſtheus. Vide Eraſmum in proverbio: *Iolaum imploravit.* ubi & paulo aliam fabulæ expoſitionem affert ex Palæphato. Tzetzes hydræ nomine intelligit plurimos fratres ſeu adverſarios concordes, quorum uno ab Hercule occiſo ſubinde alii atque alii prodierunt in certamen, donec omnes obtruncati ſunt. Plato in Euthydemo ſcriptum reliquit, Hydram fuiſſe Sophiſtam ex Lernæo oppido, qui Herculem maledictis inſectatus eſt: cujus Sophiſtæ uno capite, hoc eſt, argumento ſermonis amputato, plura renaſcebantur. nihil ſophiſtica fœcundius: hæc una ratione confutata, plures ſtatim ſuggerit. Herculem vero perdifficili pugna belluam hanc viciſſe & ferro facibuſque oppreſſiſſe, ſignificat, virum ſapientem & facundum multiplices ſophiſtarum argutias & elenchos veritatis ſpecie adumbratos, ingenii viribus retundere. Unde & altero proverbio jactatur: *Hydram ſecas.* de quo idem Eraſmus. At nos poëtæ noſtri veſtigia prementes per Hydram intelligemus elementum id, in quo vivit, & unde nomen accepit. Nam Hydra ab ὕδωρ, id eſt, *aqua*. Lerna autem Argolidos erat palus, ubi egiſſe dicitur hydra Lernæa. Hunc ſerpentem occidiſſe fingitur Hercules, quando paludem eam exſiccavit Sol, qui per Herculem deſignatur. Sed neceſſaria quoque fuit opera Iolai, qui vicinam dicitur ſylvam accendiſſe. nempe ad exſiccationem loci hoc plurimum conferebat. Eo Iolaus torres dicitur detuliſſe ad Herculem, ne cervicibus hydræ aduſtis pro capite uno ſuccreſcerent plura. Horatius lepidè ad invidiam tranſtulit fabulam. Sic enim ille in epiſt. 1. ad Auguſtum lib. 2.

—— Diram qui contudit Hydram,
Notaque fatali portenta labore ſubegit,
Comperit invidiam ſupremo fine domari.

Eſt enim invidia monſtrum innumeris armatum capitibus, quorum uno reciſo protinus duo ſuppullulant in ejus locum. Sic & Scholiaſtes ad hos verſus: Ὕδραν τὴν πολυκέφαλον λέγει. Ταύτην ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν, ἤγουν, ἡ δρᾶσις ἡ δυναμένη πᾶσαν πολυκέφαλον ἀφανίσαι. καὶ πολυκέφαλός ἐστιν, ὥσπερ πολυκέφαλον ὕδωρ. Cum vero in rebus arduis ac perplexis divina ope & conſilio indigeamus, dicitur illa Hydra ab Hercule occiſa conſilio Minervæ. Ὕδρλω.] Pro Ὕδραν. Hydra propriè ſerpens ſive coluber aquarius, qui Plinio *Enydris*, ab ἐν & ὕδωρ, *aqua*. Λύγρ' εἰδῆαν.] Pro λυγρὰν ἢ λυγρὰ ποιῆσαν, ab effectu.

314. Λερναίλω.] Ion. pro Λερναίαν. Erat autem Lerna, teſte Scho-

Scholiasta, λίμνη ἐν Ἄργ. Θρίψι.] Pro ἴθριψι. Λευκώλενον.] Epitheton Junonis à candore lacertorum. Λευκὸς enim *candidus*, & ὠλένη, *lacertus*, *brachium*.

315. Ἀπώλεσεν.] Pro ἀπώλεσεως, hoc est, ἀμίτρους. Κοίτης.] Ὀργιζομένη. Βίη Ἡρακληείη.] Notum ex fabulis implacabile Junonis odium in Herculem.

316. Τλιὺ.] Ταὐτὸν. Ἐνήρατο.] Ἀνεῖλε, ab ἀναίρω, propriè *spolio*: metonymicè *occido*. Νηλεῖ.] Quod personæ proprium, gladio tribuit. Χαλκῷ.] Τῷ ξίφει, Synecd. materiæ.

317. Ἀμφιτρυωνιάδης.] Pro Ἀμφιτρυωνίδης epenthesi Γ α, Amphytrionis filius. Ἀρηϊφίλῳ.] Πολεμικῷ, q. d. *Marti grato*. Ἰόλαόν.] Fuit Iolaus Iphicli fratris Herculis filius, qui patruo Hydram interficienti adfuit. Hic cum ad decrepitam ætatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, de quo Ovidius 9. Metamorph.

318. Ἀθηναίης.] Pro Ἀθηνᾶς. Ἀγελείης.] Sic dicitur Minerva, ὡς ἀπὸ τὸ ἄγειν λείαν ἀπὸ τῶν πολεμίων, quod *prædam ab hoſtibus abigat*. unde & ληΐτης dicta Homero, & συλήτειρα Lycophroni, hoc eſt, *prædatrix*.

319. Ἣ ἧ Χίμαιραν.] Chimæræ natalis, quam Echidnæ ac Typhonis filiam eſſe affirmat. Monſtrum fuiſſe fingitur ignem ore ſpirans, capite leonino & cauda anguina. De eo ſic Homerus Iliad. ζ.

Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἦεν ἄρ' ἥν θεῖον γένος, οὐκ ἀνθρώπων·
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Id eſt,

Horrendam primùm jubet obtruncare Chimæram,
Cui genus haud mortale fuit de ſtirpe virorum.
Prima leo, poſtrema draco, media inde capella,
Quæ graviter patulis ſpirabat naribus ignem.

Horatius quoque *triformem* nominat, lib. 2. Carm. Od. 17. Et alibi:

Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum:
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Ad hanc occidendam miſſus eſt Bellerophon Glauci regis Ephyræ filius, qui Pegaſum conſcendens equum alatum, ſagittis illam transfixit; alii haſta petitam fuiſſe tradunt. Si Plutarchum audimus in lib. de claris mulieribus, Chimæram fuiſſe dicit

dicit navim prædatoriam, cujus prora ignivoma leone, & puppis dracone insignita erat, eamque à Bellerophonte sublatam fuisse, interfectis piratis, à quibus maritima Lyciæ ora infestabatur. Pegasus autem, quo vectus dicitur Bellerophon, navigii genus fuisse tradit Palæphatus. navigia enim, cum ex alto procul cernuntur, alatorum animalium præbere speciem videntur, præsertim velis remisque impulsa ob celeritatem. Et Pegasi nomen id videtur indicare, quod nonnulli deducunt, ἀπὸ τοῦ πήγνυσθαι. *à compingendo.* Ex asseribus compingitur navis. Idem tamen Plutarchus aliud ejus affert interpretamentum: nempe montem fuisse Chimæram, sonitus horrendos & incendia emittere solitum, quibus ager finitimus infestatus nec arbores, nec fruges produceret. at Bellerophonte jubente rescindi partem, quæ erat planissima, compositum fuisse consopitumque sonitum, & magnum adhibitum regioni remedium. A cujus sententia non multum discedere videtur Servius ad 6. Virgilii, qui montem Lyciæ fuisse tradit, cujus tum cacumen arderet, juxta quod leones essent: media vero pascua, & ima serpentibus plena. Meminit ejus quoque Plinius: *Flagrat in Phaseliti, mons Chimæra, & quidem immortali diebus ac noctibus flamma: ignem ejus accendi aqua, extingui vero terra aut fæno Cnidius Cteſias tradidit.* Sunt autem Phaselitæ in confinio Lyciæ. Alibi in ipsa Lycia ponit idem Plinius, quod ut vero similius probat Salmasius. Scholiorum auctor pro more suo ad Naturam refert figmentum. Per Chimæram designari putat fluviorum & torrentium imprimis naturam, qui Græcis χειμάῤῥοι. Triformis fingitur, quod hiberno tempore fluentes leonum instar sunt feroces & indomiti, obvia cuncta secum rapientes. At pars media capra est dicta, quoniam aqua ejusmodi torrens capræ instar, proxima quæque carpit. Ultima pars est serpens, quia obliquus & contortus est fluviorum omnium cursus serpentum instar. Hoc monstrum horrificum Bellerophon Pegaso invectus, id est, Solis calor æstivus interimit, quia cum cessat pluviarum copia per æstatem, tunc exsiccantur torrentes. Neque enim fieri potuit naturæ ductu, si fides habenda Lucretio, ut tam deforme monstrum alicubi nasceretur. Sic enim ille lib. 5.

Quâ fieri potuit triplici cum corpore, ut unà
Prima leo, postrema Draco, media ipsa Chimæra,
Ore foras acrem flaret de corpore flammam?

Qui vero moraliter fabulam exponunt, per *triformem Chimeram* amoris petulantiam notari volunt. Voluptas enim corporis insultu leonino primum invadit hominem: deinde procacitatem & lasciviam inducit capræ more: hinc *caprissare*, pro lascivire Latinis. Postea vero pœnitentiam & venenum suum adfert, quod serpentis nomine significatur. Natalis etiam ad iram transfert: nam ira homines, tanquam leones furibundos reddit, quæ ex ebulliente sanguine circa cor excitatur, oculosque rubro colore tanquam flammis perfundit. Hujus media pars est capra, infestum plantis animal, quoniam maximè infesta est facultatibus ira, cum nullam neque utilitatis, neque honoris rationem habeat. Plura Fulgentius lib. 1. & 3. Mythol. item Pierius lib. 1. & 4. Hieroglyph. Vide insuper Alciatum emblem. 14. nec non Sabinum ad librum 9. Matamorph. ubi & aliam figmenti hujus interpretationem adfert de tribus Rhetoricæ partibus, quam & Græcus Scholiastes habet, ad quos lectorem remitto. *Η' δὲ*] Echidna. *Πῦρ πνέουσαν.*] *Sic* & Pindarus *Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν* dixit in Olymp. Idyll. 13. *Ἀμαιμακέτην.*] Hoc est, vel *ἀσχεσομάχητον*, vel *ἄγαν μαιμῶσαν*, ex *α* intendente & *μαιμάω*, *cum impetu feror.*

320. *Ποδώκεια.*] *Ταχύποδα.*

321. *Τῆς.*] Pro *ταύτης.* *Η'ν.*] Pro *Η'σαν*, quod in neutris nominibus frequentatum: rarius in fœmininis. Thebaicum esse docet Lesbonax. *Τρεῖς κεφαλαί.*] Hinc *triformis* Horatio, Od. 27. lib. 1. *Χαροποῖο.*] Pro *χαροπῆς. Χαροπὸς* color ita dicitur, qui fulvus vel cæruleus esse creditur, leoni proprius. Aristoteles inter animositatis & virilitatis signa ponit, in Physiognom.

322. *Η' δὲ.*] *Ε'τέρα*, nempe *κεφαλή. Κραιπνοῖο δράκ*] Appositio. Nomen generale per specialius declarat.

323. *Πρόσθε λέων.*] Hic versus & sequens apud Homerum quoque leguntur. *Πρόσθε.*] *Καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος. Ὄπιθεν.*] *Καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος. Μέσση.*] *Μέση.*

324. *Ἀποπνείουσα.*] *Ἀποπνέουσα*, per epenthesin Ϝ jota. *Πυρὸς μένος αἰθομένοιο.*] *Πῦρ αἰθόμενον* periphrasticè. Lucretius: *acrem flammam* dixit in loco supra citato.

325. *Τλῶ.*] *Ταύτῃ. Εἶλε.*] *Ἀνεῖλε*, *sustulit*, *occidit.* *Βελλεροφόντης.*] Ut *Ἀργειφόντης.* Fuit Bellerophon eques præstantissimus & adolescens formæ dignitate præstans, qui ad Chimæram delendam missus monstrum virtute incredibili confecit.

Vide

Vide Eraſmum ad proverb. *Bellerophontis litteræ*. quales fuerunt litteræ Uriæ à Davide: litteræ Lyſandri à Pharnabazo.

326. Η' δ' ἀεχα, &c.] Sphingis & leonis Nemeæi originem his verſibus deſcribit poëta. Sphinx monſtrum fuiſſe fingitur ex Echidna & Typhone natum, quam Juno irata in agrum Thebanum immiſit. Hæc virgineo ore ac pectore erat, pedes & caudam habens leonis: alas vero volucris. Sedem ſuam fixerat in Sphincio, vel ut alii ſcribunt, in Phycæo monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolebat. Qua de re cum Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quàm ſi quis Sphingis ænigma ſolviſſet. Id vero tale erat: Quodnam id eſſet animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet: vel, ut Burdigalenſis poëta idem proponit Idyll. 15.

Qui bipes & quadrupes foret, & tripes omnia ſolus.

Quod ænigma cum plurimi fruſtra conati eſſent diſſolvere, à Sphinge interempti ſunt, donec Creon Thebanorum tunc temporis imperator, edictum per univerſam Græciam promulgari juſſit, pollicitus ſuam illi ſororem Jocaſtam, quæ mulierum ſuæ ætatis erat pulcherrima, uxorem dare, qui Sphingis ænigma ſolveret. Cujus rei fama excitus Oedipus hunc in modum ænigma eſt interpretatus, ut hominem eſſe dixerit, qui in infantia manibus pedibuſque repens potius quam incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio juventæ robore non alio quam pedum adminiculo nitens, merito ut eſt, bipes dici poſſit. Aſſumpto ſcipione jam ſenex, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, ut protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit cervices. Strabo lib. 9. Sphingem fæminam fuiſſe putat prædatricem, quæ juxta Moaben lacum, Phycæumque montem rapinas exercuerit, atque ex inſidiis erumpens ad hominum prætereuntium perniciem convolaverit. In eo autem monte in inſidiis conſedit, donec Oedipus ſuperata loci difficultate cum Corinthiorum exercitu illam ſuperaverit. Idem ſentire videtur Græcus interpres ad hunc locum. At Sabellicus principio Ennead. 7. lib. 1. Sphingem pernicioſum quendam hominem fuiſſe credit, qui ſua calliditate multos peremerit. Palæphatus ex Cadmi hiſtoria fabulam hanc natam putat, qui, cum uxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, una cum ea Thebas pervenit: ubi occiſo Dracone rege Thebarum regnum invaſit:

Harmoniamque insuper (alii Hermionen vocant) Draconis sororem matrimonio sibi conjunxit. Quam rem Sphinx tam ægrè tulit, ut relicto viro cum plerisque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus regis promissis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nil tale suspicantem de medio sustulit. Dicta autem est Sphinx ænigmata indissolubilia propè viatoribus proponere, quia ob difficultates locorum nemo eam vincere poterat ante Oedipodis exercitum, qui omnes illas occultas ambages & locorum difficultates superavit. Alii tamen revera illam, cum latrocinia exerceret, ænigmata captivis proposuisse dicunt, quæ siquis solvisset, liber cum omnibus suis rebus dimittebatur. Quin & hinc ei nomen inditum volunt à σφίγγω, *constringo*, quod constricta & intellectu difficilia verba, hoc est, ænigmatica loqueretur. Qui ad mores fabulam referunt, diversimodè eam interpretantur. Cebes Thebanus in tabula sua Sphingem, ut typum sive symbolum ignorationis proponit; quæ triformis fingitur ob triplicem ignorationis caussam efficientem. Nam virginea facies voluptatem repræsentat, fædamque libidinem, quæ hominem in belluam transformat, & ab omni vera disciplina rectaque institutione avocat. Plumæ volucres animi levitatem & inconstantiam declarant. Leonini pedes superbiam arrogantiamque significant, quæ caussa omnium pernicioſissima est, & impedimentum homini, quo minus in rerum cognitione proficiat. Verba Cebetis ex Græco versa hæc sunt: *Sphinx est hominibus insipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, quid neque malum sit in vita. Quæ siquis minus intellexerit, ab ea interimitur, neque id semel, sicut is qui depastus à Sphinge moriebatur, sed per omnem vitam paulatim absumetur, ut qui perpetuis supplicijs addicti sunt: contra vero siquis agnoverit, occisa tandem sapientia, salutem ipse consequitur, & beatus & felix per totum vitæ curriculum evadit.* hæc ille. Ex hoc Thebani philosophi loco emblema struxit elegantissimum Alciatus vir non litterarum minus, quam Jurisprudentiæ laude clarus, quod ita se habet.

Quid monstrum? Sphinx est. cur candida virginis ora,
Et volucrum pennas, crura leonis habet?
Hanc faciem assumpsit rerum ignorantia: tanti
Scilicet est triplex caussa & origo mali.

Sunt

Sunt quos ingenium leve, sunt quos blanda voluptas,
Sunt & quos faciunt corda superba rudes.
At quibus est notum, quid Delphica littera possit,
Præcipitis monstri guttura dira secant.
Namque vir ipse bipesq; tripesq; & quadrupes idem est,
Primaque prudentis laurea nosse virum.

Clemens Alexandrinus 5. Stromat. fabulam ad ingenii solertiam & corporis robur transtulit ob humanam faciem, & leoninum corpus, quod Sphingi tribuitur. Ad justitiam traducit Dio Chrysostomus, & torquet ad Sophistarum genus orat. 10. sub finem. Scholiastes Græcus malitiam animi subdolam & veteratoriam Sphingis nomine designari existimat. Sed ad Leonis Nemeæi generationem accedamus, quem similiter ex Echidna & Ortho natum esse tradit Hesiodus; educatumque à Junone, ut Herculi servaretur obtruncandus, gloriamque ei pareret immortalem. Hunc ille, ut primum laboris sui experimentum, juvenis adhuc nudis manibus apprehensum, unguibus dissecuit, atque ita occisi unguibus pellem detractam, pro scuto gestavit. Quæ consuetudo diu postea mansit, ut multi heroës pellibus pro scutis uterentur ad Herculis imitationem. Ita de Theseo, Ancæo, Argonautis, aliisque compluribus testatur Apollonius. *Nemeæus* vocatur ille leo, à Nemea sylva Achaiæ, inter Phliuntem & Cleonas, unde irruebat in Amphitryonis armenta, quorum custodiæ præfectus erat Hercules. Sunt qui ex eo putant in honorem Herculis olim instituta fuisse solennia illa certamina, quæ à loco *Nemeæa* dicta sunt, de quibus legere est apud Pindarum. At cum multi fuerint Hercules, nec unius ætatis, aut gentis, sunt qui per Leonem Nemeæum intelligunt nobilem aliquem ac præpotentem latronem, qui hujus animalis vel insigne, vel nomen gesserit. Alii ex Sampsonis historia id tractum volunt, quem ab incredibili fortitudine Herculis nomine appellarunt Græci: vel etiam fieri potest, ut Hercules ille, quisquis tandem fuerit, sive Tyrius, sive Argivus, aut alius, quemadmodum de Sampsone narratur Judic. 14. inciderit fortè in leonem, eumque memorabili casu interfecerit. Mirari hic subit Anaxagoræ dementiam, qui in Luna latam fuisse regionem fabulatur, è qua leo hic deciderit, qui postea in Nemea sylva vagatus armenta dilaniaret. Qui vero φυσικῶς interpretantur figmentum, sive historiam, per Herculem significari ajunt Solem: Nemeæus leo est glacies sive

gelu, quod leonis in morem plantas omnes & terræ ſemina depaſcit atque corrumpit. Iſtud nutrire dicitur Juno Jovis uxor, hoc eſt, aër ætheri ſubjectus & hiberno frigore rigens. Quem leonem poſtea domat Hercules, nempe Sol, quando ſupra Horiſontem aſcendens, motu ſuo terram calefacit geluque ſolvit. Alii leonis Nemeæi nomine intelligunt ſidus cæleſte leonis, quod domare dicitur Hercules, cum in eo verſatur. Unde & pellis ei tribuitur leonina ad deſignandam Solis potentiam, quando eſt in ſigno Leonis. Clava vero motum Solis inæqualem notat, dum obliquo Zodiaci baltheo fertur. Duodecim Herculis labores ſive certamina ſunt duodecim ſigna, quæ Sol quotannis permeat. Moraliter autem Hercules fuerit vir fortis & ſapiens, qui divina ope fretus, taurum, cervam, leones, aliaque monſtra, hoc eſt, prodigioſa animi vitia edomuit, & cogitationes vanas, ut ſcripſit Cleanthes teſte Phurnuto. Η' δ' ἄῤῥα.] Αὕτη δή, nimirum, Echidna. Alii ad Chimæram referunt. Σφίγγα.] Φὶξ eadem à Bæotis dicta: unde φῖκ' ὀλοὴν, habent nonnulli codices. Καδμείοισιν.] Ion. Καδμείοις, id eſt, *Thebanis à Cadmo oriundis*. Ὄλεθρον.] Appoſitio.

327. Ὄρθον.] Alii legunt Ὀρθῷ, minus rectè. Ὑποδμηθεῖσα.] Id eſt, *ſubacta*. in certamine Aphroditico. Νεμειαῖον.] Pro Νεμεαῖον, inſerto jota poëticè. Nemea ſylvæ nomen, ἀπὸ τῦ νέμω, *à paſcendo*. hinc & νέμω apud Veteres Græcos, à quo Latinum *nemus*.

328. Τόν.] Ὅν.

329. Γενοῖσιν.] Ἐν γενοῖς. Scholiaſtes: ἐν γενεαῖς τύποις. Καλίνασσε.] Καλιάζω, à καλιὰ, pro καλιαὶ, *do habitandum, colloco*. Νεμείης.] Ion. & Poët. pro Νεμέας. Πῆμα] Βλάβη, per appoſitionem. Ἀνθρώποις.] Nempe Argivis.

330. Ἔνθα.] Ἐκεῖ.] Οἰκείων.] Οἰκῶν, id eſt, ἀλλοτρίων. Ἐξαφαίρεθ.] Ἐξέλαπτε. Φῦλα ἀνθρώπων.] Ἀνθρώπους.

331. Κοιλομένων] Ἐφορμεῶν. Τρητοῖο.] Τρητὸς, hoc eſt, ἀνεμώδης, quaſi *multis foraminibus ſeu ſpeluncis refertæ*. πρὸ pro πρὸς, *perforo*. Ἀπεσαντόθεν.] Apeſas nomen montis, qui Nemeæ ſuperjacet, ubi Perſeus ſacra Jovi facere ſolebat. A quo Jupiter *Apeſontius*. Vide Pauſaniam lib. 2.

332. Ἐν.] Αὐτόν. Ἰὸς βίης Ἡρακληείης.] Hercules.

333. Κῆται δ'.] Draconis Heſperii generatio. Fabulantur poëtæ Cetonem à Phorcyne compreſſam genuiſſe Draconem Heſperium, aureorum malorum cuſtodem. De Heſperidibus

ſupra

ſupra dictum. De Dracone item nonnihil ibidem attigimus, Hic genealogiam ejus dat Heſiodus, quem Cetûs & Phorci ſobolem eſſe tradit. Apollonius Typhonis & Echidnæ filium fuiſſe aſſerit. Pauſanias è terra natum prodidit. De eo ſic divinus poëta 4. Æneid.

Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata ſacerdos,
Heſperidum templi cuſtos, epulaſque Draconi
Quæ dabat, & ſacros ſervabat in arbore fructus.

Nomen Serpenti erat Ladon teſte Apollonio. Paſtorem fuiſſe ajunt ſive opilionem, qui cum inhumanus planè eſſet & agreſtis, dictæ ſunt oves, quæ τῶν μήλων nomine etiam ſignificantur, à Dracone cuſtodiri: vel à vigilantia ſic vocatus eſt, quod diligens & inſomnis eſſet in grege cuſtodiendo, Draconis inſtar. Nam vigilantiæ ſymbolum draco. Hinc & theſaurorum cuſtodiæ non raro adhibiti leguntur, quod viſu polleant. Scholiaſtes noſter φυσιολογῶν *Cetûs* nomine deſignari putat exhalationes ſiccas & calidas à radiis ſolaribus in altum ſublatas. *Phorcys* aquarum περιφορὰ, ſive circumactio eſt, ex quarum evaporationibus æſtivo tempore gignitur φαινόμενον illud, quod appellatur *Draco*, hoc eſt, nubes ex adverſo poſita, quæ draconis refert ſpeciem. Philoſophi *Draconem volantem* nominant, quando exhalationum materies inter duas nubes concluſa incendium concepit, mediaque parte ſic dilatatur, ut ad nubis calidæ latus, tanquam ad ſimile inclinans ſpeciem referat draconis volantis. Hic draco in latibulis terræ commorari dicitur, quod in terræ concavitatibus hæreant ejuſmodi vapores ſive exhalationes, è quibus generatur. Ὀπλόπαζον.] Νεώπαζον. Φόρκυϊ.] Notetur σωιζησις, in ultimis ſyllabis.

334. Δεινὸν ὄφιν.] Nempe δερκομενὸν. Ἐρεμνῆς.] Σκοτεινῆς, quaſi ἠμβλυωπῆς, ab ἔρεβος, *caligo*. Κεύθεσι.] Deeſt, ὸν.

335. Πείρασιν.] Πέρασιν.

337. Τηθύος ἠδ'.] Oceani & Tethyos proſapia. Fluminum omnium & fontium pater Oceanus dicitur, imo aquæ omnis, quam bibimus. Nam ex mari per venas ſubterraneas oriri fontes fluminaque omnia, quæ poſtea refluant in mare, conſtans philoſophorum ſententia eſt. Divinitatem iis tribuerunt veteres, quæ factorum humanorum teſtis eſſe poſſit: eoque nefas habitum, ad oſtia fluviorum fontiumve mejere ob Deorum nympharumque præſentiam, ut docet Heſiodus in Operibus. Primo autem loco ponit Nilum Ægypti fluvium Heſiodus,

quem *Oſiridis* nomine coluerunt Ægyptii, à quo per aphæreſin primæ litteræ eſt *ſiris*: quomodo & Æthiopes & Ægyptii Nilum vocarunt teſtibus Dionyſio Periegeta, & Plinio lib. 5. cap. 9. In ſacris litteris *Nahal Miſraim*, id eſt, *fluvius Ægypti* vocatur κατ' ἐξοχὴν: item *Schicor*, vel *Sior* Jeſa. 23. & Jerem. 2. verſ. 18. à nigrore, quod turbidus ſit & nigricans, ob limum quem advehit ſecum ex partibus ruens Auſtrinis: vel quod terram humectans eam reddit nigram. Unde & Græcis vocatus Μέλας teſte Plutarcho: veteribus Latinis Melo, ut Feſtus & Servius tradidere. Νεῖλος, appellatur ab Hebræo *nahal*, vel *nehal*, quod flumen ſignificat, pro quo Syri & Ægyptii *neel* dicunt. hinc Neil, & terminatione Græca Νεῖλος, quaſi dicas, *flumen*, per excellentiam: ſicut in Aſia Euphrates vocatus fuit ποταμός. Ex hoc loco colligit Scholiaſtes, Heſiodum, Homero poſteriorem fuiſſe, qui Odyſſ. ξ. Nilum dixit Ægyptum. Unde & ipſa regio nomen adepta eſt. Νεῖλος γὰρ ἀπέρρηγε Αἴγυπτος ἐκκαλέσας, teſte Euſtathio. De cujus fluvii incremento ac decurſu videatur Salmaſius ad Solinum, & G. Voſſius in præclaro opere. Loco enim pluviarum, quibus deſtituitur hoc ſolum, inſervit Nilus. Sequitur Alpheus Elidis flumen, quod in Peloponneſiaco littore abſorberi traditur, à quo ſub mare in Siciliam penetrare & ante os Arethuſæ fontis emergere juxta Syracuſas, pro vero aſſertum eſt à plurimis. cujus rei ſive conjecturam, ſive veritatem, poëtæ ut celebrarent, fabulati ſunt, Alpheum virum fuiſſe mirificè venationibus deditum, qui aliquando in Arethuſæ venantis amorem inciderit. Illam cum Alpheus in matrimonium poſtulaſſet, atque ea conſtantiſſimè recuſaret ejus nuptias, per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam (quæ & Naſſos) inſulam confugit, non procul à Syracuſis, atque ibi in fontem ſui nominis converſa dicitur, ubi Dianam, cujus erat comes, precata fuiſſet, uti nuptias illas quoquo pacto devitare poſſet. Fabulam lepidè deſcribit Ovid. 5. Metam. Id cum ægrè tuliſſet Alpheus, & ipſe Deos precatus in ſui nominis fluvium mutatus fingitur, qui poſt μεταμόρφωσιν illam dictus eſt vel ipſum fontem amare. quippe cum ſubter mare, ut ajunt, delapſus vel Syracuſas uſque decurrat, ubi poſtmodo emergens cum Arethuſa fonte commiſcetur. De eo ſic Partheníus poëta 3. Æneid.

——— *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc

Ore

Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis.

Hoc præterea tradunt, ipſam Arethuſam hunc ipſum habere curſum ſolitam, ut ſub aquis marinis lapſa, nullis ſalſis aquis admiſceretur. Quæ falſa eſſe, nec fieri poſſe contra Timæum philoſophum & Pindarum multis rationibus contendit Strabo lib. 6. Geograph. Seneca tamen & alii id verum eſſe aliorum fluminum exemplis demonſtrare conantur. Illius ſententiæ auctores hoc nituntur argumento, quod compertum fuerit ſtato tempore, quo ludi celebrantur Olympiaci, impuram eſſe aquam Arethuſæ, & redolere fimum, quod in Elide tum equi ſe abluendo aquas ſordidarent: tum victimarum purgamenta in amnem projicerentur. Addunt & alii ad majorem rei fidem, quod patera quædam prolapſa in Alpheum, delata ſit in Arethuſam. Vide Servium ad Virgilii Eclog. x. Sed & hoc Straboni fabuloſum & ἐν τῶν ἀδυνάτων eſſe videtur. Neque enim veriſimile eſt, ſubterraneos illos meatus per tam ingens intervallum (cccc nempe milliaria) ſic, quà patera deferretur, fuiſſe ubique æquabiles, ut nuſpiam illa adhæreſceret. Hunc fluvium pro Deo coluerunt nonnulli, eique ſtatuam & communem aram cum Diana erexerunt. Conſecuta etiam fuit ipſa Arethuſa divinos honores, ut ait Nicanor Samius in lib. 3. de fluminibus. Tertio nominat Ἠριδανὸν poëta, qui fluvius eſt Italiæ in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum delapſus in Adriaticum ſe exonerat mare ſeptem oſtiis prægrandibus. unde & ποταμὸς Κελτῶν ab Iſaacio dicitur. Nobiliſſimus eſt fluvius, qui omnes Europæ fluvios (præter Iſtrum) magnitudine ſuperat. Unde & *fluviorum rex* à Marone dictus. Notiori nomine *Padus* appellatur, quod circa fontem ejus arbor multa ſit picea, quæ *pades* Gallicè dicitur. Eridanus à Græcis poëtiſque vocatus, ut vult Servius, ab Solis filio Phaëthonte, qui antequam per temeritatem in hunc fluvium eſſet præcipitatus, Eridanus fertur appellatus. Inter ſidera relatus hic fluvius, Arietique proximus conſpicitur, de quo Aratus & alii. Eridanum excipit Strymon fluvius Macedoniam à Thracia dividens, ut Plinius docet, qui Macedoniæ terminum vocat. Scholiaſtes ποταμὸν Θρᾴκης appellat. Oritur in Hæmo monte, ſeptemque efficit lacus, quibus deinde in unum alveum collectis juxta Amphipolim influit in maris Ægæi ſinum, qui ab ipſo *Strymonicus* appellatur. Unde & *Strymoniæ grues* Virgilio, quæ ad flumen illud, vel lacum ſolent æſtuare, ut notat Pomponius Sabinus

binus ad 1. Georg. Subsequitur *Μαίανδρος*, fluvius item Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, vel ut Salmasius legendum docet, Aulucrene, plurimisque affusus oppidis & repletus fluminibus crebris ita sinuosus redditur flexibus, ut sæpe sexcentas eum flexuras facere & ad fontem reverti credatur. Ovidius:

Quique recurvatis Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque.

Eum hoc pacto describit Livius: *Mæander ex arce summâ Celænarum ortus, media urbe decurrens per Caras primùm, deinde Ionas in sinum maris editur, qui inter Prienen & Miletum est.* Etiam proverbio locum dedit, ut obliquitates omnes & vafros agendi modos prisci dixerint *Mæandros*, de quo magnus Batavus in Chiliad. Mæandro flumini, ut & Marsyæ ei vicino sacrificatum à Phrygibus teste Vossio. De Istro quoque nonnihil dicendum, qui fluvius est Europæ longè maximus. Oritur in jugis Abnobæ, (vel ut aliis placet, Abnouæ) montis Germaniæ ex adverso Rauraci Galliæ oppido, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, sexaginta auctus amnibus in Ponticum sex ostiis evolvitur: *Danubius* alio nomine dictus, præsertim à fonte usque ad cataractas, quæ sunt in montibus Daciæ non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Istri dicuntur hujus fluminis accolæ. Unde *binominis* ab Ovidio appellatur. De eo sic Lucanus lib. 4. *Et centum populos, & centum perluit urbes.* ubi *centum* dixit pro *plurimis*. Phasis item maximus Colchorum fluvius est ex Armeniæ montibus nascens, & in Pontum Euxinum illabens, navigatur, ut Plinius scribit, quamlibet magnis navigiis 18. mille pass. inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti pervius. Ex hoc fluvio ab Argonautis ad nos delatæ primum *Phasianæ* aves, ubi maximè abundabant. Unde Martialis in Xeniis:

Argivâ primùm sum transportata carinâ,
Ante mihi notum, nil nisi Phasis erat.

In deliciis olim fuere, uti & hodie, tum propter plumarum varietatem, quibus renidet hæc avis: tum ob carnis suavitatem, quæ boni nutrimenti est & concoctionis, ut ipse testatur Galenus. Nec Rhesus ignobilis Trojæ fluvius, qui *Poëmis* postea dictus, ut refert Strabo. Achelous quoque Oceani ex Tethye filius, qui fluvius est Acarnaniæ, vel Ætoliæ teste Scholiasta. Theodontius Solis & Terræ filium fuisse scribit.

Vete-

Veteres Acheloum pro omni aqua uſurparunt, vel quod primus poſt diluvium erupiſſe è terra fertur; vel quod omnium in Græcia fluviorum ſit maximus. Unde Virgilius 1. Georg. *Poculaque inventis Acheloia miſcuit uvis*. Pocula Acheloia pro aquis dixit. Fabulantur poëtæ fluvium hunc ſingulare cum Hercule certamen iniiſſe pro Deianira Oenei regis Caledoniæ filia, ſed victus ab Hercule ſe in ſui nominis fluvium gemino cornu inſignitum occultavit. Nam revera Achelous duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum ſinum effunditur. Illi quoque, ut Deo, ſacrificatum à Gentibus. Τηθύς.] Differunt Tethys, & Thetis priore aſpiratâ & correptâ. hæc filia, illa uxor Oceani dicitur. Eo nomine & Terra intelligitur. Didymus: Τηθὼ δέ φησι τὴν γῆν, οἱονεὶ πολυλιθὼ τινα οὖσαν. Unde & flumina ab aliis Oceani & Terræ ſoboles eſſe dicuntur. Δινήεντας.] *Verticoſos*, ἀπὸ τὸ δίνας καὶ συστροφὰς ποιεῖν ἐν τῇ καταφορᾷ, inquit Euſtathius.

338. Ἀλφειόν τε.] Nomen accepit ἀπὸ τοῦ τὰς ἀλφὰς θεραπεύειν, quod *vitiliginoſos ſanaret & mundaret*, teſte Pauſania. ἀλφὸς *vitiliginis eſt ſpecies*, *quaſi* ἀλλοφανὴς, ut ait Euſtathius. Βαθυδίνην.] Sic Eridanum vocat ἀπὸ τοῦ βάθους.

339. Καλλιρέεθρον.] Καλλίρροον, ἢ καλῶς ῥέουσα.

340. Ἀχελῷον.] Ionicè pro Ἀχελῶον. Sic dictus videtur ex ſententia Julii Scaligeri ab αἰνὸς, quomodo vocatur Doribus elementum aqua, & λοίειν, quod iiſdem in uſu eſt, pro λούειν; quia præcipuum aquæ munus eſt, ſordes abluere. Ἀργυροδίνην.] Quod aquam habeat argenti inſtar nitentem. Hodie Aſpropotamo vel Aſphi eadem de cauſſa dictus eſt.

341. Νέσσον τε.] Sequuntur adhuc celebriorum aliquot fluminum nomina ex Oceano & Tethye progenitorum. Neſſus Thraciæ fluvius eſt ex Hæmo naſcens, hodie Turcis *Charaſen*, quaſi *niger fluvius* dicitur. Ῥόδιον, Trojæ flumen. fortè quod in ripa ejus multæ naſcerentur roſæ, vel à roſeo colore. ῥόδον enim *roſa*. Ἀλιάκμονα, Græciæ fluvius: Macedoniæ ſecundum Scholiaſten, & Plinium, effundens ſe in Thermæum ſinum, ut tradit Strabo: ad quem ducebant, quæ volebant candida naſci, ut idem memorat Plinius lib. 33. cap. 2. Scribitur etiam Halialmon & Aliacmon. Conflatum putatur ex ἅλς, *mare*, & ἀκμὴ, *cuſpis*, *vigor*, *incrementum*. Ἑλλήσποντον Trojæ fluvius, ſic dictus, quod ſeptem locis vadari poteſt eadem via, vel ut Strabo loquitur, quod ſepties tranſitur via, quæ à pulchra picea ad

pagum

pagum Celænas ducit & Æsculapii templum. ἑπτὰ *septem*, & πόρος, *via*, *transitus*. Sunt qui cum Rheso perperam confundunt. Certè Homerus Iliad. μ. & Hesiodus utrumque manifestè distinguunt. Πολύπορον quoque eundem vocari tradit Strabo lib 13. Γρήνικος Bithyniæ fluvius est, vel Trojæ, quæ proxima Bithynis, inter Ælepum & Priapum fluens majori parte per Adrasteæ campum, ut Strabo refert. Ad hunc amnem Persas cecidit Alexander nobili pugna, in qua sexcenta millia hominum Persarum cæsa fugataque sunt ab exercitu non majori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Sic dictum volunt à victoria, quam Græci Alexandro duce contra Barbaros reportarunt, quasi Γερήνιον, ut placet Stephano. Γερηνὸς enim *Græcus*, & νίκη, victoria. Dicitur Γρήνικος Ionica dialecto pro Γερήνικος, quomodo etiam vocatur Plutarcho. Αἴσηπος, fluvius Lyciæ sub Ida monte Trojano, quem πολυπίδακα appellat Homerus, hoc est; *fontibus plurimis scaturientem*. Σιμόεις item Troadis flumen, nascens ex Ida monte fontoso, & delabens per campum Trojanum, qui ab eo dicitur *Simoësius*, & mari appropinquans commiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Hellespontícum juxta Sigæum promontorium. Ad hoc flumen Æneas è Venere & Anchise natus fingitur. unde θεῖον appellat Hesiodus. Πηνειὸς Thessaliæ fluvius inter Ossam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis, ut ait Solinus. E Pindo oritur, & receptis è Thessaliotide amnibus per Tempe ad ostia meat. Ostium verò Penei est, qua per Tempe sese evolvit, quod στόμιον appellat Dicæarchus. Plinius *ostium Penei*, usque ad Pelion, ut ad Solinum notat Salmasius. Araxes quoque à Græcis est dictus idem fluvius, ἀπὸ τοῦ ἀραξαι, quod est, *perfringere* & *perrumpere*. Perrumpit enim Tempe & exitum sibi vi in mare fecit. Etiam Hermi meminit non ignobilis Lydiæ fluvii, quem arenas aureas trahere & fluctibus suis evolvere poëtæ olim tradidere, ut & Tagum & Pactolum. Virgilius 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Oritur juxta Dorylaum Phrygiæ civitatem, auctusque Pactolo & etiam Hyllo amnibus nobilioribus Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum sinum illabitur, de quo Plinius lib. 5. cap. 29. Κάϊκος Mysiæ flumen est, cujus etiam meminit Virgilius 4. Georg. *Saxosumque sonans Hipanis, Mysusque Caicus.* Ubi Servius: *Caicus est fluvius Mysiæ, ejus, quæ in Asia est propè Tro-*

pè Trojadem: & oritur in Teuthrania regione Troadis, quæ fuit sub ditione Mysorum. Hic Pergamum præterfluens, per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum sinum defluit. Nec Sangarius inter ignobiles ponitur fluvios ab Hesiodo. Scholiastes Phrygiæ superioris flumen esse ait, qua parte per Bithyniam in pontum illabitur Euxinum. Nascitur in Dindymo monte Phrygiæ, ubi & Cybeles sacra miris superstitionibus agitari solita, apud Sangiam pagum CL. circiter stadiis à Pessinunte. Ejus quoque mentionem facit Homerus Iliad. γ & κ. Hodie *Sangari* appellatur. Alio nomine *Corallium* à plerisque dictum scribit Plinius lib. 6. cap. 1. Quod tamen improbare videtur Salmasius, cum Corallius sit fluvius in Ætolia. μέγαν appellat Hesiodus, quod majorem Phrygiæ Epicteti partem perlabitur, ac partem etiam Bithyniæ non exiguam, vastosque accipit amnes, inter quos Tembrogium & Gallum. Inde auctus & navigabilis factus est, ut testatur Strabo, qui magnitudinem ejus luculenter describit lib. 12. & Plinius loco supra citato. Λάδων, fluvius est Arcadiæ. Ad hunc amnem fabulantur poëtæ Syringa nympham Panis amasiam in arundines fuisse conversam, ideoque Pani gratam extitisse: quod ad historiam pertinet, estque confictum ex allusione nominis. Pan enim fistulam primus invenit: & σύριγξ, *fistulam* significat, à quo συρίζειν, & Doricè συρίσδειν, pro, *fistula canere.* Παρθένιον quoque memorat Hesiodus Paphlagonum fluvium, qui in Euxinum defluit per mediam Amastriorum urbem labens. Unde & promontorio nomen prope Heracleam. Sic dicitur, vel quod Diana virgo frequenter in eo lavaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quod virgo Palætini regis filia in eo submersa sit. Strabo tamen aliud etymon innuit lib. 12. Ὁ παρθένιος ποταμὸς, inquit, ἀπὸ χωρίων ἀνθηρῶν φερόμενος καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τούτου πλυνικῶς, ἐν αὐτῇ τῇ Παφλαγονίᾳ πὰς πηγὰς ἔχων. id est, *Parthenius fluvius est per florida delabens loca, indeque id nomen consecutus, quasi virgineum diceres, fontes in ipsa habens Paphlagonia.* Εὔηνος Ætoliæ flumen esse tradit Strabo. Nascitur in Callidramo monte & juxta Calydonem in mare Ionicum sive Adriaticum influit, sic dictus ab Eueno Martis filio & Marpessæ patre, qui cum filiæ suæ stupratorem Apharetum comprehendere ad supplicium non posset, in hunc fluvium se præcipitavit. De eo Ovid. lib. 9. Metamorph. Alio nomine Lycormas fuit appellatus, ut refert Plutarchus, &

Stra-

Strabo lib. 8. qui ab eo flumine initium facit ſinus Corinthiaci. Ἄρδησκος Scythiæ fluvius eſt teſte Ariſtarcho. Scribitur & Ἀρδέσκος per ε, cujus tamen nuſquam meminit Strabo. Hinc in nonnullis codicibus ſcriptum invenitur Ἄλδησκος, vel Ἄλδησκος, qui fluvius eſt Sarmatiæ Europeæ, naſcens ex Riphæis montibus, unaque ſe cum Canticapo in mare glaciale exonerans. Suidæ fluvii & urbis nomen eſt. Agmen claudit Scamander, Græcè Σκάμανδρος, Trojæ fluvius eſt ex Ida monte defluens. *Divinum* appellat poëta, quod in eo Deæ à Paride judicium pulchritudinis audituræ comas ſuas laverint, quæ cum flavæ eſſent, Xanthum vocarunt. Nam Scamandri nomen ab Ænea illi inditum, cum ad ea loca perveniſſet, ut auctor eſt Strabo. Id memoratu dignum, quod in hoc fluvio ſponſæ olim nupturæ ſeſe abluere eſſent ſolitæ Scamandrum his verbis invocantes: Λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν, hoc eſt, *Accipe, ô Scamander, virginitatem meam.* Qua occaſione factum eſt, ut refert Æſchines in epiſtolis, quod Cimon quidam Athenienſis, cum generoſæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſe occultarit, caputque arundine, (ut Dii fluviorum præſides depingi ſolent) coronarit: cumque illa ex more lavaretur, & Scamandrum ſolenni carmine invocaret, ut virginitatem ſuam acciperet: Cimon è virgultis proſiliens, Ego verò, inquit, accipio lubens, virginemque in ripam ſuſtulit, ubi & vitium obtulit. Etſi plura his ſint flumina, tamen Oceano & Tethyi, hoc eſt, Terræ univerſa originem debent. Νέσσου πτ.] Neſſus hic nomen fluvii. Eſt etiam unus è Centauris, qui Deianiram violare aggreſſus, ab Hercule occiſus eſt. Ἁλιάκμονα.] Haliacmon *Pelecas* hodie Sophiano: *Aſambaba* Turcis.

342. Γρηΐνικος.] Invenitur & Γρανικὸς ſcriptum ὀξυτόνως apud Strabonem & alios. Αἰσηπον.] Homerus Iliad. 2.

Οἵ ῥ' Ζέλειαν ἴναιον ὑπαὶ πόδα νειὸν Ἴδης
Ἀφνειοὶ πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες.

Θεῖον.] Sic vocat ob Veneris ibi cum Anchiſa concubitum. Perperam Natalis, Θεῖον, vertit, *decurrens*, quaſi eſſet à θέω, *curro*, per epentheſin Ε jota pro θέον. Divinitatem reſpicit poëta, non fluxum. Sic & Theocritus: Ἄψεαι κὴ ποτάμοι θεῖον γένος. Σιμοῦντα.] Pro Σιμόεντα. Σιμόεις nomen fluvii, non viri, ut mendoſe habet index Paſoris.

343. Πη-

343. *Πλωτιόν τε.*] Scholiaſtes: Σπειὸς Θεσσαλίας, ubi legendum Πλωτιός. Statim enim ſubdit: Τινὲς δὲ τὸν Γλαύκον, καὶ Πλωτιὸν Θεσσαλίας, φασὶ πολεμεῖν. *Εὐρείτην*] Sic vocat Caicum, quaſi εὐρύ, id eſt, καλῶς ῥέοντα, *pulchrè ac placidè fluentem.* pro Καΐκον, Suidas etiam Κάϊκον dixit.

344. *Σαγγάριον.*] Pro Σαγγάριον etiam legitur Σάγγαρον & Σάγαριν. Interpres Apollonii ex Myrleano etiam Σάγαριν dicit. Ovidius: *Hic Lycus, hic Sagaris.* 4. de Ponto. *Λάδωνα.*] Ladon hic fluvii nomen eſt. *Arenoſum* & *placidum* amnem vocat Naſo.

346. *Τίκτε δὲ*, &c.] Nunc filias perſequitur Oceani & Tethyos, quæ virorum unà cum Apolline ſunt educatrices. Non omnes hic recenſet poëta, ſed præcipuas & natu grandiores, ut infra fatetur ipſe. Nam tria millia filiarum Oceano tribuit, quibus diverſa nomina ſunt indita pro diverſitate affectionum, quæ mari rebuſque maritimis accidere ſolent. Adeo multi & filii & filiæ fuiſſe dicuntur Oceano, quia Phyſicè conſiderando ex vaporibus, qui calore Solis ſublimes tolluntur, gignuntur fluviorum aquæ & fontes, ut putarunt antiquorum nonnulli. Nam etſi Ariſtoteles voluit fontes ex aëre in locis cavernoſis in aquam verſo procreari, tamen ſi diutius ſiccitas cæli extiterit, neque fiant imbres, vel penitus areſcere flumina & fontes, vel ad tenuiſſimum curſum deduci videmus: quare ut rectè obſervavit Comes, etſi non tota, major tamen pars fluviorum, & fontium ita procreatur, ut apparet. Antequam nomina harum nympharum excutiamus, videndum, quid ſibi velit poëta, cum eas una cum Apolline κουροτρόφους eſſe perhibet. Dicuntur autem fluvii & ſtagna fonteſque una cum Apolline viros educare, quod accretionis & nutritionis omnis cauſſæ ſint, adeoque crines incrementum ab humore capiant. Nam κουρίζειν duo apud Græcos ſignificat, vel *à teneris educare*: vel *tondere*, à κουρὰ, id eſt, *tonſura.* Utraque ſignificatio huic loco accommodari poteſt. prior, quia juvenes Græci comas detondere, & fluviis Apollinique κουροτρόφῳ conſecrare ſolebant. Fluviis, quod nutritionis & accretionis principium ſit humor. Apollini ſive Soli, quod unà cum calore nutricationis & accretionis cauſſa ſit aqua. Sic Scholiaſtes: κουρίζειν ἢ λέγουσι καὶ τὸν Ἀπόλλωνα οἱ πολεμοῦντα, καὶ αἱ κρῆναι, διὰ τὸ αὔξησεως καὶ ἀναθρεπτικὸν τὸ τελχῖνες εἶναι τύτους. ἔνθεν τοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀποχειροτονοῦντες τοὺς τοῖς ποταμοῖς τροφοὺς εἰώθεσαν. Documentum ejus

rei

rei habemus apud Homerum Iliad. ψ. ubi Achilles Sperchio fluvii Deo comam radit & vovet. Idem & Apollini factum esse Græcorum pariter & Romanorum constat exemplis. Nam Athenis id observatum ostendit Plutarchus in vita Thesei. Etiam Romæ ac in Italia hunc morem obtinuisse testis est Varro Cato de liberis educandis. Et Martialis lib. 1. epigramm. 30. de Encolpo:

Hos tibi Phœbe vovet totos à vertice crines
Encolpus, domini Centurionis amor.
Grata Pudens meriti tulerit cum præmia pili,
Quam primum longas Phœbe recîde comas.

Resectio illa capillorum & oblatio fieri solet, simulatque genas, ac mentum lanugo vestire cæpisset. Caussas hujusce ritus nonnulli esse putant, quod cum imberbis esset Apollo, huic Deo primam barbam & capillum consecrarent: alii quod eo ritu declararent se Apollini similes non amplius esse, qui ἀκειρεκόμης esset & intonsus propter radios intactam Solis cæsariem, ut ait Eustathius, quodque semper juvenis sit, nihilque ejus vigori decedat. Sic & virgines nupturæ zonam sacrabant Dianæ, quod desinerent similes esse Dianæ semper virgini. Unde & λυσίζωνοι dicta à Græcis. Scholiorum auctor & alias rationes affert, ex quibus vel hæc palmaria est, quod comam alere omnibus ferè populis laudabile fuerit. Ita Græcis usitatum, quos ideo κομηκομώντας passim vocat Homerus: item Celtis quorum regio *comata* Gallia: nec non Laconibus & Liciis apud Aristotelem, Britannis apud Cæsarem, Liguribus apud Plinium, Indis apud Solinum, Persis apud Marcellinum, Parthis apud Oppianum, & sic de aliis. Quod ad Solis similitudinem eos feciſſe non sine causſa dici possit, cum οἱ ὁ χρῶ κεκαρμένοι, & glabri Lunæ potius similes sint, quæ glabra & calva à poëtis fingitur. Τίλλε.] Pro ἔπλε.

347. Κυρίζουσιν.] Id est, vel *à teneris educant*: vel *comam tondere faciunt*. vide Scholia. Ξυῷ.] Συῷ. Att.

348. Ταὶ τῶν ἢ Διός.] Sequuntur jam nomina filiarum Oceani, inter quas agmen ducit Πειθὼ, quæ vox propriè *suasionem*, vel *Deam suasionis* significat. Sic dicitur ὠφελεῖ τὸ πείθειν τὸν πλοῦν, quod navigationem suadeat hominibus, eoque illos impellat spe lucri. Ἀδμήτη à maris ferocia nomen accepit, quasi ἀδάμαστος, *indomita*. Hinc & Taurum Neptuno immolarunt Veteres, ut patet ex Homeri Odyss. lib. 3. & 11. Ἰάνθη dictæ

λιπὼ

ἀπὸ τ ἰαύειν, id est, ἀφέρειν, *quod bibentes oblectet*. Aqua enim marina, licet potabilis non sit, tamen fontana, fluviatilis & puteana suam mari originem debent. Ἠλέκτρη. Sic vocatur ἀφὸ τὸ καθαρὸν καὶ χρυσίζον τ ὕδατος, καὶ δίκην ἠλέκτρου λαμπρὸν, inquit Scholiastes. Δωρὶς, uxor Nerei, sic appellata *à donando*. πολύδωρος γὰρ ἡ θάλασσα, quod ut olim, sic hodieque ostendunt florentissima emporia. Πρυμνὼ nympha ἀπὸ τ πρύμνης, *puppi*. Quo nomine navigatio significatur: vel quod sit πρυμνὴ, id est, *ultima*, ut Pasor exponit. Οὐρανίη, quasi dicat, *cælestis*. Est etiam una ex Musis, quæ Astrologiam invenit. Prudentis enim naucleri est astrologiæ peritum esse, & scire, quo tempore & sidere navigatio sit instituenda, ut feliciter naviget. hinc & Ἡσιόδῳ hæc Nympha vocatur, id est, *Deam forma referens*, quod astrorum scientia planè sit cælestis ac divina. Ἵππω celeritati nomen suum debet, quod equorum instar ferantur undæ: vel naves respicit, quæ per undas equitare videntur. Unde & Neptunus ἵππιος. Κλυμένη, quasi dicat, *inclyta*, ob aquæ præstantiam & utilitatem. Iapeti uxor esse fingitur. Ῥοδία vocatur *ob floriditatem*, vel *roseum colorem*. Scholiastes: Ῥοδία, ἡ ἀνθηρότης, quod florida reddat omnia humor. Καλλιρόη, quasi καλῶς ῥέουσα, *placidè*, vel *clarè fluens*. Ζεύξω, *jugans*, à ζεύγνυμι, *jungo*, cujus fut. ζεύξω. quod post aquationem in fontibus factam jumenta submittantur jugo ad laborandum, inquit Scholiastes. Κλυτίη, *fama celebris*, ut supra Κλυμένη. Maris seu aquæ claritudo designatur. Ἰδυῖα, quasi Εἰδυῖα, id est, *gnara*. Artem nauticam eo nomine significat. Περσηΐς, quod *ad omnes currat*, hoc est, universas mundi regiones permeet Oceanus: ita ut prius annona, & res victui necessariæ sint defecturæ naviganti, quam aquarum spatium & navigabilis planicies, ait Strabo. Si pro fontano numine acceperis, ita dicitur, quod passim scaturiant fontes, omniumque usibus promiscuè sese offerant. Scriptum quoque legitur Περσηΐς, teste Scholiastâ. Πληξαύρη dicitur, quod *auras*, id est, *aërem fluctibus percutiat*, à futuro πλήξω verbi πλήττω, *ferio* & αὔρα. Zetzes: πλῆξιν αὐρῶν γλυκὺ ὅτι τ πηγῶν ἀναδιδομένων interpretatur. Γαλαξαύρη, quia auras lenes lactisque instar puras, ac bene temperatas procreat, ex antiquo γάλαξ pro γάλα, *lac*, & αὔρα, *ventulus*. Διώνη Oceani item & Tethyos filia, Veneris mater è Jove. Μηλόβοσις, à pascendis ovibus dicta. quod juxta fontes herbida sint prata, in quibus pecora pascuntur. μῆλα enim *oves, pe-*

cora, & *βόσκω*; *pasco*. Θόη velocitati nomen debet, tanquam θοή. retrahitur accentus, cum nomen fit proprium. Πολυδώρη, quasi *multa donans*, ob ingentia lucra quæ confert mare. Εὐιδνὶς sive *speciosa* nominatur, quia talis est ponti sedati facies. Κερκηὶς, vel ἀπὸ τῦ κέρκυ, quod caudata sit instar piscis: vel à κέρκω, *pecto*, à pectendis capillis. φυλὼ ἱερὴ dicitur ob amabilem aquæ naturam. Πλουτὼ nomen ab opulentia fictum. mater Tantali fuisse traditur. βοῶπις dicitur, quod *magnis & rotundis oculis* esset prædita, hoc est, *formosa*. Junonis epitheton apud Homerum. Hic divitiarum pulchritudo designatur, quas donat navigatio. Περσηὶς à vastando nomen accepit. πέρθειν enim *diripere* est & *vastare*: multas sæpe urbes & longos terrarum tractus absorbet mare. Γάνεια, ἀπὸ τῦ ἱαίνειν, ἤτοι εὐφραίνειν τὸς ἄνδρας, quod *viros exhilaret*, ob voluptatem navigationis. Ἀκτὴ, quasi Ἄκτιη, nomen habet ab ἀκέομαι, *medeor*, ob salubritatem aquarum quarundam. Zetzes, Ἀκτὴ, ἡ ἀγεωπία. Nonnullis ex ἀ, privante & κτίζω, *orno*, quasi *non ornata*. Pro Ἀκτὴ legitur etiam Ἀκτίη, ab ἀκτὴ, *littus*, quasi *littoralis nympha*. Ξάνθη retracto item accentu dicta, quasi ξανθὴ, à *flavo colore*, quem referre aliquando videtur aqua. Eandem & *Xantho* appellat Virgilius. Πλωτὴ, quasi *saxatilis*, quod sub petris & scopulis degit: vel quia fontium quorundam aquæ de rupibus fluunt. Μενεθὼ, à mansione sic dicta, ἀπὸ τῦ μένειν. *Aquam manentem* sive *stagnantem* eo nomine significat. Εὐρώπη, quasi dicat, *latè videns*, pro Εὐρυώπη. Latissimè enim oculis patet aqua. Μῆτις à consulendo appellatur. Prudentia enim & consilio opus est per mare currentibus. Unde & Promethea Oceano amicum finxere poëtæ. Εὐρωνόμη, quasi *latè distribuens* scilicet aquas suas: vel *latè pascens*, nimirum cetos & pisces à νέμω, *distribuo*: *pasco*. Scholiastes ad leges navigantium respiciens τὸν Ἀνομέων exponit. Τελεθὼ à perficiendo nomen adepta est. nam τελέω, *perficio*, cujus futur. τελέσω. hinc Τελεθὼ, quod navigationem perficiat. Κερκήπωλον Scholiastes suo more ἀλληγορίζων, hoc est, ineptiens, sic dictam putat, quod vita defuncti fontanis aquis ablui solent, ideoque crocea veste tanquam pulla indutam fingi ob naufragia. Κρισὴ, Ion. pro Κρισία, ἀπὸ τῦ κρίσεως, *à judicio*, quod necessarium navigantibus, ut prosperè cursum instituant. Notetur duas priores syllabas produci contra legem. Ἀσὴ, pro Ἀσία, Oceani & Tethyos filia, quam ex Pampholyge altera Oceani conjuge natum tradit

Isaa-

Isaacius. Iapeti uxor fuisse traditur, à qua Asiæ nomen impositum. Virgilius 4. Georg.

Atque Ephyre atque Opis, atque Asia Deiopæa.

Ubi Pomponius Sabinus: *Asia quæ originem habuit ab Asia palude, fortè quæ est in Asia. Hinc & poëta primam in Asia producit, cum pro nympha Oceanitide, aut palude accipitur differentiæ caussa, ut distinguatur ab Asia regione.* Hesiodus tamen ἀδιαφόρως primam corripit. Sic dictam volunt ab ἄσαι, quod est *satiare*, vel à *limo*, qui Græcè ἄσις, *quod limo gaudeat*. Καλυψὼ à *tegendo* nomen habet, quod terram fluctibus suis, ut veste tegit. filia Oceani & Tethyos, vel ut aliis placet, Atlantis, quæ regnavit in Ogygia insula & Ulyssem naufragum hospitio excepit. De qua Ovidius:

An grave sex annis pulchram voviisse Calypso
Æquoreamque fuit?

ἱμερόεσσα dicitur, quod *desiderabilis* esset, ἐπιθυμητή. Εὐδώρη, παρὰ τὸ εὖ δωρεῖσθαι, quod bona & eximia largitur. Hanc Εὐρυνόμην ab Homero appellari monet Scholiastes. Τύχη *Fortuna* est, quæ etiam inter filias Oceani numeratur. Fortunam quippe experiuntur variam negociatores, qui se suaque commercia ventorum & fluctuum arbitrio committunt. Unde nonnulli eam finxere inter maris undas velificantem: alii in saxi vertice, montisve cacumine ventis omnibus expositam. Homerus quoque in hymno ad Cererem Τύχῃ ponit tanquam unam ex Oceani filiabus. Hic taxandi Christianorum nonnulli, qui pro insigni navibus suis, aut ædibus, Fortunam, gentili more, inscribunt, quasi à cæca illa Diva haberent, quicquid mercando aut navigando lucrarentur. Ἀμφιρὼ, quæ & Ἀμφιρύη nominatur ab aliis, sic dicitur ab *undequaque fluendo*. Ὠκυρόη, *à celeriter fluendo*, quasi ὠκέως ῥέουσα. Στύξ denique hic nymphæ nomen ob terrorem maris sic dictæ. Oceanitidum omnium dicitur excellentissima, vel propter aquas Stygiæ paludis, quæ honorantur & quæruntur ob singulares earum virtutes: vel ita vocatur, quod præ cæteris fontibus percellat & ad inferos usque dicatur profluere. Propriè fons est in Arcadia è saxis destillans, ἀπὸ τοῦ στάζειν, quod est *stillare*: hinc στὰξ, & Æolicè στὺξ, ut σὺρξ, pro σάρξ, eadem dialecto. Præter has jam memoratas Oceani filias, aliquot alias recenset Homerus, itemque Virgilius 4. Georgicôn, sed nobis sufficerit illa quæ ab Hesiodo nostro posita sunt nomina è Græco idiomate inter-

pretatos esse. De cæteris videatur Eustathius & Servius, itemque Pomponius Sabinus ad prædictos poëtas.

362. *Αὗται δ' Ὠκεανοῦ.*] *Συμπέρασμα* sive conclusio superioris genealogiæ. Præter jam memoratas, quæ natu sunt maximæ, complures etiam alias esse Oceani ex Tethye filias asserit poëta, quod & nos quoque supra ex Homero & Virgilio ostendimus. Nam 4. Georgic. inter Oceani filias itidem ponuntur Drymo, Ligea, Phyllodoce, Nesæe, Speio, Cymothoë, Opis, Beroë, & aliæ, quas ibidem legere est. Ter mille Oceanitidas esse tradit Hesiodus. De his quoque Maro in libro jam citato:

Oceanumque patrem rerum, nymphasque sorores,
Centum quæ sylvas, centum quæ flumina servant.

Ubi Servius: *Aut ducentas nymphas asserit, aut finitus est numerus pro infinito.* Idem & hic dici potest, Hesiodum tria millia pro innumeris posuisse. Harum Nympharum duo facit genera. Unum quod terram incolit; alterum quod lacus. Quæ terram incolunt, earum aliæ montibus præsunt, ut Oreades: aliæ pratis, ut Napeæ: Sunt quæ Dryades & Hamadryades nuncupantur, sylvarum præsides. Quæ stagnorum habitæ sunt Deæ *λιμνιάδες* dicuntur vel *λιμναῖαι*. Theocritus Idyll. 5. *λιμνάδας* appellat. Hinc & Limniace nymphæ nomen ab Ovidio confictum, 5. Metamorph. At quæ fontibus præerant, *κρηναῖαι*, sive *κρηνίδες* vocabantur: quæ puteis, *φρεαλκαῖαι*. *φρέαρ*, *puteus*. Nam crediderunt Antiqui, si quem fontem, vel utilem aquam excavantes reperissent, illud esse harum Nympharum munus, pro quo sacrificia ipsis offerre consueverunt. Oceani filias dixere, quod, ut saniores docent philosophi, ex Oceano per venas subterraneas oriantur fontes; ex fontibus in alveum reductis fluvii. Quemadmodum verò ter mille Oceani & Tethyos esse filias dixit Hesiodus: ita totidem filios utrique fluviorum præsides extare ait, quorum nomina recensere operosum foret homini, sed norunt singuli, qui flumina illa accolunt, vel circumhabitant. Distinguit poëta fontium & aliarum aquarum nymphas, à fluviorum Diis: hos masculino genere effert: illas fæmineo. quod diverso fit respectu pro diversis aquarum partibus, & affectionibus, ut dictum.

364. *Ταυσφυρῆι.*] Aptum nymphis epitheton, quod pedum malleolos longè extendunt, veloces, quasi *μακρόσφυροι*. à *τανύω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *σφυρὸν*, *pedis malleolus*, quod pro toto

toto pede accipitur ſynecdochicῶς. Ὠκεανῖναι.] Quæ & ὠκεανίνιδες, Oceani filiæ.

365. Πολυαστρέες.] Ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένα. Nullus enim ferè terrarum tractus eſt, ubi ſparſim non inveniantur ſtagna aut fontes. Βένθεα.] Τὰ βάθη.

366. Παῖδες.] Ἡσιόδῳ. Ὅμως] Ὁμῶς. Ἐφέπουσι] Καθιᾶσι. Θειάων] Æol. θεῶν, & hoc pro θεᾶς. Ex una enim omnes matre natæ Tethye.

367. Τόσσοι.] Τόσοι. Καναχηδά.] Μετὰ κλόνου πολλοῦ. καναχέω, reſono, ſtrepitum edo.

368. Υἷες.] Υἱοί. Τοὺς.] Οὕς.

369. Τῶν] Ὧν. Ὄνομα] Ὀνόματα. Singulare pro plurali. Ἐνισπεῖν.] Εἰπεῖν, ab ἐνίσσω τὸ λέγω.

370. Οἵ ἄν.] Legitur etiam, ὅσοι. Περναμένοισι.] Περασιτικῶσι.

371. Θεία δ', &c.] Solis, Lunæ, & Auroræ nativitatem recenſet Heſiodus, quorum mater Thia, pater Hyperion fuiſſe traditur. Homerus tamen Euryphaëſſam Solis matrem facit in hymno ejus. Judæi idololatræ Solem venerati ſunt ſub idolo Molochi: ſub ignis forma Perſæ, qui propterea dicti ἡλιολάτραι: ſub oculi effigie & ſceptro Ægyptii, teſte Macrobio: alii aliis ſub modis formiſque. Quinimo Athenienſes Anaxagoram impietatis accuſarunt, nec non exitio damnarunt, quod Solem, quem pro Deo colebant, μύδρον λάπυρον vocaſſet, hoc eſt, *maſſam candentem* ſive *ignitam*. Non tamen ſine cauſſa hæ fabulæ à poëtis confictæ. Thiam Solis, & Lunæ matrem eſſe tradit Heſiodus, quod omnia bona, in quibus hæc eminent, à divina procedant natura & bonitate. Nam Θεία, *divinam* ſignificat. Hac enim bonitate ſua impulſus Deus Solem & Lunam condidit quarta die ad diſtinctionem faciendam inter diem & noctem, ut *ſint in ſigna cum tempeſtatibus, tum diebus & annis*, ut legere eſt Geneſ. cap. 1. verſ. 14. Auroram Thiæ quoque & Hyperionis filiam eſſe docet. Nimirum ex eodem bonitatis divinæ fonte procedit Aurora, qua Sol & Luna. Quid enim habemus, quod à Deo non ſit? Solis autem ſoror eſt dicta Luna, quod eodem tempore cum ſole nata, hoc eſt, creata ſit: vel quod lumen ſuum à Sole mutuetur, ut dictum eſt, & unà cum Sole appareat. Eſt enim Aurora nihil aliud, quam lux præcedens Solem, ab eoque promanans, quæ Solem citò oriturum nunciat mortalibus. Unde & portari Solis vehiculo dicitur,

citur, lucemque præbere Diis hominibuſque. Pro Dea habita fuit, in quam & hymnus extat Onomacriti. Pater horum omnium Hyperion dicitur, quod ad hiſtoriam refert *Diodorus*, qui ſcribit Hyperiona Solis, Lunæ, & cæterorum aſtrorum motus horaſque ſumma cura obſervaſſe, & à ſe percepta, cæteris quoque popularibus noſcenda prodidiſſe: ideoque horum parentem dictum fuiſſe, velut ipſorum naturæ contemplatorem. Erat autem Hyperion, ut idem tradit, Saturni frater, Cæli, vel ut alii, Titanis filius. Unde & Sol ipſe ſæpius Titan à *poëtis* vocatur. Ita & *Hyperion*, qui pater Solis eſſe dicitur, non raro pro ipſo Sole accipitur. Cicero in prognoſt. *Vt cum Luna means Hyperionis officit orbi.* Alias Hyperionides etiam cognominatus, quanquam minus frequenter, ut notat Giraldus. Apud Homerum ſæpe Solis adjectum eſt, ut Odyſſ. 1. ὑπειρε-ϕ᾽ ἠελίοιο. Sic autem dicitur Sol teſte Euſtathio, ὑπερ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι, καὶ περιπολεῖν τὸν κόσμον, *quod ſupra nos ſeſe moveat, mundumque luſtret univerſum.* Epitheton Solis pro parente ejus obtruſere poëtæ. Quid quod ἥλιον nonnulli dictum volunt ex Hebræo עלי, aut Arabico علا, *ſuprà*, unde Ionica dialecto ἤλι, & cum aſpiratione ἥλιϕ, ut idem ſit, quod ὑπερείων, *ſupra nos gradiens.* Ita ſentit doctiſſimus Hoelzlinus in notis ſuis ad Apollonium. Θεία.] Zetzes ſuo more ineptiens *Thiæ* nomen deducit à θέω, *curro*, cum divinam ſonet. vide ſupra. Ἠέλιον.] Ἥλιον. Μέγαν.] Vide quæ in principio hujus libri dicta. Λαμπρόν τε Σελήνην.] Splendorem ſeu lucem à Sole mutuatur. Unde Solis filiam dixit Euripides. Non quod per ſe omni luce careat Luna, ſed ea tam debilis eſt, ut vix noſtros ad viſus pertingat.

372. Πάντεσσι.] Πᾶσι. Ἐπιχθονίοισι.] Ἐπιχθονίοις, ἄγαν, διὰ πάντων. Φαεινή.] Λαμπρή.

373. Τοί.] Οἱ. Ἔχουσι.] Καλίχουσι.

374. Ὑπόδυηθεῖσα.] Συνελθοῦσα. ὑποδύνω, *concumbo.* quod verbum à lexicographis omiſſum.

375. Κρείῳ δ᾽, &c.] Dicitur hoc loco Eurybiam peperiſſe Creio Cæli & Terræ filio, Aſtræum, Pallanta, & Perſen, qui poſtremus ſcientia cæteros præcellebat. Corrigendus hic obiter locus, quod & ab aliis monitum: Κρείῳ δ᾽ Εὐρυβίη. Nam Creus nomen viri eſt, poniturque in catalogo filiorum Cæli & Terræ. ut videre eſt ſupra verſ. 134. Eurybiæ autem nymphæ mentio fit verſ. 239. quæ Ponti & Terræ filia fuiſſe traditur, ἀδε-

ἀδάμαντ]ος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσα, ut ibidem dicitur. Per Κρεῖον intelligi putat Scholiastes elementorum sive rerum naturalium post chaos discretionem divina potentia factam, quæ cum maxima sit latissimeque pateat, Εὐρυβίης nomine designatur. Supra, Ponti & Terræ filia appellatur, qua voce maris latitudo & vis immensa significatur, cum non tantum cæli & astra, sed & terra & maria eadem illa Dei virtute creata sint. Astræi verò nomine Astrorum generationem significat poëta, τὴν γέννησιν τῶν ἄστρων, inquit Zetzes. Ferunt Astræum hunc cum Aurora concubuisse, ac ex ea genuisse Astræam virginem; nec non ventos omnes, quos, cum fratres adversus Jovem bella movissent, armavit & insuper emisit, de quibus in sequentibus agit poëta. Πάλλαντ]ος autem nomine motus astrorum denotatur. nam πάλλειν *vibrare* est. Astra enim, ut & reliqua corpora cælestia perpetuò moventur: cum terra stet immota. Persen quoque genuit Eurybia, quo significatur astrorum ἀμπερώσις sive transvectio ab oriente in occidentem. Et quia astrorum scientia cæteris præcellit propter subjecti præstantiam, certitudinem & dignitatem, hinc Perses dicitur præcellere omnes peritia, quoniam ad motus astrorum cognoscendos multa opus sit experientia. Eurybie igitur fuerit divina omnipotentia: Κρεῖ], ipse Deus rerum omnium conditor & ordinator, quem νοῦν appellat Anaxagoras διακοσμοῦντα τὰ πάντα, à κρείω, τὸ ἄρχω, *moderor*, *impero*. Κρείῳ.] Lege Κρείῳ. Εὐρυβίη.] Vera lectio est Εὐρυβίη. Magna quædam vis intelligitur lateque diffusa. Τίκτεν.] Legitur etiam, τίκτεν ἐν φιλότητι.

376. Ἀστραῖον.] Nomen viri, ἀπὸ τῶν ἄστρων. Fuit & unus Gigantum, qui contra Deos arma sumpsit, de quo poëtæ. hinc & μίγαν vocat. Πάλλαντα.] Πάλλας, αντ]ος, nomen herois, à πάλλω, *vibro*, *agito*. Δῖα θεάων.] Pro θεῶν. δῖα vim superlativi habet.

377. Πέρσῃ.] Πέρσης, nomen viri, à πέρθω, *expugno*, *vasto*. Ὃς ἐν πᾶσι.] Legitur & ὃς πάσαις, vel πάσῃσι. Μέλεσσιν.] ἀοιδοῖς. Ἐδμοσύνῃσιν.] Ἐδμοσύνας, id est, πᾶς ἐμπειρίας.

378. Ἀστραίῳ δ'.] Ventorum origo, quos Astræo peperisse dicitur Aurora. Etiam ventos pro Diis coluisse Veteres ex Orpheo liquet, qui hymnum iis adolet cum suffitu thuris. Sic Græci, cum Persæ descenderent in Græciam, ventis aram in Thyia posuerunt ad arcendam & expiandam Deorum iram, Idem de Athenienfibus, Pamphyliis, Calabris, Thuriis, & aliis

gentibus legitur, qui templa ſtatuerunt ventis, & ſacra eis fecerunt, quod & Euſebius refert ex eorum Theologia in præparatione Euangelica. Æneas etiam apud Maronem, *Zephyris felicibus albam pecudem immolavit:* inter Romanos Circio vota fecit Auguſtus, ne Galliam infeſtaret. Quatuor autem ventos nominat poëta, Argeſten, quo Eurum ſignificari vult Scholiaſtes, Zephyrum, Borean, & Notum. Alii tres tantum ab Heſiodo poſitos ajunt. nam Argeſten epitheton Zephyri eſſe volunt. Hos Aſtræo & Aurora natos fabulatur vates noſter, quod ex aſtrorum obſervatione eorum flatus præcognoſcuntur ab iis, qui rerum illarum periti ſunt: vel quod ſecundum diverſos aliorum aſtrorum ortus & occaſus, nec non è diverſis mundi partibus venti ſpirant, ut docet Ariſtoteles lib. 2. Meteorolog. Hinc auctor noſter in Oper.

Εὖτ' ἂν Πληϊάδες Διὸς ὀβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύνει ἄητος,
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἐχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Quando Pleiades robur validum Orionis
Fugientes occiderint in obſcurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum ſtridunt flamina,
Neque amplius tunc naves habe in nigro ponto.

Nam Orion ortu ſuo tempeſtates concitat. Unde *nimboſum* appellat Virgilius. Et idem 1. Georgicon:

Præterea tam ſunt Arcturi ſidera nobis,
Hædorumque dies ſervandi, & lucidus anguis,
Quam quibus in patriam ventoſa per æquora vectis
Pontus & Auſtriferi fauces tentantur Abydi.

Unde quam neceſſaria ſit non ſolum agricolis, ſed & nautis aſtrorum cognitio, vel hinc liquet, prudenterque fabulati ſunt poëtæ ex Aſtræo & Aurora natos eſſe ventos, cum eorum ratio ferè ex Aſtrologia & certis anni tempeſtatibus dependeat. Fuit autem Aſtræus Titanum unus, qui contra Deos arma ſumpſerunt. Quò reſpiciens Neptunus, ita Æolios fratres increpat apud Maronem: *Tantane vos generis tenuit fiducia veſtri.* Nec ſine cauſſa ſubdit poëta Aſtræum quoque ex Aurora ſuſcepiſſe Luciferum & aſtra. Per Luciferum intelligitur ſtella, vel genius ſtellæ illius præſes, quem pro Deo coluerunt Gentes. unde *Φωσφόρια* feſtum à Plutarcho memoratum, & Phoſphori fanum apud Gaditanos fuit. Veneris ſtellam dixere Veteres, quod

quod modicè calefaciat & humectet. Utrumque ad generationem requiritur. Aſtræo natus fingitur, quod ab aſtrorum conditore Deo ſtellarum acceperit naturam, hoc eſt, igneam. Auroræ item filius dictus, quod cum ea, & quaſi ex ea naſci videtur. *Ben Scachar* ab Eſaia vocatur cap. 14. verſ. 12. hoc eſt, *filius auroræ* ſive *diluculi*. Sic Balſaſarem appellat Propheta Babyloniorum regem, qui cum ſupra alios reges, ut Lucifer inter aſtra emineret, & eluceſceret, juſto Dei judicio, imperium omne, majeſtatem, & claritatem ſuam repente amiſit. Hallucinantur interpretes nonnulli, meritoque à magno Theologo carpuntur, qui de caſu Diaboli eo in loco agi putant, & Luciferi nomine Dæmoniorum principem intelligi volunt. Nec Lucifer tantum Aſtræi & Auroræ filius, ſed & reliqua aſtra, tam ſtellæ fixæ, quam errantes, quarum nonnullæ heliacè, hoc eſt, *matutino ortu emergunt*. Ἄνεμους.] Hic ventos cardinales recenſet poëta quatuor, vel ut alii, tres, Orpheum hac in parte ſecutus, qui tres tantum nominat. Καρτερόθυμους.] Ita eos vocat ob vires.

379. Ἀργέστεω.] Alii diſtinguunt hunc ventum à Zephyro: alii epitheton eſſe dicunt Zephyri. Heſychius Ἀργέστεο νότιο exponit, ταχέος. Salmaſius ad Solinum nihil impedire putat, quo minus intelligatur *albus Notus*, quomodo & eum vocat Horatius lib. 1. Od. 7. Ζέφυρον.] Zephyrus, quaſi Ζωοφόρος, quod *vitam afferat plantis & floribus*. unde *maritus Floræ* dicitur à poëtis. Subſolano adverſus flat ab occidente. Βορέαν.] Ab axe ſpirat Septentrionali, ſermeque ſudum invenit cælum, unde & αἰθρηγενέτης Homero. Αἰψηροκέλευθον.] Sic vocat Borean, quod rapidus ſit ventus, viamque ſuam celeriter conficiat. αἰψηρὸς enim *velox*, & κέλευθος, *via*. H. Stephanus λαιψηροκέλευθον legit, à λαιψηρὸς, quod Heſychio idem eſt, quod αἰψηρὸς, præfixo λ.

380. Νότον.] Ventus eſt à meridie flans, & pluvius, ἀπὸ τοῦ νοτίζειν, hoc eſt, ab *humore* ſic dictus. Θεῷ ἠοῖ.] Aſtræo Aurora.

381. Ἑωσφόρον.] Dicitur Ἑωσφόρος, *Lucifer* Latinis, quod *lucem ferat*. cum veſperi emergit, *Veſperugo*, vel *Heſperus* appellatur. Eadem eſt ſtella, ſed mane cum Solem antecedit, ei albus tribuitur equus: veſperi cum eundem ſubſequitur, furvus. Sic dicitur ὄφρα τὸ φέρειν τῷ ἕω. Nam ut Aurora Solem afferre dicitur: ſic & Lucifer Auroram, unde filius ejus eſſe

fingitur. Ἠερίγενεια.] Sic vocatur Aurora, quod mane naſcitur, ab ἦερι, *manè*, & γίνομαι, *naſcor*. Clariſſ. Hoelzlinus, ſic dictam putat, ab ἠὴρ ſignificante *caliginem*, quaſi *caliginis filiam*, quod è nocturnis tenebris velut naſci videatur.

382. Λαμπετόωντα.] Pro λαμπετῶντας poëticè, inſerto ο ante ω. Τά τ' ἠεροὺς ἐςεφάνα.] Structura inſolens. τὰ pro τοῖς, & hoc pro οἷς, Ionicè. Sic & Homerus Iliad. 6.

Ἐν ᾗ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' ἠερόυς ἐςεφάνωται.

Nec proſæ ſcriptoribus inuſitatum: στεφανοῦν τὰ ἀριςεῖα, dixit Philoſtratus, pro, *ornari præmiis*, quæ merentur οἱ ἀριςεύσαντες.

383. Στύξ δέ.] Stygis & Pallantis ſobolem enarrat poëta, Zelum, Victoriam, Robur & Vim. Nam Pallas aſtrorum motus deſignat, Styx aquam, quæ duo ſi conjungantur ac in unum miſceantur, ſingulares in animis hominum excitant virtutes. hinc zelus, robur, vis, quæque per ea acquiritur in bello, victoria. Per zelum intelligit æmulationem ſive ſtudium illud ac deſiderium, quo animus excitatur ad honeſtiſſimum quodque facinus ſuſcipiendum, à ζέω, *ferveo*. Talis fuit ardor ille, quo excitatus Themiſtocles dicebat: οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν Τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον, *non dormire me ſinit Miltiadis tropheum*. Et Niſus apud Virgilium lib. 9.

——— *Diine hunc ardorem mentibus addunt*
Euryale? an ſua cuique Deus fit dira cupido?
Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum
Mens agitat mihi, nec placida contenta quiete eſt.

Robur & Vim, cum in bello plurimum poſſint, in Deos quoque transformarunt gentium poëtæ, nec tantum Jovis, ſed & Martis comites eſſe finxerunt. Nec minus Victoria ut Dea culta, quam Stygis & Pallantis filiam ſtatuit Heſiodus: alii Acherontis, aut Terræ filiam dixere. Scribit Phurnutus Victoriam πάρεδρον Minervæ datam, quæ & in bello adverſus Gigantes opem tulit. Nec ſine cauſſa id fictum. Nam ut Euripides ait in Phæniſſis: Τὸ νικᾶν ἐςι πᾶν εὐβουλία. *Conſilia recta proferunt victoriam*. Sunt qui tradant parvulam adhuc Minervam ab Jove nutriendam traditam Pallanti Lycaonis filio, qui eam cum filio educavit: filiam adultam Minerva in Deorum numerum rettulit, & Νίκλω, id eſt, Victoriam appellavit: ſe verò ab educatore Pallada dici voluit, ut Dionyſius ſcribit primo hiſtoriar. libro. Colebatur Victoria à Veteribus pingebaturque, ut in antiquis num-

nummis & marmoribus videre eſt, alata, volans, coronam vel palmam proferens, nonnunquam & laurum. Sic eam carmine ſuo deſcribit Prudentius Gentium ſtultitiam irridens:

Vincendi quæris dominam? ſua dextera cuique eſt,
Et Deus omnipotens, non pexo crine virago,
Non nuda ſuſpenſa pede, ſtrophioque recincta,
Nec tumidas fluitante ſinu veſtita papillas.

Hæc autem Diva illi parti prodeſt, cui Jupiter faverit, bellorum omnium ſummus præſes ac moderator, ſine cujus præſidio & ductu vana ſunt omnia. Dicitur Styx Oceani filia, quoniam omnia flumina & fontes ab Oceano originem ducunt, & ad eum recurrunt, ut ſupra oſtenſum. Pallanti nupſit Cræi & Eurybiæ filio, ob aſtrorum & corporum cæleſtium motus, à quo cælitus hæc dona proficiſcuntur, & ad nos dimanant. Nam Cræi & Eurybiæ nominibus divina intelligitur vis & imperium in omnes creaturas. Hinc & Jovi ſemper adeſſe dicuntur hæc numina, neque ſeparatas ab eo habere ſedes: imo nullam eſſe viam qua non illis præeat Deus: Ὁ γὰρ ἐφόρων χῶρος, inquit Scholiaſtes, τὸν αὐτὸν ἐστι τούτων, ἀλλ' ἀνωθεν ἡμῖν ἐπιπέμπει τὸ κράτος, καὶ ἡ νίκη, καὶ ἡ θεοπλέκτου συμμαχία. Deinde nec certas & fixas cæli partes habent, quia ab omnibus coluntur, & apud omnes inveniuntur. unde & *Dii communes* appellantur, poſſuntque, ſi Jovi viſum, utrique in bello parti favere.

384. Καλλίφυλον.] Ex parte totam formoſam innuit. Μεγάροισι] Pro μεγάροις. τὸ μέγαρον, *domus*, proprie *ampla*, à μεγαίρω, quod magnis invideri ſoleat.

385. Βίλω.] Βίαν. Ἀειδείκελα.] Λαμπρόφωτα. Dicitur ἀειδείκελος, ὁ ἄγαν δεδειγμένος, *qui multum oſtenditur, inclytus.*

386. Τῶν] Pro ὧν. Ἀπάνευθε.] Χωρὶς. Ἕδρη] Ἕδος.

387. Ὅππη.] Pro ὅπῃ metri gratia. Ἠμυδίς.] Πρηγεῖται. Nihil proſunt zelus, robur, vis, & ejuſmodi dona in bello, niſi exercitui præeat Deus. Quod & regius pſaltes non ſemel indicat in Canticis ſuis.

388. Ζηνὶ.] Διΐ. Βαρυκτύπῳ.] Τῷ βαρέως τονοῦντι, ἤγουν, βροντῶντι. Ἑδριόων).] Pro Ἑδριάων), per epentheſin poëticam ι, ab ἱδρίσσομαι, τὸ καθίζω. Sedere apud Jovem dicuntur, qui ipſi ſunt intimi quaſique domeſtici.

389. Ὡς γὰρ ἐβάλλοντο.] Nunc porro narrat Heſiodus, quomodo in pugna Jovis, cæterorumque Deorum adverſus Gigan-

tes

tes seu Titanes se gesserit Styx, nempe ipsam sibi & liberis suis prudenter consuluisse, quod ante omnes promptam Jovi adversus Titanas opem tulerit. Qua de caussa Jupiter quoque hanc illi nobilitatem & dignitatem concessit, ut sanctissimum jusjurandum per Stygem Dii haberent. Quod & Homerus testatur lib. 5. Odyss.

Ἴσθι νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.
Hoc sciat & tellus & vasti regia cæli,
Quæque Stygis de fonte fluit veneranda unda,
Quæ juramentum est superis numenque beatis.

Et Virgil. 6. Æneid. —— *Stygiamque paludem,*
Dii cujus jurare timent & fallere Numen.

Alii tamen honorem illum Stygi datum volunt, quod conjurantium Deorum adversus Jovem, cum illum vincire voluerunt, insidias patefecerit, ut sensit Isaacius. Porro orationem describit poëta, qua usus est Jupiter, cum ad se vocasset Deos, quæ partim est ἐλεγκτική, partim προτρεπτική. Tantum scilicet abesse ait, ut honorem alicui Deorum sit adempturus, qui in hoc, quod instabat, Titanico certamine, pro ipso fortiter pugnaret, ut multo majorem gloriam sit reportaturus: quinimo siquis forte Saturno regnante vixisset inglorius, nulloque habitus fuisset loco, eum summo fore in honore inter Deos immortales. Jupiter hic βραβευτικῶς sive munerarium agit, qui non tantum, ut bonus agonotheta certamen proponit suis, sed & præmia strenuè pugnantibus, velut Deorum rector decernit. Qui Physicè hanc fabulam interpretantur, per Titanomachiam intelligunt elementorum inter se discordiam, sive litem, quam Deus naturæ auctor diremit, segregando ea, & singulis locum suum & decus assignando. Prima autem ad Jovem venit Styx, quo nomine aqua intelligitur ob vetustatem ejus & celebritatem, quia primum separatæ sunt aquæ, quæque initio universam obtegebant terram, in alveum reductæ coiere: pars in aërem subvecta ad superos contendit, ex qua nubes constant. Scholiastes: Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ, ὅτι πρώτον ἐχωρίσθη τὸ ὕδωρ τοῦ χοὸς ἐπικαλύπτον, (sic legendum, non ἐπικάλυπτον) καὶ πρὸς τὸ ἀέρος ἀνεδραμεῖν. ἐπὶ τῷ γὰρ κεῖται τὸ ὕδωρ. Sunt qui non incommodè moralem ex hac fabula doctrinam eliciunt. Cum enim Styx divinum consecuta sit honorem, eo quod Jovi adver-

adverſus Titanas fuerit auxilio, vel quia Jovi inſidias indicaſſet, eo ſignificant antiqui, principes, præſertim rectè gubernantes à ſingulis nationibus eſſe pro viribus in imperio retinendos; tum etiam principes ipſos munificos eſſe oportere erga illos, qui ſceleratorum proditiones & inſidias patefaciunt, qua re nihil poteſt eſſe ſanctius, neque ad ſervandas civitates accommodatius. Tzetzes & aliam ſuggerit doctrinam, nempe hanc: qui triſtis eſt ob delicta ſua, & Stygiam metuit paludem, ſive, pœnas infernales, is bellum inferre debet Titanibus, id eſt, pravis affectibus ſuis, eoſque Deo, & rectæ rationi ſubjicere, quo certamine feliciter peracto ab excellentiſſimo Deo honorem conſequitur, & vitæ immortalitatem. Ὧς.] Οὕτως. Ἀφθίτῳ.] Ἀφθαρτῷ, ex α privante & φθίω vel φθίνω, *corrumpo*. Ita vocatur Styx, ob perennem ejus fluxum, & incorruptibilitatem. Ὠκεανίνη.] Patronymicum. Tryphon paronyma vocat, quod maſculina non habeant ab eo deducta.

390. Ὀλύμπιῳ.] Ὁ Ζεύς. Ἀστεροπῆος.] Ἀστραπῆ.

391. Ἐκάλεσσε.] Geminatur conſonans ob metrum.

392. Μετὰ εἶο.] Σὺν αὐτῇ.

393. Ἀποφθιόσθαι.] Sic legendum, non ἀποφθίσθαι, præeunte Heſychio. ἀποφθίειν, *deſtruo*: hic, *vi ſpolio*, vel ſimpliciter *adimo*. Γεραίων.] Id eſt, πρεσβύτερον.

394. Ἐξέμεν.] Inf. Ion. pro ἔξειν. Τοπάρ.] Τὸ αὐτίκα.

395. Ὑπὸ Κρόνου.] Ἐπὶ Κρόνου, *Saturni tempore*, vel *Saturno regnante*. Ἀγέρας.] Ἀντὶ γερῶν. τὸ γέρας, *præmium, munus*.

396. Ἐπιβησόμεν.] Inf. Ion. pro ἐπιβήσεσθαι, quaſi aſcenſurum eſt, id eſt conſecuturum. Ἧ θέμις ἐστί.] Ὡς δίκαιόν ἐστι.

398. Μήδεα.] Τὰ βουλεύματα. Πόντου.] Nimirum Jovis, vel Oceani.

399. Τὴν δή.] Pro τοῦτον ὄν, Styga. Τίμησε.] Pro ἐτίμησε. Πρέσβα.] Id eſt, ἐξαίρετα. πρέσβος, *excellens*.

400. Ἔθηκε.] Ἐποίησε. Μέγαν ὅρκον.] Φοβερόν. Ἔμμορε.] Ἔνειμε.

401. Ἐός.] Σφέτερος. Μετωπίδας.] Id eſt, σωματίδας, à μετωπεῖον. Poſtremam ſyllabam ας corripit Dorum more.

402. Αὖτως.] Ὁμοίως. Διαμπερές.] Διὰ πάλης. ex gemina præpoſ. & πέρας, *finis, terminus*. Ὑπέσχη.] Ab ὑφίσχομαι, *polliceor*.

403. Μέγα.] Μεγάλως. Κρατεῖν τε ἀνάσσειν.] Ἐκ τῶν βασιλέως.

404. Φοίβη δ' αὖ.] Latonæ generationem recenſet poeta, quam

quam Cæi ac Phæbes filiam esse tradit. Idem & Ovidius testatur lib. 6. Metamorph.

Quoque modo audetis genitam Titanida Cæo
Latonam præferre mihi.

Fuit autem Cæus ille Gigas, Titani, vel ut supra dictum, Cæli & Terræ filius. De quo etiam Virgilius lib. Georg. 1. nec non Æneid. 4. ubi de Fama loquens inquit:

Illam Terra parens Cæo Enceladoque sororem
Progenuit.

Phœbe non hic Luna est Latonæ filia, sed mater, eoque nomine designatur divina mens sive bonitas, quæ pura est, & malitiæ omnis expers, corporum cælestium & sublunarium architectatrix, quibus universis suam bonitatem etsi dispari gradu largitur, neque quicquam est boni, quod non à divina illa bonitate cælitus proficiscitur. Unde φοίβη, à puritate & splendore nomen habet. Talis est natura divina, sicut & Solis, qui & inde dictus est φοῖβος, à puritate luminis. Consideratur ergo divina mens sive bonitas, ut mundi opifex: Latona quam genuit, materies universi est, quæ λήθη sive Latona ἀπὸ τῆς λήθης dicta est, vel quoniam, antequam lux foret, omnia in tenebris delituerint: vel quia, ut Platonici volunt, rudis illa indigestaque moles innumeris latuit seculis, usque dum mundi ille architectus omnibus in ordinem reductis, singulis suum tribuit decus: unde & cum cæruleo peplo introducitur, quod invisibilis fuit illa materies & informis: sed grata demum, suavisque extitit Diis hominibus, ubi singula in ordinem redacta suis formis enituere. Zetzes per Latonam intelligit omnium malorum oblivionem quæ filia est Cæi & Phæbes, hoc est, superni luminis, quia de cælo advenit, quæ cum plena sit spei & pulchritudinis, ab humanis calamitatibus nonnihil offuscatur, sed tandem divina ope adjuta eas superat, dissipatque adversa omnia. Atque ideo Latonam Apollinis matrem finxere Veteres, quod Musica, cujus auctor est Apollo, malorum omnium oblivionem inducat. Qua de caussa blandam Diis & hominibus semper existere ait poëta. Qui per Latonam Terram intelligunt, cui Juno diu obstitit, ne Phœbus & Diana nascerentur, iis Juno est aër, qui humidus supra modum, gravisque existens erat impedimento, quo minus duo lumina viderentur ob densitatem, sed ubi vis Neptuni concessit, ut terra quæ sub aquis latebat, siccaretur, continuo peperit Latona. nam cessantibus nebu-

nebulis apparuerunt duo lumina Solis & Lunæ. Φοίβη.] Phœbe, à φοιβὸς, quod Heſychio καθαρὸς, λαμπρὸς. Unde & Phœbi, id eſt, Solis nomen. vide ſupra. Πολυήρατον.] Id eſt, πολυέρατον, ἢ πολλοῖς ἐρασμιον. Εὐνῇ.] Κοίτῃ, λέχῳ. quo nomine coitum deſignat metonymicè.

405. Κυσαμβίη.] Κυπαιρίη, id eſt, ἐν χαρᾷ ἴσχουσα. Ἤπειτα.] Pro ἔπειτα, per Diaſtolen poët.

406. Κυανόπτωλος.] Μελανόπτωλος.

408. Ἀγανόπατον.] Γλαφύπατον. fit ἀγανὸς ex α epitatico, & τὸ γάνος, *letitia*. Ἐντὸς Οὐλύμπου] Ἐν τῷ ἱερῷ.

409. Γείνατο δ'.] Deſcribit his verſibus generationem Hecates, quam Aſteriæ & Perſei filiam eſſe tradit. Aſterie autem Phœbes & Cæi filia, Latonæ ſoror fuit. Hæc ſi hiſtoricè conſideretur, filia fuit Cæi Titanis filia, quæ poſt vitiatam Latonam à Jove dilecta eſt, à quo in aquilam verſo compreſſa Herculem ei peperit: ſtupratam Jupiter Perſeo tradidit, ex qua ſola nata ſit Hecate, quæ ideo μονογενὴς ab Heſiodo vocatur, quia unigeniti ſine fratribus plus honoris aſſequuntur, ut ait Heſiodi interpres, & ſint etiam ditiores. Phyſiologi per Aſterien aſtrorum ſubſtantiam, motus & pulchritudinem, imo ipſam ſcientiam aſtrologicam, & ex ea futurorum prædictiones deſignari volunt, quæ ex corporum cæleſtium motu & trajectione percipiuntur. Hanc Perſes Solis, & Perſæ nymphæ filius uxorem duxiſſe traditur, poſtquam à Jove compreſſa eſſet. Perſes autem Sol eſt, maritus & rex aſtrorum, ad cujus ortum & occaſum oriuntur & occidunt ſtellæ. At cum ſtellaris etiam naturæ ſit Luna, rectè omnino ab Aſteria progeneratam eam fabulantur poëtæ, quam & Hecaten appellat Heſiodus. Quæ & ipſa nunc hiſtoricè, nunc phyſicè ſpectatur. Priori modo Perſei regis filia fuit; quæ patre interempto Æëtæ patruo nupſit, atque Medeam illi peperit & Circen; fœmina animi planè viridis, & venationibus addictiſſima, quæ prima dicitur inveniſſe mortiferas, ac venenatas radices, fuitque veneficiorum peritiſſima, & earum rerum, quæ vim medendi haberent, ut tradit Apollonii Scholiaſtes in 3. Argonauticorum, ubi etiam ſacrificia deſcribit rituſque, quibus invocabatur Hecate. Poſteriori modo φυσικῶς Hecate fuerit Luna, quæ & eadem cum Diana & Proſerpina, ſed diverſa χίσει. Nam in cælo Luna dicitur, in terris vel ſylvis Diana; apud inferos Proſerpina. Ita ut Hecate triplicis poteſtatis nomen ſit. Unde *tergeminam* eam vo-

vocat Virgilius in quarto Æneid. cum ob alias cauſſas, tum ob triplicem, quam non modo in cælo, ſed etiam in terra & aquis exerit poteſtatem, cujus officia & vires deſcribit Heſiodus. Honorata dicitur à Diis omnibus & hominibus, quod in Solo & Luna maximam vim decuſque poſuit univerſi conditor, ut & ipſe teſtatur Moſes cap. 1. Geneſ. verſ. 14. Veteres qui Jovem rerum omnium moderatorem faciunt, cum commoda omnia & incommoda ab eo proficiſci intelligerent, vim illam, quæ occultè per aſtra ad inferiora corpora agens deſcenderet, Hecaten Jovis & Aſteriæ filiam nuncuparunt: qui vero Solem omnia proſpicere, omniaque audire crediderunt, & omnibus moderari, illi Perſæ filiam Hecaten vim illam prædictam dixere. Perſes enim Solis filius eſt, vel Sol ipſe. Ita ut Hecates nomine τλὼ εἱμαρμένην, vel τύχην, hoc eſt, fatum ſive fortunam videantur intellexiſſe, quo nomine & ipſa vocatur ab Onomacrito in hymnis. Unde & *triformis* dicta, ob tres quæ finguntur Parcæ. Quanta vero cultoribus ſuis bona conferat Hecate, in ſequentibus docet poëta. Nam primo divitias & honores largiri creditur ritè vocata. Unde & Proſerpina, quæ eadem cum Hecate, Plutonis, hoc eſt, Ditis uxor ſecundum fabulas eſſe fingitur, cui terra interior, quæ metallis, auro & argento diteſcit, conſecrata eſt. Quæ & ratio fuit, cur divites Hecatæ ſacrificarent, & ſingulis menſibus in triviis cænam collocarent, quam per noctem pauperes eo convenientes devorabant, Hecatenque ediſſe dicebant, cujus ritus meminit Ariſtophanes in Pluto. Idem Heſiodus in Dieb. eum magno cum lucro reverſurum affirmat, qui Deam hanc ritè coluerit, fauſtiſque diebus ad opus fuerit egreſſus. Ἀστερίην.] Ion. Ἀστερίαν, ab ἀστὴρ, *ſtella*. Εὐώνυμον.] Quaſi dicas, *boni nominis, celebrem*, eo quod è Titanibus orta eſſet; vel ob claritatem aſtrorum. Scholiaſtes quoque *lævam* exponit, quem conſule. Πέρσης.] Hic *Perſeus* ab aliis vocatur. Unde *Perſeis* dicta Hecate ab Ovidio lib. 7. Metamorph. & *Titania*, quod Titanum unus eſſet Perſa.

410. Ἠγάγετο.] Attic. pro ἦγε, *duxit*. Ἐς μέγα δῶμα.] Sic aulam vocat. Κικλήσκῃ.] Pro ἵνα κληθείη, *ut vocaretur*, & reipſa eſſet. Ἄγκλιν.] Γωνίαιον, ex α ſignificante ὁμοῦ, & κλίνη, *cubile*.

411. Ὑπερκυδαμένην.] Paulo ante dixit, κυδαμένην. Ἑκάτην.] Sic dicta putatur, vel ab ἑκὰς, id eſt, *centum*, quod innumeras habere vires crederetur, *centenario* Græci ſæpè infinitum

nitum designant numerum : vel ab ἑκὰς, *longè*, quia in longè dissita operetur. Unde & ἑκάεργος dici possit, ut Apollo ἑκάεργος. Τῷ.] Ἧν. Περὶ πάντων.] Ὑπὲρ πάντας.

412. Πόρεν.] Ἔπορεν, à πορέω, τὸ παρέχω. Οἱ.] Αὐτῇ.

413. Μοῖραν ἔχῃν.] *Vt haberet partem*, hoc est, *potestatem*, τὴν ἐξουσίαν.

414. Ὑπ' ἠερόεντι.] *Sub cælo*, non, *à cælo*. De hominibus loquitur, qui & Hecaten divinis honoribus prosequuntur. Ἔμμορε.] Μέτοχος, per metathesin, à μείρω, *partior*, *sortior*.

415. Τετιμένη.] A τίω, pro τιμῶ, *honoro*.

417. Ἔρδων.] Θύων. Ἱερὰ καλά.] Id est, *sacra eximia*, seu *prospera*. Uno verbo hoc Græci dicunt καλλιερεῖν. Καὶ νόμον.] Modum rituque placandi Hecaten describit Apollonius lib. 3. Argonaut. qui cum magici sint, & superstitionis pleni, hinc Lunam sive Hecaten invocare solent magi & venefici, ut videre est apud Theocritum in Pharm. Euripidem in Medea : Virgilium 4. Æneid. & aliis in locis. Ἰλάσκηται.] Ἐξιλάσηται.

418. Κικλήσκῃ.] Καλεῖ. Ἔασι.] Pro εἰσὶ, Imperf. pro præsenti.

419. Ὧι.] Pro ᾧπερ. Ὑποδέξῃ.] Pro ὑποδέχῃ.

420. Ὄλβον.] Id est, πλοῦτον, εὐδαιμονίαν. Ὀπάζοι.] Παρέχοι ἄν. Δωσαμένης πάρεστιν.] Lunam respicit, cui mirandas virtutes tribuere Græci. Notat Scholiastes ideo Hecaten ab Hesiodo tantopere celebrari, quod, ut credit etiam Pausanias, summo in honore apud Bœotos fuerit. Ascra autem vicus Bœotiæ, ubi habitabat Hesiodus.

421. Ὅσοι γῆ, &c.] Amplificat honores Hecatæ poëta præ cæteris Cæli Terræque filiis. Etenim tantos esse illos affirmat, ut qui singulis tributi sunt Diis, eorum omnium cumulus in Hecaten sit collatus, cui Jupiter in generali illa munerum distributione inter Deos facta, nihil ademptum voluerit, sed eodem loco esse jusserit, quem ab initio obtinuerat inter Titanes. De hac imperiorum distributione supra locutus est Hesiodus. Dii primores vocantur Titanes, quod Cæli Terræque sint filii, ex quibus Dii cæteri hominesque sint nati, ut testatur Homerus in hymno in Apollinem. Quin & Onomacritus in hymno in Titanes, omnium illos animalium fontem appellat, quæ ubique habitant : item ἡμιτέρων προγόνους παλαίους, ut ibidem loquitur. Nimirum physicè sic res appellantur humanæ. Cum enim tempus è cælo natum sit, & ex annuo solis cursu, resque in eo

agantur, & per id naſcantur, quæ generationi ſunt ſubjectæ, hinc Titanes eſſe apud inferos, & eoſdem patres hominum & Deorum finxere poëtæ. Quin & Sol *Titan* dictus, & Luna *Titanis*, nec non aſtra ipſa *Titania* à Marone appellantur, Æneid. 6. quæ cum ſupremum mundi locum occuparint, non mirum videri debet, ſi Hecaten, quæ Luna eſt, & unica, non minorem inter Titanas poteſtatem conſecuta ſit, ſed multo ampliorem ſublunaribus corporibus, cum vires ſuas extendat in elementa omnia ſibi ſubjecta. Unde Hecaten *cæloque Ereboque potentem* dixit Maro in ſexto Æneid. Tria elementa hic nominat Heſiodus, in quibus dominatur Luna, in cælo, terra & pelago. Nam etſi ſeptem ſint planetæ, maximè tamen Sol & Luna res humanas regere ac procurare creduntur, nec efficere tantum phyſica quadam ratione aëris mutationes, & temporum annorumque decurſus periodicos, ſed homines etiam divites vel pauperes: honoratos aut obſcuros, &c. Unde Solem & Lunam κοσμοκράτορας, ſeu *dominos mundi* vocat Onomacritus. Chriſtiani utut hæc in rebus phyſicis nonnihil veritatis habere libenter concedant, tamen imperiorum tranſlationes, & ſingulorum hominum fortunas & ſtatus ex aſtris velle ſuſpendere, id vero ſuperſtitioſum ducunt, plenumque vanitatis. Hinc laudabiliter factum à Tiberio & Vitellio imperatoribus, qui Mathematicos omnes ex urbe ejecerunt. Sic vocabant eos, qui ex aſtris ſuum cuique eventum enunciabant, quod vetat Deus Eſaiæ cap. 47. & alibi. Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ.] Titanes intelligit.

422. Ἔλαχον.] Ἐκληρώσαντο, à λαγχάνω, *ſortior*, *ſortitò obtineo*. Αἶσαν.] *Sortem* ſive *poteſtatem*, ſupra μοῖραν dixit.

423. Μιν.] Αὐτὴν· Ἐβιήσατο.] *Per vim ademit*. propriè, *vim intulit*. Ἀπηύρα.] Ἐξήρπαζεν, verbi ἀπαυράω, *privo*, *eripio*.

424. Μετὰ πολλέεσσι.] Ἐν τοῖς πολλοῖς.

425. Ἔπλετο.] Ἀπὸ πέλομαι, τὸ εἰμί. Δασμός.] Id eſt, μερισμὸς, Δάσμη, ἀπὸ δάζομαι, *divido*, *partior*.

426. Μονογενής.] Ion. μουνογενής. Sic vocatur Hecate, quod ſola è Perſeo & Aſteria nata ſit: vel quod unica ſit Luna. Ἔμμορε.] Μέτοχος.

427. Γέρας.] Pro γέρως, per antiptoſin.

428. Τίεται.] Id eſt, τιμᾷ, in notione activa.

429. Ὧι δ' ἐθέλῃ.] Perſequitur encomia Hecates, eamque in ſolennibus hominum cætibus eminere dicit, nec non in bello, quibuſcunque propitia eſt, victoriam largiri: quinimo & regibus

gibus pro tribunali ſedentibus, & luctantibus in certamine viris præſto eſſe Divam. Itaque pacis bellique eam moderatricem ſtatuit Heſiodus, ob ſingularem in hæc inferiora, & hominum quoque mentes Lunæ vim & poteſtatem. Nam ut Solem pro rege habent Aſtrologi, ſic Lunam ut reginam aſtrorum colunt, quorum ſatellites & quaſi lictores ſunt cæteri planetæ. Hinc & Hecates numen in genituris hominum nocturnis maximum eſt apud Genethliacos, ut in diurnis aſtrum Solis. Et cum noctis dominatum obtinuerit Hecate, hinc & in foro prudentiam ſuggerere, & in bello certantibus robur & felicitatem præbere creditur, cum conſiliis clam ineundis aut inſidiis ſtruendis aptiſſima ſit nox. Unde & *Διφρεύω* eam Veteres dixere *ἀπὸ τοῦ διφρεύειν*, ut in principio hujus libri diximus. Deinde quod reges naſcantur, quod judices rectè judicent, ab aſtris, præſertim benevolis Lunæ aſpectibus deducunt Aſtronomi. Hinc verſipelles ſub Saturno, prudentes ſub Jove, eloquentes & furaces ſub Mercurio, ſub Veneris horoſcopo libidinoſos, & ſic alios ſub aliis planetis naſci credebant. Cui vanitati ut primum Babylonii, ſic poſt eos Græci addictiores fuere. ita ut mirum non ſit, ſi plus æquo iis tribuerit Heſiodus, qui cum inter Bœotos relligioſior videri vellet, Hecates numen etiam verſibus ſuis celebrare conſtituit, quo conciliaret ſibi Divam, gratioſumque ſe redderet indigenis civem. Ὧι δ' ἐθέλῃ.] Πρὸς ὃν ἂν βούλῃ. *Μεγάλως.*] Μεγαλοπρεπῶς. *Ὀνίνησι.*] Ὠφελεῖ.

430. *Ἀγορῇ.*] Pro *ἀγορᾷ*. *Μεταπρέπῃ.*] Διαλάμπῃ. *Ἢν κ'.*] Ἢ ἂν. Alii legunt *ἦν κ'*, ut referatur ad *λαοῖσι*. *Ἐθέλῃσι.*] Pro *ἐθέλῃ*.

431. *Φθισίμβροτος.*] *Φθισίμβροτος* belli epitheton, quaſi *viros perdens*, ex *φθίω*; *perdo*, cujus *μ. φθίσω*, & *ἀνὴρ*, *vir*. *Θωρήσσονται.*] Ὁπλίζονται. *Θωρήσσω*, *pectus thorace munio*, à *θώρηξ*, quod Ionicum eſt, pro *θώραξ*, *lorica*.

432. *Ἄνδρες.*] Hoc eſt, *στρατιῶται*, *ἄνδρες*.

433. *Πρόφρονέως.*] Πρόθυμως. *Ὀπίσσω.*] Ἵνα ὀπίσσῃ. *Κλύῃς.*] Δέξαι. *Ὀρέξαι.*] Ἵνα ὀρέξῃ. *Ὀρίγω*, *porrigo*.

434. *Ἐν δίκῃ.*] Ἐν τῷ δικαστηρίῳ, vel *ἐν τῷ δικάζειν*. *Καθίζῃ.*] Quod Hecatæ ſuæ tribuit Heſiodus, id de ſummo Numine effatur Regius Propheta Pſal. 82. cum ſtare Deum ait in cætu Elohim, id eſt, *regum* ſive *judicum*.

435. *Ἐσθλή.*] Εὐμενής. *Ἀγῶνι.*] Pro *ἐν ἀγῶνι*. *Ἀεθλεύουσιν.*] Id eſt, *Ἀγωνίσωνται*.

436. *Τοῖς.*]

436. Τοῖς.] Pro τούτοις. Παρεχίνῃ.] Alii legunt, τοῖσι πυείσατω.

437. Καίρῃ.] Κρείττῳ. Ἄεθλον.] Βραβεῖον, Ἄεθλον, *certamen*: ἄεθλον, *præmium certaminis*.

438. Φέρῃ.] Sic de Hierone Syracuſano, Arceſilao, & aliis legere eſt apud Thebanum vatem. Τοκεῦσι.] Τοῖς γονεῦσι. Sicut enim laus parentum in filios redundat: ita viciſſim honor filiorum ad parentes pertinet. Syneſii dictum eſt: Τέκνοις αἰδέσιμον καύχημα πατέρες ἔπαινον. Et rurſus: Τέκνων δόξῃ, δόξα πατέρων.

439. Ἔθλῃ σ' &c.] Ἔπιμοιρή. Pergit in laudibus & beneficiis Hecatæ recenſendis poëta, quæ non tantum in foro & bello, aliiſve hominum cœtibus præſto eſt, ſed & equitibus & nautis, præſertim mare trajicientibus propitiam ſe exhibet, ſi modo ritè cum Neptuno colatur. Equitibus favere dicitur, dum nocte lucens viam ipſis oſtendit, qua incedendum eſt: & pabuli copiam largitur: tum navigantibus quoque commoda eſt, quia ingens ſit Lunæ vis & imperium in mare. Hinc qui Hecatæ & Neptuno ritè vota nuncupant, feliciter navigare ac diteſcere creduntur. Quin & venatoribus prædam offert copioſam, ſi ſacra ejus ex lege obſervent: ſin contra contempſerint, præda, quæ jam affulgebat certoque in manus ventura erat, ab irata Dea ipſis præripitur, inaneſque domum reverti coguntur. Diximus ſupra Hecaten, ſi hiſtoricè conſideretur, filiam fuiſſe Perſei regis, quæ præterquam aliis rebus, etiam venationi fuerit addictiſſima, & ſub Hecates nomine culta. At phyſicè ſpectata, eadem eſt, quæ Luna. Hæc in ſylvis Diana vocatur, venantibuſque præfecta legitur. Nec immerito. Lucis quippe beneficium eſt, quod uti Apollo, qui ſol eſt, die: ſic & Diana, quæ luna creditur, noctu oſtendat vias. Unde ἐνοδία à Græcis vocatur, hoc eſt, ut Feſtus interpretatur, *viarum Dea*. Peculiari verò jure per montes ſylvaſque iter facientibus utiliſſima eſt habita: unde *montium ſylvarumque potens* ab Horatio appellatur. Noctu enim ad Lunam egredi ſolent venatores, cum feræ è latibulis prodeunt, quæ ſolis adventu rurſus in luſtra ſe recipiunt. Quare Patarenſes, ut auctor eſt Pauſanias in Achaicis, eam Laphriam dixere, & venatricis habitu coluere: cujus victimæ erant apri, cervi, capreæ, luporum & cervorum catuli, venantium capturæ. Eidem præterea & canes ſacravit antiquitas, cum venatio præcipuè canibus peragitur.

tur. unde & κωνηγετική, ipsa ars venandi nomen accepit. Sed de his alibi dictum. Γ'ππήσσι.] Pro ἱππεῦσι. Παρεστάμεν.] Inf. Ion. pro παρεστῶσι. Dii astare iis dicuntur, quibus opem ferunt. Οἷς κ' ἐθέλῃσι.] Pro οἷς ἂν ἐθέλῃ.

440. Γλαυκῇ.] Supp. θαλάσσῃ, à colore glauco seu cæruleo. Sic Homerus ὑγρὰν dixit pro *mari*, & τραφερὰν, pro *terra*, subauditis nominibus ὁδὸν, & γῆν. Δυσπέμφελον.] Maris epitheton, quod trajectu difficile sit, ex δὺς pro δυσχερῶς, & πέμπω, *mitto*. Ἐργάζονται.] Γλαυκῇ ἐργάζεσθαι dixit, ἀντὶ τοῦ πλέειν, poëtica phrasi.

441. Ἐνοσιγαίῳ.] Neptuni adjunctum. Ἐννοσιγαίῳ.] Ποσειδῶνι.

442. Ἄγρῃ.] Ion. pro ἄγραν, *venationem, capturam*, id est, *prædam venatu quæsitam*. Ὤπασε.] Παρέσχε.

443. Ἀφείλετο.] Præsentis significationem habet, pro ἀφαιρεῖται, sicut & præcedens ὤπασε pro ὀπάζει.

444. Ἐθλὴ δ' ἐν σταθμοῖς.] Continuatio superiorum. In stabulis quoque vim suam exercere Hecaten asserit, cum Divæ illius beneficio suboleſcunt & multiplicantur pecora, nec solius quidem Hecates, sed unà operam navante Mercurio, cui & armentorum ex parte cura commissa est. Nec sine caussa Hecate, quæ Luna est, pecoribus fœcundandis conferre dicitur. Nam unanimis physicorum omnium consensus est, crescente Luna augeri omnia, decrescente eadem diminui ac langueſcere. Experimur id ipsum in cancris, conchyliis, ostreis, & similibus, quæ gliscente hoc astro, sicut mare ipsorum, intumescunt, & succi plena reperiuntur: decrescente eo, ad similitudinem elementi sui detumeſcunt, & minus succulenta existunt. Id Manilius etiam testatur lib. 2. Astrorum. Plinius cap. 32. & aliis in locis, item Gellius lib. 20. Noct. Atticar. cap. 8. Lucilii versus est:

Luna alit ostrea, & implet echinos, muribus fibras,
Et pecui addit.

Poëta noster distributione utens nullum animalium genus potestati Hecates subducit, cum fœcundare eam dicit boves, capras & oves, quorum trium nomine majora & minora pecora comprehendit. Nec sine caussa hæc affirmat. Multa enim ab Hecate, id est, Luna promanant, quibus aluntur & augeſcunt animantia; quibus item pubeſcunt & ubertatem suam assequuntur, quæ oriuntur è terra. Nec id negare possumus ma-

gnam Lunæ poteſtatem à Deo conceſſam fœcundandis plantis & pecoribus. At cum diverſæ ſint Lunæ vires, pro varia ætatis ſuæ ratione, (nam mox novam videmus & teneram, mox adultam, denique decreſcentem ac quaſi ſeneſcentem: nunc declinare Auſtrum verſus, nunc vergere ad Aquilonem, atque in illa modo eſſe quandam brumæ, modo ſoliſtitii ſimilitudinem) hinc eſt, ut non tantum dicatur pecora fœcundare, ſed & pro arbitrio ſterilia reddere & pauciora. Etenim in plenilunio ob roris copiam humectandis rebus & fœcundandis natura ejus eſt accommodata: quare & parturientibus præeſſe fingitur: at rurſum deficiente & langueſcente ea, ut in aſpectibus quadratis, deficere etiam omnia & languere videmus, cumque ſecundum phyſicos ſine copia humorum non gignatur, jure eam peſtilentiæ auctorem eſſe dixit Callimachus. Hinc ut Deam placarent antiqui, boves illi immolare mos erat. Horatius verrem ei mactari ſolitum refert: alii candidam cervam: alii frugum primitias, non alia de cauſſa, quam propter variam Lunæ poteſtatem in pecora & fruges. Memoriæ proditum eſt de Oeneo Caledoniæ rege, quod cum in victimis huic Deæ offerendis fuiſſet negligentior, illa aprum Caledonium eximiæ magnitudinis excitarit ob indignationem, qui univerſum agrum Oenei infeſtaret, de quo Ovidius 8. Metam. Ad Mercurium quod attinet, non ſine cauſſa eum Hecatæ velut σωσιπόλον aſſociat poëta. Fingunt enim Mercurium eodem, quo natus erat, die, boves Admeti regis paſcenti Apollini ſurripuiſſe, cumque iratus Deus in eum ſagittas jaculari pararet, pharetram ejus evacuaſſe, quo facinore ut paſtorum Deum coluerunt Mercurium, quem & greges ſervare & augere poſſe credebant, uti teſtis eſt Pauſanias in Corinthiacis, qui & ſtatuam Mercurii æneam fuiſſe ſcribit apud Lecheum ſedentem, & juxta eum arietem, quod præter reliquos curare, & opibus augere credatur paſtores, unde & νόμιος Græcè vocatus à νομεῦω, id eſt, *paſcuo*, quaſi *Deus paſtoralis*, cui propterea & bucolicum carmen conſecratum à quibuſdam, ut teſtatur Donatus in commentariis, tanquam paſtorum ſoſpitatori. Idem & μηλοσόος ab Homero dictus, id eſt, *ovium cuſtos & ſervator*, in hymno Mercurii. Alii phyſicam hujus appellationis rationem afferunt, traduntque per Mercurium intellexiſſe Veteres, tam ſolis, quam lunæ poteſtatem, quæ Hecates nomine ſignatur, cujus hic μεγαλεῖα mirum in modum deprædicat Hoſiodus.

ſiodus. Poëtæ noſtri verſus ita Latinè traduxit Mombricius poeta Italus, ubi de Hecate loquens inquit:

Quid quod Mercurio comes it, ſtabuliſque capellas,
Armentumque ferax, & oves augere putatur,
Ex modico multum, ex multo facit ille puſillum.

Σταθμοῖσι.] Σταθμοῖς. Σταθμὸς, *ſtabulum*, ἔπωλις. Λῃΐδι.] Λείαν. Λῃΐς, Ion. *præda*. Sic pecora vocat μεθυμιχῶς, quod a prædonibus abigi ſolent. Αἴξειν.] Αὐξάνειν.

445. Βουλίας.] Βουλίον propriè dicitur neutro genere: Heſiodus fæmineo expreſſit, forte ob metrum, quem ſecutus etiam eſt Apollonius Rhodius. At H. Stephanus ſic verſum hunc citat: βουλίας τ' ἀγέλας, quaſi adjectivum eſſet fæminini generis, à βουλίος, *paſtorius*.

446. Εἰροπόκων.] Ab εἴρω, *necto*, & πόκος, *vellus*, quaſi vellera innexa habentium; vel à πέκω, *pecto*, velut pexa vel detonſa vellera habentium. Heſychius: Εἰροπόκοι, αἱ πεπεισμέναι χειρίδια ἔχουσαι. Οἷον.] Περβάτων.

447. Βριθύ.] *Multiplicat, auctiora reddit*, propriè *robuſta* facit. Sic Latini *vim magnam* dicunt de magno numero. Κἄκ.] Καὶ ἐκ. Μειόνα.] *Minora*, id eſt, *pauciora*. Θῆκεν.] Pro ἔθηκεν. Aoriſtus pro præſenti τίθησι, à τίθημι ſignificante πτιῶ.

448. Οὕτω τοι κοῦ.] Συμπέρασμα eorum, quæ de nativitate & laudibus Hecates tam fusè prodidit Heſiodus. Rectè μουνογενὴς eſſe dicitur, quod uti Sol, ita & unica ſit Luna, generationis omnis & corruptionis cum Sole effectrix & cauſſa. Unde & περσεφόνη ſub Proſerpinæ nomine appellata legitur. Μουνογενείαν eandem vocat Apollonius in tertio Argonaut. Tandem poëta noſter quaſi colophonem imponens tot Hecates encomiis κουροτρόφον eam ſive juvenum nutricem à Jove factam aſſerit. Quod officium Soli & Lunæ ex æquo debetur, quos ideo rerum omnium naturalium generationi & incrementis præfecere priſci Sapientes. Unde & Apollo, qui Sol eſt, ſupra eodem nomine condecoratur, ob vim ejus cuncta vegetantem & alentem. Nec minus Luna juvenum nutrix eſt propter humoris abundantiam, qua præſertim jam plena res omnes humectat, alitque. Per calorem enim Solis, & humorem Lunæ, naſcentium perficitur generatio & accretio. Nec alia ratio eſt, cur laurus Apollini ſacra putaretur, quæ & κουροτρόφος vocatur à poëtis, quam quod ſemper ramis floreat, nec timeat anni injuriam, neque unquam ſenex appareat: quod & Hecates naturæ,

quatenus luna est, convenit, cujus simulacrum propterea laureum ramum tenebat, quo significabant Veteres Lunam, ut lumen; sic & calorem à Sole accipere, & utrumque ad hominum, aliarumque rerum generationes & incrementa plurimum conducere, ut sensit etiam Ptolemæus in Almagesto. *Μενομενής.*] Δαΐφρων μενοφυΐαν appellat Apollonius Rhodius. *Ἔασι.*] Οὖσι.

449. *Γεράεσσι.*] Γέρασι.

450. *Μιν.*] Αὐτῷ. *Κυδοφόρον.*] Dictio Attica, si Polluc. credimus. Pacem eo nomine insignit Hesiodus in Ἔργοις, quæ juvenum altrix est, ut Bellona juvenum perditrix. *Οἳ μετ' ἐκείνῳ.*] Pro, τούτοις, ὅσοι μετ' αὐτῷ γηγενέθλοι.

451. *Γ'ὄπῃ ὀφθαλμοῖσι.*] Pleonasmus. *Φάος.*] Τὸ φῶς. *Πολυδερκέος.*] Aurora πολυδερκὴς, quæ *multos vel multa intuetur.* quod & epitheton est Solis. Hinc Auroram pro ipso sole accipit Scholiastes.

452. *Τιμαί.*] Scil. εἰσί.

453. *Γ'εἰη δ' αὖ.*] De Saturni, & Rheæ natalibus suprà actum: nunc sobolem utriusque recensèt poëta, Vestam, Cererem, Junonem, filias: totidemque filios, Plutonem, Neptunum & Jovem, Deorum hominumque patrem. Per Rheam φυσικῶς intelligitur Terra universe spectata, quæ Vestam, Cererem, & Junonem peperit, hoc est, varias terræ affectiones. Nam Vestæ nomine terra significatur, quatenus ignifera est. Ἑστία Græcis idem quod ἑστία, *focus* sive *ignis*. Unde Ovidius:

Nec tu aliud Vestam, quam vivam intellige flammam.

Sed geminæ fuere Vestæ, mater & filia. Cum pro terra sumitur, matrem designant poëtæ: pro igne, filiam; quam virginem vocant, quod ignis nulla re polluitur, præsertim purior ille & cælestis. Cicero lib. 1. de natura Deorum: *Vestæ nomen sumptum est à Græcis. Ea est enim, quæ ab illis Ἑστία dicitur, visque ejus ad aras & focos pertinet.* Ceres quoque Rheæ filia, quæ itidem terra est, sed frugifera. Unde Δημήτηρ Græcis dicta, quasi Γῆ μήτηρ. Terra enim fructus parit, eosque uberibus suis alit, ut mater liberos. Sequitur Juno, quæ ejusdem Rheæ gnata. Eo nomine signatur aër, & quidem inferior terræque proximus: unde & Jovis soror conjuxque fingitur, quatenus per Jovem significatur cælum sive aër superior, qui terram cum inferiore aëre complectitur, ut maritus uxorem. Pro triplici igitur consideratione terræ, tres peperisse filias dicitur Rhea.

Nam

Nam vel consideratur terra, ut focum continens universi, & sic Vesta erit: vel ut frugum omnium procreatrix, & sic Ceres dicetur; vel denique ut aërem viciniorem cum terra complectens, & sic Juno vocabitur, quæ tres sunt sorores, Saturni & Rheæ filiæ. Nam Rhea, quæ & Opis dicta, seminalem horum omnium profluxum significat, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, *à fluendo*: vel potius ab ἔρα, trajectis litteris mysterii ergò, quæ vox *terram* denotat. Saturni nomine cælum designatur, inque cælo potissimum Sol, sine cujus vi & influxu nihil producit terra: hinc & maritus Rheæ Saturnus fingitur: vel eo notatur tempus, quia mutationibus elementorum tempus adest necessariò. Saturni & Rheæ filios quoque subdit Hesiodus, qui tres item fuere, Jupiter, Pluto, Neptunus. Historicam Saturni, triumque ejus liberorum expositionem supra dedimus. At physicè consideratus Pluto, nihil aliud fuerit, quam terra interior, quatenus metallifera est, & mortuorum receptrix, unde & inferorum Deus est creditus. Omnia enim è terra nascuntur & in terram recidunt. Græci Πλούτωνα vocarunt, à divitiis, quas largitur. *Ditem* Latini eadem de causa. Idem & Ἅιδης appellatur, ἀφ' οὗ τὸ ἀιδὲς, quod *tenebricoso agat loco*, vel ab Hebræo adama, id est, *terra*. Subterranea enim loca habitare dicitur ab Hesiodo. Et cum omnibus moriendi incumbat necessitas, neque ab inferis cuiquam redire fas sit, hinc immite cor habere perhibetur Pluto, & Deorum omnium esse crudelissimus. Neptuni item mater Rhea, quo nomine designatur mare. Aquarum quippe receptaculum terra est, earumque quasi genitrix. E terra enim per sinus quosdam & cavernas promanare creditur aqua, non marina solum, sed & fluviatilis ac fontana. Saturni filius perhibetur Neptunus, quod post cæli & terræ creationem à Deo producta sit aqua: vel quia cum tempore fluere cæperint maria & flumina. Denique Jovem similiter Saturni & Rheæ filium constituit poëta. Sicut enim Cælum & Vesta sive Terra parentes finguntur Saturni & Rheæ, quod primum à Deo fuerint creata, & propterea antiquissimi Deorum habiti: ita & Jupiter, qui æther est, sive ignea regio, Saturno & Rhea natus dicitur, quia ordine naturæ, cæli & terræ creationem sequitur ignis elementaris productio. Ῥείη.] Pro Ῥείη, *Rhea*. Latinus interpres vertit, *facilè*, quasi Ionicè positum pro ῥᾳδίη, cum α breve non vertatur in η. Δμηθεῖσα.] Subacta, hinc virgo ἀδμὴς, quæ *nondum domita*, hoc

est, *virum passa est*. Tralatio à juvencis. Φυσίμορ.] Λαμπρόπαις.

454. Ἑστίλω.] Ion. Ἑστίαν. Ἑστία propriè *lar, focus*, ab ἕζω, *sedeo*, quod ad focum sedetur plurimum. Χρυσοπέδιλον.] Junonis epitheton, de quo alibi dictum.

455. Ἴφθιμον.] Ἰσχυρόν. Ἄϊδλω.] Ἄιδλον. Ὑπὸ χθονί.] Unde χθόνιος θεὸς ab Euripide vocatus Pluto, ὑπερχθόνιος ab Orpheo, in Hymnis.

456. Νηλεὲς ἦτορ.] Σκληρὰν καρδίαν. Εἰείλυπον.] Μεγάλως τυπτῶσα, id est, ἰσχύουσα. vide supra.

458. Τῷ.] Pro ᾧ. Πελεμίζει.] Κινεῖται. Ad παλάμῃ referunt Etymologi, ut πελεμίζω, sit propriè, *manu moveo*.

459. Καὶ τὸν μὲν.] Crudelitatem Saturni describit poëta, qui liberos suos è Rhea susceptos devorasse dicitur. Qui ἱστορικῶς fabulam exponunt, Saturnum in Creta regnasse ajunt ea lege, ne sobolem masculam tolleret, cum ad Titanum fratrem ut natu maximum jure hæreditario regnum pertineret. Hinc filios devorasse, hoc est, necasse traditur, quod graviter ferens Opis sive Rhea ad Lyctum confugit Cretæ montem sive urbem, *ibique in antro clam patre Jovem peperit*, & Curetibus educandum dedit. Physiologi per Saturnum intelligunt Solem, qui ut generationis omnium rerum auctor est, ita & corruptionis. Alii tempus lignari putant, quod omnia consumit, & quasi deglutit. Hinc τεκνοφάγος appellatus est, hoc est, *liberorum suorum devorator*. Omnia enim in tempore nascuntur, & à tempore rursus absumuntur. Augustinus in lib. 7. de civitate Dei, id ex eo fictum scribit, quod semina cooperiantur terra, atque ita eò redeant, unde venerunt. Nam & agricolationis numen Saturnus. At G. Vossius hoc ideo factum credit, quod Saturnus sit Sol, qui cum Deorum summus sit, & universi *dominus*, etiam summo eum honore sibi demereri studuerunt Gentes: at nihil excellentius homine, nihil homini carius quam liberi; hinc liberos suos immolasse Saturno. Quem sacrificandi ritum à vicinis Syriæ populis etiam hausere Israëlitæ, qui cum ad idololatriam essent propensissimi, liberos quoque suos Molocho offerre pro relligione habebant, persuasi forte exemplo, ut alibi diximus, Abrahami, filium suum, quem habebat unicum, Deo in holocaustum offerentis, ut legere est Genes. 22. cap. At Molochus ille Ammonitarum, Saturnus erat, temporis Deus, quod cum omnia consumit, nulli conve-

nien-

venientius existimarunt liberos suos immolari posse, quam temporis præfecto. Poëta autem noster ideo Saturnum liberos devorasse ait, quia metuebat, nequis Titanum sibi præriperet regium honorem, si filios superstites reliquisset, pactumque cum fratre initum violasset. Ethici figmentum ad Tyrannorum mores & tragicos exitus accommodant. Tanta enim hominibus insita est regnandi cupiditas, ut pater liberis suis non sit parciturus, quo securius regnet. En Titanis in cognatos, Saturni in proprios liberos feritatem, qui ut solus imperio potiretur, filios suos devorabat, hoc est, necabat, vel ut Minutius Felix interpretatur, *exponi jubebat* fame aut feris absumendos. Ita nullum scelus est, nullum latrocinium, parricidium nullum, à quo etiam isti, qui Dii habiti sunt, abhorruerint, modò aliquàm præ se ferret utilitatem. Τὸς.] Pro τότες. Καλίπτυς.] Id est, καλυβοεγχθίς.

460. Νηδύος.] Id est, μήτρας. Propriè νηδὺς, *inferior pars ventris*, ἀπὸ τοῦ νηεῖν, ἤ σωρεύειν, *quod in ventrem cibus congeratur*. hic pro *utero* accipitur. Μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκηται.] *Matris ad genua venire*, est *recens nasci*. Γούναῖα.] Pro γόνατα.

461. Τά.] Ταῦτα. Φρονίων.] Ἐκμελεῶν. Ἀγαυῶν.] Λαμπρῶν. Οὐρανιώνων.] Id est, Titanum, qui *ab Urano*, hoc est, *Cælo geniti*: vel *cælicolarum*, pro communi οὐρανιδῶν.

462. Βασιληίδα.] Βασιλικὰ.

463. Πεύθετο γὰρ.] Βεβαίωσις sive confirmatio rei ex oraculo. Audierat enim Saturnus ex Cælo & Terra parentibus suis, ut per filium suum regno privaretur, ideoque liberos mares, simulatque nati essent, devoravit. Nam Cælus & Opis cum Dii essent primi atque antiquissimi, fatorum etiam præscii erant. Quare Rhea, cum uno partu Jovem & Junonem Saturno peperisset, Junonem quidem marito ostendit, Jovem verò clam nutriendum ablegavit, adhibitis Corybantibus, qui cymbalorum tympanorumque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Quod autem oraculi veritas prætenditur, eo docetur, quæ fatalia sunt, necessariò & certò evenire, nec ulla ratione declinari aut impediri posse, cum Deorum voluntas rescindi nequeat. Ideo cum Jovi insidias strueret Saturnus, ab ipso victus vinctusque in carcerem conjectus est, ut fabulantur poëtæ. Eo physiologi nihil aliud intelligunt, quam tempora senescentia ab iis, quæ post nata, depelli. Saturnus enim tempus: captum verò vinctumque à Jove fabulantur, quod certa

lego

lege naturæ connexa ſunt tempora. Alii ad plantandi rationem referunt: quia fruges (quarum & ipſe repertor eſt) vinculis nodiſque quibuſdam alternentur. Natalis hæc ideo ficta putat, quod ſublimiora illa corpora, quæ Jovis nomine ſignantur, quæque ſupra elementa & corpora ſimplicia ſunt poſita, omnem vim temporis, hoc eſt, Saturnum, ad inferiora, quæ patiuntur mutationem, relegarunt: cum cæleſtia corpora ſint ab omni ſenectute, vel labore, vel mutatione immunia. Tartarus autem in quem præceps datus eſt Saturnus à Jove, erit locus inferior, mutationi & corruptioni obnoxius. Lucianus in Dialogo de Aſtrologia, idcirco Saturnum à Jove ligatum, inque Tartarum eſſe dejectum exiſtimat, quia tardus ſegniſque ſit planetæ illius motus, ut quaſi captus vinctuſque ſtare in cælo videatur. Etſi enim per ſe velociſſimus ſit Saturni motus, tamen cum à nobis diſtet longiſſimè, tardior eſſe videtur, ſpiſſequè adeo curſum abſolvit periodicum, ut difficile ſit ejus progreſſum cognoſcere. Hinc ingens illa cæli altitudo Tartarus appellatur. Eſt & altera ratio ab iiſdem Aſtronomis petita, ideo nempe Saturnum à Jove ligatum & domitum dici, quia ſalutare Jovis ſidus infringit & retardat malignitatem ſideris Saturnini. Siquidem ex eorum ſententia Jupiter & Venus ſunt planetæ ſalutares; Saturnus & Mars maligni. Quare Saturnus à Jove dicitur domari, quando malignitas planetæ illius placatur, vel certè lenitur Jovis conjunctione, vel receptione, vel oppoſitione, vel etiam trigono vel hexagono aſpectibus. Nec tantum phyſicè & aſtronomicè exponitur hoc figmentum, ſed & moraliter ad humanæ vitæ inſtitutionem refertur. Nam id ſupremo Numini in more poſitum, ut mercedem cuique tribuat operibus dignam. Cum itaque à Jove dejectum regno Saturnum fabulantur poëtæ, nil aliud docere volunt, quam injuriarum vindicem eſſe Deum, & aliquando peccatum ſimili peccato punire. Non mirum igitur, Saturnum, qui Cælum patrem ſuum regno ejecerat ob fratrum injurias, idem poſtea à filio eſſe paſſum. Quippe eædem contumeliæ, quas in parentes contulerimus, ſunt nobis à filiis noſtris exſpectandæ, cum domeſticis exemplis maximè incitentur. *Πύθηται.*] Pro *ἐκπύθηται*, à *πύθομαι*, pro *πυνθάνομαι*, *reſciſco*, *audio*.

464. *Οὔνεκα.*] Ion. *ὅτι*. *Οἱ.*] *Αὐτῷ*. *Πέπαται.*] Pro, *ἐπέπανται*, à *πέραίνω*, *finio*, *termino*, quod à fato omnia terminata ſunt. *Ἐξ.*] *Ἐκ τοῦ*. *Ὑπὸ παιδὶ.*] *Sub filio*; vel dativus pro genitivo poſitus,

situs, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ παιδὸς, *à filio.* Δαμῆναι.] Νικηθῆναι. Lucianus tamen in Saturnalibus refert, Saturnum neque fuisse à Jove victum, nec regno privatum, sed libenter ac sponte regnum illi concessisse, rerumque omnium, utpote ob ætatem decrepitam, filio tradidisse administrationem.

465. Καὶ κραιπνῷ ὡς ἰόντι.] Καίπερ ἰσχυρῷ ὄντι. Tmesis. Διὸς μεγάλου βουλῇς.] Quærit Scholiastes, quomodo poëta dicat, Jovis consilio seu voluntate constitutum, ut Saturnus à filio suo vinceretur, cum necdum natus esset Jupiter. Hinc nonnulli legendum putant, παλαιοῦ μεγάλου, ut intelligatur Uranus. Responderi etiam possit vetustius esse nomen Διὸς Jove Cretensi, eoque nomine fatum designari, ut constat ex Euripide, & aliis.

466. Τῷ ὄγε σὺν.] Tradit poëta Saturnum, ut oraculum percepit de regno sibi per filium adimendo, non suæ duntaxat securitati caviisse, sed occasiones etiam omnes captasse viasque observasse, queis de medio tolleret infantes masculos adeoque in ipsis, ut dicitur, cunis opprimeret. Quæ mariti sui feritas Rheam matrem non parum afflixit, sed eò tandem adegit, ut re cum parentibus communicata consilium inierit, quo pacto jam partui vicina tuto & clam patre filium pareret, vindicaretque furorem Saturni liberos suos crudeliter devorantis. Hic insigne maternæ erga prolem suam pietatis exemplum proponitur in Rhea. Bonæ matris est, non solum parere liberos & uberibus suis alere, sed & quantum in se est, contra aliorum injurias protegere ac conservare. hinc gravissimo afficiuntur dolore, siquando ex se natos aut gremio avelli à Tyrannis, & trucidari vident. Euripides:

Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δ' ὠδῖνων γραί.
Καὶ φιλότεκνον πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
Res magna parere: magnus in nixu dolor:
Amat inde natos omne fœmineum genus.

Nec sine causa. Nam dolores illi, quos pariendo perferunt, philtrum ipsis indunt & amandi & conservandi liberos. Sunt qui physicè interpretantur Rheæ luctum. Lugere enim dicitur Rhea, id est, Terra, cum pignoribus, id est, frugibus suis orbatur, quod fit à Saturno, hoc est, tempore, præsertim hiberno. Ut enim Saturnus æstivo tempore terram fructibus suis beat: ita eadem hibernis mensibus omni pignore spoliat. Hinc Plutarchus in lib. Isid. & Osirid. scribit, quosdam ad Occiden-

cidentem habitantes Saturnum hyemem appellasse; æstatem, Venerem; Ver, Proserpinam. Phryges item, & Paphlagones Saturnum per hyemem somno vacare dicebant: æstate rursum evigilare. Nam ut vere & æstate terra variis frugibus, velut pignoribus suis fæcunda est: ita ex adverso nuda squallidaque jacet per brumam. Hinc orbitatem suam Terra deplorare videtur, quasique irata Saturno, depellere à se ac vindicare sævitiam hibernæ tempestatis. Τῷ.] Διὰ τοῦτο. Οὐκ ἀλαοσκοπίαν ἔχων.] Pro οὐκ ἀλαοσκοπίαν εἶχεν, hoc est, ὁ τυφλὸς ἐσκοπίαζεν. Paræmiæ vicem præstat, quasi diceret, *accuratè & vigilibus oculis speculabatur.* Loquendi genus Homero familiare. Δεκάων.] De insidiosa exspectatione usurpatur. Verbum venatoribus proprium, ut ait Eustathius, feram exspectantibus.

467. Ἄλαστον.] Dor. pro ἄληστον, *dolor gravis & cujus oblivisci non possumus.*

468. Ἔμελλε τέξεσθαι.] Pro τέξοιτο ἄν.

469. Λιζάνδυς.] Pro, ἐλιζάνδυς, hoc est, *inirent.*

471. Μῆτιν.] Βελλώ. Συμφεφίσασθαι.] Συμφεφίζομαι, idem quod συμβελλόω. hic simpliciter, *simul agito* vel *ineo*, quia præcessit μῆτιν. Λελαίθοιτο τεκεῖσα.] Pro λαθοῦσα τέκοι, *ut latenter vel clam pareret.* Plura ejusdem constructionis exempla suppeditat Budæus & H. Stephanus, quos vide.

472. Τίσασθαι.] Ἐκδικήσῃ. Ἐρινύς.] Id est, *furias.* Hesychio exponitur, ἀμαρτίας.

473. Παίδων.] Pro ἕνεκα τῶν παίδων, vel κατὰ παίδων. Ἀσχολομήτης.] Ὁ ἀσχόλως καὶ σκολιὰ βουλευόμενος.

474. Οἱ ὑπ' ἀγγελέι.] Sequitur exauditio precum Rheæ, & prædictio eorum, quæ eventura essent Saturno & Jovi. Quare gravida cum esset Rhea, Saturni crudelitatem fugiens, Cælo & Vestâ ita suadentibus, in Lyctum profugit, Cretæ locum, ubi Jovem peperit. De eo sic Virgilius:

Creta Iovis magni medio jacet insula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula nostræ.

Et Lucianus in sacrificiis: Οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ὅτι μὴ ταφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. *Cretenses non solum natum esse apud se Jovem memorant & sepultum, verum etiam sepulcrum illius ostendunt.* Unde verum esse comperitur, quod apud Augustinum testatur Varro, nullum fere Deorum inveniri, qui non idem fuerit homo, & diem suum obierit. lib. 6. de civitate Dei, & lib. 8. ejusdem operis cap. 26.

cap. 26. Physicè consideratus Jupiter est æther, cujus beneficio & influxu crescunt & augentur in terris semina. nec à Saturno devorari potuit, quod ætherea illa plaga non sentiat vim temporis, utpote ab omni corruptione immunis. Terræ, quæ Vesta est, idem traditus educandus, quoniam plantæ & animalia è terra procreantur, tum crebrior elementorum mutatio fit circa terram, circa quam existunt vapores, à quibus putavit Thales, quod ætherea regio aleretur. Κλύον.] Pro ἔκλυον. Ἐπίθοντο.] Indef. 2. à πείθομαι, *obtempero, morem gero.*

475. Οἱ.] Αὐτῇ. Πεφραδέτην.] Ion. pro ἐφραδέτην, à φράζω, *memoro.* Πίσεσθον.] Pro ἐπίσεσθον. Γενέσθ.] Pro γένεσθ, quod facit particula ἂν, non expressa solum, sed & subintellecta.

476. Ἀμφὶ Κρόνον.] Περὶ δ' Κρόνῳ. Υἱεῖ.] Υἱῷ. Καρτεροθύμῳ.] Μεγαλοψύχῳ.

477. Πέμψαν.] Pro Ἔπεμψαν scil. filiam. Ἐς Λύκτον.] Lyctus Cretæ locus est. Strabo urbem esse tradit. Nonnulli tamen codices habent Λύττον, de qua lectione videatur Casaubonus ad prædictum Strabonem. Πίονα δῆμον.] Sic Cretenses vocat ob fertilitatem insulæ, quæ tanta fuit, ut à cæli temperie μακάρων νῆσον appellarint veteres. Quod terræ proprium ad populum transtulit Hesiodus. Vel *populum pinguem* dixit, opulentum ac potentem. Ex rerum ubertate, opulentia & potentia nasci solet inter homines.

478. Οὐλόπτον.] Νεώπτον. Alii tamen Neptunum & Plutonem Jove posteriores faciunt. Ἧμελλε.] Pro ἤμελλε, Attico incremento.

479. Τόν.] Τῦτον. Οἱ.] Αὐτῷ.

480. Κρήτῃ ἐν Εὐρείῃ.] Quod amplissima sit insula. Unde & ἑκατόμπολις dicta *à centum urbibus*, quod ita jactatum putat Solinus, quia magnis & ambitiosis oppidis splenderet. Τεφρώσῃ.] Arist. β. infinit. Ionicè pro τεφρῶσαι. Scholiastes positum censet pro τεφόωσιν, quod Ionicum sit pro τρέφειν, ut πέμπειν, pro πέμπειν. Notetur etiam ρ liquidam produci à poëta sequente vocali. Ἀπαλαίνῃσι.] Doricè pro ἀπαλαίνειν, quod per epenthesin δ π positum pro ἀπαίνειν, id est, delicatè & cum cura nutrire, tanquam tenellum puerum, ab ἀπαλὸς, *tener.*

481. Ἔνθα μὲ ἴκτο.] Loci descriptio, ubi natus & educatus est Jupiter. Mirè hic variant scriptores. Poëta noster in Creta apud Lyctum Jovem editum testatur, occultatumque à Rhea

in

in antro ſub latebris terræ. At Pauſanias in Meſſeniacis fontem fuiſſe ſcribit in Ithones jugo, cui nomen Clepſydræ: mox in Arcadicis fluvium eſſe tradit, qui λύσιος appellatur, quod in eo Jupiter recens natus fuerit ablutus à ſanguine & immundis excrementis, quibus naſcentes infantes operiuntur. Virgilius antrum illud, in quo natus eſt Jupiter, *Dictæum* vocat. Dicte autem mons Cretæ, ut ait Ptolemæus, quod & teſtatur Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. *Idæum* appellat Callimachus in hymnis, ab Ida monte, non Phrygiæ, ſed Cretæ, ut ait Dionyſius in libello de ſitu orbis. Hinc Maro: *Mons Idæus ubi.* Sunt qui *Lycæum* quoque Jovem dixerint à Lycæo monte Arcadiæ, cujus vertex *ſacrum jugum* vocatum eſt, quod ibi Jovem vulgò crederent fuiſſe educatum. Sed cum tam diverſa diverſi ſentiant, meritò dixit Callimachus in hymnis.

Πῇς καὶ νιν Δικταῖον ἀείσομεν, ἦε Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ κυάνεα ζυμὸς, ἐπεὶ χάος ἀμφιέεσσιν.
Dictæumne Iovem cantabimus, anne Lycæum?
Sum dubius: genus eſt quando certamine plenum.

De Jovis item nutricibus non minor quæſtio. Nam cum ingens mellis copia in Creta colligitur, ſunt qui ab apibus educatum Jovem putarunt. in cujus beneficii memoriam Jupiter apum colorem mutaſſe dicitur in aureum, cum prius eſſent ferrugineo. Alii à nymphis quibuſdam enutritum referunt. Communis verò ſcriptorum traditio eſt, Jovem à capra lactatum fuiſſe, quod innuere videtur Heſiodus, cum in monte Ægæo educatum memorat. Sic enim legere malim, quam *Argæo.* nec aliter citat Scholiaſtes, qui ſic dictum putat ἀπὸ τῆς αἰγὸς, *à capra*, cujus lac ſuxerit Jupiter. Unde & αἰγὸς ὄρος, *capræ mons* vulgò appellatur. Quod igitur Lyctum confugerit Rhea & infantem abſconderit, eo docetur, officium piæ matris eſſe, fugam potius capeſſere & ſpeluncis abſcondere liberos ſuos, quam permittere, ut tyrannorum libidini exponantur. Qui phyſicè rem interpretantur, docent ſemina terris abdenda eſſe, nec in Lycto, hoc eſt, planis duntaxat locis ſub dio, ſed & in altis montibus, & concavitatibus montium ea creſcere ac vigere ſolita. Nam in locis bene temperatis ἀμφότερα θαλλὰ τοῖς σπέρμασιν inquit Scholiaſtes. Ἵκτο.] Ἵκετο, per ſyncopen. Θοὸν.] Ion. θοάν.

482. Πρώτιστον.] Τὸ πρῶτον, hypallage. Κρύψεν.] Pro ἔκρυψεν. Ἑ.] Pro αὐτόν.

483. Ἠλι-

483. Ἡλιβάτῳ.] Ὑψηλῷ. Ἡλίβατος idem quod Pindaro ὑψίβατος. de cujus vocis origine videatur Cl. Hoelzlinus ad Apollonium.

484. Ἀργαίῳ ἐν ὄρει.] Lege Αἰγαίῳ. Πεπυκασμένῳ.] Ἐσκεπασμένῳ. πυκάζω, *denso*.

485. Τῷ ἧ ἀπαρσαμένη.] Sequitur ἀπάτησις sive deceptio Rheæ, quâ vitæ consuluit infantuli Jovis. Nam Saturno puerum deposcenti, ut quem devoraret, lapidem ostendit pannis involutum, eumque partu illo à se editum simulabat, quem ille acceptum sine mora devoravit. Pausanias in Arcadicis illud contigisse scribit in Bæotia supra Chæronæ mænia. Lapidem illum è Præconneso insula allatum fuisse Rheæ memorant alii. At Lactantius in primo, Terminum fuisse tradit eum lapidem, quem pro Jove deglutiit Saturnus. βαίτυλον Græci vocant. Sic Hesychius: Βαίτυλος· ὅτι καὶ καλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. *Abaddir* Latini dicunt, ut auctor est Priscianus. Nam & rudes lapides olim pro Diis coluisse Gentes testatur Pausanias in Achaicis. Forte adoratio illa originem cepit ex veneratione illa quæ præstita est lapidi inuncto à Jacobo in Bethel, Geneseos 35. vers. 14. Unde & nomen βαίτυλος, vel ut alii scribunt, Βέτυλος. Nec rudes tantum sed & effigiatos pictosque lapides divino cultu affecere gentes, quod populo suo interdixit Deus, 1. Samuel. 20. & Levit. 26. cap. Sed de hoc lapide Bætulo, qui plura desiderat, Damascium adeat in vita Isidori apud Photium, & Jos. Scaligerum in animadversion. Eusebianis. Physici per lapidem à Saturno devoratum, rursusque vomitu editum, significari volunt compositorum corporum generationem & interitum, quæ digerere non potuit Saturnus, cum elementa, ex quibus conflata sunt, sint sempiterna, neque ullo tempore, aut ulla vi labefactari possint, nisi cum opifici Deo evertere aliquando placuerit. Si pro Sole accipitur Saturnus, & hic generationis & corruptionis rerum naturalium auctor est. Cum igitur omnium rerum sit vicissitudo, quæque nata sunt, aliquando interire necesse sit, saxum vomuisse dictus est Saturnus, & reliqua omnia quæ comederat, quia aliæ atque aliæ res in demortuarum locum suffici solent ab ipsa natura & reparari. Hinc falso putatus Orpheus in hymno Saturni: Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἐμπαλιν αὐτός.

Omnia qui profers, consumis & omnia rursus.

Cæli filius dicitur Saturnus, quod tempus non nisi ex cæli

creatione & ortu natum eſt, cum ante cælum, nullum eſſet tempus. Idem vocatur Deorum primus, quod phyſicè loquendo nihil fuerit tempore prius præter chaos, & informem materiem. Σπαργανίσας.] Σπαργανίζω, *faſciis involvo*. σπάργανον faſcia eſt, ſive pannus oblongus, in quo infans involvitur. Μέγαν λίθον.] *Marmor* ſive *ſaxum*. Ἐγγυάλιξεν.] Pro, ἐγγυάλιξεν. ἐγγυαλίζω, *in manus trado*, ἐγχειρίζω, ab ἐν & χάλον, *vola manus*.

486. Οὐρανιδῃ.] *Saturno Cæli filio*. Μὴγ' ἄναχτι.] Pro Μεγάλῳ: vel μεγάλως ἀνάσσοντι, ut, *latè rex* apud Horat.

487. Τόν.] Pro ὅν. Χείρεσσι.] Χερσί. Ἐγκάτθετο.] Pro ἐγκατέθετο per ſyncopen.

488. Οὐδ' ἐνόησε.] Refert porrò Heſiodus, quomodo Saturnus miſerum in modum fuerit deceptus à Rhea. Neſciebat enim pro lapide Jovem ſupereſſe filium ſuum, qui mox ipſum regno eſſet expulſurus, ſoluſque Deorum imperio potiturus. Nam, ut fabularis prodit hiſtoria, Jupiter cum audiviſſet Saturnum ipſi inſidias ſtruere, collecta Cretenſium multorum manu, quibus & exoſus erat Saturnus ob feritatem, exacto patre regnum invaſit. Sunt qui ſacræ hiſtoriæ veſtigium ſubeſſe putant, perque Saturni è regno ejectionem adumbrari credunt primi hominis Adami è Paradiſo expulſionem ab Jehova Deo noſtro factam. At phyſiologi eo ſignificari volunt, tempora præcedentia à ſequentibus depelli. Alii ad Aſtronomiam referunt. Dicitur enim Jupiter Saturnum è regno ſuo pellere ob feritatem, quia Saturni planeta malignus eſt, cujus malignitatem caſtigat Jupiter planeta blandus & ſalutaris, ut ſupra dictum. Μετὰ φρεσὶν.] Καθὶ ψυχαῖ. Ὡς.] Ὅπ. Οἱ.] Αὐτῆ. Ὀπίσσω.] Ὄπιθεν, id eſt, εἰς τὸ μέλλον.

489. Ἀνίκητος.] Romani quoque Jovem *invictum* coluere, ut teſtis eſt Auguſtinus in ſeptimo de Civitate Dei. Ἀκηδής.] Ἀφρήδων. ex α privante, & κῆδος, *cura*. Sunt quibus exponitur ἄπαφος, quod *inhumatus*, id eſt, vivus adhuc eſſet Jupiter, à κῆδος ſignificante *funus*.

490. Λείπετο.] Ἐλείπετο. Ὅ'.] Pro ὅς. Βίῃ καὶ χερσί.] Pro, τῇ τ' χερῶν βίᾳ. Δαμάσσας.] Δαμάσας, hoc eſt, νικήσας.

491. Τιμῆς.] Id eſt, βασιλείας, quod familiare Pindaro. Ἐξελάσσαν.] Pro ἐξελᾶν, poëtica epentheſi τ' α.

492. Καρπαλίμως δ'.] Continuatio ſuperiorum. Deſcribitur Jovis educatio & accretio, Interea temporis, inquit poëta, dum hæc aguntur à Saturno, Jupiter ſenſim adolevit robuſtiſque

que evasit membris, Saturnumque patrem dolis simul & viribus superatum regno expulit. Saturnus lapidem, quem filium suum esse putabat, evomuisse dicitur, idque Terræ consilio, quia tellus cooperatur Saturno ad evomendum & emittendum hoc quod absumpsit ac devoravit. Omnia enim tempus producit in terra, & iterum resolvit in terra, velut elementorum omnium receptaculo & quasi gremio, idque vi & arte Jovis. Nam ad illas corporum terrestrium alterationes & corruptiones, quæ in tempore fiunt, multum confert Jupiter, id est, ætherea plaga motu suo, calore & influentiis, ut docent rerum naturalium magistri. Καρπαλίμως.] Ταχέως. Μένος.] Δυνάμεις. Φαίδιμα γυῖα.] Latinus interpres vertit, *fortia membra*, malim *illustria*. τὸ ἀξίωμα personæ respicit poëta. Γυῖα.] Τὰ μέλη. propriè de manibus & pedibus usurpatur.

493. Τοῖο.] Τότε. Ἐπιπλομένῳ δ' ἐνιαυτῷ.] Nonnulli codices habent, ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν, in plurali, *volventibus annis*.

494. Ἐννεσίῃσι.] Pro ἐνεσίαις. ἐνεσία & geminato ν, ἐννεσία, *consilium est sed proprie ab aliquo immissum*, ab ἐνίημι, *immitto*. Δολωθείς.] Ἐξαπατηθείς.

495. Οὐ γόνον.] Τὸν αὐτῷ παῖδα. Lapidem intelligit, quem filium suum esse putabat Saturnus. Αὖ ψ.] Πάλιν. Ἀνέηκε.] Att. pro ἀνῆκε.

496. Τέχνῃσι.] Τέχναις. Βίῃφι.] Βίᾳ. Ἑοῖο.] Ion. pro ἑοῦ, quod ab ἑὸς pro ὅς, *suus*.

497. Πρῶτον δ'.] Describit poëta Jovis ἐπινίκιον, qui lapidem à Saturno devoratum & ejectum, velut trophæum quoddam defixit Pythoni, sub monte Parnasso, ut monumentum esset posteris Saturni debellati, & triumphantis Jovis. Refert Apollodorus lib. 1. Bibliothecæ Metin Oceani filiam, quam uxorem duxerat Jupiter, pharmacum Saturno bibendum præbuisse, quo ille prius lapidem, deinde voratos liberos evomuit: quod tamen factum perhibetur, antequam filio Saturnus insidias pararet, aut de regno pelleretur, quibus auxiliaribus postea usus est adversus Saturnum & Titanes. At mox cum decimo ejus belli anno Tellus victoriam Jovi vaticinata esset, si in Tartarum dejectos sibi socios assumeret, is Campe custode cæsa illos è vinculis liberavit, atque ita Diis adjuvantibus victoria potitus est. Primum inquit poëta, Saturnum lapidem à se ultimò devoratum evomuisse, quem & Jovem nonnulli putarunt

tarunt & appellarunt: unde natum illud loquendi genus existimant, *per Iovem lapidem jurare*, & tradit Aristoteles etiam Athenienses ad lapidem quendam juramenta facere solitos, in lib. de Republ. verum illa magis referenda videntur ad ritum, quo lapidem manu tenebant jurantes, ut Festus docet, hæc verba dicentes: *Si sciens fallam, me Diespiter salva urbe arceque bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem.* Hesiodus lapidem hic ab ipso Jove distinguit, eumque in terra defixum fuisse asserit. Quo figmento docere voluerunt prisci sapientes, elementa & corpora omnia, quæ prius informi illo Chao seu materie inclusa erant, à supremo tandem Opifice distincta fuisse, & Iovem igneam cæli plagam obtinuisse, qui Saturnum, quo tempus significatur, ad inferiora & terrestria demiserit, quæ variis temporum mutationibus obnoxia sunt. Pythona nominat poëta, urbem Phocydis, ubi lapidem à Saturno emissum statuit Iupiter, partem terræ pro universa terra ponens per synecdochen poëticam, quod ab eo factum, vel quia ibi Apollo & Iupiter relligiosissimè colerentur; vel quod in medio esset mundi locus ille, ut fabulantur poëtæ; vel gratificari voluit genti suæ Hesiodus, qui cum Bæotus esset, etiam in Pythone Bæotiæ civitate lapidem hunc defixum fuisse credi voluit. Ἐξήμεσε.] Pro ἐξήμεσε. metri gratia verbi ἐξέμεσα, *evomo.* Πύμαθεν.] Ἔσχατον.

498. Τόν.] Pro ὅν. Στήριξε.] Pro ἐστήριξε. στηρίζω, *statuo*, vel *firmiter figo.* Κατὰ χθονός.] Ἐν τῇ γῇ. Εὐρυοδείας.] Εὐρυχώρου.

499. Πυθοῖ.] Id est, Pytho vel Python, urbs Phocydis, ubi Æschylus ait primò Terram dedisse responsum, hinc Themidem, postea Phœben, tandem Phœbum, quem Constantinus Magnus ex adyto suo extraxisse dicitur tripode Constantinopolin delato, ut tradunt Zozomenus, & Eusebius. Nomen accepit vel ἀπὸ τῆς πυθέσθαι, *quod ibi discerentur oracula*: vel potius ab Hebræo *Pethen*, quo significatur *aspis venenatissima*, Psal. 58. Neque enim alius fuit Apollo iste vatidicus, quam cacodæmon, & antiquus ille Serpens, Apocal. 9. cap. Ἡγαθέη.] Dicitur ἠγαθέη quasi ἄγαν θεῖον. Γυάλοις ὑπό.] Γύαλον propriè τὸ κοῖλον τῆς χθονός. Synecdochicè ita vocantur quævis concavitates, sive latebræ. Παρνησσοῖο.] Παρνησσοῦ. Vnde *Parnassia* dicta Pytho, à monte Parnasso, cui adjacet.

500. Σῆμα.] Σημεῖον. Ἔμεναι.] Dor. pro εἶναι, *ut signum esset.* Legitur & ἔμεν, sine apostrophes nota.

501. Λᾶον

501. Λύσε δέ.] Ἀνδρεκτάθημα Iovis, & liberatio deſcribitur Titanum patruorum ejus à Saturno captorum. Fabulantur poëtæ Cælum patrem & Titanas fratres Saturno in imperio adverſantes ab ipſo in Tartarum præcipitatos fuiſſe, atque ibi vinctos egiſſe, donec adoleviſſet Iupiter, qui patre ſuperato eos è vinculis liberavit. Etenim primus in Creta regnavit Cælus, poſt eum Saturnus ex pacto cum Titanibus inito, ne mares filios tolleret, ſi qui ex Opi naſcerentur (unde & Titanes parturienti Rheæ ſemper aſtitiſſe dicuntur tanquam ventris cuſtodes) ut regnum ad eos, quos jure hæreditario ſpectabat, rurſus perveniret. Sed cum ſenſiſſent contra pacta condicioneſque factas Iovem & alios clam educari, bellum Saturno intulerunt, quos victos tandem captoſque Saturnus in vincula conjecit. At cum intellexiſſet idem Saturnus fore, ut à filio è regno expelleretur, illi quoque inſidias ſtruere non eſt veritus: quod ſentiens Iupiter, eum regno exegit, patruoſque captivos è cuſtodia liberavit, qui in libertatem aſſerti tantique beneficii memores imperium illi facilè & ultro conceſſere. Qua fictione docetur pietatis officium in Iove, quod, cum audiſſet Saturnum & Opim à Titane comprehenſos & imperio ejectos, collecta magna militum manu, parentes è vinculis liberarit, debellatiſque primo impetu Titanibus, in regnum reſtituerit: at ingrati animi crimen in Saturno notatur, quod pro tanto beneficio maleficium rependerit filio, qui juſto furore correptus, patriſque nefarii crudelitatem ulturus regno ipſum expulit, patruoſque è captivitate liberavit, quorum conſenſu & ſpontanea ceſſione ſolus tandem imperio potitus eſt, & tanquam Deus univerſi cultus. Sed præcipuè fabula ad phyſicas contemplationes refertur. Nam per Titanes ſeu Cyclopas intelliguntur exhalationes calidæ & ſiccæ, quas Iupiter liberare dicitur, quando eas calore ſuo ſurſum ad ſe attollit, ex quibus non tantum venti in aëre, ſed & fulgura & tonitrua generantur. Hi autem à Saturno in Tartarum detruſi finguntur & ligati, quia intimis terræ partibus inhærent ejuſmodi exhalationes. Quod ita ſe habere non obſcurè innuit Heſiodus, cum Titanes ſive Cyclopas Iovi tonitrua & fulgura ſubminiſtrare ait, quibus ipſe fretus armis Deos hominesque ſibi ſubjicit. Tum & id ipſum confirmant Cyclopum nomina à poëtis conficta, Brontes, Steropes & Pyracmon, quæ ab igne deſumpta ſunt, meteororum iſtorum præcipuo

artifice. Λδσε.] Pro Ἴλυσε. Παλεγκαισιγνήτους.] Παλεγαδελφούς.

502. Οὐρανίδας.] Urani ſive Cæli filios, nempe Titanas. Δῆσε.] Pro ἔδησε. Ἀτσιφρονσύνησιν.] Ἀφρονσύνας, μαλαισιότησι. Dicitur ἀτσίφρων qui *ventoſa mente præditus eſt, inconſtans, temerarius, ſtultus*, ab ἀίω, vel ἄημι, τὸ πνέω, & φρὴν, *mens*.

503. Οἱ.] Αὐτῷ. Ἀπεμνήσαντο χάριν.] Sic Euripides: Ἀπόμνησαί μοι τῆνδε χάριν, *refer as mihi hanc gratiam*. Εὐεργεσιάων.] Æol. pro εὐεργεσιῶν.

504. Δῶκαν.] Ἔδωκαν.

505. Κεκαλύφθαι.] Pro ἐκεκαλύφθαι. καλύπτω, *abſcondo*.

506. Τοῖς.] Οἷς. Πίσυνοι.] Πεποιθώς.

507. Κύρλω δ'.] Japeti generationem enarrat poëta, qui cum uxorem duxiſſet Clymenen, ex ea ſuſcepiſſe dicitur Atlantem, Menætium, Promethea, quique ſequuntur, alios. Oſtendi ſupra non alium eſſe Iapetum, quam Iapheth Noachi filium natu maximum, quo antiquiorem haud noverunt Græci. Unde proverbium, *Iapeto antiquior*, apud Lucianum in colloquio Jovis & Cupidinis. Ab Iapeti nomine *Iapeti genus* appellamur nos homines ab Horatio Carm. lib. 1. Od. 3. Græculi verò in fingendis perſonis felicioreſne dicam, an audaciores, uxorem Iapeti fuiſſe ajunt Clymenen, non ἀλόγως, quaſi κλυμβάλω, hoc eſt, κλυτῶ, *fœminam celebrem*, utpote quæ tot inclytarum Europæ gentium mater extitit. Divinus tamen Moſes cap. 10. Geneſ. ubi filios Noæ, poſteroſque eorum recenſet, quod nomen habuerit uxor Iapheti, non exprimit. Pro Clymene alii Aſiam, alii Aſopen vel Libyen Iapeto uxorem aſſignant, ex qua matrum varietate non malè colligitur plures fuiſſe Atlantes, & Prometheos, ſed cæterorum res geſtas omnes ad unum ejus nominis celebriorem deferri. Hanc Clymenen Oceani filiam eſſe dicit Heſiodus, non ſine cauſſa, quod Mauritania, cujus rex fuiſſe creditur Atlas, adjacet mari, quod ab eo vel rege, vel monte Atlanticum vocatur: unde Atlas frater Occani dictus ab Æſchylo in Prometheo ob ſcientiam maris, quam habuiſſe fertur, ut de eo teſtatur Homerus 1. Odyſſ. *Fuit itaque* Atlas Libycus Iapeti & Clymenes filius, Mauritaniæ rex, quem poëtæ fabulantur in montem illum altiſſimum eſſe converſum, *propterea quod fuit à Perſeo iſthuc depulſus*: vel quod, ut facilius aſtrorum curſus ſpecularetur, in montem illum ſolebat aſcendere, qui poſtmodò ab ipſo Atlas fuit appellatus. Ferunt enim

enim eundem aſtrologum fuiſſe peritiſſimum & inventorem ſphæræ, qui mutationes Lunæ primus obſervaſſe dicitur. Unde Plinius, & ex eo Solinus montem Atlantis caput ſuum attollere ſcribunt uſque in viciniam lunaris circuli. Nec alia de cauſſa fingitur à poëtis cælum humeris ſuſtinere, cum propter inventionem ſphæræ, tum propter altitudinem montis, quem incolæ vocant *columnam cæli*, more Homerico, qui Atlantem & alterum adhuc montem, κίονας appellat, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. Cujus montis ſitum & ſublimitatem non minus hiſtoricè, quam fabuloſe velut perſonam deſcribit Virgilius 4. Æneid. cum inquit:

Oceani juxta finem Solemque cadentem
Vltimus Æthiopum locus eſt, ubi maximus Atlas, &c.

De hoc monte id ſolum addam, non Platonem duntaxat, ſed & Homerum & antiquiſſimos quoſque è philoſophis ſenſiſſe, cælum eſſe grave, & ideo fulciri humeris Atlantis. Quod tamen non inſcitè eludit Ariſtoteles, qui per Atlantem ſignari docet axem, circa quem cælum volvitur. hinc & nomen ei datum ex α, incrementum ſignificante, & τλάω vel τλῆμι, *perfero, ſuſtineo*, quia indefeſſus ſit axis in mundi machina ſuſtinenda. Nec aliam ob cauſſam manus caputque in cælum attollere fingitur idem Atlas: pedes verò habere in terra, quod judicarent mundum firma ſede indigere, circa quam moveretur. Quicquid enim movetur, circa immobile quid moveri neceſſe eſt. hoc autem eſt axis, ejuſque poli, de quibus philoſophum audi diſſerentem in lib. de communi animalium motu, itemque lib. 2. de Cælo, & Scholiaſten ad hunc locum. Κύρλω.] Ion. κόρλω. κύρλω ἄγεσθαι eſt, *uxorem ducere, quæ puellari adhuc eſt ætate.* κυρσίδιον ἄλοχον vocat Homerus. Καλλίσφυρον.] Sic Clymenen appellat ab eleganti pedum forma, τὰ σφυρὰ, ſunt *malleoli pedum*, quos malè cum aſtragalis confundunt interpretes.

508. Κλυμβόλω.] Quaſi dicat, *inclytam, celebrem*. Sic & Pluto dictus eſt Κλύμβολος, *ob celebritatem*; vel *quod omnes ad ſe advocet*. Οἰμόν.] Οἶμον. Λέχος.] Cubile. τὸ λέχος εἰσαναβαίνειν, ἀντὶ τοῦ συνευνάζειν.

509. Κρατερόφρονα.] Atlantem tamen aliquando labore defatigatum fuiſſe tradunt poëtæ, qui Herculem ei ſuffectum fabulantur.

510. Τίκτε δέ.] Perſequitur inchoatam Iapeti & Glymenes

genealogiam. Iapetus præter Atlantem ex Clymene ſuſcepit Menætium, Promethea, & Epimethea. Plures etiam fratres habuiſſe dicitur Atlas, & ad triginta ei fuiſſe memorantur ab aliis, ſed ex diverſis, ut volunt, matribus. Nam præter Clymenen, quæ & Aſia vocatur ab Herodoto, habuiſſe traditur Iapetus Heſionem & Axiotheam, quarum meminit Iſaacius. Menætius fulmine percuſſus à Jove & in Tartarum detruſus poſtea dicitur, quod vir eſſet inſolens Deorumque contemptor. unde & *glorioſum* illum vocat Heſiodus. Prometheus autem multarum rerum inventor fuiſſe perhibetur & apud Ægyptios regnaſſe. Plures fuere, quorum celebratiſſimus apud Græcos jactatur Atlantis aſtrologi pater, qui filium habuit Deucalionem, ſub quo diluvium extitiſſe dicitur. Mythologi autem per Prometheum non aliud ſignificari volunt, quam mentem, quæ res futuras multò ante prævidet: ſicut Epimethea cognitionem eſſe docent, quam acquirimus poſt rerum eventus, cujus filia eſt Pœnitentia. Hinc προμηθεῖς dicuntur, qui ante factum ſapiunt: ἐπιμηθεῖς, qui poſt factum. At paulo penitius fabulam inſpicienti, patebit ea quæ de Prometheo fabulantur gentes, rudera quædam continere priſcæ traditionis. Nam ut Saturni nomen, ita & Promethei Noacho plurimum accommodari poteſt, qui verus fuit ille Prometheus, ante factum ſapiens, vir prudens & Deo credens. Ipſe enim à Deo monitus diluvium longè prævidit diviniſque minis fidem adhibuit: cujus filiam finxere Προμήθειαν. At Epimethei fuere, quotquot increduli & ſecuri diluvio abſorpti ſunt, ſuamque ſtultitiam ſerò deplorarunt. Verum in hoc errarunt Ethnici, quod Prometheum Iapeti filium eſſe tradiderint, cum Iapetus Promethei, hoc eſt, Noæ fuerit filius. Diluvium quod ſub illo contigiſſe dicitur, ſicut nec alterum, quod Ogygis aut Phoronei regum temporibus in Attica, aut Deucalionis in Theſſalia accidiſſe memorant, non niſi umbræ & veſtigia quædam ſunt univerſalis illius cataclyſmi, quem Noæ temporibus extitiſſe ſacræ teſtantur litteræ. Nam ut Græci ſuis heroibus omnia tribuunt, ita & ſuis Ægyptii. Τίκλ.] Ἐπικλ. Υπερκύδιππε.] Vulgatus interpres vertit, *gloria præſignem*. vertendum erat: *glorioſum*, vel *gloria elatum*. non laudat Menœtium poëta, ſed vituperat. Dicitur autem ὑπερκύδης κ' ὑπερήφανος, pro ὑπερκυδάνεις.

511. Αἰολόμητιν.] Sic Prometheum vocat ob callida conſilia,

silia,& varia inventa. *αἴολος*, *varius*, & *μῆτις*, *consilium*. *Ἀμφιμήθεον.*] Pindarus *ὀψίνοον* vocat Epimetheum, quasi *serò sapientem*, filiamque ejus facit *Μισθαμίδειαν*: alii *Παρφασίν*, hoc est, *Excusationem*, quia qui per imprudentiam deliquerunt, illi errorem excusatione defendunt.

512. *Ἀλφησῆσι.*] Ion. *ἀλφηστῆς*. Epitheton hominum, *quod scientias & artes invenerint*, ab *ἀλφῶ*, *τὸ δέδασκω*.

513. *Πρῶτος γάρ.*] Oratio *αἰτιολογική*. Caussam exponit poëta, cur Epimetheus auctor extiterit humano generi tot calamitatum & miseriarum, quibus undequaque premitur: nempe hanc fuisse ait, quod primus fictam à Vulcano Jovis mandato mulierem Pandoram suscepisset, quæ puella cum esset formosissima, malorum omnium, quæ in mundo hoc versantur, caussa fuit. Nam ut Hyginus prodit, cum Prometheus primus hominem ex luto finxisset, & Minervæ opera ignem cælestem surripuisset, quo luteam statuam animaret; Jupiter id ægrè ferens, Vulcano mandavit, mulierem è luto formare, in quam cum singuli Deorum singula sua dona contulissent, Pandoram appellarunt, quasi ab omnibus donatam, cujus descriptionem luculentam exhibet poëta in Operibus. Hæc vero ab Jove in terram demissa fingitur, ut homines deciperet, atque Epimetheo fatuo Promethei fratri uxor data, quæ cum omnibus formæ, cultus, ingenii, linguæque dotibus cumulata esset, Jupiter eam cum pyxide pulcherrima illa quidem, sed intus omne calamitatum genus abscondente, ad Prometheum misit: qui recusavit munus, fratremque monuit, ut siquid muneris ei mitteretur, dum ipse abesset, ne reciperet. Mox cum Pandora rediisset, Epimetheo persuasit, pyxidemque illi dono dedit, quam simulac aperuisset, innumerabilium calamitatum genera tum primum homines invaserunt, una tantum spe in dolii labris remanente, id est, in ipsius ore pyxidis consistente. Sic enim de Pandora Hesiodus:

Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἔσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἔξέπτη. Hoc est, —— *tegmen ab urna*
Dum Pandora levat, totum exiliere per orbem
Curarum infestæ effigies: spes sola remansit
Intus & è labris ima sub parte resedit.

Hinc Epimetheus & Pandora miſeris mortalibus, omnium, quæ perpetiuntur, incommodorum cauſſæ fuere, ut gentium prodidit relligio, quod Adamo & Evæ divinum mandatum temere violantibus imputat Chriſtiana veritas. Ethici hoc figmento voluptatem nobis repræſentari docent fæmineo nomine expreſſam, eoque ſignificari volunt, nullum eſſe malum, quod non ex voluptuaria vita, quæ multas artes habet miniſtras, proveniat. Nam unà cum artibus ipſis & reges exorti ſunt, & latrocinia & bella & ſollicitudines animorum eruperunt, & omnia denique illa, quibus humana vita undique vexatur. Sed de mulieris hujuſce ornatu, variiſque cum animi, tum corporis dotibus in ſequentibus agit poëta, ubi πανοπλοφφίαν ejus exhibet. Menætius cum improbus eſſet & contumelioſus, nihilque non ſibi arrogaret, Jovis fulmine percuſſus eſt, inque Tartarum demiſſus, dignum ſceleratis omnibus locum. Προμηθεύς.] Epimetheus. Πλαστῷ.] Id eſt, *fictam è luto*. Γυναικός.] Pro Γυναικίδιος, per ſyncopen poët. Γυναῖκα.] Pandoram.

515. Ἔρεβος.] Tartarus ſive infernus à caligine ſic dictus. Ἔρεβος τὸ σκότος. Ψολόεντι.] *Fuliginoſa, ſeu offuſcante res contactas.* Ψόλος enim *fuligo*, idem quod αἰθάλη. de quo ſupra.

516. Ὑπερφίαλος.] Ἀνδείας. Ὑπέρφωλος, *inſolens, arrogans*, propriè, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς ὅπλοις θρασυνόμενος, inquit Euſtathius.

517. Ἄτλας δ' ἐρεμνόν.] Eſt hic epanodos. Redit enim poëta ad deſcriptionem Atlantis, cujus ſitum & officium ſive ſortem hic enarrat. Atlanti à Jove hanc provinciam impoſitam eſſe ait, ut cælum quod alias rueret, vertice ſuo & manibus ſuſtineat. Locum ejus eſſe tradit in finibus terræ è regione Heſperidum nympharum. Heſiodus montem cum ipſo Atlante, qui nomen ei dedit, videtur confundere. In hoc monte deſcribendo velut in deſcriptione alicujus hominis verſatur Mantuanus vates, cum de Mercurio inquit:

Iamque volans apicem & latera ardua cernit
Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit:
Atlantis, cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit: tum flumina mento
Præcipitant ſenis, & glacie riget horrida barba.

Hic mons, cum altiſſimus ſit, ſæpius conſcendi ſolebat ab Atlante, quo aſtra tanto facilius ſpecularetur, in quem propterea con-

conversus dicitur, cælumque humeris suis sustinere. Sic Mela: *Cum Atlas altius quam conspici possit, usque in nubila erigitur, cælum & sidera non modo tangere vertice, sed sustinere dictus est.* Unde rationi dissentaneum est, quod ait Solinus, verticem ejus semper esse nivalem, cum nives & venti, adeoque pluviæ generentur in media regione aëris: Atlas vero attollatur vertice suo ultra nubes, intra vicina circuli lunaris, ut docet Plinius, quousque meteora illa non pertingunt. Narrat item Curtius tempore Alexandri Magni in summitate montis Atlantis, (nam transgressi eam sunt plurimi) aram fuisse, in qua cineres adhuc ex victimis residebant immoti. Quod argumento est, Atlantem supra ventos & imbres cacumen suum elevare. Virgilius paulo cautius, non caput, sed humeros Atlantis nive infusa tegi ait loco supra citato. Hunc montem porro collocat Hesiodus ante vel ex adverso Hesperidum. Sunt autem Hesperides Hesperi fratris Atlantis filiæ, quæ tres fuisse memorantur, Ægle, Arethusa, & Hesperethusa, quas fabulantur habuisse hortos aurea poma ferentes, de quibus alibi dictum. Physicam illius figmenti interpretationem supra dedimus, cum nomine Hesperidum stellas significari diximus: hic nymphas vocat poëta argutas, sive suaviter canentes, propter diversos astrorum motus, qui concentum quendam & harmoniam suavissimam efficere creduntur, ut docuit Pythagoras, & post eum Ptolemæus 3. Harmonicor. Ἔχει.] *Sustinet, gestat*; quam significationem verbi ἔχειν videre est in δαιδαλόχος, ἡνιόχος, & similibus.

518. Πείρασιν.] Πέρασι. Virgilius: *Oceani finem juxta solemque cadentem.* 4. Æneid. Πέρας.] Ex ἀποπαύεσθαι, per apocopen. Ἑσπερίδων.] Hic nymphæ sunt. Est etiam nomen urbis in Pentapolitana Libya, cui vicinus fuit hortus fructuum omnium feraciſſimus, quem multi cum fabulosis Hesperidum hortis confundunt. Λιγυφώνων.] Λιγύφωνος, propriè ὁ ἡ φωνὴ λιγεῖα. Exponitur *suaviter canens.*

519. Ἑστηώς] Ion. & Poët. pro ἑστηκώς. Ἀκαμάτοισι χέρσιν.] Pro ἀκαμάτοις χερσί.

520. Οἱ.] Αὐτῷ.

521. Δῆσε δ'.] Promethei supplicium ob oculos ponit, quo in Caucasum montem ab Jove relegatus & columnæ affixus est, immissa quoque aquila jecur ejus assiduo depascente. Caussas pœnæ in sequentibus exponit poëta. Herodotus in eo libro,

quem

quem composuit de vinculis Promethei, memoriæ prodit, Scytharum fuisse regem Prometheum, qui cum subditis populis res victui necessarias suppeditare non posset, quod Aquila (fluvii id nomen est) illius regionem inundaret, in vincula conjectus à Scythis fuit. At Hercules, cum eo divertisset, fluviumque detorsisset in mare, ita ut non amplius inundaret regionem, dictus est interemisse Aquilam, & ipsum Promethea è vinculis liberasse. Alii Nilum fuisse tradunt, qui fluvius cum sub exortum Caniculæ totam Ægyptum longè lateque inundet, ob celeritatem & vim cursus Aquila fuit vocatus. Sic Diodorus Siculus, & illi, qui res Ægyptias scripsere. Verum est, quod ait Cicero Tuscul. quæst. lib. 5. Prometheum, ut & Atlantem, & Cepheum, ob rei astronomicæ peritiam locum fabulæ dedisse. Nam Prometheus cum primus Astrologiam docuerit Assyrios, sæpe montem Caucasum ascendere solitus erat, ut Atlas Atlantem, in quo assiduè considens, cum altissimus esset, astra speculabatur, siderumque ortus & occasus (in quibus & Aquila cæleste signum) notabat. Hinc Caucaso affixus dicitur, & aquila ei addita, quæ cor ejus exederet, quod nimia cura & sollicitudine in cæli natura & arcanis perscrutandis seipsum maceraret. Quod & innuere videtur Hesiodus, cum ita columnæ alligatum fuisse ait, ut nullo modo movere aut avellere se potuerit, quo ardens viri illius studium in rerum cælestium contemplatione declararet. Nam quantum jecinoris per diem ab aquila consumebatur, tantundem per noctem excrescebat, ne unquam doloris materia deficeret, cum Natura alterna tempora quieti & animi curis laboribusque determinarit. Eadem ferè habet Baconus vir illustris, in libello suo de Veterum sapientia. *Prometheï*, inquit, *Schola homines exhibet prudentes, qui in futurum prospicientes, multa mala & infortunia cautè submovent & reficiunt; verum cum hoc bono illud conjunctum est, ut multis voluptatibus, & varia rerum jucunditate se privent, & genium suum fraudent, atque quod multo pejus est, curis & sollicitudine & timoribus intestinis se cruciant & conficiant. Alligati enim necessitatis columnæ, innumeris cogitationibus (quæ quia volucres admodum sunt, per aquilam significantur) iisque pungentibus, & jecur mordentibus, & corrodentibus vexantur; nisi forte aliquando veluti noctu exiguam quampiam animi remissionem, & quietem nanciscantur, ita tamen ut statim subinde redeant novæ anxietates, & formidines.* Fulgentius in Mythologico, non

ab

ab aquila Promethei jecur corrosum fuisse tradit, sed à vulture (quæ Caucasea volucris Maroni dicta) totamque fabellam de livore animi bellè interpretatus est, versus eo adducens Petronii Arbitri sic canentis:

Cui vultur jecur ultimum pererrat,
Et pectus trahit intimasque fibras,
Non est, quem tepidi vocant poëtæ,
Sed cordis mala livor atque luxus.

Δῆσε.] Pro ἔδησε. Ἀλυκτοπίδησι.] Ion. pro ἀλυκτοπίδαις. Est autem ἀλυκτοπίδη, *indissolubilis pedica.* Ἄλυκτος pro ἄλυτος, pleonasmo τοῦ κ. Πέδη, *pedica.* Ποικιλόβουλον.] Supra dixit αἰολόμητιν eodem sensu.

522. Ἀργαλέοισι.] Ἀργαλέοις. Μέσον ἀμφὶ χιόνα.] Pro μέσῃ ἀμφὶ χιόνι. Ἐλάσσας.] Pro ἐλάσας.

523. Οἱ.] Αὐτῷ. Ἐπ' αἰετὸν ὦρσε.] Tmesis, αἶψα δ' ἐπῶρσε. quasi *incitavit in eum.* Αἰετὸς poët. est pro communi ἀετός, sic dicitur ὠκὺς τὸ ἀεὶ ἕτοιμον εἶναι, quod semper vera portendat in auspiciis, in quibus sæpe adhibetur. Ταναύπτερον.] Epitheton generale avium, hic aquilæ, quod inter volandum alas expandit: Pro eodem πτανοσίπτερον infra dicitur.

524. Ἤσθιεν.] Pro ἐσθίειν dixit Lucianus, ἐκκρεμεῖν τὸ ἧπαρ, in Prometheo. Ἀθάνατον.] Sic & Virgilius de vulture Tityi jecur exedente 6. Æneid. *rostroque immanis adunco Immortale jecur tondens.* Αὖξεν.] Id est, ηὔξανεν. Ἴσον.] Κατ' ἴσον μέρος.

525. Πρόπαν ἦμαρ.] Pro καθ' ὅλην ἡμέραν.

526. Τὸν μὲν ἄρ'.] Describitur hic Promethei per Herculem liberatio, quæ eum in finem facta aut permissa traditur à Jove, ut tanto illustrior foret filii sui virtus & gloria. Quanquam plures fuerint Hercules, omnium tamen celebratissimus est ille ex Jove & Alcmena natus, qui utut cæteris posterior fuit, fortitudinis tamen & virtutis exemplar præbuit mortalium generi varia certamina & labores exantlando, & monstra domando. Inter certamina autem ejus etiam recensetur illud, quod aquilam hanc sagitta transfixerit, Prometheumque è vinculis exemerit. Pherecydes in lib. 10. de nuptiis Junonis, Herculem à Sole poculum accepisse scribit, in quo per Oceanum navigarit eum; qui esset extra terras, cum ad aurea mala Hesperidum contenderet: à quo etiam Prometheo, postquam fuit è vinculis liberatus, viam didicit eo tendentem. At Lucianus in Dialogis, non ab Hercule, sed à Jove Prometheum è vinculis solutum asserit,

rit, quia illi vaticinatus erat, quod si rem cum Thetide haberet, fore ut ex eo concubitu filius nasceretur patre suo fortior, à quo eadem pateretur, quæ ab ipso passus fuerat Saturnus, hoc est, regno ejiceretur. Quod metuens Jupiter à nuptiis Deæ illius abstinuit, proque fideli consilio Prometheum è vinculis liberavit. Herodotus historicè fabulam interpretatur, cujus expositionem paulo ante retulimus. Eandem confirmat etiam Agrætas lib. 13. rerum Scythicarum, & Scholiastes ad hunc locum. Alii Physicè Herculis nomine Solem intelligunt, cujus sagittis, id est, radiis Aquila fluvius Scythiæ regionem optimam atque intimam, cui imperabat Prometheus, quasi lanians, exsiccatus est, vel obturato fonte alio detortus, aut repressus: vel quod Hercules, id est, virtutis radii, Prometheum, hoc est, mentem nostram illustrantes, eam liberant à curis & ærumnis vitæ hujus secularis. Ad quam mentis à curis solutionem cælesti robore opus sit, quod in Hercule summum posuere Græciæ sapientes. Sic & Bacon per Herculem intelligit fortitudinem & animi constantiam in Prometheo, quæ in omnem eventum parata, & cuicunque sorti æqua, prospicit sine metu, fruitur sine fastidio, & tolerat sine impatientia. Cur vero Hercules in poculo sive urceo per Oceanum navigasse dicatur, non minus scitè exponit idem Cancellarius in libello supra citato cap. 26. quem consule. Τόν.] Pro τοῦτον. Nempe, ἀετόν. Ἀλκμήνη.] *Robustam* sonat. Ἄλκιμος υἱός.] Hinc à robore Ἀλκείδης etiam dictus Hercules.

527. Κακλὼ νῶτον.] Sic aquilam vocat, quæ veluti pestis incumbebat Prometheo, jecurque ejus depascebat. Νόσος vocem latius sumit pro quovis tormento. Ἄλαλκεν.] Tmesis, pro ἀπήλαλκεν, id est, ἀπέτρεψεν, ab ἀλάλκω, *profligo, arceo.*

528. Γαπετιονίδη.] Patronymicum pro nomine proprio. Δυσφρονωάων.] Æol. pro δυσφρονῶν. Δυσφροσύνη, *animi ægritudo.*

529. Οὐκ ἀέκητι.] Id est, οὐκ ἀβουλίᾳ Διός. Fit ab ἄεκων, *invitus.* Ὑψιμέδοντος.] Epitheton Jovis, ex ὕψι, & μέδω, τὸ ἄρχω, *impero.*

530. Θηβαγενοῦς.] Vixit autem Hercules Thebanus viginti circiter annis ante Trojam captam, ut tradit Eusebius. Κλέος πλεῖον.] Δόξαν μείζω.

531. Πολυβότρυος.] Id est, πολλὴν βόσκουσαν.

532. Ταῦτ' ἄρα.] Συμπέρασμα sive conclusio superiorum, quo

quo viam sibi munit ad ἀπαλλαγὴν criminum Prometheo imputatorum. Dicit liberationem Promethei non tam à Jove factam esse in gratiam ipsius Promethei, quam filii sui Herculis, quem ad summum gloriæ fastigium, adeoque in Deos referre voluit Jupiter, cum Prometheo jure succenseret, quod cum homo esset mortalis, consilio & ingenii solertia cum Jove immortali ac præpotenti contendere ausus esset. Quocirca ut Herculi hunc laborem gratificaretur, iram deposuisse dicitur. Alias item supplicii causas enarrat poëta, de quibus ἐν τοῖς ἑπομένοις. Humanæ mentis audacia hic notanda in Prometheo, qui moderata rerum divinarum humanarumque cognitione non contentus in arcanis Dei perscrutandis curiosiorem sese exhibet, adeoque creatori suo paria facere satagit, contra quam monet sapientissimus Socrates, qui quoties de cælestibus rogabatur, respondere solitus erat: *Quæ supra nos, nihil ad nos.* Notum est illud I. Scaligeri celebre dictum:

Nescire velle, quæ magister maximus
Nescire nos vult, erudita insciti a est.

Convertetur itaque hæc fabulæ pars, vel in eos, qui divina Philosophiæ mysteria nescio qua mente subtilius conantur indagare: vel in eos, qui naturali judicio, fidei Christianæ oracula complecti, vel etiam τὰ βάθη τοῦ θεοῦ (quæ scrutari periculosissimum est) penetrare, deque iis humano sensu aliquid statuere se posse putant: ad quæ certe humani oculi caligant, ut noctuæ ad lumen Solis diurnum. Ταῦτα.] Pro ἀλλὰ ταῦτα. Ἀζόμῳ.] Σεβόμῳ. Τίμια.] Pro ἐτίμα. Ἀειδείκετον υἱόν.] Herculem.

533. Χωόμῳ.] Ὀργιζόμῳ. Χώομαι, *irascor*, quod ex χολόω factum videtur idem significante. Παύθη.] Pro ἐπαύθη. Ἔχοντι.] Imperf. Ion. pro εἶχον.

534. Ἐείζετο.] Pro ἠείζετο. Βελάς.] Pro βελαῦς. Sic & Homerus: Ἀφροδίτη κάλλει ἐείζοι. pro τῷ κάλλει, Iliad. 9. Ultimam in βελάς corripit Dorum more. Ὑπερμενέϊ.] *Præpotenti.* Vox conflata ex ὑπὲρ, & μένος, *robur*. Κρονίωνι.] Τῷ Διΐ.

535. Καὶ γὰρ ὅτ'.] Primum ἔγκλημα sive accusatio est, ἀπάτης Promethei in distributione carminum. Narrat enim poëta, quod cum Dii & homines inter se disceptarent in urbe Meconæ, forte de natura & præcellentia ingenii, & repertorum, Prometheus, ut Jovis divinitatem exploraret, decipere cum conatus est hac techna. Bovem ingentem sive taurum mactari jussit, alii geminum fuisse ajunt, quorum carnes cum ab ossibus segre-

segregasset, in altera pellium carnes, in altera verò ossa inclusit, deinde Jovi dedit optionem, utrum mallet, taurum eligendi. Jupiter capta optione cum dolos ejus viri graviter ferret, ut justam opportunitatem ultionis nactus videretur, ossa elegit, atque illa fraude iratus, ignem mortalibus eripuit, ut testatur in sequentibus poëta. Hanc fabulam Lucianus quoque refert in dialogo Jovis & Promethei, ubi idem crimen Prometheo impingit Jupiter. Ex eo morem postea obtinuisse scribit Hyginus, ut Veteres in solennibus & relligiosis sacrificiis carne hostiarum consumpta, reliquam, quæ pars fuit Deorum, eodem igne comburerent. quem ritum infra quoque tangit Hesiodus. Sunt qui fabulam ad historiam referunt, & Prometheum observasse scribunt extorum colores & situs: quidque singula portenderent, novisse, quibusque item victimis, quo ritu mactatis Dii singuli lætarentur, docuisse mortales: adeoque auguriorum fuisse primum inventorem. Alii moraliter significari volunt, post civilis vitæ artes, unà cum voluptatibus & deliciis, non solum legum & æquitatis, sed & Dei immortalis contemptum nasci in homine, & frustra esse eos, qui Deum fallere studeant: tum ob gloriam, privatorumque commodorum spem prudentissimos quosque pessumdari. At Baconus sub duplici illo sacrificio Promethei apte nobis repræsen-
„ tari ait personam verè relligiosi & hypocritæ. Alteri enim
„ inest adeps, Dei nimirum portio, ob inflammationem & suf-
„ fitum, per quod affectus & zelus ad gloriam Dei incensus,
„ atque alta petens significatur; insunt viscera charitatis, in-
„ sunt carnes bonæ & utiles. In altero nihil præter ossa arida
„ & nuda reperiuntur, quæ nihilominus pellem farciunt, &
„ hostiam pulcherrimam & magnificam imitantur; per quæ
„ rectè notantur externi & inanes ritus & ceremoniæ jejunæ,
„ quibus homines cultum divinum onerant & inflant, res ad
„ ostentationem potius compositæ, quam ad pietatem facien-
„ tes. Neque satis est hominibus ejusmodi ludibria Deo offer-
„ re, nisi ea etiam illi imponant & imputent, ac si ipse illa ele-
„ gerit & præscripserit. Certè propheta sub Dei persona de hac
„ optione expostulat: *Num tandem hoc est illud jejunium, quod*
„ *elegi, ut homo animam suam in diem unum affligat, & caput in-*
„ *star junceæ demittat?* Ἐκείνουν.] Κείνομαι, *contendo, rixor*. De forensibus controversiis propriè usurpatur.

536. Μηκώνῃ.] Pro, ἐν Μηκώνῃ. Mecon vel Mecone Ste-
phan

phano urbs est Peloponnesi, non procul à Corintho, sic dicta, quod ibi primum Ceres papaveris fructum invenerit. μήκων, *papaver*. Scholiastes Μηκώνιλω legit, sicque appellatam putat διὰ τὸ μήκους, *à longitudine*. Μίγαν βοῦν.] Taurum. Προφερῆ θυμῷ.] Promptitudinem animi in Prometheo designat.

537. Δασσάμενος.] Id est, μερίσας. Προθέηκε.] Crasi Attica, προέθηκε. Διὸς νόον.] Sic legendum, non Ζηνὸς νόον, ut metri ratio constet. Ἐξαπαφίσκων.] Ἐξαπατῶν. In Aldina & Florentina editionibus legitur, ἐξαπαλίσκων, cui tamen alterum præfertur, ut magis receptum.

538. Τῷ μὲν.] Id est, Καὶ τὸ μὲν μέρος, cui respondet τῷ δὲ. quod sequitur. Ἔγκατα.] *Intestina*, ὅθεν τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μηλῶν. Δημῷ.] Δημὸς, *adeps*, ὅθεν τὸ δαίειν, *comburo*, quia facilè comburitur: at δῆμος, *populus*.

539. Ἐν ῥινῷ.] Ῥινὸς, *corium, pellis*, δέρμα Βοείη.] Ion. βοείη.

540. Δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.] Præpositio in Latina versione redundat.

541. Εὐθείοισι.] Εὐθείζω, idem quod εὐθύνω, *recte dispono*. Ἀργέτι.] Λευκῇ, per systolen poëticam, pro ἀργῆτι, ab ἀργὴς, *candidus, albus*.

542. Δὴ τότε μιν.] Sequitur oratio Jovis ἐλεγκτικὴ, qua in Prometheum invehitur, dolosum ejus animum & impietatem graviter carpens. Honorifica utitur compellatione, sed sarcastica & amarulentiæ plena. Etsi enim viri hujus fraudulentiam non ignoraret Jupiter, deludi tamen se passus est, ut occasionem postea nanciscereturgravius eum puniendi.

543. Ἰαπετιονίδη.] Ὦ Προμηθεῦ. Ἀγχίνοιαν.] Εὐβουλίαν. Ἀνάσσων.] Τῶν βασιλέων. Fuit autem Prometheus Scytharum rex, vel ut alii tradunt, Ægypti.

544. Ὦ πέπον.] Vox est aliquando amicus compellantis, aliquando conviciantis. Ironiam hic continet εἰρωνικῶς. Ἐπιθύμιον.] *Iniquè, quasi animo erga alteram partem magis affecto*. Διεδάσσατο.] Ionicè pro διεδάσω, verbi διαδάζομαι, *divido*.

545. Κερτομέων.] *Probro incessens*, vel ut hic exponit Latinus interpres, *latenter carpens*. Τὸ κερτομεῖν, propriè est *mordacibus dictis incessere*, quasi τὸ κῆρ τέμνειν. Ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.] Ea loquendi formula æternam Dei providentiam designant poëtæ. Sunt autem ἄφθιτα μήδεα Eustathio τὰ ἀμεταθέτως ἔχοντα, *quæ mutari nequeunt*.

546. Τὸν δ' αὖτε.] Ἀπόκρισις Promethei χλευαστικὴ, seu derisoria.

risoria. Respondet Jovi oratione blanda, & honorifica, sed deceptionis plena. Postquam enim Prometheus carnes è bove mactato in unum compositas corio bubulo texisset: ossa autem reliqua pelle cooperta in medio collocasset, optionem dedit Jovi, ut quam vellet, earum sumeret partem. Sed Jupiter à Prometheo deceptus, delegit ossa pro sua dimidia parte. Eo docemur, Deum odisse homines dolosos; & callidissimos quosque avaritia sæpe in perniciem suam ruere: præterea mortalium vitam esse curarum plenam, neque ulli sperandam esse quietem, dum vivimus, quæ omnia sub Promethei fabula hic, & in sequentibus eleganter ostendit poëta. Τὸν δ' αὖτε.] Τοῦτον ἢ πάλιν. Προσείπε.] Pro προσεῖπε, quod Atticum.

547. Ἦκα.] Ἡσύχως. Ἐπιμειδήσας.] Τὸ μειδᾶν, & ἐπιμειδᾶν, de placido risu dicitur, ὡδὲ σεμνοτέρᾳ γέλωτος, ut ait Eustathius. Solet autem is, qui alterum decipere studet, festivæ fraudis conscius subridere. Λάθοιτο.] Pro ἐλάθοιτο, hoc est, ἐπιλαμβάνοιτο. Δολίης τέχνης.] Id est, *ingeniosæ fraudis*.

548. Ζεύς.] Pro Ζεῦ. Κύδιστε, μέγιστε.] Sic & Homer. Iliad. ω. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων κύδιστε, μέγιστε, quem imitatus noster. Αἰειγενετάων.] Æol. pro, αἰειγενετῶν.

549. Τῶν δὲ.] Scil. μοιρῶν. Ἕλοῦ.] Dor. ἑλοῦ, ab anormi ἕλω, pro αἱρέω, *capio*, *eligo*. Ὅ τοι πολίεται.] Poët. & Ion. ἐπολίεται. Εἰς φρεσί.] Καθὰ ψυχῇ. Θυμὸς ἀνώγῃ.] Id est, κελεύῃ, quod est phrasi poëtica, ἐπολίεται βούλῃ.

550. Φῆ ῥα, &c.] Conclusio præcedaneæ orationis, & destinatio pœnæ Prometheo infligendæ. Jupiter enim doli non ignarus, sed ad tempus dissimulatione utens, eam cepit partem, quæ præter ossa nihil contineret, ut fraude detecta hominis vafri contumeliam ulciscereturMonet porrò fabula non esse tentandam Dei potentiam, neque majestatem ejus temeraria curiositate perscrutandam, cum id in noxam cedat hominis: & quamvis ad tempus latere videatur mortalium fraus, tamen postea, ubi opportunum supremo Numini visum, gravissimis eam suppliciis vindicat. Deus enim nullo modo circumscribitur, aut naso suspenditur adunco, sed callidos tandem in calliditate sua captat, dignasque, naturam ejus & opera temere rimantibus, infligit pœnas. Hinc Prometheus cum Jovi paria facere contenderet, artibusque suis & inventis supra modum gloriaretur, meritissimam Iovis iram expertus est. Nam, ut in principio diximus, virique ostendunt sapientissimi, tota

Pro-

Promethei fabula non inſcitè ad μετεωροφενακισμὸν traducitur: ne alta nimis & abſtruſa Dei myſteria ſive opera perſcrutemur, nedum imitari nos poſſe vana præſumptione cogitemus. Quam philoſophandi ſobrietatem cum non obſervaſſet rex Prometheus, duce Mercurio monti Caucaſo alligatus eſt, aquilaque ei addita, Typhonis, ut volunt, filia, quæ jecur ipſius aſſiduè renaſcens laniaret. Φῆ.] Pro ἴφη. Δολοφρονέων.] *Dolos meditans vel ſtruens.*

551. Γνῶ.] Pro, ἔγνω, remoto augmento utitur oratione verbis abundante, & idem dicit in ſtudio certæ & exploratæ elocutionis. Ἀγνοίησε.] Pro ἠγνοίησε, ab ἀγνοίω, quod poëticum eſt pro ἀγνοέω, per epentheſin ῐ jota, ob metrum. Ὄσσετο.] Pro ὄσσετο, ab ὄσσομαι, quod Æolicum, pro ὄπτομαι, *video*, ſic κόσσω, pro κόπτω, *ferio*, apud eoſdem.

552. Τά] Pro ἅ. Τελέσσ' ἐμέλλεν.] Pro πλεθήσειν).

553. Χερσὶν ἀμφοτέρῃσιν.] Pro, ἀμφοτέραις. Iovis in arripienda carnium parte aviditatem exprimit. Λαβὼν ἄλειφαρ.] Supra verſ. 541. δρήπτε δημόν. Ἄλειφαρ.] Πιμελλιά.

554. Χώσατο.] Ἐχώσατο. poëticè. Φρένας.] Κατὰ φρένας. Χόλῳ.] Ὀργῇ. Μιν.] Αὐτόν. Tmeſis eſt in ἀμφὶ, & ἴκετο, pro ἀμφίκετο. Notetur item rarior ſtructura, χόλῳ ἵκετο μιν θυμόν, pro θυμὸν αὐτῷ. Homericorum Schematum ſedulus obſervator Plutarchus.

556. Φῦλ' ἀνθρώπων.] Pro ἄνθρωποι, ut *ſecla ferarum*, apud Lucretium, pro *feris*.

557. Θυηέσσων.] Ob victimas & ſuffimenta, à θύω, *ſacrifico*. Morem hunc adolendi oſſa in aris ſupra ex Hygino retulimus. Βωμῶν.] Βωμὸς, ab Hebræo *Bamah* deductum videtur. Sic dicitur excelſum vel ſacellum in altis locis extructum ab idololatris.

558. Τὸν ἢ μέγ'.] Reſponſio altera Iovis objurgatoria, & ignis ablatio. Narrat enim poëta Iovem ob contumeliam ſibi à Prometheo illatam, mortalibus eripuiſſe ignem, cujus beneficio artes fere omnes inventæ. Quo ſignificare voluerunt, priſci Sapientes, Iovem vivendi rationem antea facilem, quietam, laboris ac doloris expertem, hominibus abſcondiſſe. Quod & parenti noſtro προπλάστῃ accommodari poſſit, qui quamdiu in ſtatu permanſit innocentiæ, Deum ſibi habuit propitium, & terram, fruges omniaque ad victum neceſſaria copioſe ſuppeditantem: at poſtquam ab integritate ſua lapſus Dæmoni

potius auſcultavit, quam Creatori ſuo, ad labores & multiplices curas damnatus eſt. Ita Dei benedictio verſa eſt in maledictionem, quique ſecuram prius, facilem, & ab omnibus morbis immunem tranſigebat ætatem, poſtea breviorem, infinitiſque ægritudinibus refertam vivendi rationem expertus eſt. Quod per ignis ablationem repræſentare conati ſunt poëtæ, ſine cujus uſu difficilis planè redditur mortalium vita. Nam ut forma formarum eſt anima, inſtrumentum inſtrumentorum manus: ita auxilium auxiliorum, ſive opis opium ignis dici mereatur. hinc enim omnis induſtria, hinc artes mechanicæ ipſæ infinitis modis adjuvantur, ut mirum videri non debeat, ſi ad ignis inventionem tantopere feſtinarit Prometheus, cum omnibus fere humanis neceſſitatibus & uſibus levamenta ſuppeditet atque auxilia. Modus autem furti ignis aptè nobis & ex natura rei deſcribitur in ſequentibus. Τὸν δέ.] Prometheum. Μέγα.] Pro μεγάλως. Ὀχθήσας.] Λυπηθείς.

559. Παίδων πέρι.] Ἀντὶ τοῦ περὶ παίδων. Anaſtrophe, quæ figura Ionum propria. Μήδεα.] Βουλεύματα.

560. Ἐπιλήθεο.] Ion. pro ἐπιλήθου.

562. Ἐκ τούτου.] Scil. χρόνου.

563. Μελέοισι.] Pro μελέοις, hoc eſt, χείλιοις. Vox μέλεος vanum, vel miſerum denotat. Πυρὸς μένος.] Τὸ πῦρ. periphraſi poëtica. Ἀκαμάτοιο.] Ἀκάματος. Ion. ἀκαμάτεος dicitur ignis ob indefatigabilem ejus voracitatem.

564. Ναιετάουσιν.] Pro οἰκοῦσιν.

565. Ἀλλά μιν.] Furtum ipſum, modumque deſcribit poëta, quo ignem à Jove hominibus abſconditum ſurripuerit Prometheus. Fabulantur poëtæ Prometheum Minervæ conſilio aſcendiſſe in cælum, ibique ferula ad currum Solis admota ignem rurſus in terram detuliſſe. Fuit enim Prometheus, ut ſupra dictum, Ægypti rex prudentiſſimus & aſtrologiæ peritiſſimus, qui ignem cæleſtem dicitur eſſe furatus, quod rationem fulminum hominibus indicarit: vel quod artem monſtrarit, qua ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, quamdiu bene uſi ſunt: at poſtea malo hominum uſu in perniciem eorum verſus eſt. Nec ſine cauſſâ ferulam ad hoc adhibuiſſe fingitur Prometheus, cum ferula ad percuſſionem, & plagas inferendas apta ſit, quo ſignificetur ignis generationem per corporum violentas percuſſiones & colliſiones fieri, ex quibus attenuantur materiæ, & in motu ponuntur, & ad calo-

rem

rem cæleſtium ſuſcipiendum præparantur, ignemque veluti ex curru Solis modis clandeſtinis ac quaſi furtim decerpunt, & rapiunt: tum etiam habet lignum hoc concavitatem quandam concipiendo igni & fovendo idoneam, unde & κοῖλον vocat Heſiodus. De Archimede Mathematico percelebri referunt hiſtoriæ, quod tanquam Deus quidam terrenus mirabili artificio globum vitreum fabricarit, in quo mira converſione diſſimiles motus cæleſtium circulorum repræſentarit, idque ignis beneficio Sphæram illam perpetuò moventis. De quo epigramma extat elegantiſſimum Claudiani, quod brevitatis cauſſa hîc omitto. Ut igitur Prometheus ingenii ſollertia cum Jove ipſo contendere auſus eſt, hominem è luto formando, & igne cæleſti, quem ferula exceperat, animando, aliaque ejus opera imitando: ſimiliter & Syracuſanus ille Geometra Jovi paria fecit, dum τὸ ἀειχινητὸν inveniſſe dicitur, in cujus indagatione non pauci hodie deſudant philoſophi. Tradit Pauſanias in Atticis ob hanc ignis inventionem certamen inſtitutum fuiſſe apud Athenienſes τῶν λαμπαδοφόρων, in quo id unicè ſtudebant decurrendo, ut accenſæ faces ſervarentur. Nam cujus fax extincta fuiſſet, is victoriam ſuccedenti concedebat, atque hic eodem modo ſequenti, ſi ſua extingueretur, & reliqui eodem ordine. Quod ſi nemo accenſam facem tuliſſet, palma in medio relinquebatur. Atque hæc fiebant in honorem Promethei, quod is omnium artium fontem & auctorem ignem putabatur inveniſſe. Sic & ipſum de ſe loquentem introducit Æſchylus in cognomine Tragœdia:

Ναρθηκοπλήρωτον ἐγὼ θηρώμαν πυρὸς
Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
Πάσης βροτοῖς πέφυκε κἀς μέγας πόρος.
Artis magiſtrum ignem (fuit namque is viris
Magnum juvamen, pluribus perutile)
Inveni.

Μιν,] Αὐτὸν, nempe Jovem. Ἐὺς πάϊς Ἰαπέτοιο.] Prometheus. ἐὺς poët. ἀγαθὸς, ἢ κακὸς.

566. Τηλόσκοπον αὐγὴν] Id eſt, τηλόθεν σκοπευμένην.

567. Νάρθηκι] Νάρθηξ arbor eſt ſoli Africæ nota, Latinis *ferula*, cujus deſcriptionem habet Plinius lib. 13. cap. 22. & Columella lib. 3. de Arboribus. Clearchus vocat ξύλον ἄξυλον, id eſt, *lignum non lignum*, quod intus eſſet medulloſum, atque idcirco minus ſolidum & compactum. Huc alluſit Martialis in

Apophoretis : *Invisæ nimium pueris, gratæque magistris,*
Clara Prometheo munere ligna fumus.

Δάκεν.] Pro ἔδακεν, à δήκω, pro δάκνω, *mordeo*. Tralatio. Νειόθι.] Adverb. à νειὸς, quod Ionicum est, pro νέος.

568. Ἐχόλωσε.] Εἰς ὀργὴν ἐνέβαλε. Φίλον ἦτορ.] Id est, τὴν καρδίαν αὐτῦ.

569. Ὡς ἴδεν.] Potest etiam legi : ὡς ἴδ' ἐν ἀνθρώποισι.

570. Τεῦξεν.] Pro ἔτευξεν.

571. Γαίης γάρ.] Sequitur fabula de Pandora, quam & in Operibus graphicè depinxit Hesiodus. Narrat poëta, Jovem, simulatque resciviſſet furtum Promethei, & ἀπάτην in distributione carnium, Vulcano mandasse, ut fœminam è luto formaret pulchram & venustam, quæ cum astutissima esset, & omnibus artibus à Diis ornata, Pandoræ nomen accepit. Quippe videbat Jupiter se insolentiam Promethei reprimere non posse, nisi hominum genus (quo opere ille immensum turgebat & efferebatur) hoc pacto affligeret. Huic autem virgini Minerva sapientiam, Venus formam, Apollo Musicen, eloquentiam Mercurius tribuit : alii alias dotes. Prima fingitur fuisse mulier, nec ante illam extitisse fœmineum sexum crediderunt Gentium complures, ut etiam testatur Pausanias in Atticis. Palæphatus lib. Incredibil. Pandoræ fabulam sic interpretatur ; quod ex terra ipsa cum formata esset, aliis fœminis similem formam dederit, quod videlicet mulier fuerit opulenta, quæ se exornare soleret, quoties ex ædibus prodiret : eoque se pigmento illinebat, quod è terra confectum erat. Tertullianus quoque in lib. de Coronis, Pandoram fœminarum primam fuisse ait, & à Gratiis coronatam. Eam verò ita ab omni corporis animique cultu instructam postea cum pyxide clausa ablegavit Jupiter ad Epimetheum, qui vir dempto vasculi operculo omnia mala evolare sentiens, vix ultimam & in imo residentem Spem occlusit, cum qua vas illud servavit. Origenes adversus Celsum lib. 4. hanc ridet fabulam. Mythologi verò Pandoram ad humanum corpus referunt fœmineo nomine expressum, quod carnis imbecillitas minimo exsolvi potest. Alii voluptatem designari ea existimant & libidinem, quæ post vitæ civilis artes, & cultum & luxum veluti ex dono ignis & ipsa incensa est : ita ut Vulcano, qui similiter ignem repræsentat, opificium voluptatis deputetur, ab illa autem infinita mala & in animos & in corpora, & fortunas hominum

unà

unà cum ſera pœnitentia fluxerunt; neque tantum in ſtatus ſingulorum, verum etiam in regna & Reſpub. ut ſupra dictum. Nonnulli ad Naturæ contemplationem reducunt figmentum, qui propterea Pandoram à Vulcano formatam aſſerunt, quod calor, & cœli ἐνέργεια, Vulcani nomine deſignata, fertilitatem donet, quæ ut auctor eſt Theophraſtus in cauſſis plantarum, plus virium habet, quam ullus mortalium labor, aut ſoli ubertas. Ad Pandoræ cultum ſive ornatum quod attinet, primò Minerva eam candida veſte cinxit, quo nihil aliud ſignificatur, quam ſapientiæ candor & puritas. Albus enim color, cum ab ipſa natura profectus ſit, εἰλικρινὲς eſt, plurimumque habet lucis. hinc vitæ puritas mentiſque illuminatio rectè eo ſignificatur. Deinde calanticam capiti ejus impoſuit, qua docetur ſapientiam, quaſi capitis velamen eſſe & ornamentum, adeoque in capite hominis velut in arce ſua reſidere. Sertis item floreis eam redimivit, quibus indicatur ſapientiæ decor, & incredibilis fragrantia. Denique auream circumdedit coronam, quod nihil ſolidius, nihil excellentius ſit ſapientiæ dono. Γαίης γάρ.] Sic idem in Operib. Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Terram intelligit humore maceratam. Ita enim ſubdit ibi poëta: Ἤφαιστον δ' ἐκέλευσε περίκλυτον ὅττι τάχιστα Γαῖαν ὕδατι φύρειν, Σύμπλασσε.] Pro Συμπλάσσειν. Περικλυτὸν.] Ob opera fabrilia. Ἀμφιγυήεις.] Vulcanus, quaſi ὁ ἐκατέρωθεν βεβλαμμένον τὰ γόνατα, *quod utroque pede claudus eſſet.*

572. Ἴκελον.] Ὅμοιον. Κορυδαλὴ.] Pro Κορυδὸς, ἦγεν, Διός.

573. Ζῶσε.] Pro ἔζωσε, verbi ζώω, pro ζώννυμι, *cingo.* Κόσμησε.] Pro ἐκόσμησε, neglecto augmento. Γλαυκῶπις.] Epitheton Minervæ, de quo in principio. Ἀθηνὴ.] Ἀθηνᾶ.

574. Ἀργυφέῃ.] Λευκῇ. Legendum potius ἀργυφείῃ, ab ἀργύφεος, quæ vox conflata, ex ἀργὸς, *albus*, & ὑφὴ, *textura.* Κατὰ κρῆθεν.] Κατὰ κεφαλῆς, per pleonaſmum. Sic ἀπὸ κρῆθεν, dixit idem in Scuto. κρῆθεν adverb. eſt poët. ex κρᾶς κρατὸς, *caput*, verſo α Ion. in η, & θεν particula ſignificante motum de loco. Καλύπτρῃ.] Καλύπτρα operimentum eſt capitis muliebre, à καλύπτω, *tego.* κόσμησε Heſychio.

575. Δαιδαλέῃσι.] Δαιδάλεος, *artificioſus*, à Dædalo Cretenſium artifice. Utuntur & ea voce Latini. Lucretius, *Tibi dædala tellus Submittit flores. Dædalam* dixit pro *varia.* Καλύκεσσι.] Καλὸν ἔχειν, à poëtico, χίθω, τὸ ἴσχω. Θαῦμα ἰδέσθαι.] Appoſitio.

576. Στεφάνας νεοθηλέας,] Serta intelligit. Legitur etiam νεοθηλέα, ut jungatur cum πόης. νεοθαλὴς ὁ νεωστὶ θαλλῶν, recenter virescens.

577. Καρήαλι.] Pro τῇ κεφαλῇ.

578. Στεφάνη.] Idem quod στέφανον. Οἱ κεφαλῇφι.] Pro κεφαλῇ αὐτῆς.

579. Τήν.] Pro ἣν.

580. Ἀσκήσας] Κοσμήσας ab ἀσκέω, orno. Παλάμῃφι.] Pro παλάμαις, id est, χερσί. Synecd. παλάμη, propriè palma manus.

581. Τῇ δ' ἐνί.] Coronam hanc auream capiti Pandoræ à Minerva impositam, non solum ob materiam commendat poëta, sed etiam ab artificio & argumento. Nam omnis generis animantia in ea à Vulcano cælata fuisse ait, tam terrestria, quam marina, idque tanta arte & gratia, ut spirare, & quasi vocem edere viderentur. Τῇ δ' ἐνί.] Pro, ἐν ταύτῃ ἦ, nimirum corona. Δαίδαλα.] Id est, τεχνικά. vide supra. Τετύχατο.] Ionicè, pro ἐτέτυκτο, fabricata erant, id est, cælata, per synecd. generis.

582. Κνώδαλα.] Propriè sunt animantia, quæ in mari dormiunt, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κνώσσειν. Verum & eo nomine, τὰ χέρσαια, significantur teste Eustathio. Ἠπείρῳ.] Ἡ γῆ. propriè terra continens.

583. Χάριες.] Gratia, venustas, quæ non tantum in verbis, sed & operibus relucet.

584. Ζωοῖς.] Θηλείοις. Ἐοικότα.] Ὅμοια. Φωνήσαν.] Vocalibus, quasi dicat, Tam artificiosè sculpta erant, ut spirare & quasi vocem edere viderentur.

585. Αὐτὰρ ἐπειδή.] Ἔκθλιξις Deorum ob ornatum & pulchritudinem Pandoræ. Vulcanus enim, ubi Jovis mandato perfecit Pandoram, ita à Minerva, aliisque Diis speciosè instructam, velut in theatro spectandam produxit; cujus forma, & membrorum compages tam concinna fuit & artificiosa, ut conspecta in stuporem egerit cælicolas pariter & homines. Hanc deinde primam mulierem fuisse asserit poëta, ex qua reliquum genus fœminarum in mundum prodierit. Tum etiam exemplo Pandoræ descendit ad vituperium sexus fœminei, quem matri suæ per omnia similem esse dicit, virisque exitiosum. Hinc speciosum malum appellat, molle genus & ornatu lasciviore gaudens, adeoque inevitabilem hominibus dolum & inexplicabilem labyrinthum, quæ in sequentibus omnia pro more suo

latiùs

latius deducit Aſcræa Clio. Τεῦξε.] Pro ἔτευξε. Καλὸν κακόν.] Sic vocat Pandoram. Ἀγαθοῖο.] Ἀγαθοῦ.

586. Ἐξάγαγε.] Pro ἐξῆγε, per redupl. Atticam. Ἔνθα.] Ὅπου. Ἔσαν.] Pro ἦσαν, per Syſtolen.

587. Ἀγαλλομένῳ.] Χαίρουσαν, ab ἀγάλλομαι, *exulto, glorior.* Ὀβριμοπάτρης.] Epitheton Minervæ, quod prævalido ſeu præpotenti patre nata ſit. Εὐπατέρεια eadem de cauſſa poëtis dicta, cujus pater matre clarior.

588. Ἔχε.] Pro εἶχε.

589. Δόλον αἰπτύν.] Αἰπὺς propriè *altus*, ὑψηλός: metaphoricè *gravis, exitioſus.* Ἄμήχανον.] Ἄφυκτον. Sic & Chryſoſtomus mulierem appellat ποινὴν ἄφυκτον, *ineffugibilem pœnam*, in Comment. ſuper Matth. cap. 19.

590. Ἐκ τοῦ.] Id eſt, Ταύτης, Pandoræ. Γυναικῶν θηλυτεράων.] Æol. pro θηλυτέρων. Sic vocat mulieres ob mollitiem fœmineo ſexui propriam. Interpres Homeri exponit, τὰς πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορωτέρας, quod in Venerem ſint propenſiores, ſi cum brutis animantibus comparentur: Τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ζῶα, inquit, ἀφεσμένον ἔχει καιρόν, ἐν ᾧ μίγνυται. αὗται δὲ διὰ παντὸς πλησιάζουσιν.

591. Τῆς γὰρ ὀλοὸν.] Mulierum vituperatio ex occaſione Pandoræ propoſita. Eas non tam paupertatis comites & ſolatrices, quam luxus eſſe miniſtras tradit. Et revera ſi conſulantur hiſtoriæ tam ſacræ quàm profanæ, deprehendemus omnium ferè calamitatum cauſſas eſſe mulieres. Teſtis Helena Trojani belli ſuſcitatrix, teſtis Hercules à Deianira extinctus, teſtis Danaidum in maritos ſuos perfidia, teſtis Lemniarum fœminarum inaudita cædes, teſtis Cleopatra Ægyptiorum regina, teſtis Eva, (ne cæteras memorem) prorſus infamis apud omnes Chriſtianos, quæ divini mandati prævaricatrix non ſibi tantum, ſed & viro ſuo, totique generi humano exitioſa fuit; adeo ut veriſſimum eſſe comperiatur Græcorum celebre dictum, ἀνδρῶν ὄλεθρος γυνὴ, *virorum pernicies fœmina.* Nec peſtis illa in ſolas mulieres transferenda eſt, ſed & maritis ex parte tribuenda, qui tantum indulgent uxorculis ſuis, ut velut amentes amore in quodvis malum eas ſequantur, cum par eſſet, ut illis moderantibus mulier natura ſtultior & imbecillior minus deſiperet. Et quamvis ubique gentium ſatis nota ſit fœminarum perfidia & mollities, tamen imprimis malè audiunt apud veteres poëtas, qui frequenter earum perſtringunt libidi-

nes & luxum. De his legendi Euripides in Medea, Plautus in Pœnulo, Juvenalis Sat. 6. & alii. Nec priſco tantum ævo tales extitiſſe putandum eſt, ſed & hodiernis temporibus ſtrenuè dant operam, ne vaniloqui fuiſſe videantur antiqui vates. Verè Satyricus:

Nil non permittit mulier ſibi, turpe putat nil,
Cum virides gemmas collo circumdedit, & cum
Auribus extenſis magnos commiſit elenchos.

Et paulo poſt:

His emitur quicquid graciles huc mittitis Indi.

Ea de cauſſa Menander poëta ſuaviſſimus merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem de cælo furatus eſt, ſed quia multo gravius malum, fœminam ſcil. omnium humanarum calamitatum auctorem, & ſceleſtum omnino animalis genus invenerit, cujus incommoda ἐν τοῖς ἑφεξῆς amplificat poëta. Τῆς.] Pro ταύτης. Ὀλώϊον.] Ὀλέθριον. Φῦλα γυναικῶν.] Pro *mulieribus*: ut φῦλα ἀνθρώπων, ſupra. Πῆμα μέγα.] Chryſoſtomus, *delectabile detrimentum* appellat, & *deſiderabilem calamitatem.*

592. Μετ' ἀνδράσι.] Pro ἐν τοῖς ἀνδράσι.

593. Οὐλομένης πενίης.] Alibi κακὸν vocat πενίην, καὶ θυμοφθόρον, *animi corruptricem.* Οὐ σύμφορα.] Alii legunt σύμφορον, & *comites* interpretantur. nonnulli ἀσύμφορον, ſed perperam. τὰ σύμφορα rectè exponitur, *comitantia.* Sic idem Heſiodus alibi: Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. *fames ſequitur inertem.* Κόρου.] Ion. κόρος. κόρος idem quod πλησμονή, *ſatietas, luxus.*

594. Ὡς δ' ὁπότ'.] Similitudine illuſtrat poëta, quæ de mulieribus ſupra dixerat. Eas porro ſimiles eſſe ait fucis, qui non ut apiculæ mellificant, ſed alveariis ſeſe ingerentes alienum duntaxat laborem depaſcunt. Sunt autem fuci inſecta aculeo carentia, quibus aſſimulantur ignavi homines, quique alienis inſidiantur laboribus. De his ita Procopius in lib. 2. de bello Gothorum Beliſarii dictum referens: Σεσὶ γέλωτι, inquit, ἐνεγκὼν τὰς κηφῆνας μὲν ὑφ' ἑτέρου πόνου μεγάλου ἀπολαύοντας, ἄλλως δὲ καὶ μέλιτος ἐδωδιμοῦ παλαιπωρίας ἀνιαρᾶς. hoc eſt, *ſubridens dixit, iniquum eſſe, quod alienis apum magnis laboribus fruantur, & mella depaſcant ab aliis elaborata.* Et Virgilius de apibus 4. Georg.

Ignavum fucos pecus à præſepibus arcent.
Fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella.

Quemadmodum igitur gnavæ mulieres comparantur apibus: ita

ita ex adverſo fucis aſſimilantur, quæ ventri luxuique deditæ maritorum ſuorum labores inutiliter prodigunt, verè frugiperdæ, & locuſtæ vaſtatrices, in quas invehitur Satyricus, cum inquit:

Prodiga non ſentit pereuntem fœmina cenſum,
Ac velut exhauſta redivivus pullulet arca
Nummus, & è pleno ſemper tollatur acervo;
Non unquam reputat, quanti ſibi gaudia conſtent.

Hinc non inſcitè Phocylides apud Stobæum è quatuor hiſce animalibus natum eſſe dixit muliebre genus, ex cane, ſue, equo & apicula. Verſus Græci Latinè ita ſonant:

Hæc quoque Phocylidæ: rebus de quatuor ortum
Gens muliebris habet, nam pars cane, pars ape nata eſt,
Pars ſue, pars & equa; ſed quam generavit equæ vis,
Fœcunda eſt, agilis, vaga, formiſiſſima vultu.
De ſue quæ genita, inter pravamque bonamque,
Trux & difficilis; quæ de cane, gnara laborum,
Fida domus cuſtos. ape quæ ſolerte creata eſt,
Hanc thalami ſociam votis ardentibus opta.

Σμήνεσι.] Pro σμήνεσι. τὸ σμῆνος propriè *apum examen.* hic *alveare* per metonym. Καληριφίσι.] Pro κηληριφίσι. Fit κηληριφὴς, ex κηλὸς & ἐρίφω, *tego*: κηλεσιγασμῷ Heſychio.

595. Κηφῆνας.] Κηφὼ, *fucus*, ex apum genere, quæ aculeo carent, de quibus Ariſtoteles hiſt. animal. lib. 5. cap. 22. & Plinius lib. 11. cap. 11. Ξωϊώνας.] Id eſt, κοινωνὺς, ex ξωὸς pro κοινὸς. hinc ξωϊῶν Atticè σ verſo in ξ.

596. Αἱ μὲν.] Μέλισσαι. Πρῶτον ἦμαρ.] Καθ' ὅλην ἡμέραν. Εἰς ἥλιον καταδυόντα.] Εἰς τὴν ἢ ἡλίου δύσιν.

597. Ἠμάτιαι ἀναδύδεσι.] Pro ἡμεριναὶ, hoc eſt, ὄρθριαι. Sic Virgilius:

Mane ruunt portis: nuſquam mora: rurſus eaſdem
Veſper ubi è paſtu tandem diſcedere campis
Admonuit, tum tecta petunt, tum corpora curant.

Τιθῶσι.] Virgilius de apibus:

Prima favis ponunt fundamina, deinde tenaces
Suſpendunt ceras.

Κηρίον propriè *apum cellula ſive domicilium*, à κηρὸς, *cera.*

598. Οἱ δ'.] Οὗτοι ἦ, *fuci.* Ἔντοθε.] Pro ἐντὸς. Ἐπηριφίας.] Supra dixit, κηληριφίας. Σίμβλους.] Dicitur σίμβλος, σίμβλον, & σίμβλη.

599. Ἀλλὰ-

599. Ἀλλότριον κάματον.] Id est, mella ab aliis elaborata. *Labor* pro rebus labore partis. Sic *hominum boumque labores*, pro *segetibus* dixit Maro. Ἀμῶντες.] Id est, σωαθροίζουσι. Loquendi genus à messoribus petitum, qui segetes demessas in horrea congerunt.

600. Ὡς δ' αὖτως.] Ἀπόδοσις. Καιόν.] Appositio.

602. Ἀργαλέων.] Alii legunt λαυγαλέων. Πόρεν.] Pro ἔπορεν. Ἀντ' ἀγαθοῖο.] Pro *bono*, ignis vel cælibatus. Sic Euripides:

——— Ἀντὶ γὰρ πυρὸς
Πῦρ ἄλλο μεῖζον ἠδὲ δυσμαχώτερον
Ἔβλαστον αἱ γυναῖκες.

Id est, ——— *Proque igni novus*
Successit ignis, atque inexpugnabile
Malum, mulieres.

603. Ὅς κε γάμον.] Πρόληψις sive præoccupatio. Aliud incommodum pro commodo cælibatus proponit Hesiodus. Nam licet sumptuosa res sit mulier, satiusque viro fuerit vitam cælibem ducere, quam uxori alligatum esse: tamen hoc malum sequitur ἄγαμον sive cælibem, quod cum jam senuerit, nullos sit habiturus liberos, qui ipsum in decrepita ætate foveant, suarum facultatum relinquantur hæredes, nisi forte remoti cognati vel Magistratus. Est igitur hic tacita objectio, quam refellit poëta. Dixerit enim aliquis: Si fæmineum genus adeo pernicioſum est viris, ut ais Hesiode, præstat à nuptiis abstinere: respondet poëta per concessionem: Etsi quidem hoc verum sit, tamen è duobus malis eligendum, quod minus. Molesta & onerosa res sit mulier, tamen liberis carere, & legitimis bonorum hæredibus, multo est molestius. Vult itaque Hesiodus, matrimonium, utut sua habeat incommoda, cælibi vitæ esse præferendum. Geminus huic locus est ille Demosthenis ex Orat. Funebri: Χαλεπὸν, inquit, παῖδα μὲν παίδων στερηθῆναι, καὶ ἐρήμους εἶναι τῶν οἰκειοτάτων γηροβοσκῶν. *Durum est patri & matri liberis orbari, & charissimis suæ senectutis educatoribus privari.* Non enim miserius quicquam tetrica orbitate, & hæredum inopia. Unde Comicus:

Ὀδυνηρόν ἐστιν ὀρφανῇ τῷ βίῳ
Ἔχειν ἔρημον δεξιὰν τὴν οἰκίαν.
Instructa inopia miseraque est felicitas,
Divitiæ hæredem cum non inveniunt suum.

De legitimo hærede loquitur, non χρεωστῆς, qui tum demum

generi alicui & familiæ ſuccedunt, cum nulli ſunt propinqui hæredes. Hinc dolet Phænops apud Homerum, quod orbatus à Diomede duobus filiis, Magiſtratus, qui χηρωσαὶ Græcis, hæreditatem à ſe relictam diviſiſſent, Iliad. ε. His ferè reſpondent *bona vacua*, Straboni ἀδέσποτα, quæ olim publicabantur teſte Ulpiano, aut fiſco addicebantur lege Julia, de quibus Juriſperiti, & Spondanus ad verſum Homeri ſupra citatum. Ὅς κε γάμον φεύγων.] Id eſt, ἄγαμος. Μέρμερα.] Id eſt, χαλεπά. Curas & onera intelligit, quæ matrimonium ſequuntur.

604. Γῆμαι.] Pro γαμῆσαι, tanquam à γάμω, pro γαμεῖν. Ὀλοὸν γῆρας.] Ὀλέθριον.

605. Χίτῃ.] Pro ἐν χίτῃ, τελείαν εὐδείαν. Γηροτρόφον.] Ionicè. Dicitur γηροτρόφος, *qui ſenem nutrit*. hinc γηροτροφεῖν, *ſenes nutrire*; & præſertim parentes ſuos τρέφειν eſt τρέφειν. Vide Eraſm. in ἀντιπελαργεῖν. Ἐπιδευής.] Pro ἐπιδεής, Poëticè.

606. Ζωῇ.] Ζῇ. Ἀποφθιμένου.] Pro ἀποθνήσκοντος, per ſyncopen, pro ἀποφθιομένου. Διὰ κλῆσιν δατέονται.] Tmeſis, pro διαδατέονται, id eſt, διανέμεται.

607. Χηρωσαί.] Sic dicuntur, qui ſuccedunt in hæreditate viro viduo, & filiis carenti, remoti ſcilicet cognati & conſanguinei. Euſtathius magiſtratum eſſe dicit, qui gubernabat τὰς χηρευούσας τῶν διαδόχων, hoc eſt, *qui vacuæ hæreditatis curam ſuſcipiebat*, non quod ille ſuccederet, ſed vel civitatis totius nomine eam adminiſtraret, vel proximorum gratia, quibus nempe hæreditatis bona viritim æqualiter diſtribuebantur. Apud Pollucem ſcribitur χηρωλαί, ſine σ. Utrumque à χηρόω, τὸ στερίσκω, *privo*, *orbo*. Ὧι δ' αὖτε γάμος.] Eſt hic encomium illuſtre bonæ mulieris. Uti enim miſerrimus eſt, qui pravam nactus eſt uxorem: ſic contra fortunatum prædicat, qui pudicam ſibi repperit conjugem, & cordatam. Sic & Euripides, licet iniquior fuerit in muliebre genus, tamen felicem pronunciat eum, cui pudica & cordata obtigerit marita. Verſus hi ſunt:

Γάμοι δ' ὅσοις μὲ δὴ καθεσταῖσι βροτῶν,
Μακάριός αἰὼν· οἷς ἂ μὴ πίπλωσιν δύ',
Τά, τ' ἔνδον εἰσὶ, τά, τε θύραζε δυσχερῆ.
Quicunque fauſtis vinciuntur nuptiis,
His læta vita eſt. Sors quibus cecidit ſecus,
Nil niſi miſeria reſtat & foris & domi.

Idem & noſter docet Heſiodus in Operib.

Commoda ſiqua viro conjux obvenerit, hæc eſt.

For-

Fortunæ pars prima bonæ: mala; peſſima ſors eſt,
Delicioſa, virum quæ torre potentius omni
Vrit & ad celeris perducit fata ſenectæ.

Qualis vero ſit bona uxor, quaque parte cenſenda, in ſequentibus docet idem poëta, ſcilicet, non quæ ſtirpis nobilitate, aut forma aut opibus commendatur, ſed quæ pudica eſt, & rei domeſticæ ſedula curatrix. Sic enim hi verſus Latinè ſonant:

—— contra thalamos cui fata dederunt
Si prudens, ornata bonis ſi moribus uxor,
Proſpera compenſat duris, & triſtia lætis.

Talem optare cuivis liceat: reperire non niſi paucis ſingulari Divûm munere conceſſum eſt. *Eſcheth chail*, dicitur Hebræorum filiis. Ωἵ.] Pro ὥπνι. Γάμυ μοῖρα.] *Nuptiarum conditio, ſors.* Eſt hic Tmeſis in μετὰ & γένηϖ, pro μεταγλόντυ. Alii pro μετὰ legunt κατὰ, quod malim.

608. Κεδνὴν.] Pro αἰδοίαν. Ἄλοχος, *thalami ſocia, uxor*, quaſi ὁμόλεχος. Ἔχειν.] Alii codices habent ἔσχετ'. Ἀραρῦῖαν πραπίδεσσι.] *Ornatam præcordiis*, hoc eſt, phraſi poëtica *cordatam.* Ἀραρῦῖα particip. eſt, per redupl. Attic. ab ἄρω, *apto.*

609. Τῷ δὲ.] Legitur etiam τῷ δέ τ' ἀπό. Ἀνθρωπίζεται.] Id eſt, ἀνθρωπίνεται, ἢ ἐξισοῦται, ut exponit Scholiaſtes, *adæquatur, opponitur.*

610. Ὅς δὴ κακὴ τύτμῃ.] Ut pudicam & cordatam ſupra laudavit Heſiodus: ita pravam hic & ſtolidam uxorem vituperat. Ille inquit mortalium omnium calculo miſerrimus eſt, qui uxorem duxit pernicioſæ indolis. Ut enim bonæ bonis: ſic & improbæ ex improbis ferè naſci ſolent: κακῆ κόρακος κακὸν ὠόν, *mali corvi malum ovum*, ut proverbio dicitur. Quod cum in aliis, tum in fæmineo ſexu præcipuè apparet. Aſpidis quippe venenum hauſiſſe videntur, quæ ex ſemine degeneri procreatæ mulieres. Qualem qui nactus eſt, perpetuum animo mærorem circumfert: neque pravam fæminæ naturam facilè corrigas: indefinens eſt afflictio, & malum immedicabile, ut merito dixerit Socrates: aut tollendam, aut tolerandam eſſe malam mulierem. Hinc quiſquis nuptiali ſe capiſtro induit, vitæque & thalami ſibi ſociam petit, ante omnia ejus indolem probè perſpectam habeat neceſſe eſt, ne cordolium ſibi ducat, gehennamque domi ſuccendat perpetuis litibus æſtuantem. Τύτμῃ.] A poëtico τύτμω, τὸ λαγχάνω. Malè verſum hunc interpretatus H. Stephanus: *Qui gravem nativitatem ſortitus fuerit.* Nam

geni-

genitivus ille γοιθλης, non à verbo regitur πίτμω, cui quartus debetur casus, sed à nomine ἄγριλλ, quod λὰπὸ κρινῶ repetendum. Ἀπερληγῆο.] Pro ἀπερληρῦ. Dicitur ἀπερληγὴς, pro ἀπηγὴς, pleonasmo syllabæ, ab ἄπη, *noxa*. Γενίθλης.] Pro γοιτᾶς, Poët.

611. Ἀλίασον.] Ex α privante & λιάζω, *declino*, *evito*. Hesychius exponit, ἀνένκλιτον, ἀμεταπτωτον, ἀχώριστον. Ἀνίλω.] Ion. pro ἀνίαν, hoc est, λύπην.

612. Ἀνήκεστον.] *Insanabile*, hoc est, *gravissimum*, ex α στερητικῶ, & ἀκέομαι, *medeor*.

613. Ὣς οὐκ ἔστι.] Conclusio superiorum cum epiphonemate, quasi dicat poeta: adeo non licet Jovis providam mentem & vindictam effugere. Nam etsi Prometheus vir callidissimus, & πολυΐσῳ crederet se decipere posse Jovem, eumque jam reipsa deceptum putaret, tamen miserum in modum falsus est, cum dolos ejus & machinationes minimè ignorarit Jupiter, sed pro tempore dissimularit, quo postea tanto gravius in eum animadverteret, quod & revera accidit, nam comprehensus Caucasoque alligatus fraudulentiæ suæ pœnas exsolvit gravissimas. Hanc poëtæ nostri sententiam, ut veram piamque sic effert paræmiastes:

Πολλά κεν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπαλήσῃς.

Hoc est,

Multa noris oportet, quibus Deum fallas.

Et Pindarus in Pythiis Od. 3.

Ἄψευδής ἐστιν ὁ νοῦς Ἀπόλλωνος, ὃν οὐδεὶς ψεύδεσθαι μηχανᾶται.

Verax est mens Apollinis, quem nemo decipere potest.

Ὣς.] *Adeò*. Malè versum à vulgato interprete, *quoniam*. Epiphonema hic est, & ὡς, pro ὅπως, per admirationem usurpatur. Οὐκ ἔστιν.] Pro ἔξεστιν, *non licet*, id est, οὐ δυνατόν ἐστι, quod & Latinis frequentatum. Κλέψαι νόον.] Est *occultè & quasi furtim decipere*, λάθρᾳ ἐξαπατῆσαι.

614. Γαπετιονίδης.] Prometheus. Ἀγκυλότης.] Pro ἀγκυλώτης, Macedonica dialecto, ut vult Caninius. Dicitur ἀγκυλότης, ὁ μηδενὸς κρατεῖν ἄξιος, ἀγαθός. Alii Prometheum ἀγκυλότην dici putant κατ' ἐπίπαυσιν, quasi πολλῶν κακῶν αἴτιον.

615. Τοῖο.] Τούτου. Ὑπεξήλυξε.] Ὑπεξέφυγε, verbi ὑπεξαλύσσω, *subterfugio*. Ὑπ' ἀνάγκης.] Id est, ἀναγκαίως.

616. Καί.] Καίπερ. Πολυΐδεην.] Πολυΐσταν. ἴδεας, *sciens*, ab εἶδω. Καὶ δεσμὸς ἐρύκει.] Tmesis, pro κατερύκει, id est, κατέχει, *detinet*, *coërcet*.

617. Βειά-

617. Βριάρεω.] Persequitur nunc fabulam de Gigantibus Briareo, Cotto & Gyge, qui unà cum reliquis Terræ filiis Jovem de solio suo detrudere conati sunt. Hi licet robore pollerent immani, & horrenda corporis mole, & terribili essent facie, tamen, ut Prometheus, ita nec illi Jovis iram subterfugere potuerunt, quo minus valido eos ligaret vinculo: Briareumque imprimis fulmine percussum ad infimas terræ partes detruderet, vel, ut alii volunt, sub montem Ætnæ, qui quoties defessum latus movet, flammas ingentes in cælum eructare videtur. Verum, ut alibi dicere cæpimus, sub fabulæ illius involucro ventorum natura graphicè describitur. Quod & ipsa nomina non obscurè innuunt. Quid enim Briareus aliud quam ventus procellosus & validè feriens, quasi βιαιος, id est, *violentus*? Cotti nomen deductum ἀπὸ τοῦ κοπτειν, teste Scholiasta, quod est, *ferire*; vel κοπίασαος, hoc est, *irasci*. At Gyges appellationem suam debet natali solo, quod sub terra lateat obscurus. Γυγαῖος enim Hesychio σκοτεινός. Hi bellum Jovi inferre dicuntur, quod è terra surgentes venti, cælum, quod Jovis nomine signatur, conturbant & obnubilant. Hinc *conjuratos cælum rescindere fratres* dixit Maro. Sed de his in sequentibus plura. Βριάρεω.] A recto Βριάρεως quod Atticum est pro Βριάρεος. Ὠδύσαο] Pro ὠδύσατο, ab ὀδύζομαι, τὸ ὀργίζομαι.

618. Δῆσε.] Pro ἔδησε. Κρατερῷ σὺν δεσμῷ.] Præpositio in Latina versione redundat.

619. Ἠνορέην.] Ἀνδρείαν. Ὑπέρβιον.] Id est, ἀκαταμάχητον. Ἀγάσσω.] Θαυμάζειν, ab ἄγαμαι, *admiror*.

620. Καὶ τοὺς μὲν.] Hæc cum superioribus cohærent. Hosce Gigantes sive Titanes, à Saturno sub terram detrusos esse ait, ibique summo in mærore versari, quos Iupiter è vinculis dicitur liberasse, cum intelligeret patrem Saturnum sibi insidias struere. Quocirca liberati pro ingenti illo beneficio Iovi adversus Saturnum suppetias tulere, quorum ope victoria potitus, regnum solus obtinuit. Quæ licet fabularem spectent historiam, tamen physicæ sunt contemplationis. Nam Titanomachia ista nihil aliud est, quam ventorum inter se conflictus. Sub terra collocati dicuntur, quia ex terræ exhalationibus nascuntur venti; quos Iupiter in lucem revocat, quum venti in imis terræ visceribus latentes per aërem liberè vagari finit. Quin & nomen Titanum hoc ipsum indicat. Est enim ex Hebræo *tith*, quæ vox *lutum* significat. Terra autem mater ventorum

torum est, imprimis lutosa. Sic enim magis apta est, quæ à Sole calefacta exhalationes emittat. Dicuntur Cæli & Terræ filii, quia ventorum caussa efficiens est calor cælestis. Terra subjectum, unde prodeunt. Atque flatuum horum alii sunt adversi Iovi, hoc est, cælo: alii mites & blandi. Hinc Briareus cum fratribus Gyge, & Cotto Iovi auxilium attulisse perhibentur adversus Palladem, Iunonem & Neptunum, reliquosque Deos, cum in Iovis tyrannidem conjurassent, uti fabulatur Homerus in lib. primo Iliad. qui etiam addit, Briarei adventu territos Deos à cæpto destitisse, & cum Iove in gratiam redisse. *Κατίναστε.*] Pro *κατίναξε*, à *καθίναω*, *colloco, habitare facio*, tanquam à *ναίω*, *habito*.

621. *Ἔνθα.*] Ὅπου. *Ναιετάοντες.*] Pro *οἰκοῦντες*.

622. *Εἵατην.*] Perf. pass. Ionic. pro *εἶντην*, ab *ἧμαι*, *sedeo*. Potest etiam esse plusquamperf. *εἵατο*, pro *εἶντο*. *Ἐχαλκῇ.*] Pro *ἰχαλκῇ*, Ionicè.

623. *Δηθά.*] Ἐπὶ πολλὼ χρόνον. *Ἀχνύμενοι.*] Λυπούμενοι.

624. *Σφίσι.*] Pro *σφᾶς αὐτούς*.

625. *Ἠδ' ὑπομεῖναι.*] Pro *ὑπομεῖναι*, id est, *καλή*.

626. *Φερεσμοσύνῃσιν.*] Pro *φερεσμοσύναις*, h. e. *βυλαῖς*.

627. *Αὐτὴ γαῖα σφιν.*] Describitur prædictio sive vaticinium Terræ. Prædixerat enim Terra, Jovem Deosque cælestes reliquos, horum trium Titanum auxilio superiores fore in hoc bello. Hinc Briareum, Gygen & Cottum Hesiodus postea vocat custodes Jovis & satellites. Fabulam supra retulimus. Duo enim Jupiter bella insignia gessisse dicitur, unum cum Titanibus, ut parentes captivos è vinculis liberaret: alterum adversus ipsum parentem Saturnum vitæ suæ insidias struentem. Physiologi eo figmento nihil aliud doceri volunt, quam diversas ventorum naturas & vires: sive quatuor elementorum inter se pugnam & *ἀπεξίαν*, quæ fuit initio creationis, de quâ Ovidius 1. Metamorphos.

Obstabatque aliis aliud, quia corpore in uno
Frigida pugnabant calidis, humentia siccis,
Mollia cum duris, sine pondere habentia pondus.
Hanc Deus & melior litem Natura diremit.

Hinc & Titanes Saturni fratres appellantur, id est, *temporis*, quia cum mundo tempus cæpit, & cum tempore elementorum ista contentio, quæ tam diu perduravit, donec suum singulis Creator assignavit locum, in quo quiescerent. Unde & Scho-

liaſtes hanc Τιτανομαχίαν modo τὴν στοιχείων πλημμέλειαν & ἀταξίαν vocat : modo τὰς τῶν ἀνέμων σφοδρὰς ἐπιπνοίας καὶ θυέλλας. De quibus etiam philoſophus in libris Meteorologicis. Αὐτὴ γαῖα.] Terra. Σφίν.] Pro σφισὶν αὐτοῖς. Διλωτικῶς.] Id eſt, σωτικῶς, poëticè.

628. Σωὶ κείνοις.] Sic legendum, non κείνοισι, ut habent alii. Cum ipſis, id eſt, ipſis auxiliantibus. Ἄγλαον εὔχος.] Pro δόξαν καλλιν. Ἀράσσ.] Indef. 2. med. ab αἴρω, tollo, quod verbum cum nomine κῦδος, εὖχος, aut ſimili junctum, *reportandi* ſignificationem habet.

629. Δηρόν.] Ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Μάρναντο.] Ἐμάχοντο. Μάρναμαι, *pugno*, a μάρη, id eſt, *manus*, ut Latinis *pugnare*, à *pugno*. Θυμαλγίαι.] Λυγηρόν.

631. Ἀλλήλοισιν.] Ἀλλήλοις.

632. Οἱ μὲν ἀφ'.] Deſcriptio pugnæ inter Jovem Deoſque cæleſtes, & Titanes. Loci & temporis circumſtantias ſubdit poëta, ubi prælium hoc initum, quamque diu item durarit. Topographiam habes, cum Othryn fuiſſe tradit montem Theſſaliæ, unde pugnarint Titanes : Alii tamen ad Phlegram Theſſaliæ ſimiliter montem, hoc prælium commiſſum referunt. Dii autem ab Olympo ſe defendiſſe dicuntur, ita ut inſurgentes ab inferiori loco hoſtes facilè depellerent. Hinc factum, ut Dii ſuperiores dicerentur : inferiores contra Titanes. Per Titanes etiam hiſtoricè deſignari poſſunt reges illi & tyranni, qui Jovi in ſubigendo Oriente Titanum more reſtiterunt, quos Jupiter ut in ſecundis rerum ſucceſſibus fieri ſolet, aliorum regum adjutus ope debellavit. At Phyſicè, ut dictum eſt, repræſentatur, vel cæleſtium corporum cum inferioribus pugna; vel elementorum inter ſe conflictus; vel ventorum, fulgurum, tonitruum, aliorumve meteororum horrendi ſtrepitus, & ardores, qui vel extitere antea, vel adhuc oriuntur in rerum natura. Nec certamen illud Deorum & Titanum paucis tantum diebus, aut menſibus duravit, ſed decem & ultra annis. Videtur poëta alludere ad bellum Trojanum, quod decennale fuit, ubi æquis diu viribus utrimque certatum. Quare ut diurnitatem pugnæ Titanicæ, & cæleſtium Deorum indicaret, numerum certum poſuit pro incerto. Ὀθρύος.] Apud Strabonem legitur ὄθρυς, ὄθρυος, cum accentu in prima. Heſychius, ὄθρυς à Cretenſibus dici ait τὸ ὄρος, *montem*. Οὐλύμποιο.] Ion. ὀλύμπου. Δεῖπνες ἐάων.] Vide alibi.

634. Εἰνὴ

634. Εἰνοσίῳ.] Σωσιλθέῳ.

636. Σωσιχθὼν.] Ἀδιαλείπτους. Δέκα πλείους ἐνιαυτούς.] *Decem plenos annos.* Sic malim, quam *decem plus annis.* Vox πλείους, non est à πλεῖον, sed à poëtico πλεῖος, id est, *plenus.*

637. Οὐδέ πῃ ἦν.] Pugnæ asperitatem describit poëta, quæ tanta fuit, ut anceps diu, qualique in æquilibrio constiterit victoria, partibus utrimque ex æquo validis. Prisci homines cum mundum hunc omnem & singulas ejus partes esse animatas judicarent, speculabantur cum animo suo, rudis illius cæli, rudisque terræ filios è chao prodeuntes, quasi animis erga Jovem infestis: tum vero, quomodo Jupiter gravia depresserit, levioribus ascendentibus, quæ rerum sive elementorum pugna à Jove, quo nomine bona temperies, & ordo bene compositus, sive utriusque auctor designatur, tandem pacata est ac sedata, singulis in loca sua digestis. Alii, ut præfati sumus, naturam respiciunt jam constitutam, perque pugnam hanc intelligunt ventos & cæteras exhalationes, quæ in altum ascendentes Jovi superisque Diis quasi bellum inferre videntur. Addit hic poëta, ambrosiam & nectar Titanibus apposita fuisse, quibus degustatis robur ipsorum, & animus accreverunt, magisque incitati sunt ad pugnam. Per ambrosiam & nectar physicè intelliguntur blandiores è terra & mari evaporationes, quæ vi caloris in altum sublatæ, & in ventos sive imbres conversæ postea decidunt, terramque reddunt irriguam & fœcundam nectaris & ambrosiæ instar, quibus, ut fabulantur poëtæ, Dii fovent immortalitatem suam. Hos igitur Titanes ita refectos & ad bellum præparatos blanda & generosa oratione compellat Jupiter, de qua σὺν τοῖς ἑξομένοις. Ἔεικοσι.] Id est, μάχης. Λύσις.] Διαλλαγή. Τελευτή.] Τέλος.

638. Οὐδὲ τέρεσις.] Nec Titanibus, nec Diis. Ἴσον ἦ πάλος πολέμοιο πέπαλτο.] Id est, ἐξισοῦτο τὸν ἀκαλέρεσις ὁ πάλεμος. Sic Homerus Iliad. ϱ. Ἐπὶ ἦ πάλεμος πέπαλτο σφιν Ἄρηος. Trálatio à fune qui in longum extenditur & producitur.

639. Παρέχοιτο.] Ἀντὶ τοῦ παρέχοι, nempe Deorum aliquis. Ἄμβροτα.] Id est, τὰ ἀμβρόσια, per syncopen, quasi ἀμβρόμβροτα, ab ἄμβρω, *apto.*

640. Νέκταρ.] Potus Deorum, ut Ambrosia cibus. Utrumque ex eo nomen accepit, quod immortalitatem conferat: νέκταρ enim est ex νη particula privante & κτείνω, *occido*: ἀμβρόσιος, ex simili α, & βρότος, *mortalis.* Τάων.] Pro ἄων. Ἔδωσι.]

Verbum hoc propriè cibo convenit: hic & nectari tribuitur per catachresin.

641. Ἄϊξεν.] Sine augmento, ab αἴξω, pro αὔξω, vel αὐξάνω, *crescо*. Θυμὸς ἀγήνωρ.] Id est, *animus strenuus*, vel *superbus*.

642. Ἔπασσε.] Pro ἐγεύσατο, tanquam à πάσμαι, *gusto*, *comedo*, cujus Aoristum in solo usu apud poëtas.

644. Κίκλυτέ μευ.] Sequitur oratio Jovis παρεξωλική, qua Briareum, Cottum & Gygen Titanas ad sui auxilium sollicitat, cum detestatione belli inter cognatum sanguinem initi, & laudata imprimis eorum fortitudine, quasi dicat, Jupiter: Jam diu admodum ô Titanes, inter nos de rerum summa pugnatum est & præclara utrimque virium specimina edita. Si bene vobis nobisque consultum velitis, finemque atrocissimi videre belli, agite robur vestrum ingens, manusque invictas in hostes convertite, caussæque nostræ patrocinium susscipite, prisci beneficii memores, quo Vos à Saturno patre meo in carcerem detrusos liberavi, ruptisque vinculis in lucem reduxi. Solet enim invitari beneficium beneficio, & officium officio provocari. Ingratus enim ille, qui cum possit, τῷ εὐεργέτῃ benefaciendo non respondet. Hæc de ventis & exhalationibus interpretantur physiologi. Nam vapores, ex quibus gignuntur flatus, cum in sublime tolluntur, tandem à Saturno, hoc est, cælo aut Sole deorsum in terram, vel inferiores terræ partes detruduntur, quos Jupiter solvere & liberare dicitur, cum exhalationes ejusmodi cælesti calore evocantur ut supra ostensum. Ita ventorum & elementorum contrarias naturas & ἀντιπαθείας ingeniosè sub hac Titanomachia describit poëta noster. Κίκλυτέ μευ.] Pro ἀκουσάτω μευ, Dor. & Poët. Ἀγλαὸν τέκνα.] Benevolentiam captat.

645. Ὄφρ' εἴπω.] Ἵνα λέξω. Τοῖ.] Ἀ. Ἐνὶ φρεσὶ.] Pro σὺν φρεσί. Synecd. numeri.

646. Δηρόν.] Ἐπὶ πολύ.

647. Νίκης τε κράτος τε σθεῖ.] Pro, σθεῖ νίκης τε κράτους, Anastrophe. Τὸ κράτος, *imperium*, quod robore acquiritur. Μαρναίμεθα.] Μαχόμεθα. Ἤματα πάντα.] Σωρηδόν.

648. Ἐκλυόμεσθα.] Pro ἐξεκλυόμεσθα.

649. Χεῖρας ἀάπτους.] Quasi, *non tangendas*, ex α privante & ἅπτομαι, *tango*.

650. Τιτῆνες.] Ion. Τιτῆσι. Ἐναντίοι.] Legitur & ἀνανδροι.

Ei

Ἐν δαΐ.] Pro ἐν μάχῃ. Dativus per apocopen factus pro δαΐδι, à δαΐς, *fax: pugna ardens*, à δαίω, *uro*, *vasto*. Λυγρῇ.] Ionic. λυγρῇ.

651. Ἐννέσσι.] Id est, ἀγαθοῖς, poëticè. Dicitur ἐσθλὸς, ὁ ἐστὶς ἀγαθότητος ὢν, ut docet Eustathius. Ὅσσα παθόντες.] Ineptè interpres: *quibus perpessis*, pro *quae vel quanta perpessi*.

652. Αὖψ.] Πάλιν. Δυσηλεγέσσι.] Mortis epitheton apud Homerum, de quo Lexicographi. Exponitur ab Hesychio, χαλεποῖς.

653. Βυλάς.] Ultimam corripit, ut sæpe in aliis. Ζόφῳ ἠερόεντι.] Spississimam caliginem indicat auctor.

654. Ὣς φάτ' τὸν.] Ἀπόκρισις Titanum. Orationi Jovis respondet omnium nomine Cottus. Agnoscit beneficium ab Jove in ipsos collatum, singularemque ejus curam, & providentiam in conservandis Diis immortalibus hic deprædicat. Nec id tantum, sed & gratum se declarans, Jovi cæterisque Diis opem suam una cum sociis pollicetur, regnumque ejus prompto, & forti animo manuque adversus reliquos Titanes se asserturum recipit. Quod vero Cottus, Gyges & Briareus in pugna Titanum à partibus steterint Jovis, reliquis ipsi adversantibus, eo φυσικῶς docere vult poëta, non omnes ventos cælum, quod Jovis nomine designatur, obnubilare, sed quosdam illud serenum reddere & tranquillum. Per tres igitur memoratos Titanas, ejusmodi significantur flatus, qui aërem reddunt sudum, & defæcatum à nubibus. Ex eorum numero est aquilo sive Boreas, qui propterea ab Homero vocatur αἰθρηγενέτης, hoc est, *serenitatis effector*: quemadmodum & ipse de se gloriatur apud Ovidium 6. Metam.

Apta mihi vis est: hac tristia nubila pello.

Serenus quoque est *Leuconotus*, de quo Ausonius in Monosyllabis: *Velivolique maris constrator Leuconotus Libs.* Et ante eum Horatius lib. 1. Carm. Od. 7.

Albus ut obscuro deterget nubila cælo
Sæpe Notus, neque parturit imbreis
Perpetuos.

Leuconotum intelligit, qui ventus sic appellatur, quod ab eo λευκαίνει ὁ ἀὴρ, id est, *aër redditur albus*. Nam *candidos soles* pro serenis & felicibus dixit Catullus. Idem quoque officium præstant Favonii, quibus & inde nomen à fovendis plantis. Hinc & *candidos* eosdem vocat Venusinus poëta lib. 3. Carm.

Od. 7. Item *veris comites, quæ mare temperant:* Od. 17. ejuſdem libri. Nam *animæ Thraciæ* ſunt Favonii, non Eteſiæ, ut rectè ad eum locum notat Lambinus. Et hæc de Titanibus Jovi amicis. At cæteri adverſabantur Jovi. Quo ſignificatur, ventos prope omnes aërem reddere nubilum, & turbidum, ita ut cælum ipſum ſuis impetere viribus videantur. Cum vero ad terram depreſſiſſe eos dicitur Jupiter, per hoc indicatur *διχοστασία*, quæ requirit, ut quæ levia ſunt, aſcendant: gravia omnia ferantur deorſum. Vulgaris eſt philoſophorum opinio, ventos deorſum pelli à nube, vel frigore mediæ aëris regionis, ſed rectius alii dixere proprio id pondere fieri. Ut enim vapos, ubi concrevit, guttatim decidit ob pondus: ſic exhalatio terreſtris, ubi frigore, quod calori ſuceeſſit, condenſata eſt, haud aliter ac aqua per canalem, concidit in terras. Unde falluntur, qui ventos exiſtimant leviores eſſe aëre noſtro. *Ἀμείβετο.*] Pro *ἠμείβετο*, id eſt, *ἐξ ἀμοιβῆς ἀπεκρίνατο.*

655. *Δαίμονες.*] Ω' *ὀνδοξότατε Δαιμόνιον*, *divinum* hoc loco ſignificat: alias *miſerum*. *Ἀϊδήτου.*] Id eſt, *ἄγνωτος*, *ἢ ἀϊδιδάκτου*. Ex *α* privante & *δαίω*, *τὸ σοφίζομαι*, *ſcio*, *intelligo*. *Πιφαύσκειαι.*] Ion. pro *πιφαύσκει*. Alii legunt *πιφαυσκειαι*, tanquam à *πιφαύσκω*, quod idem.

656. *Γ'δμεν.*] Doric. pro *ἴσμεν*; verbi *ἴσημι*, *τὸ οἶδα*. Eſt hic Tmeſis in *ὥδε* & *εἰσὶ*; pro *ὧδείσι*. *Περιπίδες.*] *Οἱ νῆες.*

657. *Ἀλεξίπτολιν.*] Ab *ἄλκω*, pro quo & *ἀλαλκω*, *profligo*, *depello*. *Ζῆν ἀλεξίπτολιν*, *Iupiter malorum depulſor*, qui & *πλοηγόνων ἀλατὴς* ſcitè appellatur Callimacho, & *Τιτανοκρήτην* Luciano, quod *Titanas debellârit*. *Ἀρὴς.*] Ion. pro *ἀρὴς*, ab *ἀρὴ*, *damnum*, *imprecatio*, quod ex Hebræo arar, *maledixit*. *Γένετο.*] Ionice pro *ἐγένετο*. *Κρυερῇσι.*] Pro *κρυερῇ*, id eſt, *φοβερῇ*, *ὡς ἀπὸ τοῦ κρύος*, *à frigore*, ut volunt.

658. *Ὑποφρασθμοσύνῃσι.*] *Τῇ σοφίᾳ.* Nonnulli codices habent: *Σῆσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν.*

659. *Ἄψορρόν δε.*] *Εἰς τάξιν.* *Ἄψ*, *retrò*, & *ὄρω*, *concito*, qui citato gradu retrocedit. *Ἐξαῦτις.*] *Πάλιν.* *Ἀμειλίχους.*] Supra dixit: *δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ.*

660. *Ἄναξ.*] Ω' *ἄνα*. *Ἀνάλκτω.*] *Ἀνέλκτως*, *ἀσφαδάστως*, ex *α στρηνικῶς*, & poetico *ἕλπομαι*, pro *ἐλπίζω*.

661. *Τῷ.*] Pro *ἀλλὰ τῷ*. *Ἀπινεῖ.*] *Προθύμῳ*, *ἀμεταστρέπτῳ*. Propriè *ἀπινὴς*, *ὁ ἄγαν πεπαμένος*.

662. *Γνώσεσθε.*] *Ἀμυνοῦμεν ἢ φυλάξομεν.* *Κρείσσονα ὑμῶν.*] *Τῇ βίᾳ*

βασιλείαν ὑμεῖς ἔχετε, metonymicè. Δηϊοτῆτι.] Μάχῃ, à δηϊοτής. hinc mendosè in nonnullis codicibus excusum legitur, δηϊότῃ.

664. Ὣς φάτ'. ἐπῄνησαν.] Ἐπιφήμησις sive approbatio Deorum. Collaudant sermonem Cotti Cælicolæ, tantisque defensoribus freti, majoribus quam antea animis prælium ineunt, nec mares tantum, sed & fœminæ virtutis suæ specimen edunt: tum maximè Titanes illi, quos ex Erebo in lucem reduxerat Jupiter. Eos autem à corporis mole, & viribus describit in sequentibus poëta. Fabulam ad Naturam supra retulimus, eaque ventorum procellas, seu tonitruum fulgurumque varios affectus designari ostendimus, quod & infra magis planum fiet. Quomodo autem Titanes ex Erebo in lucem remiserit Jupiter, etiam ex parte dictum. Isaacius Christo Servatori figmentum hoc accommodat, qui prævaricatores & Deo rebelles ex Erebo & Diaboli potestate in libertatem asseruit, quanquam maxima pars eorum manserit ingrata, tantoque se beneficio indignam præstiterit. Quæ licet piè dicantur, tamen in Hesiodi vatis ethnici mentem veniisse putandum non est. Quare à talibus abstinendum potius, ne licentius sacra profanis miscendo, ignem extraneum ad altare Domini adferamus. Alii rectius ad mores referunt; Titanibusque non absimiles esse dixerunt homines sævo immanique ingenio, qui non solum magistratibus adversantur, sed Deos ipsos contemnunt. Sic Plautus in Persa: *Quid ego faciam? Disne advorser, quasi Titani cum Diis belligerem, sat quibus esse non queam?* Et Cicero 3. de Legibus: *Noster vero Plato Titanum è genere statuit eos, qui, ut illi cælestibus, sic hi adversantur moribus.* Verba ejus hæc sunt: *Titanes & Gigantes Saturno & Iovi bellum finguntur intulisse: quibus propter virium fiduciam, & quod factionibus florerent, addiderunt multa capita, ora, manus, item pedes serpentinos, unde à Diabolo prodiisse intelliguntur, & serpentis esse progeniem.* Sunt qui fabulam de Titanibus à sacra historia confictam putant, neq; alios spectare, quam turris Babylonicæ conditores, & Nemrodi socios, de quibus legere est Genes. cap. 10. & 11. Sed de his alibi plura. Ἐπῄνησαν.] Ἐπιφήμησαν.

665. Ἐλιλαίνετο.] Ἐπῃώρει.

666. Τοπάσσυθε.] Τὸ σφοδρόν. Ἀμέσαρθεν.] Magnam & asperam. Ἐκ τοῦ intendente, & μεγαίρω, invideo. Τὰ γὰρ μεγάλα φθονεῖται, καὶ ὑπὸ ἀνέμων, inquit Eustathius. Ἔμεσσαν.] Pro ἤμεσαν.

667. Θήλειαί τε καὶ ἄρσενες.] Dii gentium cum corporei sint, generant & generantur. hinc sexus distinctio. Ex quo rectè concluditur nec Deos esse, cum maris & fœminæ conjunctio ad generis conservationem requiratur, quod divinæ naturæ competere nequit, quæ immortalis est. Ἤματα πάντα.] Ἐν ἡμέρᾳ πανύστῃ.

669. Ἐρεβόσδε.] Ἐκ δὲ Ἐρέβεος, Dor. & Poëtic. Φάος δὲ.] Εἰς τὸ φῶς.

670. Ὑπερμενέων.] Ὑπερμεγάθη.

671. Τῶν ἑκατόν.] Describitur Titanum portentosa magnitudo & immensum robur. Centum illis tribuuntur manus & quinquaginta capita. Alii capita illis concesserunt ad sidera usque pertingentia. Eodem ferè modo Gigantes & præcipuè Typhœum supra descripsit poëta. Servius apud Maronem, Gigantes cum Titanibus videtur confundere, quos tamen in hac Theogonia à se invicem distinguit Hesiodus. Utut est, ejusdem planè generis & genii homines feruntur, nimirum impii, & θεομάχοι. De his vero Titanibus dicitur, quod non ferreis armis aut telis, uti mos est in bello, pugnarint, sed saxis præruptis, & totis montibus in hostem concurrerint. Sic & de Gigantibus Maro:

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam
Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum:
Ter pater extructos disjecit fulmine montes.

Nec mirum est de Gigantibus & Titanibus tam portentosa narrari à poëtis, cum non minus prodigiosa de Ogo rege Basan commemorent Judæi. Hic enim cum esset unus de filiis Enacim, hoc est, de numero Gigantum, ubi Israëlitas contra ipsum adventantes cognosceret, vastissimum montem capiti imposuisse dicitur, eo animo, ut hoc in Hebræos conjecto exercitum obtereret universum, sed Deus, ut consilium ejus disturbaret, in monte illo produxit ingentem formicarum vim, quæ medium exederet montem, ut is, Ogo caput per partem perforatam exerente, utrimque humeris incubaret. Sed quia sic quoque eum conjicere in Israëlitas valuisset, procurasse Deum, ut dentes ejus ad cubitos decem extra os excrescerent. Ita montem ob dentium obstaculum, excuti nequiisse. Tum Mosem totidem cubitos longam arripuisse securim, qua prostravit tam vastæ molis Gigantem, monte etiam obrutum, quem gestarat. Cum vero centum manus, & quinqua-

quaginta capita Titanibus tribuunt poëtæ, φυσικῶς significare volunt τὸ ἐρμηνικὸν τῶν ἀνέμων, qui cum partim è subterraneis, partim è sublimibus locis spirant, pedes in terra fixos habere finguntur: verticibus autem suis ad cælum usque pertingere & saxa projicere, quia latissimè vagantur venti, tantoque cum impetu ruunt, ut saxa sæpe & rupes secum avellant, inque altum jaculentur. Sic Virgilius de Encelado monti Ætnæ subjecto loquitur, qui

——— scopulos avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exæstuat imo.

Moraliter à nonnullis per hanc πολυκεφαλίαν in Titanibus designatur ambitio. hæc enim adversus Jovem insurgit. quoniam nulla est relligionis, nulla humanitatis, nulla justitiæ cura, ubi pullularit ambitionis furor. quæ cum multa habeat capita: multos item nocendi modos, multasque sollicitudines ac molestias parit. Hanc pestem longè lateque grassantem Jupiter tandem opprimit, quia etsi cupiditas aliquamdiu rationi sapientæque resistat, tamen ab illa denique superatur, neque quisquam est sapiens, quin rationi demum obtemperet, etsi cupiditate aliquantulum exagitetur. Τῶν.] Τίτανων. Ἑκατὸν χεῖρες.] Hinc & Briareus ἑκατονταχείρης Homero dictus. Virgilio, *Centumgemimus.* Ἄϊσσουσι.] Ἠΐσσουσι, ab ἄϊσσω, τὸ ὀρμῶ.

672. Ὁμοῦ.] Ὁμαδαίως.

673. Ἐπέφυκον.] Pro ἐπεφύκεσαν, à πεφύκω pro φύω, nascor. Doricum esse vult Scholiastes. Σπαργοῖσι.] Ion. pro σπαργοῖς. Μίλεσι.] Pro μέλεσι.

674. Κατέσχεθεν.] Æol. & Bœot. pro κατεσχέθησαν, id est, ἐντεθέχθησαν.

675. Ἡλιβάτους.] Ὑψηλάς. Σπαρῆς.] Ion. σπαραῖς. Alii legunt, σπαρεὰς, ut referatur ad petras, sed sine necessitate, cum infra quoque dicat, σπαρῶν ἀπὸ χειρῶν. Et Homerus, χειρὸς ἀπὸ σπαρῆς, id est, πεπυκνωμένης, ac proinde στερρᾶς, ut exponit Eustathius.

676. Τιτῆσιν δ'.] Ὅπλισις sive armatura Titanum, & pugnæ asperitas describitur. Quippe tantis utrimque animis congressos esse dicit, tantoque certatum furore, ut cælum, terra & maria universa contremuerint, graviterque insonuerint. Quæ fabula licet ad conspirationem hominum in republica prepotentum accommodari possit, tamen mens & scopus poë-

tæ est res describere naturales, sive elementorum ἀπειρίαν, & conflictus, ut dictum est, sive ventorum flatus prævalidos, & tempestates: sive fulgurum, tonitruumque strepitus horrificos, quibus Natura ipsa quasi vim patitur, ut cælum mari, maria terris commiscerì videantur. Ita tempestatem describit Virgilius lib. 1. Æneid. cum inquit:

Hæc ubi dicta: cavum conversa cuspide montem
Impulit in latus: ac venti velut agmine facto,
Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant.
Incubuere mari, totumque à sedibus imis
Una Eurusque Notusque ruunt creberque procellis
Africus, & vastos volvunt ad littora fluctus.

Et paucis interjectis:

—— Ponto nox incubat atra:
Intonuere poli: & crebris micat ignibus æther.

In prioribus Boreæ non meminit poëta, quod serenator sit, cujus tamen mentionem facit Homerus Odyss. ε. quem locum expressit Maro. Sed imprimis lucem his fœnerant illa Cointi Smyrnæi poëtæ doctissimi verba, quibus Titanicum istud cum Jove prælium describit hoc modo:

—— Τιτῆνας ὑπ' ὀφρυάλοισι χολωθεὶς
Οὐρανόθεν καλέχουε πυρὸς ἀϊδηλότητι·
Πανθόθε κεκλῆτο γαῖα καὶ Ὠκεανὸς τηλοῦ χεύμα
Ἑζεσεν ἀκαμβυσσοῖο καὶ ἐς πέρας ἔσχεε ἰκέσθαι,
Καὶ ποταμῶν πέρρεον ῥοαὶ μάλα μακρὰ ῥέοντες,
Δεύοντο δ' ὀπιπόλια φῦλα φερέσβιον ἔτρεφεν αἶαν,
Ἠδ' ὅσα πόντον ἔφερβεν ἀπείριτον, ἠδ' ὀπόσ' ὕδωρ
Ἀενάων ποταμῶν· ἀμφὶ δὲ σφίσιν ἄασεν αἰθὴρ
Τίφρη ὑπερκύφθη καὶ λιχνύι· πίμπρατο δ' ὕλαι.

Quæ fere gemina sunt Hesiodeis, & tempestatis descriptionem nobis ob oculos ponunt. Ἐπίρωθεν.] Ἐξ ἐπίρρυ μέρους. Ἐπαρτύναντο φάλαγγας.] *Firmabant phalanges*, id est, *aciem instruebant*. χαλιόω, idem quod ἀσφαλίζω, *firmo*.

677. Βίης θ' ἅμα ἔργον] Ἔργον, hic est, ἔνδειξις, quasi dicat, ἔνδειξιν εἶδεν τῆς αὐτοῦ βίας.

678. Δεινόν.] Pro δεινῶς. Πεδίοιο] Id est, ἦχον ἐπιβλύζοι. ἠχήεντα, *circumsono*. Πόντῳ ἀπείρων.] Τὸ πέρας μὴ ἔχων, ob rotunditatem.

679. Μίγεν.] Pro μεγάλως. Ἐσμαραγήσας.] Τὸ σμαραγεῖν, idem est, quod ψοφεῖν, ἠχεῖν. De ponto etiam usurpatur. Ἐπίσσυτο.]

γενς.] Metaphora. Sic Virgilius de equo duraceo: *Insonuere cavæ, gemitumque dedere cavernæ.*

680. Σειόμβρῳ.] Id est, κινήμβρῳ. Πεδόθεν.] Ἐκ πέδου, *ab imis sedibus*, ut loquitur Maro.

681. Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων.] Id est, ὑπὸ τῆ τῶν θεῶν ὁρμῆ. Ἔνοσις.] Κίνησις.

682. Ἰωή.] Θόρυβος, ἀπὸ τοῦ ἵημι, *mitto*, pleonasmo τοῦ ω.

683. Ἀάατος.] *Immodici*, vel potius *immensi*, quem assequi nequeas, ex α privante, & ἔασομαι, *sequor*. Ἰωχμοῖο.] Ion. pro ἰωχμοῦ. Dicitur ἰωχμὸς, *hostilis persecutio*, quasi διωσμὸς, aphæresi τοῦ δ. Βολάων κρατερῶν.] Æolic. βολῶν κρατερῶν. βολὴ, *ictus*.

684. Ἴσαν.] Ἔβαλλον. Βέλεα.] Τὰ βέλη. Στονόεντα.] Ab effectu.

686. Κυκλομέων.] Παρακελεύοντων. Ξυνίσαν.] Atticè pro, συνίσαν, à ξυνίημι, *congredior*, *manus confero*. Ἀλαλητός.] Quod vulgò *alarme*, clamor militum ante pugnam. à crebra repetitione syllabarum *la la*, & *alala*, quæ edi solet ab ipsis.

687. Οὐδ' ἄρ'.] Amplificatio superiorum. Continetur hic præcipuè encomium Jovis, quem laudat à fortitudine, quod graviter tonando & fulgurando debellarit tandem Titanas. cujus etiam strenuitatis meminit Lucianus in Timone: Νέος γὰρ ἦσθα, ὦ Ζεῦ, ὅτε ὀξύθυμος ὢν καὶ ἀκμαῖος τὸν ὀργὸν πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων ἔπραττες, καὶ οὐδέποτε ἦσαν τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπεκτύπει, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥστε εἰς ἀπροβούλευτον πρόσωπον ἐφέρετο. *Cum juvenis adhuc esses ô Iupiter, atrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuò fulmen erat in negocio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur.* Respicit scriptor Samosatensis ad certamen istud Titanicum, in quo strenuum se imprimis Jupiter vegetumque exhibuit bellatorem, idque partim è cælo, partim ab Olympo monte celsissimo tela in hostes fortiter confertimque detorquens, quæ mirum in modum hic exaggerat poëta noster. Ἴαχεν.] Καλέσχεν. Ἐὸν μένος.] Τὸ μένος hic *animi ardorem* significat. Τῷ γε.] Pro τότε γε.

688. Εἶθαρ.] Ταχέως. Πλῆντο.] Pro ἐπλήντο, à πλήμι, pro πλήθω, *impleo*.

689. Φαί-

689. Φαὰν.] Pro ἐφάνη. Notetur Tmesis. Ἄμυδις.] Ἅμα, verso Æolicè spiritu aspero in lenem. Ὄλυμπον.] Montem intelligit, quem hic à cælo distinguit.

690. Ἔσεισε.] Ἐπροβόησε. Σωωχαδὸν.] Σωιχῶς. poëticum vocabulum.

691. Ἴκελος.] Ταχέως. Hinc proverbii speciem habet, *fulminis in morem*, pro eo quod est *subitò & ex improviso*. Ἴκελος Hesychio ἰχνὺς, ab ἱκνέομαι, *venio*. Ἀσπερχὴς.] Ἀσπαρτὴς. Πόλιον.] Pro ἐπόλιον, à πόλεομαι, *volo*. *Volare* dicuntur fulmina ob rapiditatem.

692. Ἰὸν θλόγα.] Fulmen, & sulphur inter res sacras semper habita, ut patet ex philosopho problem. sectione 24. Εἰλυφόωντες.] Inserto poëticè ο, pro εἰλυφῶντες, ab εἰλυφάω, τὸ ἐλιτρέφω.

693. Ταρφέες.] Ἀθρόοι. Ἀμφὶ δέ, &c.] Quam horrenda fuerit & terroris plena hæc pugna, verbis vix satis gravibus exprimere valet poëta. Refert enim tam furiosè & confertim fulminasse Jovem, ut flamma undique coruscans visu etiam privarit fortissimos quosque: imo quod plus est, ipsum Chaos profundissimo hiatu patens incendio vastarit. Ex quo liquet, non vapores tantum, ex quibus grando, nubes, niveſque constant, sub hac Titanomachia describi, sed & calidas sulphureasque exhalationes, quæ fulminum & tonitruum sunt materies. Hæ verò cum deorsum mittuntur ac terræ marique incumbunt, tumultus excitant horrendos, & in antiquum chaos omnia convertere velle videntur. Sic Scholiastes & alii hæc interpretantur. Verum & moraliter eo docetur Tyrannos, atque impios homines, ut ut pro tempore grassentur in Remp. sive Ecclesiam Dei, pœnas tandem dare gravissimas, nec effugere ullo modo posse vindictam divinam. Ejusmodi Titanes verbi gratia fuere olim Sylla, Marius, Catilina, Antonius in imperio Romano, qui viribus suis freti injusta & nefaria bella inter se moverunt, cunctasque adeo gentes inter se commissas communi velut incendio involverunt: ne jam Caligulas dicam, Domitianos, Diocletianos, similesque Christiani nominis hostes, qui Ecclesiam Dei Titanico more devastantes dignum sceleribus suis exitium nacti sunt. Titanes igitur fuerint cives seditiosi, vel tyranni sive hæretici, qui manus inferunt piis & injusta patrant: petrarum & ignium jaculationes, sunt temerarii eorum conatus & impiæ opiniones: fulmina & tonitrua

Jovis,

Jovis, divina ultio. Φερίσβιον.] Η' τ βίον φέρουσα, quod *vitam ferat.*

694. Καναμένη.] Φλέγουσα. Λάκε.] Pro ἴλακε, verbi λακέω, *crepito.* Ἄασεν.] Ἀπέφασεν.

695. Ἔζεε.] Ἀνέβραζε. Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.] *Oceanus.*

696. Ἄμφεπε.] Περιέβαλε, ab ἀμφέπω, *sequor. foveo, circumdo.* Θερμὸς ἀϋτμή.] Pro θερμὴ, ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια, apud Homerum, pro κλυτή.

697. Τιτῆνας χθονίους.] Appositè. Nam & hinc eis nomen, ab Hebræo *Tith*, id est, *terra.* Η'ερόεντα δῖαν.] Id est, *aërem immensum.*

698. Ὄσσε.] Τὼ ὀφθαλμὼ, ab Æolico ὄσσω, pro ὄπτω, *video.* Ἄμμορε.] Ἤμμορε, id est, ἐτύφλω. Verbum ἀμείρω conflatum ex α privante & μείρω, *video.* Καὶ ἰφθίμων ὥς τε ἰόντων.] Pro, καὶ ὥς τε ἰσχυρῶν ὄντων. Tmesis.

700. Θεσπέσιον.] Μέγα, θαυμαστὸν, quasi ὃν τ θεῦ πεσὸν, quod à Deo illapsum vel immissum est. Καλέσσεν.] Pro καλέσσεν. Εἴσατο δ' ἀϋτή.] Continuatio superioris pugnæ. Tantum poeta, strepitum ejus & terrorem fuisse, ait, ut coram videre & audire se mutuò viderentur Titanes Diique, non aliter, ac si cælum & terra sibi contigua forent. Summam hoc pacto ἀπαξίαν & rerum confusionem innuere vult Hesiodus. Id verò est, quod proverbio dicitur, τῇ γῇ τ οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, ut loquitur Lucianus in dialogo Promethei & Mercurii. Nam cælum terræ miscere dicitur is, qui Titanum more omnia perturbat ac commiscet, nihilque non facit, ut voti compos fiat. Deinde persequitur pugnæ Titanicæ horrendam faciem, quam verbis ad terrorem compositis pro virili exaggerat poëta, dum una cum tonitru & fulminibus pulverem à ventis excitatum, & fragorem immensum exauditum fuisse memorat. Notum quippe est, quam terrificos in Natura motus pariant venti, quantaque vi non modò pulverem, sed & saxa in sublime rapiant: adde his copiam ignearum exhalationum, ex quibus tonitrua & fulgura generantur, quæ tela & arma sunt magni Jovis. Hinc Petronius Arbiter:

Primus in orbe Deos fecit timor: ardua cælo
Fulmina cum caderent, discussaque mœnia flammis,
Atque ictus flagraret Athos.

ut verè dixerit Ecclesiastes: *Deum omnia feciſſe, ut timeatur ab hominibus.* Quare Titanibus accensendi, qui terribilia illa Dei meteora

meteora non reformidant, quæ ὑπὲρ τὸ ἄνθρωπον φοβερὰ vocat philosophus in Ethicis. Εἰσαῦ.] Ἐδόκει, ab εἴδομαι, *videor*. Ἄνδρ.] Ἐξ ἀνανδίας.

701. Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν.] Pleonasmus, ut & ὄσσε ἀκοῦσαι, quod sequitur. Οὔασιν.] Ὠσὶν, ab ὄας pro ὦς, *auris*. Ὄσσαν.] Φωνὴν.

702. Αὖτως.] Ὁμοίως.

703. Πίλναντ'.] Pro ἐπίλναντ', verbi πίλνημι, pro πελάζω, vel πελάω, ex quo factum. Δῦπτ'.] Ἔχωρ. Ὀρώρει.] Per reduplicat. Atticam, pro ὤρει, ab ὄρω, *excito*.

704. Τῆς.] Nimirum γῆς. Ἐρειπομένης.] Ἐρριμμένης, ab ἐρείπω, *diruo*. Scholiastes exponit, πολιορκουμένης. Ἐξεπόνεντ'.] Καθαπτόμενοι.

705. Ἔγχεσφιν.] Per syncopen poëticam, pro ἐγχείῃσιν. Ξυνιόντων.] A ξυνίημι, *infesto Marte congredior*.

706. Ἔνοσιν.] Κίνησιν. Ἐσφαραγίζον.] Pro Ἔχευεν συνεβόμβησεν. pro quo corrupte legitur apud Hesychium ἐσφοφίζον. Versus hic omnino videtur ita restituendus: Σὺν δ' ἄυσεν ἐνοσίχθων κόνιν θ' ἅμα ἐσφαραγίζον, ut rectè habet Smidtius.

708. Φέρον δ' ἰαχὴ τ'.] Amplificat adhuc hujus belli sævitiam & terrores. Omnia, inquit poëta, clamore complebantur & strepitu, hinc Deorum, inde Titanum; cumque diu æquo Marte pugnatum esset, tandem Titanis cedentibus inclinata est hostium phalanx, prævalentibus Deorum cælestium armis. Laudatur imprimis Cotti, Gygis, & Briarei virtus, qui pro Jove pugnantes inter primos stetere, locumque suum insigni cum laude tutati sunt. Docet hæc Titanum inclinatio & retrocessio physicè considerata, ut plerique eam considerant, corpora terrestria, quæ crassioris sunt materiæ, à cælestibus superari, iisque ut fortioribus & subtilioribus cedere: tum moraliter innuit, quam mortalibus arduum sit, plenumque aleæ cum Diis bellum gerere. Nam licet tyranni & hæretici, ut dictum est, pro tempore in Ecclesiam Dei sæviant, horrendosque in Rep. tumultus excitent, frustra tamen Deo & Christo ejus bellum inferunt, quemadmodum id ipsum ex Titanum tristi exitio clarius patebit in versibus sequentibus, ubi pugnæ hujus eventum describit poëta. Φέρον.] Ἔφερον. Ἰαχήν.] Legitur etiam ἰαχὼ, quæ vox *robur* significat. Ἔνοπλοι.] Κραυγὴν, ab ἐνίπτω, τὸ λέγω.

709. Ὄτοβος.] Θόρυβος. Scholiastes exponit τὸν λαὸν τῶν

αὐτῶν

ἔτων βολὴ, ut ſit *ſonus qui auribus percipitur*. Pro eodem & κέλαδος in aliis.

710. Καὶ τὸν δ' ἀντιφάνητε ἔργων.] Sic ſupra: βίης δ' ἅμα ἔργα ἔφαινον.

711. Ἐκλίνθη.] Pugna dicitur κλίνεσθαι, cum altera pars deficere incipit & cedere hoſtibus. Ἔπιχυσις.] Ἀνθιστάμενοι, ἐμποδίζοντες Scholiaſtæ.

712. Ἐμμενίως.] Id eſt, ἐπιμόνως, συνεχῶς.

713. Ἐν σφῶτοις.] Τοῖς σφετέροις.

714. Ἄατος πολέμοιο.] Ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος, *qui bello expleri nequit, ſed eo gaudet quaſique paſcitur*, ex α privante & ἄομαι, quod eſt κορέζομαι, *ſatiare*.

715. Οἵ ῥα τεληεσσίας.] Αὔξησις, ſive amplificatio virium in Cotto, Gyge & Briareo, quas vel tantas fuiſſe ait, ut trecentas ſimul petras ejacularentur manibus; & reliquos Titanas Jovi adverſos denſa ſaxorum grandine, velut nube obruerent. Deinde pugnæ eventum commemorat, quod victos Titanes ſub Tartarum, id eſt, infimas terræ partes detruſerit Jupiter. Et hæc ventis procellofis, fulminibuſque optimè quadrant. Videmus enim ſæpe ventorum turbinibus ſaxa & lapides è terra ſublatos in altum torqueri, vel vi fulminis in aëre compactos deorſum vibrari. quod & philoſophi confirmant, qui docent fulminis fervore craſſiorem materiam, & viſcoſiorem in lapides ſubito converti, nec in lapides duntaxat, ſed & æs, aut ferrum. De hujuſmodi lapide Cordubæ delapſo teſtis eſt Avicenna, qui eum ſibi viſum, ac odorem habuiſſe ſulphureum, naturamque Ammoniaci refert. Ferreæ maſſæ exemplum refert Georgius Agricola lib. 5. de ortu & cauſſis ſubterraneorum cap. 13. quem conſule. Tres igitur Titanes hi reliquos Jovi infeſtos depulerunt, atque ita cælo ſerenitatem tranquillitatemque induxerunt. Cæterum hoſtes ſuos jam debellatos ſub terram demiſit Jupiter tanta diſtantia, quanta diſtat à terra cælum, quia fumoſæ illæ exhalationes, quæ materies ſunt flatuum & fulminum, in penitiſſimis hæreant terræ partibus. Tum moraliter docet fabula, nullam impietatem ſeu rebellionem manere impunitam, ſed locum eſſe intra terras abditum, & obſcurum, in quem ſuo tempore conjicientur ſuperbi numinum contemptores. *Abyſſum* vocant ſacræ litteræ. Τεληεσσίας.] Pro plurimis. Sic Virgilius 4. Æneid. *Tercentum tenuere Deos*. Ἀπὸ χθονὸς.] Quæ centum erant ſingulis.

716. Πέμ-

716. Πέμπον.] Ἔπεμπον, id est, ἔβαλλον. Ἐπασσυτέρας.] Id est, πυκνοτέρας. τὸ ἀσσύτερον Æolicum est, pro ἐσσύτερον. Καὶ ἀϊσσοντα ζεῦν.] Tmesis, pro καὶ ἀϊσσοντα ζεῦν δέ. Huc facit, quod de Lacone quodam narrat Plutarchus, qui cum referret tantum esse Persarum exercitum, ut cælum sagittis suis obumbrarent, responsum accepit à Duce: *Tanto igitur securius in umbra pugnabimus.*

717. Τὸς μὲν.] Titanas.

718. Πέμψαν.] Ἔπεμψαν. Δεσμοῖσιν ὑπ' ὀρφαλέοισιν.] Pro δεσμοῖς ὀρφαλέοις. Pleonasmus Atticus. Sic Homerus: Ἑρμῆϊ δ' ἂν ἔδωκε μάχην: item ἐμάχοντο μάχῃσι, & similia.

719. Ὑπερθύμους.] Id est, *magnanimos*, vel potius, *elato animo præditos.*

720. Ἔνερθε.] Κάτωθεν, ab ἔρα, id est, *terra.* Hinc συνίστορες Τιτῆνες, Hesychio, λέγε τοὺς καταπεπαρταρωμένους, quod *in Tartarum fuerint præcipitati.*

721. Ἶσον γὰρ τ' ἀπό.] Exemplo illustrat quod dixit poëta de Tartari distantia, quam æqualem facit cæli à terra distantiæ. Si enim, inquit, ferrea incus è cælo demittatur in terram, decimo demum die eò pervenerit: totidem diebus & noctibus opus fuerit, si eadem incus è terra descendat in Tartarum: unde colligit, idem cæli & Tartari à terra esse ἄλσημα, sive intervallum. Hæc an poëta habeat ex historia, an experientia edoctus, vel ex opinione dixerit vulgari, incertum est. Quicquid sit, terra, ut centri rationem obtinet, eodem se modo ad utrumque habet. Si Mathematicis in sua arte credendum, censet Braheus seculi nostri astrologus præstantissimus, firmamenti à nobis distantiam esse decies novies millenarum semidiametrorum terræ. Mersenius in cap. 1. Genes. vers. 1. vicies millenarum: ac tradit hic intervallum id esse leucarum Francicarum (quarum singulæ trium milliarium) 539 616 47. Quod spatium multo majus fuerit eo, quod hic ponit Hesiodus. Sed incertum est, à quo cælo initium sumat poëta, an ab orbe Lunæ, ut terris citimæ, an aliunde. Nam Lunæ situs secundum Ptolemæum, à centro terræ, cum maximè abest, distantia ponitur semidiametrorum terræ LXIV. cum minima XXXIII. Communis vero Theologorum opinio est, infernum esse in medio terræ, in quibus est, B. Hieronymus ad Ezech. cap. 14. & Augustinus in Genes. lib. 12. Quin nonnulli curiosius hunc locum perscrutati, 3245. milliaribus retrusum esse sub terra,

ajunt,

sjunt, quos merito cum Aristophanico Socrate dicas ἱρεβοδιφᾶν καὶ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, hoc est, ἀδολεσχεῖν. Cum verò ad Tartarum depressisse Titanas dicitur Jupiter, docetur pios verosque Dei cultores cælo destinatos Jovique dilectos esse: contra improbis numinum contemptoribus Tartarum reservari, tantamque inter hunc & illum locum esse distantiam, ut ex uno ad alterum non pateat accessus. Quod & Virgilius tradit in sexto Æneid.

—— Tum Tartarus ipse
Bis patet in præceps tantum, tenditque sub umbras,
Quantus ad æthereum cæli suspectus Olympum.

Ubi Servius: *Quantum in superna panditur, tantum ad inferos tendit habita æstimatione duplici, hoc est, ut ab ipso ore Tartari, quantum ad cælum est, bis tantum ad inferos pateat.* Immensam eo altitudinem & à cælo distantiam significare volunt poëtæ. Ἔστιν γάρ.] Scil. μέρος ἢ ἀφήμαξις.

722. Χάλκεοι.] Vox χαλκὸς utrumque significat & ferrum & æs. Ἄκμων.] *Incus*, ex α privante & κάμνω, *fatisco*, quod nullis ictibus fatigetur.

723. Καλῶν.] Καθαπερεί. Δεκάτη.] Scil. ἡμέρα. Ἵκοι.] Ita legendum, non ἵκει, ut habet Smidtius.

726. Τὸν περὶ χάλκειον.] Locum Tartari porrò describit poëta, quem ferreo sive æreo circumvallatum muro esse ait, in cujus summitate terræ marisque radices, hoc est, principia & fines collocat Hesiodus, & Noctis domicilium. Tartari septum è ferro aut ære conflatum esse prodit, quo loci munitionem & firmitatem indicat poëta. Virgilius triplici ære Tartarum obseptum dicit in sexto Æneid.

Mœnia lata vides triplici circumdata muro.

Sic & Homerus cælum vocat πολύχαλκον, id est, στερεὸν καὶ λίαν ἰσχυρὸν, ut exponit Eustathius, *firmum & insolubile.* Τόν.] Pro οὗ, *Tartarum.* Ἐλήλαται.] Pro ἤλαται, per reduplicationem Atticam, ab ἐλάω vel ἐλαύνω, quod cum de fusilibus operibus usurpatur, *ducendi* sive *conflandi* notionem habet.

727. Τειχοιχεί.] Πολυτοιχεί. Synecdochicè. τοῖχος, idem quod σίχος, *ordo, series.* Vult dicere, densissimam noctem Tartaro circumfusam esse. Κέχυται.] Περιβέβληται, à χύω pro χέω, *fundo.* Περὶ δειρὴν.] Περὶ τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον μέρος. Tralatio. Δειρὴ propriè *collum*: item montis ἔξοχὴ, in qua tamen significatione usitatior est vox δειρά.

728. Γίζης.] Ἀρχὴ ἡ πύλη. Πεφύασι.] Ionicè, pro πεφύκασι.

729. Ἔνθα θεοί.] Narrat Heſiodus, quomodo in Tartarum dejecti ſint Titanes, quem locum à firmitate & ſoliditate porrò commendat. Neque enim ferreo duntaxat muro circumvallatum eſſe ait, ſed & portis ferreis occluſum: ita ut nulli ex eo pateat exitus. Sic & de Averno vatum princeps:

Porta adverſa, ingens, ſolidoque adamante columnæ:
Vis ut nulla virûm, non ipſi exſcindere ferro
Cœlicolæ valeant. Stat ferrea turris ad auras:
Hic genus antiquum Terræ Titania pubes.

Et paulo ante:

—— triſtique palus inamabilis unda
Alligat & novies Styx interfuſa coërcet.

Quod Stygi fluvio, id mari tribuit Heſiodus. Sacra Scriptura quoque *portas* inferno conſtituit κ᾽ μεταφορὴν, ut Matth. 16. cap. verſ. 18. *Ad portas quoque inferni abire dicuntur*, qui moriuntur, Eſaiæ 38. Neptunus igitur, id eſt, Oceanus, tanquam murus aheneus Tartaro objectus eſt, ſecundum poëtam noſtrum, ubi & domicilium ponit Cotti, Gygis & Briarei, quod tamen intelligendum de loco extra murum Tartari ſito, atque ab aliis Titanibus diſtincto. Neque enim ſimul cohabitaſſe, putandi ſunt hi tres cum Titanibus θεομάχοις & rebellibus. Docet præterea hæc fictio nullam ex inferno liberationem eſſe immorigeris Deoque rebellibus, quod & regius pſaltes teſtatur in pſalmis. Phyſicam interpretationem ex ſuperioribus pete. Ἔνθα.] Ἐκεῖ. Ζόφῳ ἠερόεντι.] Spiſſiſſimam caliginem intellige, ut ſupra.

730. Κεκρύφαται.] Ionicum perfect. pro κεκρυμμένοι εἰσί. Βυλῇσι.] Τῇ βυλῇ.

731. Εὐρώεντι.] Ῥυπαρῷ. Ἐρὼς *marcor, putredo.* Ἔχασε.] Pro ἐπὶ τὲ ἔχασε μέρη.

732. Τοῖς.] Pro τούτοις, nempe *Titanibus*. Οὐκ ἔξιθον.] Οὐκ ἐξιτήριον. Sic & *infernus* ab Æſchylo dicitur, ἀκ ἀνέξοδος. Antipatri, ἄκαμπτος χώρος, item ἄνοδος in Epigramm. Græcis Πύλας ἐπέθηκε.] *Portas ſive fores obdidit.* Sic Orpheus in hymnis:

Φθίγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βεβήλοις.

733. Χαλκοίας.] Pro χαλκᾶς poëticè. Περίκειται.] Περίκειται Ἀμφὶ πύλῃσιν.] Ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν, hoc eſt, ἐκ μήκους τῆς πύλης, ut exponit Scholiaſtes.

735. Οἱ

735. Φύλακας πιστοί.] Sic tres illos nominat, quod fovem adversus reliquam Titanorum turbam custodiissent.

736. Εὐθυδὶ γῆς.] Cœli, terræ, Tartari maris que principia & fines juxta Titanes collocat poëta, quem locum ita difficilem, & squallidum esse ait, ut Diis ipsis sit formidabilis. Quinimo tantam ejus voraginem & abyssum esse statuit, ut qui in vestibulo ejus seu intra portas constiterit, eoque iter facere contendat, toto anno opus habeat, antequam ad loci illius fundum pertingat. Ibidem & Noctis habitaculum esse tradit. Sic enim porrò ait. Δυοφρῆς.] Σκοτεινῆς.

738. Ἐξείης.] Ἐξῆς, per ectasin poëticam. Πηγαί.] Ἀρχαί. Ἔασιν.] Εἰσί.

739. Τά τε.] Καὶ ἄ. Σπυγέλιοι.] Μισοῦσι. Πέρ.] Καίπερ.

740. Χάσμα μέγ'.] Hinc Plato similiter propè centrum terræ constituit Tartarum, in quem omnes aquæ laberentur, perpetua caligine obsceptum, in Phædone. Aristophanes ei βόρβορον πολύν, καὶ σκώρ ineesse ait in Ranis. Hæc tam περιπτὰ & horroris plena de Tartareis locis excogitarunt poëtæ, ut deterrerentur homines à flagitiis: quæ siquidem ita essent credita, pauci omnino scelerati reperirentur, pauci sicarii, & latrones: verum ut hodie nostri sæcli Libertinis, ita & olim ab Epicureis pro ludis sunt habita. Plato omnem ferè quem de inferis pœnisque inferorum habet sermonem, μῦθον appellat, id est, *fabulam*. Et Tullius in Cluentiana, *ineptias* vocat, quæ de impiorum suppliciis apud inferos memorant poëtæ. nec immerito, siquidem figmenta illa spectentur vatum de Plutone, & Proserpina orci præsidibus, Radamantho & Æaco judicibus, Charontis cymba, Elysio nemore, & variis cruciatuum generibus, qualiter ea describunt Homerus & Virgilius. Tamen distincta post hanc vitam fore piorum, & impiorum loca, tum pœnas & præmia, nunquam inficiati sunt viri sapientissimi. Χάσμα.] Διάστημα. Sic & Abrahamus diviti Epulonii, Luc. 36. cap. μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται. *Inter nos & vos hiatus ingens constitutus est.* Οὐδὲ κε.] Οὐδέ κέν τις. Τελεσφόρον.] Τέλειον, *Integrum, ad finem usque perductum.*

741. Οὐδὸς.] Ἔδαφος, πέδον. Πυλέων.] Ion. πυλῶν.

742. Ἔνθα καὶ ἔνθα.] Sic & Hebræi, *anáh veanáh.* Πρηΰνεται ἠϊόλλη.] Pro ἠϊόλλη lege ἠϊόλλας, vel ut H. Stephano placet, ἠϊόλλῃ ἀρχαλίῃ, in dandi casu, ut designetur *tempestas, quam alia atque alia subsequitur.*

744. Τέρας.] Sic hiatum illum patentem vocat. Ἔρεμνῆς.] Id eſt, σκοτεινῆς.

745. Ἔσχε.] *Stat.* Enallage temporis. Νεφέλης κυανέης.] Νεφέλας κυανέας. κυανέος, propriè *color cæruleus*, qui multum habet nigroris. hinc pro nigro accipitur.

746. Τῶν αὖθ' Ἰαπετοῖο.] Locum deſcribit Atlantis, quem ſtare ait poëta ante vel juxta Noctis domicilium, ibique cælum vertice & manibus ſuis ſuſtinere. Hunc Iapeti filium appellat, de quo ſupra locuti ſumus. Nam Atlas ille cum rex fuerit aſtrologiæ peritiſſimus, qui primus inter ſuos de ſphæra diſputavit, cælum humeris portare dicitur. Tradit inſuper poëta Noctem & Diem, quibus etiam honor tributus eſt divinus, ibi ſe mutuo compellare, id eſt, excipere, & alternis vicibus è cælo ferreum limen, hoc eſt, *terram ſive aërem* circumire. Nox enim prior eſt die, & tenebræ luce. Nihil quippe nox aliud, quam umbra terræ propter abſentiam luminis ſolaris. Cum igitur ab una parte ſive mundi hemiſphærio nox eſt, ab altera parte eſt dies, ſive ſol diei auctor. Hinc Noctem & Diem ſibi alternis ſuccedere ait, neque ſimul in eadem ſede morari poſſe. Nam privatio, & id cujus eſt privatio, ſimul & eodem tempore eſſe non poſſunt, quod & Ariſtoteles docet in corporum omnium generatione. Quoties igitur Nox intrat ferreum limen, hoc eſt aërem ſive terram, alter nempe Dies egreditur foras, quo figmento Noctis & Diei naturam ac viciſſitudinem declarare voluit Heſiodus. Nec de nihilo eſt, quod poëta Atlantem propè Noctis ſedem ſtare dicat, cum ad Occidentem ſita ſit Mauritania ſive Lybia exterior, prope Oceanum, ubi regnavit Atlas, unde & Heſperi fratrem eum eſſe fabulati ſunt poëtæ. Nox enim ab occaſu ſive veſpera initium ſumit. Unde Maro, Noctem ab Oceano conſurgere ait in ſecundo Æneid.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox
Involvens umbra magna terramque polumque.

Τῶν αὖθ'.] Περὶ τούτων, nempe οἰκίων. Παῖς.] Παῖς. Fuit Atlas Iapeti & Clymenes filius, ut ſupra dictum. Ἔμμεν.] Εἶμεν. Sic & Homerus de Atlante: Ἔχει δὲ τε κίονας αὐτούς. ἔχει poſitum pro, φέρει, βαστάζει.

747. Ἐσχάας.] Ion. ἐσχατέας. Κεφαλῇ.] Virgilius: *Cælum quod vertice fulcit.* Ἀκαμάτῃσι χέρσιν.] Ἀκαμάτοις χερσίν.

748. Ἀσπερχὲς.] Ἀκινήτως, ex α priv. & σπέρχω, *aſſiduè moveo.*

νεο. Ἀμφὶς ἰοῦσαι.] Περιστρεφόμεναι. Sic legendum, non ἆσσον ἰοῦσαι, quasi *celeriter euntes.*

749. Ἀλλήλας παρεόντων.] Id est, παρατηρούσιν. Imperfectum pro præsenti. Ἀμείβομαι.] Ἀμείβομαι, *alternis subeo.* Μίχαν ἰδόν.] Sic vocat aërem vel terram, ob amplitudinem utriusque & firmitatem. ἰδὸς, φλιὰ, ἔδαφος.

750. Κατιβήσει.] Καταβαίνει. futurum pro præsenti. Θέμεναι.] *Ferre.* ζε particula motum ad locum significat.

751. Ἔντὸς εἴργει.] Ἔσωθεν αὐτῆς κατέχει. εἴργω poëticum, pro εἴργω, *cohibeo.*

752. Δόμων ἐκτόθεν.] Ἔξωθεν δόμων. Anastrophe.

753. Γαῖαν ἐπιστρέφεται.] Quod de altero terræ hemisphærio intelligendum. Nam alioquin uterque & Dies & Nox terram circumeunt, sed non ab eadem cæli parte. Ἔντὸς ἰδέσθαι.] *Intra domum*, id est, *hemisphærium suum existens.*

754. Μίμνει.] Περιστείχει. Ὥρην.] *Horam sive tempus*, quo egrediendum, servatis cuique vicibus suis. Ἐς ἄν.] Ἕως ἄν. Ἔλθῃ.] Ἔλθῃ.

755. Ἣ μὲν ἐπιχθονίοισι.] Diei & Noctis commoda sive usus recenset Hesiodus. Diem Luci, Noctem somno præficit. Ut enim Dies terrestrium animalium laboribus: ita & nox quieti somnoque eorundem destinata est à Natura. Unde Nox in manibus gestare dicitur Somnum, quem poëta fratrem Mortis appellat, quod mortuis similes reddat homines. Gelidæ mortis imaginem scitè vocat ingeniosissimus poëta. Pro numine habitus, in quem hymnum scripsit Onomacritus, eundemque, ut vates noster, fratrem indigetat Lethes & Mortis. Lethes, quia per somnum omnium ærumnarum & malorum obliviscimur. λήθη enim *oblivio*: Mortis, quia morti similis est profundior somnus. Inter Deos eum collocat Ovidius 2. Metamorphos. cum tot beneficia in mortales conferat. Numinis hujusce domum & numerosam prolem eleganter descripsit Naso. Lucianus quoque civitatem ejus non minus artificiose delineavit lib. 2. verarum historiarum, quem locum adeat curiosus Lector. Noctem verò, ut antiquissimam Deam coluerunt veteres, quia antequam Sol & cælum fieret, nulla erat lux: quam ex Erebo & ab inferis venire finxerunt, cum terram semper circumeat: nam Sole inferiore cæli parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ necesse est, hoc est, Noctem; quæ nihil aliud est, quam umbra terræ, propter ab-

ſentiam luminis ſolaris, ut ſuprà dictum. Η' μὲν.] Η' μὲν Ε'πιχθονίοισι.] Hominibus cæteriſque animantibus in terra degentibus. Φάος πολυδερκὲς.] Lumen *multa vel multos intuens.* Sic Auroram ſupra vocavit.

756. Η' δὲ.] Νύξ. Μετὰ χερσὶ.] Ε'ν χερσὶ Κασιγνήτην.] Ἀδελφὴν.

757. Ο'λοὴ.] Ο'λοθρεία. Hinc & Noctem à *nocendo* dictam volunt nonnulli. quanquam potius fuerit è Græco νύξ, & hoc ab Hebræo *nuach, quievit.* Nox enim quieti deſtinata. Η'ερόεν δεῖ.] Σκοτεινὴ.

758. Ε'νθα δὲ Νυκτὸς.] Noctis progeniem deſcribit. Cum multi ſint Noctis filii, duos hic, ut præcipuos, & maximè genuinos recenſet poëta, Somnum & Mortem. Supra plures fuiſſe memorat, quaſi ſubventaneos, cum inquit:

Nox peperit ſatumque malum, Parcamque nigrantem,
Et Mortem & Somnum, diverſaque ſomnia: natos
Hos peperit nulli Dea Nox conjuncta marito.

Cicero item lib. 3. de natura Deorum, multò plures enumerat, eoſque Erebo parente ſatos aſſerit. Verba ejus hæc ſunt: *Quod ſi ita eſt, Cæli quoque parentes Dii habendi ſunt, Æther & Dies, eorumque fratres & ſorores, qui à genealogiis antiquis ſic nominantur, Amor, Dolus, Metus, Labor, Invidentia, Fatum, Senectus, Mors, Tenebræ, Miſeria, Querela, Gratia, Fraus, Pertinacia, Parcæ, Heſperides, Somnia: quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.* Poëta noſter è tanta liberorum turba Somnum & Mortem Noctis filios vocat per excellentiam, eundemque illis cum Nocte & Erebo locum aſſignat. Deos autem eſſe perhibet & quidem graves, quod Somnus omnia domat ad tempus: Mors in perpetuum: at Somnus mors brevior à poëtis appellatur. qui & gravis dici poteſt propter inſomnia, quæ ſomno accidunt, quæque dormientium mentes ſæpe territant. Alias rerum pæne omnium dulciſſimus eſt Somnus, & optimus & utiliſſimus, ſi moderatus exiſtat, cui omnia animalia, etiam Dii & homines ſubjiciuntur: unde non immeritò ab Orpheo dictus eſt ἄναξ πάντων πάντων, δμητὸς ἀνθρώπων. Et miſerrima eorum cenſetur condicio, qui cætera feliciſſimi, ſomno carent & pervigilare coguntur, ut in Jove ſuo demonſtrat Homerus qui cum omnes Deos dormientes induxerit Iliad. ξ. ſolum Jovem excipit vigilantem. quod cum durius putaret Juno, ingentibus donis ſollicitavit Somnum, ut Jovem conſopiret. At ille graviter iratus eum in mare præcipitavit, ubi periiſſet, niſi

Noctis

Noctis beneficio, ad quam confugerat, ſervatus fuiſſet. Eo docere voluerunt poëtæ, reges & imperatores, quorum curæ populi & rerum ſumma commiſſa eſt, non ſomno deditos eſſe debere. Mors verò, quæ Græcè θάνατος, peculiari quodam jure vocatur gravis, quod implacabilis ſit, nulliuſque prece, vel pretio flecti poſſit. Omnes enim promiſcuè domat letum, neque in vitam redire quenquam patitur. Priſci tamen Sapientes mortem miris laudibus extulerunt, ut ſolum portum, ſedemque tutiſſimam quietis. Flacco dicitur *rerum ultima linea*, quæ doloribus omnibus finem imponit. Uterque Noctis ſoboles dicitur & Mors, & Somnus, quod circa noctem præcipuè gignantur, vel noctem ſive caliginem inducant. De ſomno id manifeſtum eſt. Noctis enim humor ſtomachi vapores ad ſupremas partes corporis aſcendentes auget, qui poſtea facti frigore cerebri frigidiores, deſcendunt inferius, atque ita ſomnum gignunt. Pari ratione Mors quoque Noctem pro matre habet. Nam ut per vitam lucis uſura hominibus à Deo conceditur; ſic mors ejuſdem privatio eſt. Unde μαχρὸς ὕπνος ab Orpheo vocatur, à Catullo *nox perpetua*. At Chriſtianis aſylon quoddam eſt mors, & quaſi trajectus in vitam æternam. Memoriæ prodit Pauſanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fæminam expreſſam fuiſſe, quæ pueros ſopitos ſuſtineret, manu quidem dextra album; at ſiniſtra alterum nigrum, & hunc dormienti ſimilem: ambos diſtortis pedibus: quorum inſcriptiones indicabant, alterum eſſe ſomnum, alterum Mortem: at fœmina, quæ illos alebat, Nox erat.

759. Δεινοὶ θεοί.] Βαρεῖς.

760. Φαίθων.] Λάμπων, à poëtico φαίθω, *luceo*. Nugantur, qui φαίθων exponunt φάος θέων, *lumen currens*. Ἐπιδέρκεται.] Προσβλέπει. Ἀχλύουσιν.] Ἀχλύσιν.

761. Εἰσορόωσιν.] Ἀνίσχων. Hinc Simocrates dicebat eum qui ſomno præter modum indulgeret, ὅτε ἀνίσχοντα οὐ προσβλέπει τὸν ἥλιον, ὅτε δυόμενον, *neque orientem adſpicere ſolem, neque occidentem*.

762. Τῶν ἕτερος μέν.] Hæc cum ſuperioribus cohærent. Diſcrimen ponitur Somni & Mortis à diverſa utriuſque natura & effectis: hanc ferream & inexorabilem: illum contra placidum & jucundum mortalibus eſſe affirmat Ovidius lib. 2. Metamorphoſ.

Somne quies rerum, placidiſſime Somne Deorum,

Pax animi, quem cura fugit, qui corpora duris
Fessa ministeriis mulces, reparasque labores.

Cujus mira item elegantia poëticaque suavitate domũ describit idem vates. Et Musæi socius Onomacritus in hymnis Somnum vocat λυσιμέριμνον, hoc est, *à curis liberantem*, & ἀνάπαυσιν ἡδεῖαν, *blandam quietem*. Quam verò misera sit conditio eorum, qui rerum summæ præfecti sunt, supra ex Homero ostendimus. Verum uti Deus nullum vel laborem, vel incommodum patitur, ita nec somno indiget, quo vires recuperet. Hinc rectè Hesiodus non Jovis, aut Deorum facit mentionem, sed hominum duntaxat, quibus somno & alterna requie opus sit, ad refocillandas vires, ut & cæterorum animantium terrestrium & marinorum, quibus propterea somnus est suavis & acceptus: mors contra immitis & exosa, utpote corporum destructrix, quæ & caussa fuit, cur nulla morti sacrificia, nulla templa, nullos sacerdotes, aut sacrorum ritus statuerint priscæ gentes. Quanta autem Mortis sit duritiei, declarat poëta, cum cor ei tribuit ferreum, & pectus æneum, hoc est, durissimum, & crudelissimum, cujus vim nemo queat effugere, quamque propterea non hominibus duntaxat sed & Diis invisam esse ait, cum ejus imperio subjici nolint, & mors immortalitati sit contraria. Unde & Pallas meritò conqueritur apud Homerum Odyss. γ. ne Deos quidem immortales efficere posse, ut ab eo, quem carum habent, mortem abarceant, aut propulsare queant. Τῶν.] Pro τούτων. Νῶτα θαλάσσης.] Periphrasticè τὸν θάλασσαν.

763. Ἀνηρίφε.] Ἀναρίφε. Μείλιχον.] Ad distinctionem mortis, quæ χάλκεον θῆρον, & ἀμείλιχον dicitur poëtis.

764. Σιδηρέη.] Σιδηρῆ, quomodo metiendus versus.

765. Νηλεές.] Σκληρὸν, ἄνδρ' ἐλέειν. Nam ut Æschylus inquit: Μόνον θεῶν ὁ θάνατος οὐ δώρων ἑρᾷ, *sola Deorum Mors muneribus non delectatur*, quem versum Aristophanes quoque citat in Ranis. Λαβόντων.] Pro λαβὴ poëticè.

767. Ἔνθα θεῶ.] Plutonis & Proserpinæ sedem describit poëta, quam in interiore parte domicilii Noctis collocat, hoc est, sub infimis terræ recessibus. Unde & inferorum Deus olim creditus. Sed geminus fuit Pluto, unus Orientis, qui funerum, sepulturæ, & parentandi ritus invenit primus: cui & ea de caussa potestas attributa mortuorum: alter Græcanicus & ætate posterior, cui raptus tribuitur Proserpinæ. Fuit autem Proserpina Heroinæ cujusdam filia, quæ Atticum populum docuit satio-

ſationem frumenti, & ab Euſebio ad Joſuæ tempora refertur. De quibus virum conſule celeberrimum G. Voſſium in pererudito opere Gentil. Idolat. cap. 19. libri primi. *Deus ſubterraneus* hic dicitur Pluto, quod interiorem terram ei conſecravit antiquitas, quæ metallis mortuiſque diteſcit: cujus uxor Proſerpina, ſemen eſt, vel ut Bacono placet, Spiritus ille æthereus, qui ſub terra (per Plutonem repræſentata) clauditur & detinetur à ſuperiore globo divulſus. quem vide in libello de Sapientia Veterum cap. 29. Utriuſque Numinis habitationem nobis hic exhibet poëta, de quorum natalibus & affabulatione ſupra pluribus diſceptatum eſt, ad quæ Lectorem remittimus. Ἔνδον.] In domicilio Noctis. Θεὸς χθονίους.] Θεὸς pro θεῶν dixit. Sophocles quoque θεοὺς χθονίους vocat, *Deos inferos*: cui & Pluto dictus ὁ κάτω θεὸς, in Ajace. Πεδόθεν.] Ἐν τῷ πεδόθεν μέρει. Δόμοι ἠχήεντες.] *Ædes ſonoræ*, id eſt, *magnæ*; vel *ſonoræ*, propter verbera & ejulatus miſerorum.

768. Γ'φθίμενοι.] Γ'χυρῆ. Ἀϊδέω.] Pro Ἅδη. Ἐπαινῆς.] Δεινῆς, ἐπιφόβου. Περσεφονείης.] Περσεφόνης, per ectaſin poëticam. Sic dicta eſt Proſerpina, ὅτι πάντα πέρθει τῷ φόνῳ, *quod omnia vaſtet cæde*:

769. Ἑστῶτα.] Pro ἱστῶσι, ab Ionico ἵστημι, pro ἵστημι. Δεινὸς ὃ κύων.] Cerberi inferorum canis naturam & effecta deſcribit, quem pro foribus Plutonis & Proſerpinæ recumbere ait, eoque ingenio eſſe præditum, ut omnibus ingreſſuris humaniſſimè blandiatur: at neminem patiatur exire, ſed omnes egreſſuros altiſſimis & maximè horrendis latratibus deterreat. De cujus generatione & hiſtorica expoſitione ſupra locuti ſumus. At Cerberi nomine φυσικῶς ſignificatur terra, vel ſepulcrum, quod defunctorum corpora canis inſtar devorat. Pauſanias ſerpentem fuiſſe tradit tetrum & immanem, qui cum in ſpelunca recumberet prope Tænarum, & quos momordiſſet, continuo vis veneni interimeret, creditus eſt canis inferorum, ibique fauces Orci eſſe poëtarum celebravit auctoritas. Dicitur ingredientibus blandiri: contra exeuntes terrere, quod terra mortuorum cadavera in ſe quidem recipiat: non vero in vitam redire quenquam permittat, ſed clauſos omnes abſconditoſque retineat. Moraliter vero repræſentatur avaritiæ vitium deforme. Nam avaritiæ proprium eſt blandiri divitiis advenientibus: at ubi in uſus neceſſarios impendendæ ſunt, tum reclamat avarus, iraſcitur, omnique conatu retinere eas cupit.

Δεινὸς κύων.] Cerberus. Sophocli dicitur ἀκοίτης πάρος. in Trachiniis. Πρηπάρθιε.] Πρὸ πυλῶν. Virgilius: *adverso recubans immanis in antro.*

770. Νηλειὴς.] Pro νηλὴς, poëtica epentheſi Ϝ jota. Τέχνῃσι ϗ κακοῖσι.] Sic vocat Cerberi blanditias. Τέχνη, *dolus, impoſtura.* Ἐς μὲν ἰόντας.] Pro ἐσιόντας μέν.

771. Σαίνει.] Κολακεύει. Propriè de canibus uſurpatur caudæ agitatione blandientibus. Sic Homerus Odyſſ. 17. de cane Ulyſſis: Οὐρῇ μέν ῥ' ὄγε οὐατ' ἔσηνε, κὺς δ' οὐκέτι κάββαλεν ἄμφω. Οὔασι.] Pro ὠσί.

772. Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ.] Sic Darius apud Æſchylum in Perſis:

Οἰκτρῶς καλεῖτε μ', οὐδὲ δ' ἔστ' οὐκ ἐξόδου.
Ἄλλως τε πώλως χ' οἱ κατὼ χθονὸς θεοὶ
Λαβεῖν ἀμείνους εἰσιν, ἢ μεθιέναι.
Miſerè vocatis me: non licet verò exire,
Sed ex adverſo omnino ſubterranei Dii
Ad accipiendum, quam ad emittendum meliores ſunt.

Αὖτις πάλιν.] Pleonaſmus. Δοκεῖων.] *Inſidiosè obſervans.*

773. Οὔ κε λάθῃσι.] Pro οὔκουν ἂν λάθῃ. Πυλέων.] Ion. pro πυλῶν. Ἔκποθεν.] Ἐκτὸς. Anaſtrophe præpoſitionis.

774. Ἰφθίμου Ἀϊδῆος.] Supra idem verſus occurrit.

775. Ἐνθάδε ναιετάει.] Jam Stygis fabulam perſequitur Heſiodus ſupra inchoatam, quam Oceani filiam natu maximam vocat. Alii Acherontis, nonnulli Terræ filiam eſſe crediderunt, diverſis quidem de cauſſis, ſed veris & ex ipſa Naturæ penu depromptis, quod in poëticis fabulationibus abſurdum non eſt. Filia appellatur Occani, quod fontes & fluvii omnes è mari originem trahunt. Acherontis, quod ab inferis manare creditur palus Stygia ob profunditatem ejus & aquæ frigiditatem, quæ enecat bibentes. At qui ex aëre in locis cavis ſub terra concreto, & in aquam verſo, dulcium aquarum vim oriri putarunt, illi Terræ filiam Stygem, ut & cætera flumina dixere. Domicilium Stygis ſtatuit vates noſter juxta Somni & Mortis hoſpitium in ædibus Noctis ſeorſim ab aliis Diis, cujus firmitatem & præſtantiam ob oculos ponit, cum ingentibus ſaxis ſupernè tectum, & argenteis columnis undequaque ad cælum uſque ſuffultum eſſe ait. Inclytas vocat ædes, propter fontis illius ſive fluvii celebritatem. Rupibus ingentibus coopertæ dicuntur, quod ſub altis & præruptis ſaxis lateant hæ aquæ, qua-

quarum in ſublime jaculationes præcelſarum columnarum imaginem præ ſe ferunt. Argenteas nominat ob liquoris limpiditatem & candorem, qui & miſturam hydrargyri ſive argenti vivi habere traduntur, eoque letalem eſſe. Hinc Dea horrenda & abominanda dicitur Styx à poëtis. Duplex autem de Stygis ſitu veterum fuit opinio. prior eſt eorum qui produnt hanc aquam è prærupta, ut dixi, rupe ad Nonacrim in præcelſum ſaxum guttatim cadere, ac inde in fluvium Crathin delabi, cujus aquæ potu venenato Alexander ab Antipatri filio Caſſandro interemptus perhibetur, ut refert Plinius lib. 2. cap. 103. Alii, in quibus etiam eſt Homerus, Stygem non procul à Lucrino portu, Averṇoque lacu in ſinu Bajano eſſe putarunt, quod illa Campaniæ pars tot calidos habeat fontes, & priſcis temporibus graviſſimi odoris. Ita ſentit alter ſeculi noſtri Varro G. Voſſius. At Natalis id fraudi ſacerdotum imputat, qui ut fructibus amæniſſimi loci potirentur, illum inferis conſecratum dicebant, nullique niſi placatis per ſolennia ſacrificia manibus ritè adeundum. Tanta autem Stygis apud Superos veneratio fuit, ut nefas ducerent quicquam, quæ Stygo teſte juraſſent, quovis modo violare. Virgilius 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem,
Dii cujus jurare timent & fallere numen.

Quæ vero pœna Diis pejerantibus fuerit propoſita à Jove, ut ſupra, ſic & in ſequentibus deſcribit poëta. Ἐνθάδε.] Prope ædes Somni & Mortis. Ναιετάει.] Οἰκεῖ. Στυγερὴ θεός.] Στυγερὰ θεά.

776. Δεινή.] Φοβερά, nempe Diis pejerantibus. Ἀψορρόου.] Maris epitheton ob fluxum & refluxum ejus, quæ reciprocatio ad motum Lunæ refertur à philoſophis.

777. Πρεσβυγένης.] Sic dicitur ob antiquitatem. Νόσφιν.] Δίχα.

778. Μακρῆϊσι πόντῳϊσι.] Ion. μακραῖς πόντοις. Καλλιρρόη.] Ἐπιχαρμοσύνη.

779. Κίονες.] Στύλοι. Ἑστήκασι.] *Conſtitutæ*, vel *firmatæ ſunt.* στηρίζω, *firmo.*

780. Παῦρα δέ.] De Iride ſuo more philoſophatur Heſiodus, quam raro apparere ſeu verſari ait ſuper mare, nec niſi cum contentio quædam ſuborta fuerit inter Deos. Per Deos autem elementa intelligit Scholiaſtes. Cum enim conturbatio quædam ſive diſcordia naſcitur inter elementa, tunc inter meteora

teora apparet Iris. Vocatur Iris filia Thaumantis, hoc est, *admirationis*, tum propter admirabilem ejus figuram, arcus similitudinem in cælo repræsentantis: tum etiam propter varios colores & officia, de quibus supra locuti sumus. At Thaumas Ponti filius à poëtis fingitur, quia Iris ex aqua & serenitate per refractionem radiorum solarium nascitur, ut docet Aristoteles in tertio Meteorol. Nuncia Deorum, ac inprimis Junonis appellatur, quia Juno aër est. At Iris sive arcus cælestis aëris statum prænunciat. Unde & ei nomen. De cujus singulari in Deos pejerantes officio, nunc agit poëta noster. Ex quo loco appareat, physicæ esse considerationis ea, quæ de Styge hic memorat poëta, quatenus aqua sua & guttis in sublime attractis Iridem efficit, nubes, grandinem & similia, de quibus videsis Scholiasten Græcum. Παῦρα] Παυράκις, id est, ὀλιγάκις. Ἀκτὴ.] Pro ἀκτεῖα per systolen.

781. Ἀγγελίη.] Malim ἀγγελίης, subaudita voce χάριν: vel ut aliis visum, ἀγγελίῃς in dativo plurali. Nam ἀγγελίη, pro *re nunciata*, non ipsa *nuncia*, quod sciam, accipitur. Πωλέονται.] Ἀναστρέφεται.

782. Ὄρνυται.] Id est, γίνονται, ab ὄρω, *concito*. Vnde & Latinum, *orior*.

783. Καί ῥ' ὅτις.] Diximus supra ex poëtarum fabulatione Jovem, cum in pugna adversus Gigantes propitiam sibi sensisset Victoriam Stygis filiam, hanc matri habuisse gratiam, ut per eam Dii omnes jurarent, & pœnam proposuisse gravissimam iis, qui pejerassent, quam infra latius deducit auctor. Declarat jam poëta, qui ritus in Deorum juramentis suscipiendis observaretur, refertque Irim à Jove mitti solitam, quæ poculum aqua Stygia plenum Diis afferret, per quam jurarent. Qui vero perjerassent, illi tanquam læsæ Majestatis Stygiæ rei veterno repente corripiebantur, lectisque suis affixi jacebant ἄψυχοι καὶ ἄπνοοι, donec præfinitum à Jove tempus explevissent, & ad sanam mentem reversi debitam pœnitentiam egissent. Cum vero Iris à Jove mitti dicitur, eo significatur physicè terræ marisque principia & fines in Tartaro esse, quo dimittitur Iris, magni Jovis voluntatem, hoc est, aëris statum nunciatura. Gutturnium illi tribuitur aureum, vel ob aureum Iridis colorem, inquit Scholiastes; vel quod pretiosa & venerabilis esset aqua Stygia ob ea, quæ per illam fiebant, juramenta. cujus aquæ latentes tubulos & ductus indicat, cum ex Ocea-

no

no ſub terra ſenſim ad petras aſcendere eam tradit, unde tandem apparere ac profluere incipit. Moralem hujus fabulæ doctrinam infra dabimus. Ψαύϑηται.] Ψαύσῃς ὀμόσῃ.

784. Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε.] Licet propriè Junonis nuncia ſit Iris, ut Mercurius Jovis, tamen & Jovis & aliorum Deorum ſervitio nonnunquam vacat. Μέγαν ὅρκον.] Sic *aquam Stygiam* vocat metonymicè, quod ſanctiſſimum eſſet, nulloque modo violandum juramentum, quod per Stygis majeſtatem fieret. Homerus, item μέγιστον καὶ δεινότατον vocat Odyſſ. lib. 5. Ἐνεῖκαι.] Ion. ἐνείκαι.

785. Τηλόθεν.] Πόρρωθεν. Ἐφόρῳ.] Ἐφόρῳ vel ἀφύσσῳ, propriè, vas eſt aquarium, quo profunditur aqua tum manibus, dum lavantur, tum poculis, dum vinum temperatur. Ἀγγεῖον ὑδροφόρον exponit Pollux, ταμνίδα Heſychius. Πολυώνυμον.] Id eſt, τίμιον, ἢ ἔνδοξον, quaſi ὑπὸ πολλῶν ὀνομαζόμενον.

786. Ψυχρόν.] Tantum aquæ Stygiæ frigus eſſe perhibetur, ut nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, aut ferreo contineri poſſit, neque ulla alia re, quam ungula mulina. Unde & ab inferis prodire credita. Καπελείβεται.] Καταῤῥίζει. Hinc Στὺξ quaſi στεῖξ, à στίζω, *ſtillo*. Ἠλιβάτου.] Ὑψηλῆς. Petra enim præcelſa eſt, ex qua profluit Styx, teſte Pauſania.

788. Διὰ νύκτα μέλαιναν.] Λαμπρὰν, καὶ διαφανῆ: vel *noctu*, ob Lunam, quæ radiis ſuis attrahit humidos ejuſmodi vapores.

789. Ὠκεανοῖο κέρας.] Stygem vocat, *prominentiam* ſive *flexum maris*: alii *brachium* ſeu *ramum* interpretantur. Δεκάτη δ' ἐπί.] Stygis ſitum & amplitudinem porro deſcribit. Ejus aqua, inquit poëta, decima eſt pars aquarum Oceani: reliqua novem continet partes, quæ circa terræ mariſque latitudinem extant: unica vero Oceani pars eſt, quæ ſupra terram apparet, & ex alta rupe defluit. Eo phyſicè ſignificat poëta, multo copioſiores è terra & mari provenire exhalationes, quam è petris & fontibus, ἀφ' ὧν ἱφηωλῶς τῷ θαλάσσαν, καὶ τὰς πόλεμὰς ἀφυχείας, inquit Iſaacius. Hinc ſi comparatio inſtituatur, novies major è mari redditur vaporum copia, quàm è fontibus & petris ſupra terram profluentibus, quæ vix unius partis vicem præſtat, & exigua eſt. Sunt qui ad Iridis figuram hæc poëtæ verba transferunt, quæ ſi viſum noſtrum ſpectes, judice Heſiodo major fuerit ſemicirculo. Nam verbi gratia, ſiquis circulum dividat in decem partes æquales, novem partes erunt ſupra

744. Τέρας.] Sic hiatum illum patentem vocat. Ἔρεμνῆς.] Id eſt, σκοτεινῆς.

745. Ἔστηκε.] *Stat.* Enallage temporis. Νεφέλης κυανέης.] Νεφέλαις κυανέαις. κυανέος, propriè *color cæruleus*, qui multum habet nigroris. hinc pro nigro accipitur.

746. Τῶν αὖθ' Ἰαπετοῖο.] Locum deſcribit Atlantis, quem ſtare ait poëta ante vel juxta Noctis domicilium, ibique cælum vertice & manibus ſuis ſuſtinere. Hunc Iapeti filium appellat, de quo ſupra locuti ſumus. Nam Atlas ille cum rex fuerit aſtrologiæ peritiſſimus, qui primus inter ſuos de ſphæra diſputavit, cælum humeris portare dicitur. Tradit inſuper poëta Noctem & Diem, quibus etiam honor tributus eſt divinus, ibi ſe mutuo compellare, id eſt, excipere, & alternis vicibus è cælo ferreum limen, hoc eſt, *terram ſive aërem* circumire. Nox enim prior eſt die, & tenebræ luce. Nihil quippe nox aliud, quam umbra terræ propter abſentiam luminis ſolaris. Cum igitur ab una parte ſive mundi hemiſphærio nox eſt, ab altera parte eſt dies, ſive ſol diei auctor. Hinc Noctem & Diem ſibi alternis ſuccedere ait, neque ſimul in eadem ſede morari poſſe. Nam privatio, & id cujus eſt privatio, ſimul & eodem tempore eſſe non poſſunt, quod & Ariſtoteles docet in corporum omnium generatione. Quoties igitur Nox intrat ferreum limen, hoc eſt aërem ſive terram, alter nempe Dies egreditur foras, quo figmento Noctis & Diei naturam ac viciſſitudinem declarare voluit Heſiodus. Nec de nihilo eſt, quod poëta Atlantem propè Noctis ſedem ſtare dicat, cum ad Occidentem ſita ſit Mauritania ſive Lybia exterior, prope Oceanum, ubi regnavit Atlas, unde & Heſperi fratrem eum eſſe fabulati ſunt poëtæ. Nox enim ab occaſu ſive veſpera initium ſumit. Unde Maro, Noctem ab Oceano conſurgere ait in ſecundo Æneid.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox
Involvens umbra magna terramque polumque.

Τῶν αὖθε.] Περὶ τούτων, nempe οἰκίων. Παΐς.] Παῖς. Fuit Atlas Iapeti & Clymenes filius, ut ſupra dictum. Ἔχει.] Εἴχει. Sic & Homerus de Atlante: Ἔχει δέ τε κίονας αἰπύς. ἔχει poſitum pro, φέρει, βαστάζει.

747. Ἑστηώς.] Ion. ἑστηκώς. Κεφαλῇ.] Virgilius: *Cælum qui vertice fulcit.* Ἀκαμάτῃσι χέρσιν.] Ἀκαμάτοις χερσίν.

748. Ἀτρεμέως.] Ἀκινήτως, ex α priv. & τρέμω, *aſſiduè moveo.*

νεο. Ἀμφὶς ἰοῦσαι.] Περιστρόφως. Sic legendum, non ἀορτον ἰοῦσαι, quasi *celeriter euntes.*

749. Ἀλλήλας ἀφορέσπον.] Id est, ἀφοριζόμενον. Imperfectum pro præsenti. Ἀμειβόμεναι.] Ἀμείβομαι, *alternis subeo.* Μέγαν ἔδον.] Sic vocat aërem vel terram, ob amplitudinem utriusque & firmitatem. ἔδος, φλιὰ, ἔδαφος.

750. Κεκλιμένοι.] Κεκλιμένοι. futurum pro præsenti. Θέμεναι.] *Ferre.* ζε particula motum ad locum significat.

751. Ἔντὸς εἴργει.] Ἔσωθεν αὐτὸν κατέχει. εἴργω poëticum, pro εἴργω, *cohibeo.*

752. Δόμων ἐκτόθεν.] Ἔκτοθεν δόμων. Anastrophe.

753. Γαῖαν ἑκατέρωθεν.] Quod de altero terræ hemisphærio intelligendum. Nam alioquin uterque & Dies & Nox terram circumeunt, sed non ab eadem cæli parte. Ἔντὸς ἰδυίης.] *Intra domum*, id est, *hemisphærium suum existens.*

754. Μίμνει.] Περιδέχεται. Ὥρην.] *Horam sive tempus*, quo egrediendum, servatis cuique vicibus suis. Ἐς' ἄν.] Ἕως ἄν. Γένηται.] Ἔλθῃ.

755. Ἣ μὲν ἐπιχθονίοισι.] Diei & Noctis commoda sive usus recenset Hesiodus. Diem Luci, Noctem somno præficit. Ut enim Dies terrestrium animalium laboribus: ita & nox quieti somnoque eorundem destinata est à Natura. Unde Nox in manibus gestare dicitur Somnum, quem poëta fratrem Mortis appellat, quod mortuis similes reddat homines. Gelidæ mortis imaginem scitè vocat ingeniosissimus poëta. Pro numine habitus, in quem hymnum scripsit Onomacritus, eundemque, ut vates noster, fratrem indigetat Lethes & Mortis. Lethes, quia per somnum omnium ærumnarum & malorum obliviscimur. λήθη enim *oblivio*: Mortis, quia morti similis est profundior somnus. Inter Deos eum collocat Ovidius 2. Metamorphos. cum tot beneficia in mortales conferat. Numinis hujusce domum & numerosam prolem eleganter descripsit Naso. Lucianus quoque civitatem ejus non minus artificiose delineavit lib. 2. verarum historiarum, quem locum adeat curiosus Lector. Noctem verò, ut antiquissimam Deam coluerunt veteres, quia antequam Sol & cælum fieret, nulla erat lux: quam ex Erebo & ab inferis venire finxerunt, cum terram semper circumeat: nam Sole inferiore cæli parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ necesse est, hoc est, Noctem; quæ nihil aliud est, quam umbra terræ, propter ab-

sentiam luminis solaris, ut supra dictum. Ἡ μὲν.] Ἡμῖν. Ἐπιχθονίοισι.] Hominibus cæterisque animantibus in terra degentibus. Φάος πολυδερκὲς.] Lumen *multa vel multos intuens.* Sic Auroram supra vocavit.

756. Ἡ δὲ.] Νύξ. Μετὰ χερσὶ.] Ἐν χερσὶ Κασιγνήτου.] Ἀδελφοῦ.

757. Ὀλοή.] Ὀλεθρία. Hinc & Noctem à *nocendo* dictam volunt nonnulli. quanquam potius fuerit è Græco νύξ, & hoc ab Hebræo *nuach, quievit.* Nox enim quieti destinata. Ἣν οὔτε ποτὲ.] Σκοτεινὴ.

758. Ἔνθα δὲ Νυκτὸς.] Noctis progeniem describit. Cum multi sint Noctis filii, duos hic, ut præcipuos, & maximè genuinos recenset poëta, Somnum & Mortem. Supra plures fuisse memorat, quasi subventaneos, cum inquit:

Nox peperit fatumque malum, Parcamque nigrantem,
Et Mortem & Somnum, diversaque somnia: natos
Hos peperit nulli Dea Nox conjuncta marito.

Cicero item lib. 3. de natura Deorum, multò plures enumerat, eosque Erebo parente satos asserit. Verba ejus hæc sunt: *Quod si ita est, Cæli quoque parentes Dii habendi sunt, Æther & Dies, eorumque fratres & sorores, qui à genealogiis antiquis sic nominantur, Amor, Dolus, Metus, Labor, Invidentia, Fatum, Senectus, Mors, Tenebræ, Miseria, Querela, Gratia, Fraus, Pertinacia, Parcæ, Hesperides, Somnia: quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.* Poëta noster è tanta liberorum turba Somnum & Mortem Noctis filios vocat per excellentiam, eundemque illis cum Nocte & Erebo locum assignat. Deos autem esse perhibet & quidem graves, quod Somnus omnia domat ad tempus: Mors in perpetuum: at Somnus mors brevior à poëtis appellatur. qui & gravis dici potest propter insomnia, quæ somno accidunt, quæque dormientium mentes sæpe territant. Alias rerum pæne omnium dulcissimus est Somnus, & optimus & utilissimus, si moderatus existat, cui omnia animalia, etiam Dii & homines subjiciuntur: unde non immeritò ab Orpheo dictus est ἄναξ πάντων ὀνείρων, θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων. Et miserrima eorum censetur condicio, qui cætera felicissimi, somno carent & pervigilare coguntur, ut in Jove suo demonstrat Homerus qui cum omnes Deos dormientes induxerit Iliad. ξ. solum Jovem excipit vigilantem. quod cum durius putaret Juno, ingentibus donis sollicitavit Somnum, ut Jovem consopiret. At ille graviter iratus eum in mare præcipitavit, ubi periisset, nisi

Nocti

Noctis beneficio, ad quam confugerat, ſervatus fuiſſet. Eo docere voluerunt poëtæ, reges & imperatores, quorum curæ populi & rerum ſumma commiſſa eſt, non ſomno deditos eſſe debere. Mors verò, quæ Græcè θάνατος, peculiari quodam jure vocatur gravis, quod implacabilis ſit, nulliuſque prece, vel pretio flecti poſſit. Omnes enim promiſcuè domat letum, neque in vitam redire quenquam patitur. Priſci tamen Sapientes mortem miris laudibus extulerunt, ut ſolum portum, ſedemque tutiſſimam quietis. Flacco dicitur *rerum ultima linea*, quæ doloribus omnibus finem imponit. Uterque Noctis ſoboles dicitur & Mors, & Somnus, quod circa noctem præcipuè gignantur, vel noctem ſive caliginem inducant. De ſomno id manifeſtum eſt. Noctis enim humor ſtomachi vapores ad ſupremas partes corporis aſcendentes auget, qui poſtea facti frigore cerebri frigidiores, deſcendunt inferius, atque ita ſomnum gignunt. Pari ratione Mors quoque Noctem pro matre habet. Nam ut per vitam lucis uſura hominibus à Deo conceditur; ſic mors ejuſdem privatio eſt. Unde μακρὸς ὕπνος ab Orpheo vocatur, à Catullo *nox perpetua*. At Chriſtianis aſylon quoddam eſt mors, & quaſi trajectus in vitam æternam. Memoriæ prodit Pauſanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fæminam expreſſam fuiſſe, quæ pueros ſopitos ſuſtineret, manu quidem dextra album; at ſiniſtra alterum nigrum, & hunc dormienti ſimilem: ambos diſtortis pedibus: quorum inſcriptiones indicabant, alterum eſſe ſomnum, alterum Mortem: at fœmina, quæ illos alebat, Nox erat.

759. Δεινοὶ θεοί.] Βαρεῖς.

760. Φαίθων.] Λάμπων, à poëtico φαίθω, *luceo*. Nugantur, qui φαίθων exponunt φαέθων θεὸν, *lumen currens*. Ἐπιδέρκει.] Προσβλέπει. Ἀνίσχουσιν.] Ἀνίσχων.

761. Εἰσορόωσιν.] Ἀνίσχων. Hinc Simocrates dicebat eum qui ſomno præter modum indulgeret, ὅτι ἀνίσχοντα οὐδὲ προσβλέπει τὸν ἥλιον, ὅτι δύνοντα, *neque orientem adſpicere ſolem, neque occidentem*.

762. Τῶν ἕτερον μέν.] Hæc cum ſuperioribus cohærent. Diſcrimen ponitur Somni & Mortis à diverſa utriuſque natura & effectis: hanc ferream & inexorabilem: illum contra placidum & jucundum mortalibus eſſe affirmat Ovidius lib. 2. Metamorphoſ.

Somne quies rerum, placidiſſime Somne Deorum,

Pax animi, quem cura fugit, qui corpora duris
Feſſa miniſteriis mulces, reparaſque labores.

Cujus mira item elegantia poëticaque ſuavitate domũ deſcribit idem vates. Et Muſæi ſocius Onomacritus in hymnis Somnum vocat λυσιμέλιμνον, hoc eſt, *à curis liberantem*, & ἀνάπαυσιν ἡδεῖαν, *blandam quietem*. Quam verò miſera ſit conditio eorum, qui rerum ſummæ præfecti ſunt, ſupra ex Homero oſtendimus. Verum uti Deus nullum vel laborem, vel incommodum patitur, ita nec ſomno indiget, quo vires recuperet. Hinc rectè Heſiodus non Jovis, aut Deorum facit mentionem, ſed hominum duntaxat, quibus ſomno & alterna requie opus ſit, ad refocillandas vires, ut & cæterorum animantium terreſtrium & marinorum, quibus propterea ſomnus eſt ſuavis & acceptus: mors contra immitis & exoſa, utpote corporum deſtructrix, quæ & cauſſa fuit, cur nulla morti ſacrificia, nulla templa, nullos ſacerdotes, aut ſacrorum ritus ſtatuerint priſcæ gentes. Quanta autem Mortis ſit durities, declarat poëta, cum cor ei tribuit ferreum, & pectus æneum, hoc eſt, duriſſimum, & crudeliſſimum, cujus vim nemo queat effugere, quamque propterea non hominibus duntaxat ſed & Diis inviſam eſſe ait, cum ejus imperio ſubjici nolint, & mors immortalitati ſit contraria. Unde & Pallas meritò conqueritur apud Homerum Odyſſ. γ. ne Deos quidem immortales efficere poſſe, ut ab eo, quem carum habent, mortem abarceant, aut propulſare queant. Τῶν.] Pro τούτων. Νῶτα θαλάσσης.] Periphraſticè τὴν θάλασσαν.

763. Ἀνηρίφε.] Ἀναιρίφε. Μείλιχον.] Ad diſtinctionem mortis, quæ χάλκεον ἦτορ, & ἀμείλιχον dicitur poëtis.

764. Σιδηρέη.] Σιδηρᾶ, quomodo metiendus verſus.

765. Νηλεές.] Σκληρὸν, ἄναλτον ἐλέου. Nam ut Æſchylus inquit: Μόνον θεῶν ὁ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, *ſola Deorum Mors muneribus non delectatur*, quem verſum Ariſtophanes quoque citat in Ranis. Λαθόντα.] Pro λάθῃ poëticè.

767. Ἔνθα θεῶν.] Plutonis & Proſerpinæ ſedem deſcribit poëta, quam in interiore parte domicilii Noctis collocat, hoc eſt, ſub infimis terræ receſſibus. Unde & inferorum Deus olim creditus. Sed geminus fuit Pluto; unus Orientis, qui funerum, ſepulturæ, & parentandi ritus invenit primus: cui & ea de cauſſa poteſtas attributa mortuorum: alter Græcanicus & ætate poſterior, cui raptus tribuitur Proſerpinæ. Fuit autem Proſerpina Heroinæ cujuſdam filia, quæ Atticum populum docuit

ſatio-

sationem frumenti, & ab Eusebio ad Josuæ tempora refertur. De quibus virum consule celeberrimum G. Vossium in pererudito opere Gentil. Idolat. cap. 19. libri primi. *Deus subterraneus* hic dicitur Pluto, quod interiorem terram ei consecravit antiquitas, quæ metallis mortuisque ditescit: cujus uxor Proserpina, semen est, vel ut Bacono placet, Spiritus ille æthereus, qui sub terra (per Plutonem repræsentata) clauditur & detinetur à superiore globo divulsus. quem vide in libello de Sapientia Veterum cap. 29. Utriusque Numinis habitationem nobis hic exhibet poëta, de quorum natalibus & affabulatione supra pluribus disceptatum est, ad quæ Lectorem remittimus. Ἔνθα.] In domicilio Noctis. Θεὸς χθονίος.] Θεὸς pro θεῶν dixit. Sophocles quoque θεὸς χθονίους vocat, *Deos inferos*: cui & Pluto dictus ὁ κάτω θεὸς, in Ajace. Πρόθυρον.] Ἐν τῷ προθύρῳ μέρει. Δόμοι ἠχήεντες.] *Ædes sonoræ*, id est, *magnæ*; vel *sonoræ*, propter verbera & ejulatus miserorum.

768. Γ'φθίμενος.] Γ'χυρῆ. Ἀϊδέω.] Pro Ἅδου. Ἐπαινῆς.] Δεινῆς, ἐπιφόβου. Περσεφονείης.] Περσεφόνης, per ectasin poëticam. Sic dicta est Proserpina, ὅτι πάντα πέρθει τῷ φόνῳ, *quod omnia vastet cæde.*

769. Ἑστῶτα.] Pro ἱστῶτα, ab Ionico ἵστημι, pro ἵστημι. Δεινὸς ὑπὸ κύων.] Cerberi inferorum canis naturam & effecta describit, quem pro foribus Plutonis & Proserpinæ recumbere ait, eoque ingenio esse præditum, ut omnibus ingressuris humanissimè blandiatur: at neminem patiatur exire, sed omnes egressuros altissimis & maximè horrendis latratibus deterreat. De cujus generatione & historica expositione supra locuti sumus. At Cerberi nomine φυσικῶς significatur terra, vel sepulcrum, quod defunctorum corpora canis instar devorat. Pausanias serpentem fuisse tradit tetrum & immanem, qui cum in spelunca recumberet prope Tænarum, & quos momordisset, continuo vis veneni interimeret, creditus est canis inferorum, ibique fauces Orci esse poëtarum celebravit auctoritas. Dicitur ingredientibus blandiri: contra exeuntes terrere, quod terra mortuorum cadavera in se quidem recipiat: non vero in vitam redire quenquam permittat, sed clausos omnes absconditosque retineat. Moraliter vero repræsentatur avaritiæ vitium deforme. Nam avaritiæ proprium est blandiri divitiis advenientibus: at ubi in usus necessarios impendendæ sunt, tum reclamat avarus, irascitur, omnique conatu retinere eas cupit.

Δεινὸς κύων.] Cerberus. Sophocli dicitur *ἀκοίτης πέφνε.* in Trachiniis. Πρόπαρ θ'.] Πρὸ πυλῶν. Virgilius: *adverso recubans immanis in antro.*

770. Ἠλεινὴς.] Pro ἠλεὴς, poëtica epenthesi Ν jota. Τέχνῃ ἠπείλει.] Sic vocat Cerberi blanditias. Τέχνη, *dolus, impostura.* Ἐς μὲ ἰόντας.] Pro ἰόντος μοί.

771. Σαίνει.] Κολακεύει. Propriè de canibus usurpatur caudæ agitatione blandientibus. Sic Homerus Odyss. 17. de cane Ulyssis: Οὐρῇ μὲ ῥ' ὄγε σῆμα, κὺ οὐκέτ' ἀπόλλυσιν ἄμφω. Οὔατι.] Pro ὠσί.

772. Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ.] Sic Darius apud Æschylum in Persis:

Οἰκτροῖς καλεῖτε μ', ἐξὶ δ' οὐκ εὐέξοδον.
Ἄλλως τε πώλους χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ
Λαβεῖν ἀμείνους εἰσιν, ἢ μεθιέναι.
Miserè vocatis me: non licet verò exire,
Sed ex adverso omnino subterranei Dii
Ad accipiendum, quam ad emittendum meliores sunt.

Αὖτις πάλιν.] Pleonasmus. Δοκεῖων.] *Insidiosè observans.*

773. Ὅν κε λάβῃσι.] Pro ὅντινα ἂν λάβῃ. Πυλέων.] Ion. pro πυλῶν. Ἔκτοθεν.] Ἐκτὸς. Anastrophe præpositionis.

774. Ἰφθίμου Ἀΐδαο.] Supra idem versus occurrit.

775. Ἐνθάδε ναιετάει.] Jam Stygis fabulam persequitur Hesiodus supra inchoatam, quam Oceani filiam natu maximam vocat. Alii Acherontis, nonnulli Terræ filiam esse credidérunt, diversis quidem de caussis, sed veris & ex ipsa Naturæ penu depromptis, quod in poëticis fabulationibus absurdum non est. Filia appellatur Occani, quod fontes & fluvii omnes è mari originem trahunt. Acherontis, quod ab inferis manare creditur palus Stygia ob profunditatem ejus & aquæ frigiditatem, quæ enecat bibentes. At qui ex aëre in locis cavis sub terra concreto, & in aquam verso, dulcium aquarum vim oriri putarunt, illi Terræ filiam Stygem, ut & cætera flumina dixere. Domicilium Stygis statuit vates noster juxta Somni & Mortis hospitium in ædibus Noctis seorsim ab aliis Diis, cujus firmitatem & præstantiam ob oculos ponit, cum ingentibus saxis supernè tectum, & argenteis columnis undequaque ad cælum usque suffultum esse ait. Inclytas vocat ædes, propter fontis illius sive fluvii celebritatem. Rupibus ingentibus coopertæ dicuntur, quod sub altis & præruptis saxis lateant hæ aquæ, qua-

quarum in ſublime jaculationes præcelſarum columnarum imaginem præ ſe ferunt. Argenteas nominat ob liquoris limpiditatem & candorem, qui & miſturam hydrargyri ſive argenti vivi habere traduntur, eoque letalem eſſe. Hinc Dea horrenda & abominanda dicitur Styx à poëtis. Duplex autem de Stygis ſitu veterum fuit opinio. prior eſt eorum qui produnt hanc aquam è prærupta, ut dixi, rupe ad Nonacrim in præcelſum ſaxum guttatim cadere, ac inde in fluvium Crathin delabi, cujus aquæ potu venenato Alexander ab Antipatri filio Caſſandro interemptus perhibetur, ut refert Plinius lib. 2. cap. 103. Alii, in quibus etiam eſt Homerus, Stygem non procul à Lucrino portu, Avernoque lacu in ſinu Bajano eſſe putarunt, quod illa Campaniæ pars tot calidos habeat fontes, & priſcis temporibus graviſſimi odoris. Ita ſentit alter ſeculi noſtri Varro G. Voſſius. At Natalis id fraudi ſacerdotum imputat, qui ut fructibus amæniſſimi loci potirentur, illum inferis conſecratum dicebant, nullique niſi placatis per ſolennia ſacrificia manibus ritè adeundum. Tanta autem Stygis apud Superos veneratio fuit, ut nefas ducerent quicquam, quæ Stygo teſte juraſſent, quovis modo violare. Virgilius 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem,
Dii cujus jurare timent & fallere numen.

Quæ vero pœna Diis pejerantibus fuerit propoſita à Jove, ut ſupra, ſic & in ſequentibus deſcribit poëta. Ἐνθαῦτ.] Prope ædes Somni & Mortis. Ναιετάει.] Οἰκεῖ. Στυγερὴ θεός.] Στυγερὰ θεά.

776. Δεινή.] Φοβερά, nempe Diis pejerantibus. Ἁλὸς ἀφρῴης.] Maris epitheton ob fluxum & refluxum ejus, quæ reciprocatio ad motum Lunæ refertur à philoſophis.

777. Πρεσβυγενὲς.] Sic dicitur ob antiquitatem. Νόσφιν.] Δίχα.

778. Μακρῇσι πόντῳσι.] Ion. μακραῖς πόντοις. Καλλιρρόῃ.] Ἐπιχαρρόῃ.

779. Κίοσιν.] Στήλαις. Ἐστήριξε.] *Conſtitutæ*, vel *firmatæ ſunt*. στηρίζω, *firmo*.

780. Παῦρα δέ.] De Iride ſuo more philoſophatur Heſiodus, quam raro apparere ſeu verſari ait ſuper mare, nec niſi cum contentio quædam ſuborta fuerit inter Deos. Per Deos autem elementa intelligit Scholiaſtes. Cum enim conturbatio quædam ſive diſcordia naſcitur inter elementa, tunc inter meteora

teora apparet Iris. Vocatur Iris filia Thaumantis, hoc est, *admirationis*, tum propter admirabilem ejus figuram, arcus similitudinem in cælo repræsentantis: tum etiam propter varios colores & officia, de quibus supra locuti sumus. At Thaumas Ponti filius à poëtis fingitur, quia Iris ex aqua & serenitate per refractionem radiorum solarium nascitur, ut docet Aristoteles in tertio Meteorol. Nuncia Deorum, ac inprimis Junonis appellatur, quia Juno aër est. At Iris sive arcus cælestis aëris statum prænunciat. Unde & ei nomen. De cujus singulari in Deos pejerantes officio, nunc agit poëta noster. Ex quo loco appareat, physicæ esse considerationis ea, quæ de Styge hic memorat poëta, quatenus aqua sua & guttis in sublime attractis Iridem efficit, nubes, grandinem & similia, de quibus videsis Scholiasten Græcum. Παῦρα] Παυράκις, id est, ὀλιγάκις. Ὤκέα.] Pro ὠκεῖα per systolen.

781. Ἀγγελίη.] Malim ἀγγελίης, subaudita voce χάριν: vel ut aliis visum, ἀγγελίῃς in dativo plurali. Nam ἀγγελίη, pro *re nunciata*, non ipsa *nuncia*, quod sciam, accipitur. Πωλεῦται.] Ἀναστρέφεται.

782. Ὄρνυται.] Id est, γρόνται, ab ὄρω, *concito*. Vnde & Latinum, *orior*.

783. Καί ῥ' ὅτις.] Diximus supra ex poëtarum fabulatione Jovem, cum in pugna adversus Gigantes propitiam sibi sensisset Victoriam Stygis filiam, hanc matri habuisse gratiam, ut per eam Dii omnes jurarent, & pœnam proposuisse gravissimam iis, qui pejerassent, quam infra latius deducit auctor. Declarat jam poëta, qui ritus in Deorum juramentis suscipiendis observaretur, refertque Irim à Jove mitti solitam, quæ poculum aqua Stygia plenum Diis afferret, per quam jurarent. Qui vero perjerassent, illi tanquam læsæ Majestatis Stygiæ rei veterno repente corripiebantur, lectisque suis affixi jacebant ἄψυχοι καὶ ἄπνοοι, donec præfinitum à Jove tempus explevissent, & ad sanam mentem reversi debitam pœnitentiam egissent. Cum vero Iris à Jove mitti dicitur, eo significatur physicè terræ marisque principia & fines in Tartaro esse, quo dimittitur Iris, magni Jovis voluntatem, hoc est, aëris statum nunciatura. Gutturnium illi tribuitur aureum, vel ob aureum Iridis colorem, inquit Scholiastes; vel quod pretiosa & venerabilis esset aqua Stygia ob ea, quæ per illam fiebant, juramenta. cujus aquæ latentes tubulos & ductus indicat, cum ex Ocea-

no

no ſub terra ſenſim ad petras aſcendere eam tradit, unde tandem apparere ac profluere incipit. Moralem hujus fabulæ doctrinam infra dabimus. Ψιδῆται.] Ψιδοῦς ὁμόσῃ.

784. Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε.] Licet propriè Junonis nuncia ſit Iris, ut Mercurius Jovis, tamen & Jovis & aliorum Deorum ſervitio nonnunquam vacat. Μέγαν ὅρκον.] Sic *aquam Stygiam* vocat metonymicè, quod ſanctiſſimum eſſet, nulloque modo violandum juramentum, quod per Stygis majeſtatem fieret. Homerus, item μέγιστον καὶ δεινότατον vocat Odyſſ. lib. 5. Ἐνεῖκαι.] Ion. ἐνείκαι.

785. Τηλόθεν.] Πόρρωθεν. Ἐρχόν.] Ἐρχὸς vel ἐρχὰς, propriè, vas eſt aquarium, quo profunditur aqua tum manibus, dum lavantur, tum poculis, dum vinum temperatur. Ἀγλεῖον ὑδροφόρον exponit Pollux, ταμνίδα Heſychius. Πολυώνυμον.] Id eſt, τίμιον, ἢ ἔνδοξον, quaſi ὑπὸ πολλῶν ὀνομαζόμενον.

786. Ψυχρόν.] Tantum aquæ Stygiæ frigus eſſe perhibetur, ut nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, aut ferreo contineri poſſit, neque ulla alia re, quam ungula mulina. Unde & ab inferis prodire credita. Καπυλείβεται.] Καταστάζει. Hinc Στὺξ quaſi στὰξ, à στάζω, *ſtillo*. Ἠλιβάτου.] Ὑψηλῆς. Petra enim præcelſa eſt, ex qua profluit Styx, teſte Pauſania.

788. Διὰ νύκτα μέλαιναν.] Λαμπρῶς, καὶ αἰσθητῶς: vel *noctu*, ob Lunam, quæ radiis ſuis attrahit humidos ejuſmodi vapores.

789. Ὠκεανοῖο κέρας.] Stygem vocat, *prominentiam* ſive *flexum maris*: alii *brachium* ſeu *ramum* interpretantur. Δεκάτη δ' ἐπί.] Stygis ſitum & amplitudinem porro deſcribit. Ejus aqua, inquit poëta, decima eſt pars aquarum Oceani: reliqua novem continet partes, quæ circa terræ mariſque latitudinem extant: unica vero Oceani pars eſt, quæ ſupra terram apparet, & ex alta rupe defluit. Eo phyſicῶς ſignificat poëta, multo copioſiores è terra & mari provenire exhalationes, quam è petris & fontibus, ἀφ' ὧν τὸ ἐφηπλῶσθαι τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ποταμοὺς πηγὰς, inquit Iſaacius. Hinc ſi comparatio inſtituatur, novies major è mari redditur vaporum copia, quàm è fontibus & petris ſupra terram profluentibus, quæ vix unius partis vicem præſtat, & exigua eſt. Sunt qui ad Iridis figuram hæc poëtæ verba transferunt, quæ ſi viſum noſtrum ſpectes, judice Heſiodo major fuerit ſemicirculo. Nam verbi gratia, ſiquis circulum dividat in decem partes æquales, novem partes erunt ſupra

pra terram : una duntaxat ſub terram : ſed tunc verba illa, ἐκ πίτης, exponunt, ὑπὸ πίτραν, quæ an cum vocis ſignificatione & mente poëtæ ſatis conveniant, alii viderint. Ariſtoteles, ſanè cui major hac in parte habenda fides, in 3. Meteorol. docet, Iridis figuram non eſſe majorem ſemicirculo, ſed vel ſemicirculum explere, vel minorem eſſe ſemicirculo. Δεκάτη μοῖρα.] Δέκατον μέρος. Ἐπί] Pro ἐποδίδωσιν, Tmeſis.

790. Ἐννέα.] Scil. μοῖραις.

791. Δίνης ἀργυρέης.] Ion. δίνεως ἀργυρέοιο, *ob aquam argenti inſtar nitentem & limpidam.* Δίναι ſunt, *aquarum vertices.* Εἰλισσόμενον.] Legi etiam poſſit εἰλισσόμενον, ut referatur ad præcedens ὕδωρ, quomodo & legiſſe videtur Scholiaſtes, ubi quoque ſcriptum invenitur εἰλισσόμενον, cum ſpiritu aſpero. Dicitur enim εἰλίττω vel εἰλίττω, *implico, obvolvo.*

792. Μίγα πῆμα θεοῖσιν.] Tolle mendum in Scholiis Græcis, ubi legitur θνητοῖσι.

793. Ὅς κεν ψεύ.] Deſcribitur pœna Deorum pejerantium, ſimulque proponit auctor, quanta in veneratione Stygem habuerit Jupiter. Onomacritus, qui vulgo Orpheus putatur, Deos falſo jurantes novem millibus annorum in Tartaro puniri tradidit. Tantum temporis ſpatium pœnitentialis à Jove conſtitutum ait, ut eo oſtenderetur, quam turpe & inviſum ſuperis ſit perjurii crimen, quod non niſi longiſſimo graviſſimoque ſupplicio in Diis ipſis vindicandum cenſuerit Jupiter; utque ſimul pœnæ gravitate deterriti mortales à perjuriis ſibi caverent, bonæque Fidei litarent. Hinc Ageſilaus Spartanorum rex, ut flagitii illius immanitatem deſignaret, laudare ſolebat Barbaros, ut refert Ælianus, ſiquando jurisjurandi relligionem violarent, quod nulla re magis Deos ſibi infeſtos reddererent hoſtes, quam ſacroſanctum jusjurandum temere profanantes. Et impia vox eſt illa Lyſandri, *ut pueros teſſeris: ita viros juramentis oportere decipi.* Sunt qui fabulam hanc de fœderibus & Principum pactis ingenioſe fictam interpretantur, quæ quacunque ſolennitate & relligione juramenti munita concipiantur, parum firma eſſe comperiuntur, niſi Neceſſitate (magno potentibus Numine) velut vero & proprio fidei firmamento ſancita fuerint. Hæc autem Neceſſitas eſt periculum Status ſive Communicatio utilitatis per Stygem ſcitè repræſentata, flumen fatale & irremeabile. Hinc Iphicrates Athenienſis, cum fœdus iniret cum Lacedæmoniis, eoſque varias

cau-

cautiones & sanctiones, & fidei firmamenta & vincula excogitare ac proponere animadverteret, sic interfatus dicitur: *Vnum, Lacedæmonii, nobis vobiscum vinculum, & securitatis ratio esse possit, si planè demonstretis, vos ea nobis concessisse, & inter manus posuisse, ut vobis facultas lædendi nos, si maximè velletis, minimè suppetere possit.* Itaque, si facultas lædendi sublata sit, aut si ex fœdere rupto periculum ingruat perditionis, aut diminutio status, aut vectigalium, tum demum fœdera & sancta & tanquam juramento Stygis confirmata censeri possint: cum metus subsit interdicti illius & suspensionis à conviviis Deorum: sub quo nomine Imperii jura & prærogativæ, & affluentia & felicitas antiquis significantur. Hæc Verulamius in citato sæpius à me libello cap. 5. Ὅς κεν.] Ὅστις ἄν. Ταύτῃ] Stygem, hoc est, per Stygem. Ἐπίορκον.] Ψευδῆ. Ἀπολείψας.] Variè hoc exponitur. Sed omnino cum Græco Scholiaste referendum, ad ἀπολείβω, ut sit, ὁ ἀσυνδήτως ποιησάμενος, quasi dicas, *quisquis libatione facta*, id est, *inito fœdere pejeraverit.* Latinus interpres vertit, *libans*, pro quo in omnibus ferè codicibus mendosè excusum, *libens.* Ἐπιόρκου.] Ἐπιόρκῳ.

794. Κάρη.] Κεφαλῇ.

795. Νήϋτμος.] Ἀνάπνευστος, ex νὴ particula privante, & ἄϋτμὴ, *vapor, spiritus.*

796. Ἀμβροσίης καὶ νέκταρος.] Hisce symbolis ἀθανασίαν designant poëtæ. Ἆσον.] Ἔγευσε.

797. Βρώσιος.] Ad utrumque refert Hesiodus, & Ambrosiam, & Nectar. Ἄνωγε.] Ἄφωνος.

798. Στρωφᾶτο.] Ab anormi στρώω, pro στρώννυμι, *sterno.* Ἐπὶ κῶμα Καλύπτει.] Pro ἐπικαλύπτει, hoc est, κρύπτει αὐτόν. κῶμα, *veternus, marcor*, quasi κοίμημα, ut fit somnolenta quædam affectio, sive inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. Duplex statuitur à medicis, *somnolentum* & *insomne*: hoc phreneticis, alterum lethargicis proprium. De quo posteriori hic sermo.

799. Ἀνὰξ ἐπεί.] Hæc à superioribus dependent. Temporis πλῆθος indicat poëta, quam dicit esse novem annos, quo videlicet spatio in lectis decumbebant οἱ ἐπιορκῆσαντες, à reliquorum cælitum consortio, & dapibus segregati. Tandem vero, ubi morbo, tam gravi & diutino essent defuncti, ad concilium rursus Deorum & solitas dapes adhibebantur, decimo nimirum anno. Hinc nullam juramenti formulam, aliam inter se

ratam

ratam & inviolabilem esse voluerunt Dii, quam quæ fieret per Stygium flumen ob perennem ejus & antiquitate venerabilem aquam multis spiris atria Ditis ambientem, ut eo discerent Dii hominesque, στυγεῖν, hoc est, odisse perjuros, inquit Scholiastes. Deinde ostendit etiam Hesiodus φιλάνθρωπον esse Numen & gratiosum erga delinquentes, non in perpetuum irasci, sed verè pœnitentes, & ad saniorem mentem conversos in gratiam recipere. Quod & exemplo Orestis probat Scholiorum auctor, qui cum ob trucidatam à se matrem furiis agitaretur per complures annos, tandem à morbo liberatus est, cum ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus commissum facinus debitis victimis expiasset. *Αὐτὰρ ἐπεὶ.*] Ἀλλ' ἐπειδή. *Νῆσον.*] Soporiferum illud σύμπλασμα, de quo supra. *Μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.*] *Magnum*, id est, *integrum per annum*. Τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν, ut paulo ante dixit. *magnus* item *annus* vocatur Ægyptiis, qui lustro constat Juliano, de quo Josephus Scaliger in arduo opere de temporum emendatione lib. 2.

800. Ἄλλῳ δ' ἐξ ἄλλου.] Docet perjuros non uno malo premi, sed alio atque alio superveniente torqueri. Πόνοι πόνων ἀφύζητοι, κὴ κακὸν δίκτυον ἐκ κακοῦ ἀεί, ut fatur Pindarus. Ἄθλῳ.] Ταλαιπωρία.

801. Ἐννάσπις.] Ἐννέα πάντ' ἔπεα, ut loquitur infra. Μακρηγορίαν indicat. ὃ, ἀντὶ τοῦ δ positum. Ἀπομείρῃ.] Id est, ἀπαχωρίζεται.

802. Ἐπιμίσγῃ.] Εἰσέρχῃ. Οὐδ' ἐπὶ δεῖπνα.] Id est, ἀηδιαίνῃ τυχαὶ καὶ τροφῆς, καὶ πόσεως, ut exponit Scholiastes.

803. Δικάτῳ.] Scil. ἔτει.

804. Εἰρέας.] Pro ἐπὶ εἰρέας. Præpositio ex antecedentibus repetenda. εἰρέα, *concio*, *cœtus*, ab εἴρω, *necto*, vel *dico*.

805. Τοῖον ἄρ ὄρκον.] Epiphonema. Ἄφθιτον.] Sic alibi: Στυγὸς ἄφθιτος Ὠκεανοῖο.

806. Ὠγύγιον.] Παλαιόν. Ab Ogyge, ut volunt antiquissimo Athenienssium rege. Hinc quicquid antiquum, *Ogygium* dixere Veteres. Vide Erasmum in *Ogygia mala*. Τό.] Τοῦτο, scil. ὕδωρ. Γῆς.] Πορεύεται, καταῤῥεῖ. Καταυφίλου.] Καταξήρου. σύφλος, *durus*, *asper*, à σύφω, *astringo*.

807. Ἔνθα ὑπὸ γῆς.] Hosce versus etiam supra habuimus, ut ulteriori luce non indigeant. Docet enim poëta, sub terram circa Stygis aquam principia & fines esse omnium elementorum, simulque cæli & Tartari, quæ loca cum obscura sint, squal-

ſquallida & horroris plena, Diis exoſa dicuntur, quorum habitacula in excelſo ſunt, lucis & gaudiorum plenitudine referta. Nec ratione caret, quod affirmat poëta, radices elementorum eſſe circa Stygiam paludem. Cum enim elementa ſint σφαιροειδῆ, ſive circularis figuræ, neceſſario ſequitur, unius extremitatem eſſe principium alterius. Ita, verbi gratia, ab extremitate terræ principium ſui capit aqua, poſt aquam aër, & ſic deinceps. Principium quippe & finis cujuſque rei, eſt punctum illud, à quo ducitur circulus. Id vero ſub terra eſſe ait Heſiodus, nobiſque inconſpicuum & ignotum. Per Deos autem Scholiaſtes intelligit aſtra, quæ cum per cælum currant & moveantur, θεοὶ appellantur. Loca vero ſubterranea deteſtari dicuntur aſtra, quod per ſe lucida ſint, & pura. Lux autem tenebris contraria, & puritas immunditiei.

811. Ἐνθάδε μαρμαρέῃσι.] Deſcribit locum infra terram juxta Stygium flumen, quem marmoreis portis & æreo limine munitum, inconcuſſumque eſſe perhibet. Quicquid enim firmum, & immotum eſt, nulliſque humanis viribus expugnari poteſt, id marmori & æri comparant poëtæ. Eſt igitur ſecundum vatem noſtrum, abſtruſiſſimus & munitiſſimus ille receſſus, in quem relegati degunt Titanes. Nam extimæ ejus radices ſive fines ita connexi ſunt inter ſe & compacti, ut nulla ratione à ſtatu ſuo, hoc eſt, centro dimoveri poſſit. Per Titanes phyſicè deſignantur venti, trabes, foveæ, fulmina, tonitrua, & id genus alia, quorum materies in abditiſſimis terræ latebris abſconditur, exhalationibus inde circa aërem erumpentibus, ex quibus corpora ejuſmodi generantur, quæ cum cæli regionem, contriſtent & perturbent, rurſus à Jove rerum omnium conditore & ſerenatore ex alto detruduntur. Ea de cauſſa habitare dicuntur Titanes extra limen cæli, & Deos omnes, hoc eſt, longiſſimè ſemoti à cæleſtibus corporibus, imo ultra ipſum Chaos caliginoſum. Sic aërem vocat, vel ut aliis videtur, ipſum terræ barathrum. De quibus ſic vatum princeps in ſexto Æneidos:

Hic genus antiquum terræ, Titania proles,
Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo.

Μαρμαρέῃσι.] *Marmoreæ*, vel *ſplendidæ*. quanquam hic non tam ſplendoris quam firmitatis habeatur ratio. Χάλκεοι οὐδοὶ.] Legitur & λάϊνος οὐδὸς, *lapideum limen*.

812. Ἀστεμφὴς.] Ἀχίνητος. Ῥίζησι.] Ῥίζαις. Διηνεκέσσι.]

Ionicè δίωνίσι. Ἄρηος.] Ἠρμοσμένῳ, in passiva notione.

813. Αὐτοφυής.] Ἀχειροποίητον, *sponte natus*, non arte confectus. Πρόσθεν.] Πρό. Ἔκτοσθεν.] Χωρὶς ἦεν.

814. Χάεος ζοφεροῖο.] Χάος ζοφερὸν, ἤγουν, σκοτεινὸν.

815. Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο.] Cotti & Gygis indicat sedes poëta, quas in imis Oceani fundamentis collocat. At Briareum Neptunus generum sibi adscivit, uxoremque ei dedit Cymopoliam filiam suam, quod strenuus esset, fiduque custos fuisset Jovis. Hinc separatas à reliquo Titanum grege domos habitare dicitur. Ventorum natura, ut diximus, sub fabulis istis explicatur. In imis Oceani fundamentis commorari finguntur duo illi Titanes, quod ex mari ἀναθυμιάσεων copia producitur, ventorum materies. At Cotti & Gygis nomine, non quivis intelliguntur venti, sed serenitatem aëri inducentes, qui Jovis auxiliarii ideo dicti, quod adventu suo procellas, fulgura, & tonitrua repellant, aëremque reddant serenum ac defæcatum. Sic enim de iis supra vates:

Ἔνθα Γύγης Κόττός τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Hic Cottusque Gygesque colunt, simul & Briareus,
Custodes Iovis æterni, quæ pectora fida.

Briareum subjungit poëta, quem bonum similiter vocat, generumque fingit Neptuni, non sine physica ratione. Neptunus enim mare est: maris autem fluctus à ventis attolluntur, præsertim vehementioribus. Talis est Briareus, qui cum mari incumbit, fluctus in altum erigit, quasique cum mari coire videtur. Hinc Cymopoliam Neptuni filiam sibi uxorem duxit, quo nihil significatur aliud, quam ἡ κυμάτων κίνησις, id est, *fluctuum commotio*, quæ major minorve esse solet, à ventis scilicet agitata. Docet item figmentum, quanta sit supremi Numinis in conservando hoc universo cura ac providentia, quum ex imis Oceani terræque latebris producit ventos, tam validos sæpe & horrendos, ut cælo maria commisceri videantur, qui tamen mortalium commodo nati, non modo aërem repurgant à noxiis exhalationibus, sed & pecora plantasque afflatu suo fovent, mutuisque gentium commerciis agitandis utiliter inserviunt. Ἐρισμαράγοιο.] Ion. ἐρισμαρέγεω, quasi λίαν σφοδρὸν ἠχοῦντος, id est, βρυχωμένου. Κλειτοί.] Ἐνδοξοι, κλυτοί. Ἐπίκουροι.] Ἐύμμαχοι, βοηθοί.

816. Ναιετάουσι.] Οἰκοῦσι. Θεμείθλοις.] Θεμελίοις.

817. Ἦ ῥ᾽.]

817. Ἠϊὼ.] Ἀγαθὸν, ἰδυλλόν.

818. Γαμβρόν.] Quasi γαμετὸν, epenthesi Γ β. ἀ γαμέω, uxorem duco. Ἐόν.] Ἴδιον. Βαρύκτυπ@.] Ὁ βαρέως κλυπῶν, ἤτοι, πνεῦ τῷ ὑγρῷ. Ἐννοσίγαι@.] Ποσειδῶν.

819. Κυμοπόλῃσιν.] Nympham, ἀπὸ τὸ ἐν τοῖς κύμασι πολεῖσθαι, quod in fluctibus versetur. Ὀπυίειν.] De legitimis nuptiis honestè usurpatur. Unde ἡ ὀπυιομένη, pro uxore, apud Homer. Iliad. 9.

820. Αὐτὰρ ἐπεὶ.] Typhæi γένεσιν describit Hesiodus, quem Terræ Tartarique filium esse ait. Fabulantur poëtæ fuisse è Gigantibus unum, qui collecta magna exulum & invidorum manu Jovem de regno dejicere conatus est, quare ob potentiam illi tantum corpus, totque capita & manus tribuuntur; de quo etiam Ovidius 5. Metamorph. Sunt qui historicè Typhonem fuisse ajunt regem Ægypti, ferum & inhumanum, à quo pæne tota Ægyptus fuerit devastata & eversa, quem, ut Herodotus ait, Oliris de medio sustulit. Bacon fabulam hanc confictam esse putat de varia regum fortuna, & rebellionibus, quæ in Monarchiis quandoque evenire solent. Centum capita Typhonis interpretatur divisas Procerum potestates, ora flammantia illi sunt incendia, anguium cingula pestilentiæ, præsertim in obsidionibus: & sic de cæteris. Quæ rebelliones subinde tam validæ sunt, ut reges cogantur relictis regni sedibus in remotam aliquam & obscuram provinciam ditionis suæ se recipere, nervis & pecuniarum, & Majestatis accisis: qui tamen non ita multo post fortunam prudenter tolerantes virtute & industria Mercurii, hoc est, sermonibus benignis & reconciliatis subditorum animis, in pristinum restituuntur, novumque auctoritatis vigorem sibi comparant. Quod cum accidit, rebellibus jam trepidantibus & ruere incipientibus, tutum & tempestivum est regibus, copiis & universa mole regni, velut injecto Ætnæ monte, Typhonem illum opprimere. Scholiastes tamen & Physiologi omnes ad Naturam referre malunt, Typhonemque nihil aliud esse docent, quam πνεῦμα παχύτερον ἐν νέφεσιν ἀπολελειμμένον, τῇ κύκλῳ κινήσει στρέφον καὶ ἀναφέρον, ὃ ἂν συμβαίνῃ, βιαζόμενον. Plinio quoque *vortex* & *vibratus Ecnephias* dicitur: ita ut inter vorticem seu turbinem venti, & Typhonem non grande fit discrimen. Eodem & vocabulo significatur πρηστὴς, qui typhon est incensus & coloratus, meteorum terribile & rarum. Natus autem dicitur Typhæus è Terra, quod ex terre-

ſtribus exhalationibus, & Tartaro, id eſt, imis Tartari locis ſeu paludibus ad hoc multum conferentibus naſcitur & roboratur. Cum vero ob cavernoſa loca venti & ignes paſſim cernantur ſubterranei, præſertim in Sicilia & vicinis regionibus, hinc fabulati ſunt Gigantem illum ſub Ætnam fuiſſe à Jove fulminante dejectum. Nam ardentes halitus, quando nimium denſantur ac ſine exitu volvuntur, ſua vi ſpiritum intendunt: ſpiritu autem luctante & quærente exitum terra concutitur, unde naſcitur immanis ille Typhæus, qui utramque paginam facit in ſcriptis poëtarum, & velut Davus quidam eſt in rerum natura, cujus portentoſam magnitudinem & horribilia membra in ſequentibus deſcribit Heſiodus. *Ἐξίλαζι.*] *Ἐξήλαζι*, neglecto augmento.

821. *Τυφωέα.*] A recto *Τυφωεύς*, de quo alibi. *Γαῖα πολύμνη.*] Unde *magna Mater* dicta Romanis. vide ſupra.

822. *Ταρτάρου.*] Tartarus proprie locus inferorum: hic Deus loci præſes. *Χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ.*] Notat Scaliger ad Theocr. Idyll. 15. *Auream* Latinis dici Venerem, quæ *χρυσοπίζουσα* Siculo poëtæ, hoc eſt, *καλὴ, ἢ χρυσοδόης.*

823. *Οὐ χεῖρες μὲν.*] Perſiſtit in deſcriptione Typhæi, quem à corporis membris, variiſque & horribilibus effectis porro depingit poëta. Manus ei tribuit robore pollentes & pedes indefeſſos, centum capita ſerpentina: maximas in cruribus viperarum ſpiras, ignem ex oribus flammantem, quæque alia ejus generis ſunt terribilia. Sunt qui tantæ molis Gigantem fuiſſe ajunt, ut Orientem & Occidentem plagam manibus pertingeret, & capitibus ſuis altiſſimè uſque ad ſidera perveniret: quo nihil aliud ſignificare voluerunt poëtæ, quam ventos latiſſime vagari, neque ſiſti eorum impetus poſſe. Plurima capita ei conceſſerunt ob diverſas ventorum vires. Draconum capita & viperarum ſpiras propter noxiam vim aliquando ventorum: oculos igneos, propter materiam flatuum, quæ conſtat ex ſiccis calidiſque vaporibus. namque hominem exeitiſſe, cui hæc membra & effecta competere ex vero queant, nemo ſanæ mentis credo, aſſeruerit. *Ἕαζι.*] Ion. *εἶσι. Ἐπ' ἰφυῖ.*] *Διὰ τὴν δυνάμιν. Ἔργμαζα.*] *Ἔργα*, quaſi *ῥίγμαζα*, à *ῥίζω*, *facio. Ἔχιδναι.*] Id eſt, *ἐπιλελῆσθαι.*

824. *Ἀνήμαζι.*] *Ἀναπνοήζι. Ἐκ δὲ οἱ ὤμων.*] Pro *ἐξ ὤμων ἓ αὐτῆ. Ἦν.*] Pro *ἦσαν.* Sic Homerus:

Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες ἐείκοσι, καὶ πόδες ἦεν.

Nomen

Nomen plurale fœminei generis cum verbo ſingulari, quod rarius: vide ſupra.

825. Δεινοῖο Δρακόντος.] Generale nomen per ſpecialius explicat.

826. Γλαύσσης ἀνοφερῆσι.] Ion. γλώσσαις ἀναφερεῖς, id eſt, μελανίσας, ob venenum, *quod nigrum*, vel *nigros reddit homines*. Λελιχμῶντες.] Pro λελιχμανόντες per ſyncopen, & epentheſin Ϝ ſ, verbi λιχμάω, *lingo*. Οἱ.] Αὐτοῦ. Ὄσσων.] Ὀφθαλμῶν.

827. Θεσπεσίης.] Pro σὺν θεσπεσίαις. Ἀμάρυσσε.] Pro ἠμάρυσσε. ἀμαρύσσω, *ſplendeo*.

828. Πεντήκοντα κεφαλῇσιν.] Ionicè πεντήκοντα κεφαλῶν. Καίετο.] Ἐκαίετο. Δεδρομένοιο.] Δεδρομένου, in activa ſignificatione.

829. Φῦναί δ' ὃν.] Typhæum hunc Gigantem poëtico more non ſolum repræſentat Heſiodus, ut aſpectu membriſque portentoſum, ſed & diverſis vocibus, & ſonitu terribilem. Eo autem figmento ventorum inter ſe concurrentium & ſævientium diverſos ſonitus exprimere voluit. De eo ſic Virgil.

Talia jactanti ſtridens aquilone procella
Velum adverſa ferit, fluctuſque ad ſidera tollit.

Idem 7. Æneid.

Ut pelagi rupes magno veniente fragore,
Quæ ſeſe, multis circum latrantibus undis
Mole tenet: ſcopuli nequicquam & ſpumea circum
Saxa fremunt, laterique illiſa refunditur alga.

Nam Typhon, ut dictum, venti procella eſt, quæ quantos in terra, ponto, & aëre tumultus excitet, graphicè his verbis oſtendere conatur Heſiodus. Iſaacii verba hic apponere non gravabor eandem ſententiam confirmantia: Δεινοὶ οἱ Τυφῶνες καὶ ἀνιαφίαι, κλονοῦντες γῆν γῆν, καὶ ἐκδειμαίνοντες ἡμᾶς ταῖς ἀτάκτοις αὐτῶν ὁρμαῖς, καὶ ἀναχαοῦντες οὐ γῆν μόνον, ἀλλὰ μικρὸν δεῖν καὶ ἅπαντα κόσμον ἀναμιγνύοντες. διὸ καὶ ὡς τοιαῦτα ἀνεργάζονται, εἰκότως οὐ μόνον ἑκατογκέφαλοι λέγονται καὶ πολύχειρες, ἀλλὰ καὶ πολύφωνοι, ποτὲ μὲν ὡς λέοντες ὠρυόμενοι, ἄλλοτε καὶ ὡς ταῦροι μυκώμενοι· ποτὲ δὲ ὡς κυνῶν ἀναιδῶς ὑλακτοῦντες. Id eſt, *Graves ſunt Typhones & Ecnephiæ perturbantes terram, & territantes nos impetibus ſuis inordinatis, commiſcenteſque non modo terram, ſed univerſum fere mundum dilacerantes, ut non ſolùm centicipites, & multimani jure dicantur, ſed & multiſoni: nonnunquam leonum inſtar rugientes: aliquando ut tauri, mugientes: ſubinde etiam, ut canes, imprudenter latrantes.* Si moraliter Typhæus, ut rebellis

bellis consideretur, etiam hæc πολυφωνία scitè ei accommodari possit. In rebellione variæ circumferuntur hominum voces, varii dissidentium partium strepitus ac voces audiuntur, aliis aliud dicentibus ac molientibus. Quot capita, tot sententiæ. ut quod de fama dixit vatum princeps, idem & de civili discordia merito dici queat: *Tot linguæ, totidem ora sonant, tot surrigit aures.* Taciti effatum est: *Acerrima seditionum ac discordiæ incitamenta: homines sanguinarii, scelere & metu vecordes, miscere cuncta, modo palam turbidis vocibus, modo occultis ad principem litteris.* hist. lib. 2. Παύσῃσιν.] Παύσαις. Ἔσαν.] Ἦσαν. Systole poetica. Δεινῆς κεφαλῆσι.] Deest præpositio: ἐν δεινῇς κεφαλῇσι.

830. Ὄπα.] Φωνὴ. Ἀβίοφαῦν.] Ἀνίκφοιτον, ex α privante, quasi ἠσύφαῦν, ἣν ἰδὲ ἠχὼ ἀν φαίνοιτο.

831. Φθέγξοντο.] Ἐφθίγξοντο. Σωνίμῳ.] Ionicus infinitivus pro σωνίειν, à σωνίημι, τὸ συνίσταμαι.

832. Βαθρύχαι.] Ionicè βαθρύκαι. Ἐυθρύχης Tauri epitheton, quasi μεγάλας βρύχων, id est, μυκώμενος. Μένος ἄχιτον.] Alii legunt ἀχίτου, & ad taurum referunt, non vocem ejus, ut sit *tauri robore incoërcibilis.* Ἀγαύρου.] *Ferocis*, vel *superbi.*

833. Ἀναιδὲς θυμόν.] Hic ἀναιδὴς exponitur *sævus.* Sic & *sævum* Typhœum dixit Parthenius poëta, lib. 1. Georgicôn.

834. Ἐνίκησε.] Ὄμοιον.

835. Ῥοίζαχε.] Pro ῥοίζασκε, quod est imperf. Ionicum pro ἐῤῥοίζει. ῥοίζεω, *strido.* Notandum ῥοίζασκε dictum pro ῥοίζασι, verso σ in α. Sic ἀνακρυπτάσκεσκε dixit alibi, pro ἀνακρυπτάσκεσκον. Ὑπὸ δ' ἴχνεα.] Tmesis, pro ὑπὸ δὲ ἴχνεα. Οὔρεα.] Ὄρη.

836. Καὶ νύ κεν.] Jovis vigilantiam & προνοίαν laudat poëta in mundi hujus conservatione, & Typhœi Gigantis depressione. Nisi Jupiter, inquit, Deorum hominumque rex & pater rebus suis tempestivè consuluisset, actum fuisset de imperio ejus, quo jam dudum potitus esset immanis ille Typhœus. Verum Jupiter de cælo videns Typhœi molimina graviterque tonando ac fulgurando rebellem illum Gigantem è cælesti regione deturbavit, atque ad infimas terræ partes retrocedere coegit. Nec sine ratione hoc asserit poëta, cum post tonitrua & fulgura (quod & de imbribus verum est) venti & nubes discutiantur, tranquillarique aër. Ita Scholiastes ad hunc locum Τάχα γὰρ ἂν ἀνασκίνησε πνεῦμα τὸ κόσμον καὶ ἀφάνισεν ἐπικρεμάσαν τοῦ

τοῦ

τοῦτον παντὸς, εἰ μὴ διαλείθη τὸν τῆς παντὸς διοικήσεως ἀλόγως ἐπιγενόμενος, εἰς χειμῶνάς τε καὶ πνευθῆρας· καὶ ὅπως ἠλαττώθη, καὶ ἀπεδυναμώθη. Id est, *Forte universum hunc mundum commiscuisset, & abolevisset Typhonicus ille spiritus, regnumque obtinuisset, ni subveniente divina providentia omnium rerum moderatrice solutus fuisset in fulmina, & presteras, quo factum, ut vis ejus debilitata conciderit.* Alterum vero, cur à Jove superatus dicatur Typhæus, petitur ab exhalatione sicca, quæ nubi inest. Hæc cum validior facta est τῇ ἐκλείψει, viresque quasi resumpsit, nubem disrumpit & atterit, excitoque fulgure ac fulmine divellitur, & sic velut elumbatur Typhonicus ille ventus, quod est ἀπηγοῦς Scholiastæ. Jovis itaque studium & potentiam amplificat Hesiodus, qui ne quid damni caperet universi machina tam horrendis in Typhæum intonuit modis, ut non modo cælum & terra, sed & pontus Tartarusque ipse contremuerint. In rebellione autem quæ & Typhæi nomine designatur, Jovis personam repræsentat rex sive princeps, cujus officium est seditioni recens natæ statim occurrere, cunctaque adhibere remedia, quibus illa opprimatur: nec permittere, ut incrementa capiat factiosorum hominum conjuratio, quæ ubi semel invaluit, perniciem totius regni secum trahere solet. Καὶ νύ κεν.] Καὶ ἄν. Ἔπαλτο.] Ἦν. Ἔργον ἀμήχανον.] Quod nulla Deorum machina declinari potuisset. Ἤματι κείνῳ.] Ἐν ἡμέρᾳ ταύτῃ.

837. Καὶ κεν ὄγε.] Typhæus. Θυέλῃσι καὶ ἀθανάτοισι.] Ἀνθρώποις καὶ θεοῖς. Ἄναξεν.] Ἤναξεν.

838. Ὀξύ.] Pro ὀξέως, id est, ταχέως. Sic Homerus Iliad. γ.

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη.

Νόησε.] Pro ἐνόησε. Jovis ἐπιγνωσιν omnibus rebus præsentem eo indicat poëta.

839. Σκληρῇ.] Σκληρῶς. Sic & ὄβριμον pro ὀβρίμως.

840. Σμερδαλέον.] Ἐπιῤῥηματικῶς, ut supra. Κονάβησε.] Pro ἐκονάβησε, κοναβέω, resono, stridorem edo.

842. Πουσὶ δ' ὑπ'.] Amplificatio superiorum. Describitur nunc Deorum in pugnando ardor & alacritas, quæ tanta fuit, ut non solum inferior mundi pars, sed & Olympus ipse, terra, & maria omnia ignibus hinc inde vibratis conflagrarint. Nam Jupiter ab una parte fulminando: Typhæus ab altera flammas ex ore spirando, tantos ardores concitarunt, ut incendii istius vastitatem verbis non satis gravibus exprimere valeat poëta. Typhonici igitur spiritus τὸ ἀνεμῶδες καὶ θυελλῶδες designat

Hesiodus, ex quo fulmina, & fulgura existunt. Quæ quomodo expositioni nostræ tam Physicæ, quam Ethicæ conveniant, ἐν τοῖς προηγουμένοις abunde dictum puto. Περὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι.] Pro, ὑπὸ περὶ τῶν ἀθανάτων θεῶν. hypallage. Πελεμίζετο.] Ἐπελεμίζετο. πελεμίζω, τὸ κινῶ.

843. Ὀρυμδηθεν] Ὀρυμένης. Ἐπιφλέγεται.] Metaphora. Incendio enim velut gemebunda dehiscit terra.

844. Καδμεα.] Ἐμπεπρησμένος. Ὑπ' ἀμφοτέρων.] Jove & Typhæo. Καλύκεν.] Pro κατέκειτο. Ἰοειδέα πόντον.] *Nigrum*, vel *cæruleum pontum*. Ἰοειδὴς, propriè *violacei coloris speciem referens*: ἴον, *viola*, & εἶδος, *species*.

845. Τοῖο.] Τοῦ, & hoc pro τότε. Notetur σ, ut liquescentem produci in voce πυρός.

846. Πρηστήρων τ' ἀνέμων τε.] Alii legunt, πρηστήρων ἀνέμων τε, & exponunt, *igneorumque turbinum*. Sunt autem πρηστῆρες venti incendentes & contacta comburentes; à πρήθω, *incendo*. Φλεγέθοντος.] Καυσώδους, ἀναπεπταμένου, à poëtico φλεγέθω, pro φλέγω, *uro*, *ardeo*.

847. Ἔξεσε δ' ἠχθών.] Ἐπιμονή. Plurimus est poëta in descriptione hujus Titanomachiæ, quæ non modò Superis, sed & inferis, adeoque ipsis Titanibus sub Tartarum detrusis terrori fuit, ad quos etiam penetravit ardor ille immensus. Paria ferè de Phaëthonteis ignibus refert Ovidius in primo Metamorph. Typhonici flatus horrendam diatyposin in his verbis conspicere est: vel rebellionis immanitatem, omnia, ut fieri solet, cædibus & incendiis vastantem. Ἔξεσε.] Pro ἔζεσε.

848. Θοὸς.] Ἔθυε. In furendi vel æstuandi notione. Ἀχθὼς.] Αἰγιαλὸς. ἀκτὴ, *littus*. Utuntur & ea voce Latini. Περί τ' ἀμφί τε.] *Circumquaque*, vel *ab utraque parte*, ἐξ ἑκατέρου μέρους.

849. Ῥιπῇ ὑπὸ.] Præpositio redundat in Latina versione. Ἔνοσις.] Κίνησις. Ἄσβεστος.] Sic & Homerus: μοῦνος δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Tralatio. Bellum incendio comparatur; quod difficulter extingui, hoc est, sedari potest.

850. Τρόμος.] Pro ἔντρεσις, à τρέω, τὸ φοβοῦμαι. Ἐνέργεσι.] Pro ἐνέργεις. Sunt autem ἔνεργοι, *inferi*, ὑπὸχθόνιοι, ab ὑπὸ & ἔρα, *terra*. Καταφθιμένοισιν.] Pro καταφθιμένοις. καταφθίω, *corrumpor*, *morior*. Plutonis descriptio.

851. Ὑπολαρτάροιοι.] Sic dicuntur Titanes, quod sub Tartarum detrusi à Jove.

852. Κελάδοντο.] Κελάδω, κέλαδος ἄσβεστος, est *sonitus vastus*

ſtus & immenſius. qui compeſci, nequit. Sic paulo ante dixit: ἄπλετον ἄσβεσον. Δηϊοῦντ᾽.] Id eſt, μάχης. δῆιοι, οἱ πολέμιοι.

853. Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ.] Jupiter, qui prius aliquanto meticuloſior viſus ob Typhæi portentoſam molem & immenſum robur, tandem viribus ſuis quaſi in unum collectis, animiſque ingentibus Typhæum aggreſſus tantum effecit tonando & fulminando, ut capita tam horribilis monſtri flammis undequaque combuſſerit, victoriamque tandem reportarit proſtrato hoſte, & in Tartarum dejecto. Eo docetur, φυσικῶς Jovem, qui commoda cæli temperies eſt, vim tantam ventorum & inflammationum, quæ Typhonis nomine deſignantur, ex alto depreſſiſſe. Tartarus verò, ſpatium eſt inter ima cæli & terræ interiora medium, quo Typhæus, hoc eſt, ventorum illorum exhalationes continentur, quæ ne in exitium erumpant, & ὅλης ζάν Univerſi perturbent, providi Jovis eſt, impedire. Poëtico autem more de Typhone loquitur Heſiodus, ut de immani Gigante, quem debellare ac conterere ſolius ſit Dei. Sed ut in principio oſtendimus, hæc Titanum pugna, & Typhonis rebellio, ut ut Naturæ ἀλήθειαν contineant, nec aliò reſpexerit Aſcræus vates, tamen & in hiſtorica veritate fundamentum ſuum habent. Fuit enim Jovi Cretenſi circa regni ſui initia cum Titanibus conſanguineis & aliis hoſtibus non leve negotium: quibus tandem ope ſociorum devictis rex Orientis & Occidentis, hoc eſt, totius orbis monarcha declaratus eſt, Deuſque poſt obitum habitus. Κόρθωσεν.] Ἐπικόρθωσεν. τὸ κορθώσειν eſt *colligere & quaſi in cumulum congerere.* κόρθυς enim *cumulus, acervus.* Ἐὸν μέν᾽.] Τῷ αὐτῷ δυνάμειν. Οὖλα.] Sic vocat tonitru, fulmen & fulgur, quibus, velut armis ſuis, utitur Jupiter in debellandis impiis.

855. Πλῆξεν.] Ἔπληξεν. Ἀπ᾽ ἀλύοντος.] Οὐρανόθεν. Ἐπιάλμῳ᾽.] Ionicè ἐφάλμῳ᾽, & hoc pro ἐφαλόμῳ᾽ per ſyncopen, & Æolicè mutato ſpiritu denſo in tenuem ab ἐφάλλομαι, *inſilio.*

856. Ἔπειξε.] Pro ἔπηξε per ſyſtolen poëticam, à πήθω, *intendo.* Θεσπεσίας.] Θαυμασίας, μεγάλας. Δεινοῖο.] Δεινοῦ. Πελώρης.] Dicitur πέλωρ, & πελώρ᾽, *portentum.*

857. Αὐτὰρ ἐπεὶ δή.] Deſcribitur Jovis victoria & trophæum, qui Typhæum crebris ictibus fulmineis percuſſum tandem proſtravit, cujus lapſu terra ingemuiſſe dicitur, & flamma intorti fulminis proſiliiſſe ab immani illo rege in ſaltus opacos

& aſperos montium percuſſorum. Vides quanto conatu monſtrum illud perſequatur Heſiodus, ut vix verba ipſi ſufficiant ſatis horrida, queis Naturæ hunc perturbatorem dignè exprimat, quem debellat Jupiter, ut doceamur, poſt abactas nubes, & tempeſtates multo nitidius fulgere ſoles, & gratiorem eſſe aëris tranquillitatem, mariſque pellaciam. Nec rectius unquam Divinæ pacis χειμήλιον agnoſcunt homines, quam ubi ſeditionum ejuſmodi flabellis agitata aliquamdiu reſpublica rurſum coaluerit, pacatique fuerint civium animi. Δαίμοσι.] Ἐδάμησε, id eſt, ἐνίκησε. Πληγῇσιν.] Πληγαῖς. Ἰμείρετο.] Pro, ἱμείρετο, ab ἱμείρω, vel ἱμείρομαι, *loris cædo*: hic ſimpliciter, *cædo*.

858. Ἡ ἔλπε.] Καλέπτησε. Γυιωθεὶς.] Παρωθεὶς. Γυῖον, *membra frango*, ſeu *claudum reddo*. τὸ γῦον, *membrum*. Σπινάχιζε.] Ἐσπινάχιζε.

859. Κεραυνωθέντος.] Scil. Typhæi. Ἀπίσυζε.] Pluſq. perf. paſſ. κεχυμένοισιν, pro ἀπεσείσθην, verbi ἀποσείω, quod motum concitatiorem ſignificat. Τοῖο.] Τούτου.

860. Οὔρεος.] Ὄρους. Βήσσησιν.] Βήσσαις. Ἀϊδηῆς.] Ἀϊδηέος. Ἀϊδὲς idem quod ἀφανὲς, quaſi ἀϊδὲς per pleonaſmum ϝ. Παιπαλοέσσης.] Παιπαλοέσσαις. τὰ παίπαλα ſunt *loca aſpera & ſalebroſa*.

861. Πολλὴ ὑ πελώρη.] Pugnæ ſævitiam & ardorem ob oculos ponit Heſiodus comparatione utens à metallorum fuſoribus deſumptâ. Crebris enim ignibus & fulminibus non aliter exarſiſſe terram ait, quam in catino fuſorio ſtannum liqueſcit arte fabrorum, vel uti ferrum, quod metallorum omnium natura duriſſimum eſt, ab igne mollitur. Jupiter verò tandem κεκμηῶτα Gigantem illum in Tartarum detruſit: vel ut alii, ſub Ætnam montem Siciliæ præcipitavit: alii ſub Inarimes inſulam in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 6. in qua item mons eſt, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyta ab effuſione dicta eſt. Sic Virgilius lib. 9. Æneid. Et Lucanus:

Conditur Inarimes æterna mole Typhœus.

At Clariſſ. Voſſius, qui Typhæi nomine Ogum ſignari putat, à Joſua in terra Aramæa, id eſt, *Syria* profligatum ait, quem conſule lib. 2. de Gent. Idolol. cap. 26. Heſiodus phyſicè fabulam conſiderat, qui per Tartarum intelligit medias inter cælum & terræ interiora partes, ubi vaporationum iſtarum igneanum copia reſidet, ex quibus gignuntur Typhones, ut ſupra dictum.

dictum. Rebellionis quoque punitæ exemplum hinc petere liceat. De Angelis rebellibus teſtatur ſcriptura, in Tartarum eos à Deo eſſe detruſos, ibidemque ſervari εἰς κρίσιν. Nota etiam ſunt, quæ de Dathane, Abyrone & aliis memorat vetus inſtrumentum, ne jam Catilinas, Antonios, Cethegos, ſimileſque imperii Romani Typhæos dicam, quibus idem omnibus exitium contigit. Hinc prudens monitum Salomonis: *Deum time, & Regem, & cum ſeditioſis ne commiſceaveris: quia repentinus veniet interitus eorum.* Sublato itaque ſeditionis auctore, finis impoſitus Titanum pugnæ, triumphantibus Dîs ſuperis, & Jove ſolo regnum obtinente. Καίτερ.] Ἐκαίτερ.

862. Ἀτμῇ.] Ἀναθυμιάσει. Θεσπεσίῃ.] Μεγάλῃ, ὑπερμεγέθει. Κασσίτερος ὡς.] Anaſtrophe, κασσίτερος *ſtannum* ſeu *plumbum album*, de quo Plinius lib. 34.

863. Τέχνῃ ὑπό.] Ὑπὸ τέχνῃ. Αἰζηῶν.] Fabros intelligit ferrarios, qui juvenes plerique eſſe ſolent. Χοάνοιο.] Χοάνη. Vas eſt argillaceum, in quo funduntur metalla, ἀπὸ τοῦ χέειν, quod eſt, *fundere*. Εὐτρήτου *bene perforatum*, à τρέω, *perforo*, quoniam magno foramine hiat, atque adeo ſuperiori parte latius eſſe ſolet, quam inferiore.

864. Θαλφθείς.] Θερμανθείς. Ὄβριμος.] Ὄσσος. Κορυσσόμενός ἐστιν.] Ferrum vocat metallum duriſſimum. Conſtat enim majore terræ portione, quam humoris. hinc ferrea inſtrumenta præferuntur æreis ob duritiem.

865. Δαμασσόμενος.] Ferrum domatur, cum igne mollitur & malleo ductile redditur. Κηλέου.] Κήλεον Heſychio καυστικὸν, θερμὸν, λαμπρόν.

866. Τήκει.] Nam & ferrum, ut æs liqueſcit, ſeu funditur teſte Plinio: poſtea in alios fornaces tranſlatum malleo ductile redditur, & induratur. Ἐν χθονὶ δίῃ.] *Lemno* vel *Lipara* inſulis Vulcano dedicatis, quod calidæ ſint & igniferæ, ut Sicilia. Παλαίμηστιν.] Παλαίμαστος, id eſt, χερσίν.

867. Σίλαι.] Dativus contractus ex σίλαϊ, à σίλαος, quod nomen malè inter ἄκλιτα reponunt Grammatici.

868. Ῥίψει.] Pro ἐρρίψει. Θυμῷ ἀνικήτῳ.] Id eſt, λυπηρῷ.

869. Ἐκ δὲ Τυφωέος.] Poſtquam Typhæi nativitatem & immanitatem pluribus deſcripſit poëta, nunc progeniem ejus recenſet. Ex Typhone prognatum eſſe ait ventorum omne genus humidè flantium, exceptis Noto, Borea, Argeſte & Zephyro. Alii tres tantum hic memorari ab Heſiodo contendunt.

Diſcri-

Discrimen verò facit ventorum utilium & noxiorum. Noxios è Typhone natos asserit. Est enim Typhon nihil aliud, quam immanis ventorum vis, seu inflammatio densa & ingens, ex cujus dissolutione venti nascuntur procellosi & nocentes. Verum quærat hic aliquis, cur poëta ventos humidè flantes ex Typhone generari dicat, cum Typhæus ille ventus sit ex fumosis & igneis exhalationibus constans: quare magis consentanea loqueretur Hesiodus, si ventos siccè flantes ex Typhæo esse dixisset. Sed facilis est responsio: Licet enim venti omnes ex siccis calidisque constent exhalationibus, ac propterea etiam sicci videri possent, tamen Solis calore in aërem, qui frigidis & humidis repletur vaporibus subvecti, rursusque ad nos delati in terram, frigidi & humidi redduntur. Unde liquet Typhæi nomine designari ventum σκληρὸν, procellosum, multo igne constantem, generique humano noxium; quod si ita est, fieri non potest, quin similes ex eo nascantur venti, hoc est, pernicioси & amburentes. Quanquam verò hæc quæ de Typhone dicuntur, ficta sint à poetis, tamen ad philosophicam veritatem reduci possunt. Scimus enim, non ex Typhæo, sed ex cælo & terra produci ventos. Nam cum exhalationum terrestrium multitudo circa terram moveatur, motus illius principium accipit à cælo vel sole: materia verò generationis ex inferiore loco subministratur. Nec ventos omnes ex Typhæo arcessit poëta, sed tantum noxios. Quatuor enim, vel ut alii volunt, tres excipit ventos cardinales, Notum, Boream, Argesten & Zephyrum, quos *ex Diis*, hoc est, *utiles* esse docet. Notus, qui & alio nomine *Auster*, ventus est à meridie flans, dicturque utilis, vel quod talis sit navigantibus: vel quod corporibus salubris, non tamen omnis. Sunt enim Noti in Africa sibei, sed per mare Mediterraneum in Græciam delati redduntur ex admixto aëre humidiores. Unde & eis nomen ἀπὸ τοῦ νοτίδος, *ab humore*. At verni Austri sunt sereni ac salubres, qui propterea Græcis dicti λευκόνοτοι, quasi dicas, *albi Noti*, hoc est sereni. Tum etiam utilis Auster humectandis corporibus & plantis, nempe pluvius & moderatus. Nam ut Theophrastus ait: τὸ ὕδωρ καταψύχει τὴν ἕξιν, id est, *pluvia refrigerat & attemperat corporis habitum*. Alioquin idem ventus si diutius perduret, ab Horatio *plumbeus* dicitur, hoc est, gravis corporibus & putrefactionis auctor ob frequentes pluvias & infitum calorem, lib. 2. Satyr. 6. Boreas item ab Hesiodo inter flatus salubres

bres reponitur : est enim serenitatis effector, unde & αἰθρηγενέτης Homero, Εὐδιεινὸς Theophrasto, quia licet frigidus sit, tamen cælo suditatem affert, quæ Εὐδία Græcis. Unde Aristoteles in 7. Polit. cap. 11. ait, post urbes eas, quæ Orientem spectant, proximè ut salubriores esse laudandas, quæ respiciunt Aquilonem, quia magis εὐχειμέστεροι sunt, hoc est, hyemi convenientes, Nec minus Zephyrum, ut ventum ὑγιεινὸν laudat Hesiodus. qui & *Favonius* Latinè, à *fovendis plantis*, Græcè Ζέφυρος, quasi, Ζωηφόρος, quod fruges & flores pubescere faciat. cujus venti præconia nusquam non legere est in scriptis veterum & recentiorum. Hæ tot tantæque ventorum utilitates, & multiplicia beneficia, seu vires, ansam dedere stolidis Gentibus divino cultu eos prosequendi. Hinc & Orpheus hymnum scripsit Noto, Boreæ & Zephyro cum suffitu thuris, sed de ventis plura in superioribus, ubi genealogiam eorum exhibuit auctor. Ἐκ Τυφωέος.] Scil. Ἀλκυθέης. Ἀνέμων μυῖος.] Οἱ ἄνεμοι. Ὑγρόν.] Ὑγρᾶς. Ἀΐσσων.] Πνεόντων, ab ἄημι, τὸ πνέω.

870. Νότος.] Χωρεῖς. Βορίης.] Βορέης. Ἀργέστεω] Ἀργέστης. Adjectivè hic sumitur, exponiturque *velox, albus*. Alii legunt, Ἀργέστης Ζεφύροιο, ut distinctus sit ventus. Sic supra, Ἀργέστεω, Ζέφυροιο dixit poëta.

871. Ἐκ θυέλλης.] Θυέλης, vel ἐκ θυέων. Ὄρνυσιν.] Τὸ ὄφελος.

872. Αἱ δ' ἄλλαι μάψ.] Contrariorum ventorum ἐπιφθονίαι, & violentia. Quemadmodum è ventis quidam prosunt mortalibus : ita non pauci iisdem nocent. De utilibus & serenantibus jam dictum : persequitur deinceps poëta τοὺς βλαπτικοὺς sive *nocentes*, quos vocat μαψαύρους, hoc est, *vanas & inutiles auras*, cujusmodi sunt teste Scholiasta Cæcias, Thrascias & similes, qui cum mari incumbunt, tempestates concitare solent, & navibus, naviumque magistris exitium creare. Nam Cæcias, quem cum Borea vel Aquilone parum sibi constans confundit auctor de Mundo, dum flat ὑποσειόμενον, in eminentia incidens terrarum loca ac propterea sursum delatus, mox reflectitur & quasi regurgitat. Quod cum fit, secum rapit dissipatque omnia violento impetu. Idemque de Thrascia, Africo & aliis judicandum, quibus per mare sævientibus disjiciuntur, naves scopulisque illisæ aut vadis, miserum in modum intereunt. Ut igitur amorem ventis conciliant tot commoda, quæ præstant humano generi : sic & metum incutiunt non

pauca

pauca damna, quibus mactant navigantes, ut meritò dixerit Horatius, lib. 1. Carmin. Od. 3.

Illi robur & æs triplex
Circa pectus erat, qui fragilem truci
Commisit pelago ratem
Primus, nec timuit præcipitem Africum
Decertantem Aquilonibus.

Μὰψ αὖραι.] Alii junctim legunt, *μαψαῦραι*, hoc est, *κεναὶ καὶ μάταιαι πνοαί*. Hesychius exponit, *αἱ μάταιαι ἄνεμοι, ἢ κοῦφαι πνοαί*, ubi legendum puto *οἱ μάταιοι ἄνεμοι*. *μὰψ* idem quod *μάτην*. *Ἐπιπνεύσαι.*] *Πνεῦσαι* poëticum est pro *πνεῦσαι*.

873. *Ἠερέθονται.*] *Μέλλουσι, σκοπεῖσθαι. Πίπτουσιν ἐς πόντον.*] Virgilius: *Incubuere mari.*

874. *Πᾶσαι μίγαι.*] Appositio. *Θύουσιν.*] Sic supra, *ἀνέμων θύουσιν αἰῶτες*. Maro: *Quà data porta, ruunt.* *Ἄελλαι.*] *Ventorum turbo.*

875. *Ἄησι.*] Pro *ἄεισι*. Simile exemplum supra habuimus: *Ἦ ῥ' ὀλοὸν κεφαλῇ*, pro *ἦσιν*. Sunt qui legant *ἀεῖσι*, pro quo tamen usitatius est *ἄεισι*, retracto accentu. *Διοτρεφέεσσι νῆας.*] Juno ad Æolum: primo Æneid.

Incute vim ventis, submersasque obrue puppes:
Aut age diversas, & disjice corpora ponto.

876. *Ἀλκή.*] *Βοήθημα, φάρμακον.* Sic supra: *κακὸν δ' οὐκ ἔστι ἀλκή.*

877. *Κείνοισι.*] Lege *κείναισι*, ut referatur ad præcedens nomen *μὰψ αὖραι*.

878. *Αἱ δ' αὖ ἠμὶ.*] Hæc cum superioribus cohærent, in quibus ventorum inutilium & è Typhone genitorum effectus persequitur poëta. Præter enim naufragia, quibus infames sunt hi venti, etiam fruges suo flatu corrumpunt, soloque adæquant; vel pestilenti vaporatione eas adurunt, nihil præter pulverem, & palearum strepitus misero agricolæ relinquentes. Hoc ita esse, testatur etiam Virgilius 1. Georgic.

Omnia ventorum concurrere prælia vidi,
Quæ gravidam latè segetem ab radicibus imis
Sublime expulsam eruerent.

Et paucis interjectis:

Fœdam glomerant tempestatem imbribus atris
Collectæ ex alto nubes: ruit arduus æther.
Et pluvia ingenti sata læta boumque labores
Diluit.

Quare

Quare ut Auſtri ob crebriores pluvias flaveſcentem in agris ſegetem diluunt: ita Typhonici flatus cum oriuntur, ob calidam quam habent temperiem, pulvere multo, paleiſque ſegetes replent. Hinc non ſine cauſſa veteres Typhonem animal eſſe dixerunt ἀμφίβιον, Draconiſque habere naturam, quod in aquis pariter & terris dominentur venti, modò fulgura, modò tonitrua ex ſe procreantes: modò imbrium profluvia, & terræ motus. Adeo ut mirum videri non debeat, ſi ſimiles parenti ſuo gignantur venti, & Typhonicum quid ſpirent, qui ex Typhone nati. *Αἱ δ' αὖ.*] Scil. *αὔραι. Δαΐαν ἀπειλέων.*] Id eſt, rotundam. *Ἀνθεμόεσσαν.*] *Ἀνθοφόρον ἄνθεμον, flos*, idem quod *ἄνθος*.

879. *Ἔργα ἰοχέᾳ.*] *Segetes* metonymicè. *Χαμαιγενέων ἀνθρώπων.*] Agricolarum. *χαμαιγενὴς* epitheton hominis, quod ex humo natus.

880. *Πιμπλεσθον.*] Æolicè, *πιμπλᾶσαι*, tanquam à *πίμπλημι*. nam à *πιμπλάω* fuerit *πιμπλῶσαι*, & Dor. *πιμπλεσθαι*, ut *γελεσθαι* pro *γελᾶσαι* apud Theocrit. *Κολοσυρτῷ.*] Scholiaſtes *κολοσυρτὸν* propriè ſtrepitum eſſe vult ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum ſtipularumve faſces per terram trahuntur, *ὥσπερ τὸ σύρειν τὰ κόλα*, id eſt, *φρύγανα*.

881. *Αὐτὰρ ἐπεί.*] Belli eventus, qui proſper Jovi Diiſque cæleſtibus: infelix contra & exitioſus fuit Titanum gregi. Victoria igitur potitus Jupiter adverſus Titanas, communibus omnium Deorum ſuffragiis rex creatus eſt. Hæc partim ad hiſtoriam referenda, partim ad Naturam. Ad hiſtoriam, quatenus Jupiter Cretenſis exacto patre Saturno, debellatiſque Titanibus, qui cum ipſo de imperii ſumma pugnabant, unanimi procerum conſenſu rex declaratus eſt: cumque ſublatis paſſim tyrannis ſua regibus reſtitueret imperia, legeſque & jura ſingulis præſcriberet aliaque in principes & populos beneficia conferret, pro Numine cultus eſt, Rectorque habitus univerſi orbis. Scribit Pauſanias in Arcadicis, Cecropem, qui regnavit Athenis, primum omnium mortalium Jovem ut Deum coluiſſe & ſupremum vocaſſe, nihilque vita præditum illi immolandum duxiſſe, ſed liba tantum patria, cum omnem crudelitatem à ſuis altaribus repellere divinam naturam arbitraretur: cui nihil magis convenit, quam clementia & beneficentia. Phyſiologi cum Jovis nomine bonam aëris temperiem intelligant,

qua

qua discussis illis ventorum turbinibus, & exhalationibus igneis ad pristinam tranquillitatem reducitur Natura, dominatum in terrestria tribuunt cælestibus supremisque corporibus, ut præstantioribus. Nec sine caussa id Terræ consilio factum ait poëta, cum Typhonicis flatibus maximè infestetur terra, damnaque patiatur ob excussas segetes vel adustas, aliaque incommoda, quæ supra recensuit poëta. Πόνον.] Id est, πόνωσα, μάχλω. Ἐξεπέλασσαν.] Geminatur σ metri caussa.

882. Τιμάων.] Æol. pro τιμῶν. Subauditur particula χάριν vel simile. Κρίναντο.] Ἐκρίναντο, id est, ἐμαχίζαντο. ut *decernere* apud Latinos. Βίηφι.] Τῇ βίᾳ.

883. Βασιλεύεμεν.] Ionicè, βασιλεύειν. Ἄναξαν.] Sæpe hæc duo conjungunt poetæ. quanquam propriè loquendo minus sit ἀνάσσω quam βασιλεύειν, & ἄναξ quam βασιλεύς.

884. Φραδμοσύνῃσιν.] Βυλαῖς. Εὐρύοπα Ζῆν'.] Versus hypermeter. In aliis codicibus legitur, αἰεὶ ζῆνα, ut sit spondaïcus.

885. Τοῖσιν.] Pro τούτοις. Ἐν.] Pro ἐν, quanquam & sine dialysi scriptum legatur in quibusdam codicibus. Διεδάσσατο.] Διαδάζομαι, *divido*.

886. Ζεὺς ὃ ἤδη.] Jupiter cum Deorum consspirantibus votis & vocibus regnum adeptus esset, debitosque singulis honores & munia distribuisset, ad tanti imperii conservationem opus habebat summa tum prudentia, tum justitia. Quare fingitur primò uxorem duxisse Metin Oceani & Thetyos filiam: deinde Themin. Μῆτις autem, ut vox ipsa significat, nihil aliud est, quam prudentia rebus domesticis conservandis necessaria. Hanc gravidam reddidit Jupiter, cumque ex oraculo didicisset fore, ut ex ea nasceretur, qui patre foret potentior, eam deglutivit. Cujus caput cum ex ea gravida gravidum quoque factum esset, Minervam peperit. Quæ fabula licet inepta sit, & contra naturæ consuetudinem ficta, omniumque risu explodenda, doctrinam tamen continet longè utilissimam. Eo enim significare volunt poëtæ vim ratiocinandi sedem præcipuam habere in capite, ex crebra autem ratiocinatione nasci Minervam, hoc est, *sapientiam*, domi militiæque necessariam virtutem, qualis in rege & summo imperatore præcipuè requiritur. Fingitur Metis in ventrem Jovis recondita & tum nata Pallas, cum pluit aurum in Rhodiorum insula, per quod docetur, imbibendum esse consilium bonorum & perpendendum, ut inde

de naſcatur Sapientia, quam ſequitur felicitas & defenſio tutiſſima rerum ſingularum & tranquillitas, cum ſapientem nemo fallere, aut imparatum unquam invenire poſſit. Quare cum ſcirent Cælus & Tellus, quam neceſſaria regi & quidem recens creato eſſet prudentia, in regno benè adminiſtrando, auctores Jovi fuerunt, ut Metin devoraret. Copioſe fabulam hanc interpretatus eſt Chryſippus Stoicorum ſcriptor acerrimus. Meminere ejus quoque Chriſtiani patres, dum rident Gentium ineptias, ut Clemens Alexandrinus & Epiphanius viri cum doctrina, tùm pietate inſignes. E recentioribus item Natalis Comes lib. 2. Mytholog. cap. 2. Omnium tamen acutiſſimè eam exponit Baconus, qui arcanum imperii continere fabulam oſtendit, ac docet; quâ arte ſcilicet reges ſe verſus conſilia ſua gerere ſoleant, ut authoritas & majeſtas eorum apud populum augeatur & extollatur. quem videſis cap. 30. prædicti libelli de Veterum ſapientia. *Πρώτην ἄλοχον.*] Diverſas enim uxores habuit Jupiter, primò Metin, deinde Themin. Tertiam cepit in regione Gnoſia apud fluvium Therenum, ut tradunt nonnulli. Poſtremam duxit Junonem, quam ſemper tenuit. *Θέμιν.*] *Ἔθειν*, id eſt, *ἠγάγετο*. *Μῆτιν.*] Nomen hic mulieris, quæ fingitur Oceani & Thetyos filia.

887. *Πλεῖστα θεῶν.*] Laudat eam à rerum divinarum humanarumque ſcientia.

888. *Ἣ μέλλε Τέξεσθαι.*] *Τεξομένη. Γλαυκῶπιν.*] *Γλαυκόφθαλμον. Ἀθήνην.*] *Ἀθηναῖον.*

890. *Αἰμυλίοισι.*] *Ἀπατηλοῖς, ἀσφαλέσι. Εἶδος.*] *Ἰδέαν. Ἐοικότα θεσσι.*] *Ἐοικατίθεσσι*, per ſyncopen. *Νοῆσαι.*] *Καιλίαν*, de qua voce alibi.

892. *Τοὶ γάρ οἱ.*] Rationem reddit poëta, cur Cæli & Terræ conſilio Metim devorarit Jupiter, quia nimirum in fatis erat ex ea naſciturum, qui patre eſſet fortior. Hoc ut præcaveret Jupiter, Metin deglutivit. Ex qua *κύημα* pro uxore gravidus factus Deorum rex, Minervam concepit, ac peperit. de quo Jovis puerperio dialogus extat feſtiviſſimus apud Lucianum. Jovis nomine nonnulli hic intelligunt Rationem, ſeu internam mentis illuminationem: at Metis conſilium eſt, quæ duo cum inter ſe coëunt, naſcitur Minerva, hoc eſt, *prudentia*. Quæ quidem prudentia cum per experientiam comparetur: experientia fiat per ſenſus: ſenſus autem in capite ſedes ſuas habeant, qui objecta ſenſibilia, & rerum ſingularium ſpecies ad

intellectum deferant, non ſine cauſſa finxere poëtæ Minervam è Jovis cerebro natam eſſe. Quod verò à Jove prohibitus ſit ex Metide naſci alius Deus impudens aut improbus, eo ſignificatur, ex prava conſultatione pravas naſci actiones. Facilè enim conſilium, niſi ad amuſſim rectæ rationis & internam mentis noſtræ lucem dirigatur, in malum degenerat, nec niſi nefarias producit machinationes: verum ubi Jupiter accedit, id eſt, *recta ratio*, quæ bonum & malum ſibi proponens, alterum ab altero diſcernit, ut quod melius eſt ſequatur, tum vera naſcitur prudentia. Hæc virtus cum ad varias ſeſe extendat res, cunctiſque ferè actibus ſit communis teſte Cicerone, hinc & Minerva ſcientiarum omnium præſes, & belli paciſque arbitra eſſe creditur. Dicitur item par patri Jovi habere robur, ob prudentiæ vim, quæ fortitudine potior. *Τὸς.*] Οὕτω per aphæreſin. Nonnulli codices habent τὼ, quod minus probo. *Οἱ.*] *Αὐτῷ. Βασιλήϊδα.*] *Βασιλικὸν.*

893. *Διὸς ἀνθ.*] Pro, *ἀντὶ Διός*. Anaſtrophe. *Ἀιειγενέων.*] Æolicè *αἰειγενητῶν*, hoc eſt, *ἀθανάτων*.

894. *Εἰμαρτ.*] Alii cum ſpiritu aſpero legunt *ἵμαρτ*, quod Atticum eſt. *Περίφρονα.*] *Φρονιμώτατα. Γενέθ.*] Pro *γένηται*. Quod facit particula *δυνηθῇ ἂν* non expreſſa ſolum, ſed & ſubintellecta.

895. *Τριτογένειαν.*] Quod juxta Tritonem Bæotiæ fluvium nata eſſet.

896. *Μήτ.*] *Δυνάμιν.*

897. *Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ κύησε.*] Continuatio fabulæ ſuperioris. Poſtquam, inquit Heſiodus, filium paritura eſſet Metis patri ſucceſſorem regnique hæredem, prius eam devoravit Jupiter, ut conformiter oraculo indicaret illi Dea, quid conſervando regno conduceret, quid contra. Eo docetur Metin, quo nomine *conſilium* denotatur, nec bonam eſſe per ſe, nec malam, ſed tunc utilem mortalibus exiſtere, cum ſanæ rationi & primogeniæ mentis rectitudini congruit, quæ Jovis voce deſignatur. Ex cujus utriuſque mixtura & quaſi *συνουσία* naſcitur Minerva, id eſt, vera animi prudentia. Docetur item per devorationem Metidis, Jovem, id eſt, rationem prava conſilia intra pectus abſcondiſſe, ne executioni mandarentur: Prudentiamque, quæ in conſultando præcipuè verſatur, matrem eſſe Sapientiæ: utramque Jovis, hoc eſt, Dei cæleſtis ſingulare donum. Neque enim tam inſulſi fuere priſci Sapientes, ut ejuſmodi fabulas temere

mere confingerent, sine succo ullo bonæ doctrinæ. *Παῖδα.*] filium, qui ex Jove & Metide nasciturus esset.

898. *Ἤμελλε.*] *Ἔμελλε*, incremento Attico. *Ὑπέρβιον ἦτορ ἔχουσα.*] *Μεγαλόψυχον.*

899. *Πρόσθεν.*] *Πρότερον.* *Ἐξήκτιτο.*] Pro *ἐξηκτίθετο.* Supra: *ἐλεὺ ἐσηκάτθετο νηδύι.*

900. *Ὡς δὴ οἱ.*] *Ἵνα δὴ αὐτῷ.* *Φρήσαιτο.*] *Φρήσοιτο.* *Θεά.*] Metis. *Ἀγαθόν τε κακόν τε.*] Rectè. nam utrumque prudentiæ objectum, quorum alterum ab altero discernit.

901. *Δεύτερον ἠγάσσατο.*] Jovis matrimonium enarrat cum Themide initum, & utriusque ex eo sobolem. Post devoratam Metin, inquit Hesiodus, Jupiter secundis nuptiis uxorem duxit Themin. Themis autem Latinis Justitia, cujus officium est, servare unicuique quod suum est. Ejus genealogiam supra memoravit poeta, Jovisque filiam esse dixit. Quæ virtus cum in omni regimine necessaria sit, fabulati sunt poetæ, Jovem quoque post Metin matrimonio sibi junxisse Themin, cùm utraque & Prudentia, & Justitia in Jove, velut primo & inexhausto virtutum omnium fonte resideant, indeque ad homines dimanent. Physiologi per Themin intelligunt, *rerum omnium bonam constitutionem, quâ debito ordine cuncta moventur.* Hæc autem Horas peperisse dicitur, id est, diversas anni tempestates, quæ & Themidis filiæ finguntur, cælique portis præesse creduntur, quinimo curam habere, ut modò serenum, modò nubilum sit cælum, à quibus videri possunt quatuor anni tempora *Horæ* appellata. Sic autem dicuntur, ut docet Hesiodi interpres, *ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν*, quod est *φυλάσσειν, custodire.* Credebantur enim non solum Jovis esse custodes, sed & hominum actiones observare, unde & *ὁρᾷν*, idem quod *φύλαξ, custos.* At Plato in Cratylo sic vocatas putat *ἀπὸ τοῦ ὁρίζειν*, quod est *finire, terminare*, propterea quod terminent hyemem & æstatem, & flatus, & qui sunt ex terra fructus. Macrobius verò Horarum nomen ab Ægyptiis arcessit, quibus Orus Apollo est sive Sol, ex Hebræo אור id est, *lux, splendor.* A Solis enim versione quatuor anni tempora dependent, Ver, Æstas, Autumnus & Hyems. Nomina Horarum sunt Eunomie, Dice & Irene, quas solenni hymno celebrat Onomacritus cum suffitu aromatum. *Εὐνομία* à bona legum constitutione, vel larga distributione nomen accepit. *Δίκη* justitia est. *Εἰρήνη, pax.* Nihil itaque aliud harum Divarum fictione significari volunt poëtæ, quam leges, justi-

tiam & pacem Dei dona esse, & cultum agris inducere, variaque anni tempora distinguere: cum bella, injuriæ, contentiones depopulentur omnia, & impediant, quo minus opera sua in agris excolendis perficere liceat agricolis. Ex Jove & Themide natæ dicuntur, quod ex observatione rerum divinarum ac legum civilium talia bona nobis obtingant. Nam rerum omnium abundantia comes est probitatis, ut annonæ penuria scelerum & impietatis est assecla: neque ullum ferè spectaculum offertur illustrius malitiæ vel bonitatis hominum, aut divinæ in nos iræ, quam temporum vicissitudines. Δολιχηρ.] Δολιχὸς. Ἠγλαϊὴ.] Ἠγλαΐη. Λιπαρὴν.] Λιπαρὸς, propriè *oleo unctus*, ac proinde *splendidus*. Solebant Veteres se oleo inungere, vel nitoris, vel fragrantiæ caussa. Epitheton Themidi conveniens, quæ vegeta semper & bene fragrans ob justitiæ fructus. Θέμις.] Justitiæ Dea. Ὥρας.] Sic vocat quatuor anni tempestates, ὅτι ἀφορίζει τὰ ἔργα τοῖς ἀνθρώποις, quod *ad maturitatem perducant opera mortalibus*. vide suprà notata.

902. Εὐνομίην.] Nomen Deæ, quasi dicat, *bona legum constitutio*. Δίκην.] Δικαιοσύνη. hic filia Themidis. Εἰρήνην.] Pacis Dea, ab εἴρω, *necto*, quod animos dissidentium inter se connectit. Τεθαλυῖαν.] Θαλλύσαν. θάλλω, *floreo*. Hinc cum spicis effingebatur Pax, vel oliva, aut lauro coronabatur, Plutumque manu ducebat; quo docebant Veteres, non belli tempore, sed pacis coacervari opes.

903. Ὥρῃσί τε.] *Matura reddunt*: alii *speciosa*. Qui ἀφορίζει legunt, exponunt, φυλάσσει, sed sine exemplo. Grotius apud Stobæum reposuit ὥρῃσί τε quod poëticum, pro ὥρίσι, ab ὥριος, τὸ φυλάττω, ἢ φροντίζω.

904. Μοῖράς θ' ἥτε.] Parcarum describitur nativitas. Hæ quoque ex Iove & Themide natæ perhibentur, ex quarum imperio & voluntate quicquid homini obtingit boni malive, pro jure & meritis, nec nisi Iovis sapientissimi consilio evenire creditum est. Supra Noctis filias esse dixit, quod fatalia sint obscura. Tres autem memorat poëta, Clotho, Lachesin & Atropon, respiciens tripartitum hominis tempus, quo gignitur, vivit, moritur. Sorores inter se esse finguntur lanificæ, vitæ humanæ quasi stamina dispensantes, quas & Necessitatis filias dixit Plato. Hinc Lachesi nomen ἀπὸ τοῦ λαχεῖν, quod est *sortiri*, quia fatum sortitò cuique obtingit. At cum suum cuique pensum neatur, Clotho dicta est altera, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod

quod *nere* significat. Atropos verò appellatur, eo quod sit immutabilis vertique nescia. Deorum enim decreta rescindi nequeunt. *Non sollicitæ possunt curæ Mutare rati stamina fusi*, inquit Seneca in Oedipo. Latinis dicuntur Parcæ, non κατ' ἀντίφρασιν, quasi minimè parcant, ut putatur vulgò, sed potius quod parcant. Duæ enim nent: sola Atropos recîdit filum. Alii tamen à partiendo deducunt, ut Parcæ dicantur quasi *partæ*, quemadmodum apud Græcos μοῖραι, & εἱμαρμένη, ὡσεὶ τὸ μοίρασ, hoc est, *à partiendo* nomen accepere. Unde *partitia fata* dixit Ammianus Marcellinus. Astrologi ad æthera & siderum posituram Parcas, ut & Fortunam, referunt. Philosophi plerique ad Lunarem potestatem. Sic enim illi existimabant, prout Luna blandè aut torvè aspexerit, ita homines celeriter aut tardè nasci & denasci, ingeniumque sortiri, aut mores, & pro iis fortunas. At Christiani pro Parcarum tabulis, & Gentium fato divinam agnoscunt providentiam, qua res à se creatas ita moderatur Deus, ut sine ejus voluntate & consilio, nihil boni malive, hoc est, adversi contingat homini in hoc mundo, casum omnem & fortunam longissimè à supremo Numine removentes. *Μοίρας θ'.*] Sup. ἔτικεν, quod præcessit. *Ἥτις.*] *Αἵς. Πόρε.*] *Ἔπορε.*

905. *Αἵ τε.*] *Τε* redundat.

907. *Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη.*] Gratiarum porrò recensetur genealogia, quas ex Iove & Eurynome filia Oceani prognatas esse tradit Gentium vates. Onomacritus in hymnis non Eurynomes, sed Eunomiæ & Iovis filias esse ait. Alii Veneris & Liberi. Quibus & templum exstruxit Eteocles, divinumque cultum exhibuit, teste Pausania in Bæoticis. Nonnulli duas tantum statuerunt Gratias. noster hic tres, ut & reliqui poëtæ, tam Græci quam Latini. Dicuntur Iovis & Eurynomes filiæ, quia fertilitas agrorum frugumque abundantia, non nisi pacis beneficio provenit. Hinc & Diva illa nomen accepit à latè pascendo. nam *Οὐρὺ*, *latè*, & *νομὴ pascuum*. Alii Eurynomen legis constitutionem interpretantur, ex *Οὐρὺ*, & *νόμος*, id est, *lex*. Ubi enim leges & æquitas dominantur, cessatque vis & latrocinia & direptiones alienarum rerum, ibi rident agri, lætantur cives, florent vici & oppida, frequentantur Deorum templa, rebusque omnibus ornamentum accedit & incrementum. Hoc tamen munus non solius est Eurynomes, vel Eunomiæ, sed præcipuè Iovis. Nam humanæ facultates nullæ sufficiunt

ad Gratiarum procreationem, cum ad hoc divina opus sit clementia, & aëris temperie optimè affecti, quæ Iovis nomine designatur. Unde & Antimachus poëta Gratias Solis & Ægles filias indigetavit, cum nihil sine divina bonitate, solisque calore nasci posse crediderit. Peperisse autem fingitur Eurynome tres sorores, nempe Aglaiam, Euphrosynen & Thaliam, quia triplex est utilitas agriculturæ, è cultu agrorum, arborum, & animalium. Aglaia à splendore nomen adepta est. Euphrosyne lætitia est, qua ex agrorum cultu & ubertate Dominum afficit. Thalia ἀπὸ τ῀ θάλλειν dicta, quod est *pullulare*, *florere*. nihil enim aliud est, quam amæna arborum pullulatio. Qui moraliter fabulam considerant, Gratias ut beneficiorum Deas crediderunt ὅτι τ῀ ἐπιμένειν, quoniam sine agrorum fertilitate nemo dives, nemo munificus esse possit: quæ propterea nudæ pinguntur & virgines sibi connexæ, quod de dandis & accipiendis mutuò beneficiis interpretatur Seneca in libro de Benef. cap. 3. unde & Eurynomen sic vocatam putat à larga distributione, quia latè patentis patrimonii sit, beneficia dividere, ab εὐρὺ & τὸ νέμειν, quod est *distribuere*. Οἱ.] Διὶ, Jovi. Χάριτες.] Sic dicuntur ἀπὸ τ῀ χαρᾶς, *à lætitia*. Καλλιπάρῃοι.] Æol. καλλιπαρείους, *roseas genas habentes*, hoc est, *formosas*, per synecd. poëtis usitatam. παρειὰ, *genam* significat.

908. Κύρη.] Θυγάτηρ. Πολυήρατον εἶδος.] Μορφὴν ἀπὸ πολλῶν ἐραστῶν ἐρασθεῖσαν.

909. Ἀγλαΐῃ.] Sunt qui habent Ἀγλαΐῃσι, Ionica dialysi. Θαλίην.] Θαλία Gratiarum una: at Θάλειαι Musarum.

910. Τῶν.] Pro ὧν. Ἀπὸ βλεφάρων.] Ὀφθαλμῶν, ex aspectu enim nascitur amor. βλέφαρον propriè *palpebra*. Ἔρος.] Ἔρως. Εἶσιν.] Pro εἴσῃ, per Enallagen temporis. εἶσω pro λείβω, *libo*, *fundo* per aphæresin, quod Æolicæ linguæ proprium esse volunt. Δερκομένων.] Δερκομένων.

911. Λυσιμελὴς.] Epitheton amoris, quod *membra solvit* vel *enervat*. Tribuitur etiam somno ab Hesiodo. Καλόν.] Χαρίεν, ἱλαρόν. Unde τοῖς χαρίεσι κατίδειν jubentur, qui tristes & solliciti sunt. Ὑπ' ὀφρύσι.] Superciliorum contractione, vel elatione mentis nostræ Ἄγθεσιν indicamus. Δερκιόων.] Pro δερκιῶν, quod poëticum, pro δέρκῃ.

912. Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος.] Proserpinæ ex Jove & Cerere natales refert. Historicam Plutonis & Cereris genealogiam supra tradidit, quam Cereris & Jovis filiam esse dixit, quæ ob corporis

poris formam à Plutone rapta postmodum uxor ejus facta est & inferorum regina. Locum non expressit auctor noster. Bacchilides in Creta raptam ait. Phænodemus ex Attica regione. Cicero & plerique poëtæ Siciliam statuunt propter fertilitatem & amœnitatem loci, qui & Physicè fabulam interpretatur in l. 2. de natura Deorum, itemque in actione sexta in Verrem: Ceres igitur terra est, quatenus frugifera, cum hac coit Jupiter, cum sol sive æther, cui præest, se terræ miscet, eamque calore suo & imbribus fœcundam reddit. De quo sic Virgil. 2. Georg.

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther
Conjugis in gremium lætæ descendit.

Cereris filia nominatur Proserpina, quod semina quæ jaciuntur in terram, è præteritis frugibus sunt exempta. Jovis item gnata fingitur, quod sine calore cælesti & pluviis nihil producat Terra. A Plutone verò rapitur, quando frugum semen in terram conjicitur, sulcisque injectis quasi sublatum obtegitur. Jupiter tamen, ut Cereris quærentis dolorem mitigaret, statuisse fertur, ut alternè sex menses apud maritum, totidemque cum matre degeret Proserpina: quæ de seminis item virtute exponunt mythologi. Semen quippe sex menses latet sub terra, dum Sol versatur in signis Australibus: idem emergit tandem & ad maturitatem perducitur, quando ad Borealia signa redierit paulatim. At Bacon, Chymicè Proserpinæ nomine spiritum denotari vult à superiore globo divulsum, subque terra per Plutonem repræsentatâ, clausum. Hic raptus à terra fingitur, quia minimè cohibetur, ubi tempus & moram habet ad evolandum, sed subita distractione compingitur & figitur. Quæ consideratio etiam Naturæ est, vimque illam & copiam spectat in subterraneis divitem & frugiferam, ex qua hæc omnia pullulant, & in quam rursus solvuntur, & redeunt. vide libellum supra dictum cap. 29. ubi fusius hanc fabulam exponit. *Αὐτὰρ ὅ.*] Οὗτος δέ. Iupiter. *Πολυφόρβης.*] *Παρὰ τὸ πολλὰς φέρβειν, ἤτοι τρέφειν. Ἐς λέχος ἦλθεν.*] Συνουσίαζε.

913. *Ἀδελφεόν.*] Καλεῖ. Est fere epitheton Iunonis apud Homer. de quo supra. *Ἀϊδωνῆος.*] Poëticè Ἅιδης, *Pluto.*

914. *Ἥρπαξεν.*] De raptu Proserpinæ legesis elegantissimum poëma Claudiani. *Ἧς ἄνευθε μητέρος.*] Absente matre, dum flores legeret in Emensium nemore, ut fabulantur poëtæ. *Ἔδωκε.*] Pro *ἀπέδωκε, reddidit* eam matri: vel Plutoni uxorem *habendam dedit* Iupiter.

915. *Μνημοσύνης.*] Musæ Iovis & Mnemosynes filiæ, quas novem fuisse tradit Hesiodus. unde & *Novensiles* Camænæ Veteribus dictæ, quibus hymnum scripsit Onomacritus cum suffitu thuris. Conviviorum, & omnis lætitiæ præsides facit poëta. Hinc apud nonnullas Græciæ civitates, præsertim Lacedæmonios obtinuit, ne ad epulas convivæ invitarentur plures, quam novem, in gratiam novem Musarum. Carminum quoque & Musicæ inventrices sunt habitæ, cujus quanta sit vis in animis hominum, ostendit Lucianus in Dialogo de Gymnasiis, & Cicero in lib. 3. de Oratore. Ex Iove natæ finguntur, quia omnis scientia, & optimus animi affectus ad eam imbibendam, non nisi divinitus in nos influit, cum omne bonum datum sit de cælo descendens à patre luminum. Mnemosynes item filiæ dicuntur, quia memoriæ beneficio & acquiruntur scientiæ & conservantur. Nam *μνημοσύνη* idem est quod *μνήμη*. Novem esse perhibentur propter novem earum inventa, quorum singula singulis adscribuntur, de quibus supra dictum, ubi etiam nomina earum, & origines excussæ. Hic mirari libet Gentilium cæcitatemne dicam, an væsaniam, qui non tantum homines, & res animatas, sed & virtutes, artesque ipsas in Deas transformarunt. Quid enim aliud sunt Musæ, quam artium & scientiarum nomina ab hominibus divina benignitate repertarum? quas, cum per se divinæ sint, variisque delectationibus afficiant mortalium animos, è cælestibus sphæris ad nos descendisse sentiebant Pythagoræ sectatores. *Ἐξαῦτις.*] *Πάλιν, ἐκ δευτέρου. Ἐφίσατο.*] *Ἡφίσατο. Καλλιηόμιο.*] *Καλλιηόμου*, id est, *καλῆς*, per synecd.

916. *Χρυσάμπυκες.*] Id est, *τίμιαι*. Sic & Musas insignit Pindarus in Isthm. Od. 2. *ἄμπυξ*, propriè *ornamentum capitis muliebris, seu lorum quo comas cohibebant, λῶρον ἐμπίσθιον τῆς τρίχας.*

917. *Τῆσιν.*] *Ταύταις, ἢ αἷς. Ἄϊδον.*] Pro *ἀοιδάων*, ab *ἄδω, delecto*, quod in imperfecto & Aoristis *placendi* significationem habet. *Θαλίαι.*] *Εὐφροσύναι. Τέρψις ἀοιδῆς.*] Hinc cantus & saltatio *ἀναβήμεθα δαιτὸς* Homero Odyss. 1.

918. *Λητοῖ δ' Ἀπόλλωνα.*] Apollinis & Dianæ natales enarrat poëta, quos è Jove & Latona esse docet: siquidem Latona à Jove compressa uno partu Apollinem & Dianam peperit. Herodotus in Euterpe non Jovis, sed Dionysii & Isidis sobolem fuisse Apollinem & Dianam scribit, nec Latonam matrem, sed nutri-

nutricem duntaxat, cum utrumque à Cerere apud se depositum servarit. Diversitas scriptorum ex eo nata, quod plures fuerint Apollines & Dianæ, quorum omnium res gestæ ad unum Apollinem Latonæ & Jovis filium referri solent. Scholiastes Græcus rationem afferens fabulæ hujus, ideo Latonam matrem Apollinis fingi tradit, quod suavitas Musicæ, cujus inventor Apollo, malorum omnium oblivionem inducit, quæ sunt in hac miserrima & molestiarum plenissima vita. Hinc & Latone nomen ἀπὸ τῆς λήθης, *ab oblivione*, ὅτι ὁ μουσικὸς ἐπιλανθάνεται τῶν ἐν βίῳ κακῶν, inquit idem Scholiastes. Nec Apollinem solum peperit, sed & Dianam, quod similiter ad Musicæ virtutes refert Diaconus. Nam ea vis est harmoniæ, ut modo ad lenitatem muliebrem animos mortalium inflectat, modo ad fortitudinem erigat & inflammet, strenuosque faciat. Quod idem ostendit exemplo Timothei Musici quondam præstantissimi. Hic, ut memoriæ proditum est ab Aristoxeno in lib. de Tibicinibus, cum musica instrumenta apud Alexandrum Macedonem pulsaret, ita ejus regis animum inflammavit, ut ad capienda arma è convivio exilierit: deinde cum ab illa tam acri chordarum tractatione ad leniorem modum deveniſſet, iterum accubuit. hinc & diversorum modulorum in bello usus ad incitandos, vel revocandos è prælio milites. Sunt qui fabulam ad venationis studium reducant, ideoque Latonam matrem Dianæ fingi dicant, quod venationis exercitatio plurimum conferat ad deponendas & delendas animi molestias, secundum illud Nasonis:

Vel tu venandi studium cole. sæpe recessit
Turpiter à Phœbi victa sorore Venus.

Quod de amantium curis & miseriis, idem & de aliis vitæ humanæ calamitatibus dici potest. Alii rursus, ut Platonici, creationem mundi hoc figmento designari volunt, cujus opifex Jupiter est, materies Latona, *à latendo* sic dicta, quod antequam lux foret, omnia in tenebris delitescerent, donec Deus universi conditor ex informi chao Solem, Lunam, cæteraque elementa in suum digesserit locum, ita ut Sol vi maxima caloris superiorem ætheris nactus sit locum; Luna inferiorem, utpote ex crassiore constantem natura. Nam Apollinem esse Solem: Dianam, Lunam, docet Plato in Cratylo, & Cicero in 3. de natura Deorum. Sed de his abunde in superioribus dictum.

919. Γαιήοχος.] Ἐπιθυμητικόν. Γόνον.] Τέκνα. Περὶ παίδων.]

Υπὲρ πάντας. Οὐρανιώνων.] Θεῶν. Malè in aliis legitur πάντας retracto accentu.

921. Λοιπὸν Ἥβην δ'.] Heben, Martem & Lucinam Jovis item & Junonis progeniem esse tradit. Juno nihil aliud est Physicis, quam æther sive natura Jovi subdita, quæ pro multiplici Jovis significatione variat. Interdum Jupiter est æther sive cælum: atque ita Juno sit aër. Interdum Jupiter est cælum cum aëre superiori, quo pacto Juno est aër inferior cum terra. Hæc Jovis uxor dicta est, quia cælum influxu & calore suo in terram agit, neque terra sine cæli agitatione quicquam producere possit, quod ex Homericis patet versibus Iliad. lib. ξ.

Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἠυγενείην.
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην.
Sic ait, uxorem amplexus Saturnius hinc est.
Sub quibus alma parit tellus cum gramine flores.

Dein Juno Heben peperit, quæ filia ejus dicitur, ut docet Cicero in lib. 1. Tuscul. quæstionum, quoniam è feliciſſima aëris temperie, quæ Junonis nomine intelligitur, omnia herbarum arborumque genera pullulant & pubescunt. ἥβη enim *pubertas*. Hæc sine Jove nasci haud potuit, cum nulla sit aëris temperies, quam non afficiat ætheris calor ex motu, cum omnis corporum inferiorum actio ex agitatione superiorum proveniat. Qui enim potest aër aliquid ad ortum evocare, nisi solis ætherisque regionis calore concitatus? Martis soror quoque vocatur Hebe, quoniam ubertas rerum omnium & fertilitas agrorum ex ejusdem aëris temperamento oritur, ex quo etiam bella & illorum omnium devastationes: Mars præterea bonitate regionum alitur, cum nemo prope de sterili & inope regione contendat: vel ut aliis placet, quia affectus quodammodo aër divinitus bellorum & discordiæ semina imprimit animis mortalium. Lucina indidem Jovis & Junonis filia nominatur, quæ Græcis Εἰλείθυια, quod præsto sit parturientibus. A Luna enim humores augeri notum est, quod cum fiat per aëra, quem modo Iunonem, modo Iovem appellabant Veteres, jure Lucina sive vis illa, quæ agit in inferiora corpora, Iovis & Iunonis filia dicta est. Plutarchus Sympos. 3. Probl. 1. de Luna loquens. *Nam cum orbe*, inquit, *fulget dimidio ad partum conducit, quia laxando humores dolorem parientibus mitiget.* Atque addit, hinc eam Λοχείαν & Εἰλείθυιαν nuncupari. Lucina à Latinis vocatur, quod per noctem luceat: vel quia in lucem venire faciat ex utero

utero fætum. Sed pluria hac de re in ſuperioribus notata. *Λοιδοβίτιν.*] *Ἐχάτιν. Θαλερὴν.*] *Iuvenculam adhuc & ætate florentem. Ποινοτόν.*] *Ἠγάγετο.* Supra dixit, *ἴδετο. Ἀγλὴν.*] *Γυναῖκα.*

922. *Ἄρηα.*] Hinc inepti ſunt, qui Martem ſine patre natum volunt. *Εἰλείθυιαν.*] Sic dicitur Græculis *ὠδὶς τὸ ἱλάσθειν εἰς τὰς πολίσους.* At Clariſſ. Seldenus deducit ab Arabico *Lilith*, vel *Alileth*, quomodo Aſianis vocabatur, quæ Europæis *Ilethyia*, Deaque erat puerperis timenda, ideoque ſupplicationibus placanda. Vide Syntagma ejus cap. 2. de Dîs Syris.

924. *Αὐτὰρ ὅ γε.*] Sequitur Minervæ generatio, quam è Iovis capite natam eſſe dicit, eamque epithetis aliquot exornat ab ejus natura & officio petitis. Hujus Deæ nativitatem ſupra quoque tradit auctor. Ægyptii, à quibus Minervæ cultus in Græciam defluxit, *φυσικῶς* hanc fabulam interpretantur, & per Minervam aërem intellexerunt, quam Iovis filiam & ſemper virginem fuiſſe tradiderunt, eo quod aër natura corruptioni obnoxius non ſit, & ſummum univerſi mundi locum obtineat, unde è capite Iovis nata fingitur. Sapientiæ item Dea habita, quoniam res divina & Dei munus eſt ſapientia, tum memoriæ & ſapientiæ ſedes eſt caput, in quo divinum & incredibile Dei & naturæ opificium conſpicitur. Belli eadem præſes credita, quoniam in bellis gerendis præcipuè neceſſaria eſt ſapientia. Unde non Achillem, vel Ajacem *πολίπορθον* dixit Homerus, ſed Ulyſſem, ob vim prudentiæ. *Αὐτὰρ.*] *Ζῆνα Ἐκ κεφαλῆς.*] Scil. *ἐγείνατο*, quod anteceſſit. *Τελεσφόρον.*] *Τὴν Ἀθηναῖαν.*

925. *Ἐγερεκύδοιμον.*] Sic vocatur à tumultibus bellicis, quos excitare dicitur. *κυδοιμὸς*, *tumultus*: *ἐγείρω*, *excito*. *Ἀγήρατον.*] *Διὰ τὸ ἀεὶ λαὸς, καὶ διεξάγει τὰ πολέμια. Ἀτρυτώνην.*] Quaſi *ἄτρυτον ἐν μάχῃ*, quod *indefatigabilis ſit in bello*, ut exponit Heſychius, apud quem corruptè legitur *ἄτρωτον*.

926. *Πότνιαν.*] *Αἰδοίαν. Ἄδην.*] *Ἀρίσκηλα. Κίλαδόν.*] *Βοήν.* Clamores intelligit militum in bello.

927. *Ἥρη δ' Ἥφαιστον.*] Vulcani nativitas refertur. Hunc à ſola Iunone progenitum volunt nonnulli, & quidem ſubventaneo conceptu, ut de equabus refert Virgilius 3. Georg. quæ ſine maribus concipere dicuntur. At Homerus, quique eum ſequitur Heſiodus, & alii, è Iove ac Iunone Vulcanum eſſe natum aſſerunt. Nam Iuno, quæ phyſicè aër eſt, ſi conſiſtere poſ-

poſſit & à nullo vi externa calefiat, nullum Vulcanum, vel Martem, vel Heben ex ſe genuerit: quia calor artifex eſt, mariſque locum obtinet in rerum naturalium generatione. Neque mirum eſt, ſi, cum elementa & ſidera pro Diis culta ſint, hic quoque tanquam Deus fuerit exceptus, quippe cum idem Sol, Luna, æther, aſtra, igniſque putaretur. Si hiſtoricis fidem habemus, ſecundum Sacerdotes Ægyptios primum in Ægypto regnâſſe Vulcanum ajunt, eique divinos poſt mortem honores attributos propter ignem inventum, ſed ut rectè notat Cl. Voſſius, longè antiquius Ægyptio illo rege eſt ignis inventum: Deinde nec Vulcanus tam in Deos relatus eſt ob repertum ignis, quam ob ignis in arte fabrili uſum, adeo ut eorum libens ſubſcribam ſententiæ, qui Vulcanum antiquiſſimum non alium fuiſſe putant, quam Tubalcain Lamechi filium, prout Moſes tradit Geneſ. 4. verſ. 22. quod & ipſum nomen Vulcani indicare videtur. Sed de his ſupra dictum in principio hujus libri. Κλυτὸν.] Ob varia & inclyta opera, quæ fiunt per ignem.

928. Ζαμφὶν ἰζε.] Ἐ'ζαμφὶν ἰζε. ζαμφίω, *vires intendo, iraſcor*, ex ζα pro λίαν, & μένος, *robur, animus, ira.* Sunt qui verſus poſteriores tranſponunt, ut ſecundo tertium præmittant ablata parentheſios nota.

929. Ἐκ πάντων.] *Præ omnibus.* ἐκ poſitum vice πρὸ. Κυναμυίων.] Κυνομυιῶν.

930. Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης.] Tritonis generatio, quem Neptuni & Amphitrites filium eſſe tradit. Oceani ac Neptuni buccinator & tubicen vocatur à poëtis, de quo etiam Ovidius lib. 1. mirandi operis. Ejus formam deſcribit Apollonius lib. 4. Argonaut. & Virgilius lib. 10. Æneidos. Superiore enim parte corporis hominem referebat: inferiore in caudam deſinebat Delphini. Humanam quoque vocem habuiſſe teſtatur Pauſanias in Arcadic. qui memoriæ prodit Tritonem quendam ſolitum fuiſſe apud Tanagræos quæcunque pecora ad mare agerentur, adoriri, quinetiam leviora navigia invadere. Scribit item Plinius lib. 9. cap. 5. Tiberio principi nunciatum fuiſſe ab Olyſſiponenſium Legatis ob id miſſis, viſum auditumque in quodam ſpecu concha canentem Tritonem ea qua naſcitur forma. Petrus Gilius in additamentis Æliani, de Tritone loquens: *Cum degerem*, inquit, *in Græcia, in Albaniæ provincia ad fontem prope maris littus ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cum Tri-*

ton

ten cerneret in littore maris latitans, ſenſim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat & violabat: qui tandem comprehenſus & in carcerem truſus mœrore confectus obiit. Neptuni & Amphitrites filius dicitur Triton, quia monſtrum marinum creditur. Aqua vero omnium elementorum maximè ad varia monſtrorum genera procreanda fertilis eſt. Deinde cum ignota & rarius viſa in admirationem facilè rapiant imperitam plebeculam, hinc divinum quippiam eſſe, & ut timentium animi ad ſuperſtitionem ſunt proclives, pro numine habuerunt, in cujus poteſtate eſſent navigantes. Cui ſi accedat precantis alicujus liberatio & præconium, nihil deſideratur ultra ad tanti monſtri ἀποθέωσιν. Hinc illud Peligni vatis:

Cæruleos habet unda Deos, Tritona canorum,
Proteaque ambiguum, balænarumque prementem
Ægæona ſuis immania terga lacertis.

Ἀμφιτρίτης.] Nerei & Doridis filia, de qua in ſuperioribus. Ἐννοσίδαιος.] Ποσειδῶν.

931. Εὐρυβίης.] Tritonis hic adjectum ob vim maris longè lateque diffuſam.

932. Πόντῳ.] Τῷ βαθεῖ. Πολλὴ ἀνακτι.] Neptuno maris præfecto.

933. Χρυσῆν.] Τίμιον. Δῶ.] Pro δῶμα per apocopen. Δεινὸς θεός.] Appoſitivè. Αὐτὰρ Ἄρηϊ.] Veneris cum Marte concubitus recenſetur, ex quo nati Terror & Metus, quod eorum cauſſa ſit bellum. Venus cum Marte rem habuiſſe fingitur, vel quod naturali quadam inclinatione ad adulteria propenſi ſint illi, in quorum nativitate exiſtat Venus cum Marte conjuncta, quomodo fabulam aſtrologicè refert Plutarchus in libello de audienda poëtica: vel moraliter, quod qui militiam ſequuntur, fere adulteri & ſcortatores eſſe ſoleant, non diſſimiles Marti ſuo, qui nullam legitimam uxorem habuiſſe dicitur, ſed multas pellices, ex quibus prolem ſuſcepit. Sunt qui figmentum eo vertunt, quod per Martem ſignificetur ignea vis: per Venerem humor temperatus, ex quibus duobus perficitur generatio. Docetur item, quanta ſit amoris potentia, ut etiam ferociſſima quæque pectora domet, Martemque ipſum armis ſpoliet. Porro Terrorem & Metum ex Venere ſuſcepit Mars, qui effectus ſunt belli, Martiſque filii, quemadmodum & Homerus fabulatur, Iliad. lib. 15. qui Δείμου & Φόβου, Martis equos appellat, currumque ejus trahere fingit, cujus auriga ſit Bellona.

na. Hi Martem assiduè sequuntur. In Deos relati sunt ab Hostilio rege ut testatur Livius, quod commisso inter Romanos & Vejentes prælio nunciatum esset regi Albanos descisscere, pallereque & pavere Romanos, quibus ut placatos redderet, templum erexit, & sacra fecit. Vide Patavinum scriptorem lib. 1. Harmoniam quoque ex eodem Martis & Veneris concubitu natam fuisse ait poëta. Hæc cum adoleviſſet, Cadmo Thebanorum regi à Jove in matrimonium data. Veneris & Martis filia fuisse proditur, quoniam moraliter loquendo collapsas urbium partes & divisas per Martem, coaptant iterum pulchreque disponunt cives, qui in iis habitare desiderant: unde laudatur illud Justiniani dictum: Καλὸν τὴ σύμφωνον τῶν τ' ἀρχόντων, καὶ τ' ἀρχομένων ἁρμονία: qua soluta sequitur ἀταξία, & perturbatio omnium reip. ordinum. Alii vim Musices eo nomine designari putant, quæ non solum erigit animos jacentes, & calamitatum miseriarumque humanarum cumulis oppressos suavitate quadam perfundit, sed etiam ad bellum viriles animos inflammat. Ἄρηϊ.] Pro Ἄρει, Ion.

934. Γινοθῶρα.] Martis epitheton *à perforandis clypeis*. Γινὸς enim *pellis*, item *clypeus*. τορέω, *perforo*. Φόβον καὶ Δεῖμον.] Hæc duo distinguit Scholiastes. Φόβον vocat *fugam*, à φέβω, τὸ διώκω, *persequor*: at Δεῖμον, *metum ex ignavia ortum*.

935. Κλονίοις.] Ταραγμοῖς. Φάλαγγας.] Τὰς τῶν πολεμίων τάξεις.

936. Κρυόεις.] Ab effectu. Πολιπόρθου.] Martis adjunctum, quod & Ulyssi tribuit Homerus.

937. Ἁρμονίην.] Sunt qui *Hermionen* vocent. Κάδμου.] Agenoris hic filius ex Phænicia, qui ad quærendam Europam missus, cùm eam non inveniret, in Bæotiam deflexit, ibique Thebas condidit, cumque Harmoniam Veneris filiam duxisset uxorem, Semelen & sorores ejus genuit.

938. Διὸς.] Mercurii natalem enarrat, quem Jovis & Majæ Atlantis filium esse tradit. Plures fuere Mercurii. Cicero in lib. 3. de natura Deorum quinque nominat: tres Trismegistus. At ex Græcorum Mercuriis non alius celebratior, quam *Atlantis magni Pleïonesque nepos*. Huic enim cæterorum omnium res gestæ & inventa transscribuntur. De eo sic Virgil. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maja
Cyllenes gelido conceptum culmine fudit.

Huic autem Deo legationes & fœdera tribuerunt veteres: tum mer-

mercaturam, tum palæstram & lyram, ut scribit Diodorus in quinto historiar. suarum. Idem & litteras inveniisse, multaque vitæ commoda excogitasse dicitur, quare Jovis & Majæ, cælestis benignitatis filius creditus est, & Deus habitus. Nam prisci Sapientes cum homines ad studium sapientiæ adhortarentur, ista de Mercurio finxisse tradunt. Hinc ut eloquentiæ & orationis quanta vis esset, ostenderent, dixere iidem, Mercurium esse nuncium Deorum & hominum. Per orationem enim voluntas Deorum, & sententia divinarum legum & tecta animorum nostrorum consilia, quæ non nisi auctore Deo proveniunt, explicantur. Unde & λόγιος dictus, eique linguam consecrarunt Veteres. In quem & hymnum scripsit Horatius lib. 1. Carm. Od. 10. ubi vide, si placet, quæ ad eum locum notavit doctissimus Lambinus. Ζηνί.] Δίι. Ἀτλαντίς.] Atlantis filia. Hinc & *Atlantis nepos* ab Horatio vocatur Mercurius in hymno. Μαίη.] Pro *Maiæ* nomen proprium matris Mercurii: circumflexè appellativum est, *nutrix*, *obstetrix*. Κυδίμοιο.] Ἐνδόξου. Nonnulli habent φαιδίμου.

939. Κήρυκ' ἀθανάτων.] Hinc Lystrenses Paulo, ut Mercurio divinos honores exhibere voluerunt, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ἡγεμὼν τοῦ λόγου, *quod ipse dux esset sermonis*, ut legere est Act. 14. cap. Ἱερὸν λίχου εἰσαναβᾶσα.] Συμπλοκήν.

940. Καδμείη.] Bacchi generatio ex Jove & Semele Cadmi filia. Ægyptii Bacchum Osirim appellavere, qui cum sationem frumenti, & cultum vitium ipsos docuisset, aliaque humano generi utilia excogitasset, pro numine habitus est, nec Semeles tantum, sed & Cereris vel Proserpinæ filius creditus. Græci, ut omnes pæne Deos ad suam gentem revocant, Thebanum esse finxerunt, Penthei, Actæonis, Learchique infelicissimorum hominum affinem, ut ait Lucianus in concilio Deorum, qui ex eo probat, mortalem illum fuisse, sed ob virtutis præstantiam, ut Plutarchus ait, patiendi facultatem deposuisse & immortalem esse factum. Antiquissimus vero Bacchus fuit Noë, qui primus vites plantavit, vinique conficiendi docuit rationem, uti legere est Genes. 9. vers. 20. Iovis autem filius esse dicitur Bacchus, quod singulare Dei beneficium sit vini repertum. Semelen pro matre habuit, quod Physicè exponitur de terra, è cujus humore & pinguedine vitis redditur fœcunda. Ut autem crescant uvæ & percoquantur, aërio & suavi calore fovendæ sunt. Talis est Iovis calor: ac res ostendit,

dit, quando temperatus & ſuavis calor, poſtquam ex vitibus gemmæ exortæ ſunt, acceſſit, melius coqui uvas; & vina gigni præſtantiora. Cumque ex matre Iovis fulmine combuſta natus fingitur Bacchus, calorem & fervorem vini indicare volunt poetæ, cujus natura talis eſt, ut vim obtineat igni parem. Immortales facti ſunt Bacchus & Semele, quòd naturaliter vitis ſemel inventa, & plantata ſemper vinum de ſe procreet, neque deſtituatur unquam terra tam utili & divino munere: vel hiſtoricè in Deos relati ambo ob beneficiorum ſuorum memoriam. Plura de Baccho alibi dicta. Καδμεῖα.] Καάδμου πόλιν vocat Euripides in Bacchis. Οἱ.] Αὐτὸ, Iovi. Σεμέλη.] Sic eam dici putat Scholiaſtes, ὡδὶ τὸ σείειν τὰ μέλη, ob vini naturam, quod *membra concutit*.

941. Διώνυσον.] Quaſi Διὸς υἱὸν, per excellentiam, ut Latinis *Liber*, quod *filius ſit Iovis*, cujus plurale nunc tantum uſurpatur. Πολυγηθέα.] Quaſi πολλὰς γηθεῖν ποιοῦσα, id eſt, χαίρειν. Sic Maro: *Adſis letitiæ Bacchus dator.* 10. Æneid.

943. Ἀλκμήνη δ'.] Hercules Jovis & Alcmenæ filius, qui & plures fuere, ut teſtatur Cicero in tertio de natura Deorum. Celebratiſſimus verò omnium fuit Thebanus ex Jove & Alcmena natus. Hic cum omnia animi ſui viribus inferiora duceret, habitus eſt Jovis filius. Nam Veteres clarorum virorum origines propter virtutis excellentiam referebant ad Deos. Neque enim humanum ipſis videbatur, ſed divinum, ſubire pericula pro ſalute Reip. adverſis rebus non terreri, non conſternari, ſicut Hercules in pacando orbe fecit. Nomen Herculis ei datum, quaſi τὸ Ἥρας κλέος, quod *gloria & decus eſſet Iunonis*, cujus odiis impulſus tot labores ſubire, totque cum monſtris congredi debuerit, in quibus tamen omnibus divino fretus auxilio victor extitit glorioſus, adeò ut Iuno prius jubendo, quam hic laborando defatigaretur. Phyſiologi nomen illud interpretantur de Sole, qui Iunonis, hoc eſt, aëris eſt decus & gloria. Duodecim ejus labores, ſunt duodecim ſigna Zodiaci, quæ quotannis permeat Sol, quem in quarta Sphæra commorari invenit Alcmena, id eſt, mens robuſta. Symbolicè etiam proponitur Hercules velut exemplum prudentiæ & fortitudinis. Per monſtra quæ domuiſſe fertur, ſignantur monſtra vitiorum, ut luxuria, ambitio, avaritia, ſegnities & alia. Quare & ſolus ex Argonautis ſe continuiſſe dicitur in nave, nec exiſſe ad Hypſipylen, quia ſapiens non vincitur libidinum illecebris.

illecebris. Plura de Hercule in ſuperioribus notata, quæ vide Lector. Ἀλκμήνη.] Amphitryonis uxor, cujus amore captus Jupiter ſumpta Amphitryonis forma cum ea concubuit: ex quo concubitu natus eſt Hercules. Βίλον Ἡρακληείλιον.] Pro *Hercule forti.* Sic Orpheus:

Πρῶτα μὲ εἶδε βίλον Ἡρακλῆος θείοιο,
Ὃν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα.

944. Νεφεληγερέτας.] Æol. νεφεληγέρτης.

945. Ἀγλαΐην δ'.] Vulcani matrimonium refert poëta, qui Aglaiam duxit uxorem è tribus Gratiis natu minimam & ætate florentem. Communis tamen poëtarum opinio eſt, quod Venerem è Lemno duxerit. Quare Virgilius eam uxorem Vulcani nominat in octavo Æneid. Dicitur Vulcanus Aglaiam ſive Venerem habuiſſe uxorem ob phyſicas rationes, quia è calore & humore univerſa rerum humanarum generatio perficitur, quorum omnium ſemper intelligenda eſt ſymmetria, ſive debita proportio. Nihil enim aliud eſt Aglaia, quam ſplendor & ubertas rerum, quæ calorem ipſum conſequitur, ut etiam nomen ipſum indicare videtur. Scholiaſtes ad hunc locum: *Vulcanus*, inquit, *Aglaiam duxit uxorem, Gratiarum natu minimam, quod varia & ſplendida opera fiant per ignem, ut fabrorum æratiorum oſtendunt machinæ, & aurificum inventa.* Ἀγλαΐην.] Ion. q. d. *ſplendidam.* αἴγλη, *ſplendor.* Ἀγαλυτός.] Quaſi ἄγαν λυτός. Κλυτοπίχην Homero, ὡς ὁ ἀεὶ πλὴν χαλκοδίνην ἐνδοξότατος, inquit Euſtathius. Ἀμφιγυήεις.] Ἐκ τοῦ πέρωθεν χωλός, quod ad ignis noſtri motum & imperfectionem refert Auguſtin. lib. 10. cap. 9. contra Fauſtum.

946. Ὁππολόθιτον.] Νεοθίτην. Θαλερήν.] Talis debet eſſe beneficiorum relatio, recens ſemper & prompta. Ποιήσατ' ἄκοιτιν.] Ἐγάμησε.

947. Χρυσοκόμης.] Bacchus Ariadnen Minois Cretenſium regis ex Paſiphaë filiam uxorem duxiſſe traditur. Cum enim hæc apud Naxum inſulam à perfido Theſeo relicta eſſet, Libero patri nupſit, à quo donata eſt corona ſeptem ſtellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Ad naturam referunt phyſiologi; nam Ariadne Baccho nupta fingitur, quod vinum liberalius hauſtum bibenti noxas parere ſoleat, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγειν, ut ait Iſaacius. Flava dicitur, ob comam, quæ flavo colore tincta: circa enim corporis cultum ſtudioſior fuiſſe creditur Ariadne, qua tamen pulchritudine virginitatis jacturam

passa est, & à Diana sagittis confossa. Fabularum interpretes Bacchi nomine ebrietatem repræsentant, quæ in homines etiam præclarè meritos incidere potest, nec varia duntaxat vitiorum monstra producit, sed & imprimis fœminarum stupris & libidinibus accenditur. unde & muliercularum furentium & protervientium impudico satellitio gavisus dicitur. At illustris Bacon sub Bacchi persona in genere naturam cupiditatis sive affectus & perturbationis describit: cui Deo vitis inventio tribuitur, quod affectus omnis sagax sit & ingeniosus ad investigandum fomites suos: nihil autem ad perturbationes in homine excitandas inflammandasque potentius vino, quod communis instar fomitis. In Ariadnen à Theseo desertam amores suos effudisse dicitur Bacchus, quod certissimum sit affectum id petere, & ambire, quod experientia repudiavit. Norunt enim omnes, qui affectibus suis servientes & indulgentes pretium potiundi in immensum augent, sive honores appetant, sive fortunas, sive amores, sive gloriam, sive scientiam, sive alia quæcunque, se res relictas petere & à compluribus per omnia ferè secula post experimentum dimissas, & fastiditas. Χρυσοκόμης.] Solis epitheton, hic Bacchi, qui pro Sole etiam cultus. hinc & *juvenis* fingitur & *intonsus*, ut Phœbus. Ξανθήν.] Ξανθότριχα, *ob flavos crines*. hinc Ξανθὸς Μενέλαος apud Homerum.

948. Μίνως.] Fuit Minos Jovis ex Europa filius, Cretensium rex, qui quod legum esset observantissimus, inferorum judex post mortem creatus fingitur, de quo Homer. Odyss. 19. Hujus autem filia Ariadne.

949. Τήν.] Ταύτην. Θῆκε.] Ἔθηκε. Ἀγήρω.] Ἀπαθανάτην, ejus indicat. Refert tamen Pausanias in Corinth. Ariadnam obiisse, & à Baccho sepultam esse in Creta prope templum ipsi Deo dicatum.

950. Ἡρακλῆι δ'.] Herculis cum Hebe connubium, ejusdemque ἀποθέωσις describitur his versibus. Quæ de Hercule à diversis memorantur auctoribus, uni Thebano ex Jove & Alcmena nato, tribui solent. Hic igitur Hercules ob eximiam virtutem & animi constantiam in monstris debellandis dictus est Jovis filius, quia fortitudo illa & invicta animi patientia, quæ per Herculem repræsentatur, Jovis, hoc est, divinæ bonitatis donum est, qua instructus heros ille gloriam sibi peperit immortalem apud universos homines, cælique se indigetem reddidit.

didit. Alcmena quoque natus fertur, quo nomine præter probitatem, singularis animi vis significatur, quæ summa fuit in Hercule. nam Ἀλκμήνλω, quasi ἀλκὴν & μβύς, hoc est, animi strenuitatem constantiamque denotat, qua virtute vitia omnia & libidinum illecebras superavit. Physicè hanc rem considerando, ut Gentium Theologi solent, per Herculem signatur Sol, quo nihil potentius in rebus creatis. Hic propter imagines Zodiaci, sive duodecim signa cælestia, quæ quotannis percurrit, duodecim labores absolvisse dicitur. Cum vero Sol omnia accedens per signiferum ad ortum excitet, ac pubescere faciat, idcirco Heben illi uxorem à Junone, hoc est, ab aëris temperamento datam fuisse tradunt. Et quia idem Sol in eodem semper persistit vigore, ac quotannis, ubi orbitam absolvit, quasi novus ad nos revertitur, hinc felix & illæsus seniique expers in cælo habitare dicitur, & beatam agere vitam. Καλλισφύρε.] Καλῆς.

951. Στονόεντας ἀέθλας] Ab effectu.

952. Χρυσοπέδιλε.] Junonis epitheton. de quo supra.

953. Νιφόεντι.] Respicit ad montem Olympi in Thessalia, cujus vertex semper nivosus.

954. Ἀνύσας] Ἐπιτελέσας.

955. Ἀπήμονι θυμῷ.] Ἀβλαβής. Ἀγήρῳ θυμῷ.] Herculis ἀθανασίαν innuit poëta.

956. Ἠελίῳ δ' ἀφνείῳ.] Circes & Æëtæ regis ex Sole & Perseide nativitas refertur. Homerus item lib. 10. Odyss. illam Solis & Persis filiam esse ait: alii alios ipsi tribuunt parentes, de quibus videatur Natalis. Memorant historici Circen veneficia invenisse, & herbas venenatas sublegisse, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, veneno sublato, regnoque per scelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulsa in Italiam profugit. Unde & Circeium promontorium & oppidum, mons in eadem regione. Post mortem ut Dea relligiosissimè culta fuit à Circeiensibus, & Marica dicta teste Lactantio. Hæc Ulyssem vi tempestatis ad se delatum hospitio excepit, sociosque ejus in porcos transmutasse fingitur à poëtis. Ad naturam refertur hæc fabula à quibusdam. Circe enim Solis & Perseidis Oceani filia esse traditur, quia ex humore & calore Solis omnia nascuntur. Est vero Perse seu Perseis Oceani humor, qui vel materiæ, vel fœminæ vicem obtinet: Sol artifex est vel mas, qui auctor est formæ in generatione rerum naturalium. Hanc

crediderunt antiqui homines in diversa animalium genera commutare, quoniam ex unius corruptione nunquam ejusdem formæ aliud nascitur, sed longè ab eo diversum. Ulyssem tamen mutare non potuit, quo animam immortalem designare voluerunt, quæ non ut corpus mutationi aut corruptioni est subjecta. Moralem verò ejusdem fabulæ sensum Erasmus suppeditat, cujus hæc sunt verba: *Quid innuit Circes fabula veneficiis homines vertentis in feras, nisi eos, qui nequaquam ratione ducuntur, id quod hominis est proprium, sed totos se dediderunt turpibus affectibus, jam præter hominis vocabulum nihil hominis habere, sed ad pecudum degenerasse naturam, puta libidine in ursos, somnolentia ignaviaque in sues, ferocia in leones, atque ita de consimilibus? Quid Ulysses, qui solus epoto poculo, virgaque monstrifica percussus, non est mutatus? nisi firmum illum & constantem sapientis habitum, qui nec frangi terroribus, nec ullis affectuum illiciis ab honesto potest abduci.* Hæc ille. Perseis quoque Soli peperisse dicitur Æëten Colchorum regem, ad quem Phryxus Athamantis filius perveniisse & aureum vellus deposuisse fertur, quod cum vigilantissimè servaret, ejus gratia bellum gessit cum Argonautis, de quo postea commodior erit dicendi locus. Physici Æëten Solis filium vocari tradunt, ad rerum æternitatem designandam, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ εἶναι. Licet enim res inter se permutentur, & sibi mutuo succedant: tamen elementa & materia prima, ex quibus componuntur, semper manent. Ἀκάμαντι.] Ob indefatigabilem Solis cursum. Ἄκαμας, ὁ μὴ κοπιῶν. Ὠκεανίνη.] Oceani filia.

957. Περσηΐς.] Nympha, cujus etiam supra meminit Hesiodus, quæ & Πέρση Homero. Κίρκη.] Sic dictam vel ἀπὸ τοῦ κίρνᾶν, *à miscendis poculis venenatis*: vel ut aliis visum, à κίρκος, *quæ est accipitris species*, cui comparatur merito saga illa & meretrix. Αἰήτῃ.] Vide supra.

958. Αἰήτης δ' ἰόος.] Æëtes Colchorum rex, Solis filius uxorem duxit Idyiam Oceani filiam, ex qua suscepit Medeam. Physiologi historiam sive fabulam ad Naturæ opificium referunt, ideoque Medeam Æëtæ Solis & Idyiæ Oceani filiam dici putant, quod Medea consilium sit ἀπὸ τοῦ μήδεσθαι, quod est *deliberare*. Cum enim Sol annua conversione hyemem, vel æstatem adducit, tunc consultare solent homines de iis, quæ vel victum vel amictum spectant vel instrumenta parant ad arationem, aut messem idonea, vel fruges colligunt in horreo, quæque alia

sunt

fiunt providi agricolæ munia, sollicitè curant. Hæc consideratio sive prudentia, quæ singulorum est, effecit, ut Idyia mater sit Medeæ. Nam Εἰδυῖα Græcè *cognoscens*, quia cognitio mater est consilii. Sol autem dictus pater Æetæ, ille Medeæ, quoniam nihil sine divina ope rectè fieri potest, quæ est animæ vis in bonis divinitus impressa. Hujus autem neptis Medea est, quo significatur prudentiam in nobis pro aëris temperie,& pro vi radiorum illius gigni. Nam licet prudentia Dei donum sit, tamen plurimum ad eam confert corporis temperamentum, quod modo ex aëris impressione, mox ex educatione, modo ex cibis, modo ex regionis, quam habitamus; natura incrementum capit. Φαεσιμβρότου.] Epitheton Solis, *quod lucem præbeat mortalibus*, ἀ φάω, τὸ φαίνω, *luceo*, & βροτὸς, *mortalis*. Ἠελίοιο.] Ἥλιος.

959. Κούρῃ.] Θυγατρὶ. Τελήεντ' πόσιος.] Vide supra vers. 242.

960. Γῆμε.] Ἔγημε. Βασιλῆϊ.] Βασιλεῖ. Ἰδυίην.] Nomen proprium nymphæ, quam & supra inter Oceani filias reposuit poëta, quasi εἰδυῖα, ab εἴδω, *scio*, *video*.

961. Ἣ δέ οἱ.] Αὐτῇ ᾗ αὐτοῦ. Alii legendum putant, ἣ δέ τε οἱ, metri caussa, sed ε in particula δὲ sustentatur aspiratione vocis sequentis. Μήδειαν.] De Medea pluribus ἐν τοῖς ἑφεξῆς. Ἐϋστέφανος.] Τὰς πόδας καλλίκομος.

962. Ὑποδμηθεῖσα.] *Subacta*, *compressa*. Χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ.] Vide quæ supra notavimus ad vers. 822.

963. Ὑμεῖς μὲν νῦν.] Nunc per μετιόντασι ad heroum & heroidum genus recensendum pergit poëta, qui partim ex Deabus, partim ex hominibus procreati, Græcis ἡμίθεοι, quibus non tanta erat veneratio, & majestas, quanta Diis cælestibus. At hi cum utriusque naturæ consortes essent, nempe divinæ & humanæ, cælestes animas gerere credebantur, sacrasque mentes, cætera homines erant, quos sub humana effigie in totius mundi commoda natos existimabat antiquitas. Poëta Diis similem prolem vocat. Ex quibus liquet, genitales & animales credidisse Deos suos, nihilque nisi crassum & terrestre quid de iis cogitasse, cum promiscuo hominum concubitu gavisos ait. Quare valere jussis majorum Gentium Diis, ad eos transit Hesiodus, qui ex tali Dearum cum mortalibus contubernio geniti sunt. Quin & is ferè mos erat priscis gentibus heroum natales, qui supra vulgus eminebant, ob singularia merita, ad Deos

Deasve referre, quo principibus suis blandirentur, illustrioresque redderent familias ipsorum: vel aliis etiam de caussis. Χαίρεις.] Ἔρρωσο.

964. Νῆσοι.] Insularum præsides Dii. Metonymicè. Ἤπειροι.] Terrarum numina. Ἁλμυρός.] Maris epitheton à salsedine. ἅλμη, *salsugo*. Πόντος.] Ἡ θάλασσα. Virgilius:

Dii maris, & terræ, tempestatumque potentes.

965. Θεαὶ ὦν.] Θεῶν. Φῦλον.] Τὸ γένος. Ἠδυπάθειαι.] Παρὰ τὸ ἡδέως εἰκεῖν, ἤτοι, ἄδειν.

967. Ὅσαι.] Ὅσοι. Ἐσπυθεῖσαι.] Σωτηθεῖσαι.

968. Ἐπιεικέλαι.] Ὅμοιαι.

969. Δημήτερι μέν.] Plutus, cui divitiarum distribuendarum munus concessit antiquitas, Cerere & Iasio heroë natus dicitur. Non sine ratione physica Cereris filius esse fingitur, quoniam opes, quæ Pluti nomine signantur, è prædiorum proventu & agricolarum diligentia nascuntur. Iasio item patre genitus traditur, quod cum Cerere congrediens, hoc est, terram laborans, inopiæ medeatur hominum. Est enim Iasius, ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, quod est *sanare*, ita ut Ceres sit terra: Iasius agricola, qui terram arat, semenque sulcis committit, ut fruges ferant, ex quibus parantur opes. Et hoc factum in Creta in pingui populo, id est, pingui solo & bene temperato, quale est insulæ illius. Cretam poetica Synecdoche pro quavis posuit terra fæcunda & frugifera. Cum vero tanta hominibus commoda afferant divitiæ, tantamque obtineant vim inter mortales, non mirum si pro Deo habitus sit Plutus, & quidem potentissimo, cum felicem repente & locupletem reddere possit eum, cui obviam fit, cujusque in manus inciderit, quod & pluribus argumentis ostendere contendit Chremylus apud Aristophanem in cognomine fabula, & Lucianus in Timone, quos vise. Δῖα θεάων.] Ἡ θεοειδὴς θεός.

970. Ἰασίῳ.] Iasius Abantis Argivorum regis filius, frater Dardani, à Cerere adamatus, ex quo Plutum genuit, qui pecunias coacervare ac in usus custodire omnium primus docuit, ut testatur Diodorus lib. 6.

971. Νειῷ.] *Novali.* Sic dicitur *ager qui alternis annis non colitur.* Ἐνί.] Ἐν. Τριπόλῳ.] *Qui ter aratro versus est*, vere scil. æstate & circa seminandi tempus, ut docet alibi Hesiodus. τριπόλιον hic est τρίφυλλον. Ἐν πίονι δήμῳ.] Id est, ἐν εὐκάρπῳ χώρᾳ, metonymicè: vel *in pingui populo*, hoc est, opulento ac potente.

972. Εἵσι.]

972. Εἶσι.] Πορεύεται. Εὐρίαι νῶτα θαλάσσης.] Hoc dicit quia non ex sola agricultura, sed & navigationibus diteſcunt homines.

973. Τῷ ὃ τυχόντι.] Τῷ ἀπαντήσαντι. Dativus pro accuſativo poſitus.

974. Ἀφνειόν.] Πλούσιον. Ἔθηκε.] Aoriſtum loco præſentis. Ὤπασεν.] Ὀπαδεῖ. Ὄλβον.] Εὐδαιμονίαν.

975. Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη.] Cadmi & Harmoniæ progenies. Dicitur Cadmus Thebanorum rex uxorem duxiſſe Harmoniam Veneris filiam, ex qua item quatuor ſuſcepit filias, at filium unicum. Nomina filiarum ſunt Ino, Semele, Agaue, & Autonoë: filii, Polydorus. Hæc ſive fabula ſit, ſive hiſtoria, ad naturam referri poteſt. Nam Harmonia Cadmo nupta fertur, quia Muſicus concentus ſive harmonia domat & demulcet agreſtia pectora, homineſque mærore collapſos ad lætitiam & voluptatem excitat, quod & nominibus ipſis Cadmi & filiarum ejus non inſcitè videtur innui. Nam Cadmus, ut Scholiaſtæ ludere placet, ita dictus, quaſi καδίδαμος, *à domando*: Harmonia vero concentus Græcè, quæ Veneris filia ideo fingitur, quod lætitiæ omnis & tripudiorum præſes Venus. Tum Ino, Semele, Agaue & Autonoë quid ſibi volunt aliud, quam repræſentare vim Muſices, quæ dejectos præ triſtitia mortalium animos erigit, corporiſque membra ad choreas & lætitiam commovet, decuſque & facilitatem præbet cæteris artibus, & ſcientiis: tum etiam munificos reddit homines & πολυδώρους. Quotquot enim Muſico concentu capiuntur, eo ipſo excitantur etiam ad liberalitatem, & multa donandum. De Cadmo & Harmonie ſupra quoque dictum.

976. Ἰνώ.] Ab ἶς, ἰνὸς, id eſt, *robore*, q. d. *valida mulier*. Hæc Athamanti Thebanorum regi nupta, navigantibus præeſſe fuit exiſtimata & in Deorum marinorum ordinem relata: *Leucothea* Græcis, *Matuta* Latinis vocatur, quod mane oriretur, quo nomine Aurora deſignatur. Ἀγαυῆς.] A ſplendore. ἀγαυὸς enim λαμπρός. Echioni Thebano nupſiſſe dicitur, ex quo Pentheum ſuſcepit. Καλλιπάρῃον.] Εὐμορφον.

977. Αὐτονόῃ.] Hæc Ariſtæi conjux fuiſſe traditur, quaſi ἡ ἐξ αὐτῆς νοοῦσα. Ἀρισταίῳ.] Penei regis Arcadiæ filius, qui primus apum & mellis uſum lactiſque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olei & alia quamplurima adinveniſſe dicitur teſte Juſtino hiſtoriæ ſuæ lib. 14. cujus item meminit Virgi-

lius 4. Georg. Nomen illi datum Aristæi ab optimarum rerum inventis. Βαθυχαίτης.] Sic dicitur à densa cæsarie, vel promissis capillis. χαίτη, *coma*, *cæsaries*.

978. Πολύδωρον.] Cui à liberalitate nomen inditum: vel quod in nuptiis Cadmi & Harmonies multa dona contulissent Dii. Εὐστεφάνῳ.] Id est, Εὐπλόκῳ, vel *pulchrè mœnibus cincta*, vel *ob frequentes victorias*. Coronari enim solebant οἱ νικηφόροι.

979. Κέρη δ' Ὠκεανοῖο.] Geryonis procreatio, quem ex Chrysaore & Callirhoë Oceani filia satum esse scribit Hesiodus. Historicam ejus ἔκθεσιν supra dedimus. Fuit enim Geryon trium Hispanicarum insularum rex, Balearidum nempe duarum, & Ebusi: quæ res locum fecit poëtarum fabulis, ut τρίσωμον eum sive tricorporem esse fingerent. Alii tamen alias figmenti hujus rationes afferunt, quas alibi retulimus. Eum verò Hercules ut latrones alios jussu Eurysthei Mycenarum regis interfecit, puniceosque ejus boves, quod hospites devorarent, abstulit. Hanc fabulam qui physicè interpretantur, per Geryonem designari ajunt, hyemem sive tempestatem turbidam & sonoram, fulmine & tonitru terribilem, ἀπὸ τοῦ γηρύειν, quod est, *fremere*, *vociferari*: filius dicitur Chrysaoris ob materiem fulminis viscosam, quæ postea ignescit. Callirhoën pro matre habet, Oceani filiam, quod nubes Oceano ortum debeant, queis fulmina constringuntur. Hunc Geryonem dicitur Hercules occidere, quando Sol vi sua attollit & dissipat exhalationes, ex quibus constant nubes, fulmina & tonitrua: vel cum ignea illa vis nube rupta in terras vibratur. Boves tribuuntur Geryoni propter boatus & horrendos fragores tonitruum. Cum verò aliqua bobus illis assignanda esset sedes, data est illa in Occidente, idque in insula; partim quia ex locis humidis proveniunt vapores, materies nubium; partim, quoniam intra nubes fulmina continentur, donec eruperint. Insulæ illi nomen Erythia, quæ insula est Lusitaniæ, Γάδειρα Straboni, Latinis *Gades*, de cujus nominis origine, & incolis vide Plinium lib. 4. cap. 22. & Claudium Salmasium in exercit. Plinianis ad Solinum. Χρυσάορι.] Chrysaor Medusæ filius esse dicitur ex Neptuno, ut tradit Higynus fab. poët. cap. 152. Hesiodus sine patre natum ait, uti & Pegasum ex solo sanguine Medusæ, cui Perseus Iovis & Danaës filius caput abstulit, de quo supra.

981. Καλ-

981. Καλλιρόη.] Καλλιῤῥόη, filia Oceani, quasi καλῶς ῥεῖσα: Κάρλεων.] Legitur & κρίλλεων.

982. Γηρυονῆα.] Trifariam hoc nomen effertur, Γηρυονεύς, Γηρυών, & Γηρυόνης. Notetur & synizesis in ῆα. Τόν.] Οὗν. Κτεῖνε.] Ἔκτεινε.

983. Βοῶν ἴνεκα.] Coalescunt vocalis longa & brevis in voce βοῶν. Εἰλιπόδων.] Boum epitheton, *à pedibus flectendis inter eundum.* εἰλέω, *flecto*, & πούς, *pes.* Ἀμφιῤῥύτῳ.] Sic dicitur insula, *quod fluctibus undequaque cingitur*: in soluta oratione, περιῤῥυσῷ. Εἰν.] Ἐν. Ἐρυθείῃ.] Geryonis regio, cujus armenta abstulit Hercules. vide supra.

984. Τιθωνῷ δ' Ἠώς.] Aurora Tithono peperisse dicitur Memnonem Æthiopiæ regem, & fratrem ejus Emathionem, regia item dignitate præstantem. At quorum rex fuerit Emathion, non exprimit poëta. Macedoniæ fuisse videtur, quæ propterea ab ejus nomine Emathia est appellata, teste Plinio lib. 4. cap. 10. Fuit autem Memnon frater Laomedontis, qui cum maxima populorum Orientalium copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille, vel (ut alii tradunt) à Thessalis per insidias occisus est. Auroræ filius fuisse traditur, quoniam is in Orientis regionibus imperavit. Orientem *Auroræ* nomine vocari tam Græcis, quam Latinis usitatum. Virgilius 8. Æneid.

Hinc ope barbarica, variisque Antonius armis
Victor ab Auroræ populis.

Quod verò ad Trojam militaverit, quod cæsus fuerit ab Achille, quod honorificè sepultus, id totum pertinet ad historiæ veritatem, uti & hoc quod Tithonum adamarit Aurora. Nam fuit Tithonus Laomedontis Trojanorum regis filius, frater Priami, qui cùm formâ præstaret, ex oriente uxorem duxit, è quâ supra dictos suscepit filios. Is verò ad tantam pervenit senectutem, ut in cunis agitaretur infantum more. Hinc fabulæ datus est locus, quod Aurora illum amaverit, ob temperiem Orientalium locorum, qui illum & maritum & immortalem prope fecerunt. G. Sabinus in fab. XI. lib. 9. Metamorphos. paulo aliter exponit fabulam, cum inquit, Tithonum ideo ab Aurora deamatum, quod ante Solis ortum surgere, & matutina tempora non somno, sed agendis rebus tribuere solitus fuerit: fingitur idem ad summam perveniisse senectutem, & quidem Auroræ succo perfusus, quia ad tuendam valetudinem

prodeſt ſummo mane, hoc eſt, ſimul cum ſole expergefieri. Hæc ille. Ἠὼς.] Aurora, quæ Titanis & Terræ filia: propriè *ſplendor matutinus*, quem cernimus ante Solem elevatum. Poëtæ *Tithoni filiam* appellant, non quia ex Tithono natam credunt, ſed ex ſole, quem ſæpiſſime ex nomine avi Tithonum vocant. Μέμνονα.] De hujus regia, cippo, ſtatua & avibus quæ ſtupenda memorantur ab hiſtoricis, vide ſi placet N. Comitem lib. 6. Mythol. cap. 3. Χαλκογκρυσήν.] *Ærea galea munitum*, hoc eſt, *bellicoſum*. χαλκὸς enim *æs*, & κρύπτω, *armo*, ſed propriè galeâ, quæ κόρυς Græcè.

985. Αἰθιόπων βασιλῆα.] Memnonem Æthiopiæ fuiſſe regem, & ex Æthiopibus ad bellum Trojanum aut potius è Suſis Perſarum civitate veniſſe ſcribit Pauſanias in Phocenſium rebus.

986. Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ.] Phaëthontis generationem deſcribit poëta, quem Auroræ & Cephali filium eſſe hic tradit Heſiodus, ita ut Memnon & Phaëthon fratres fuerint uterini, ex eadem matre, ſed diverſo patre nati. Alii tamen Clymenes nymphæ, & Solis filium eſſe ſcribunt, cujus fabulam artificioſiſſimè perſequitur Ovidius in primo Metamorphoſ. Hunc ab ætate & divinis animi corporiſque dotibus laudat vates, quod juvenis eſſet Diiſque ſimilis puer, quem repente ſurreptum Venus Deorum præfecit templis, ſacerdotemque conſtituit nocturnum, & dæmonem ſingularem. Pauſanias quoque Heſiodum ſecutus Phaëthontem è Cephalo & Aurora prognatum eſſe ſcribit in Atticis. Zetzes hiſtor. 127. filium regis cujuſdam fuiſſe prodit, qui, cum patris currum agitaret ad ripas Padi Celtarum fluvii, in flumen delapſus interierit. Lucianus verò in dialogo de Aſtrologia, Phaëthontem idcirco Solis filium, currumque ab eo accepiſſe credit, quod primus curſum Solis inveſtigarit, præventuſque morte artem reliquerit imperfectam. Hinc currum Solis patris infeliciter rexiſſe dicitur. Sunt qui φυσικῶς nomine Phaëthontis ſignificari putant, ardorem quendam inſolitum, vel inflammationem à Sole profectam. φαίθω enim *luceo*, *ardeo*. Qua de cauſſa & Solis filius dictus. nam Cephalus ipſe Sol eſt, aſtrorum omnium princeps, & quaſi caput. Naſcitur autem tantus ardor è Solis viribus per curſum ejus, qui celerrimus eſt. Quod verò currum à Sole patre impetravit, eo ſignificatur, quam latiſſimè pervagatum eſſe illud incendium, multaſque inſuetas provincias gravioribus caloribus

bus depopulatum. Matrem ejus Auroram dixerunt ob vapores terræ in altum ſublatos, qui per vim Solis attenuantur, quibus inflammatis vehementior exiſtit calor. Eſt enim Aurora Terræ Titaniſque filia. Sunt qui fabulam ad mores referunt, eoque fine excogitatam putant, ut ea doceretur, maximarum rerum adminiſtrationem, ac ſumma imperia Rerumpubl. juvenibus, quique nullam rerum experientiam habent, non eſſe concedendam, cum in cæteros imperium ſolis ſenioribus, ac prudentioribus conveniat. quod innuere etiam videtur Heſiodus, cum Phaëthontem ut puerum hic deſcribit, & juvenilia ſapientem, cui propter ætatem nihil minus competat, quam rerum adminiſtratio. A Venere raptus dicitur, templiſque præfectus, ut nocturnus eſſet flamen quidam & dæmon, qui in ſacris ædibus perpetuò verſans, & viſa cubantibus offerens velut ſingulare numen coleretur. At Veneris ſacra nocturno tempore celebrabantur, ut refert Scholiaſtes. Ἀποθέωσιν igitur ejus ſignificare voluit poëta. Κεφάλῳ.] Cephalus Eönis filius Procrin Erichthei regis filiam duxerat uxorem, qui ab Aurora dicitur amatus, quod ſummo mane ad venationem exire ſolitus eſſet. Xenophon in lib. de venatione, inter celeberrimos eum venatores reponit, cujus & fabulam lege apud Ovid. lib. 7. ingenioſiſſimi operis. Φυλήσιος.] Ἐγένησε. Alii legunt φυτεύσιος, quod uſitatius. Sic δρῦς ἀλεξήσῃ φυτεῦσαι ſuprà dixit Heſiodus.

987. Ἴφθιμον.] Ἰσχυρόν. Φαίθων.] A poëtico φαίθω, *luceo*. Εἴκελον.] Ὅμοιον.

988. Τόν.] Ὅν. Τίρυν ἀνθ' Ὧν, &c.] Circumlocutio juvenilis ætatis.

989. Ἁπαλὰ φρονέοντα.] *Mollia*, hoc eſt, *juvenilia ſapientem*. Unde pater eum dehortatur à currus moderamine apud Ovid.

Magna petis Phaëthon, & quæ non viribus iſtis
Munera conveniunt, nec tam juvenilibus annis.

Φιλομμειδής.] Veneris adjectum, de quo alibi. Sunt qui legant, φιλομμηδὴς, id eſt, *genitalium amans*, quomodo etiam vocatur Venus.

990. Ἀναπεψαμένη.] Ἀρτίως ἐσκευασμένη. Νηοῖς.] Ναοῖς.

991. Νειπόλον.] *Ædituum* vel ſacerdotem, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς νηοῖς πολεῖν, ἤτοι ἀμέλγειν. Νύχιον.] Νυκτερινόν. Archilochus, μυχαῖον ſcribit, quaſi *in receſſu nulli adeundo ſe oſtendentem Cypriis*. Δαίμονα.] Θεόν.

992. Κύ-

992. Κύκλω δ'.] Fabula Jasonis & Medeæ, quam pluribus persequitur Ovidius 7. Metamorph. Narrat hic poëta noster, quomodo Jason Medeam Æetæ Colchorum regis filiam abduxerit, superatis & exantlatis variis certaminibus ipsi à Pelia rege impositis. Historica veritas, sed poëticis figmentis nonnihil incrustata, breviter ita se habet. Fuit Jason Æsonis ex Alcimede filius, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendarat, tradito etiam regno, ea tamen lege, ut illud Jasoni adulto restitueret. Itaque Jason ætate provectior cum à Chirone ad regnum paternum repetendum veniisset, Pelias juvenem laudis avidum, cujus indolem formidabat, ad Colchicam expeditionem excitavit, sperans futurum, ut periculi magnitudine succumberet. Eò quum perveniisset cum reliquo Argonautarum flore, Medea Colchorum regis filia ejus amore capta, rationem ostendit, qua æripides tauros perdomare & pervigilem Draconem sopire posset. Ejus itaque consilia secutus Jason, aureum vellus sustulit, & inde clam cum sociis, & Medea fugam arripiens in patriam rediit. Ferunt Carolum Ducem Burgundiæ mirificè delectatum fuisse hac fabula, Jasonisque exemplo incensum flagrasse cupiditate maximarum rerum gerendarum, ideoque instituisse societatem, cujus esset aureum vellus: quæ societas inter Philippos Hispaniarum reges, & principes heroïca virtute præstantes adhuc servatur. Allegoricam aurei velleris interpretationem dat Suidas, cum de arte exponit, quam Chymicam vocant. Ait enim Jasonem abstulisse Colchorum regi librum in pellicea membrana scriptum de auro conficiendo per Chymicam. Alii contra tradunt non procul à Caucaso monte torrentes quosdam esse aurum deferentes, quod tabulis perforatis ac lanosis pellibus excipere solent Scythæ, indeque fabulæ locum datum, ut Strabo putat lib. 2. Verum probabilior eorum est sententia, qui per aureum vellus intelligunt magnam auri vim apud Colchos à Phryxo Athamantis regis filio relictam, quam Jason prognatus Æsone, fratre Phryxi, patruelis jure repetitum ivit cum reliquis Argonautis. Verisimile enim est, Phryxum novercæ insidias fugientem una secum abstulisse thesauros patrios, eosque apud Æeten deposuisse: vel regis opes universas eo nomine intelligunt. Quare non dubium est, Jasonem, aut bello repetiviſſe thesauros, quorum ipse erat hæres: vel auri gratia bellum intulisse Colchis, quemadmodum superiori seculo factum ab Hispanis

ſpanis in Indiam Occidentalem navigantibus, ut Peruanorum auro, quod multis exitio fuit, potirentur. Docet moraliter figmentum, opes invidiam ſequi, ut corpus umbram, omniaque bella & expeditiones ferè prædæ gratia ſuſcipi à principibus. Quod verò Jaſoni cum tauris ignivomis dimicandum fuerit aliaque pericula ſuperanda, eo ſignificant poëtæ magna facinora non niſi magno & conſtanti labore perfici: cumque Deorum immortalium conſilio hanc expeditionem ſuſceperit, feliciterque perfecerit Jaſon, docet Heſiodus, nihil temere in hoc mundo geri, ſed divinam providentiam in omnibus, præcipuè regum heroumque factis, agnoſcendam eſſe. *Κύρλω Αἰήτεω.*] *Κόρλω Αἰήτου.*

993. *Αἰσονίδης.*] Jaſon. Patronymicum pro nomine proprio.

994. *Ἤγε.*] Pro *ἀπήγαγε.* *Τελίης.*] *Διαπρεπεξαίμου.* *Αἰθλεύς.*] *Ἀγῶνας.*

995. *Τοῦ.*] *Οὗ.* *Μέγας βασιλεύς.*] Nempe Pelias. *Ὑποφήνωρ.*] *Ὑποφήναν.*

996. *Ὑβρισθείς.*] Quia regnum quod fidei ejus commiſſum erat, legitimo hæredi non reſtitueret. *Πελίης.*] *Πελίας.* *Ὀθεσμοεργός.*] *Ὃ τὰ ὔθεσμα ἐργαζόμενον.*

997. *Τοῦ τελίης.*] Hæc ſuperioribus annectenda. Narrat porrò Heſiodus, Jaſonem peractis omnibus laboribus Iolcum perveniſſe, ubi Medeam ſecum abduxit, quam & uxorem ſibi junxit. Hæc Iaſoni nupta Medeum peperit filium à ſuo nomine ſic appellatum, quem Chironi educandum tradidit. Erat Chiron ille Centaurus vir ſapientiſſimus & juſtiſſimus apud Theſſalos, Saturni & Phillyræ filius. unde *Phillyrides* à poëtis dictus, cui Iaſon in diſciplinam traditus fuit, à quo & nomen Iaſonis accepit, cum primò Dolomedes vocaretur, medendi artem ab eo edoctus. nam *ἴασις ſanationem* ſignificat. Ars quippe medica tunc temporis etiam principibus ſummo in pretio fuit. Unde illud magni vatis: *Εἷς ἰητὴρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.* Cujus dignitatem quoque oſtendunt multa heroum nomina, Pæon, Machaon, Podalirius & alia ob medicam ſcientiam celebrata. Nec corporis tantum medicus fuiſſe putandus eſt Chiron, ſed præcipuè animi. Docebat enim principes, qua animi moderatione uti conveniat, quod antidotum ſit adverſus impuras voluptates, quomodo ira placanda, ambitio proſternenda, avaritia ex animo ejicienda foret, aliaque

que ejus generis vitia profligandа. His nimirum præceptis instructus Iason dictus est periculosa & formidabilia monstra prudenter ope Medeæ, id est, consilio mentis & Diis adjuvantibus præteriisse ac domuisse: tum etiam navigatione Iasonis significare voluerunt antiqui, vitam humanam multis undique difficultatibus vexari, necesseque esse viro bono medicinam animo adhibere & pectori applicare scutum illud ἀτρόμητον, *non moveri*. quod ut in omnibus, ita in principibus maximè locum habet, quibus non sine Dei voluntate concessa in homines potestas. Τὸς.] Οὗς. Ἰωλκόν.] Magnesiæ oppidum Iolcus, ubi post Cretheum Æoli filium regnavit Pelias. Μογήσας.] Πονήσας, παθών.

998. Ἐπὶ νηός.] Nempe Argus. Ἐλικώπιδι.] Μελανόφθαλμον, hoc est, *formosam*.

999. Αἰσονίδης.] Iason.

1000. Δμηθεῖσα.] Domita, hoc est, compressa in certamine Aphroditico. Ποιμένι λαῶν.] Sic & Agamemnonem suum appellat Homerus, quod de bono tantum rege dici testatur Plato in Minoë. Μήδειον.] Duos ex Medea filios suscepit Iason.

1001. Οὔρεσιν.] Ἐν ὄρεσι. Χείρων.] Vir apud Thessalos singulari doctrina & probitate, cui præter Iasonem in disciplinam quoque traditus Achilles. à quo & medicinam didicit Æsculapius: astrologiam Hercules.

1002. Φιλυρείδης.] A matre sic dicitur, quæ fuit Philyra. Διὸς νόῳ ἐξετελεῖτο.] Nam in fatis erat, ut Medis imperaret Medeæ filius, à quo & *Media* nomen accepit, testibus Diodor. lib. 5. & Plutarcho in vita Alexandri.

1003. Αὐτὰρ Νηρῆος.] Phoci genealogiam recenset poëta, quem Æaci & Psamathes filium esse ait. Fuit autem Psamathe Nereïdum una. Hæc immortalis cum mortali congressa filium peperit Phocum, quem Peleus occidit, de quo fabulatur etiam Ovidius 7. Metamorph. Fuit verò Æacus ex Ægina Asopi filia, & Iove natus, rex Oenopiæ vel Oenones, vir tantæ justitiæ & integritatis, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex una cum Minoë & Rhadamantho, cujus fabulam eruditè expositam vide apud Natal. Comitem Mythol. lib. 3. cap. 9. Psamathe mater Phoci, cujus nymphæ supra meminit poëta in recensione filiarum Oceani. Sic dicta videtur quod littoreis arenis gauderet. Phocus item inter semi-

deos

deos ponitur, ut & Peleus, de quo in ſequentibus agit Heſiodus. A vitulis marinis forte nomen accepit, qui phocæ Græcis. Deſignatur communis hominum generatio ex humido & arido, doceturque ſimiles ex ſimilibus, contra ex diſſimilibus diſſimilem fætum procreari, qualis hic proponitur in promiſcua Dearum & mortalium virorum mixtura. Νηρῆϊ.] Perperam in nonnullis codicibus ſcriptum legitur, Νηρηΐδες. Κύρας.] Elegans caſuum permutatio in κύρας, pro κυρῶν, quod ſchema & Plutarchus notat in Homero. Ἁλίοιο.] Θαλασσίης, Γέροντος.] Cur ita vocetur Nereus, ſupra expoſitum.

1004. Φώκῃ.] Nomen viri: φώκη, *bellua marina*. Ψαμάθῃ.] Nymphæ nomen ab arenis fictum. Ψάμαθος, *arena*.

1006. Πηλεῖ δέ.] Thetis Nerei item filia Peleo nupſiſſe dicitur, ex quo connubio natus eſt Achilles Græcorum omnium fortiſſimus. Et hoc matrimonium ad maris & terræ conjunctionem pertinet. Nomen Peleus à πηλὸς fictum, quo *lutum* ſignificatur. Thetis pro *mari* accipitur, ut in illo Virgilii:

Quæ tentare Thetin ratibus, quæ cingere muris
Oppida.

Clemens Romanus in lib. x. recognitionum, ideo Achillem Pelei & Thetidis filium dici ait, quia homines cuncti componantur ex ſicco & humido, ex quibus duobus fit lutum, unde & πλάσμα ὁ πηλὸς ab Ariſtophane vocantur homines. Nam alioquin ridiculum foret, mare etiam uxorem habere, niſi Thetis ut materia conſideretur ad generationem concreta, ex qua cuncta gignuntur. Et hæc cauſſa eſt, cur Deorum omnium & animalium mater ſit dicta, quia per eam deſignatur ipſa aquæ moles, quæ ad generationem concurrit. Ariſtoteles ad veterem hiſtoriam reducit ſcribitque Thetidem filiam fuiſſe Chironis Centauri, ex qua & Peleo natus eſt Achilles. At Staphylus in lib. de Theſſalia, memoriæ prodidit, Chironem, cum rerum aſtronomicarum eſſet peritiſſimus, Peleumque vellet illuſtrare, tempus obſervaſſe, quo futuri eſſent magni imbres, atque famam in homines ſparſiſſe, quod Jove concedente Peleus Thetin eſſet uxorem ducturus, ad quas nuptias Dii cum pluvia & magna tempeſtate forent venturi. Cum tempus igitur hujuſmodi adventaſſet, Peleus duxit Philomelam Actoris Myrmidonis filiam. Tamen de Thetide ita invaluit opinio, ut ex eo rumore à Sacerdotibus in majus aucto, non parum gloriæ laudiſque Peleo nuptiiſque ejus acceſſerit. Πηλεΐ.] Peleus

leus Æaci & Æginæ filius, pater Achillis, qui & ab eo *Pelides* dictus. Δμηθείσα.] Unde ſubacta: δάμαρ pro *uxore*. & Gallicum, *Dame*. Θέτις.] Nerei filia, mulierum omnium ut fertur, præſtantiſſima, cujus nuptias etiam ambivit ipſe Iupiter. Ἀργυρόπεζα.] Epitheton Thetidis, de quo alibi.

1007. Ἀχιλῆα.] De nominis illius origine videatur Euſtathius ad Iliad. lib. 1. Ῥηξήνορα.] Πολεμικόν. Sic & de eo Homerus Iliad. π. Καὶ μετ' Ἀχιλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα. ῥηξήνωρ dictus ὡσεὶ τὸ ῥῆξαι τὰς πολεμίων τάξεις, *à perrumpendis hoſtium agminibus*. Θυμολέοντα.] *Animo leonino*, hoc eſt, *magno & interrito præditum*.

1008. Αἰνείαν ἄρ'.] Veneris cum Anchiſe deſcribitur concubitus in Ida monte Trojano, ex quo natus Æneas. Eo ſignificatur amorem, qui Veneris nomine repræſentatur, latebras quærere. In eodem monte Paris ſententiam tulit pro Venere. De eo ſic Dido apud Maronem lib. 1. Æneid.

Tune ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoëntis ad undam?

Eſt autem Simois fluvius ex Ida monte delabens per campum Trojanum, ubi Anchiſes ante bellum Trojanum paſcebat armenta, in quibus priſcorum heroum conſiſtebat opulentia. Tum etiam moris fuit heroum natales, ſi probro lecti eſſent, in Deos Deaſve referre, ut ſupra dictum. Ut igitur Anchiſæ gratificarentur vates, cum Venere eum concubuiſſe jactabant, ex eoque ſuſceptum Æneam. De cujus ἀποθεώσει ſic Ovidius:

Quicquid in Ænea fuerat mortale, repurgat,
Et reſperſit aquis: pars optima reſtitit. illi
Luſtratum genitrix divino corpus odore
Vnxit, & ambroſia cum dulci nectare miſta
Contigit os fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat indigetem, templiſque ariſque recepit.

Unde & Venus *Æneadum genitrix* appellatur à Lucretio ob filium Æneam. Nomen illi inditum ab αἶνος, *à laude*, quod laudabilis eſſet ob prudentiam, pietatem, & fortitudinem. Euſtathius ad φεγγὴν ἐν restringit. Nam ut Romani, inquit, Fabio prudenti Metellum pugnacem conjunxerunt, quorum ille clypeus, iſte imperii enſis habebatur: ita Græci Hectorem χεῖρα τῶν Τρώων: Æneam verò νοῦν appellarunt. Εὐστέφανον.] Cereris ferè epitheton, quæ frugibus velut corona pulchrè redimitur. hic Veneris adjunctum, ut reginæ Cypri.

1009. Ἀφρο-

1009. Ἀ'ρχίῃ ἥρωϊ.] Heroicos quoque honores poſt obitum nactus Anchiſes. Sic Æneas 7. Æneid.

Nunc pateras libate Iovi, precibuſque vocate
Anchiſen genitorem, & vina reponite menſis.

1010. Ἴ'δης.] Ida mons Troadis, quem à fontium multitudine πολυπίδακα vocat Homerus: & μητέρα θηρῶν, ob ferarum copiam. Πολυπτύχου.] Quod multos haberet anfractus & receſſus. πτύξ, υχὸς, *plica, receſſus.*

1011. Κίρκη δ'.] Circe Solis & Perſeidis filia, Ulyſſis per annum conſuetudine uſa peperit ei Agrium & Latinum, qui Tyrrhenis imperarunt. Scriptum reliquit Herodianus Circen à patre Sole fuiſſe in Heſperiam curru deportatum, atque in inſula juxta Tyrrheniam in mari Siculo poſita conſediſſe. Dea fuit habita à Circienſibus, ut ſupra dictum. Alii plures ex ea liberos ſuſcepiſſe Ulyſſem memorant, nempe Telegonum, Auſonem, à quo Auſonia dicta eſt, & Caſiphonem, quibus addunt nonnulli Marſum & Romanum. Sed cum veriſimile non ſit, Circen unius anni ſpatio tot Ulyſſi peperiſſe filios, meritò ut falſum ab aliis rejicitur. Heſiodus duorum hic mentionem facit Agrii & Latini regum Hetruriæ, & inſularum ſacrarum, quæ *Electrides* dictæ. Circes expoſitionem phyſicam & moralem ſupra dedimus. Fæda voluptas eo nomine deſignatur, quæ Solis, & Perſes Oceani nymphæ filia vocatur, quia ex humore & calore cæleſti libido naſcitur. quæ cum moderata eſt, bonos procreat & Latino regi ſimiles: ſin immodica & effrenata, homines edit ἀγρίους, hoc eſt, *ſævos* & *agreſtes*. Plura alibi. Ὑ'περιονίδαο.] Æol. pro ὑπερίονος. Hyperion pater Solis, de quo alibi.

1012. Ὀ'δυσῆος.] Ionicè, Ὀ'δυσσέος, ab ὀδύζομαι, *iraſcor*, quoniam iratus ei fuerit Neptunus ob Polyphemum filium ab eo excæcatum. Ταλασίφρονος.] Hic πολύτλας eadem de cauſſa dictus Homero, quod multa paſſus ſit terraque marique.

1013. Ἄ'γριον.] Nomen proprium regis. Λατῖνον.] Latinus rex Laurentum, cujus filia Lavinia ſpreto Turno Æneæ in matrimonium data, de quo Virgilius lib. 12. Ἀ'μύμονα.] Inepti ſunt, qui Amymonem, & Craterum nomina propria eſſe putarunt, cum ἐπιθέτως hic ponantur à poëta.

1014. Τῆλε μυχῶν.] Scholiaſtes exponit, εἰς τὰ ἑσπέρια μέρη. Ἰ'ερείων.] Pro ἱερῶν. Inſulas Electridas dici ait Scholiaſtes, quæ ſitæ ſunt juxta oſtia Eridani, ſic dictæ *ab electro*, quod ibi colligitur.

1015. Τυρσηνοῖς.] Τυρσηνοῖς. Latini *Hetruſcos*, vel *Tuſcos* vocant. Olim reges ſuos habuere, nunc magno Hetruriæ Duci parent. Ἀγακλυτοῖσι.] Vel quod ab Hercule oriundi, vel quod armis & opibus ſemper floruerint in Italia, teſtibus Diodoro & Livio. Ἄνακτον.] Pro ἤνακτον, neglecto augmento.

1016. Ναυσίθοον δ'.] Calypſo nympha Oceani & Thetyos filia, vel ut aliis videtur, Atlantis fuit, quæ cum in Ogygia inſula regnaret, Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit, cujus amore capta duos illi peperit filios Nauſithoum & Nauſinoum, ut refert Heſiodus. Alii tamen Nauſithoum Neptuni & Peribeæ filium fuiſſe dicunt, regem nempe Phæacum, patrem Alcinoi, qui ei in regno ſucceſſit. Calypſus inſulam juxta Puteolos deſcribit Philoſtratus lib. 8. de vita Apollonii, quæ & Ogygia creditur Plinio, à Calypſone ſic denominata. Calypſo phyſicè conſiderata Oceani filia dicitur ἀπὸ τοῦ καλύπτειν, *à tegendo*, quod aqua terras tegit. Præſtantiſſima nympharum appellatur, cum inter elementa nihil præſtantius ſit aqua. Notum illud Pindari: ἄριστον ὕδωρ. Nauſithous ex ea genitus perhibetur, quod per aquam naves currunt. Eadem & Nauſinoum peperit, quo nihil aliud ſignificatur, quam navigationis peritia ὁ νοῦν ποιῶν τῆς ναυλίας. Tum ad mores quoque refertur hæc Deorum cum hominibus συνουσία, naturamque docet libidinis, quæ talis eſt, ut parum referat, utrum pares an impares appetat nuptias, cum inter mortalem & immortalem ſuapte natura parvum ſit commercium, & raro felices deprehendantur ejuſmodi concubitus, qui clam & cum diſſimilibus ineuntur. Patet id in nuptiis Pelei & Thetidis, à quibus ipſe Jupiter monitus eſt abſtinere, ut refert Lucianus in Dialogo Promethei, & Jovis. Nec felicior Anchiſes, qui cum ſe Veneris amplexu temere jactaſſet, ab eodem oculis eſt privatus. Idem de Circe & Calypſone dici poteſt, quarum altera Ulyſſem ſocioſque ejus in ſummas calamitates conjecit: altera per ſeptem annos detentum captivumque ſuis voluptatibus ita circumduxit, ut vix ab ipſa divelli ſine periculo, inque patriam reverti licuerit. Ναυσίθοον.] Ναυσίθοος· ὁ ναυσὶ θέων. Καλυψώ.] Ut Λητώ. Vide Scholia.

1018. Εὐνηθεῖσαι.] Συνουσιάζουσαι.

1019. Γείναντο.] Ἔτικτον. Ἐπείκλεα.] Ὀνόματα. Τέκνα.] Υἱοὺς. Synecd.

1020. Νῦν ἰ γυναικῶν.] Concludit Theogoniam ſuam Heſiodus, cohortaturque Muſas, ut mulierum quoque illuſtrium decan-

decantent laudes. Nam auctor est Chrysostomus, Hesiodum de mulieribus etiam scripsisse, quod Homero palmam concederet, qui de heroibus ante scripsisset. Lucianus quoque in dissertatione sua cum Hesiodo testatur, poëtam nostrum mulierum laudes concinuisse eo opere, quod μεγάλας ἠοίας vocant Græci, ut tradit etiam Pausanias, ex quo fragmenta quædam extant apud Strabonem, & veteres Pindari & Æschyli Scholiastes. Sed hæc ut & alia multa poëtæ scripta intercidere, quorum nec vola nec vestigium hodie extat. Exclamare hic libeat cum summo vate: *Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas.*

Μόνῳ τῷ Θεῷ ἡ δόξα.